

**КИТОБИ
МУҚАДДАС**

АҲДИ НАВ

КИТОБИ МУҚАДДАС

АҲДИ НАВ

Тарҷумаи маъноӣ ва оммафаҳм

Донишкадаи тарҷумаи Китоби Муқаддас
2021

Китоби Муқаддас

Аҳди Нав

Тарҷумаи маъноӣ ва оммафаҳм

Нусхаҳои электронии тарҷумаҳои Китоби Муқаддас ба забони тоҷикиро метавонед дар сайти Донишкадаи тарҷумаи Китоби Муқаддас пайдо кунед:
<http://ibt.org.ru/ru/media?id=TJK>

Харитаҳо:
«Шоҳаншоҳии Рум»
© Lion Hudson PLC, 2004

«Фаластин ва заминҳои атрофи он дар замони Исои Масеҳ»,
«Уршалим дар замони Исои Масеҳ»
© UBS, 1999

«Сафари аввалини Павлус барои паҳн намудани хушхабар»,
«Сафари дуюми Павлус барои паҳн намудани хушхабар»,
«Сафари сеюми Павлус барои паҳн намудани хушхабар» ва
«Ба Рум оварда шудани Павлус»
© UBS, 1994

Суратҳо:
«Нақшаи маъбади сохтаи шох Хиродус дар замони Исои Масеҳ»,
«Маъбади сохтаи шох Хиродус дар замони Исои Масеҳ»
Horace Knowles © The British & Foreign Bible Society, 1954, 1967, 1972

ISBN 978-5-93943-294-8

© Тарҷума, сарсухан, луғат, пешгуфторҳо: Бунёди «Калом», 2021

Мундарича

Сарсухан	7
Оятхое, ки дар ҳаёти ҳаррӯза	
мадад мерасонанд	10
Хушхабари Матто	13
Хушхабари Маркус	98
Хушхабари Луко	151
Хушхабари Юҳанно	237
Корномаи Фиристодагон	300
Номаи Яъқуб	380
Номаи якуми Петрус	390
Номаи дуюми Петрус	401
Номаи якуми Юҳанно	408
Номаи дуюми Юҳанно	418
Номаи сеюми Юҳанно	420
Номаи Яхудо	422
Нома ба Румиён	426
Номаи якум ба Қуринтиён	465
Номаи дуум ба Қуринтиён	501
Нома ба Ғалотиён	525
Нома ба Эфесусиён	540
Нома ба Филиппиён	553

Нома ба Кулассиён	562
Номаи якум ба Тасолуникиён	572
Номаи дуюм ба Тасолуникиён	580
Номаи якум ба Тимотиюс	585
Номаи дуюм ба Тимотиюс	595
Нома ба Титус	603
Нома ба Филемун	608
Нома ба Ибриён (яхудиён)	611
Ошкорсозӣ	642
Луғат	680
Суратҳо	689
Харитаҳо	697

Сарсухан

Хонандагони гиромӣ! Китобе, ки дар даст доред, яъне Аҳди Нави Китоби Муқаддас таърихи Исои Масеҳ ва имондорони аввалине мебошад, ки барои пайравӣ ба Исои Масеҳ ва таълимоти Ӯ якҷоя чамъ мешуданд. Ин воқеаҳо тақрибан ду ҳазор сол пеш дар Шарқи Наздик ва кишварҳои гирди баҳри Миёназамин (кишварҳои имрӯзаи Исроил, Фаластин, Урдун, Лубнон, Сурия, Туркия, Кипр, Юнон, Малта ва Италия) рӯй додаанд.

Пешгӯйиҳо дар бораи Исои Масеҳ

Исои Масеҳ тақрибан ду ҳазор сол пеш дар замини Исроил зиндагӣ кардааст. Ӯ аз насли ҳазрати Иброҳим, шоҳ Довуд ва дигар пайғамбарон буд. Таваллуд, ҳаёт ва хизмати Ӯ иҷрошавии чандин пешгӯйиҳои пайғамбарон буд. Китобҳои муқаддаси Таврот, Забур ва Китоби Пайғамбарон, ки чандин асрҳо пеш аз таваллуди Исои Масеҳ навишта шуда буданд, омадани Ӯро пешгӯӣ кардаанд. Бояд гуфт, ки Масеҳ на насаби Исо, балки унвони Ӯ буд. «Масеҳ» аз калимаи ибрии מָשִׁיחַ Машиах гирифта шуда, маънояш «таъиншуда» ё «интихобшуда» аст. Ин унвон маънои онро дорад, ки Исо Интихобшудаи махсуси Худо буда, барои иҷро кардани хости Худо, қурбон шудан барои гуноҳҳои одамон ва ба назди Худо овардани онҳо омада буд.

Китобҳои Аҳди Нав

Аҳди Нави Китоби Муқаддас аз якчанд китобҳо иборат аст, ки муаллифони гуногун дорад, лекин ҳамзамон ҳамашон бо

якдигар ҳамфикр хастанд. Худо ба ҳар яке аз ин муаллифон илҳом бахшидааст, ки суханони Ӯро бинависанд. (2-юм Тимотиус 3:16 «Тамоми навиштаҷот аз нафаси Худо баромадааст»).

Чор китоби аввал Матто, Маркус, Луко ва Юҳанно дар бораи ҳаёт, таълимот ва азобҳои Исои Масеҳ аз нуктаи назари шохидони аслии нақл мекунанд.

Китоби навбатӣ Корномаи Фиристодагон дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ гуна одамон ба Масеҳ, яъне Таъйиншудаи Худо будани Исо имон оварданд, чӣ гуна онҳо якҷоя ҳамчун ҷамоати имондорон ҷамъ мешуданд ва чӣ гуна ҷамоати имондорон дар мамлакатҳои гуногун пайдо шуда, шуморааш меафзуд.

Баъд аз Корномаи Фиристодагон мактубҳо меоянд. Ин мактубҳоро баъзе аз фиристодагони Масеҳ ба ҷамоатҳои гуногуни имондорон ва шахсони алоҳида фиристодаанд. Аксарияти ин мактубҳоро Павлус навиштааст, лекин Петрус, Яқуб, Юҳанно ва Яҳудо низ ба қатори мактубнависон дохил мешаванд. Мактубҳо дар бораи Худо, Исои Масеҳ, гуноҳи мо ва ба воситаи қурбонии Исо барқарор шудани муносибати одамон бо Худо таълимоти бисёр муҳимро дар бар мегиранд. Инчунин дар мактубҳо нишон дода шудааст, ки чӣ гуна шахс метавонад дар пеши Худо ҳаёти ахлоқӣ ва дуруст дошта бошад.

Китоби охирини Аҳди Нав китоби Ошкорасозӣ аст, ки дар бораи оянда мебошад. Ин китоб ба мо нақл мекунад, ки чӣ гуна Исои Масеҳ дар оянда бармегардад, чӣ тавр Худо одамони бадро ҷазои абадӣ медиҳад ва чӣ гуна онҳоеро, ки ба Исои Масеҳ имон оварданд, мукофоти абадӣ медиҳад ва чӣ гуна осмон ва замини нав меофарад.

Матнҳои қадими Аҳди Нав ва тарҷумаи мазкур ба забони тоҷикӣ

Матни аслии Аҳди Нав ба забони юнонӣ навишта шуда буд, ки забони байналмиллалии ҳамон давра ҳисоб мешуд. Китобҳои Аҳди Нав дар асри 1-ум навишта шуда буданд, яъне даҳ ё шаст сол баъд аз ҳаёти заминии Исои Масеҳ муаллифони

аслӣ китобҳояшонро дар лӯлапечҳо дастнавис карда буданд. Бо гузашти вақт лӯлапечҳо нусхабардорӣ мешуданд. То имрӯз ҳазорҳо дастнависҳои онҳо дар осорхонаю китобхонаҳо ва донишгоҳҳои ҷаҳон ниғаҳдорӣ мешаванд. Аз ин рӯ мо боварӣ дорем, ки ин дастнависҳо дар бораи Исои Масеҳ ва ҷамоати аввалини имондорон сабти дақиқ мебошанд. Тарҷумаи мазкур ба забони тоҷикӣ, ки дар дасти шумост, бо матнҳои қадими юнонӣ муқоиса ва тафтиш карда шудаанд. Ин тарҷумаро гурӯҳи нависандагон ва забоншиносони тоҷик, коршиносони байналмиллалии илоҳиётшиносӣ ва донандагони забони юнонӣ дар давоми тақрибан бист сол тарҷума кардаанд.

Дастаи тарҷумонони Аҳди Нави Китоби Муқаддас

Оятҳое, ки дар ҳаёти ҳаррӯза мадад мерасонанд

Дар хурсандӣ

Эфесусиён 5:19-20

Ҳангоми бо хатар рӯ ба рӯ шудан

Румиён 8:35-39

Ҳангоми азобу душворӣ

Матто 11:28

Луқо 22:41-44

Яъқуб 1:2-4

Румиён 12:12

2-юм Қуринтиён 12:9-10

Ҳангоми беморӣ

Марқус 1:40-41

Яъқуб 5:14-15

2-юм Қуринтиён 4:16-18

Ҳангоми суст шудани имон

Ибриён 10:23

Матто 8:23-27

Матто 14:25-31

Марқус 9:21-24

Луқо 22:31-32

Юҳанно 14:27

2-юм Тимотиюс 2:11-13

Ибриён 11:1-2, 6

Ибриён 12:2

Ҳангоми хавотири

Луқо 12:22-31

1-ум Петрус 5:6-7

Ҳангоме ки худро айбдор ҳис мекунад

1-ум Юҳанно 1:8-9

2-юм Қуринтиён 7:10

Ҳангоме ки худро заиф ва беқувват ҳис мекунад

Румиён 8:26-27

2-юм Қуринтиён 4:7

2-юм Қуринтиён 12:9-10

Филиппиён 4:13

Ибриён 4:14-16

Ҳангоми ноумедӣ

Румиён 8:36-39

Дар вақти ғаму андӯх

Ошкорсозӣ 21:4

1-ум Тасолуникиён 4:13-14

Ҳангоми ташнаи ҳақиқату адолат будан

Матто 5:6

Ҳангоми қабул кардани ягон қарор

Румиён 12:1-2

Ҳангоми ба тасалли ва рӯҳбаландкунӣ ниёз доштан

Матто 5:4

2-юм Қуринтиён 1:3-5

Ошкорсозӣ 21:3-4

Ҳангоме ки ба оянда умед бастан лозим аст

1-ум Петрус 1:3-9

2-юм Қуринтиён 1:21-22

Филиппиён 1:6

Ҳангоми мӯҳтоҷи хираду хикмат будан

Яъқуб 1:5

Яъқуб 3:13-18

Ҳангоми бо одатҳои бад мубориза бурдан

Ғалотиён 5:16, 22-23

Эфесусиён 4:22-24

Ҳангоме ки васваса мешавед

1-ум Куруинтиён 10:13

Матто 4:1-11

Яъқуб 1:12-15

Яъқуб 4:7

1-ум Юҳанно 2:15-17

Дар лаҳзаҳои, ки дил ором нест

Юҳанно 14:27

Матто 6:25-34

Филиппиён 4:6-7

Вақте ки ҳама чиз хуб аст

1-ум Тасолуникиён 5:16-18

Вақте ки дар бораи пул фикр мекунад

Матто 6:24

Матто 19:16-30

Луқо 12:15-21

Луқо 16:9-13

1-ум Тимотиюс 6:7-10, 17-19

Вақте ки дар бораи қоратон фикр мекунад

Эфесусиён 6:7-8

Эфесусиён 4:28

Эфесусиён 6:5-9

ХУШҲАБАРИ

МАТТО

Пешгуфтор

Воқеаҳои ин китоб дар асри якуми милодӣ дар вилоятҳои Яҳудия, Сомария ва Ҷалил (Исроил ва Фаластини ҳозира) рӯй додаанд. Яҳудиён насли пайғамбар Иброҳим буданд ва чанд аср пеш аз ин онҳо давлати мустақил доштанд. Вале дар асри якум сарзамини Яҳудия дар зери итоати шоҳаншоҳии Рум буд. Дар он вақт яҳудиён аз рӯи пешгӯиҳои қадим интизори Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо буданд. Ў бояд аз насли шох Довуд меомад. Онҳо умед доштанд, ки Масеҳ онҳоро аз зери итоати румиён раҳо мекунад.

Муаллифи ин китоб Матто, яке аз дуvozдаҳ шогирдони Исои Масеҳ мебошад, ки ҳаёт ва фаъолияти устоди худро ҳамчун шоҳиди зинда рӯи варақ овардааст. Ў аз Рӯҳи Худо илҳом гирифта, ин китобро дар нимаи дуоми асри якум навиштааст, то нишон диҳад, ки Исои Масеҳ, дар ҳақиқат, ҳамон Таъиншудаи Худо аст. Муаллиф аз китобҳои пайғамбарони гузашта чанд иқтибос оварда, исбот кардааст, ки дар ҳаёти Исои Масеҳ пешгӯиҳои ба амал омадаанд.

Исои Масеҳ дар таълимоташ ибораи «Подшоҳии Худо»-ро бисёр истифода бурдааст. «Подшоҳии Худо» ин муносибат байни Худо ва халқи Ў мебошад ва дар он Худо ба шох монанд карда шудааст. Зеро Ў халқашро муҳофизат мекунад ва ҳамаи эҳтиётоташонро бартараф намуда, онҳоро роҳнамоӣ мекунад. Халқи Подшоҳии Худо онҳое ҳастанд, ки ба Ў така мекунанду

гуфтахоҷашро иҷро менамоянд. Дар ҳар ҷое, ки одамон Ҳудоро ҳамчун Подшохи худ мешиносанд, Подшоҳии Ҳудо дар он ҷо аст.

Таълимоти Исо дар ҳамаи давру замонҳо на фақат ба яҳудиён, балки ба тамоми халқҳои дигар дахл дорад. Ӯ дар бораи бисёр мавзӯҳои ҳаётӣ, масалан, ҷангу ҷидол, пул, талок, садақа ва рӯза сухан гуфтааст. Инчунин, Масех муъҷизаҳо бузург нишон медод ва беморонро шифо мебахшид. Бобҳои охири китоби Матто марғ ва аз мурдагон зинда шудани Масехро тасвир мекунанд. Ӯ Ҳуд гуфтааст, ки мақсади асосии омадани Ӯ ин буд: «Ман омадаам, ки ба дигарон хизмат кунам ва барои нархи начоти бисёр одамонро супоридан ҷонамро фидо кунам» (20:28).

Аҷдодони Исои Масех

1 ¹ Аҷдодони Исои Масех, ки аз насли шоҳ Довуд ва аз насли Иброҳим мебошад, инҳоянд:

^{2-6a} Аз замони Иброҳим то замони шоҳ Довуд инҳо гузаштаанд: Иброҳим, писараш Исҳоқ, писари Исҳоқ Яъқуб, писарони Яъқуб Яҳудо ва бародаронаш, писарони Яҳудо Порасу Зараҳ (модари онҳо Томор буд), писари Порас Ҳесрун, писари Ҳесрун Ром, писари Ром Амминодоб, писари Амминодоб Наҳшун, писари Наҳшун Салмун, писари Салмун Буаз (модари ӯ Роҳоб буд), писари Буаз Убид (модари ӯ Рут буд), писари Убид Ишой ва писари Ишой шоҳ Довуд.

^{6b-11} Аз шоҳ Довуд то замони ба шаҳри Бобил асир шуда рафтани халқи Исроил инҳо гузаштаанд: Довуд, писараш Сулаймон (модари Сулаймон пештар зани Уриё буд), писари Сулаймон Раҳабъом, писари Раҳабъом Абиё, писари Абиё Осо, писари Осо Юшофот, писари Юшофот Юром, писари Юром Узиё, писари Узиё Ютом, писари Ютом Оҳоз, писари Оҳоз Ҳизкиё, писари Ҳизкиё Менашше, писари Менашше Омун, писари Омун Юшиё ва писарони Юшиё Яқунёву бародаронаш. Дар ин вақт исроилиёнро асир гирифта, ба сарзамини Бобил бурданд.

¹²⁻¹⁶ Аз замони ба сарзамини Бобил асир шуда рафтани исроилиён то таваллуди Исо инҳо гузаштаанд: Яқунё, писараш

Шаалтиил, писари Шаалтиил Зарубобил, писари Зарубобил Абихуд, писари Абихуд Элëким, писари Элëким Озур, писари Озур Содӯк, писари Содӯк Ёкин, писари Ёкин Элихуд, писари Элихуд Элъозор, писари Элъозор Маттон, писари Маттон Яъкуб ва писари Яъкуб Юсуф, ки шавҳари Марям буд. Аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масех, яъне Таъиншудаи Худо мебошад.

¹⁷ Инак, аз Иброҳим то шоҳ Довуд ҳамагӣ чордах насл ва аз шоҳ Довуд то замони ба Бобил асир шуда рафтани исроилиён чордах насл ва аз замони асирӣ то Масех чордах насл гузаштааст.

Таваллуди Исои Масех

¹⁸ Таваллуди Исои Масех чунин буд: Марям, модари Исо, номзади Юсуф буд, аммо пеш аз хонадоршавӣ дар батни Марям аз қудрати Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо кӯдак пайдо шуд.

¹⁹ Азбаски Юсуф некукор буд, нахост, ки Марямро дар пеши мардум шарманда кунад. Барои ҳамин ӯ ба хулоса омад, ки пинҳонӣ аз вай чудо шавад. ²⁰ Ҳангоме ки ӯ дар чунин фикр буд, фариштаи Худованд дар хобаш аён шуда, ба ӯ гуфт: «Эй Юсуф, насли шоҳ Довуд! Аз оиладор шудан бо Марям натарс, чунки ин кӯдак дар батни ӯ аз қудрати Рӯҳулқудс пайдо шудааст. ²¹ Ӯ Писар таваллуд мекунад ва ту бояд ба Ӯ Исо ном гузорӣ, чунки Ӯ халқи Худо аз гуноҳхояшон начот хоҳад дод».*

²² Ҳамаи ин воқеаҳо барои ба амал омадани гуфтаҳои Худованд, ки аллакай ба воситаи пайғамбар пешгӯӣ шуда буданд, рӯй доданд:

²³ «Духтаре хомиладор мешавад
ва писаре таваллуд мекунад,
ки ба Ӯ Имонуил, яъне „Худо ҳамроҳи мо“ ном
медиханд».**

²⁴ Юсуф аз хоб бедор шуда, фармони фариштаи Худовандро ба ҷо овард. Ӯ Марямро ба занӣ гирифт, ²⁵ вале то вақти таваллуд

* 1:21 Маънои номи Исо «Худованд начот медихад» аст.

** 1:23 Ишаъё 7:14

шудани Писар бо Марям ҳамбистар нашуд. Вақте ки Писар таваллуд шуд, Юсуф Ӯро Исо номид.

Аз шарқ омадани ситорашиносон

2 ¹ Исо дар замони ҳукмронии подшоҳ Хиродус, дар деҳаи Байтлаҳми сарзамини Яҳудия ба дунё омад. Баъд аз таваллуди Ӯ якчанд ситорашинос аз сарзамини шарқ ба шаҳри Уршалим омада, ² пурсиданд: «Кучост он кӯдаки навзоде, ки Шоҳи Яҳудиён аст? Мо ситораи Ӯро дар шарқ дидем ва омадем, то ки ба Ӯ сачда кунем».

³ Вақте ки ин сухан ба гӯши шоҳ Хиродус расид, ӯ ва тамоми сокинони Уршалим ба ташвиш афтоданд. ⁴ Хиродус ҳамаи коҳинони калон ва устодони шариатро наздаш хонда, аз онҳо пурсид: «Масеҳ дар кучо бояд таваллуд шавад?» ⁵ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Дар Байтлаҳми сарзамини Яҳудия, чунки дар яке аз китобҳои пайғамбарон чунин навишта шудааст:

⁶ „Эй Байтлаҳм, ки дар сарзамини Яҳудо ҳастӣ, ту аз дигар шаҳрҳои бузурги Яҳудо ҳеҷ камӣ надорӣ, зеро аз ту сарваре мебарояд ва Ӯ халқи Ман — Исроилро чӯпонӣ мекунад“».*

⁷ Сипас Хиродус ситорашиносонро пинҳонӣ даъват намуда, хангоми суҳбат аз онҳо вақти аниқи пайдошавии он ситора ро пурсида гирифт. ⁸ Баъд онҳоро ба деҳаи Байтлаҳм равона карда гуфт: «Равед ва дар бораи он кӯдак дурустакак пурсучӯ кунед. Ҳамин ки Ӯро ёфтед, ба ман хабар диҳед, то ки ман ҳам рафта, ба Ӯ сачда кунам».

⁹ Баъд аз суҳбат бо шоҳ, ситорашиносон ба роҳ баромаданд. Ситорае, ки онро дар шарқ дида буданд, пешопеши онҳо рафта, дар болои он ҷое, ки кӯдак буд, истод. ¹⁰ Онҳо аз дидани ситора беҳад хурсанд шуданд.

¹¹ Ситорашиносон ба хона даромада, кӯдакро ҳамроҳи модараш Марям диданд ва зону зада, сачда карданд. Онҳо тухфаҳои

* 2:6 Мико 5:2

пурарзишро, ки аз тилло, хушбӯйӣ барои дуд кардан ва аз атри киматбаҳои мурри моеъ иборат буд, аз сандуқҳои худ гирифта ба Ҷ ҳадя намуданд.

¹² Дар хобашон Худо онҳоро огоҳ кард, ки назди Ҷиродус барнагарданд, аз ин рӯ ситорашиносон бо дигар роҳ ба ватани худ баргаштанд.

Фирор ба Миср

¹³ Баъд аз рафтани ситорашиносон фариштаи Худованд дар хоби Юсуф аён шуда, ба ӯ гуфт: «Бархезу кӯдак ва модарашро гирифта, ба Миср гурез. То вақте ки ба ту баро нагӯям, дар он ҷо исто. Чунки Ҷиродус бо нияти куштан кӯдакро чувстучӯ мекунад».

¹⁴ Юсуф аз хоб бедор шуда, зану кӯдакашро гирифта, шабонгоҳ ба Миср раҳсипор шуд. ¹⁵ Онҳо дар он ҷо то вафоти Ҷиродус монданд. Худованд пештар ба воситаи пайғамбар гуфта буд, ки «Ман аз Миср Писарамро ҷеғ задам».* Барои иҷро шудани ин гуфтаҳои Худованд ҳамаи ин ҳодиса рӯй дод.

Куштори кӯдакон

¹⁶ Вақте ки подшоҳ Ҷиродус фаҳмид, ки ситорашиносон ӯро фиреб додаанд, бисёр хашмгин шуд. Ӯ фармон дод, ки дар Байтлаҳм ва атрофи он ҳамаи писаракони то дусоларо кушанд, чунки аз ситорашиносон вақти пайдошавии ситораро доништа буд.

¹⁷ Ҷамин тавр пешгӯии Ирмиё пайғамбар ба амал омад:

¹⁸ «Дар шаҳри Ромо овозе ба гӯш мерасад,
ки садои гиря ва фиғону нола аст.
Роҳел барои фарзандонаш гиря мекунад
ва тасаллӣ ёфта наметавонад,
чунки онҳо мурдаанд».**

* 2:15 Ҷушаъ 11:1

** 2:18 Ирмиё 31:15

Бозгашт аз Миср

¹⁹ Пас аз марги Ҳиродус, фариштаи Худованд дар Миср ба хоби Юсуф даромада ²⁰ гуфт: «Бархез, кӯдак ва модарашро гирифта, ба сарзамини Исроил баргард, зеро касоне, ки Ӯро куштани буданд, мурданд».

²¹ Инак, Юсуф бархеста, зану кӯдакашро гирифт ва ба сарзамини Исроил баргашт. ²² Лекин ӯ шунид, ки дар сарзамини Яҳудия Аркилоус ба ҷойи падараш Ҳиродус подшоҳӣ мекунад ва тарсид, ки ба он ҷо биравад. Баъд дар хобаш аён шуд, ки он ҷо наравад, бинобар ин, онҳо ба вилояти Чалил рафтанд. ²³ Пайғамбарон аллакай дар бораи Масех пешгӯӣ карда, гуфта буданд, ки «Ӯро Носирӣ хоҳанд номид». Юсуф бо оилааш дар шаҳри Носира сокин шуд ва ҳамин тавр гуфтаҳои пайғамбарон ба амал омад.

Насихати Яҳё дар биёбон

3 ¹ Пас аз чанд сол марде бо номи Яҳёи Таъмиддиҳанда ба биёбони Яҳудия рафта, мардумро насихат карда, мегуфт: ² «Тавба кунед ва аз гуноҳ даст кашед, зеро Подшоҳии Худо наздик аст».

³ Яҳё ҳамонест, ки Ишаъё пайғамбар дар борааш гуфта буд:
«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:
„Барои Худованд рохро тайёр кунед ва онро рост
намоед!“»*

⁴ Либоси Яҳё аз пашми шутур, камарбанди ӯ аз чарм ва хӯрокаш малаху асали сахроӣ буд.

⁵ Мардум аз шаҳри Уршалиму саросари сарзамини Яҳудия ва аз тамоми гирду атрофи дарёи Урдун назди Яҳё меомаданд.

⁶ Онҳо ба гуноҳҳои худ иқро мекунанд ва Яҳё онҳоро ҳамчун рамзи шуста шудани гуноҳҳо дар оби дарёи Урдун таъмид меод.

⁷ Инчунин бисёр намояндагони равияҳои фарисӣ ва саддуқӣ барои таъмид гирифтанд назди Яҳё омаданд. Яҳё онҳоро дида гуфт:

* ^{3:3} Ишаъё 40:3

«Эй морзодагон! Кӣ шуморо огоҳ кард, ки аз чазои дарпешистодаи Худо гурехта метавонед?!⁸⁻⁹ Ҳатто фикр накунад, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон чазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад. Пас тавба кунед ва самаре оваред, ки тавбаи шуморо нишон диҳад!¹⁰ Табар аллакай бар решаи дарахтон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки самари хуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад.¹¹ Ман шуморо ҳамчун шаҳодати он ки тавба кардаед, бо об таъмид медиҳам, аммо Касе, ки баъд аз ман меояд, шуморо бо Рӯхулқудс ва бо оташ таъмид медиҳад. Ў аз ман басо тавонотар аст ва ман ҳатто сазовори он нестам, ки пойафзори Ўро бардорам.¹² Дар дасти Ў барои бод додани гандум сешоха тайёр аст. Ў хирманашро тоза карда, гандуми Худро дар анбор ҷамъ мекунад, вале қахро дар оташи хомӯшнашаванда месӯзонад».

Таъмид гирифтани Исо

¹³ Дар ин вақт Исо аз вилояти Ҷалил назди дарёи Урдун омад, то ки аз Яҳё таъмид гирад.¹⁴ Лекин Яҳё Ўро аз ин кор боздоштани шуда, гуфт: «Ман бояд аз Ту таъмид бигирам, Ту бошӣ, назди ман омадӣ!»¹⁵ Исо ба вай ҷавоб дод: «Бигзор чунин бошад, зеро мо бояд ҳама корҳои дурустро ба амал биорем». Баъд Яҳё розӣ шуд.

¹⁶ Ҳамин ки Исо таъмид гирифта аз об баромад, дарҳол осмон ба Ў кушода шуд. Яҳё Рӯҳи Худоро дид, ки мисли кабӯтар фаромада, дар болои Ў қарор гирифт ва¹⁷ аз осмон овозе омад: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз Ў хеле хушнудам».

Аз озмоиш гузаштани Исо

4¹ Баъд аз ин воқеа, Рӯхулқудс Исоро ба биёбон бурд, то ки шайтон Ўро биозмояд.

² Давоми чил шабонарӯз Исо рӯза дошт ва ниҳоят саҳт гурӯсна монд.³ Он гоҳ шайтони васвасакор назди Ў омада гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин сангҳо фармон деҳ, ки нон шаванд».⁴ Лекин Исо дар ҷавоб гуфт: «Не, зеро дар навиштаҷот

гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо хӯрдани нон зинда аст, балки бо хар сухане, ки Худо мегӯяд».*

⁵Сипас шайтон Исоро ба шаҳри муқаддаси Уршалим бурда, дар ҷойи баландтарини маъбади Худо гузошт ⁶ва ба Ў гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро аз ин ҷо ба пойин парто. Зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки

„Худо ба фариштагони Худ дар бораи Ту фармон
хоҳад дод

ва онҳо Туро дар болои дастанашон хоҳанд бардошт,
то ки поят ба санге назанад“».**

⁷«Не! – ҷавоб дод Исо, – чунки дар навиштаҷот боз гуфта шудааст, ки „Худованд Худои худро насанҷед“».**

⁸Баъд аз ин, шайтон Исоро ба болои кӯҳи хеле баланд бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро бо тамоми шукӯҳу зебоияшон ба Ў нишон дода, ⁹гуфт: «Агар Худро ба замин партофта, ба ман сачда намоӣ, ҳамаи инро ба Ту медиҳам».

¹⁰Исо ба ӯ гуфт: «Дур шав, эй шайтон! Чунки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „ба Худованд Худои худ сачда намоед ва танҳо ба Ў хизмат кунед“»***».

¹¹Он гоҳ шайтон аз Исо дур шуд ва фариштагон омада, ба Ў хизмат карданд.

Исо хизмати Худро дар Ҷалил оғоз мекунад

¹²Дертар Яхёро дастгир карданд ва ин хабар ба гӯши Исо расид. Сипас, Ў ба шаҳри Носираи вилояти Ҷалил баргашт.

¹³Баъд Исо барои истиқомат кардан аз шаҳри Носира ба шаҳри Кафарнаҳум рафт. Кафарнаҳум дар назди баҳри Ҷалил ва дар ноҳияҳои Забулуну Нафтоли ҷойгир шудааст. ¹⁴Ҳамин тавр пешгӯии Ишаё пайғамбар ба амал омад, ки гуфта буд:

* 4:4 Такрори Шариат 8:3

** 4:6 Забур 90:11-12

*** 4:7 Такрори Шариат 6:16

**** 4:10 Такрори Шариат 6:13

15 «Эй ноҳияи Забулун ва Нафтолӣ, ки дар он тарафи рӯд (дарё)-и Урдун, дар роҳи канори баҳр чойгир хастед!

Эй ноҳияи Забулун ва Нафтолӣ, ки вилояти Ҷалили ғайрияхудиён хастед!

16 Мардуме, ки дар торикии гуноҳ зиндагӣ мекарданд, нури дурахшонро диданд ва бар онҳое, ки ба маконашон сояи марг афтода буд, нур дурахшид».*

17 Аз ҳамин вақт Исо ба эълон кардани пайғоми Худ оғоз намуд: «Тавба кунед ва аз гуноҳхоятон рӯй гардонед, чунки Подшоҳии Худо наздик аст!»

Шогирдони аввалини Исо

18 Ҳангоме ки Исо дар соҳили баҳри Ҷалил роҳ мерафт, ду бародареро дид, ки моҳигир буданд. Онҳо ба баҳр тӯр меандохтанд. Номии яке Шимъун, ки ўро ҳамчунин, Петрус меномиданд ва номи дигаре Андриёс буд. 19 Исо ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, то ба чойи моҳӣ чамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам». 20 Онҳо тӯрҳои худро дарҳол партофта, Ўро пайравӣ карданд.

21 Исо роҳи Худро давом меод, ки ду бародари дигар, Яъқуб ва Юҳанноро дид. Онҳо бо падарашон Забдой дар қайқ нишаста, тӯрҳои худро дуруст мекарданд. Исо онҳоро низ даъват кард 22 ва онҳо зуд қайқ ва падарашонро гузошта, Ўро пайравӣ карданд.

Исо халқро таълим медихаду шифо мебахшад

23 Исо дар саросари вилояти Ҷалил мегашт, дар ҷамоатхонаҳо мардумро таълим меод, дар бораи Подшоҳии Худо хабари хушро эълон мекард ва ҳар дарду бемории одамро шифо мебахшид. 24 Аз ин сабаб, овозаи Ў дар тамоми сарзамини

* 4:16 Ишаёё 9:1-2

Сурия низ паҳн мешуд ва мардум ба наздаш ҳамаи дардмандонро, ки ҳар гуна беморӣ доштанд, меоварданд. Дар байни онҳо чинзадагон, гирифторони бемории саръ, яъне онҳое, ки аз хуш рафта, шах мешуданд ва шалҳо низ буданд ва Исо онҳоро шифо мебахшид. ²⁵ Бинобар ин, мардуми бисёре аз Чалилу Даҳшаҳр, аз Уршалиму Яҳудия ва аз сарзамини он тарафи дарёи Урдун омада, аз пайи Исо мерафтанд.

Баракат ёфтани пайравони Исо

5 ¹ Исо ин тӯдаи одамонро дида, ба болои кӯҳе баромад ва дар ҳамон ҷо нишаст. Ҳангоме ки шогирдонаш дар гирди ӯ ҷамъ омаданд, ² ӯ ба таълим додан оғоз кард:

³ «Хушбахтанд касоне, ки муҳтоҷи Худо буданашонро медонанд, чунки Подшоҳии Худо аз они онҳост!

⁴ Хушбахтанд касоне, ки ғаму андӯҳ доранд, зеро онҳо тасаллӣ меёбанд!

⁵ Хушбахтанд касоне, ки хоксор ҳастанд, зеро онҳо дар рӯйи замин ҳукм меронанд!

⁶ Хушбахтанд касоне, ки гурусна ва ташнаи ростӣ ҳастанд, зеро онҳо сер хоҳанд шуд!

⁷ Хушбахтанд касоне, ки раҳму шафқат доранд, зеро Худо ба онҳо раҳму шафқат хоҳад кард!

⁸ Хушбахтанд касоне, ки покдил ҳастанд, зеро онҳо Худоро хоҳанд дид!

⁹ Хушбахтанд касоне, ки сулҳчӯ ҳастанд, зеро Худо онҳоро фарзандони Худ хоҳад хонд!

¹⁰ Хушбахтанд касоне, ки дар роҳи ростӣ азоб мекашанд, чунки Подшоҳии Худо аз они онҳост!

¹¹ Хушбахтед шумо, вақте ки мардум ба хотири Ман шуморо дашному азоб медиҳанд ва дар ҳаққатон тухмат карда, ҳар гуна сухани бад мегӯянд. ¹² Шоду хуррам бошед, зеро Худо дар осмон бароятон мукофоти калон дорад. Одамон пайғамбаронро низ, ки пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр азоб медоданд.

Нур ва намак

¹³ Шумо барои одамони ҷаҳон ҳамчун намак ҳастед. Вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? Не, аз вай дигар фоидае нест. Онро фақат мепартоянд ва он зери по мешавад.

¹⁴ Шумо ҳамчун нур барои одамони ҷаҳон намоён ҳастед. Шаҳре, ки дар болои кӯҳ бино шудааст, ноаён буда наметавонад. ¹⁵ Инчунин, ҳеч кас чароғро даргиронда, онро бо зарфе наменпӯшонад, баръакс онро ба чароғпоя мемонад, то ба ҳар касе, ки дар хона аст, равшанӣ диҳад. ¹⁶ Пас, бигзор нури шумо ҳам ба одамон рӯшноӣ диҳад, то ки онҳо корҳои неки шуморо дида, ба Падаратон, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

Дар бораи аҳамияти шариати Мусо

¹⁷ Фикр накунад, ки Ман барои вайрон кардани шариати Мусо ва таълимоти пайғамбарон омадаам. Ман на барои вайрон кардан, балки барои иҷро кардани онҳо омадаам. ¹⁸ Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ханӯз ки заминро осмон ҳаст, то шариат пурра амалӣ нагардад, ягон ҳарф ё нуктаи он нест намешавад.

¹⁹ Инак, ҳар касе, ки хурдтарин фармони шариатро вайрон кунаду ба дигарон низ ҳаминро таълим диҳад, дар Подшоҳии Худо хурдтарин шумурда хоҳад шуд. Ва баръакс, ҳар касе, ки шариатро иҷро кунаду ба дигарон онро таълим диҳад, дар Подшоҳии Худо бузург шумурда хоҳад шуд. ²⁰ Зеро ба шумо мегӯям, ки агар ҳатто аз устодони шариату фарисиён дида бештар росткор набошед, ҳаргиз ба Подшоҳии Худо намендароед.

Дар бораи хашму ғазаб

²¹ Шумо шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки „қатл накунад“, * инчунин „ҳар касе, ки қатл мекунад, ба ҷавобгарӣ кашида мешавад“. ²² Аммо Ман мегӯям, ки агар шумо ба касе

* 5:21 Хуруҷ 20:13

каҳру ғазаб кунед, ба ҷавобгарӣ кашида мешавед. Агар ба касе „бефаҳм“ гӯед, дар назди додгоҳи болотар ҷавоб медихед. Агар „аҳмақ“ гӯед, сазовори оташи дӯзах мегардед.

²³ Барои ҳамин, вақте ки шумо ба қурбонгоҳ қурбонӣ меореду дар он ҷо ба ёдатон меояд, ки касе аз шумо норозӣ аст, бояд ²⁴ қурбониатонро дар он ҷо гузошта, дарҳол назди ҳамон шахс равед ва бо ӯ оштӣ шавед. Баъд аз ин, омада қурбонӣ кунед.

²⁵ Агар касе аз шумо даъво кунад, пеш аз додгоҳ зуд бо вай оштӣ шавед. Чунки агар қор ба додгоҳ рафта расад, даъвогаратон метавонад шуморо ба дасти қозӣ супорад, қозӣ бошад ба дасти сарбоз ва шумо ба зиндон партофта мешавед. ²⁶ Ба ростӣ мегӯям, то охири тангаатонро надихед, аз ҳабс намебароед.

Дар бораи зино

²⁷ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед „Зино накун“.* ²⁸ Аммо Ман мегӯям, ҳар кас ки ба зане бо чашми шаҳватомез нигоҳ кунад, аллақай дар дили худ чунин гуноҳ мекунад. ²⁹ Пас, агар чашми ростатон шуморо ба гуноҳ қардан водор созад, онро қанда партоед! Назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах партофта шавад, беҳтар аст, ки аз ягон узви бадан маҳрум шавед. ³⁰ Инчунин, агар дасти ростатон шуморо ба гуноҳ қардан водор созад, онро қанда партоед! Назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах партофта шавад, беҳтар аст, ки аз ягон узви бадан маҳрум шавед.

Дар бораи талок

³¹ Ҳамчунин гуфта шудааст, ки „Ҳар марде, ки аз занаш ҷудо мешавад, бояд ба ӯ талокнома навишта диҳад“.** ³² Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки агар мард аз зани худ ба ягон сабаб, ғайр аз зино, ҷудо шаваду занаш ба дигар кас ба шавҳар барояд, ин мард барои зино қардани занаш айбдор мешавад. Марде, ки бо зани ҷудошуда хонадор шудааст, зинокор аст.

* 5:27 Ҳуруҷ 20:14

** 5:31 Такрори Шариат 24:1

Дар бораи қавлу қасам

³³Шумо боз шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки „қасами бардурӯғ нахӯранд, аммо ба ҳар он чизе ки дар назди Худованд қасам хӯрдаанд, ичро намоянд“.* ³⁴Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки тамоман қасам нахӯред, на ба осмон, зеро он тахти Худост, ³⁵на ба замин, чунки он пойандози Ёст, на ба шаҳри Уршалим, чунки он шаҳри Шоҳи бузург, яъне Худо аст. ³⁶Ба сари худ ҳам қасам нахӯред, зеро як тори мӯятонро ҳатто сафед ё сиёҳ карда наметавонед. ³⁷Бигзор „бале“ гуфтани шумо дар ҳақиқат „бале“ бошад ва „не“ гуфтани шумо „не“ бошад, вале он чи зиёдатӣ мегӯед, аз шайтон бармеояд.

Дар бораи қасос

³⁸Шумо шунидаед, ки чунин гуфта шудааст: „Чашм бар ивази чашм медиҳеду дандон бар ивази дандон“.** ³⁹Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки ба қаси бад муқобилат накунед. Баръакс, агар қасе ба тарафи рости рӯятон занад, тарафи чапи рӯятонро ҳам ба ӯ гардонед. ⁴⁰Агар қасе ба шумо даъво карда, куртаатонро гирифтани бошад, чомаатонро ҳам ба ӯ диҳед. ⁴¹Агар қасе шуморо маҷбур кунад, ки бо ӯ як километр роҳ равед, ду километр роҳ равед. ⁴²Ҳар кӣ аз шумо чизе талаб кунад, онро ба ӯ диҳед ва аз шумо қарз гирифтани шавад, не нагӯед.

Дар бораи дӯст доштани душманон

⁴³Шумо чунин гуфтахоро шунидаед: „Дигаронро дӯст дор*** ва душманатро бад бин“. ⁴⁴Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки душманонатонро дӯст бидоред ва барои онҳое, ки шуморо азоб медиҳанд, дуои хайр гӯед, ⁴⁵то нишон диҳед, ки фарзандони Падари осмониатон ҳастед. Чунки Ё ба офтоб амр

* 5:33 Ибодат 19:12

** 5:38 Ҳуруҷ 21:24; Ибодат 24:20; Такрори Шариат 19:21

*** 5:43 Ибодат 19:18

медихад, ки ҳам ба бадкорон ва ҳам ба некукорон равшани кунад, инчунин, боронро ҳам ба некукорон ва ҳам ба бадкорон мефиристад. ⁴⁶Пас агар шумо фақат касонеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ мукофоте хоҳед гирифт? Магар андозгирони беинсоф низ ҳамин тавр рафтор намекунанд? ⁴⁷Агар фақат ба дӯстони худ салом диҳед, аз дигарон дида чӣ кори бузургтаре мекунед? Беимонон низ ҳамин тавр рафтор мекунанд. ⁴⁸Бинобар ин, ҳамон тавре ки Падари осмониатон беайбу нуқсон аст, шумо низ беайбу нуқсон бошед».

Дар бораи садака

Б¹ Исо суҳанонашро давом дода гуфт: «Дар назди мардум намоишкорона корҳои нек накунед. Вагарна аз Падари осмониатон мукофот намегиред.

²Вақте ки садака медиҳед, ба монанди одамони дурӯя ба ҳама овоза накунед. Онҳо дар ҷамоатхонаҳо ва дар сари кӯчаҳо садака доданашонро эълон менамоянд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллақай мукофоти худро гирифтаанд. ³Аммо, ҳангоме ки шумо садака медиҳед, бигзор дасти ростатон аз кори дасти чапатон огоҳ нашавад, ⁴то ки садакаи шумо пинҳон монад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

Дар бораи дуо

⁵Вақте ки дуо мекунед, ба одамони дурӯя монанд нашавед! Онҳо дар ҷамоатхонаю сари кӯчаҳо истода дуо хонданро дӯст медоранд, то ки ҳама онҳоро бинанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллақай мукофоти худро гирифтаанд. ⁶Аммо ҳангоме ки шумо дуо мехонед, ба хонаатон даромада, дарро пӯшед ва ба Падаратон, ки нонамоён аст, дуо кунед. Он гоҳ Падаратон, ки ҳеҷ чиз аз назари Ӯ пинҳон нест, ба шумо мукофот медиҳад.

⁷Дар вақти дуохонӣ низ мисли ғайрияҳудиён рафтор накунед. Онҳо дар дуо бисёр гапҳои беҳуда мегӯянд, чун фикр мекунанд, ки агар дурудароз дуо кунанд, дуояшон шунида

мешавад. ⁸ Ба монанди онҳо дуо нагӯед, зеро Падари шумо эҳтиёҷоти шуморо, пеш аз он ки талаб кунед, медонад. ⁹ Пас шумо ин тавр дуо кунед:

Эй Падари мо, ки дар осмонӣ,
Номи Ту муқаддас бод.

¹⁰ Бигзор Подшоҳии Ту биёяд.

Хости Ту, ки дар осмон иҷро мешавад, дар замин низ
иҷро шавад.

¹¹ Ризқу рӯзии имрӯзаамонро ба мо бидех

¹² ва қорҳои бади моро бубахш,
чи тавре ки мо низ онҳоеро,
ки ба мо бадӣ мекунанд, мебахшем.

¹³ Моро ба озмоиш дучор накун,
балки аз шайтон раҳой дех.

¹⁴ Агар шумо одамонро, ки дар ҳаққатон бадӣ мекунанд, бубахшед, Падари осмониатон ҳам шуморо мебахшад. ¹⁵ Вале агар дигаронро набахшед, Падаратон ҳам шуморо намебахшад.

Дар бораи рӯзадорӣ

¹⁶ Боз вақте ки рӯза мегиред, монанди одамони дурӯя рӯятонро ҷиддӣ вонамуд накунед. Зеро дурӯяҳо намуди зоҳириашонро ғамзада нишон медиҳанд, то дигарон бинанд, ки онҳо рӯзадор ҳастанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо аллақай муқофоти худро гирифтаанд. ¹⁷ Лекин, вақте ки шумо рӯза мегиред, дасту рӯятонро шуста, мӯйҳоятонро шона кунед, ¹⁸ то ба ғайр аз Падаратон, ки нонамоён аст, дигар ҳеҷ кас рӯза гирифтани шуморо нафаҳмад. Он гоҳ Падаратон, ки ниҳонбин аст, ба шумо муқофот хоҳад дод.

Дар осмон ҷамъ кардани сарват

¹⁹ Дар замин барои худ сарват ҷамъ накунед, ки дар ин ҷо қуяву занг мезанад ва дуздон даромада, онро медузданд. ²⁰ Баръакс, дар осмон сарват ҷамъ кунед. Чунин сарватро қуяву занг намезанад ва дуздон даромада, онро намедузданд. ²¹ Зеро

хар чое ки бойигарӣ доред, фикру хаёли шумо низ дар он чо хоҳад буд.

Чароғи бадан

²²Чашм чароғи бадан аст. Пас агар чашматон солим бошад, тамоми баданатонро равшанӣ пур мекунад, ²³аммо агар чашматон солим набошад, тамоми баданатонро торикиӣ пур мекунад. Дар ин сурат, агар равшанӣ дар даруни шумо дар асл торикиӣ бошад, пас он чӣ хел торикии зулмот аст!

Худо ва пул

²⁴Ҳеч кас ба ду хоҷа хизмат карда наметавонад, чунки ё яке-ашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандаи Худо бошед ҳам бандаи пул.

Ғам нахӯрдан

²⁵Бинобар ин, ба шумо мегӯям, ки ғами зиндагиатонро нахӯред, ки чӣ меҳӯреду чӣ менӯшед ва ғами бадани худро нахӯред, ки чӣ мепӯшед. Магар зиндагӣ фақат аз хӯрок ва бадан аз пӯшок иборат аст? ²⁶Ба парандаҳо нигоҳ кунед: онҳо на киштуқор мекунанду на ҳосил чамъ мекунанд ва на дар анборҳо ҳосил захира мекунанд. Лекин Падари осмонитон онҳоро меҳӯронад. Магар арзиши шумо аз парандаҳо баландтар нест? ²⁷Қадоме аз шумо бо ғам хӯрдан умри худро ақаллан як соат дарозтар карда метавонад? ²⁸Барои сарулибос ҳам чӣ ғам меҳӯред? Ба нашъунамои савсанҳои сахро нигоҳ кунед: онҳо на меҳнат мекунанду на ришта мересанд, ²⁹лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату сарваташ мисли яке аз онҳо либоси зебоне напӯшидааст. ³⁰Пас, агар Худо гиёҳ ё алаферо, ки имрӯз дар сахро ҳасту пагоҳ ба танӯр партофта мешавад, чунин пӯшонад, наҳод шуморо, эй сустимонҳо аз он чанд маротиба беҳтар пӯшонда натавонад?!

³¹ Барои ҳамин ғам хӯрданро бас кунед ва нагӯед, ки „Мо чӣ меҳӯрда бошем?“ „чӣ менӯшида бошем?“ ё „чӣ мепӯшида бошем?“ ³² Чунки халқҳои дигар аз пайи ҳамаи ин чизҳо мебошанд. Падари осмониатон бошад, медонад, ки шумо ба ҳамаи он эҳтиёҷ доред. ³³ Шумо аввал Подшоҳии Худо ва ростии Ӯро чӯед ва Ӯ ҳамаи ин чизхоро низ ба шумо медихад. ³⁴ Аз ин рӯ, ғами рӯзи ояндаро нахӯред, фардо ташвишҳои худро дорад. Барои ҳар рӯз ташвиши ҳуди ҳамон рӯз басанда аст».

Айбдор кардани дигарон

7 ¹ Исо давом дода гуфт: «Дигаронро айбдор накунад, то ки худ айбдор ҳисоб нашавед. ² Зеро чи хеле ки дигаронро айбдор кунед, ҳамон тавр шумо низ айбдор ҳисоб мешавед ва бо кадом санги тарозу, ки баркашед, бо ҳамон санг барои шумо бармекашанд. ³ Чаро шумо хасро дар чашми бародари худ мебинеду кундаро, ки дар чашми худатон ҳаст, намебинед? ⁴ Чӣ хел чуръат карда ба бародаратон мегӯед, ки „Иҷозат деҳ хасро аз чашмат барорам“, ҳол он ки дар чашми худатон кунда доред? ⁵ Эй дурӯяхо! Аввал кундаро аз чашми худатон бароред, он гоҳ дурусттар дида метавонед, ки чӣ хел хасро аз чашми бародаратон бароред.

⁶ Он чи муқаддас аст, ба сагон надихед ва марвориди худро пеши хукон напартоед, то ки марворидро поймол карда, шуморо надаранд.

Натиҷаи дуо кардан

⁷ Талаб кунед ва ба шумо дода мешавад, бичӯед ва пайдо мекунед, дарро бикӯбед ва он ба рӯятон кушода мешавад. ⁸ Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад, ҳар кӣ меҷӯяд, пайдо мекунад ва ҳар кас ки дарро меқӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад. ⁹ Оё дар байни шумо падаре ҳаст, ки агар писараш нон талаб кунад, ба вай санг диҳад? ¹⁰ Ё агар моҳӣ талаб кунад, ба вай мор медихад? ¹¹ Агар шумо бо вучуди дилсиёҳиатон ба фарзандони худ додани чизҳои хубро донед, чӣ қадар Падари

осмонии шумо тайёр аст чизҳои хубро ба онҳое диҳад, ки аз Ҷ металабанд.

¹² Ҷар рафтореро, ки аз дигарон нисбати худ дидан хоҳед, ҳамон тавр аввал худ шумо нисбати дигарон рафтор кунед. Зеро асоси шариати Мусо ва гуфтаҳои пайғамбарон дар ҳамин аст.

Дарвозаи танг

¹³ Аз дарвозаи танг дароед, чунки дарвозаи васеъ ва роҳи осонгузар шуморо ба ҳалоқат меоварад ва касоне, ки аз он мегузаранд, бисёр ҳастанд. ¹⁴ Лекин ба ҳаёти абадӣ шуморо дарвозаи басо тангу роҳи мушкилгузар меоварад ва кам касон онро меёбанд.

Фарқ кардани пайғамбарони бардурӯғ

¹⁵ Аз пайғамбарони бардурӯғ эҳтиёт шавед, онҳо ба назди шумо дар намуди гӯсфандон меоянд, аммо дар ботин онҳо гургони даранда ҳастанд. ¹⁶ Шумо онҳоро аз рӯйи амалашон мешиносед. Оё аз буттаи хор ангур ё анҷир мечинанд? ¹⁷⁻¹⁸ Ҷар дарахти солим меваи хуб медиҳад ва меваи бад дода наметавонад, вале дарахти бад меваи бад медиҳад ва меваи хуб дода наметавонад. ¹⁹ Ҷамаи дарахтоне, ки меваи хуб намеоваранд, бурида ба оташ партофта мешаванд.

²⁰ Хуллас, пайғамбарони бардурӯғро низ шумо аз амалашон мешиносед.

Исо киро «намешиносам» мегӯяд

²¹ На ҳама касоне, ки Маро доимо Ҷоҷаи худ меноманд, ба Подшоҳии Худо медароянд. Фақат онҳое, ки хости Падари Маро, ки дар осмон аст, иҷро мекунанд, ба Подшоҳии Худо медароянд. ²² Ҷангоме ки рӯзи қиёмат фаро мерасад, мардуми зиёд ба Ман мегӯянд: „Эй Ҷоҷа! Магар мо ба номи Ту пайғоми Худоро ба одамон эълон намекардем? Магар ба номи Ту чинҳоро ронда, муъҷизаҳои зиёд нишон намедодем?“ ²³ Он гоҳ Ман ба рӯяшон мегӯям: „Эй бадкорон! Ман шуморо ҳеҷ гоҳ намешинохтам. Дур шавед аз наздам!“

Бинокори дурандешу бинокори беакл

²⁴Пас ҳар касе, ки ин гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро иҷро мекунад, монанди марди дурандешест, ки хонаашро дар болои санг сохта буд. ²⁵Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли сахт хеста, бошиддат бар он хона вазид, лекин хона фуру нарафт, чунки дар болои санг сохта шуда буд. ²⁶Вале ҳар касе, ки ин гуфтаҳои Маро мешунаваду онро иҷро намекунад, монанди марди беаклест, ки хонаашро дар болои рег сохта буд. ²⁷Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли сахт хеста, бошиддат бар он хона вазид ва хона фуру рафта, ба замин яксон шуд».

²⁸Вақте ки Исо суханони Худро ба охир расонд, мардум аз таълимоти ӯ дар ҳайрат монданд, ²⁹зеро ӯ на ба монанди устодони шарият, балки чун шахси соҳибқудрат онҳоро таълим меод.

Шифо ёфтани марде, ки гирифтори бемории пӯст буд

8 ¹Вақте ки Исо аз болои кӯҳ пойин фаромад, одамон тӯда-тӯда шуда, аз пайи ӯ рафтанд. ²Дар ин вақт марде, ки гирифтори бемории пӯст буд, назди Исо омада, зону зада ба ӯ гуфт: «Хоча, агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ». ³Он гоҳ Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, мехоҳам, пок шав!» ва он мард дарҳол аз бемориаш пок гашт. ⁴Исо ба ӯ гуфт: «Дар ин бора ба ҳеч кас нагӯй, балки рост назди қохин рафта, худро нишон деҳ. Баъд, чӣ тавре ки Мусо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгор

⁵Вақте ки Исо ба шаҳри Кафарнаҳум ворид шуд, ба наздаш як сардори лашкар омад ва ба зорию илтиҷо даромада ⁶гуфт: «Хочаам, хизматгори ман аз ҳаракат монда, дар хона рӯйи чоғах хобидааст. Аз дард сахт азоб мекашад». ⁷«Ман рафта ӯро сихат мекунам», — гуфт Исо. ⁸Аммо сардор ҷавоб дод: «Хоча! Ман

сазовори он нестам, ки Ту аз дари ман дароӣ. Ту танҳо як амр бидеҳ ва хизматгорам шифо меёбад. ⁹Зеро ман як фармонбардор ҳастам ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба хизматгорам „фалон корро бикун“ гӯям, ӯ албатта он корро иҷро мекунад».

¹⁰Аз шунидани ин суханон Исо ҳайрон шуд ва ба мардуме, ки аз пасаш меомад, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байни исроилиён касеро надидам, ки чунин имони қавӣ дошта бошад. ¹¹Ба шумо мегӯям, бисёр одамон аз ҳар гӯшаву канори дунё омада, дар Подшоҳии Худо бо Иброҳиму Исҳоқу Яъқуб дар сари як дастархон мешинанд. ¹²Аммо онҳое, ки бояд ба Подшоҳии Худо ворид мешуданд, ба торикии берун партофта мешаванд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд».

¹³Баъд ба он сардор гуфт: «Рав! Чи тавре ки имон доштӣ, ҳамон тавр мешавад». Ҳамон замон хизматгор шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр одамон

¹⁴Вақте ки Исо ба хонаи Петрус даромад, хушдомани Петрусро бо таби баланд дар рӯйи чойгаҳ хобида дид. ¹⁵Исо ба дасти вай даст расонд ва таби зан паст шуд. Ӯ аз чояш хеста, ба меҳмоннавозии Исо машғул шуд.

¹⁶Он бегоҳ одамон бисёр чинзадагонро назди Исо оварданд ва Исо амр дода, рӯхҳои нопокро аз онҳо берун ронд ва ҳамаи беморонро низ шифо бахшид. ¹⁷Ҳамин тавр, пешгӯии Ишаёе пайғамбар ба амал омад, ки пештар гуфта буд: «Дарду бемориҳои моро Ӯ бардоштааст».*

Шарту шароити пайрави Исо шудан

¹⁸Боре Исо дар гирдаш чамъ шудани одамони зиёдро дид, ба шогирдонаш амр дода гуфт, ки ба дигар тарафи баҳр

* 8:17 Ишаёе 53:4

гузаранд. ¹⁹ Дар хамин вақт як устои шарият наздаш омада гуфт: «Устод, ман дар хама чо Туро пайравӣ мекунам». ²⁰ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва парандагони ҳаво лона до-ранд, аммо Ман, Писари Одамизод чое надорам, ки сарамро монам». ²¹ Дигаре аз шогирдонаш гуфт: «Хочаам! Иҷозат деҳ аввал рафта, падарамро ба хок супорам». ²² Лекин Исо ба вай гуфт: «Аз паси Ман биё ва бимон, ки мурдагон мурдагони худро ба хок супоранд».

Ором кардани тӯфон

²³ Он гоҳ шогирдон Исоро пайравӣ карда, якчоя бо Ӯ ба қайқ савор шуданд. ²⁴ Ногаҳон дар баҳр тӯфони сахте бархост ва аз шиддати мавҷҳо қайқ қариб ғарқ мешуд, лекин Исо дар хоб буд. ²⁵ Шогирдон Исоро бедор карда гуфтанд: «Хоча! Начот деҳ! Ҳалок мешавем!»

²⁶ Исо гуфт: «Эй сустимонҳо, барои чӣ ин қадар метарсед?» Баъд Ӯ бархеста ба шамолу мавҷҳо фармон дод. Дарҳол дар хама чо оромии том ҳукмфармо шуд. ²⁷ Онҳо бошанд, ҳайрон монда мегуфтанд: «Ӯ чӣ гуна Шахсе аст, ки ҳатто шамолу баҳр ба Ӯ итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани ду чинзада

²⁸ Ҳангоме ки Исо ба тарафи дигари баҳр, ба сарзамини ҷадариён расид, ду чинзадае аз қабристон берун баромада, бо Исо рӯ ба рӯ шуданд. Онҳо чунон бадҳашм буданд, ки касе ҷуръати аз он роҳ гузаштанро нашофт. ²⁹ Онҳо Исоро дида, дод заданд: «Эй Писари Худо, Ту ба мо чӣ кор дорӣ? Ту омадӣ, ки моро пеш аз муҳлат азоб диҳӣ?»

³⁰ Аз онҳо дуртар галаи калони ҳукон мечарид. ³¹ Сипас, чинҳо Исоро тавалло карда гуфтанд: «Агар моро берун карданӣ бошӣ, ба он галаи ҳукон бифирист». ³² Исо ба онҳо «Равед» гуфт ва чинҳо аз он одамон берун баромада, ба галаи ҳукон даромаданд. Сипас тамоми гала дав-давои худро аз теппа ба баҳр партофта, дар об ғарқ шуд.

³³Хукбонон бошанд, аз он чо ба шаҳр гурехта, ин воқеа ва ҳам воқеаи бо ду чинзада рӯйдодаро ба хама нақл карданд. ³⁴Сипас хамаи одамони шаҳр ба пеши Исо омада, зориву тавалло карданд, ки Ӯ аз сарзаминашон равад.

Шифо ёфтани марди шал

9 ¹Исо ба қайқ савор шуда, аз баҳр гузашт ва ба шаҳри Худ баргашт. ²Ҳамон лаҳза чанд нафар ба наздаш шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Исо имони онҳоро дида, ба шал гуфт: «Писарам, натарс! Гуноҳхоят бахшида шуданд».

³Дар айни ҳол якчанд устои шарият аз дил гузаронданд: «Ин одам суханони куфр мегӯяд». ⁴Исо фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро дар дили худ фикри бад мекунед? ⁵Кадомаш осонтар аст: гуфтани он ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он ки „барҳез ва роҳ гард“? ⁶Пас Ман ба шумо исбот мекунам, ки Писари Одамизод дар рӯи замин ҳаққи бахшидани гуноҳхоро дорад». Сипас ба шал гуфт: «Барҳез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав!»

⁷Он мард аз ҷояш хеста ба хонааш равона шуд. ⁸Мардум аз дидани ин ҳодиса ба тарс афтада, Худоро, ки ба одамон чунин қудрат додааст, ситоиш карданд.

Даъват шудани Матто

⁹Вақте ки Исо аз он чо ба роҳ даромад, Матто ном мардери дид, ки дар ҷойи ҷамъоварии андоз менишаст. Исо ба вай гуфт: «Аз паси Ман биё». Матто барҳесту аз паси Ӯ равона шуд.

¹⁰Вақте ки Исо ва шогирдонаш ба сари дастархон нишастанд, бисёр андозгирон ва дигар одамоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ ба он хона даромада, ба онҳо ҳамроҳ шуданд. ¹¹Баъзе аз фарисиён инро дида, ба шогирдони Исо гуфтанд: «Чаро Устои шумо бо андозгирону гунаҳкорон хӯрок мехӯрад?»

¹²Исо ин суханонро шунида, ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон муҳтоҷанд. ¹³Рафта фаҳмед, ки ин гуфтаҳо чӣ маъно доранд: „Ман мехоҳам, ки одамон раҳму

шафқат нишон диҳанд, на қурбониҳо кунанд“.* Хуллас, Ман ҳам барои он омадаам, ки на некукоронро, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯзадорӣ

¹⁴ Сипас, баъзе аз шогирдони Яҳёи Таъмиддиҳанда ба Исо наздик шуда гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён одатан рӯза медорему шогирдони Ту не?» ¹⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дӯстони домод дар тӯйи арӯсӣ, хангоме ки домод бо онҳост, ғамгин мешаванд? Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд. ¹⁶ Охир ҳеҷ кас аз матои нав ба либоси кӯҳна дарбеҳ ё поргӣ намекунад, чунки дарбеҳ ё поргӣ чудо шуда медарад ва ҷойи даридаи либос боз ҳам бадтар мешавад. ¹⁷ Инчунин, шароби навтайёршударо ба халтаи чармини кӯҳна намерезанд, чунки аз туруш шудани шароб халта медарад ва шароб мерезаду халта низ аз қор мекорояд. Баръакс, шароби навтайёршударо ба халтаи нав мерезанд, он гоҳ на шароб барбод мераваду на халта».

Шифо ёфтани зан ва зиндашавии духтар

¹⁸ Ҳанӯз Исо суҳанонашро давом медод, ки сардоре омада, ба Ё таъзим карда гуфт: «Духтари ман ҳозир вафот кард, аммо агар омада ба вай даст гузорӣ, вай зинда мешавад». ¹⁹ Исо аз ҷояш хеста, бо шогирдонаш ҳамроҳи ӯ рафт.

²⁰⁻²¹ Зане, ки дувоздаҳ сол боз бемории хунравӣ дошт, аз диллаш гузаронда буд, ки ақаллан ба чомаи Исо даст расонад, шифо меёбад. Бо ҳамин ният, ӯ аз қафо ба Исо наздик шуду ба домани чомааш даст расонд. ²² Исо ба қафо рӯй гардонда, занро дида, гуфт: «Эй духтарам, натарс! Туро имонат шифо дод». Худи ҳамон лаҳза зан шифо ёфт.

²³ Баъд Исо ба хонаи сардор омада, найнавозон ва мардуми гирёнро дида, ²⁴ гуфт: «Ҳамаатон аз ин ҷо равед! Духтар

* 9:13 Ҳушаъ 6:6

намурдааст, фақат хобидааст». Онҳо бошанд, ба гапи Исо хандиданд. ²⁵Аммо баъд аз он ки мардум берун баромаданд, Исо ба хонае, ки духтарак он чо буд, даромада, дасти ўро гирифт ва духтарак бархест. ²⁶Ин хабар дар тамоми он сарзамин паҳн гашт.

Шифо ёфтани ду марди нобино

²⁷Ҳангоме ки Исо аз он чой рафт, ду марди нобино аз дунболи Ў равон шуда фарёд заданд: «Эй насли Довуд, ба мо раҳм кун!»

²⁸Вақте ки Исо ба хона даромад, он ду нобино ҳам ба наздаш омаданд. Исо аз онҳо пурсид: «Боварӣ доред, ки Ман шуморо шифо дода метавонам?» «Бале, Хоча!» — ҷавоб доданд онҳо.

²⁹Он гоҳ Исо ба чашмони онҳо даст расонда гуфт: «Аз рӯйи имонатон ҳамин тавр шавад» ³⁰ва чашмони онҳо бино гашт. Исо онҳоро огоҳ кард, ки дар бораи ин ҳодиса ба касе нагӯянд. ³¹Аммо онҳо аз он чо баромада рафтанду дар тамоми он сарзамин дар бораи Ў нақл карданд.

Шифо ёфтани марди гунг

³²Ҳанӯз он ду мард дур нарафта, якчанд кас ба пеши Исо мардеро оварданд, ки аз сабаби чин доштани гунг буд. ³³Лекин, вақте ки Исо аз он мард чинро берун кард, мард ба гап даромад ва мардум бо ҳайрат хитоб мекарданд: «Ҳаргиз чунин ҳодисаеро дар Исроил надида будем!»

³⁴Аммо фарисиён мегуфтанд, ки Исо чинҳоро бо қудрати ҳуди сардори чинҳо берун мекунад.

Ба мардум раҳм кардани Исо

³⁵Исо бошад, ба ҳамаи шаҳру дехот рафта, дар ҷамоатхонаҳо халқро таълим меод, хабари хушро дар бораи Подшоҳии Худо эълон мекард ва ҳар дарду бемории одамонро шифо мебахшид. ³⁶Вақте ки Исо ба мардум нигоҳ мекард, ба ҳоли онҳо раҳмаш меомад, чунки онҳо монанди гӯсфандони бечӯпон, сарсону саргардон ва ночору нотавон буданд. ³⁷Он гоҳ Исо ба

шогирдонаш гуфт: «Ҳосил бисёр аст, вале коргарон кам. ³⁸Аз ин рӯ, аз Сохиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фириштад».

Дувоздах фиристодаи Исо

10 ¹Исо ба наздаш дувоздах шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат дод, ки рӯхҳои нопокро аз одамон берун кунанд ва ҳар дарду бемории одамонро шифо диҳанд. ²Номҳои он дувоздах фиристода чунинанд: аввалин Шимъун, ки ўро ҳамчунин Петрус меноманд, бародари Шимъун Андриёс, баъд бародарон Яъқуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд, ³Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Матто (оне ки андоз чамъ мекард), Яъқуби писари Ҳалфой, Таддо, ⁴Шимъуни Ватандӯст ва Яҳудои Искарютӣ, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Вазифаи дувоздах фиристода

⁵Исо ба ин дувоздах нафар вазифа дода, онҳоро барои иҷро намудани он фиристод. Ў ин тавр гуфт: «Ба назди халқҳои ғайрияхудӣ наравед ва ба шахрҳои сомариён надароед, ⁶балки назди халқи Исроил, ки монанди ғӯсфандони гумроҳшуда ҳастанд, рафта ⁷эълон кунед, ки Подшоҳии Худо наздик аст. ⁸Беморонро шифо диҳед, мурдагонро зинда кунед, одамонро, ки гирифтори бемории пӯст ҳастанд, пок созед ва чинҳоро берун кунед. Ин қудрат ба шумо ройгон дода шудааст, пас шумо низ ин корро ройгон кунед. ⁹Вақте ки ба сафар мебароед, дар камарбандатон тангаҳои тиллоӣ, нукрагӣ ва мисин нагиред. ¹⁰Инчунин, борхалта, асо ва либоси иловагию пойафзор нагиред, чунки меҳнаткаш сазовори хӯроки худ аст.

¹¹Ҳангоме ки ба ягон шахр ё деҳа мебароед, одами шоистаро пурсон шавед ва то рӯзи аз он ҷо рафтаниатон дар хонаи ӯ бимонед. ¹²Баробари ба он хона даромадан салом диҳед. ¹³Агар аҳли хонавода шуморо нағз қабул кунанд, барояшон сулҳ талаб

кунед. Агар аҳли хонавода шуморо нағз қабул накунанд, бигзор сулхи талаб кардаатон ба худатон баргардад. ¹⁴ Вале агар ҳеч кас шуморо қабул накунад ё ба суханонатон гӯш надихад, он хонадон ё шахрро тарк карда, ҳамчун аломати огоҳӣ чангу хокашро аз поятон афшонед. ¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар рӯзи қиёмат аҳволи мардуми бадқирдори Садум ва Амуро аз холи он шахр сабуктар хоҳад буд.

Азобу уқубатҳои дарпешистода

¹⁶ Инак, Ман шуморо ба назди одамон, ҳамчун гӯсфандон ба байни гургҳо мефиристам. Мисли мор ҳушёру мисли кабӯтар безарар бошед. ¹⁷ Аз одамон эҳтиёт шавед, чунки онҳо шуморо дастгир карда, ба додгоҳ мебаранд ва дар чамоатхонаҳо камчинқорӣ мекунанд. ¹⁸ Ба хотири Маро пайравӣ карданатон шуморо дар назди ҳокимону подшоҳон ба ҷавобгарӣ мекашанд. Он гоҳ имконият пайдо мекунед, ки дар пеши онҳо ва ғайрияхудиён дар бораи Ман шаходат диҳед. ¹⁹ Ҳангоме ки шуморо ба додгоҳ мебаранд, ғам нахӯред, ки ба онҳо чӣ бояд гӯед ё чӣ тавр бояд сухан ронед, чунки дар он вақт суханоне, ки бояд гӯед, ба дилатон андохта мешаванд. ²⁰ Он гоҳ на шумо, балки Рӯҳи Падари осмониатон ба воситаи шумо сухан меронад.

²¹ Дар он айём, бародар бародари худро ва падар фарзанди худро ба қатл мерасонад. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба марг месупоранд. ²² Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале касе ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот хоҳад ёфт. ²³ Вақте ки шуморо азоб доданӣ шуда, дар шахре дунболагирӣ кунанд, ба шахри дигар гурезед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз шумо ба ҳамаи шахрҳои Исроил нарафта, Писари Одамизод меояд.

²⁴ Шогирд аз устодаш ва хизматгор аз хоҷааш баландтар нест. ²⁵ Барои шогирд басанда аст, ки монанди устодаш шавад ва барои хизматгор кофист, ки монанди хоҷааш шавад. Агар

сардори хонадонро Баал-Забул, сардори чинхо номида бошанд, пас аъзоёни хонадонро чӣ қадар бадтар меноманд.

Дар бораи гарс

²⁶Аз ин рӯ, аз одамон натарсед. Зеро ҳеч чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч чизи пинхоне нест, ки маълум нагардад. ²⁷Он чизеро, ки Ман ба шумо махфӣ мегӯям, кушоду равшан гӯед. Он чизеро, ки ба шумо пичиррос зада мегӯям, аз болои боми хонаҳо бо овози баланд эълон намоед. ²⁸Аз одамон, ки ҳисро мекушанду ҷонро кушта наметавонанд, натарсед. Балки аз Ҳамоне тарсед, ки ҳам ҷон ва ҳам ҳисро дар дӯзах нобуд карда метавонад.

²⁹Арзиши ду гунчишк як танга аст, аммо бе хости Падари шумо яктои он ба замин намеафтад. ³⁰Ӯ ҳатто шумораи торҳои мӯятонро медонад. ³¹Бинобар ин натарсед, арзиши шумо аз бисёр гунчишкҳо ҳам зиёдтар аст.

³²Пас, ҳар кӣ дар пеши мардум мегӯяд, ки пайрави Ман аст, Ман низ дар назди Падари осмониам пайрави Ман буданаширо тасдиқ мекунам. ³³Лекин ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари осмониам рад мекунам.

На сулҳ, балки зиддият

³⁴Фикр накунед, ки Ман барои ба замин сулҳ овардан омадаам. Ман на барои овардани сулҳ, балки барои шамшери зиддият овардан омадаам. ³⁵Ман омадаам, ки писарро аз падар, духтарро аз модар, арӯсро аз хушдоманаш ҷудо кунам. ³⁶Ҳуди аъзои хонадони одам душманони ӯ хоҳанд буд.

³⁷Касе ки падар ё модари худро аз Ман бештар дӯст медорад, сазовори Ман нест. Инчунин, касе ки писар ё духтари худро аз Ман бештар дӯст медорад, сазовори Ман нест. ³⁸Касе ки салиби азобу маргашро бо худ набардораду аз паси Ман наояд, сазовори Ман нест. ³⁹Касе ки ҳаёташро нигоҳ доштан хоҳад, онро аз даст медиҳад, вале касе ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо кунад, онро нигоҳ медорад.

Гирифтани мукофот

⁴⁰ Касе ки шуморо қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва касе ки Маро қабул мекунад, дар асл Фиристандаи Маро қабул мекунад. ⁴¹ Касе ки пайғамбарро ба хотири пайғамбар буданаш қабул мекунад, мукофоти пайғамбаронаро хоҳад гирифт. Касе ки одами некукорро ба хотири некукор буданаш қабул мекунад, мукофоти некукоронро хоҳад гирифт. ⁴² Ҳамчунин, касе ки ба яке аз пайравони хурдтарини Ман ба хотири шогирд буданаш ақаллан як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ, ба шумо мегӯям, ки бемукофот нахоҳад монд».

Омадани шогирдони Яҳё

11 ¹ Исо ба дувоздаҳ шогирдаш вазифа дода, аз он ҷо ба шахрҳои гирду атроф барои таълим додан ва эълон кардани хушхабар равона шуд.

² Вақте ки Яҳёи Таъмиддиҳанда дар зиндон менишаст, хабари қорҳои Масеҳ ба ӯ расид. Он гоҳ ӯ чанд нафар шогирдашро назди Исо фиристод. ³ Онҳо омада аз Исо пурсиданд: «Оё Ту ҳамон шахсе ҳастӣ, ки омаданаширо пешгӯӣ карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

⁴ Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Он чи мешунаведу мебинед, рафта ба Яҳё накл кунед. ⁵ Яъне бигӯед, ки чашмони кӯрон бино мешаваду шалҳо роҳ мегарданд, нафароне, ки гирифтори бемории пӯстанд, пок мешаванду қарҳо шунаво мешаванд, мурдагон зинда мешаванд ва ба бечорагон хушхабар эълон карда мешавад. ⁶ Пас хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

⁷ Ҳангоме ки шогирдони Яҳё ба роҳ дароманд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани ҷӣ рафта будед? Барои дидани найзоре, ки аз вазидани бод мечунбад? ⁸ Бигӯед, чаро рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси қимат мепӯшад? Охир, онҳое ки либоси қимат мепӯшанд, дар қасрҳо зиндагӣ мекунанд.

⁹ Барои чӣ рафта будед? Барои дидани пайғамбар? Дуруст, аммо ба шумо мегӯям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро дидаед. ¹⁰ Яхё ҳамон шахсест, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфтааст:

„Ман пешопеши Ту хабаррасони Худо мефиристам, то барои омаданат роҳ тайёр кунад“.*

¹¹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар байни хамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яхёи Таъмиддиханда касе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар Подшоҳии Худо бузургтар аз Яхё аст. ¹² Аз замони Яхёи Таъмиддиханда то имрӯз Подшоҳии Худо ба зӯроварӣ дучор шудааст ва одамони боқудрат онро зӯран ба даст меоранд. ¹³ Дар навиштаҷоти пайғамбарон ва шарияти Мусо то замони Яхё пешгӯйиҳо омадаанд. ¹⁴ Агар шумо ба гуфтаҳои онҳо бовар кардан хоҳед, Яхё ҳамон Илёс пайғамбар аст, ки омаданаширо пешгӯӣ карда буданд. ¹⁵ Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад!

¹⁶ Лекин ин наслро бо кӣ муқоиса намоям? Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча бозӣ мекунанду як гурӯҳи онҳо ба гурӯҳи дигар мегӯяд: ¹⁷ „Мо бароятон най навохтем, аммо шумо рақс накардед! Суруди мотам хондем, нагиристе“.
¹⁸ Ҳамчунин, Яхё омада, рӯза медошт ва май наменӯшид, аммо ҳама мегуфтанд, ки ӯ чин дорад. ¹⁹ Баъд Писари Одамизод омад, ки ҳам меҳӯраду ҳам менӯшад, лекин ҳама мегӯянд: „Ӯ марди пурхӯру бадмаст ва дӯсти андозгирону гунаҳкорон аст!“ Лекин дуруст будани хикмати Худо аз натиҷаҳои маълум мегардад».

Шаҳрхое, ки тавба накарданд

²⁰ Аҳолии шаҳрхое, ки дар он Исо муъҷизоти зиёд нишон дода буд, тавба накарданд ва аз гуноҳҳои онҳо даст накашиданд. Бинобар ин, Исо онҳоро таъна зада, гуфт: ²¹ «Эй аҳли Кӯразину аҳли Байтсайдо, вой бар холи шумо! Зеро агар он муъҷизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳрҳои пургуноҳи

* 11:10 Малокӣ 3:1

Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайхо тавба карда, бар тан либоси мотам пӯшида, мӯйканон нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳхояшон даст кашидаанд. ²²Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи қиёмат аҳволи мардуми Сур ва Сидун аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд! ²³Инчунин, шумо, эй аҳли Кафарнаҳум! Гумон мекунад, ки сари шумо то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. Зеро, агар он муъҷизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳри Садӯм рӯй медод, ин шаҳр то ҳол аз рӯйи замин нест наместуд. ²⁴Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи қиёмат аҳволи мардуми Садум аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд!»

Ваъдаи оромӣ

²⁵Сипас, Исо гуфт: «Эй Падар, эй Худованди заминро осмон, ба Ту шуқр мегӯям, ки ин чизҳоро аз оқилон ва хирадмандон пинҳон кардию ба одамони одӣ ошкор сохтӣ. ²⁶Бале, эй Падар, хоҳиши неки Ту чунин буд.

²⁷Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ба ғайр аз Падар, дигар ҳеч кас Писарро намениносад. Инчунин, ҳеч кас Падарро намениносад, ғайр аз Писар ва онҳое, ки Писар мехоҳад Падарро барояшон зоҳир созад.

²⁸Эй ҳамаи касоне, ки аз бори вазнин монда шудаед, ба назди Ман биёед ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам. ²⁹Чуноне ки барзагов юғро бар гардан гирифта, бор мекашонад, шумо низ юғи Маро бар гардани худ монед. Ман нармдилу хоксор ҳастам ва чонҳои шумо оромӣ хоҳад ёфт. ³⁰Зеро юғи Ман осон ва бори Ман сабук аст».

Савол дар бораи рӯзи шанбе, яъне рӯзи истироҳат

12 ¹Рӯзе Исо аз байни киштзорҳои гандум мегузашт. Ин рӯзи шанбе буд ва шогирдонаш гурусна монда, хӯшаҳои гандумро қанда, донаҳояшро мехӯрданд. ²Баъзе фарисиён инро дида назди Исо омада гуфтанд: «Инро бин, шогирдони

Ту кореро карда истодаанд, ки дар рӯзи шанбе кардани он раво нест». ³Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот нахондаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? ⁴ᵁ ба хонаи Худо даромада, нони ба Худо тақдимшударо гирифта хӯрд. Ҳол он ки аз рӯйи шариат ᵁ ва ҳамроҳонаш ба ин ҳақ надоштанд, чунки хӯрдани он нон фақат ба коҳинон мумкин буд. ⁵Ё наҳод дар шариати Мусо наҳонда бошад, ки коҳинон хангоми дар маъбади Худо иҷро кардани вазифаҳои худ, қоидаҳои рӯзи шанберо вайрон мекунанд, вале айбдор ҳисоб намешаванд? ⁶Аммо ҳаминро дониста бошад, ки Шаҳси бузургтар аз маъбади Худо дар ин ҷост. ⁷Дар навиштаҷот Худо гуфтааст: „Ман мехоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон диҳанд, на қурбониҳо кунанд“.* Агар шумо маънои ин гуфтаҳои мефаҳмидед, одамони бе-айбро айбдор намекардед. ⁸Охир Писари Одамизод Ҳоҷаи рӯзи шанбе аст».

Шифо додан дар рӯзи шанбе

⁹Сипас, Исо аз он ҷо рафта, ба ҷамоатхона даромад. ¹⁰Дар он ҷо марде буд, ки дасташ хушк шуда буд. Баъзе аз ҳозирон, ки Исоро айбдор кардан мехостанд, аз ᵁ пурсиданд: «Оё аз рӯйи шариат дар рӯзи шанбе, яъне рӯзи истироҳат одамро шифо додан мумкин аст?»

¹¹Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Агар шумо як гӯсфанде дошта бошед он дар рӯзи шанбе ба чуқурӣ афтад, магар рафта, онро аз ҷо намебароред? ¹²Қадри инсон бошад аз гӯсфанд хеле баландтар аст. Пас дар рӯзи шанбе некӣ кардан раво нест». ¹³Баъд ба марди дасташ хушкшуда гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз кард ва он мисли дасти дигараш сихат шуд. ¹⁴Он гоҳ фарисиён аз ҷамоатхона берун баромада, нақшаи куштани Исоро кашиданд. ¹⁵Аммо Исо инро фаҳмида, аз он маҳалла баромада рафт.

* 12:7 Ҳушаъ 6:6

Хизматгори интихобшудаи Худо

Одамони зиёд низ аз пайи Исо рафтанд ва Ҷ ҳамаи беморонро шифо дода, ¹⁶ ба онҳо фармон дод, ки дар бораи Ҷ овоза паҳн накунад. ¹⁷ Ба ин восита пешгӯии Ишаъё пайғамбар ба амал омад, ки гуфта буд:

- ¹⁸ «Ин хизматгори Ман аст, ки Ҷро интихоб кардаам.
 Ҷ маҳбуби Ман ва боиси шодмониам аст.
 Ман Рӯхамро бар Ҷ мефиристам
 ва Ҷ ба ҳамаи халқҳо адолатамро эълон мекунад.
- ¹⁹ Ҷ бо ҳеч кас баҳс намекунад ё дод намезанад ё касе дар
 кӯчаҳо садои Ҷро нахоҳад шунид.
- ²⁰ То даме ки ростиро пойдор накунад,
 касеро, ки мисли найи хамшуда аст, нобуд
 намекунад
 ва касеро, ки ба монанди пилтаи нимсӯхтаи чароғ аст,
 хомӯш намесозад.
- ²¹ Ҷамаи халқҳои рӯи замин дар Ҷ умеди начотро
 мебинанд».*

Исо ва сардори чинҳо

²² Сипас, ба назди Исо марди чинзадаеро оварданд, ки аз сабаби чин доштаниш кӯр ва гунг буд. Исо вайро шифо дод ва ӯ ҳам бинову ҳам гӯё шуд. ²³ Тамоми мардум аз ин ҳодиса ба хайрат афтада, мегуфтанд: «Магар ин Шахс насли Довуд нест, ки мо интизораш ҳастем?» ²⁴ Лекин фарисиён инро шунида, чунин мегуфтанд: «Ҷ чинхоро бо қудрати Баал-Забул, ки сардори чинҳо аст, берун мекунад».

²⁵ Исо, ки аз фикрҳои фарисиён бохабар буд, ба онҳо гуфт: «Ҷар давлате, ки дар дохили худ аз ҳам ҷудо шуда, ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар шаҳр ё хонаводае, ки дар дохили худ аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, устувор намемонад. ²⁶ Агар шайтон худашро берун кунад, магар ин аломати

* 12:21 Ишаъё 42:1-4

он нест, ки ӯ дар дохили худ ба ду қисм чудо шудааст. Пас, наход хукмронии ӯ давом меёфта бошад? ²⁷ Агар Ман чинҳоро бо қудрати Баал-Забул берун кунам, пайравони шумо бо чӣ берун мекунанд? Онҳо бо кадом қудрат берун мекунанд? Онҳо исбот мекунанд, ки шумо нодуруст фикр мекунад.

²⁸ Аммо, агар Ман ба воситаи Рӯҳи Худо чинҳоро берун кунам, аз ин бармеояд, ки Подшоҳии Худо аллакай ба шумо омадааст. ²⁹ Инчунин, чӣ гуна кас метавонад ба хонаи шахси пурзӯр даромада, молу мулкашро дуздад, ба ғайр аз он ки аввал дасту пойи он мардро бандад ва он вақт хонаи ӯро ғорат кунад.

³⁰ Ҳар кӣ бо Ман нест, муқобили Ман аст ва ҳар кӣ бо Ман одамонро назди Худо намеорад, онҳоро аз Худо дур мекунад. ³¹ Аз ин рӯ, ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳ ва сухани куфри инсон бахшида мешавад, вале касеро, ки бар зидди Рӯҳулқудс сухани куфр мегӯяд, Худо ҳаргиз намебахшад. ³² Ҳар кас ки бар зидди Писари Одамизод сухан мегӯяд, бахшида мешавад, вале касе ки бар зидди Рӯҳулқудс сухане мегӯяд, Худо ӯро дар ду дунё намебахшад.

Дарахт ва меваи он

³³ Дарахти солим меваи хуб медиҳад, дарахти бад бошад, меваи бад медиҳад. Пас, чӣ хел будани дарахт аз мевааш маълум мегардад. ³⁴ Эй морзодагон! Дар сурате ки худатон бад ҳастед, чӣ гуна суханони нек гуфта метавонед? Он чизе ки дар дилатон ҳаст, лабрез шуда, аз забонатон мебарояд. ³⁵ Шахси нек аз хазинаи некаш чизҳои нек ва шахси бад аз хазинаи бадаш чизҳои бад берун меорад.

³⁶ Ҳаминро доништа бошед, ки дар рӯзи қиёмат шумо барои ҳар сухани ноҳаке, ки гуфтаед, ҷавоб хоҳед дод. ³⁷ Чунки аз рӯйи суханони худатон шумо ё сафед карда мешавед ё гунаҳкор ҳисоб мешавед».

Талаб кардани аломат

³⁸ Он гоҳ баъзе аз фарисиён ва устодони шариат ба Исо гуфтанд: «Устод, мехостем, ки аз ҷониби Худо ба мо ягон аломате

нишон диҳӣ». ³⁹Лекин Исо ҷавоб дод: «Эй насли баду бевафо, шумо аломате талаб мекунад, вале ғайр аз аломати Юнус пайғамбар ба шумо аломати дигаре дода намешавад. ⁴⁰Чи тавре ки Юнус се шабу се рӯзро дар шиками моҳӣ гузаронда буд, ҳамон тавр Писари Одамизод се шабу се рӯзро дар зери хок мегузаронад.

⁴¹Дар рӯзи қиёмат бошад, сокинони Нинве бархеста, ин наслро айбдор мекунад, зеро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба қарданду аз гуноҳхояшон даст кашиданд. Ҳол он ки аз Юнус дида Шаҳси бузургтар дар ин ҷост! ⁴²Дар рӯзи қиёмат маликаи сарзамини Сабо бархеста ин наслро айбдор мекунад, зеро ӯ аз як гӯшаи дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки аз Сулаймон дида Шаҳси бузургтар дар ин ҷост!

Баргаштани рӯҳи нопок

⁴³Вақте ки рӯҳи нопок, яъне чин аз шахсе берун меравад, вай бо нияти пайдо қардани манзили зист ҷойҳои беобродавр мезанаду онро намеёбад. ⁴⁴Ниҳоят рӯҳи нопок мегӯяд: „Ба хонаи пештараам бармегардам“ ва баргашта мебинад, ки ин хона холӣ ва батартибу рӯбучин шудааст. ⁴⁵Пас рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз худаш ҳам бадтарро ҳамроҳаш гирифта меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунад. Дар натиҷа, аҳволи он шахс аз ҳолати аввалааш бадтар хоҳад буд. Бо насли бади ин замон чунин ҳодиса рӯй хоҳад дод».

Модар ва бародарони Исо

⁴⁶Ҳангоме ки Исо ханӯз ба мардум сухан гуфтанро давом медод, модару бародаронаш омаданд. Онҳо берун аз хона истода, хоҳиш қарданд, ки бо Исо гап зананд. ⁴⁷Касе аз байни одамон ба Исо гуфт: «Устод, модар ва бародаронат дар берун истодаанд ва мехоҳанд, ки бо Ту гап зананд».

⁴⁸Исо дар ҷавоб гуфт: «Модари Ман кист ва бародарони Ман кистанд?» ⁴⁹Баъд бо дасташ сӯйи шогирдонаш ишора карда,

суханаширо давом дод: «Инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд!⁵⁰ Ҳар касе, ки хости Падари осмониамро иҷро мекунад, бародар, хоҳар ва модари Ман аст».

Масал дар бораи деҳқон

13 ¹Худи ҳамон рӯз Исо аз хона баромада, ба соҳили баҳр рафта нишаст. ²Азбаски дар гирдаш одамони зиёд чамъ шуданд, Исо ба қайқе нишаст ва одамон бошанд, дар соҳил меистоданд. ³Исо бисёр чизҳоро ба онҳо бо масалҳо нақл мекард. Ӯ гуфт: «Рӯзе як деҳқон барои кишт кардан ба киштзор меравад. ⁴Ҳангоми дона коштаниш як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва парандаҳо омада, онҳоро аз замин чида меҳӯранд. ⁵Миқдори дигари он ба замини санглоху камҳок меафтад. Аз сабаби чуқур набудани хоки замин он зуд месабазад. ⁶Вале бо баромадани офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз сабаби решаи мустаҳкам надоштаниш хушк мешавад. ⁷Миқдори дигараш ба замини хордор меафтад ва хорҳо қад кашида майсаи навсабзидаро пахш мекунанд. ⁸Лекин баъзе донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтада, баъзе сад, баъзе шаст ва баъзе сӣ баробар зиёдтар ҳосил медиханд.

⁹ Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад!»

Сабаби нақл кардани масалҳо

¹⁰Баъдтар шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Чаро Ту мардумро бо масалҳо таълим медиҳӣ?» ¹¹Исо дар ҷавоб гуфт: «Фаҳмиши сирру асрори Подшоҳии Худо ба шумо ато шудааст, аммо аз онҳо ин чизҳо пинҳон аст. ¹²Чунки ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз дода мешавад ва ӯ зиёдтар хоҳад дошт, аммо аз касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, гирифта мешавад. ¹³Барои ҳамин Ман ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯям: онҳо нигоҳ мекунанду намебинанд, гӯш медиханду аммо намешунаванд ва намефаҳманд. ¹⁴Ишаъё пайғамбар пешгӯӣ карда гуфта буд:

„Ин одамон гӯш кунанд ҳам, намефаҳманд;
бо чашмонашон бинанд ҳам, дарк намекунанд,

15 чунки зехни онҳо кунд
ва гӯшҳояшон вазнин шудааст,
ва онҳо чашмонашонро пӯшидаанд.
Вагарна чашмонашон дида,
гӯшҳояшон шунида ва ақлашон дарк карда
метавонисту
ба Ман рӯй меоварданд
ва Ман онҳоро шифо меодам“.*

Ин пешгӯӣ ҳақиқатан дар ҳаёти онҳо амалӣ мегардад.

16 Аммо шумо хушбахт ҳастед, ки чашмонатон мебинанд ва гӯшҳоятон мешунаванд. 17 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр пайғамбарон ва некукорон дар орзуи дидан ва шунидани он чизҳое буданд, ки шумо мебинед ва мешунавед. Вале онҳо на диданду на шуниданд.

Маъниод кардани масал дар бораи деҳқон

18 Акнун маънои масали деҳқонро гӯш кунед. 19 Баъзе касон каломро дар бораи Подшоҳии Худо мешунаванду онро намефаҳманд. Шайтон омада, каломи дар дили онҳо кошташударо кашида мегирад. Ин ба монанди ба пайраҳа афтодани донаҳо аст. 20 Ба замини санглох афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванду дарҳол бо шодӣ онро қабул мекунанд. 21 Вале азбаски реша надоранд, муддати кӯтохе устувор меистанд. Баъд ба хотири он ки ба каломи Худо бовар мекунанд, ба душворӣ ва азоб дучор шуда, зуд имони худро аз даст медиханд. 22 Ба замини хорзор афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванд, аммо ғаму ташвиши зиндагӣ ва орзуи сарват каломро пахш менамояд ва дар натиҷа он ҳеч ҳосиле намеорад. 23 Вале ба замини ҳосилхез афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванду онро мефаҳманд. Онҳо баъзан сад, баъзан шаст ва баъзан сӣ баробар бештар самар меоранд».

* 13:15 Ишаъё 6:9-10

Масал дар бораи алафи бегона

²⁴ Пас аз он Исо масали дигареро нақл кард: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин аст: шахсе ба заминаш донаҳои хубро мекорад. ²⁵ Лекин вақте ки ҳама хоб мераванд, душман омада, дар байни гандум тухми алафи бегонаро пошида, меравад. ²⁶ Сипас баробари сабзидану сарак баровардани гандум, алафи бегона низ намоён мегардад. ²⁷ Хизматгорон назди соҳиби киштзор омада мегӯянд: „Ҳоча, шумо дар киштзоратон донаҳои хушсифати гандумро кошта будеду ин алафи бегона аз кучо пайдо шуд?“ ²⁸ Ӯ ба онҳо ҷавоб дода мегӯяд: „Ин кори душман аст“. Хизматгорон боз мепурсанд: „Меҳоҳед, ки мо рафта онҳоро канда партоем?“ ²⁹ „Не, — мегӯяд соҳиби киштзор, — чунки алафи бегонаро қанданӣ шуда боз баъзе гандумро ҳам канда напартоед. ³⁰ Бигзор то вақти дарав ҳам гандум ва ҳам алафи бегона истад. Он вақт ба даравгарон фармон медиҳам, ки аввал алафи бегонаро канда, даста карда сӯзонанд, баъд гандумро даравида, дар анборам чамъ кунанд“».

Масалҳо дар бораи тухми хардал ва хамиртуруш

³¹ Исо ба онҳо боз масали дигареро нақл кард: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин аст: шахсе тухми хардалро гирифта, дар замини худ мекорад. ³² Ин тухм аз ҳамаи тухмҳои рӯйи дунё майдатарин мебошад, вале вақте ки он месабзад, аз ҳамаи растанихо калонтар шуда, ба дарахт мубаддал мегардад ва парандаҳо омада, дар шоҳаҳои он лона месозанд».

³³ Масали дигаре, ки Вай ба онҳо нақл кард, ин буд: «Подшоҳии Худо ба мисли хамиртурушест, ки зане онро гирифта, бо як халта орд омехта, хамир кард ва тамоми хамир расид».

³⁴ Исо ҳама чизро ба мардум бо масалҳо баён мекард ва бе масал ба онҳо ҳеҷ чиз намегуфт, ³⁵ то ба амал ояд суханони пайғамбаре, ки гуфта буд:

«Ман ба онҳо бо масалҳо сухан меронам
ва чизҳои аз офариниш пинҳонро нақл мекунам».*

Маънидод кардани масал дар бораи алафи бегона

³⁶Вақте ки Исо аз пеши мардум ба хона рафт, шогирдонаш ба наздаш омада хошиш карданд, ки Ў масали дар бораи алафи бегона нақлкардаашро ба онҳо маънидод кунад.

³⁷Вай дар ҷавоб гуфт: «Шахсе, ки донаҳои хушсифатро ме-корад, Писари Одамизод аст, ³⁸киштзор ин ҷаҳон аст, донаҳои гандум шахсоне ҳастанд, ки ба Подшоҳии Худо тааллуқ доранд. Алафи бегона бошад, одамони шайтон ҳастанд ³⁹ва душмане, ки тухми алафи бегонаро мекорад, шайтон мебошад. Мавсими дарав охирзамон аст, даравгарон бошанд, фариштаҳои он. ⁴⁰Чи тавре ки алафи бегонаро чамъ карда, дар оташ месӯзонанд, айнан ҳамин тавр, дар охирзамон рӯй медихад. ⁴¹Яъне Писари Одамизод фариштаҳои Худо мефиристад, то ки хамаи бадкорон ва хамаи васвасакоронро аз дохили Подшоҳии Вай ҷудо карда гирифта, ⁴²ба оташи сӯзон партоянд. Дар он ҷо бошад, одамоне аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунад.

⁴³Аммо некукорон дар Подшоҳии Падарашон мисли офтоб медурахшанд. Пас ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад!

Давоми масалҳо дар бораи Подшоҳии Худо

⁴⁴Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин аст: рӯзе шахсе дар киштзор ганчинаи пинҳоншударо ёфта, онро боз пинҳон мекунад. Ў аз шодӣ тамоми дорояшро фурӯхта, ҳамон киштзорро меҳарад.

⁴⁵Инчунин Подшоҳии Худо ба савдогаре монанд аст, ки марворидҳои зебо меҷуст ⁴⁶ва ҳангоме ки як марвориди гаронбаҳо меёбад, рафта тамоми молу мулкашро фурӯхта онро меҳарад.

⁴⁷Инчунин, Подшоҳии Худо ба мисли тӯре аст, ки моҳигирон онро ба баҳр партофтанд ва ба он ҳар гуна моҳӣ даромад.

* 13:35 Забур 77:2

⁴⁸Вақте ки он пур шуд, моҳигирон онро ба сохил кашиданд ва нишаста, хубашро ба сабадҳо андохтанду бадашро партофтанд.

⁴⁹Дар охирзамон низ ҳамин тавр рӯй медиҳад: фариштаҳо баромада, одамони бадкирдорро аз байни некукорон чудо мекунанд. ⁵⁰Одамони бадкирдорро ба оташи сӯзон мепартоянд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд».

Чизҳои нав ва кӯхна

⁵¹Исо аз шогирдонаш пурсид: «Шумо ин гуфтахоямро фаҳмидед?» «Фаҳмидем», — ҷавоб доданд онҳо.

⁵²Ӯ давом дода, гуфт: «Пас, ҳар устои шариат, ки дар Подшоҳии Худо таълим ёфтааст, монанди соҳиби хона аст, ки аз ганчинаи худ чизҳои нав ва кӯхнаро берун мебарорад».

Ҳамдиёрони Исо аз Исо рӯй мегардонанд

⁵³Исо нақл кардани масалҳоро тамом карда, аз он ҷо баромад ⁵⁴ва ба шаҳри Худ баргашт. Ӯ дар ҷамоатхонаи он ҷо таълим меод ва онҳое, ки таълимоташро мешуниданд, ангушти хайрат газида, ба якдигар мегуфтанд: «Аз кучо Ӯ ин қадар ҳикмату қобилияти муъҷизакорӣ дорад? ⁵⁵Магар Ӯ ҳамон Исои писари дуредгар нест, ки модараш Марям ва бародаронаш Яъқубу Юсуфу Шимъуну Яҳудо ҳастанд? ⁵⁶Магар ҳамаи хоҳаронаш дар шаҳри мо зиндагӣ намекунанд? Ӯ аз кучо ин қадар ҳикмату қудрат дорад?» ⁵⁷Онҳо дар ҳаққи Исо шакку шубҳа карданд.

Ӯ бошад, ба онҳо гуфт: «Пайғамбар дар диёри Худ ва дар байни хонадони худ кадр надорад, вале дар ҳама ҷойи дигар ӯро бо эҳтиром қабул мекунанд». ⁵⁸Аз сабаби он ки онҳо ба Исо боварӣ надоштанд, Ӯ дар он ҷо муъҷизаи зиёд нишон надод.

Марги Яҳёи Таъмиддиханда

14 ¹Дар он айём овоза дар бораи Исо то ба гӯши Хиродусе, ки ҳокими вилояти Ҷалил буд, расид. ²Хиродус ба мансабдоронаш гуфт, ки ин мард ҳамон Яҳёи Таъмиддиханда

аст, ки зинда шудааст ва барои ҳамин, Ў чунин қудрати муъҷизакорӣ дорад.

³⁻⁴ Пеш аз марги Яҳёи Таъмиддиханда, Хиродус зани бародараш Филиппус, Хиродияро ба занӣ гирифта буд. Лекин Яҳё ба ӯ гуфта буд: «Аз рӯйи шариат ба шумо гирифтани зани бародаратон раво нест». Барои ҳамин Хиродус фармон дод, ки Яҳёро дастгир намуда, дасту пояшро баста, хабс кунанд. ⁵ Хиродус мехост Яҳёро ба қатл расонад, аммо аз халқ метарсид, зеро халқ Яҳёро пайғамбар меҳисобид.

⁶ Аммо вақте ки Хиродус рӯзи таваллуди худро чашн мегирифт, духтари Хиродия дар пеши меҳмонон ракс карда, Хиродусро мафтун кард. ⁷ Хиродус қасам хӯрда ба духтар ваъда дод: «Ҳар чи аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам!» ⁸ Духтар аз рӯйи маслиҳати модараш гуфт: «Бароям сари Яҳёи Таъмиддихандаро дар рӯйи табақ оварда диҳед».

⁹ Ҳоким ғамгин гашт, вале ба хоҳири қасами дар пеши меҳмонон хӯрдааш, амр дод, ки хоҳиши духтар иҷро карда шавад. ¹⁰ Ҷаллоди фиристодааш дар зиндон сари Яҳёро аз танаш чудо кард ¹¹ ва дар рӯйи табақе ба духтар оварда дод. Духтар бошад, онро ба модараш бурд. ¹² Баъд аз ин, шогирдони Яҳё омада, часади ӯро бурда гӯрониданд ва ходисаи рӯйдодаро рафта, ба Исо нақл карданд.

Сер кардани панҷ ҳазор нафар

¹³ Ин ҳодисаро шунида, Исо ба қайқ савор шуда, Худаш танҳо ба ҷойи беодаме рафт. Мардум аз ин огоҳ шуданду аз шаҳрҳои худ баромада, пиёда аз пайи Ў рафтанд. ¹⁴ Вақте ки Исо ба сохил фаромад, мардуми зиёдеро дида, ба ҳоли онҳо раҳмаш омад ва беморонеро, ки дар байнашон буд, шифо дод.

¹⁵ Рӯз ба охир мерасид ва шогирдони Исо ба наздаш омада гуфтанд: «Устод! Ин як ҷойи беодам аст, рӯз торик шуд. Мардумро ҷавоб бидех, то ки ба деҳаҳои гирду атроф рафта, барои худ хӯрокворӣ харанд». ¹⁶ «Ба ҳеҷ ҷо рафтанишон лозим нест, — ҷавоб дод Исо. — Шумо ба онҳо хӯрок диҳед!»

¹⁷ Онҳо гуфтанд: «Охир мо дар ин чо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем». ¹⁸ «Онҳоро ба Ман оварда дихед», — гуфт Исо ва ¹⁹ ба мардум фармон дод, ки рӯйи сабззор нишинанд. Баъд Ӯ он панҷ нону ду мохиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу шукр гуфт ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод. Шогирдонаш нонпораҳоро ба мардум тақсим карданд. ²⁰ Ҳама то сер шудан хӯрданд ва сипас шогирдон дувоздаҳ сабадро аз нонпораҳои боқимонда пур карданд. ²¹ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хӯрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон, тақрибан панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯйи об қадам задани Исо

²² Сипас, Исо ба шогирдонаш фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пешопеши Ӯ ба дигар тарафи баҳр раванд. Ӯ Худаш дар он чо монд, то ки мардумро ҷавоб диҳад. ²³ Пас аз он барои дар танҳои дуо қардан ба кӯҳе баромад. Баъд аз нишастии офтоб ҳам Ӯ яккаву танҳо дар он чо буд. ²⁴ Қайқ бошад, аз соҳил хеле дур рафта буд ва аз сабаби бодии сахте, ки муҳолифи он мевазид, мавҷҳои баҳр қайқро алвонҷ меоданд.

²⁵ Ҳанӯз чашми рӯз нақафида, Исо рӯ-рӯйи об қадамзанон ба тарафи шогирдонаш равона шуд. ²⁶ Шогирдон Исоро диданд, ки дар рӯйи об қадам мезад. Онҳо «Ин арвоҳ! Арвоҳ!» гӯён аз тарсу ваҳм дод заданд. ²⁷ Аммо Ӯ зуд ба онҳо гуфт: «Далер бошед! Натарсед! Ин Манам».

²⁸ Он гоҳ Петрус гуфт: «Ҳоча, агар дар ҳақиқат ин Ту бошӣ, ба ман амр намо, ки рӯ-рӯйи об қадамзанон назди Ту биёям». ²⁹ «Биё», — амр дод Ӯ. Инак, Петрус аз қайқ баромада, дар рӯйи об қадамзанон ба Исо наздик шуд. ³⁰ Лекин саҳт вазидани шамолро дида, тарсид ва қариб ғарқ шуда, фарёд зад: «Ҳоча, маро наҷот деҳ!» ³¹ Исо зуд дасташро дароз карда, Петрусро дошта гирифт ва гуфт: «Ин қадар имонат суст аст? Чаро шубҳа қардӣ?»

³² Вақте ки онҳо ба қайқ савор шуданд, шамол аз вазидан бозмонд. ³³ Он гоҳ онҳое, ки дар қайқ нишаста буданд, ба Исо сачда карда гуфтанд: «Ту дар ҳақиқат Писари Худо хастӣ!»

Шифо ёфтани беморон дар Чинесор

³⁴Онҳо аз баҳр гузашта, ба сарзамини Чинесор омада расиданд. ³⁵Мардуми он ҷо Исоро шинохтанд ва ба гирду атрофи он сарзамин одамонро фиристоданд, то ки беморонро назди Ӯ гирифта биёранд. ³⁶Онҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

Урфу одатҳои ачдодон

15 ¹Сипас, чанд нафар фарисиёну устодони шариат аз Уршалим ба назди Исо омада пурсиданд: ²«Чаро шогирдони Ту урфу одатҳои ачдодони моро вайрон мекунанд? Онҳо дастонашонро нашуста, хӯрок мехӯранд!»

³Ӯ ҷавоб дод: «Чаро худатон барои иҷро кардани урфу одатҳоятон фармудаҳои Худоро вайрон мекунед? ⁴Худо ба мо фармудааст: „Падару модаратро хурмату эҳтиром намо“* ва „агар касе волидонашро лаънат кунад, ҳатман кушта шавад“.** ⁵Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш ёрӣ надода, он чизро ба Худо бахшад, ⁶он гоҳ ҳочат нест, ки падарашро эҳтиром кунад. Ҳамин тавр шумо ба хотири урфу одатҳоятон фармудаҳои Худоро барҳам медиҳед. ⁷Эй одамони дурӯя! Ишаъё пайғамбар дар бораи шумо дуруст пешгӯӣ кардааст:

⁸ „Худо мегӯяд, ки ин одамон фақат бо забон Маро хурмат мекунанд, вале дилашон аз Ман дур аст.

⁹ Онҳо Маро беҳуда парастид мекунанд, чунки қоидаҳои инсониро ҳамчун қонуни Худо таълим медиҳанд!“»***

* 15:4 Ҳуруҷ 20:12; Такрори Шариат 5:16

** 15:4 Ҳуруҷ 21:17

*** 15:9 Ишаъё 29:13

Чизхое, ки одамро харом мекунад

¹⁰ Баъд Исо мардумро ба наздаш даъват карда гуфт: «Хамин чизро донед, ки ¹¹ он чи ба дахон мебарояд, одамро харом намекунад, балки он чи аз дахон мебарояд, ўро харом мекунад».

¹² Он гоҳ шогирдонаш ба Ё наздик шуда гуфтанд: «Фарисиён аз суханони Ту ранчиданд».

¹³ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ҳар растание, ки Падари осмонии Ман нашинандааст, бо решааш канда партофта мешавад. ¹⁴ Ба фарисиён аҳамият надихед. Онҳо худашон кўр хастанду боз кўрони дигарро роҳнамоӣ мекунад. Агар кўр ба кўри дигар роҳ нишон диҳад, ҳар дуяшон ба чоҳ меафтанд».

¹⁵ Дар ин вақт Петрус аз Исо пурсид: «Он чи ба даҳан мебарояд, одамро харом намекунад гуфтӣ, ин масал чӣ маъно дорад?» ¹⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Наход то ҳол нафаҳмида бошед? ¹⁷ Магар намедонед, ки он чи шумо мехўред, аз дахон мебарояду баъд аз шикам гузашта, берун мебарояд? ¹⁸ Лекин он чи аз даҳан мебарояд, одамро харом мекунад, чунки он аз дили одам бармеояд. ¹⁹ Зеро аз дил ҳаёлотӣ бад, қатл, зино, гуноҳи чинсӣ, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ ва тухмат пайдо мешавад. ²⁰ Ин гуна чизҳо одамро харом мекунад. Аммо дастро нашуста, хўрок хўрдан одамро харом намекунад».

Имони як зани ғайрияхудӣ

²¹ Исо аз он ҷо баромада, ба наздикиҳои шаҳрҳои Суру Сидун рафт. ²² Як зани канъонӣ, ки дар он маҳал зиндагӣ мекард, додзанон омада, гуфт: «Эй Хоча, насли шоҳ Довуд! Ба ман раҳм бикун! Духтарам чинзада асту бисёр азоб мекашад».

²³ Аммо Исо ҳеҷ ҷавобе надод. Шогирдонаш ба Ё наздик шуда, хошиш карда гуфтанд: «Ин зан додзанону нолакунон аз дунболи мо омада истодааст. Ёро ҷавоб бидеҳ!» ²⁴ Исо гуфт: «Ман фақат ба назди гўсфандони гумроҳшудаи халқи Исроил фиристода шудаам!»

²⁵ Лекин он зан назди Исо омада, зону зада гуфт: «Эй Хоча, ба ман ёрӣ деҳ!» ²⁶ Вай ҷавоб гардонд: «Нони фарзандонро гирифта, ба назди сагон партофтан нодуруст аст».

²⁷ «Рост мегӯӣ, Хочаам, — гуфт дар ҷавоб зан, — лекин сагон ҳам нонрезаҳои аз дастархони сохибонашон афтодаро мехӯранд». ²⁸ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Имонат боқувват аст, эй зан! Он чи мехостӣ, бароят ичро мешавад». Худи ҳамон лахза духтари зан шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр беморон

²⁹ Исо он ҷойро тарк карда, қад-қади баҳри Ҷалил рафта ба кӯҳе баромада, дар он ҷо нишаст. ³⁰ Ба назди Ӯ тӯда-тӯда одамон омада, бо худ одамони лангу маъюб, кӯру гунг ва боз ҳар гуна беморони гуногунро оварда, пеши пойхояш мегузоштанд ва Исо онҳоро шифо меод. ³¹ Дар пеши назари мардум гунгҳо гап мезаданду шалҳо роҳ мерафтанд, кӯрон бино ва маъюбон сихат мегаштанд. Инро дида, ҳама хайрон монданд ва Худои Исроилро ситоиш карданд.

Сер кардани чор ҳазор кас

³² Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман ҳастанд ва дигар хӯрдани надоранд. Ман намехоҳам, ки онҳоро аз пеши Худ гурусна ҷавоб диҳам, мабодо дар роҳ беҳол нашаванд». ³³ Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Аз кучо дар биебон он қадар нон ёбем, ки чунин мардуми зиёдро сер кунем?» ³⁴ Исо аз онҳо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» «Ҳафтто, — ҷавоб доданд онҳо — ва якчанд моҳии майда ҳам дорем».

³⁵ Ӯ ба мардум фармуд, ки рӯйи замин бишинанд. ³⁶ Баъд Ӯ ҳафт нону моҳиро гирифта, Худоро шукр гуфта, онҳоро порра кард ва ба шогирдонаш дод. Шогирдонаш нонпораҳоро ба мардум тақсим карданд. ³⁷ Мардум то сер шудан хӯрданд ва сипас, шогирдон ҳафт сабадро аз нонпораҳои боқимонда пур карданд. ³⁸ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хӯрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон чор ҳазор нафар буд.

³⁹ Сипас, Исо мардумро ҷавоб дода, ба қаик савор шуда, ба сарзамини Мачдал рафт.

Талаб кардани аломати осмонӣ

16 ¹ Баъд аз чанд вақт ба назди Исо баъзе аз фарисиён ва саддуқиён омаданд. Онҳо Ӯро озмуданӣ шуда, талаб намуданд, ки барояшон аз ҷониби Худо аломате диҳад. ² Аммо Исо дар ҷавоб гуфт: «Агар шомгоҳон осмон кушода бошад, шумо мегӯед, ки пагоҳ ҳавои нағз мешавад. ³ Агар субҳидам осмон тираву гирифта бошад, мегӯед, ки имрӯз шамолу борон мешавад. Шумо аломатҳои осмонро дида, боду хаворо фаҳмида метавонед аломатҳои замонаро дида, онҳоро муайян карда наметавонед. ⁴ Фақат насли баду бевафо аломат талаб мекунад! Худо ба ин насл ба ғайр аз аломате, ки ба Юнус пайғамбар рӯй дод, аломати дигаре намедихад».

Инро гуфта, Ӯ аз наздашон рафт.

Хамиртуруши фарисиёну саддуқиён

⁵ Вақте ки шогирдон ба тарафи дигари баҳр расиданд, дидаанд, ки бо худ нон гирифтандро фаромӯш кардаанд.

⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Хушёр бошед! Худро аз хамиртуруши фарисиёну саддуқиён эҳтиёт кунед». ⁷ Он гоҳ шогирдонаш ба якдигар мегуфтанд: «Ӯ аз сабаби бо худ нон нагирифтанимон инро гуфт».

⁸ Лекин Исо инро фаҳмида гуфт: «Имонатон суғаст! Чаро шумо нон нагирифтанидонро фикр мекунад? ⁹ Наход то ҳол ҳеҷ чиз нафаҳмида бошед? Магар он панҷ нонро дар ёд надоред, ки ҷӣ хел панҷ ҳазор нафар хӯрданду боз боқимондаашро дар якчанд сабад ҷамъ кардед? ¹⁰ Ё он ҳафт нонро, ки чор ҳазор нафар хӯрданду боз боқимондаашро дар якчанд сабад ҷамъ кардед, дар ёд надоред? ¹¹ Ҷӣ тавр шумо намефаҳмед, ки Ман нонро дар назар надорам? Балки гуфтани ҳастам, ки худро аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён эҳтиёт кунед!»

¹²Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ на аз хамиртуруши нон, балки аз таълимоти фарисиёну саддуқиён эҳтиёт шуданро дар назар дошт.

Эътирофи Петрус

¹³Исо бо шогирдонаш ба вилояте рафт, ки дар атрофи шаҳри Қайсарияи Филиппус чойгир шуда буд. Дар он ҷо Ӯ ба онҳо савол дод: «Одамон Писари Одамизодро кӣ мегӯянд?» ¹⁴Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи Таъмиддиханда ҳастӣ, қисми дигари одамон мегӯянд, ки Илёс ё Ирмиё ва ё яке аз пайғамбарони гузаштаи дигар омадааст». ¹⁵Исо аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» ¹⁶Шимъуни Петрус ба Ӯ ҷавоб дод: «Ту Масех, яъне Таъиншудаи Худо ва Писари Худои зинда ҳастӣ».

¹⁷Он гоҳ Исо ба Петрус гуфт: «Ту хушбахт ҳастӣ, Шимъун, писари Юнус! Чунки инро ба ту на одамон, балки Падари Ман ки дар осмон аст, кушодааст. ¹⁸Бинобар ин, ба ту мегӯям, ки ту Петрус, яъне санг ҳастӣ ва дар болои ин санг Ман ҷамоати Худо ро бино менамоям, ки онро ҳатто қувваҳои марг мағлуб карда наметавонанд. ¹⁹Ман ба ту калидҳои Подшоҳии Худоро медиҳам ва ҳар чиро ки ту дар замин манъ кунӣ, Худо онро аз осмон манъ мекунад ва ба ҳар чӣ ки иҷозат диҳӣ, Худо ба он аз осмон иҷозат медиҳад».

²⁰Он гоҳ Исо ба шогирдонаш таъкид кард, ки Масех будани Ӯро ба касе нагӯянд.

Исо марги Худо ро пешгӯӣ мекунад

²¹Аз ҳамон вақт сар карда Ӯ ба шогирдонаш ошкоро мегуфт, ки бояд ба Уршалим равад ва дар он ҷо аз дасти пируни қавм, қоҳинони калон ва устодони шариат бисёр азоб кашад. Оқибат Ӯ кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз зинда мешавад.

²²Петрус бошад, Исоро як сӯ бурда, сарзаниш карда, гуфт: «Эй Хоча, Худо нишон надихад! Он чӣ гуфтӣ, ба сарат наояд!» ²³Лекин Вай ба Петрус рӯй оварда, гуфт: «Дур шав аз Ман, эй

шайтон! Ту пеши рохи Маро мегирӣ, чунки ту на мисли Худо, балки мисли инсон фикр мекунӣ!»

²⁴ Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Агар касе пайрави Ман шудан хоҳад, бояд аз хошишҳои худ рӯй гардонда, салиби азо-бу маргашро бардошта, Маро пайравӣ кунад. ²⁵ Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан меоҳад, онро аз даст медиҳад, вале ҳар касе, ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад. ²⁶ Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овардаду чонашро аз даст диҳад? Магар одамизод бар ивази чони худ товоне дода метавонад? ²⁷ Писари Одамизод бо шӯҳрату чалолӣ Падараш ҳамроҳи фариштаҳои Худ омада, ба ҳама мувофиқи амалашон подош медиҳад. ²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо касоне ҳастанд, ки ҳанӯз аз дунё нагузашта, Писари Одамизодро мебинанд, ки барои подшоҳӣ қардан меояд».

Дигаргун шудани намуди зохирии Исо

17 ¹ Пас аз шаш рӯз Исо танҳо Петрус ва бародарон Яъқуб ва Юханноро ҳамроҳаш гирифта, ба кӯҳи баланде баромад. ² Баъд дар пеши назари шогирдон намуди зохирии Ӯ дигаргун шуд. Чехрааш монанди офтоб дурахшид, либосаш ҳам мисли равшании нур сап-сафед шуд. ³ Ногаҳон Мусо ва Илёс пайғамбар дар пеши назари шогирдон пайдо шуданд ва бо Исо суҳбат қарданд. ⁴ Петрус ба Исо гуфт: «Хоча, чӣ қадар хуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Агар хоҳӣ ман дар ин ҷо се хайма месозам, яке барои Ту, дигаре барои Мусо ва сеюм барои Илёс».

⁵ Ҳанӯз вай суҳанашро тамома накарда, абри дурахшоне пайдо шуда, онҳоро фаро гирифт ва аз он овозе баромад: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз Ӯ хушнудам. Ӯро гӯш кунед». ⁶ Аз шунидани ин овоз шогирдонро ваҳм фаро гирифт ва онҳо худро ба рӯйи замин партофтанд. ⁷ Аммо Исо ба наздашон омада, ба онҳо даст расонда гуфт: «Бархезед ва аз ҳеч чиз натарсед». ⁸ Онҳо ба боло нигоҳ қарданд ва ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹ Вақте ки онҳо аз кӯҳи поён мефароманд, Исо ба шогирдон фармуд, то даме ки Писари Одамизод аз мурдагон зинда

нашавад, чизи дидаашонро ба касе накл накунад. ¹⁰ Он гоҳ шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Чаро устодони шариат мегӯянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илѐс биѐяд?»

¹¹ «Дуруст, — ҷавоб дод Ӯ, — аввал бояд Илѐс биѐяд ва хама чизро барқарор намояд. ¹² Лекин ба шумо мегӯям, ки Илѐс аллакай омадааст ва одамон вайро нашинохтанду хар коре, ки хостанд, ба вай карданд. Бо Писари Одамизод низ ҳамон тавр рафтор хоҳанд кард».

¹³ Он вақт шогирдонаш фаҳмиданд, ки Исо Илѐс гуфта, Яҳеи Таъмиддихандаро дар назар дошт.

Шифо ѐфтани бачаи чинзада

¹⁴ Ӯангоме ки онҳо назди мардум баргаштанд, марде пеши Исо омада, ба зону истода, ¹⁵ гуфт: «Хоча, ба писарам раҳм бикун! Вай тез-тез аз ҳуш рафта, шах мешавад ва бениҳоят азоб мекашад. Аз ин рӯ, ӯ худро зуд-зуд ба оташ ё ба об мепартояд. ¹⁶ Вайро ба назди шогирдонат овардам, лекин онҳо ӯро шифо дода натавонистанд».

¹⁷ Исо ҷавоб дод: «Эй насли беимону качрафтор! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Вайро ба наздам биѐред!» ¹⁸ Бачаро гирифта, ба наздаш оварданд ва Ӯ ба чин фармон дод, ки аз бача берун барояд. Чин берун баромад ва бача худи ҳамон лаҳза сихат шуд.

¹⁹ Сипас шогирдон дар танҳой аз Исо пурсиданд: «Чаро мо чинро берун карда натавонистем?»

²⁰⁻²¹ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Аз сабаби сустимониатон. Агар шумо ҳатто ба андозаи донаи хардал имон медоштеду ба ин кӯҳ „Аз ин ҷо ба он ҷо гузар“ мегуфтед, он ба шумо итоат мекард. Барои имондор ҳеч кор ғайриимкон нест».

Исо марги Ӯудро дубора пешгӯӣ мекунад

²² Ӯангоме ки шогирдон дар Ҷалил чамъ омаданд, Исо ба онҳо гуфт: «Писари Одамизод ба дасти одамон супорида мешавад ²³ ва онҳо Ӯро мекушанд, лекин дар рӯзи сеюм Ӯ зинда

мегардад». Аз шунидани ин суханон шогирдонаш бисёр ғамгин шуданд.

Супоридани андози маъбади Худо

²⁴Вақте ки Исо бо шогирдонаш ба Кафарнахум омад, касоне ки барои маъбади Худо андоз чамъ мекарданд, назди Петрус омада пурсиданд: «Магар Устои ту андоз намесупорад?»²⁵ «Албатта месупорад», – ҷавоб дод Петрус.

Баъд Петрус ба хона даромад ва ханӯз ӯ дахон накушода, Исо ба вай гуфт: «Шимъун, ба фикри ту подшоҳон андозу хирочро аз кӣ меситонанд? Аз одамони худӣ ё бегонагон?»²⁶ «Аз бегонагон», – ҷавоб дод Петрус.

Исо гуфт: «Пас фарзандони подшоҳ аз ин вазифа озоданд.²⁷ Лекин барои наранҷонидани ин одамон ба сӯйи баҳр рафта, бо шасти моҳигирӣ сайд кун. Аз дахони моҳии аввалине, ки сайд мекунӣ, тангаеро меёбӣ ва ин тангаро гирифта, аз номи Ман ва худат андоз супор».

Кӣ аз хама бузургтар аст?

18¹Дар ин вақт ба пеши Исо шогирдонаш омада пурсиданд: «Дар Подшоҳии Худо кӣ бузургтар аст?»

²Исо ба наздаш як кӯдакро хонда, ӯро дар пеши шогирдон гузошта,³ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар сӯйи Худо барнагардед ва монанди кӯдакон нашавед, ҳаргиз ба Подшоҳии Худо намеред. ⁴Пас ҳар кӣ ба мисли ин кӯдак хоксор бошад, дар Подшоҳии Худо бузургтар аст ⁵ва ҳар касе, ки чунин кӯдакро ба хотири номи Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад.

⁶Лекин вой бар ҳоли касе, ки яке аз ин пайравони хурди ба Ман имоновардари гумроҳ кунад. Барои вай бехтар мешуд, ки ба гарданаш санги осиебро баста, ба баҳри чуқур партоянд.

⁷Вой бар ҳоли одамони ин олам аз дасти васвасаҳо! Васвасаҳо ҳамеша пайдо мешаванд, вале вой бар ҳоли васвасакорон!

⁸Агар даст ё поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто. Назар ба он ки бо ду дасту пой ба оташи абадии

дӯзах партофта шавӣ, беҳтар аст, ки бе як даст ё пой соҳиби ҳаёт шавӣ. ⁹ Инчунин, агар чашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро назар ба он ки бо ду чашм ба оташи дӯзах партофта шавӣ, беҳтар аст, ки бо як чашм соҳиби ҳаёт шавӣ.

Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда

¹⁰⁻¹¹ Эҳтиёт шавед, ҳатто ба хурдтарин пайрави Ман беҳурмати накунед, зеро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои онҳо ҳамеша дар назди Падари осмониам ҳузур доранд.

¹² Чӣ фикр мекунед? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад ва яке аз онҳо гум шавад, оё вай наваду нуҳтояшро дар кӯҳсор гузошта, ба ҷустуҷӯи гӯсфанди гумшудааш намеравад? ¹³ Баъд аз ёфтаниаш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки барои ин гӯсфанд назар ба он наваду нуҳ гӯсфанде, ки гум нашудаанд, бештар хурсандӣ мекунад. ¹⁴ Падари осмони шумо низ ҳаргиз намехоҳад, ки яке аз пайравони хурдтарини Ман нобуд шавад.

Фармон дар бораи бахшидани гуноҳ

¹⁵ Агар бародар ё хоҳар ба ту бадӣ кунад, байни худат ва ӯ дар танҳои гуноҳашро фаҳмон. Агар ӯ ба сухани ту гӯш диҳад, дон, ки вайро аз нав ҳамчун бародар ё хоҳар пайдо кардаӣ. ¹⁶ Вале агар гӯш надихад, як ё ду каси дигарро ҳамроҳи худ гир, то аз забони ду ё се шоҳид суханонат тасдиқ шавад. ¹⁷ Агар ба онҳо гӯш надихад, ба ҷамоат гӯй ва агар ба ҷамоати имондорон низ гӯш надихад, бигзор ӯ барои ту ҳамчун андозгири беинсоф ё одами беимон бошад.

¹⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чиро, ки шумо дар замин манъ кунед, Худо онро аз осмон манъ мекунад ва ба ҳар чӣ ки иҷозат диҳед, Худо ба он аз осмон иҷозат медиҳад. ¹⁹ Боз ба шумо мегӯям, ки агар дар замин ду каси шумо бо розигии якдигар барои ягон чиз дуо кунед, Падари осмониам ҳатман бароятон ҳамон чизро медиҳад. ²⁰ Зеро дар ҷое ки ду ё се кас

ба хотири номи Ман чамъ мешаванд, Ман дар байни онҳо хузур дорам».

Масал дар бораи хизматгори бераҳм

²¹ Он гоҳ Петрус назди Исо омада, гуфт: «Хоча, чанд бор бародари худро, ки ба ман бадӣ карда бошад, бахшам? Оё то хафт бор?»

²² Ӯ ҷавоб дод: «Не, хафтоду хафт бор бубахш. ²³Зеро Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин аст: Рӯзе як шоҳ хост, ки қарзҳои хизматгоронашро ҳисоб кунад. ²⁴Вақте ки ҳисобу китобро сар кард, ба наздаш хизматгореро оварданд, ки аз шоҳ даҳ ҳазор халтача тилло қарздор буд. ²⁵Азбаски хизматгор аз уҳдаи баргардондани қарз намебаромад, шоҳ амр дод, ки ба ҷойи қарзаш ӯ бо зану фарзандонаш ва тамоми молу мулкаш фурухта шавад. ²⁶Он хизматгор худро пеши пойҳои шоҳ партофта, зорию тавалло кард: „Илтимос, ба ман муҳлат диҳед ва ман тамоми қарзамро бармегардонам“. ²⁷Шоҳ ба ҳоли хизматгор раҳм карду қарзашро ба вай бахшида, ӯро ҷавоб дод.

²⁸Лекин чун хизматгор берун рафт, рафиқашро дид, ки аз ӯ сад тангаи нуқра қарздор буд. Ӯ вайро саҳт дошта, гулӯяшро, фишурда гуфт: „Қарзатро баргардон“. ²⁹Рафиқаш худро ба рӯйи замин партофта, зориву тавалло кард: „Илтимос, муҳлат диҳ ва ман қарзамро бармегардонам“. ³⁰Аммо хизматгор розӣ нашуда, рафиқашро ба зиндон андохт, то ки вай қарзашро супорад. ³¹Чун дигар хизматгорон ин воқеаро диданд, бисёр ғамгин шуданд ва назди шоҳ омада, ҳар он чи рӯй дода буд, ба вай нақл карданд. ³²Шоҳ он хизматгорро ба наздаш хонда, гуфт: „Эй хизматгори бад! Ту маро зориву тавалло кардӣ ва ман ба ту тамоми қарзатро бахшидам ва ³³ба ту раҳм кардам. Пас ту ҳам бояд ба рафиқат раҳм мекардӣ“. ³⁴Шоҳ дар ғазаб шуда, амр дод, ки ин хизматгорро то пурра супоридани қарзаш ба ҳабс партоянд, то азоб кашад.

³⁵Хуллас, агар бародаратонро аз самими дил набахшед, Падари осмонӣ ба шумо монанди он шоҳ рафтор мекунад».

Дар бораи талок

19 ¹Исо суханонашро ба охир расонда, аз вилояти Чалил сӯйи сарзамини Яхудия, ки дар тарафи дигари Урдун ҷойгир буд, раҳсипор шуд. ²Мардуми бисёре аз паси Ӯ рафтанд ва Ӯ онҳоро шифо дод.

³Фарисиён Исоро санчиданӣ шуда пурсиданд: «Оё аз рӯйи шариат мумкин аст, ки мард бо ҳар сабаб аз занаш ҷудо шавад?» ⁴Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Магар дар навиштаҷот нахондаед, ки Офарандаи одамизод аз ибтидо „онҳоро мард ва зан офарид“?» ⁵Боз дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „Аз ҳамин сабаб мард падару модари худро гузошта, ба зани худ мепайвандад ва онҳо як тан мешаванд“.* ⁶Акнун онҳо на ду тан, балки як тан мебошанд. Пас, бигзор касе зану шавҳарро аз ҳамдигар ҷудо накунад, зеро Худо он ду нафарро бо ҳам пайваستاаст».

⁷Фарисиён боз пурсиданд: «Пас чаро Мусо фармудааст, ки барои ҷудо шудан мард ба занаш талокномае дода, аз ӯ ҷудо шавад?»*** ⁸Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ба сабаби кундфахмию саркашиатон Мусо иҷозати ҷудо шуданро додааст, аммо аз аввал ин тавр набуд. ⁹Ман ба шумо мегӯям, ки агар марде бо ҳар сабабе, ғайр аз зино аз занаш ҷудо шуда, зани дигар гирад, зинокор аст».

¹⁰Шогирдони Исо гуфтанд: «Устод, агар вазифаи шавҳар нисбат ба зан ин хел бошад, он гоҳ ба мард беҳтар аст, ки тамоман зан нагирад». ¹¹«На ҳама ин гуфтаҳоро қабул карда метавонанд, — ҷавоб дод Ӯ, — фақат касоне, ки Худо ба онҳо чунин қобилият додааст, онро қабул мекунанд. ¹²Зеро баъзеҳо мисли ахташуда таваллуд мешаванду зан намегиранд, баъзеҳоро одамон ахта мекунанд ва баъзеҳо бо нияти ба Худо

* 19:4 Ҳастӣ 1:27

** 19:5 Ҳастӣ 2:24

*** 19:7 Такрори Шариат 24:1, 3

хизмат кардан зан намегиранд. Бигзор касе, ки ин гуфтаҳоро қабул карда метавонад, қабул кунад».

Исо ва кӯдакон

¹³ Ҳамон вақт ба назди Исо кӯдаконро оварданд, то ки Ӯ ба сари онҳо даст гузошта, барояшон дуо кунад. Шогирдон инро дида, падару модаронро сарзаниш намуданд. ¹⁴ Аmmo Исо гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Подшоҳии Худо насиби онҳост, ки мисли кӯдак ҳастанд». ¹⁵ Баъд ба сари кӯдакон даст гузошта, барояшон дуо карда, аз он ҷо рафт.

Марди сарватманд

¹⁶ Боре як мард пеши Исо омада, аз Ӯ пурсид: «Устод, барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ некие бояд кунам?» ¹⁷ Ба вай гуфт: «Чаро дар бораи некуӣ аз Ман мепурсӣ? Танҳо Худо нек аст. Агар хоҳӣ, ки ҳаёти абадӣ насибат гардад, фармудаҳоро риоя нам». ¹⁸ «Қадам фармудаҳоро?» — пурсид мард.

Исо қонунҳои асосиро номбар кард: «Қатл нақун, зино нақун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардурӯғ надех, ¹⁹ падару модаратро ҳурмату эҳтиром нам. Ва дигаронро мисли худат дӯст бидор».*

²⁰ Ҷавонмард ҷавоб дод: «То ба имрӯз ҳамаи ин фармоишҳоро риоя кардаам. Ғайр аз ин, боз чӣ кор карданам лозим аст?»

²¹ Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳӣ, ки қомил бошӣ, рафта, тамоми молу мулкатро фурӯхта, пулашро ба камбағалон тақсим кун. Он гоҳ сарват дар осмон пайдо мекунӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ нам».

²² Ҷавонмард хеле сарватманд буд, бинобар ин, аз шунидани ин суханон андӯхгин гашта, аз он ҷо рафт.

²³ Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба Подшоҳии Худо даромадани шахси сарватманд бениҳоят душвор аст. ²⁴ Боз мегӯям, ки аз сӯроҳии сӯзан

* ^{19:19} Хуруҷ 20:12-16; Такрори Шариат 5:16-20; Ибодат 19:18

гузаштани шутур осонтар аст аз он ки шахси сарватманд ба Подшоҳии Худо дарояд».

²⁵ Шунидани ин суханон шогирдонро ба ҳайрат оварду онҳо пурсиданд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?» ²⁶ Исо ба шогирдонаш бодикқат нигоҳ карда гуфт: «Барои одамизод ин кор ғайриимкон аст, вале барои Худо ҳама чиз имконпазир аст».

²⁷ Он гоҳ Петрус гуфт: «Мо аз баҳри ҳама чиз гузашта, Туро пайравӣ кардем. Бо мо чӣ мешавад?» ²⁸ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, вақте ки дунё нав мешаваду Писари Одамизод бар тахти пуршукӯхи Худ мешинад, дувоздах нафари шумо низ ки Маро пайравӣ кардаед, бар тахтҳо нишаста, ба дувоздах қабилаи Исроил ҳукмронӣ мекунад. ²⁹ Инчунин, ҳар касе ки барои Ман шуда, аз баҳри хонаҳо, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ҳамаи инро сад маротиба зиёдтар пайдо мекунад ва дар оянда ҳаёти абадӣ низ насибаш мегардад. ³⁰ Лекин бисёр аввалинҳо охирон мешаванд ва охириҳо аввалин».

Масал дар бораи мардикорони тоқзор

20 ¹ Исо суханаширо давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин аст: як заминдор барои ба тоқзораш киро кардани мардикорон саҳарии барвақт берун рафт. ² Ў якчанд мардикорро ёфта, онҳоро якдиноӣ ба рӯзи кориашон киро карду ба тоқзораш фиристод. ³ Соати қариби нӯҳ вай дар бозор мардикорони дигарро дида, ⁴ ба онҳо гуфт: „Шумо ҳам ба тоқзори ман рафта кор кунед, баъд ман музди қоратонро медиҳам“. ⁵ Онҳо рафтанд. Заминдор соатҳои қариб дувоздах ва се низ рафта мардикоронро киро кард. ⁶ Қариби соати панҷ буд, ки вай боз якчанд мардикорро дида пурсид: „Чаро шумо тамоми рӯзатонро бекор гузаронда истодаед?“ ⁷ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: „Қасе моро киро накард“. Сипас соҳиби тоқзор гуфт: „Шумо ҳам ба тоқзори ман рафта кор кунед“.

⁸Чун шом расид, сохиби токзор ба назоратбараш гуфт: „Рафта мардикоронро даъват карда, музди корашонро дех. Аз онхое, ки охириро киро кардам, сар кунед“. ⁹Мардикороне, ки соати панҷ киро шуда буданд, ҳар кадоме якдинори музд гирифтанд. ¹⁰Вақте ки аввалин кирошудагон омаданд, фикр карданд, ки бештар музд мегиранд, аммо ҳар кадоме аз онҳо низ якдинори гирифтанд. ¹¹Онҳо пулашонро гирифта, аз сохиби токзор шикоят карданд: ¹²„Онхое, ки охириро киро шуда буданд, фақат як соат кор карданд. Мо бошем, дар офтоби сӯзон рӯзи дароз кор кардему шумо ба онҳо баробари мо музд додед!“ ¹³Лекин сохиби токзор ба яке аз онҳо ҷавоб дода гуфт: „Эй рафиқ! Ман ҳаққатро нахӯрдам. Магар худат розӣ нашудӣ, ки барои як рӯзи кориат як динор диҳам?“ ¹⁴Пулатро гиру рав. Ба ин марде, ки охириро киро кардам, хостам баробари ту музд диҳам. ¹⁵Магар ман ҳақ надорам, ки бо пулам ҳар чи хоҳам кунам? Ё ба саховатмандии ман ҳасад мебарӣ?“»

¹⁶Дар хотима Исо гуфт: «Пас охириро аввалин мешаванд ва аввалинҳо охириро».

Пешгӯии сеюмини Исо дар бораи марги Худ

¹⁷Исо ба сӯйи Уршалим роҳравон шогирдонашро ба як тарафе бурда, танҳо ба онҳо гуфт: ¹⁸«Мо ба Уршалим рафта истодаем. Дар он ҷо Писари Одамизод ба дасти коҳинони калон ва устодони шариат супорида мешавад. Онҳо Ёро ба марг маҳкум карда, ¹⁹ба дасти ғайрияхудиён месупоранд. Ғайрияхудиён Ёро масхараву камчинкорӣ карда, оқибат ба салиб меҳаққоб менамоянд. Лекин Вай дар рӯзи сеюм зинда мешавад».

Хоҳиши як модар

²⁰Дар ин миён зани Забдой бо ду писараш назди Исо омада, ба Ё таъзим карда, чизе хоҳиш карданӣ шуд.

²¹Исо пурсид: «Ту чӣ мехоҳӣ?» Зан ҷавоб дод: «Мехоҳам, ҳангоми подшоҳӣ карданат амр кунӣ, ки ин ду писари ман аз тарафи рости чапи Ту бишинанд».

²² Исо ба писарони зан гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косаи азобе, ки Ман менӯшам, шумо нӯшида метавонед?»

«Метавонем», — ҷавоб доданд онҳо.

²³ Ӯ гуфт: «Бале, шумо дар ҳақиқат аз косаи Ман хоҳед нӯшид. Аммо ба интиҳоб кардани он касоне, ки аз дасти рости чапи Ман мешинанд, ҳақ надорам. Ин ҷойҳо насиби онҳое мешаванд, ки Падарам барояшон тайёр кардааст».

²⁴ Даҳ шогирди дигар инро шунида, аз ин ду бародар саҳт ба ғазаб омаданд. ²⁵ Он гоҳ Исо ҳамаи онҳоро ба наздаш даъват карда гуфт: «Шумо медонед, ки подшоҳон ва ҳокимон ба мардumi худ зӯроварӣ мекунанд ва ҳукмашонро бар онҳо мегузаронанд. ²⁶ Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар касе ки дар байни шумо бузург будан мехоҳад, бояд хизматгори дигарон бошад ²⁷ ва ҳар касе, ки мехоҳад дар пеш истад, бояд ғуломи дигарон бошад. ²⁸ Ҳамчунин, Ман, Писари Одамизод наомадаам, ки ба Ман хизмат кунанд. Ман омадаам, ки ба дигарон хизмат кунам ва барои нархи наҷоти бисёр одамонро супоридан чонамро фидо кунам».

Шифо ёфтани ду марди нобино

²⁹ Ҳангоме ки Исо бо шогирдонаш аз шаҳри Арихо ба роҳ баромад, мардumi зиёде аз пайи Ӯ рафтанд. ³⁰ Ду нобиное дар канори роҳ менишастанд. Онҳо гузаштани Исоро шунида, зуд фарёд заданд: «Эй Хоча, эй насли Довуд! Ба мо раҳм кун!»

³¹ Мардум бошанд, онҳоро сарзаниш карда мегуфтанд, ки хомӯш шаванд. Аммо онҳо боз баландтар дод зада, мегуфтанд: «Эй насли Довуд! Эй Хоча, ба мо раҳм кун!»

³² Исо аз роҳаш бозистода онҳоро ба наздаш хонд ва пурсид: «Шумо чӣ мехоҳед? Бароятон чӣ кор кунам?» ³³ Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Эй Хоча, мехоҳем, ки чашмонамонро бино кунӣ».

³⁴ Дили Исо ба холи онҳо сӯхту ба чашмонашон даст гузошт. Худи ҳамон лаҳза чашмони он ду мард бино шуданд ва онҳо аз паси Исо рафтанд.

**Ба Уршалим бо тантана ворид
шудани Исо**

21 ¹ Исо ва шогирдонаш ба шаҳри Уршалим наздик шуда, ба деҳаи Байтфочии назди кӯҳи Зайтун расиданд. Сипас, Исо ду шогирдашро пешопеши Худ фиристода, ² ба онҳо чунин гуфт: «Ба деҳае, ки дар рӯ ба рӯи шумост, равед. Хамин ки ба он чо мерасед, модахари басташудаеро бо бачааш меёбед. Онхоро кушода, назди Ман биёред. ³ Агар касе ягон чиз пурсад, гӯед, ки онҳо ба Худованд даркор шуданд ва ӯ даррав барои бурдан ичозат медиҳад».

⁴ Ин ҳодиса барои ба амал омадани суханони пайғамбар рӯй дод, ки чунин гуфта буд:

⁵ «Ба сокинони шаҳри Уршалим бигӯед:
„Бинед, Шоҳи шумо ба наздатон омада истодааст.
Шоҳи хоксор, ки харсавор аст,
болои бачаи модахаре омада истодааст“».*

⁶ Инак, ду шогирдаш рафта, гуфтаи Исоро ичро карданд. ⁷ Онҳо модахарро бо бачааш оварда, чомаҳои худро ба болои онҳо партофтанд ва Исо савор шуд. ⁸ Мардуми зиёде, ки бо Исо буданд, чомаҳои худро пеши роҳи Ӯ пойандоз мекарданд, баъзеашон бошанд, навдаҳои дарахтонро бурида, аз рӯи хурмат сари роҳаш мегузоштанд. ⁹ Мардум аз пешу қафои Исо роҳравон бо овози баланд дод мезаданд:

«Шаъну шараф ба насли Довуд!
Баракат ёбад касе, ки ба номи Худованд меояд!
Шаъну шараф ба Худо дар осмон!»**

¹⁰ Вақте ки Ӯ ба Уршалим ворид гашт, тамоми шаҳр ба ҳаяҷон омад. Одамон «Ин кист?», гуфта мепурсиданд. ¹¹ Мардуме, ки аз пайи Исо меомаданд, чавоб медоданд, ки ин Исо пайғамбар, аз шаҳри Носираи вилояти Ҷалил аст.

* 21:5 Закарё 9:9

** 21:9 Забур 117:25-26

Пок кардани маъбади Худо

¹² Сипас, Исо ба ҳавлии маъбади Худо даромада, ҳамаи онҳоеро, ки бо харидуфурӯш машғул буданд, аз он ҷо берун ронд. Мизҳои пуливазкунандагон ва курсиҳои кабӯтарфурӯшонро чаппа карда, ¹³ гуфт: «Худо дар навиштаҷот гуфтааст, ки „Хонаи Ман хонаи дуо номида мешавад“.* Аммо шумо онро ба дуздхона табдил додаед».

¹⁴ Дар маъбади Худо кӯрон ва шалҳо назди Исо омаданд ва Ӯ онҳоро шифо дод.

¹⁵ Коҳинони калон ва устодони шариат бо дидани муъҷизаҳои аҷоибӣ Исо ва аз шунидани садои кӯдакон, ки дар маъбади Худо дод зада «Шаъну шараф ба насли Довуд!» мегуфтанд, ба ғазаб омаданд. ¹⁶ Онҳо ба Вай гуфтанд: «Магар Ту намешунавӣ, ки кӯдакон чӣ гуфта истодаанд?»

«Албатта мешунавам, – ҷавоб дод Исо ва илова кард, – Магар шумо дар навиштаҷот ин гуфтаҳоро нахондаед:

„Аз забони кӯдакону тифлони ширхӯр ситоишро ба вучуд овардаӣ“?»**

¹⁷ Бо ин суханон, Исо онҳоро тарк карда, аз шаҳр берун шуд ва ба деҳаи Байтанё рафта, шабро дар он ҷо гузаронд.

Хушк шудани дарахти анҷир

¹⁸ Субҳидам Исо хангоми бозгашт ба шаҳр дар роҳ гурусна монд. ¹⁹ Ӯ дар сари роҳаш дарахти анҷиреро дида, назди он омад. Аммо ба ғайр аз баргҳо дар он ягон мевае наёфта, ба дарахт гуфт: «Акнун, ту ҳаргиз мева нахоҳӣ дод». Ҳамон замон дарахт аз беҳаш хушк шуд.

²⁰ Шогирдон ин ҳодисаро дида, бо тааҷҷуб пурсиданд: «Чӣ гуна дарахти анҷир дар як лаҳза хушк шуд?» ²¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар имон дошта бошед»

* 21:13 Ишаъё 56:7

** 21:16 Забур 8:3

шубҳа накунед, он гоҳ он кореро, ки Ман бо дарахти анҷир кардам, шумо ҳам карда метавонед. На фақат ин корро, балки агар шумо ҳатто ба ин кӯҳ бархеста худро ба баҳр парто, гӯед, суханатон иҷро мешавад. ²² Агар шумо бовар кунед, он гоҳ ҳар чи дар дуо талаб кунед, ба даст меоваред».

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

²³ Вақте ки Исо ба маъбади Худо баргашта, ба таълимдихӣ машғул шуд, коҳинони калон ва пирони қавм ба наздаш омада пурсиданд: «Ту бо кадом ҳуқуқ чунин корҳоро мекуни? Кӣ ба Ту ин ҳуқуқро додааст?» ²⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо як саволе дорам. Агар ба он ҷавоб диҳед, он гоҳ мегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ чунин корҳоро мекунам. ²⁵ Бигӯед, ба Яҳё кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамро таъмид диҳад: Худо ё инсон?»

Онҳо байни якдигар баҳс карда гуфтанд: «Агар „Худо дода буд“ гӯем, Ў мепурсад, ки чаро ба Яҳё бовар накардем. ²⁶ Аммо агар „инсон“ гӯем, халқ зидди мо мебарояд, чунки ба пайғамбар будани Яҳё имон дорад». ²⁷ Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд.

Ў низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунам.

Масал дар бораи ду писар

²⁸ Дар бораи ин хикоя чӣ фикр доред? Марде ду писар дошт. Рӯзе вай пеши писари калонӣ омада мегӯяд: „Писарам, имрӯз ба тоқзор рафта, кор кун“. ²⁹ Писараш бошад, „намеравам“ мегӯяд. Лекин баъдтар аз фикраш гашта, ба тоқзор меравад. ³⁰ Падар рафта, аз писари дуюмаш хоҳиш мекунад. Писари дуюмаш „хуб шудааст“ гуфта, ҷавоб медиҳад, лекин намеравад». ³¹ Исо аз коҳинони калон ва пирони қавм пурсид: «Инак, кадоме аз писарон хости падарашро иҷро кард?»

«Писари калониаш», — ҷавоб доданд онҳо.

Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки андозгирон ва фоҳишагон пеш аз шумо ба Подшоҳии Худо медароянд.

³²Зеро Яҳёи Таъмиддиханда ба назди шумо барои роҳи ростро нишон додан омад, аммо шумо ба ӯ бовар накардед, андозгирон ва фоҳишагон бошанд, бовар карданд. Ҳатто баъд аз дидани ҳамаи ин шумо аз фикратон нагаштед ва бовар накардед.

Масал дар бораи ичорақорон

³³Ба масали дигаре гӯш андозед. Марде тоқзоре бунёд карда, дар гирдаш девор сохт. Сипас ҳавзчае барои фишурдани ангур тайёр кард ва дидбонгоҳ сохт. Баъд тоқзорашро ба чанд нафар ичора дода, ба кишвари дигар сафар кард.

³⁴Бо фаро расидани мавсими ҳосилгундорӣ соҳиби тоқзор барои гирифтани ҳаққи ҳосил хизматгоронашро назди тоқпарварон фиристод. ³⁵Аммо онҳо хизматгорони ӯро дастгир карда, якеро зада, дигареро кушта, сеюмиро сангсор карданд. ³⁶Соҳиби тоқзор аз дафъаи аввал дида, бештар хизматгоронашро фиристод. Аммо тоқпарварон бо онҳо низ чунин рафтор карданд. ³⁷Оқибат соҳиби тоқзор „писарамро хатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писарашро назди онҳо фиристод. ³⁸Лекин тоқпарварон писарро дида, ба якдигар гуфтанд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ӯро кушта, соҳиби мерос мешавем!“ ³⁹Бо ин қарор, онҳо писарро дошта, вайро аз тоқзор берун бароварда, куштанд».

⁴⁰Баъд Исо савол дод: «Вақте ки худи соҳиби тоқзор баргардад, бо ин тоқпарварон чӣ гуна рафтор мекунад?» ⁴¹Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Ҳатман он бадқоронро бераҳмона хоҳад кушт. Тоқзорро бошад, ба тоқпарварони дигар месупорад, ки ҳаққи ҳосилро саривақт диҳанд».

⁴²Исо ба онҳо гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот чунин гуфтаҳоро боре ҳам нахондаед:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як
сӯ партофтанд,
санги асосии таҳкурсии бино гардид.
Ин кори Худованд аст

ва ба назарамон ачиб менамояд“.*

⁴³ Бинобар ин, ба шумо мегӯям, ки Подшоҳии Худо аз шумо гирифта мешавад ва ба халке дода мешавад, ки онҳо ба Худо итоат карда, самаре мебиёранд, ки сазовори Подшоҳии Худо аст. ⁴⁴ Ҳар касе, ки ба болои он санг меғалтад, майда-майда мешавад ва агар ин санг ба болои касе афтад, вайро мачак мекунад».

⁴⁵ Коҳинони калон ва фарисиён масалҳои Исоро шунида, фаҳмиданд, ки Вай дар бораи онҳо сухан меронад. ⁴⁶ Аз ин рӯ, онҳо кӯшиш карданд, ки Ӯро дастгир намоянд, аммо аз мардуми чамъомада тарсиданд, чунки онҳо Исоро пайғамбар меҳисобиданд.

Масал дар бораи тӯй

22 ¹ Исо боз ба коҳинони калон ва пирони қавм рӯ оварда, гуфт: ² «Подшоҳии Худоро бо чунин масал тасвир кардан мумкин аст: Подшоҳе барои хонадор кардани писараш тӯй барпо кард ва ³ хизматгоронашро барои даъват кардани меҳмонон фиристод. Аммо даъватшудагон омадан нахостанд. ⁴ Шох дигар хизматгоронашро фиристода, гуфт: „Рафта ба даъватшудагон гӯед, ки ба тӯй биёянд, зеро барзагову гӯсолаҳои беҳтарин аллакай кушта шуда, ҳама чиз барои зиёфат тайёр аст“. ⁵ Лекин даъватшудагон ба суханони хизматгонро эътибор надода, ҳар яке бо кори худашон машғул шуданд. Як қисмашон ба саҳро, қисми дигар ба дӯкониҳои худ рафтанд. ⁶ Чанде аз онҳо хизматгонро дошта, латуқӯб карда куштанд.

⁷ Шох ба ғазаб омада, сарбозонро фиристод, то ки қотилонро набуд карда, шаҳрашонро сӯзонанд. ⁸ Ба хизматгонро бошад, гуфт: „Зиёфат тайёр аст, аммо даъватшудагон сазовори он набуданд. ⁹ Ба кӯчаҳои серодам рафта, чӣ қадар бисёртар одам ёфта тавонед, ҳамаро ба тӯй таклиф кунед“. ¹⁰ Хизматгонро ба

* 21:42 Забур 117:22-23

кӯчаҳо рафта, ҳар касеро, ки ёфтанд, баду некро фарк накарда, ба тӯйхона чамъ оварданд ва тӯйхона аз меҳмонон пур шуд.

¹¹ Вақте ки шоҳ барои дидани меҳмонон ба тӯйхона даромад, чашмаш ба марде афтод, ки либосаш идона набуд. ¹² „Эй дӯст, — мурочиат кард шоҳ ба ӯ, — чӣ тавр ту ба ин ҷо бе либоси идона даромада омадӣ?“ Вале он мард хомӯш монд.

¹³ Он гоҳ шоҳ ба хизматгори фармон дода, гуфт: „Дасту пойи ин мардро баста ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд“.

¹⁴ Зеро бисёр касон даъват шудаанд, лекин интихобшудагон кам ҳастанд».

Савол дар бораи супоридани андоз

¹⁵ Он гоҳ фарисиён чамъ шуда, маслиҳат карданд, ки чӣ тавр Исоро бо суҳан ба дом афтонанд. ¹⁶ Баъд онҳо чанд нафар шо-гирдонашонро ҳамроҳи тарафдорони Ҳиродус ба назди Ҷ бо чунин суҳанон фиристоданд: «Устод, мо медонем, ки Ту рост-қавл ҳастӣ ва ба фикри одамон эътибор надода, бе хушомад-гӯйӣ роҳҳои Худоро аз рӯйи ҳақиқат таълим медиҳӣ. ¹⁷ Бигӯ, ба фикри Ту оё мо ба шоҳаншоҳи Рум андоз супорем ё не?»

¹⁸ Исо, ки аз нияти бади онҳо боҳабар буд, ҷавоб дод: «Эй дурӯяҳо! Чаро Маро ба дом афтонданӣ ҳастед?! ¹⁹ Тангаи андозро ба Ман нишон диҳед». Онҳо ба Ҷ диноре оварданд. ²⁰ Исо пурсид: «Дар ин танга акс ва номи киро мебинед?» ²¹ «Шоҳаншоҳро», — ҷавоб доданд онҳо.

Он гоҳ Ҷ ба онҳо гуфт: «Пас он чи аз они шоҳаншоҳ аст, бояд ба шоҳаншоҳ баргардонда шавад ва он чи аз они Худост, ба Худо».

²² Чун инро шуниданд, хайрон шуданд ва Ҷро гузошта рафтанд.

Савол дар бораи зиндашавӣ

²³ Худи ҳамон рӯз баъзеҳо аз равияи саддуқиён, ки зиндашавии мурдагонро инкор мекарданд, ба назди Исо омада, ба

Вай чунин савол доданд: ²⁴ «Устод, Мусо ба мо гуфтааст, ки агар касе зан гираду фарзанд надида, вафот кунад, бародараш бояд зани ӯро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад.* ²⁵ Бо мо ҳафт бародар буданд ва калонияш зан гирифт, аммо фарзанд надида аз олам чашм пӯшид. Он гоҳ бародари дуҷум бевазанро ба никоҳаш даровард. ²⁶ Баъд бо бародари дуҷум, сеҷум ва то ҳафтум бо ҳамаашон айнан ҳамон ходиса рӯй дод. ²⁷ Оқибат зан ҳам вафот кард. ²⁸ Рӯзе, ки мурдаҳо зинда мешаванд, вай зани кадоме аз ҳафт бародарон мешавад? Охир ҳамаи онҳо ӯро ба занӣ гирифта буданд!»

²⁹ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Шумо хато мекунед, чунки на маънои навиштаҷотро медонеду на қудрати Худоро. ³⁰ Зеро дар рӯзе, ки мурдаҳо зинда мешаванд, онҳо на зан мегиранду на шавҳар мекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ³¹ Дар бораи зиндашавии мурдагон бошад, магар гуфтаҳои Худоро боре ҳам нахондаед, ки гуфтааст: ³² „Ман Худои Иброҳиму Исоқу Яъқуб ҳастам“.** Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст».

³³ Мардум ин суханонро шунида, аз таълимоти Ӯ дар таачҷуб монданд.

Муҳимтарин қонуни Худо

³⁴ Вақте фарисиён шуниданд, ки Исо даҳони саддуқиёнро бо ҷавоби Худ бастааст, як гурӯҳ шуда омаданд. ³⁵ Аз байни онҳо як устои шариат барои озмудани Исо чунин савол дод: ³⁶ «Устод, кадом қонуни шариат дар ҷойи аввал меистад?»

³⁷⁻³⁸ Исо ҷавоб дода, гуфт: «Қонуни аввалин ва муҳимтарин ин аст, ки „Худованд Худои худро бо тамоми дилу ҷон ва бо тамоми ақлу ҳушат дӯст дор“.**³⁹ Дуҷумаш ҳам монанди он

* 22:24 Такрори Шариат 25:5

** 22:32 Ҳуруҷ 3:6

*** 22:37-38 Такрори Шариат 6:5

аст: „Дигаронро мисли худ дӯст дор“.* 40 Ин ду қонун асоси тамоми шариати Мусо ва гуфтаҳои пайғамбарон аст».

Масеҳ Писари кист?

41 Ҳанӯз, ки фарисиён чамъ буданд, Исо аз онҳо пурсид: 42 «Шумо дар бораи Масеҳ, яъне Табиншудаи Худо чӣ ақида доред? Ба фикратон Ӯ аз насли кист?» Ба Ӯ гуфтанд: «Аз насли шоҳ Довуд». 43 Ӯ боз пурсид: «Пас, чаро худи Довуд бо таъсири Рӯҳулқудс Ӯро Худованд хондааст? Охир Довуд гуфта буд:

44 „Худованд ба Худованди ман гуфт:

«То даме ки душманонатро зери пойҳоят нагузорам,
аз дасти ростам бишин»“.**

45 Агар Довуд Масеҳро „Худованд“ номида бошад, пас чӣ тавр Масеҳ писари Довуд аст?»

46 Касе ба саволи Исо ҷавобе дода натавонист ва аз он лаҳза дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Ӯ савол диҳад.

Огоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

23 1 Сипас, Исо ба мардум ва шогирдонаш гуфт: 2 «Устодони шариат ва фарисиён барои шарҳ додани шариати Мусо ҳақ доранд. 3 Он чи онҳо шарҳ медиҳанд, гӯш кунед ва иҷро намоед. Лекин ба рафторашон тақлид накунад, чунки худи онҳо гуфтаҳои онро иҷро намекунанд. 4 Онҳо борҳои гаронро ба дӯши одамон мегузоранд, аммо худашон барои бардоштани он ҳатто аз ҷояшон намечунбанд. 5 Кору борашон фақат дар назди мардум худнамоӣ кардан аст. Ба қуттичаҳои ояндорашон нигаред, чӣ хел васеанд! Ё ба пӯпаҳои домани либосашон нигоҳ кунед, чӣ хел дарозанд! 6 Онҳо дар базмҳои болонишиниро дӯст медоранд ва дар ҷамоатхонаҳо дар ҷойҳои беҳтарин мешинанд. 7 Ба онҳо маъқул аст, ки халқ дар бозорҳо бо иззату эҳтиром ба онҳо „устод“ гуфта салом диҳанд. 8 Аммо

* 22:39 Ибодат 19:18

** 22:44 Забур 109:1

шумо набояд „устод“ хонда шавед, зеро фақат як Устод доред ва ҳамаатон барои якдигар бародару хоҳар ҳисоб мешавед. ⁹ Ҳеч касро дар замин падари худ нахонед, чунки шумо як Падари осмонӣ доред. ¹⁰ Шуморо набояд „рахнамо“ гӯянд, чунки Масех Рахнамои яккаву ягонаи шумо аст. ¹¹ Каси бузургтарин дар байнатон бояд хизматгори шумо бошад. ¹² Ҳар касе, ки худро калон мегирад, паст мешавад ва баръакс ҳар касе, ки худро хоксор мегирад, сарбаланд мешавад.

Дурӯягии роҳбарони динӣ

¹³⁻¹⁴ Вой бар ҳоли шумо, устодони шариату фарисиёни дурӯя! Чунки шумо дари Подшоҳии Худоро ба рӯи одамон баста, на худатон аз он медароеду на ба дигарон роҳ медихед, ки даромадан меҳоҳанд.

¹⁵ Вой бар ҳоли шумо, устодони шариату фарисиёни дурӯя! Чунки шумо бо баҳру хушкӣ роҳҳои дурударозро тай менамояд, то ақаллан касеро пайдо кунед, ки ба дини шумо гузарад. Лекин вақте ки чунин одамро пайдо мекунед, вайро аз худатон ду маротиба зиёдтар сазовори дӯзах мегардонед.

¹⁶ Вой бар ҳоли шумо, роҳнамоёни кӯр! Шумо таълим медихед, ки агар касе ба маъбади Худо қасам хӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба тилло, ки дар маъбади Худо ҳаст, қасам хӯрад, онро хатман бояд иҷро кунад. ¹⁷ Эй кӯрони беақл! Охир қадри чӣ баландтар аст: тилло ё ин ки маъбади Худо, ки тиллоӣ дар он бударо муқаддас мегардонад? ¹⁸ Шумо боз таълим медихед, ки агар касе ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба қурбонии болои қурбонгоҳ қасам хӯрад, онро хатман бояд иҷро кунад. ¹⁹ Эй кӯрон! Охир чӣ қадри бештаре дорад: қурбонӣ ё қурбонгоҳе, ки қурбониرو муқаддас мегардонад?

²⁰ Инак, касе ки ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, вай ҳам ба қурбонгоҳ ва ҳам ба ҳар қурбоние, ки болои он аст, қасам меҳӯрад; ²¹ ва касе ба маъбади Худо қасам хӯрад, вай ҳам ба маъбади Худо ва ҳам ба Худо, ки дар он ҷо макон дорад, қасам

мехӯрад. ²²Инчунин, касе, ки ба осмон қасам хӯрад, вай ба тахти Худо ва ҳам ба касе, ки бар он тахт нишастааст, қасам мехӯрад.

²³Вой бар холи шумо, устодони шариату фарисиёни дурӯя! Чунки шумо аз ҳосили зираву шибиту пудина даҳякро месупоред, аммо ба таълимоти муҳимтарини шариат дар бораи ростӣ, раҳм ва вафодорӣ итоат намекунед. Шумо мебоист ин конунхоро риоя карда, конунҳои дигарро тарк намекардед. ²⁴Эй роҳнамоёни кӯр! Шумо нӯшокиатонро аз дока мегузаронед, ки мабодо магас дар дарунаш набошад, аммо шутурро фуру мебаред.

²⁵Вой бар холи шумо, устодони шариату фарисиёни дурӯя! Чунки шумо беруни пиёлаву косаро мешӯеду дарунашон бошад, аз он чизҳое, ки шумо бо зулму чашмгуруснагӣ ба даст овардаед, пур аст. ²⁶Эй фарисиёни кӯр! Аввал даруни пиёлаву косаро тоза кунед, он гоҳ беруни он ҳам тоза мешавад!

²⁷Вой бар холи шумо, устодони шариат ва фарисиёни дурӯя! Чунки шумо мисли мақбараҳои сафедкардашуда ҳастед, ки аз берун намуди хуб доранд, аммо дарунашон пур аз устухонҳои мурдаҳо ва ҳар гуна ифлосихост. ²⁸Айнан ҳамин тавр намуди зоҳирии шумо низ дар назари одамон ба некукорон монанд аст, аммо дарунатон пур аз дурӯягиву гуноҳ мебошад.

²⁹Вой бар холи шумо, устодони шариату фарисиёни дурӯя! Чунки шумо барои пайғамбарон ва некукорон мақбараҳои зебо сохта, онҳоро оро медихед. ³⁰Боз мегӯед, ки агар дар замони ачдодонатон зиндагӣ мекардед, харгиз ҳамроҳи онҳо ба хунрезии пайғамбарон даст намезадед. ³¹Бо ин суханон бар зидди худ шаҳодат медихед, ки шумо дар ҳақиқат фарзандони ҳамон қотилони пайғамбарон ҳастед. ³²Акнун кореро, ки ачдодонатон сар карданд, ба охир расонед! ³³Эй морон ва морзодагон! Наход гумон кунед, ки аз ҳукми дӯзах халосӣ ёфта метавонед? ³⁴Инак, ба шумо мегӯям, ки ба наздатон пайғамбарону ҳақимону устодони шариатро мефиристам ва шумо баъзеи онҳоро мекушеду баъзеашонро ба салиб мехкӯб мекунед, баъзеашонро дар ҷамоатхонаҳои худ камчинкорӣ

карда, шахр ба шахр дунболагирӣ мекунад. ³⁵ Ман онхоро барои он мефиристам, ки хуни хамаи некукорон, аз Ҳобили беайб то Закариёи писари Баракё, ки байни муқаддастарин чойи маъбади Худо ва қурбонгоҳ кушта шуда буд, ба гардани шумо бошад. ³⁶ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ин насл барои хамаи ин кушторҳо чазо мегирад!

Дилсӯзии Исо дар ҳаққи Уршалим

³⁷ Эй Уршалим, Уршалим! Пайғамбаронро мекушиву онхоеро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор мекуни! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чӯчаҳояшро зери болҳояш чамъ мекунад, сокинонатро дар гирди Худ чамъ оварам, вале ту роҳ надодӣ! ³⁸ Акнун хонаи ту холӣ ва бесоҳиб менад. ³⁹ Ба шумо мегӯям, ки минбаъд то „Баракат ёбад касе, ки ба номи Худованд меояд!“* нагӯед, Маро нахоҳед дид».

Азобу уқубатҳои дарпешистода

24 ¹ Ҳангоме ки Исо аз маъбади Худо баромад, шогирдонаш наздаш омаданд, то ки биноҳои маъбади Худоро ба Ў нишон диҳанд. ² Ў ба онҳо гуфт: «Шумо ин биноҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки санг бар болои санг намонда, хамааш ба замин яксон мешавад».

³ Ҳангоме ки Исо ба кӯҳи Зайтун баромада нишаст, шогирдонаш дар танҳои ба пеши Ў омада пурсиданд: «Ба мо гӯй, ки ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва омадани Туву наздикшавии охирзамонро аз кадом аломат мефаҳмем?»

⁴ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ кунад. ⁵ Зеро бисёр касон бо номи Ман омада, мегӯянд, ки „ман Масеҳ ҳастам“ ва мардуми бисёрро гумроҳ мекунад. ⁶ Шумо садоҳо ва овозаҳои ҷангхоро мешунавед, лекин ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд, вале ин маъноӣ фаро расидани охирзамонро надорад. ⁷ Як халк

* 23:39 Забур 117:26

бо халқи дигар ва як давлат бо давлати дигар мечангад. Дар ҳар чо гуруснагӣ меояд ва заминчунбиҳо мешавад. ⁸Ҳамаи ин ходисаҳо монанди дардҳои аввалини зоидан мебошанд.

⁹Баъд шуморо дастгир карда, азоб медиҳанд ва ҳатто ба марг месупоранд. Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳамаи халқҳо ба шумо бо чашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁰Он гоҳ бисёр касон имонашонро аз даст медиҳанду ба якдигар хиёнат мекунанд ва якдигарро бад мебинанд. ¹¹Дар он айём пайғамбарони бардурӯғи зиёд пайдо мешаванд ва бисёр касонро гумроҳ мекунанд. ¹²Бадӣ то андозае меафзояд, ки дар дили бисёр одамон муҳаббат наместонад. ¹³Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот хоҳад ёфт. ¹⁴Хушхабар дар бораи Подшоҳии Худо дар саросари дунё эълон карда мешавад, то ки ҳар халқ имконияти шунидани онро пайдо кунад. Танҳо баъд аз ин охирзамон фаро мерасад.

Харобазори нафратангез

¹⁵Шумо дар чойи муқаддас ҳамон харобазори нафратангезеро мебинед, ки Дониёл пайғамбар дар борааш пешгӯӣ карда буд (ба ин диққат диҳед). ¹⁶Он вақт, агар касе дар Яҳудия бошад, ба кӯхистон гурезад. ¹⁷Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе аз хона пойин нафарояд. ¹⁸Агар касе дар саҳро бошад, ҳатто барои гирифтани чома ҳам барнагардад. ¹⁹Вой бар ҳоли хомиладорон ва модароне, ки кӯдаки ширхӯр хоҳанд дошт! ²⁰Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар вақти зимистон ё рӯзи шанбе рӯй надихад. ²¹Зеро азобу дахшати он айём ба дараҷае мерасад, ки аз рӯзи офариниши дунё то ба имрӯз монанди он ҳеч рӯй надодааст ва дигар рӯй нахоҳад дод. ²²Аммо Худо он рӯзҳои азобро кӯтоҳ кардааст, чунки агар кӯтоҳ намекард, дар рӯйи замин касе зинда намемонд. Ба хогири интиҳобкардагонаш Худо он рӯзҳоро ҳатман кӯтоҳ хоҳад кард.

²³Ҳамон вақт агар касе ба шумо гӯяд, ки „Бинед, Масех дар ин ҷост!“ ё „Ӯ дар он ҷост!“ бовар накунад. ²⁴Зеро одамон пайдо мешаванд, ки худро бардурӯғ Масех ва пайғамбар

меноманд. Онҳо муъчизаю аломат нишон медиханд, то агар имкон бошад, ҳатто интихобшудагони Худоро гумроҳ кунанд.²⁵ Ман пешакӣ шуморо огоҳ карда мондам.

²⁶Агар одамон ба шумо гӯянд, ки „Бинед, Масеҳ дар биёбон аст!“, ба он чо наравед. Ё агар гӯянд, ки „Бинед, Вай дар даруни хона аст!“, бовар накунед.²⁷Чунки омадани Писари Одамизод мисли дурахши раъду барқе мешавад, ки тамоми осмонро аз Шарқ то ба Ғарб фаро мегирад.

²⁸Ҳар чое ки часад аст, парандаҳои лошаҳӯр дар он чо чамъ мешаванд.

Аломати омадани Писари Одамизод

²⁹Баъд аз азобу даҳшати он рӯзхо офтоб зуд тира мегардад ва моҳ дигар равшани намедихад, ситораҳо аз осмон фуруӯ мерезанд ва ҳама чиз дар осмон ба чунбиш меояд.³⁰ Он вақт аломати омадани Писари Одамизод дар осмон намоён мегардад ва дар болои абр бо қудрат ва шухрату ҷалол омадани Ӯро ҳамаи одамони рӯйи замин дида гираву нола мекунанд.*³¹ Писари Одамизод фариштаҳои мефирис-тад, то ки интихобшудагони Худро аз чор тарафи дунё ва аз тамоми гӯшаву канори замину осмон бо садои баланди карнай гирд оваранд.

Масал дар бораи дарахти анҷир

³²Аз дарахти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳояш муғча карда, барг бароварданро сар кунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарибӣ тобистон меояд.³³Айнан ҳамин тавр, ҳангоме ки ба амал омадани ин ҳодисаҳоро мебинед, донед, ки вақт наздик аст, дар паси дар аст.³⁴Ба ростӣ ба шумо меғӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд.³⁵Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

* 24:30 Дониёл 7:13-14

Рӯзу соати омадани Писари Одамизод

³⁶Лекин кай фаро расидани он рӯзу соатро ғайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар. ³⁷Омадани Писари Одамизод мисли рӯзхое мешавад, ки дар замони Нӯҳ пайғамбар буд. ³⁸Дар он рӯзхо ҳам пеш аз саршавии обхезӣ одамон мехӯрданду менӯшиданд, зан мегирифтанду ба шавҳар мебароманд. То он рӯзе, ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, хамин тавр давом меод. ³⁹Одамон то омадани тӯфону ҳамаи онҳоро несту нобуд карданаш чизеро намефаҳмиданд. Ҳангоми омадани Писари Одамизод низ чунин хоҳад буд. ⁴⁰Он вақт ду кас дар сахро кор мекунад ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴¹Ду зан дар осиеб гандум орд мекунад ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴²Пас, хушёр бошад, чунки рӯзи омадани Ҳоҷаатонро намедонед. ⁴³Бидонед, ки агар соҳибхона вақти омадани дуздҳо донад, тамоми шаб бедор меистад ва намегузорад, ки дузд ба хонааш дарояд. ⁴⁴Аз ин рӯ, шумо низ бояд барои омадани Писари Одамизод ҳамеша тайёр бошад, чунки Вай соате меояд, ки мунтазираш нестед.

Хизматгори бовафо ва бевафо

⁴⁵Хизматгори бовафо ва дурандеш кист? Касест, ки хӯчаинаш ӯро дар хочагии худ назоратгар таъин мекунад ва ба хизматгори саривақт хӯрок доданро ба уҳдааш мегузорад. ⁴⁶Хушо хизматгоре, ки хӯчаинаш омада, вайро машғули хамин кор меёбад. ⁴⁷Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки хӯчаинаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратгар таъин менамояд. ⁴⁸Аммо агар вай хизматгори бад бошад, фикр мекунад, ки хӯчаинаш дер меояд ва ⁴⁹хизматгори дигарро латуқӯб карда, ҳамроҳи майпарастон машғули хӯрдану нӯшидан мешавад. ⁵⁰Хӯчаини он хизматгор дар рӯзе ки вай мунтазир нест ва дар соате, ки гумон надорад, омада, ⁵¹ин хизматгорро ду пора мекунад ва ӯро ба ҷое, ки дурӯяҳо аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунад, мепартояд».

Масал дар бораи даҳ духтар

25 ¹Исо суханаширо давом дода, гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин аст: даҳ духтар чароғ ба даст гирифта, ба пешвози домод баромаданд. ²⁻⁴Панҷ нафари онҳо нодон буданд, чунки дар вақти гирифтани чароғҳояшон рағани иловагӣ нагирифтанд. Аммо панҷ нафари дигарашон доно буданду дар зарфҳо барои чароғҳояшон боз рағани иловагӣ гирифтанд.

⁵Онҳо домодро мунтазир шуданд, вале ӯ хеле дер монд ва духтарон хоболуд шуда, хоб рафтанд.

⁶Нисфи шаб садои баланд шунида шуд: „Домод омада истодааст! Ӯро пешвоз гиред!“ ⁷Духтарон бедор шуда, зуд чароғҳояшонро тайёр карданд. ⁸Он гоҳ нодонон ба доноён гуфтанд: „Каме аз рағанатон диҳед, чароғҳоямон хомӯш шуда истодаанд“. ⁹„Не, — ҷавоб доданд доноён, — ин раған ба ҳамаамон намерасад. Бехтараш рафта, аз дӯкони харида биёед“. ¹⁰Нодонон барои харидани раған сӯйи дӯкони рафтанд. Баробари рафтани онҳо домод ҳам расида омад. Панҷ духтаре, ки ба пешвозаш тайёр буданд, ҳамроҳи домод ба тӯйхона рафтанд ва дари тӯйхона баста шуд.

¹¹Дертар он панҷтои боқимонда ҳам расида омаданд ва гуфтанд: „Хоча, эй хоча! Дарро бароямон кушоед!“ ¹²Аммо ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: „Ба ростӣ мегӯям, ки шуморо намешиносам“.

¹³Хуллас, хушёру бедор бошед, чунки вақту соати омадани Писари Одамизодро намедонед.

Масал дар бораи се хизматгор

¹⁴Подшоҳии Худо монанди он аст, ки марде ба сафар баромадани шуда, хизматгоронашро даъват карда, тамоми молу мулкашро ба онҳо супурд. ¹⁵Ӯ ба ҳар хизматгор мувофиқи қобилияташон тангаҳои тилло: ба якеаш панҷ ҳазор, ба дуюмаш ду ҳазор ва ба сеюмаш ҳазор танга дод. Баъд роҳи сафарро пеш гирифт.

¹⁶Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, зуд онро истифода бурда, аз он панҷ ҳазори дигар фоида гирифт. ¹⁷Хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, низ ҳамин тавр амал карда, боз ду ҳазори дигар фоида гирифт. ¹⁸Аммо хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, рафта хоҳе канда, тангаҳои хоҷаашро дар ҳамон ҷо пинҳон кард.

¹⁹Баъд аз гузаштани вақти зиёд хоҷаи он хизматгорон баргашта, бо онҳо ҳисобу китоб кард. ²⁰Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, омада, ба хоҷааш тангаҳоро бо панҷ ҳазор фоидааш супорида гуфт: „Хоҷаам, шумо ба ман панҷ ҳазор тангаи тилло дода будед. Ман аз он боз панҷ ҳазор фоида ба даст овардам“. ²¹„Офарин, хизматгори неку вафодорам, — гуфт хоҷааш. — Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодор будӣ, пас ба ту вазифаи калонро бовар мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ ²²Хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, омада, гуфт: „Хоҷаам, шумо ба ман ду ҳазор тангаи тилло дода будед. Ман аз он боз ду ҳазор танга фоида ба даст овардам“. ²³„Офарин, хизматгори неку вафодорам, — гуфт хоҷааш. — Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодор будӣ, пас ба ту вазифаи калонро бовар мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ ²⁴Он хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, низ ба пеш баромада гуфт: „Хоҷаам, ман медонистам, ки шумо одами сахтгир ҳастед. Аз он ҷое ки нақоштаед, ҳосил ҷамъ мекунеду аз он ҷое ки дона наपोшидаед, ғалла мегиред. ²⁵Ман аз тарс рафта тангаҳоятонро дар замин пинҳон кардам. Ин аст пули шумо“. ²⁶„Эй хизматгори баду танбал! — ҷавоб дод хоҷааш. — Ту медонистӣ, ки ман аз он ҷое, ки нақоштаам, ҳосил ҷамъ мекунаму аз он ҷое, ки дона наपोшидаам, ғалла мегирам?!“ ²⁷Пас, ту бояд пули маро ба муомилот мебаровардӣ, то ҳангоми баргаштанам пулро бо фоидааш мегиритам“.

²⁸Сипас фармон дод: „Пулро аз вай гирифта, ба хизматгоре диҳед, ки даҳ ҳазор танга дорад. ²⁹Зеро ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз дода мешавад ва ӯ зиёдтар хоҳад дошт. Лекин аз касе, ки ҳеҷ чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад. ³⁰Ин хизматгори нобакорро бошад ба торикии берун

партоед, ки дар он чо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд“.

Доварии охирзамон

³¹ Вақте ки Писари Одамизод бо шукӯху чалолаш ҳамроҳи ҳамаи фариштаҳо меояд, бар тахти шоҳонаи Худ мешинад ³² ва ҳамаи миллатҳои рӯйи замин дар пеши Ӯ чамъ меоянд. Он гоҳ Вай мисли чӯпоне, ки гӯсфандонро аз бузҳо чудо мекарда бошад, одамонро ба ду тараф тақсим мекунад. ³³ Вай одамони некукорро аз тарафи дасти рост ва бадкоронро аз тарафи дасти чап мегузорад. ³⁴ Баъд Исои Масех, ки Шоҳ аст, ба одамони дар тарафи росташ буда хоҳад гуфт: „Эй баракатёфтагони Падари Ман! Биёед ва дар Подшоҳии Худо, ки аз офариниш бароятон тайёр гардидааст, ҳаловат баред. ³⁵ Чунки гурусна будам, ба Ман хӯрок додед, ташна будам, ба Ман об додед, ғариб будам, Маро қабул кардед, ³⁶ бараҳна будам, Маро пӯшондед, бемор будам, Маро хабар гирифтед ва дар зиндон будам, ба дидани Ман омадед“. ³⁷ Некукорон бошанд, дар ҷавоб мегӯянд: „Хоча! Кай Туро гурусна дидему хӯрок додем? Ё ташна дидему об додем? ³⁸ Кай Туро ғариб дидему қабул кардем? Ё бараҳна дидему пӯшондем? ³⁹ Кай Туро бемор ё дар зиндон дидему ба дидани Ту омадем?“ ⁴⁰ Шоҳ хоҳад гуфт: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз бародарону хоҳарони хурдтарини Ман мекардед, шумо инро ба Ман мекардед!“

⁴¹ Сипас, ба одамони дар тарафи чапаш буда мегӯяд: „Аз пеши назарам дафъ шавед, лаънатихо! Ба оташи абадие, ки барои шайтон ва фариштаҳои вай тайёр шуда буд, дароед! ⁴² Чунки вақте ки гурусна будам, хӯрок надодед, ташна будам, об надодед, ⁴³ бегона будам, дар хонаатон меҳмон накардед, бараҳна будам, ба Ман либос напӯшондед, бемор ва дар зиндон будам, Маро хабар нагирифтед“. ⁴⁴ Он гоҳ онҳо ҳам мепурсанд: „Хоча, мо кай Туро гуруснаву ташна, бегонаву бараҳна ё бемору дар зиндон дидем, ки хизмат накарда бошем?“ ⁴⁵ Шоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро

ба яке аз одамони хурдтарини Ман намекардед, гӯё барои Ман накардаед“. ⁴⁶ Ниҳоят, бадкорон ба ҷое меафтанд, ки то абад ҷазо мебинанд, аммо некукорон соҳиби ҳаёти абадӣ мешаванд».

Нақшаи куштани Исо

26 ¹Исо таълимоташро ба охир расонда, ба шогирдонаш гуфт: ²«Чунон ки медонед, баъд аз ду рӯз иди Начот сар мешавад. Он вақт Писари Одамизод ба дасти душманонаш таслим карда мешаваду Ёро ба салиб меҳкӯб мекунанд».

³Дар қасри саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, коҳинони калон ва пирони қавм ҷамъ омаданд. ⁴Онҳо маслиҳат карданд, ки Исоро бо ҳила дастгир карда, ба қатл расонанд. ⁵Аммо қарор карданд, ки ин қорашонро дар рӯзҳои ид нақунанд, мабодо мардум ба шӯр оянд.

Ба сари Исо рехтани равғани атрафшони қиматбаҳо

⁶Исо он вақт дар деҳаи Байтанё, дар хонаи Шимъун ном марде, ки пештар гирифтори бемории пӯст буд, меҳмон шуд. ⁷Ҳангоми таомхӯрӣ ба назди Ё зане омад, ки дар даст як шишача равғани атрафшони қиматбаҳо дошт. Вай он атрро ба сари Исо рехт. ⁸Шогирдон аз ин кори зан ба ғазаб омада, гуфтанд: «Ин чӣ исрофкорист?! ⁹Охир ин равғанро ба нархи қимат фурӯхта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд!»

¹⁰Аммо Исо, ки аз суханони онҳо бохабар буд, гуфт: «Чаро ин занро танқид мекунед? Ё бароям кори нек кард. ¹¹Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам. ¹²Ин зан атрро ба танам рехта, Маро барои гӯронидан тайёр кард. ¹³Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки хушхабар эълон гардад, кори ин зан низ барои ёдовариҳои вай гуфта мешавад».

Нияти хиёнаткоронаи Яҳудо

¹⁴Яке аз дувоздаҳ шогирди Исо, ки Яҳудои Исқарютӣ ном дошт, назди коҳинони калон рафта ¹⁵пурсид: «Агар Исоро ба

шумо таслим кунам, ба ман чӣ медиҳед?» Онҳо ба Яҳудо сӣ тангаи нуқра пешниҳод карданд. ¹⁶ Аз ҳамон лаҳза сар карда, Яҳудо барои таслим кардани Исо фурсати муносиб мечуст.

Охири хӯроки Исо бо шогирдон

¹⁷ Рӯзи аввали иди Фатир шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Дар кучо меҳохӣ, ки бароят дастархони иди Наҷотро тайёр намоем?» ¹⁸ Ӯ ба онҳо гуфт, ки ба шаҳр, назди фалон кас рафта гӯянд: «Устод мегӯяд, ки вақту соати Ӯ наздик омадааст ва Ӯ бо мо, шогирдонаш дар хонаи шумо иди Наҷотро қайд мекунад».

¹⁹ Шогирдон ҳамаи гуфтаҳои Исоро иҷро карда, хӯроки иди Наҷотро тайёр намуданд.

²⁰ Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш сари дастархон нишасту ²¹ ҳангоми таомхӯрӣ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

²² Шогирдонаш хеле ғамгин шуда, паси ҳамдигар аз Ӯ ме-пурсиданд: «Хоча, оё ин шахс ман ҳастам?»

²³ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Касе ки ҳамроҳи Ман аз як табақ ме-хӯрад, ба Ман хиёнат мекунад. ²⁴ Писари Одамизод аз рӯйи он чизе ки дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, ме-мирад. Аммо вой бар холи он касе, ки ба Писари Одамизод хиёнат мекунад. Беҳтар мебуд, ки ҳаргиз ба дунё намеомад!»

²⁵ Яҳудои хиёнаткор ба сухан даромада, гуфт: «Устод, оё ин шахс ман ҳастам?»

Исо дар ҷавоб гуфт: «Худат ҳамин тавр гуфти».

Таоми шои Худованд

²⁶ Ҳангоме ки онҳо хӯрок меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, ба Худо шукр гуфт. Баъд онро пора карда, ба шогирдонаш таксим намуду гуфт: «Нонро бигиреду бихӯред, ки ин бадани Ман аст».

²⁷ Пас косаро гирифта, шукргузорӣ карда, онро ба шогир-донаш дода, гуфт: «Ҳамаи шумо аз коса бинӯшед. ²⁸ Зеро ин хуни Ман аст ва бо он Худо бо халқаш аҳду паймон мебан-дад. Хуни Ман барои бахшида шудани гуноҳҳои одамони зиёд

рехта мешавад. ²⁹Ба шумо мегӯям, Ман боз ҳамроҳи шумо дар Подшоҳии Падарам шираи ангури нав хоҳам нӯшид. Лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

³⁰Баъд онҳо Худоро ҳамду сано гуфтанд ва ба кӯҳи Зайтун равона шуданд.

Пешгӯӣ дар бораи инкори Петрус

³¹Пас Исо ба шогирдон гуфт: «Имшаб ҳамаи шумо Маро тарк мекунед, чунки дар навиштаҷот омадааст: „Чӯпонро мезанам ва гӯсфандон пароканда мешаванд“.* ³²Аммо, вақте ки зинда мешавам, пеш аз он ки шумо ба вилояти Чалил биравед, Ман ба он ҷо меравам». ³³Петрус ба Вай гуфт: «Дигарон Туро тарк кунанд ҳам, ман ҳаргиз ин корро намекунам».

³⁴Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, худи имшаб, ханӯз хурӯс ҷеғ назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ». ³⁵Аммо Петрус гуфт: «Не, ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд ҳам, ҳаргиз Туро инкор намекунам».

Шогирдони дигар низ айнан ҳамин чизро гуфтанд.

Дуои Исо дар боғи Чатсимонӣ

³⁶Исо ва шогирдонаш ба ҷое рафтанд, ки Чатсимонӣ ном дошт ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо дар ҳамин ҷо бошед, Ман дар он тарафтар дуо мекунам». ³⁷Вай ҳамроҳаш Петрус ва ду писари Забдойро бурд. Ғаму андӯҳаш сахт шиддат меёфт ва ³⁸Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду ҳамроҳи Ман бедор бошед».

³⁹Инро гуфта, Исо каме дуртар рафт ва Худро ба рӯйи замин партофта, дуо кард: «Эй Падар! Агар илоҷе бошад, бигзор ин косаи азоб аз сари Ман дур шавад! Аммо бигзор на хости Ман, балки хости Ту иҷро шавад».

⁴⁰Баъд Ӯ ба назди он се шогирдаш баргашта дид, ки онҳо хобиданд. Ӯ аз Петрус пурсид: «Ақаллан як соат ҳамроҳи Ман

* 26:31 Закарё 13:7

бедор истода натавонистед? ⁴¹ Бедор бошеду дуо кунед, то ки ба васваса наафтед. Чунки рӯх тайёр, аммо чисм нотавон аст».

⁴² Бори дигар Вай каме дуртар рафта, дуо кард: «Падарҷонам, агар ғайр аз косаи азобро нӯшидан бароям дигар илоче набошад, пас, бигзор иродаи Ту иҷро шавад». ⁴³ Баъд баргашта, онхоро боз дар хоб дид, чунки онҳо ҳатто чашмонашонро кушода наметавонистанд.

⁴⁴ Бори сеюм Вай онхоро монда рафту айнан, мисли пештара, дуо кард. ⁴⁵ Сипас, назди шогирдонаш баргашта ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта истироҳат мекунед? Вақту соати он ҳам расид, ки Писари Одамизод ба дасти гунаҳкорон таслим карда шавад. ⁴⁶ Бархезед, биравем. Нигоҳ кунед, он касе, ки ба Ман хиёнат мекунад, наздик омад».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷ Ҳанӯз Ӯ суҳанашро тамои накарда, Яҳудо, яке аз дувоздах шогирдонаш ҳамроҳи як тӯдаи калони одамоне, ки калтаку шамшер дар даст доштанд, аз ҷониби коҳинони калон ва пирони қавм расида омад. ⁴⁸ Хиёнаткор ба онҳо пешакӣ чунин шарт карда буд: «Касеро, ки бӯсидам, ҳамон Шахсест, ки бояд дастгир кунед».

⁴⁹ Яҳудо рост пеши Исо омада, — Салом, Устод — гӯён Ӯро бӯсид. ⁵⁰ Исо ба вай гуфт: «Эй дӯст, нақшаатро амалӣ намо!»

Он гоҳ он одамон Исоро дастгир карда, маҳкам доштанд. ⁵¹ Ногаҳон яке аз ҳамроҳони Исо шамшерашро аз ғилоф кашида ба ғуломи саркоҳин ҳамла оварду гӯшашро бурида партофт. ⁵² Исо ба вай гуфт: «Шамшератро ба чояш гузор, чунки ҳар касе, ки шамшер ба даст мегирад, бо шамшер кушта мешавад. ⁵³ Ӯ ба фикрат Ман аз Падарам мадад талаб карда наметавонам? Агар талаб кунам, Вай дарҳол зиёдтар аз дувоздах лашкари фариштагонро мефиристад. ⁵⁴ Лекин гуфтаҳои навиштаҷот он гоҳ чӣ хел иҷро мешаванд? Охир гуфта шудааст, ки ҳамааш ҳамин тавр бояд рӯй диҳад».

⁵⁵ Баъд Исо ба он тӯдаи одамон гуфт: «Магар шумо Маро роҳзан фикр мекунед, ки барои дастгир карданам бо калтаку шамшерҳо омадед? Ман ҳар рӯз дар маъбади Худо нишаста

таълим меводам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. ⁵⁶ Вале хамаи ин ҳодисаҳо барои он рӯй доданд, ки пешгӯйиҳои пайғамбарон, ки дар навиштаҷот омадаанд, иҷро шаванд».

Он вақт хамаи шогирдонаш Ӯро танҳо монда гурехтанд.

Дар назди шӯрои пирон

⁵⁷ Сипас, онҳое, ки Исоро дастгир карданд, Ӯро ба назди саркоҳин Қаёфо бурданд. Дар он ҷо устодони шариату пирони кавм аллақай чамъ омада буданд. ⁵⁸ Петрус бошад, то назди ҳавлии саркоҳин аз пайи Исо дар масофаи каме дуртар меомад. Вай ба даруни ҳавлӣ даромада, бо мақсади дидани анҷоми кор дар байни посбонон нишаст.

⁵⁹ Коҳинони калон ва хамаи аъзоёни дигари шӯрои пирон бо нияти ба қатл расондани Исо кӯшиш карданд, ки бар зидди Ӯ ягон далели дурӯғеро пайдо кунанд. ⁶⁰ Лекин ҳеҷ далеле ёфта наметавонистанд, гарчи бисёр касон ба пеш баромада, зидди Ӯ туҳмат мекарданд. Оқибат ду кас ба пеш қадам монда ⁶¹ гуфтанд: «Ин одам гуфта буд, ки маъбади Худоро вайрон карда, онро дар байни се рӯз аз нав барпо карда метавонад».

⁶² Бо шунидани ин суханон саркоҳин аз ҷояш бархеста, ба Исо гуфт: «Ба ин далеле, ки Туро айбдор мекунанд, ягон гапи гуфтани дорӣ?» ⁶³ Вале Исо хомӯш буд. Саркоҳин боз ба Ӯ гуфт: «Ба номи Худои зинда бигӯ, ки Ту Масеҳ ва Писари Худо ҳастӣ?» ⁶⁴ Исо дар ҷавоб ба вай гуфт: «Худат ҳамин тавр гуфти. Аммо ҳаминро ба хамаи шумо мегӯям, ки минбаъд шумо Писари Одамизодро хоҳед дид, ки аз дасти рости Худои Пурқудрат нишаста,* бар абрҳои осмон меояд!***»

⁶⁵ Он гоҳ саркоҳин либоси танаширо дарронда гуфт: «Ӯ суханони куфр гуфт. Дигар ба мо ҳеҷ шоҳиде лозим ҳам нест! Шумо худатон ҳоло сухани куфри Ӯро шунидед. ⁶⁶ Чӣ ҳукм мебароред?» «Ҷазояш марг», — ҷавоб доданд дигарон.

* 26:64 Забур 109:1

** 26:64 Дониёл 7:13-14

⁶⁷ Баъзеҳо ба рӯи Исо гуф карда Ёро мезаданд. Баъзеҳо торсаки зада, ⁶⁸ мегуфтанд: «Эй Масех, Ту пайғамбарӣ-ку! Ку, бигӯй, ки Туро кӣ зад?!»

Исоро инкор кардани Петрус

⁶⁹ Петрус дар рӯи хавлӣ менишаст, ки канизаке ба наздаш омада гуфт: «Ту низ ҳамроҳи Исои ҷалилӣ будӣ». ⁷⁰ Аммо Петрус дар хузури ҳама суханони ўро инкор карда, гуфт: «Намефаҳмам, чӣ мегӯйӣ». ⁷¹ Сипас, вай аз он ҷо назди дарвозаи хавлӣ равона шуд.

Хизматгорзани дигаре низ ўро дида, ба одамони дар он ҷо истода гуфт: «Вай ҳамроҳи Исои Носирӣ буд». ⁷² Петрус боз инкор карда гуфт: «Қасам мехӯрам, ки ин одамро намешиносам».

⁷³ Баъд аз муддате чанд мардоне, ки дар ҳамон ҷо буданд, назди Петрус омада, гуфтанд: «Аниқ ту ҳам бо онҳо будӣ, чунки аз лаҳҷаат маълум аст». ⁷⁴ Вале Петрус қасам хӯрда, гуфт: «Худо занад, ки ин одамро намешиносам».

Ҳамон лаҳза хурӯс ҷеғ зад ⁷⁵ ва сухани Исо ба хотири Петрус омад. Ё гуфта буд, ки ханӯз хурӯс ҷеғ назада, вай се бор шинохтани Исоро инкор мекунад.

Петрус аз хавлӣ берун баромада, зор-зор гиря кард.

Дар назди Пилотус

27 ¹ Саҳарии барвақт ҳамаи кохинони калон ва пирони қавм маслиҳат карданд, ки Исоро ба қатл мерасонанд. ² Бо фармони онҳо Исоро даст баста, аз хавлии Қайёфо бароварданд ва ба дасти Пилотус, ки ҳокими румӣ буд, супориданд.

Худкушии Яҳудо

³ Вақте Яҳудои хиёнаткор дид, ки Исо ба марг маҳкум шуд, аз кори кардааш пушаймон шуд. Ё он сӣ тангаи нуқраро ба кохинони калон ва пирон баргардонда, ⁴ ба онҳо гуфт: «Ман ба одами бегуноҳ хиёнат карда, гуноҳ кардам».

Лекин онҳо ҷавоб доданд: «Ин ба мо чӣ дахл дорад? Ин кори худат».

⁵ Яҳудо он сӣ тангаи нуқраро ба рӯйи фарши маъбади Худо партофт аз он ҷо рафта, худро овехт.

⁶ Коҳинони калон он тангаҳоро гирифта, гуфтанд, ки аз рӯйи конун ин пулро ба хазинаи маъбади Худо андохтан мумкин нест, чунки бар ивази ин пул хуни одам рехта шудааст. ⁷ Баъд бо розигии ҳама онҳо замини кӯзагарро хариданд, то ки он кабристони мусофирон бошад. ⁸ Барои ҳамин, он замин то имрӯз «Замини Хунин» номида мешавад.

⁹⁻¹⁰ Ҳамчунин, пешгӯйии Ирмиё пайғамбар ба амал омад, ки гуфта буд: «Аз рӯйи фармоне, ки Худованд ба ман гуфт, онҳо сӣ тангаи нуқраро, яъне ҳамон маблағеро, ки халқи Исроил Ӯро баҳо доданд, барои харидани замини кӯзагар сарф карданд».*

Исоро пурсучӯ кардани Пилотус

¹¹ Акнун, ки Исо дар назди ҳокими румӣ меистод, ҳоким аз Ӯ пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?»

Исо ҷавоб дод: «Ту ҳамин тавр мегӯӣ». ¹² Лекин ҳангоме ки коҳинони калон ва пирон Ӯро айбдор мекарданд, Ӯ ҳеч ҷавобе намедод.

¹³ Пас Пилотус ба Ӯ гуфт: «Магар намешунавӣ, ки Туро то чӣ андоза айбдор мекунанд?»

¹⁴ Аммо Вай ба ҳеч яки ин айбдоркуниҳо ҳам ҷавобе надод. Ин боиси тааҷҷуби зиёди Пилотус гардид.

Ба марг маҳкум шудани Исо

¹⁵ Ҳокими румӣ одате дошт, ки ҳар иди Начот маҳбусеро, ки халқ талаб мекард, озод намояд. ¹⁶ Он вақт як маҳбуси номдоре буд, ки Бараббо ном дошт. ¹⁷ Инак, ҳангоме ки мардум чамъ омаданд, Пилотус аз онҳо пурсид: «Киро мехоҳед, ки бароятон озод кунам: Барабборо ё Исоеро, ки Масеҳ меноманд?»

* 27:9-10 Ирмиё 19:1-13; 32:6-9; Закарё 11:12-13

¹⁸Зеро Пилотус хуб медонист, ки Исоро аз рӯйи ҳасад ба дасти ӯ супорида буданд.

¹⁹Ҳангоме ки ҳоким дар курсии ҳукмбарорӣ менишаст, ҳамсараш ба ӯ чунин хабар фиристод: «Бар зидди ин Одами бегуноҳ ҳеч кор накунед, чунки имшаб дар хобам ба хотири Вай бисёр азоб кашидам».

²⁰Дар ин вақт коҳинони калон ва пирони қавм мардумро розӣ кунонданд, ки аз Пилотус озод кардани Бараббо ва ба катл расондани Исоро талаб намоянд. ²¹Ҳоким бори дигар аз мардум пурсид: «Аз ҳар дуяшон киро мехоҳед, ки бароятон озод кунам?»

Онҳо ҷавоб доданд: «Барабборо!»

²²Пилотус боз аз онҳо пурсид: «Пас, бо Исое, ки Ӯро Масех меноманд, чӣ кор кунам?»

Ҳамаи онҳо ҷавоб доданд: «Ӯро мехкӯб кунед!»

²³Лекин Пилотус савол дода гуфт: «Чаро? Охир Ӯ чӣ бадие кардааст?»

Мардум бошанд, боз баландтар фарёд заданд: «Бигзор Ӯ ба салиб мехкӯб карда шавад!»

²⁴Пилотус дид, ки дигар ҳеч чорае надорад, дар акси ҳол шӯриш сар шуданаш мумкин буд. Ӯ дар пеши назари тамоми мардум об гирифта, дастонашро шуста гуфт: «Ман хуни Ӯро ба гардан намегирам! Ин кори худатон!» ²⁵Тамоми мардум ҷавоб доданд: «Хуни Ӯ ба гардани мову фарзандонамон аст!»

²⁶Бинобар ин, Пилотус барояшон Барабборо озод кард ва Исоро ба дасти сарбозон супорид, то ки Ӯро камчинкорӣ намуда, ба салиб мехкӯб кунанд.

Исоро масҳара кардани сарбозон

²⁷Сарбозони ҳоким Исоро ба саҳни дарбор бурданд ва асарони зиёд он чо гирд омаданд. ²⁸Онҳо Ӯро барахна карда ба танаш чомаи суп-сурхро пӯшонданд. ²⁹Баъд аз навдаҳои хор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанду ба дасти росташ чӯб доданд. Онҳо масҳаракунон «Зинда бод Шоҳи яҳудиён!» гуфта,

дар пеши Ҷ ба сари зону меистоданд. ³⁰ Сарбозон ба Исо туф карда, бо чӯб ба сараш задан гирифтанд. ³¹ Вақте ки онҳо масхара кардани Ҷро бас карданд, чомаро аз танаш кашида, либоси Худаширо пӯшонданд. Сипас Ҷро барои ба салиб меҳкӯб кардан бурданд.

Ба салиб меҳкӯб шудани Исо

³² Дар роҳ онҳо бо Шимъун ном марде аз шаҳри Қайравон дучор омаданд ва ӯро маҷбур карданд, ки чӯби салиби Исоро бардошта барад. ³³ Вақте ки онҳо ба ҷое бо номи Ҷолҷото, ки маънояш «Ҷойи косахонаи сар» аст, расиданд, ³⁴ сарбозон ба Исо майи бо моддаи талх омехташударо доданд. Ҷ аз он ҷашида, дигар нӯшидан нахост.

³⁵ Онҳо Ҷро ба салиб меҳкӯб карда, барои тақсим кардани либоси Исо қуръа партофтанд. ³⁶ Сипас, нишаста Вайро назорат карда истоданд. ³⁷ Дар болои сари Исо айбномае навишта шуда буд: «Ин Исо ШОҶи яҳудиён аст». ³⁸ Ҷамроҳи Ҷ ду роҳзанро низ ба салибҳои дигар аз тарафҳои чапу росташ меҳкӯб карданд.

³⁹ Роҳгузарон Ҷро дашном дода, сар ҷунбонда ⁴⁰ мегуфтанд: «Ту ки маъбади Худоро вайрон карда, дар се рӯз аз нав месохтӣ, Худатро начот дех! Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз салиб фуруд ой!»

⁴¹ Коҳинони калон, устодони шариат ва пирон низ Исоро масхаракунон мегуфтанд: ⁴² «Дигаронро начот медоду Худро начот дода наметавонад. Агар Ҷ ШОҶи Исроил бошад, аз салиб пойин, фарояд, баъд мо ба Вай имон меорем. ⁴³ Ҷ ба Худо умед мебаст, агар дар ҳақиқат писанди Худо бошад, бигзор Худо Ҷро начот диҳад, зеро мегуфт, ки „Ман Писари Худо ҳастам“».

⁴⁴ Ҷатто роҳзаноне, ки ҳамроҳаш ба салибҳо меҳкӯб шуда буданд, монанди дигарон Ҷро дашном медоданд.

Марги Исо

⁴⁵ Нисфирӯзӣ буд, ки тамоми рӯйи заминро торикӣ фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁶ Қароби соати сеюм Исо бо овози

баланд дод зада, гуфт: «Элӣ, Элӣ! Лама сабақтанӣ!», яъне «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарк кардӣ?!»*

⁴⁷ Баъзе аз ҳозирон инро шунида гуфтанд, ки Ӯ Илёс пайгамбарро садо мекунад. ⁴⁸ Он гоҳ яке аз онҳо давида рафту латтаеро гирифта, ба сирко тар намуд ва бо нӯги чӯб дароз карда, онро ба Исо нӯшондани шуд. ⁴⁹ Лекин дигарон гуфтанд: «Истед, бинем, ки оё Илёс омада Ӯро начот медихад?»

⁵⁰ Исо бори дигар бо овози баланд дод зада, чон дод. ⁵¹ Дар он лаҳза пардае, ки ҷойи муқаддастарини маъбади Худоро чудо мекард, аз боло то пойинаш дарида, ду пора шуд. Замин ба чунбиш омаду сангҳо пора шуданд. ⁵² Қабрҳо кушода шуданду часадҳои бисёр муқаддасон зинда гаштанд. ⁵³ Баъд аз он ки Исо зинда шуд, онҳо аз қабрҳои худ берун баромада, ба Уршалим, шаҳри муқаддас даромаданд ва бисёр касон онҳоро диданд.

⁵⁴ Вақте ки як сардори лашкар ва ҳамроҳонаш, ки Исоро назорат мекарданд, заминчунбию дигар ходисаҳоро диданд, саҳт тарсида, гуфтанд, ки Исо дар ҳақиқат Писари Худо будааст.

⁵⁵ Бисёр заноне, ки дар Ҷалил ба Исо ҳамроҳ шуда, ба Ӯ хизмат мекарданд, низ дар ҳамон ҷо буданд. Онҳо дар масофае истода, ба ҳамаи ин нигоҳ мекарданд. ⁵⁶ Дар байни онҳо Маряи Маҷдалия, Маряи модари Яъқубу Юсуф ва боз ҳамсари Забдой буданд.

Дафни Исо

⁵⁷ Бо фаро расидани шом аз шаҳри Ромо як марди сарватманде бо номи Юсуф омад. Ӯ ҳам шогирди Исо буд. ⁵⁸ Юсуф пеши Пилотус рафта, часади Исоро талаб кард. Пилотус фармон дод, ки часадро ба ӯ диҳанд. ⁵⁹ Юсуф Вайро гирифта, ба суфи сафед печонд ⁶⁰ ва ба қабри нав, ки барои худ дар ғоре сохта буд, гузошт. Баъд санги калонеро ба даромади қабр ғелонда, аз он ҷо рафт. ⁶¹ Дар рӯ ба рӯи он қабр Маряи Маҷдалия ва Маряи дигар нишаста буданд.

* 27:46 Забур 21:2

Посбонӣ кардани қабр

⁶² Рӯзи дигар, ки рӯзи шанбе, яъне рӯзи истироҳат буд, коҳинони калон ва фарисиён чамъ шуданд ва пеши Пилотус рафта, ⁶³ ба ӯ гуфтанд: «Таксир, ба хотири мо омад, ки он фиребгар ханӯз хангоми зинда буданаш гуфта буд, ки дар рӯзи сеюм баъди маргаш зинда мешавад. ⁶⁴ Бинобар ин, фармон диҳед, ки қабри Ӯро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, мабодо шогирдонаш омада часадашро дуздида, сипас, ба халқ овоза паҳн кунанд, ки Ӯ зинда шудааст. Он гоҳ ин дурӯғ аз дурӯғи аввалин дида, бадтар мешавад». ⁶⁵ Пилотус ба онҳо гуфт: «Посбонро гиреду ба қадри имкон қабрро нигахбонӣ кунед».

⁶⁶ Онҳо рафта, санги дари қабрро муҳр заданд ва барои нигахбонии он посбонро гузоштанд.

Зинда шудани Исо

28 ¹ Баъд аз рӯзи шанбе, рӯзи якшанбе офтоб ханӯз набаромада, Марями Мачдалия ва Марями дигар барои хабар гирифтани қабр ба роҳ баромаданд. ² Ногаҳон заминчунбии саҳт ба вучуд омад, чунки фариштаи Худованд аз осмон пойин фаромада, санги дари қабрро як тараф ғелонда, бар болояш нишаст. ³ Намуди вай мисли барқ ва либосаш монанди барф сап-сафед буд. ⁴ Посбон аз тарси ӯ ларзида, мурда барин ба замин ғалтиданд.

⁵ Фаришта бошад, ба занон гуфт: «Натарсед, ман медонам, ки шумо Исои ба салиб меҳкӯбшударо ҷустуҷӯ карда истодаед. ⁶ Лекин Ӯ дар ин ҷо нест. Ӯ чӣ хеле ки гуфта буд, ҳамон тавр зинда шуд. Биёед ва ҷоеро, ки Ӯ гузошта шуда буд, бинед. ⁷ Ҳоло зуд рафта, ба шогирдонаш бигӯед, ки Исо зинда шуда, акнун пешопеши онҳо ба Ҷалил меравад. Онҳо Ӯро дар он ҷо хоҳанд дид. Хабаре, ки ман ба шумо гуфтани будам, ҳамин буд».

⁸ Сипас он занон бо тарс, вале шодикунон саросема аз назди қабр сӯйи шогирдон давида рафтанд, то ки ба онҳо нақл кунанд.

⁹ Банохост Исо бо онҳо вохӯрда салом дод. Онҳо наздик омада, ба пойҳояш часпиданд ва ба Ӯ сачда карданд. ¹⁰ Исо ба онҳо гуфт, ки натарсанд, балки рафта, ба бародаронаш гӯянд, ки онҳо ба Ҷалил раванд ва Ӯро дар он ҷо хоҳанд дид.

Хабари посбонон

¹¹ Чун занон ба роҳ баромада буданд, баъзе аз посбонон ба шаҳр рафта, тамоми воқеаи рӯйдодаро ба кохинони калон нақл карданд. ¹² Кохинони калон барои маслиҳат кардан бо пирони қавм вохӯрданд ва баъд аз маслиҳат ба посбонон пули калон дода, ¹³ гуфтанд: «Рафта ба мардум гӯед, ки шабона шогирдон Исо омада, аз хоб буданатон истифода бурда, часади Ӯро дуздида рафтанд. ¹⁴ Агар ин хабар ба гӯши ҳоким расад, мо ба ӯ гапамонро гузаронида, шуморо аз хатар раҳо мекунем».

¹⁵ Посбонон пулро гирифта, чунон ки сардорони кохинон онҳоро ёд доданд, ҳамон тавр карданд. Аз ин рӯ, яҳудиён ин хикояро то ба имрӯз ба ёд меоранд.

Зоҳиршавии Исо

¹⁶ Сипас он ёздаҳ шогирд ба Ҷалил рафта, ба қӯҳе, ки Исо ба онҳо гуфта буд, баромаданд. ¹⁷ Онҳо баробари Ӯро дидан ба Ӯ сачда намуданд, аммо баъзеашон шубҳа карданд. ¹⁸ Исо ба шогирдонаш наздик шуда, гуфт: «Тамоми қудрат дар заминро осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. ¹⁹ Пас, равед ва ҳамаи халқҳои рӯи заминро шогирди Ман созед. Онҳоро ба номи Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ²⁰ ва иҷро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд диҳед. Инак, Ман ҳамеша то охирзамон бо шумо ҳастам».

ХУШХАБАРИ МАРҚУС

Пешгуфтор

Чуноне ки аз сарчашмаҳои қадимтарини таърихӣ маълум аст, Юҳанно, ки лақабаш Маркус буд, муаллифи ин китоб мебошад. Муаллиф ин Хушхабарро аз рӯи нақли Петруси фиристода навиштааст, ки ӯ шоҳиди воқеаҳои ҳаёт ва маргу зиндашавии Исои Масеҳ буд.

Ин китоб аз ҷиҳати ҳаҷм дар байни чор Хушхабари Аҳди Нав қўтохтарин мебошад. Аз рӯи замони навишта шуданаш бошад, аввалин Хушхабар аст, ки дар бораи хизматгузорӣ ва таълимоти Исои Масеҳ нақл мекунад.

Дар ин китоб калимаҳои зиёди арабӣ ва расму оинҳои яҳудиён шарҳ дода шудаанд. Ин гувоҳӣ медиҳад, ки Хушхабари Маркус барои ғайрияҳудиён навишта шудааст. Маркус аллакай аз аввали китоб сар карда, диққати хонандаро ба муъҷизаҳои бузурги Исо ҷалб месозад. Исо баъд аз интиҳоб кардани чор нафар шогирдаш дарҳол ба нишон додани муъҷиза сар карда, мардеро аз рӯҳи нопок халос мекунад, хушдомани Шимъун ва як тўда одамони беморро шифо мебахшад. Девҳо қудрати Исоро дида, бо тарсу ларз ба Ӯ итоат мекарданд. Вале роҳбарони динӣ ба Исо зид баромада, мардумро ба шӯр меоварданд ва Ӯро куштан мехостанд.

Маркус аз шаҳодатҳои ҳаққонии шоҳидони зиндагии Исо истифода бурда, таъкид мекунад, ки Исои Масеҳ на фақат пайғамбар, балки бештар аз он, Писари Худо мебошад.

Муаллиф воқеахоро ба таври ҳаяҷонбахш тасвир намуда, ба ҳама мефаҳмонад, ки Исо аз рӯхҳои нопок, аз беморӣ ва аз марг дида қудратмандтар аст. Аммо мувофиқи китоби Маркус муъҷизаи бузургтарини Исо азоб кашида, чон додани Ҷ буд. Ин муъҷизаро аввалин шуда, мирисади румӣ фаҳмид. Вай дар салиб чони Худро фидо кардани Исоро дида гуфт: «Дар ҳақиқат ин Мард Писари Худо буд» (15:39).

Маркус муносибати Исоро нисбат ба ғайрияхудиён тасвир карда, бо суҳанони «Хонаи ибодат барои ҳамаи халқҳо» аҳамияти паҳн кардани хушхабарро дар байни халқҳои ғайрияхудӣ ифода намудааст.

Инчунин, Маркус, ки худааш пайрави Исо буд, ба хонандагон хотиррасон мекунад, ки ҳаёти масеҳиёна осон нест, зеро пайрави Исо бояд ба дигарон хизмат кунад ва аз азобу уқубатҳо натарсад. Аввалин пайравони Исо, ки қабрро ҳолӣ диданд, се зан буданд. Фаришта ба онҳо гуфт: «Ҳайрон нашавед! Шумо Исои Носирии ба салиб меҳкӯбшударо меҷӯед. Вай зинда шуд ва дар ин ҷо нест!» (16:6).

Насихати Яҳёи Таъмиддиханда

1 ¹Хушхабар дар бораи Исои Масех, ки Писари Худост, чунин сар мешавад: ²Дар китоби Ишаёё пайғамбар суҳанони Худо омадаанд:

«Ман пешопеши Ту хабаррасони Худро мефиристам, то барои омаданат роҳ тайёр кунад.*

³ Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Худованд роҳро тайёр кунед ва онро рост намоед!“**

⁴Ин шахс Яҳё буд, ки ӯро Таъмиддиханда меномиданд. Ӯ ба биёбон омада, мардумро насихат мекард. Ӯ ба онҳо мегуфт, ки барои бахшида шудани гуноҳхояшон бояд тавба карда, аз

* 1:2 Малокӣ 3:1

** 1:3 Ишаёё 40:3

гуноҳ даст кашанд ва дар об таъмид бигиранд, ки рамзи шусти шудани гуноҳҳо мебошад.

⁵ Мардуми тамоми сарзамини Яҳудия ва аҳолии шаҳри Уршалим назди Яҳё меомаданд. Онҳо ба гуноҳҳои худ икром мешуданд ва Яҳё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид меод.

⁶ Либоси Яҳё аз пашми шутур, камарбанди ӯ аз чарм ва хӯрокаш малаху асали саҳроӣ буд. ⁷ Ӯ ба мардум эълон карда мегуфт: «Баъд аз ман Тавонотаре меояд, ки ман ҳатто сазовори хам шуда кушодани банди пойафзори Ӯ нестам. ⁸ Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, вале Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо таъмид хоҳад дод».

Таъмиди Исо

⁹ Рӯзе Исо аз шаҳри Носира, ки дар вилояти Чалил буд, ба назди Яҳё омад ва Яҳё Ӯро дар дарёи Урдун таъмид дод. ¹⁰ Вақти аз об баромадан Исо дид, ки осмон кушода шуд ва Рӯҳулқудс ба сурати кабӯтаре пойин фаромада, дар болои Вай қарор гирифт. ¹¹ Сипас аз осмон овозе садо дод: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хеле хушнудам».

¹² Рӯҳулқудс дарҳол Исоро ба биёбон бурд. ¹³ Ӯ дар он ҷо чил рӯз монд ва шайтон Ӯро меозмуд. Исо дар байни ҳайвоноти ваҳшӣ буд ва фариштагон ба Ӯ хизмат мекарданд.

Оғози хизмати Исо

¹⁴ Пас аз дастгир шудани Яҳё, Исо ба вилояти Чалил омад ва хушхабари Худоро ба мардум эълон мекард. ¹⁵ Ӯ мегуфт: «Вақт фаро расид ва Подшоҳии Худо наздик аст. Тавба карда, аз гуноҳҳоятон рӯй гардонед ва ба хушхабар имон оваред».

¹⁶ Рӯзе ҳангоме ки Исо аз назди баҳри Чалил мегузашт, ду бародареро дид, ки мохигир буданд. Онҳо ба баҳр тӯр мекандохтанд. Номи яке Шимъун ва номи дигаре Андриёс буд. ¹⁷ Исо ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, то ба ҷойи моҳӣ, чамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам». ¹⁸ Онҳо тӯрҳои худро дарҳол партофта, Ӯро пайравӣ карданд.

¹⁹ Каме дуртар рафта, Исо писарони Забдойро дид, ки Яъқуб ва Юҳанно ном доштанд. Онҳо дар қайқи худ тӯрҳои моҳигириро таъмир мекарданд. ²⁰ Исо дарҳол онҳоро даъват намуд ва онҳо падарашон Забдойро бо мардикорон дар қайқ монда, ӯро пайравӣ карданд.

Шифо ёфтани марди чинзада

²¹ Сипас, онҳо ба шаҳри Кафарнаҳум омада, дар рӯзи шанбе, яъне рӯзи истироҳат ба ҷамоатхона рафтанд. Дар он ҷо Исо ба таълим додани мардум оғоз намуд. ²² Мардум аз таълимоти ӯ дар ҳайрат монданд, зеро ӯ на ба монанди устодони шариат, балки чун шахси соҳибқудрат онҳоро таълим меод.

²³ Айнан, ҳамон вақт, дар ҷамоатхона марде, ки гирифтори рӯҳи нопок, яъне чин буд, фарёд зада, гуфт: ²⁴ «Моро ба холамон гузор! Ту ба мо чӣ кор дорӣ, эй Исои Носирӣ? Магар барои нобуд кардани мо омадаӣ?! Туро медонам! Ту Шаҳси поки Худо ҳастӣ!»

²⁵ Вале Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда, фармуд: «Хомӯш шав ва аз вай берун баро». ²⁶ Рӯҳи нопок мардро ба замин афтонда, бо овози баланд фарёд заду аз вай берун шуд. ²⁷ Ҳама ба ҳайрат афтоданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ таълимоти нав ва боқудратест? ӯ ҳатто ба рӯҳҳои нопок амр медиҳад ва онҳо ба Вай итоат мекунанд!» ²⁸ Овозаи Исо зуд дар тамоми вилояти Ҷалил паҳн шуд.

Шифо ёфтани бисёр одамон

²⁹ Ҳамин ки Исо аз ҷамоатхона баромад, бо ҳамроҳии Яъқуб ва Юҳанно ба хонаи Шимъуну Андриёс рафт. ³⁰ Вақте ки ба он ҷо расиданд, ба Исо зуд гуфтанд, ки хушдомани Шимъун бо таби баланд дар бистар хобидааст. ³¹ Вай назди зан омад ва аз дасташ гирифта, ӯро бархезонд. Таби зан паст шуд ва ӯ ба меҳмоннавозии онҳо машғул шуд.

³² Он бегоҳ, хангоми нишастии офтоб одамон ҳамаи беморону чинзадагонро ба назди Исо оварданд. ³³ Тамоми аҳолии шаҳр ҳам назди дари хонаи онҳо ҷамъ омаданд. ³⁴ ӯ одамони зиёдро

аз бемориҳои гуногун шифо дод ва бисёр чинхоро аз одамон берун кард, аммо ба чинҳо иҷозати гап заданро наметод, чунки онҳо кӣ будани Ёро медонистанд.

Дуои Исо дар ҷойи беодам

³⁵Саҳарии барвакт, вакте ханӯз торик буд, Исо берун баромада, ба ҷойи беодам рафта, дуо кард. ³⁶Шимъун ва ҳамроҳонаш бошанд, ба ҷустуҷӯи Исо бароманд. ³⁷Ёро ёфта, ба Вай гуфтанд: «Ҳама Туро мекобанд». ³⁸Вале Исо гуфт: «Биёед, ба шаҳру дехоти гирду атроф низ биравем, то ки ба мардуми он ҷо ҳам хушхабарро эълон намоям, чунки Ман барои иҷрои ҳамин кор омадаам».

³⁹Баъд Ё ба тамоми гӯшаву канори вилояти Ҷалил сафар карда, дар ҷамоатхонаҳо хушхабарро эълон мекард ва чинхоро аз одамон берун меронд.

Покшавии марде, ки бемории пӯст дошт

⁴⁰Рӯзе ба назди Исо марде, ки бемории пӯст дошт, омад. Вай ба зону нишаста, зорӣ карда гуфт: «Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок сози». ⁴¹Дили Исо ба ҳоли мард сӯхт ва дасташро ба вай аз одамон берун кард расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам! Пок шав!» ⁴²Дарҳол бемории мард нест шуда, баданаш пок гашт.

⁴³Исо ўро зуд ҷавоб дода, таъкидкунон ⁴⁴гуфт: «Дар ин бора ба ҳеч кас нагӯй, балки рост назди коҳин рафта, худро нишон дех. Баъд барои пок шудани худ, ҷӣ тавре ки Мусо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад». ⁴⁵Вале он мард берун баромада, ошкоро ин хабари хушро паҳн мекард. Барои ҳамин, Исо дигар озодона ба шаҳр даромада натавонист, балки дар саҳро монд. Бо вучуди ин, мардум аз ҳама ҷо ба назди Ё меоманд.

Шифо ёфтани марди шал

2 ¹Пас аз чанд рӯз Исо ба шаҳри Кафарнаҳум баргашт ва овозаи дар хона буданаш зуд паҳн шуд. ²Хона чунон пур аз одам шуд, ки ҳатто дар назди дар ҷойи истодан набуд. Исо

ба онҳо каломи Худоро таълим меод. ³ Ҳамин вақт чор нафар шалеро бардошта, назди Исо оварданд. ⁴ Вале аз бисёрии мардум ба Ӯ наздик шуда натавониста, боми хонаро аз болои сари Исо кушоданд ва шалро якҷоя бо ҷойгаҳаш пойин фароварданд. ⁵ Исо имони онҳоро дида, ба шал гуфт: «Писарам, гуноҳхоят бахшида шуданд!»

⁶ Баъзе аз устодони шариате, ки дар он ҷо нишаста буданд, аз дили худ чунин фикрҳо мегузаронданд: ⁷ «Чаро Ӯ чунин суханони куфр мегӯяд! Ғайр аз Худо кӣ гуноҳхоро бахшида метавонад?»

⁸ Исо ҳамон лаҳза дар дилаш фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро дар дили худ чунин фикрҳо доред? ⁹ Кадомаш осонтар аст: ба шал гуфтани он ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он ки „барҳез, ҷойгаҳатро бардошта, роҳ гард?“ ¹⁰ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Писари Одамизод дар рӯйи замин ҳаққи бахшидани гуноҳхоро дорад». Ӯ ба шал гуфт: ¹¹ «Ба ту мегӯям, барҳез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав».

¹² Он мард аз ҷояш хеста, зуд ҷойгаҳашро ҷамъ карду дар пеши назари мардуме, ки дар ҳайрат монда буданд, роҳ гашт. Ҳама Худоро ситоиш карда, ба якдигар мегуфтанд: «То ҳол монанди ин чизе надида будем!»

Даъват шудани Левӣ

¹³ Исо боз ба соҳили баҳр рафт. Мардум дар гирди Ӯ ҷамъ омаданд ва Ӯ онҳоро таълим меод. ¹⁴ Баъд Исо роҳашро давом дода, Левии писари Ҳалфойро дид, ки дар ҷойи ҷамъовариҳои андоз менишаст. Исо ба вай гуфт: «Аз паси Ман биё». Левӣ барҳест ва аз паси Ӯ равона шуд.

¹⁵ Вақте ки Исо бо шогирдонаш дар хонаи Левӣ таом мехӯрд, бисёр андозгирон ва онҳое, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ дар сари он дастархон буданд, чунки бисёриҳо аз пайи Исо мерафтанд.

¹⁶ Баъзе устодони шариат, ки аз равияи фарисӣ буданд, Исоро бо гунаҳкорону андозгирон дар сари як дастархон дида,

ба шогирдони Ү гуфтанд: «Чаро Ү бо андозгирону гунаҳкорон хӯрок мехӯрад?»

¹⁷ Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон муҳтоҷанд. Ман ҳам барои он омадаам, ки на накукорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

¹⁸ Дар он айём ҳам шогирдони Яҳё ва ҳам фарисиён рӯза гирифта буданд. Баъзе қасон назди Исо омада, пурсиданд: «Чаро шогирдони Яҳё ва шогирдони фарисиён рӯза медоранду шогирдони Ту не?»

¹⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Оё дӯстони домод дар тӯйи арӯсӣ, ҳангоме ки домод бо онҳост, рӯза мегиранд? То домод бо онҳост, онҳо рӯза гирифта наметавонанд. ²⁰ Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он рӯз онҳо низ рӯза мегиранд.

²¹ Ҳеч кас аз матои нав ба либоси кухна дарбеҳ ё поргӣ намекунад, чунки дарбеҳ ё поргии нав аз либоси кухна чудо шуда медарад ва ҷойи даридаи либос боз ҳам бадтар мешавад. ²² Инчунин, ҳеч кас шароби навтайёршударо ба халтаи чармини кухна намерезад, чунки аз турш шудани шароб халта дарида, ҳам шароб мерезад ва ҳам худи халта аз қор мебарояд. Бинобар ин, шароби навтайёршударо ба халтаи нав мерезанд».

Савол дар бораи рӯзи шанбе, яъне рӯзи истироҳат

²³ Як рӯзи шанбе Исо ва шогирдонаш аз байни қиштзорҳои гандум мегузаштанд ва шогирдон роҳравон хӯшаҳои гандумро меканданд. ²⁴ Баъзе аз фарисиён ба Исо гуфтанд: «Чаро онҳо қореро мекунанд, ки қардани он дар рӯзи шанбе раво нест?»

²⁵ Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар дар навиштаҷот нахондаед, ки шоҳ Довуд бо ҳамроҳонаш гурусна монда, аз эҳтиёҷмандӣ ҷӣ қор қарда буд? ²⁶ Вақте ки Абётор сарқоҳин буд, Довуд ба хонаи Худо даромада, нони ба Худо тақдимшударо гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯйи шарият фақат ба қоҳинон хӯрдани он нон мумкин аст».

²⁷Боз давом дод: «Рӯзи шанбе барои инсон офарида шудааст, на инсон барои рӯзи шанбе. ²⁸Бинобар ин, Писари Одамизод хатто Хоҷаи рӯзи шанбе аст».

Шифо додан дар рӯзи шанбе

З¹Бори дигар Исо ба ҷамоатхона даромад. Дар он ҷо марде буд, ки дасташ хушк шуда буд. ²Баъзе одамон Исоро мушоҳида мекарданд, ки оё он мардро дар рӯзи шанбе шифо медиҳад ё не, то Ҷро айбдор карда тавонанд. ³Исо ба он марди дасташ хушкшуда гуфт: «Ин ҷо биё».

⁴Сипас ба онҳо гуфт: «Ба фикри шумо дар рӯзи шанбе некӣ кардан раво аст ё бадӣ кардан? Ҷони касеро наҷот додан ё нобуд кардан?» Аммо онҳо хомӯш буданд. ⁵Исо бо ғазаб ба онҳо нигоҳ карду аз кундфаҳмӣ ва саркашиашон ғамгин гашт ва ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун!» Вай дасташро дароз карду дасташ сихат шуд. ⁶Фарисиён аз ҷамоатхона баромада, зуд бо тарафдорони Ҳиродус муҳокима карда, нақшаи куштани Исоро кашиданд.

Мардум аз пайи Исо мераванд

⁷Ҳангоме ки Исо бо шогирдонаш ба тарафи баҳр равона шуд, мардуми бисёре аз вилояти Ҷалилу сарзамини Яҳудия, ⁸аз шаҳри Уршалим, инчунин, аз сарзамини Адуму атрофи дарёи Урдун ва аз Суру Сидун аз паси Ҷ мерафтанд. Мардуми зиёд дар бораи корҳои Исо шунида, дар гирди Ҷ ҷамъ меомаданд. ⁹Аз сабаби бисёрии мардум Исо ба шогирдонаш фармуд, ки барояш қайқе тайёр кунанд, то ки одамон ба Ҷ фишор наоранд. ¹⁰Азбаски Исо беморони зиёдеро шифо бахшида буд, ҳамаи беморон аз ҳар тараф Ҷро фишор медоданд, то дасташон ба Ҷ расаду шифо ёбанд. ¹¹Рӯхҳои нопок баробари дидани Ҷ худро дар наздаш ба замин мепартофтанд ва фарёдзанон мегуфтанд: «Ту Писари Худо ҳастӣ!» ¹²Вале Исо бо таъкиди қатъӣ ба онҳо амр мекард, ки дар бораи Ҷ овоза паҳн накунанд.

Интихоби дувоздах фиристода

¹³ Сипас, Исо ба кӯх баромада, онхоеро ки мехост, ба наздаш даъват кард ва онҳо ба назди Ӯ омаданд. ¹⁴ Ӯ аз байни онҳо дувоздах нафарро фиристода номид ва онҳоро барои доимо бо Ӯ будан ва эълон кардани хушхабари Худо таъин намуд. ¹⁵ Ҳамчунин, Ӯ ба онҳо қудрати берун кардани чинҳоро дод.

¹⁶ Он дувоздах нафар инхоянд: Шимъун, ки Исо ӯро Петрус меномид, ¹⁷ Яъқуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд ва Исо онҳоро «писарони раъд» меномид, ¹⁸ Андриёс, Филиппус ва Барталмо, Матто ва Тумо, Яъқуби писари Ҳалфой ва Таддо, Шимъуни Ватандӯст ¹⁹ ва Яҳудои Искарюти, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Исо ва сардори чинҳо

²⁰ Баъд Исо ба хона рафт. Мардуми зиёде боз чамъ омада буданд, ки Ӯ ва шогирдонаш ҳатто фурсати хӯрок хӯрдан наёфтанд. ²¹ Бо шунидани ин хабар хешу табори Исо ба наздаш омада, хостанд Ӯро бо худ баранд, зеро мегуфтанд, ки Ӯ аз ақл бегона шудааст. ²² Гурӯҳе аз устодони шариат, ки аз Уршалим омада буданд, чунин мегуфтанд: «Ӯ дар Худ Баал-Забул, сардори чинҳоро дорад ва бо қудрати вай чинҳоро берун мекунад».

²³ Исо онҳоро ба наздаш даъват карда, бо масал гуфт: «Чӣ тавр шайтон худаширо берун карда метавонад? ²⁴ Давлате, ки дар дохили худ аз ҳам чудо шуда, чанг мекунад, устувор на- мемонад. ²⁵ Ҳамчунин, хонаводае, ки байни аъзоёнаш чудой афтадааст, устувор на- мемонад. ²⁶ Агар шайтон бар зидди худаши бичангад ва дар худ чудой дошта бошад, устувор на- мемонад, балки нобуд мешавад.

²⁷ Ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси пурзӯр даромада, молу мулкаширо дуздад, ба ғайр аз он ки аввал дасту пойи он мардро бандад ва он вақт хонаи ӯро ғорат кунад.

²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳе, ки инсон мекунад ва ҳар сухани куфре, ки мегӯяд, бахшида мешавад. ²⁹ Вале касе,

ки бар зидди Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо сухани куфр мегӯяд, ҳаргиз бахшида намешавад ва бори ин гуноҳаш то абад бар гарданаш мемонад». ³⁰ Ин суханонро Исо ба хотири он гуфт, ки баъзеҳо дар борааш мегуфтанд: «Ӯ гирифтори рӯҳи нопок аст».

Модар ва бародарони Исо

³¹ Он гоҳ модар ва бародарони Исо омада, дар берун истода, шахсеро фиристоданд, ки Ӯро даъват кунанд. ³² Исо дар байни мардум нишаста буд ва онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Модар ва бародарону хоҳаронат дар берун истодаанд ва Туро мепурсанд». ³³ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Модар ва бародарони Ман кистанд? – ³⁴ ва ба атрофиёнаш нигоҳе карду давом дод, – Инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд! ³⁵ Ҳар касе, ки хости Худоро иҷро мекунад, бародар, хоҳар ва модари Ман аст».

Масал дар бораи дехқон

4 ¹ Бори дигар Исо дар соҳили баҳр ба мардум таълим меод. Азбаски тӯда-тӯда одамон дар гирдаш ҷамъ шуданд, Ӯ ба кайе нишаст ва одамон бошанд, дар соҳил меистоданд. ² Ӯ бисёр чизхоро ба онҳо бо масалҳо таълим дод. Ӯ гуфт:

³ «Гӯш кунед! Рӯзе як дехқон барои кишт кардан ба киштзор меравад. ⁴ Ҳангоми дона коштанаш як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва парандаҳо омада, онҳоро аз замин чида мехӯранд. ⁵ Миқдори дигари он ба замини санглоху камҳок меафтад. Аз сабаби чуқур набудани хоки замин он зуд месабад. ⁶ Вале бо баромадани офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз сабаби решаи мустаҳкам надоштани хушк мешавад. ⁷ Миқдори дигараш ба замини хордор меафтад ва хорҳо қад кашида, майсаи навсабзидаро пахш мекунанду намегузоранд, ки он ҳосил диҳад. ⁸ Лекин баъзе донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода месабзанд ва қад кашида сӣ, шаст ва сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд».

⁹ Боз гуфт: «Пас, ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад!»

¹⁰ Вақте ки Ӯ танҳо буд, пайравонаш ҳамроҳи дувоздаҳ фиристода аз Ӯ маъноӣ масалро пурсиданд. ¹¹ Исо ҷавоб дод:

«Фаҳмиши сирри Подшоҳии Худо ба шумо ато шудааст. Вале барои онҳое, ки бо мо нестанд, ҳама чиз бо масалҳо таълим дода мешавад, ¹²то ки онҳо

„бо чашмони худ бинанду дарк накунанд,
бо гӯшҳои худ гӯш кунанду нафаҳманд
ва ба Худо рӯ наоваранд,
то Худо гуноҳхояшонро бубахшад“».*

Маънидод кардани масал дар бораи деҳқон

¹³Баъд Исо аз онҳо пурсид: «Магар маънои ин масалро нафаҳмидед? Пас ҳамаи масалҳои дигарро чӣ тавр мефаҳмед?

¹⁴Деҳқон каломии Худоро мекорад. ¹⁵Донаҳое, ки ба пайраҳа меафтанд, онҳое мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале шайтон зуд омада, каломии дар дили онҳо кошташударо медуздад. ¹⁶Донаҳои ба замини санглох афтада касоне мебошанд, ки каломро шунида, дарҳол бо шодӣ онро қабул мекунанд, ¹⁷вале азбаски реша надоранд, муддати кӯтохе устувор меистанд. Баъд ба хотири он ки ба каломии Худо бовар мекунанд, ба душворӣ ва азоб дучор шуда, зуд имони худро аз даст медиханд. ¹⁸Донаҳое, ки ба замини хорзор меафтанд, монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванд, ¹⁹аммо ғаму ташвиши зиндагӣ, орзуи бойигарӣ ва майлу рағбат ба чизҳои дигар фикру хаёлашонро ба худ банд карда, каломро пахш менамоянд ва дар натиҷа онҳо ҳеч ҳосиле намеоранд. ²⁰Вале донаҳои ба замини ҳосилхез афтада, касоне мебошанд, ки каломро шунида, қабул мекунанду сӣ, шаст ва сад баробар бештар самар меоранд».

Масал дар бораи чароғ

²¹Баъд Ӯ аз онҳо пурсид: «Магар чароғро барои он меоранд, ки зери зарф ё кате гузоранд? Оё онро ба чароғпоя намегузоранд? ²²Ҳамин тавр, ҳеч чизи пинҳоне нест, ки ошкор нашавад

* 4:12 Ишаёё 6:9-10

ва чизи пӯшидае нест, ки равшан нагардад. ²³Пас, ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад!

²⁴Суханонеро, ки мешунавед, бодикқат мулоҳиза намоед. Бо кадом санги тарозу, ки баркашед, бо ҳамон санг ва ҳатто зиёдтар аз он барои шумо бармекашанд. ²⁵Зеро ба ҳар касе, кӣ чизе дорад, боз дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад».

Масал дар бораи сабзиши дона

²⁶Исо суханони Худро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худо монанди он аст, ки шахсе ба замин донаҳо мепошад ²⁷ва шабҳо хоб меравду рӯзҳо бедор мешавад, донаҳо бошанд, сабзида нашъунамо меёбанд. Вале он шахс намедонад, ки донаҳо чӣ гуна сабзида, нашъунамо меёбанд. ²⁸Чунки худи замин донаҳоро месабзонад. Аввал дона сабзида, қад мекашад, баъд хӯша пайдо шуда, аз дона пур мешавад. ²⁹Ҳамин ки хӯшаҳо пухта мерасанд, вай бо дос меояд, чунки мавсими ҳосил расидааст».

Масал дар бораи тухми хардал

³⁰Инчунин, Исо гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ муқоиса кунем? Бо кадом масал онро шарҳ диҳем? ³¹Вай монанди тухми хардалест, ки хангоми дар замин кошта аз ҳамаи тухмҳои рӯйи дунё майдатарин мебошад, ³²вале баъд аз кошта шудан, калон мешаваду аз ҳама растаниҳо калонтар мегардад ва шоҳаҳояш то андозае баланд мешаванд, ки парандаҳо дар сояш лона месозанд».

³³Ҳамин тавр, ба қадре ки мардум фаҳмида метавонист, Ӯ каломии Худоро бо чунин масалҳои зиёд баён мекард. ³⁴Исо бе масал ба онҳо сухан намегуфт, вале маъноии масалҳоро ба шогирдонаш дар танҳои мефаҳмонд.

Ором кардани тӯфон

³⁵Бегоҳии ҳамон рӯз Ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба дигар тарафи баҳр мегузарем». ³⁶Сипас, онҳо мардумро ҷавоб доданд

ва ба кайке, ки Исо дар он нишаста буд, савор шуда, равона шуданд. Чанд кайки дигар низ ҳамроҳи ӯ буд.

³⁷ Ногаҳон тӯфони сахте сар шуд. Мавҷҳо бо зарб ба кайк бармехӯрданд ва оқибат кайк аз об пур шуд. ³⁸ Аммо Исо дар қафои кайк сарашро ба болишт гузошта мехобид. Шогирдон ӯро бедор карда гуфтанд: «Устод! Магар парво надорӣ, ки мо халок мешавем?!»

³⁹ ӯ аз хоб хест ва ба шамол фармон дода, ба баҳр гуфт: «Хомӯш шав! Ором бош!» Ҳамон лаҳза бод аз вазидан бозмонд ва дар хама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд.

⁴⁰ Исо ба шогирдон гуфт: «Чаро ин қадар тарсидед? Оё ҳоло ҳам боварӣ надоред?» ⁴¹ Вале онҳо, ки ба тарсу ҳарос афтада буданд, ба якдигар мегуфтанд: «Ин Кист, ки ҳатто шамолу баҳр ба ӯ итоат мекунад?»

Шифо ёфтани марди чинзада

5 ¹ Ҳамин тавр, Исо ва шогирдонаш ба тарафи дигари баҳр, ба сарзамини ҷадарӣ расиданд. ² Ҳангоми ба соҳил фармадани Исо, як шахсе, ки гирифтори рӯҳи нопок, яъне чин буд, якбора аз қабристон берун баромада, бо Исо рӯ ба рӯ шуд. ³ Ин мард дар қабристон зиндагӣ мекард ва ҳеҷ кас ӯро ҳатто бо занҷир ҳам баста, нигоҳ дошта наметавонист. ⁴ Борҳо дасту пояшро бо занҷиру бандҳо баста буданд, вале ӯ занҷиру бандхоро пора-пора мекард. Касе барои идора кардани вай қувват надошт. ⁵ ӯ шабу рӯз доимо дар қабристон ва тепаҳо дод зада мегашту худро бо сангҳо зада, маҷрӯҳ мекард.

⁶ Вақте ки ӯ Исоро аз дур дид, давон-давон ба наздаш омада, сачда кард. ⁷⁻⁸ Исо ба вай фармон дод: «Эй рӯҳи нопок, аз ин мард берун шав». Вай бошад, бо овози баланд фарёд зада гуфт: «Эй Исо, Писари Худои Таоло, ба ман чӣ кор дорӣ? Аз барои Худо маро азоб надех!»

⁹ Исо аз ӯ пурсид: «Номат чист?» ӯ ҷавоб дод: «Номам Лашкар аст, чунки мо бисёрем». ¹⁰ Вай аз Исо бисёр илтимос кард, ки онҳоро аз он сарзамин берун накунад.

¹¹ Ҳамон чо дар болои теппа галаи калони хукхо мечарид. ¹² Рӯҳҳои нопок Исоро зорию тавалло карда, гуфтанд: «Моро ба хукхо фирист ва ичозат дех, ки ба онҳо дароём». ¹³ Исо ба онҳо ичозат дод. Он гоҳ рӯҳҳои нопок аз он мард берун баромада, ба даруни хукхо даромаданд. Галаи хукон, ки тақрибан ду ҳазор сар буд, дав-давои худро аз теппа ба баҳр партофта, дар об ғарқ шуд.

¹⁴ Хукбонҳо бошанд, гурехтанд ва ин воқеаро дар шаҳру дехот нақл карданд. Мардум берун баромаданд, то бубинанд, ки чӣ ҳодиса рӯй додааст. ¹⁵ Пас онҳо дар гирди Исо чамъ шуда, диданд, ки ҳамон чинзадае, ки гирифтори лашкари чинҳо буд, акнун дар тан либос дошту бо ақли солим нишастааст. Ҳамаро тарс фаро гирифт. ¹⁶ Шохидони ин воқеа ҳодисаи бо чинзадаву хукҳо рӯйдодаро ба одамон нақл мекарданд. ¹⁷ Он гоҳ мардум аз Исо зориву тавалло карданд, ки аз сарзаминашон равад.

¹⁸ Ҳангоме ки Исо ба қайқ савор мешуд, марде, ки пештар гирифтори чинҳо буд, аз Вай илтимос кард, ки ӯро ҳам бо Худ барад. ¹⁹ Аммо Исо хоҳиши ӯро рад карда гуфт: «Ба хонаат баргард ва ба хешу таборат нақл кун, ки Худованд барои ту чӣ қору чӣ ғамхории бузурге кардааст». ²⁰ ӯ рафта дар ноҳияи Дахшаҳр эълон карда мегуфт, ки Исо барояш чӣ қори бузурге кардааст ва ҳама аз шунидани ин дар ҳайрат мемонданд.

Шифо ёфтани зан ва зиндашавии духтар

²¹ Исо ба қайқ савор шуда, ба тарафи дигари баҳр рафт. Вақте ки ба соҳил расид, мардуми зиёде назди ӯ чамъ омаданд. ²² Дар ҳамин вақт марде бо номи Ёир, ки яке аз сардорони ҷамоатхона буд, омада Исоро дидан замон худро пеши пойҳои ӯ партофт. ²³ ӯ зорикунон гуфт: «Духтарам дар дами марг аст. Аз Ту хоҳиш мекунам, ки омада, дастонатро бар ӯ бигузорӣ, то шифо ёбаду зинда монад». ²⁴ Исо бо ӯ ба роҳ даромад ва аз паси онҳо мардуми бисёре ҳам равона шуданд, ки аз ҳар тараф Исоро фишор медоданд.

²⁵ Дар он чо як зане буд, ки дувоздах сол боз бемории хунравӣ дошт. ²⁶ Ҳарчанд вай аз муолиҷаи табибони зиёд дард кашида, тамоми дороияшро сарф карда буд, саломатиаш хуб намешуд. Баръакс аҳволаш торафт бадтар мешуд.

²⁷⁻²⁸ Вақте ки ӯ дар бораи Исо шунид, аз дилаш гузаронд: «Агар ақаллан ба либосаш даст расонам, шифо меёбам». Барои ҳамин, он зан аз байни тӯдаи одамон гузашта, аз ақиб ба Исо наздик шуду ба чомааш даст расонд. ²⁹ Ҳамон лаҳза хунравиаш бозмонд ва ӯ ҳис кард, ки шифо ёфтааст.

³⁰ Исо низ дарҳол ҳис кард, ки аз Ӯ қуввае берун рафт ва ба мардumi гирду атрофаш нигоҳ карда, пурсид: «Кӣ ба чомаам даст расонд?»

³¹ Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Мебинӣ, ки ба Ту аз ҳар тараф фишор меоранд ва боз мепурсӣ, ки ба Ту кӣ даст расонд?»

³² Вале Исо ба атрофиён нигоҳ мекард, то касеро, ки ба чомааш даст расонда буд, пайдо кунад. ³³ Он зан, ки огоҳ буд, чӣ гуна шифо ёфтааст, чуръат карда, тарсону ларзон ба Исо наздик омад ва пеши пойи Ӯ афтада, ҳақиқати ҳолро нақл кард. ³⁴ Исо ба ӯ гуфт: «Эй духтарам, туро имонат шифо дод! Рав ва дар амон бошу саломат гард!»

³⁵ Ҳанӯз ки Ӯ гап мезад, чанд нафар аз хонаи Ёир хабар оварда гуфтанд: «Духтарат мурд, дигар Устодро заҳмат надех».

³⁶ Вале Исо инро шунида, ба сардори ҷамоатхона гуфт: «Натарс! Фақат имон дошта бош». ³⁷ Инро гуфт ва ба ғайр аз Петрус, Яъқуб ва бародари ӯ Юҳанно ба дигарон иҷозат надод, ки ҳамроҳаш бираванд.

³⁸ Вақте ба хонаи Ёир расиданд, диданд, ки одамони зиёде бо шӯру ғавғо гиряву нола мекарданд. ³⁹ Исо ба хона даромада, ба онҳо гуфт: «Чаро шӯру ғавғо бардошта, гиря мекунед? Духтар намурдааст, фақат хобидааст».

⁴⁰ Мардум ба гапи ӯ хандиданд. Вале Исо ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва ҳамроҳонаш ба хонае, ки духтар хобида буд, даромад. ⁴¹ Исо дасти ӯро гирифта гуфт: «Талито кумӣ!», ки маънояш «Эй духтарак, барҳез!» аст. ⁴² Он духтар,

ки дувоздахсола буд, зуд бархест ва ба роҳ гаштан даромад. Онҳо аз дидани ин дар ҳайрат монданд. ⁴³ Исо онҳоро сахт таъкид кард, ки ин воқеаро ба касе нагуянд ва гуфт, ки ба духтар хӯрок диҳанд.

Аз Исо рӯй гардондани ҳамдиёронаш

Б¹ Исо бо шогирдонаш аз он ҷо баромада, ба шаҳри Худ баргашт. ² Рӯзи шанбе Ӯ дар ҷамоатхона ба таълим додани мардум шуруъ кард. Бисёр касоне, ки Ӯро мешуниданд, ангушти ҳайрат газида, чунин мегуфтанд: «Ин фикрҳо дар сари вай аз кучо пайдо мешаванд? Ин чӣ ҳикматест, ки ба Ӯ дода шудааст? Чӣ гуна Ӯ чунин муъҷизаҳои бузург мекунад? ³ Магар Ӯ ҳамон дуредгар нест, ки модараш Марям, бародаронаш Яъқуб, Юсӣ, Яхудо ва Шимъун ҳастанд ва хоҳаронаш ҳам дар байни мо зиндагӣ мекунад?» Онҳо дар ҳаққи Исо шакку шубҳа карданд.

⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар дар шаҳри худ, байни ҳешон ва хонадони худ кадр надорад, вале дар ҳама ҷойи дигар ӯро бо эҳтиром қабул мекунад».

⁵ Ӯ дар он шаҳр танҳо ба чанд бемор даст расонда, онҳоро шифо дод ва ба ғайр аз ин, ҳеч муъҷизае нишон дода натавонист. ⁶ Ӯ аз беимонии онҳо дар ҳайрат афтод.

Фиристодани дувоздах шогирд

Исо ба дехоти атроф рафта, мардумро таълим меод. ⁷ Вай дувоздах шогирдашро ба пешаш даъват кард ва ба онҳо қудрати ба рӯхҳои нопок амр карданро дода, чуфт-чуфт ба ҳар тараф фиристод. ⁸⁻⁹ Ӯ ба онҳо фармуд: «Ба ғайр аз асо ҳамроҳи худ чизе нагиред: на хӯрок, на борхалта, на ҳамёни пул ва на либоси иловагӣ. Танҳо пойафзори одӣ бипӯшед. ¹⁰ Ба ҳар хонае, ки медароед, то рӯзи аз он ҷо рафтани он дар ҳамон хона бимонед ва онро иваз накунад. ¹¹ Агар дар он ҷо шуморо қабул накунад ва ба суханони шумо гӯш надиханд, он ҷойро тарк кунед ва ҷангу хокашро аз поятон афшонед, то шаҳодати айбдор будани онҳо гардад».

¹²Пас онҳо рафта, эълон мекарданд, ки ҳама бояд тавба карда, ба Худованд рӯй оваранд. ¹³Онҳо чинҳои зиёдеро берун карда, бисёр беморонро бо молидани равған шифо бахшиданд.

Марги Яҳёи Таъмиддиханда

¹⁴Шоҳ Ҳиродус аз ин корҳо бохабар шуд, чунки номи Исо дар ҳама ҷо шуҳрат меёфт. Баъзеҳо дар бораи Исо мегуфтанд, ки ин Яҳёи Таъмиддиханда аз мурдагон зинда шудааст ва барои ҳамин Ӯ чунин қудрати муъҷизакорӣ дорад. ¹⁵Баъзеи дигарон мегуфтанд, ки ин Илёс пайғамбар аст. Қисми дигари одамон мегуфтанд, ки Ӯ яке аз пайғамбарони давраҳои қадим аст.

¹⁶Аммо вақте Ҳиродус инро шунид, гуфт: «Ин Яҳё аст, ки ман сарашро аз танаш ҷудо карда будам ва ҳоло ӯ зинда шудааст».

¹⁷⁻¹⁸Зеро чунин ҳодиса рӯй дода буд: Пеш аз марги Яҳёи Таъмиддиханда, Ҳиродус зани бародараш Филиппус, Ҳиродияро ба занӣ гирифта буд. Лекин Яҳё ба ӯ гуфта буд: «Аз рӯйи шариат ба шумо гирифтани зани бародаратон раво нест». Барои ҳамин Ҳиродус фармон дод, ки Яҳёро дастгир намуда, дасту пояшро баста, ҳабс кунанд.

¹⁹Дар дили Ҳиродия зидди Яҳё кина пайдо шуд ва ӯ мехост Яҳёро ба қатл расонад, лекин ин корро карда наметавонист, ²⁰чунки Ҳиродус аз Яҳё метарсид. Вай медонист, ки Яҳё марди худотарс ва муқаддас аст, барои ҳамин ҳам ӯро эҳтиёт мекард. Гарчанде суҳанони Яҳё ӯро нороҳат мекарданд, ба ҳар ҳол онро гӯш кардан барояш маъқул буд.

²¹Рӯзе барои Ҳиродия фурсати муносибе фаро расид: Ҳиродус дар рӯзи таваллуди худ зиёфате орошта, ҳамаи мансабдорон, сарлашқарон ва мардуми обрӯманди вилояти Чалилро даъват намуд. ²²Вақте ки духтари Ҳиродия ба базм омада рақсид, ӯ Ҳиродус ва меҳмононашро мафтун кард. Аз ин рӯ, Ҳиродус ба вай гуфт: «Ҳар чи аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам. ²³Ман қасам меҳӯрам, ки ҳар чи пурсӣ медиҳам, ҳатто нисфи мамлакатамро».

²⁴ Духтар рафта аз модараш маслиҳат пурсид, ки чӣ талаб кунад. Ҳиродия ҷавоб дод: «Сари Яҳёи Таъмиддихандаро талаб кун».

²⁵ Духтар зуд назди шоҳ омада, гуфт: «Меҳоҳам, ки худи ҳозир сари Яҳёи Таъмиддихандаро дар рӯи табақ оварда диҳед».

²⁶ Шоҳ хеле ғамгин гашт, вале ба хотири қасами дар пеши меҳмонон хӯрдааш, хохиши духтарро рад кардан нахост. ²⁷ Бинобар ин, шоҳ даррав ба ҷаллод фармуд, ки сари Яҳёро барояш гирифта биёрад. Ҷаллод ба ҳабсхона рафта, сари Яҳёро аз танаш ҷудо карду ²⁸ рӯи табақ гузошта, ба духтар оварда дод. Духтар бошад, онро ба модараш дод.

²⁹ Ҳангоме ки шогирдони Яҳё аз ин хабар ёфтанд, омада, ҷасади ӯро гирифтанду бурда гӯронданд.

Сер кардани панҷ ҳазор кас

³⁰ Фиристодагон ба назди Исо баргашта тамоми корхоеро, ки карданд ва чизхоеро, ки ба мардум таълим доданд, нақл карданд.

³¹ Рафтуомади мардум чунон зиёд буд, ки Исо ва шогирдонаш ҳатто фурсати хӯрок хӯрдан надоштанд. Аз ин рӯ Исо ба онҳо гуфт: «Акнун ба ягон ҷойи беодам рафта, каме истироҳат кунем». ³² Пас ба қайқ савор шуда, худашон танҳо ба ҷойи беодаме рафтанд.

³³ Бисёр одамон рафтани онҳоро диданд ва онҳоро шинохта, аз ҳар шаҳр пиёда аз пасашон шитофтанду пеш аз онҳо ба он маҳал омада расиданд. ³⁴ Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дида, ба ҳолашон раҳмаш омад, зеро ки онҳо монанди гӯсфандони бечӯпон буданд ва ба онҳо бисёр чизҳоро таълим дод.

³⁵ Бегоҳӣ шогирдон назди Исо омада гуфтанд: «Ин як ҷойи беодам аст, вақт ҳам дер шуд. ³⁶ Мардумро ҷавоб деҳ, ки ба деҳоти гирду атроф рафта, барои худ хӯрдани бихаранд». ³⁷ Вале Исо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Шогирдон пурсиданд: «Ба фикри Ту мо бояд рафта ба дусад динор нон

харида, ба онҳо диҳем?»³⁸ Исо гуфт: «Рафта бинед, ки шумо чӣ қадар нон доред». Онҳо фаҳмида омада ба Ӯ гуфтанд: «Ҳамагӣ панҷ нону ду моҳӣ ҳаст».

³⁹ Он гоҳ Исо фармуд, ки шогирдонаш мардумро гурӯҳ-гурӯҳ рӯйи сабззор шинонанд. ⁴⁰ Одамон бо гурӯҳҳо панҷоҳ ва саднафарӣ нишастанд. ⁴¹ Исо он панҷ нон ва ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу шукр гуфт ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ба мардум тақсим кунанд. Ҳамчунин, ду моҳиро байни мардум тақсим кард. ⁴² Ҳама то сер шудан хӯрданд ва ⁴³ сипас, шогирдон дувоздаҳ сабадро аз нонпора ва моҳихои боқимонда пур карданд. ⁴⁴ Шумораи мардоне, ки нон хӯрданд, панҷ ҳазор буд.

Дар рӯйи об қадам задани Исо

⁴⁵ Баъд аз он Исо зуд ба шогирдонаш фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пешопеши Ӯ ба сӯйи шаҳри Байтсайдо раванд. Ӯ Худаш дар он ҷо монд, то ки мардумро ҷавоб диҳад. ⁴⁶ Пас аз ҷавоб додани мардум Исо барои дуо кардан ба кӯҳ баромад.

⁴⁷ Бегоҳирӯзӣ қайқ ба миёни баҳр расид, Исо бошад, дар соҳил танҳо монда буд. ⁴⁸ Исо дид, ки шогирдонаш бо азоб зидди боди сахте, ки муҳолифи онҳо мевазид, шино мекунанд. Барои ҳамин ҳанӯз чашми рӯз накафида, Исо рӯ-рӯйи об қадамзанон ба тарафи шогирдонаш равона шуд. Вай аз назди онҳо гузашта рафтани буд, ⁴⁹ вале шогирдон дар рӯйи об қадам задани Ӯро дида, фикр карданд, ки ин арвоҳ аст. Онҳо фарёд заданд, ⁵⁰ чунки ҳамашон Ӯро дида тарсиданд, вале Исо зуд ба онҳо гуфт: «Далер бошед! Натарсед! Ин Манам». ⁵¹ Баъд ба қайқ савор шуд ва шамол аз вазидан бозмонд. Шогирдон бениҳоят ҳайрон монданд, ⁵² чунки аз сабаби кундфаҳмӣ ва саркашиашон ҳанӯз муъҷизаи нонро нафаҳмида буданд.

Шифо ёфтани беморон

⁵³ Онҳо аз баҳр гузашта, ба сарзамини Чинесор омада расиданд. ⁵⁴ Ҳамин ки онҳо аз қайқ фароманданд, одамон Исоро

шинохтанд. ⁵⁵ Онҳо зуд ба тамоми гирду атрофи он сарзамин рафта, беморонро бо чойгаҳашон бардошта, ба ҳар ҷое, ки мешуниданд Исо буд, меоварданд. ⁵⁶ Ба ҳар ҷое, ки Исо мерафт, чи дар деҳоту чи дар шаҳрҳо, одамон беморонро сари роҳи ӯ гузошта, илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

Урфу одатҳои ачдодон

7 ¹ Рӯзе чанд нафар аз фарисиён ва устодони шариат аз Уршалим ба назди Исо омаданд. Онҳо гирди ӯ чамъ омада, ² диданд, ки баъзе шогирдонаш бо дасти нопок, яъне ношуста хӯрок мехӯранд.

³ Ҳол он ки яҳудиён, махсусан, фарисиён, то даме ки дастхояшонро мувофиқи урфу одатҳои ачдодонашон нашӯянд, ҳаргиз хӯрок намехӯрданд. ⁴ Инчунин, ҳеч чизро аз бозор то нашӯянд, намехӯрданд. Боз бисёр урфу одатҳои дигарро риоя мекарданд, монанди шустани пиёла, дегу табақҳои биринҷӣ ва катҳо.

⁵ Фарисиён ва устодони шариат аз Исо пурсиданд: «Барои чӣ шогирдони Ту урфу одатҳои ачдодони моро риоя накарда, бо дастҳои ҳаром хӯрок мехӯранд?»

⁶ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ишаъё пайғамбар дар бораи шумо, дурӯяхо дуруст пешгӯӣ кардааст:

„Худо мегӯяд, ки ин одамон фақат бо забон Маро хурмат мекунанд,
вале дилашон аз Ман дур аст.

⁷ Онҳо Маро беҳуда парастииш мекунанд,
чунки қоидаҳои инсониро ҳамчун қонуни Худо таълим медиҳанд!“*

⁸ Шумо фармудаҳои Худоро як тараф гузошта, ба урфу одатҳои инсонӣ пайравӣ мекунед. ⁹ Шумо барои нигоҳ доштани урфу одатҳои худ, мохирона фармудаҳои Худоро безътибор мемонед.

* ^{7:7} Ишаъё 29:13

¹⁰ Масалан, Худо ба воситаи Мусо фармудааст: „Падару модаратро хурмату эҳтиром намо“* ва „агар касе волидонашро лаънат кунад, хатман кушта шавад“**. ¹¹ Шумо бошед, чунин таълим медиҳед: „Агар касе ба падару модараш бо чизе ёрӣ расонда тавонад, вале ёрӣ надода, он чизро ба Худо бахшад, ¹² ичозат дорад, ки дигар ба падару модараш ягон кумаке накунад“. ¹³ Хамин тавр, шумо фармудаҳои Худоро бо урфу одатҳои худ бархам дода, насл ба насл инро ёд медиҳед ва бисёр корҳои мисли инро мекунед».

¹⁴ Исо мардумро боз наздаш даъват намуда, гуфт: «Хамин чизро донед, ки ¹⁵⁻¹⁶ ҳар чи аз берун ба даруни одам мебарояд, ўро ҳаром карда наметавонад, аммо он чизе, ки аз даруни одам берун мебарояд, ўро ҳаром мекунад».

¹⁷ Вақте ки Исо аз назди мардум рафта, ба хона даромад, шогирдонаш аз Ё маънои ин масалро пурсиданд. ¹⁸ Вай ба онҳо гуфт: «Наход шумо ҳам инро нафаҳмида бошед? Магар намедонед, ки он чи ба даруни одам аз берун мебарояд, ўро ҳаром карда наметавонад? ¹⁹ Чунки хўрок ба дили шумо намебарояд, балки аз шиками шумо гузашта, берун мебарояд». Бо ин суханон Исо эълон кард, ки ҳар гуна хўрок ҳалол аст.

²⁰ Баъд илова кард: «Он чизе, ки аз даруни худи инсон мебарояд, ўро ҳаром мекунад. ²¹⁻²² Чунки маҳз аз дарун, аз дили инсон ҳаёлотӣ бад, гуноҳи чинсӣ, дуздӣ, қатл, зино, бахилӣ, фиребу найранг, бадкориву бадахлокӣ, ҳасаду тухмат, мағрурӣ ва бефаросатӣ пайдо мешавад. ²³ Ҳамаи ин бадихо аз даруни инсон берун баромада, ўро ҳаром мекунанд».

Имони як зани ғайрияхудӣ

²⁴ Аз он чо Исо ба наздикиҳои шаҳри Сур рафт. Ё ба хонае даромад ва нахост, ки касе омаданашро фаҳмад, вале натавоност пинҳон бимонад.

* 7:10 Ҳуруҷ 20:12; Такрори Шариат 5:16

** 7:10 Ҳуруҷ 21:17

²⁵Зане, ки духтари хурдсолаш гирифтори рӯхи нопок буд, аз омадани Исо зуд бохабар шуда, ба назди Ҷ омад ва ба пеши пойҳояш афтод. ²⁶Вай зани юнонӣ, зодаи Финикияи Сурия буд. Ҷ илтимос кард, ки Исо чинро аз духтараш берун кунад.

²⁷Исо ба ӯ гуфт: «Бигзор аввал фарзандон сер шаванд, чунки нони фарзандонро гирифта, ба назди сагон партофтан нодуруст аст».

²⁸Вале зан ҷавоб дод: «Дуруст аст, Хоҷаам, вале сагон ҳам нонрезаҳои аз дастархони кӯдакон афтодаро меҳӯранд».

²⁹Он гоҳ Исо ба зан гуфт: «Барои чунин ҷавобат метавонӣ ба хонаат баргардӣ, чунки чин аз духтарат берун шудааст».

³⁰Зан ба хонааш омада, дид, ки духтараш ором хобидааст ва чин аз вай берун шудааст.

Шифо ёфтани марди кар

³¹Сипас, Исо аз шаҳри Сур баромада, бо роҳи Сидун ба тарафи баҳри Чалил ба ноҳияи Даҳшаҳр равона шуд. ³²Дар он ҷо ба наздаш мардERO оварданд, ки кар буду забонаш мегирифт. Онҳо илтимос карданд, ки Исо бар ӯ даст гузошта, шифояш диҳад.

³³Исо ӯро аз байни мардум ба як тараф бурда, ангуштонашро ба гӯши вай гузошт ва туф карда, ангуштонашро ба забони мард расонд. ³⁴Баъд ба осмон нигариста оҳе кашиду гуфт: «Ифатаҳ!», ки маънояш «Кушода шав!» мебошад. ³⁵Он мард ҳамон лаҳза шифо ёфта, гӯшҳояш кушода шуданду забонаш озод гашт ва ӯ бурро гап зад.

³⁶Исо ба онҳо гуфт, ки ба касе чизе нагӯянд. Вале ҳар қадар бештар онҳоро таъкид мекард, ҳамон қадар зиёдтар онҳо овозаҳо паҳн мекарданд. ³⁷Мардум ба хайрат афтода, ба якдигар мегуфтанд: «Ҳар коре, ки мекунад, хуб аст. Ҷ ҳатто карҳоро шунаво мекунаду забони гунгҳоро мекушояд».

Сер кардани тақрибан чор ҳазор кас

8 ¹Дар яке аз ҳамин рӯзҳо боз тӯда-тӯда одамон ба назди Исо ҷамъ омаданд ва ҳеч хӯрдание надоштанд. Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: ²«Ба ин одамон

рахмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман ҳастанд ва дигар хӯрдание надоранд. ³ Агар онҳоро аз пеши худ гурусна ҷавоб диҳам, дар роҳ беҳол мешаванд. Баъзеи онҳо аз роҳи дур омадаанд».

⁴ Шогирдонаш гуфтанд: «Магар касе метавонад дар ин биёбон ин қадар одамро аз нон сер кунад?»

⁵ Исо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто».

⁶ Ӯ ба мардум фармуд, ки ба рӯйи замин шинанд. Баъд он ҳафт нонро гирифта, Худоро шукр гуфт ва онро пора карда, ба шогирдонаш дод, ки тақсим кунанд ва онҳо нонро ба мардум тақсим карданд. ⁷ Онҳо, инчунин, чанд моҳии майда ҳам доштанд. Исо Худоро барои онҳо шукр гуфта, фармуд, ки он моҳихоро низ дар байни мардум тақсим кунанд. ⁸ Мардум то сер шудан хӯрданд ва сипас шогирдон ҳафт сабадро аз нон-пораҳои боқимонда пур карданд.

⁹ Дар он ҷо қариб чор ҳазор нафар буданд. Баъд Исо онҳоро ҷавоб доду ¹⁰ яқбора бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда, ба ноҳияи Далмонуро равона шуд.

Талаб кардани аломат

¹¹ Сипас, чанд нафаре аз фарисиён назди Исо омада, бо Ӯ баҳсу мунозираро сар карданд ва Ӯро озмуданӣ шуда, талаб намуданд, ки барояшон аз ҷониби Худо аломате диҳад.

¹² Исо аз дилаш охи вазнине кашида гуфт: «Барои чӣ ин насл аломат талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ба ин насл ягон аломат дода намешавад».

¹³ Пас онҳоро монда, ба қайқ савор шуду ба тарафи дигари баҳр рафт.

Ҳамиртуруши фарисиён ва Ҳиродус

¹⁴ Шогирдони Исо фаромӯш карданд, ки ба қайқ бо худ нон бигиранд ва холо фақат як нон доштанд. ¹⁵ Исо онҳоро таъкид карда, гуфт: «Хушёр бошед! Худро аз ҳамиртуруши фарисиён ва шоҳ Ҳиродус эҳтиёт кунед».

¹⁶ Шогирдон ба якдигар мегуфтанд: «Ў инро аз он сабаб гуфт, ки нон надорем». ¹⁷ Вале Исо инро фаҳмида гуфт: «Чаро шумо нон надостанатонро фикр мекунед? Магар то ҳол дарк намекунад ва намефаҳмед? Ё кундфаҳму гарданшах шудаед? ¹⁸ Шумо, ки чашм доред, чаро намебинед? Гӯш дореду чаро намешунавед? Оё фаромӯш кардед? ¹⁹ Ҳангоми панҷ ҳазор мардро бо панҷ нон сер карданам чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Ҷавоб доданд: «Дувоздаҳ сабад».

²⁰ Гуфт: «Вақте ки бо ҳафт нон чор ҳазор нафарро сер кардам, чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Гуфтанд: «Ҳафт сабад». ²¹ Ба онҳо гуфт: «Оё то ҳол намефаҳмед?»

Шифо ёфтани кӯр

²² Вақте ки онҳо ба шаҳри Байтсайдо расиданд, чанд нафар марди кӯреро ба назди Исо оварда, хоҳиш карданд, ки ба вай даст расонда шифо диҳад. ²³ Исо дасти он мардро гирифта аз деҳа берун бурд. Баъд оби даҳонашро ба чашмони мард молида, дастонашро бар ӯ гузошту пурсид: «Ягон чиз мебинӣ?»

²⁴ Мард боло нигариста, гуфт: «Мардумро мисли дарахтоне мебинам, ки роҳ мераванд». ²⁵ Исо бори дигар дастонашро ба чашмони он мард гузошт. Ин дафъа мард бодикқат нигоҳ кард ва чашмонаш шифо ёфтанду ӯ ҳама чизро хуб дид. ²⁶ Исо ӯро ба хонааш фиристода, таъкид кард, ки ба деҳа барнагардад.

Эътирофи Петрус

²⁷ Исо бо шогирдонаш ба деҳаҳои атрофи шаҳри Қайсарияи Филиппус сафарашро давом дод. Дар роҳ аз онҳо пурсид: «Одамон Маро кӣ мегӯянд?»

²⁸ Онҳо ҷавоб доданд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи Таъмиддиханда ҳастӣ, қисми дигари одамон мегӯянд, ки Ил-ёс пайғамбарӣ, дигарон мегӯянд, ки Ту яке аз пайғамбарони гузаштаи дигар ҳастӣ».

²⁹ Он гоҳ Исо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешумо-ред?» Петрус ҷавоб дод: «Ту Масех, Таъиншудаи Худо ҳастӣ».
³⁰ Исо онҳоро таъкид кард, ки дар ин бора ба касе чизе нагуянд.

Пешгӯи Исо дар бораи марги Худ

³¹ Баъд Исо ба таълим додани шогирдонаш сар карда, гуфт, ки Писари Одамизод бояд бисёр азоб кашад. Пирони қавм, коҳинони калон ва устодони шариат аз Вай рӯй мегардонанд. Ёро мекушанд, вале Ё баъд аз се рӯз зинда мегардад.

³² Исо ин суҳанонро кушоду равшан гуфт ва Петрус Ёро як сӯ бурда, сарзаниш кард. ³³ Лекин Исо рӯяшро гардонда ба шогирдонаш нигоҳ карду Петрусро сарзаниш намуда, гуфт: «Дур шав аз Ман, эй шайтон! Ту на мисли Худо, балки мисли инсон фикр мекунӣ».

³⁴ Баъд Исо шогирдон ва мардумро ба наздаш ҷамъ карда гуфт: «Агар касе пайрави Ман шудан хоҳад, бояд аз хоҳишҳои худ рӯй гардонда, салиби азобу маргашро бардошта, Маро пайравӣ кунад. ³⁵ Касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан мехоҳад, онро аз даст медиҳад, вале касе, ки ба хотири Ман ва ин хуш-хабар ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад. ³⁶ Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст диҳад? ³⁷ Одамизод бар ивази ҷони худ ҳеч товоне дода наметавонад. ³⁸ Касе, ки дар ин замони пур аз гуноҳу бевафой аз Ман ва суҳанонам шарм кунад, Писари Одамизод низ, ҳангоме ки бо шуҳрату ҷалали Падараш ҳамроҳи фариштаҳои муқаддас меояд, аз ӯ шарм хоҳад кард».

9 ¹ Исо боз ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо касоне ҳастанд, ки ҳанӯз аз дунё нагузашта, мебинанд, ки Подшоҳии Худо бо тамоми қудрат меояд».

Дигаргун шудани намуди зоҳирии Исо

² Пас аз шаш рӯз Исо танҳо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта, ба болои кӯҳи баланде баромад. Баъд дар

пеши назари шогирдон намуди зохирии Ў дигаргун шуд. ³Либоси Ў сап-сафеди дурахшон гашт, то ба дараҷае, ки дар рӯйи замин ҳеҷ кас аз он сафедтар карда наметавонад. ⁴Он гоҳ Илёс ва Мусо дар пеши назари шогирдон пайдо шуданд, ки бо Исо суҳбат мекарданд.

⁵Баъд Петрус ба Исо гуфт: «Устод, чӣ қадар хуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Биё се хайма месозем: яке барои Ту, дигаре барои Мусо ва сеюм барои Илёс». ⁶Петрус намедонист, ки чӣ гӯяд, чунки ҳамаи онҳо саҳт тарсида буданд. ⁷Баъд абре пайдо шуда, онҳоро фаро гирифт ва аз он овозе баромад: «Ин Писари азизи Ман аст. Ўро гӯш кунед». ⁸Ногаҳон онҳо ба атроф назар андохта, ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹Вақте ки онҳо аз кӯҳ поин мефароманданд, Исо онҳоро таъкид кард, ки то зинда шудани Писари Одамизод аз он чи дидаанд, ба касе чизе нагӯянд. ¹⁰Барои ҳамин онҳо ба касе дар ин бобат даҳон намекушоданд, агарчи дар байни худ маънои ибораи «зинда шудан»-ро муҳокима мекарданд.

¹¹Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Чаро устодони шариат мегӯянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илёс биёяд?»

¹²Исо ҷавоб дод: «Дуруст, аввал бояд Илёс биёяд ва ҳама чизро барқарор намояд. Вале Писари Одамизод, чунон ки дар навиштаҷот омадааст, азоб кашида, хору зор мегардад. ¹³Лекин ба шумо мегӯям, ки Илёс омадааст ва одамон ҳар коре, ки хостанд, ба вай карданд, чунон ки дар борааш навишта шудааст».

Шифо ёфтани бачаи чинзада

¹⁴Вақте ки онҳо ба назди шогирдони дигар омаданд, диданд, ки мардуми зиёде дар гирди онҳо ҷамъ шудаанд ва чанд нафар аз устодони шариат бо онҳо баҳсу мунозира доранд. ¹⁵Ҳамин ки мардум Исоро диданд, хеле ҳайрон шуда, давон-давон ба истикболаш рафтанд.

¹⁶Исо пурсид: «Дар бораи чӣ бо онҳо баҳс мекунад?» ¹⁷Марде аз байни мардум ҷавоб дод: «Устод, писарамро назди Ту овардам. Ў гап зада наметавонад, чунки гирифтори рӯҳи нопок аст.

¹⁸ Ҳар гоҳ ки рӯҳи нопок писарамро ҳамла мекунад, ӯро бар замин мезанад. Даҳони писарам кафк мекунад, дандонҳояш ба якдигар мечаспанд ва баданаш мисли чӯб карахт мешавад. Аз шогирдони Ту хоҳиш кардам, ки рӯҳи нопокро аз ӯ берун кунанд, вале онҳо натавонистанд».

¹⁹ Исо гуфт: «Эй насли беимон! То кай бо шумо бошам ва то кай шуморо тоқат кунам? Писарро пеши Ман биёред».

²⁰ Пас ӯро оварданд ва ҳамин ки рӯҳ Исоро дид, писарро сахт ларзонд. Бача ба рӯйи замин ғалтида, ғел мезад ва аз даҳонаш кафк мебаромад. ²¹ Исо аз падари ӯ пурсид: «Ў кай боз ба ин дард гирифтор аст?» Ҷавоб дод: «Аз бачагиаш. ²² Рӯҳи нопок борҳо ӯро ба обу оташ андохта, мехост ӯро нобуд кунад. Илтимос, агар ягон қор карда тавонӣ, ба мо раҳм кун ва мадад намо».

²³ Исо ба мард гуфт: «Чаро „Агар тавонӣ“ мегӯӣ? Ба касе, ки имон дорад, хама чиз имконпазир аст». ²⁴ Падари бача дарҳол нидо кард: «Бале, имон дорам, вале ёрӣ дех, ки имонам кавитар гардад».

²⁵ Вақте Исо дид, ки мардуми зиёд давон омада чамъ мешаванд, бо сарзаниш ба рӯҳи нопок фармон дод: «Эй рӯҳи қариву гунгӣ! Ба ту мегӯям, аз ин бача берун баро ва дигар ба ӯ надаро!» ²⁶ Рӯҳи нопок наърае зада, бори дигар бачаро сахт ларзонда, аз ӯ берун шуд. Ранги бача монанди мурда шуд, барои ҳамин бисёриҳо «Вай мурдааст» гуфтанд. ²⁷ Вале Исо дасти ӯро гирифта, аз ҷояш хезонд ва бача ба пояш истод.

²⁸ Баъдтар, вақте ки Исо ба хона даромад, шогирдон дар танҳой аз ӯ пурсиданд: «Чаро мо рӯҳи нопокро берун карда натавонистем?»

²⁹ Исо гуфт: «Ин зот танҳо бо дуо берун карда мешавад».

Пешгӯйии дуюми Исо дар бораи марги Худ

³⁰ Исо ҳамроҳи шогирдонаш он чоро монда, аз Ҷалил гузашта рафт. Вай намехост, ки касе аз ин боҳабар шавад, ³¹ чунки ӯ шогирдонро таълим дода, мегуфт: «Писари Одамизод ба дасти

одамон супорида мешавад ва онҳо Ӯро мекушанд, вале баъд аз се рӯз Ӯ зинда мегардад».

³² Вале онҳо маънои суханони Ӯро нафахмиданду аз пурсидан тарсиданд.

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

³³ Онҳо ба шаҳри Кафарнаҳум расида, ба хонае даромаданд ва Исо аз шогирдон пурсид: «Дар роҳ бо якдигар дар бораи чӣ баҳс мекардед?» ³⁴ Онҳо хомӯш буданд, зеро дар роҳ баҳс мекарданд, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст. ³⁵ Пас Исо нишасту дувоздаҳ шогирдро чамъ карда, гуфт: «Ҳар кӣ мехоҳад аввалин бошад, бояд охирин ва дар хизмати ҳама бошад».

³⁶ Баъд кӯдакero гирифта, дар байни онҳо гузошт. Сипас, ӯро ба бағал гирифта, гуфт: ³⁷ «Ҳар касе ки чунин кӯдакро ба хотири Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва ҳар касе, ки Маро қабул мекунад, на Маро, балки Фиристандаи Маро қабул мекунад».

Касе, ки бар зидди мо нест, тарафдори мост

³⁸ Сипас Юҳанно ба Исо гуфт: «Устод, мардеро дидем, ки ба номи Ту чинхоро берун мекард, вале азбаски моро пайравӣ намекард, кӯшиш кардем, ки ӯро аз ин кор боздорем».

³⁹ Аммо Исо гуфт: «Ӯро аз ин кор бознадоред! Ҳар касе, ки аз номи Ман муъчиза мекунад, наметавонад баъд аз фурсате дар бораи Ман сухани баде бигӯяд. ⁴⁰ Зеро касе ки бар зидди мо нест, тарафдори мост. ⁴¹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар касе ба шумо фақат ба хотири он, ки шогирди Масеҳ хастед, ақаллан як пиёла об диҳад, бе мукофот нахоҳад монд.

Он чизе, ки моро ба гуноҳ қардан водор месозад

⁴² Лекин вой бар ҳоли касе, ки яке аз ин пайравони хурди ба Ман имоновардаро гумроҳ кунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ба гарданаш санги осиебро овехта, ба баҳр партоянд.

⁴³⁻⁴⁴ Агар дастат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро назар ба он ки ду даст дошта бошию ба оташи хомӯшнашавандаи дӯзах афтӣ, бехтар аст, ки бе як даст соҳиби ҳаёт шавӣ.

⁴⁵⁻⁴⁶ Агар поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро назар ба он ки ду пой дошта бошию ба дӯзах партофта шавӣ, бехтар ки бе як пой соҳиби ҳаёт шавӣ.

⁴⁷ Агар чашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят бехтар аст, ки бо як чашм ба Подшоҳии Худо дароӣ, аз он ки бо ду чашм ба дӯзах партофта шавӣ, ⁴⁸ „ки дар он чо кирмхо ҳаргиз намемиранд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад“.

⁴⁹ Ҳар кас бо оташ намакин мешавад. ⁵⁰ Намак чизи хуб аст, вале агар сифаташро гум кунад, бо чӣ онро намакин карда метавонед? Пас шумо низ дар худ намак дошта бошед ва бо якдигар дар сулҳу салоҳ зиндагӣ кунед».

Дар бораи талок

10 ¹ Исо он чоро монда, ба сӯйи сарзамини Яхудия ва тарафи дигари дарёи Урдун рафт. Боз мардуми зиёде дар он чо чамъ омаданд ва Ӯ низ аз рӯйи одат ба таълими онҳо шурӯъ кард.

² Он гоҳ чанд нафар фарисиён омада, Ӯро озмуданӣ шуда, савол доданд: «Оё аз рӯйи шариат мумкин аст, ки мард аз занаш чудо шавад?»

³ Исо ҳам аз онҳо пурсид: «Мусо дар ин бора чӣ фармудааст?» ⁴ Ҷавоб доданд: «Мусо иҷозат додааст, ки мард талокнома навишта, аз занаш чудо шавад».* ⁵ Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Ба сабаби кундфаҳмию саркашиатон Мусо бароятон чунин иҷозатро навишта буд. ⁶ Вале аз ибтидои офариниши ин дунё Худо „онҳоро мард ва зан офаридааст“.**

* 10:4 Такрори Шариат 24:1, 3

** 10:6 Ибтидо 1:27

⁷⁻⁸ „Аз ҳамин сабаб мард падару модари худро гузошта, ба зани худ мепайвандад ва онҳо як тан мешаванд“*. Акнун онҳо на ду тан, балки як тан мебошанд. ⁹ Пас бигзор касе зану шавҳарро аз ҳамдигар ҷудо накунад, зеро Худо он ду нафарро бо ҳам пайваستاаст».

¹⁰ Вақте ки онҳо ба хона баргаштанд, шогирдонаш дар ин бора аз Исо пурсиданд. ¹¹ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳар марде, ки аз занаш ҷудо шуда, зани дигар мегирад, зино мекунад. ¹² Ҳамчунин, агар зан аз шавҳараш ҷудо шуда, ба марди дигар ба шавҳар барояд, зинокор аст».

Исо ва кӯдакон

¹³ Рӯзе одамон фарзандонашонро назди Исо оварданд, то ки Ӯ ба онҳо даст гузошта, барояшон дуо кунад. Вале шогирдон онҳоро сарзаниш карданд.

¹⁴ Исо рафтори шогирдонашро диду ба ғазаб омада, гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Подшоҳии Худо насиби онҳост, ки мисли кӯдак ҳастанд. ¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ Подшоҳии Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он намендараояд».

¹⁶ Баъд кӯдаконро ба оғӯш гирифт ва болои сарашон даст гузошта, барояшон дуо кард.

Марди сарватманд

¹⁷ Вақте ки Исо ба роҳ баромад, марде ба наздаш давида омада, дар пешаш ба зону афтод ва пурсид: «Эй Устоди нек! Барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ кор бояд кунам?»

¹⁸ Исо гуфт: «Чаро Маро нек мегӯӣ? Ғайр аз Худо ҳеҷ кас нек нест. ¹⁹ Ту фармоишҳои Худоро медонӣ: „қатл нақун, зино нақун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардурӯғ надех, касеро фиреб надех ва падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо“**».

* 10:7-8 Ибтидо 2:24

** 10:19 Хуруҷ 20:12-16; Такрори Шариат 5:16-20

²⁰ Мард ҷавоб дод: «Эй Устод! Ман аз айёми ҷавониам ҳамаи ин фармоишҳоро риоя мекунам».

²¹ Исо ба ӯ бо нигоҳи гарму пурмеҳр гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад: бирав, ҳар он чизеро, ки дорӣ, фурухта, пулашро ба камбағалон тақсим кун. Он гоҳ дар осмон бойигарӣ пайдо мекунӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

²² Вале он ҷавон аз шунидани чунин суханон рӯҳафтада шуд ва андӯхгин гашта, аз он ҷо рафт, чунки хеле сарватманд буд.

²³ Исо ба гирду атроф нигоҳ карда, ба шогирдонаш гуфт: «Ба Подшоҳии Худо даромадани одамони бой бениҳоят душвор аст». ²⁴ Шогирдон аз суханони Исо ба ҳайрат афтаданд. Пас Исо такрор карда гуфт: «Эй фарзандонам! Ба Подшоҳии Худо даромадан бениҳоят душвор аст. ²⁵ Аз сӯроҳии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он, ки шахси сарватманд ба Подшоҳии Худо дарояд».

²⁶ Шогирдон беш аз пеш дар ҳайрат монда, ба якдигар ме-гуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?» ²⁷ Исо ба шогирдонаш бодикқат нигоҳ карда, гуфт: «Барои одамизод ин кор ғайриимкон аст, вале на барои Худо, барои Худо ҳама чиз имконпазир аст».

²⁸ Он вақт Петрус ба Исо гуфт: «Мо аз баҳри ҳама чиз гузашта, Туро пайравӣ кардем». ²⁹ Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ ба хоҳири Ман ва ин хушхабар аз баҳри хона, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ³⁰ ҳоло дар вақти ҳозира сад маротиба зиёдтар хонаҳо, бародарону хоҳарон, модарону фарзандон, заминҳо ва дар баробари ҳамаи ин азобҳо низ пайдо мекунад ва дар оянда ҳаёти абадӣ низ насибаш мегардад.

³¹ Лекин бисёр аввалинҳо охириин мешаванд ва охириинҳо аввалин».

Пешгӯи сеюмини Исо дар бораи марги Худ

³² Онҳо дар роҳи Уршалим буданд ва Исо пешопеши онҳо мерафт. Шогирдони дарҳайратмонда ва одамон бо тарс аз паси

Ў кадам мезаданд. Исо дувоздах шогирдашро ба як тарафе бурда, бори дигар гуфт, ки Ўро чӣ интизор аст. ³³Ў гуфт: «Мо ба Уршалим рафта истодаем. Дар он чо Писари Одамизод ба дасти қоҳинони калон ва устодони шариат супорида мешавад. Онҳо Ўро ба марг маҳкум карда, ба дасти ғайрияҳудиён месупоранд. ³⁴Ғайрияҳудиён Ўро масҳара карда, ба Вай туф мекунанд ва қамчинкорӣ карда, ба қатл мерасонанд, вале Ў пас аз се рӯз зинда мешавад».

Хоҳиши Яъқуб ва Юҳанно

³⁵Яъқубу Юҳаннои писарони Забдой пеши Исо омада, гуфтанд: «Устод, мо мехоҳем, ки хоҳишамонро бароямон иҷро кунӣ».

³⁶Исо пурсид: «Чӣ хоҳиш доред? Бароятон чӣ кор кунам?»
³⁷Гуфтанд: «Вақте ки Ту бо шухрату ҷалол подшоҳӣ мекуни, иҷозат деҳ, якеамон аз тарафи рост ва дигаре аз тарафи чапи Ту бишинем».

³⁸Исо ҷавоб дод: «Шумо намефаҳмед, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косаи азобе, ки Ман менӯшам, нӯшида метавонед ва магар бо он азоби марговаре, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид гирифта метавонед?»

³⁹Ҷавоб доданд: «Метавонем». Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Хӯш, аз косаи Ман хоҳед нӯшид ва бо азобе, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид хоҳед гирифт. ⁴⁰Аммо ба интиҳоб кардани касоне, ки аз дасти чапу рости Ман мешинанд, Ман ҳақ надорам. Ба ин ҷойҳо касоне мешинанд, ки Худо онҳоро пешакӣ таъин кардааст».

⁴¹Даҳ шогирди дигар инро шунида, аз Яъқубу Юҳанно ба ғазаб омаданд. ⁴²Пас, Исо ҳамаи онҳоро ба наздаш даъват карда, гуфт: «Шумо медонед, ки подшоҳон ва ҳокимон ба мардуми худ зӯрварӣ мекунанд ва ҳукмашонро ба онҳо мегузаронанд. ⁴³Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар касе, ки дар байни шумо бузург будан мехоҳад, бояд хизматгори дигарон бошад ⁴⁴ва ҳар касе, ки мехоҳад дар пеш истад, бояд ғуломи хама бошад».

⁴⁵ Ҳатто Ман, Писари Одамизод наомадаам, ки ба Ман хизмат кунанд. Ман омадаам, ки ба дигарон хизмат кунам ва барои нархи начоти бисёр одамонро супоридан чонамро фидо кунам».

Шифо ёфтани нобино

⁴⁶ Баъд онҳо ба шаҳри Ариҳо омада расиданд. Вақте ки Исо бо шогирдонаш ва мардуми зиёде аз ин шаҳр берун мерафтанд, дар канори роҳ Бартимай ном нобиное, ки писари Тимай буд, нишаста, садақа мепурсид.

⁴⁷ Чун Бартимай шунид, ки Исои Носирӣ аз он роҳ мегузарад, фарёд зада, гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кун!»

⁴⁸ Бисёриҳо ӯро сарзаниш карда, гуфтанд, ки хомӯш шавад. Аммо ӯ боз баландтар дод зада мегуфт: «Эй насли Довуд, ба ман раҳм кун!»

⁴⁹ Исо аз роҳаш бозистода, гуфт: «Ба вай бигӯед, ки ин чо биёяд». Мардум нобиноро чеғ зада, гуфтанд: «Аз чоят хез, на-тарс, зеро Ӯ туро ба наздаш чеғ мезанад».

⁵⁰ Бартимай чомаашро кашида, аз чояш парида хест ва назди Исо омад. ⁵¹ Исо аз вай пурсид: «Ту чӣ мехоҳӣ? Бароят чӣ кор кунам?» Нобино гуфт: «Устод, мехоҳам чашмонам бино шавад». ⁵² Исо ба ӯ гуфт: «Бирав, имонат туро шифо дод». Худи ҳамон лаҳза чашмони вай бино шуд ва ӯ аз паси Исо рафт.

Ба Уршалим бо тантана ворид шудани Исо

11 ¹ Исо ва шогирдонаш ба шаҳри Уршалим наздик шуда, ба деҳаҳои Байтфочӣ ва Байтанёи назди кӯҳи Зайтун расиданд. Сипас, Ӯ ду шогирдашро пешопеши Худ фиристода, ² ба онҳо гуфт: «Ба деҳае, ки дар рӯ ба рӯи шумост, равед. Ҳамин ки ба он чо мерасед, хари бастаеро мебинед, ки то ҳол касе ба он савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин чо биёред. ³ Агар касе бипурсад, ки чаро ин корро мекунед, бигӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд ва Ӯ ба зудӣ онро ба чояш бармегардонад».

⁴Он ду шогирд рафта, хареро, ки дар канори кӯча, дар назди дарвозае баста шуда буд, ёфтанд. Вақте банди онро мекушоданд, ⁵баъзе аз одамони он ҷо истода пурсиданд: «Чӣ кор карда истодаед? Чаро банди харро мекушоед?» ⁶Шогирдон суханони Исоро такрор карданд ва одамон ба онҳо иҷозат доданд.

⁷Пас онҳо харро ба назди Исо оварда, чомахоёшонро ба болои хар партофтанд ва Исо ба он савор шуд. ⁸Бисёр одамон чомаҳои худро пеши роҳи Ӯ пойандоз мекарданд, дигарон бошанд, навдаҳои сербарги аз сахро буридашонро пеши роҳи Ӯ мегузоштанд.

⁹Мардуме, ки аз пешу қафои Ӯ мерафтанд, фарёд мезаданд: «Шаъну шараф ба Худо!

Баракат ёбад касе, ки ба номи Худованд меояд!*

¹⁰ Муборак бошад Подшоҳии аҷлоди мо Довуд, ки он наздик омада истодааст!

Шаъну шараф ба Худо дар осмон!»

¹¹Ҳамин тавр, Исо ба Уршалим омада, ба маъбади Худо рафт ва ҳама чизро аз назар гузаронд. Азбаски бевақт шуда буд, бо дувоздаҳ шогирди Худ ба деҳаи Байтанё равона шуд.

Лаънат кардани дарахти анҷир

¹²Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз Байтанё мерафтанд, Исо гурусна монд. ¹³Каме дуртар дарахти сербарги анҷирро дида, ба сӯяш рафт. Ӯ мехост анҷире пайдо кунад, вале ба он наздик омада, дид, ки ғайр аз баргҳо дар он ягон мевае набуд, чунки ханӯз вақти анҷир набуд. ¹⁴Ӯ ба дарахт гуфт: «Аз ин пас касе харгиз аз ту дигар мева нахӯрад». Шогирдонаш инро шуниданд.

Пок кардани маъбади Худо

¹⁵Ҳангоме ки ба Уршалим даромаданд, Исо ба хавлии маъбади Худо ворид шуда, онҳоеро, ки бо харидуфурӯш машғул

* 11:9 Забур 117:25-26

буданд, аз он чо берун ронда, мизҳои пуливазкунандагон ва курсиҳои кабу́тарфурушонро чаппа кард. ¹⁶ Вай нагузошт, ки касе чизеро барои савдо аз сахни маъбади Худо гузаронад.

¹⁷ Сипас, мардумро таълим дода, гуфт: «Оё дар навиштаҷот наомадааст, ки „хонаи Ман хонаи дуо барои тамоми халқҳо номида мешавад“?»* Шумо бошед, онро ба хонаи дуздон табдил додаед».

¹⁸ Чун коҳинони калон ва устодони шариат ин суҳанонро шуниданд, нақшаи куштани Исоро кашиданд. Онҳо аз Исо тарсиданд, зеро тамоми мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монда буданд.

¹⁹ Ҳамон бегоҳ Исо бо шогирдонаш аз шаҳр берун рафт.

Дарахти хушкидаи анҷир

²⁰ Саҳарии рӯзи дигар онҳо дар роҳ диданд, ки ҳамон дарахти анҷир аз решааш хушк шудааст. ²¹ Петрус ҳодисаи рӯзи гузаштaro ба ёд оварда гуфт: «Устод, нигоҳ кун! Дарахти анҷир, ки онро лаънат кардӣ, хушк шудааст!»

²² Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба Худо имон дошта бошед. ²³ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар касе ба ин кӯҳ фармон дода гӯяд: „Бархеста худро ба баҳр парто“ ва дар дилаш шубҳае надошта бошад, балки бовар кунад, ки он чи мегӯяд, ҳамон тавр мешавад, он гоҳ ҳамон чиз барояш иҷро мешавад. ²⁴ Барои ҳамин ҳам ба шумо мегӯям, ҳар чи дар дуо талаб мекунед, бовар кунед, ки аллақай онро гирифтаед ва он аз они шумо мешавад. ²⁵⁻²⁶ Вале ҳангоми дуо кардан, агар аз касе ранҷида бошед, ӯро бубахшед, то ки Падари осмонии шумо низ гуноҳхоятонро бахшида тавонад».

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

²⁷ Онҳо боз ба Уршалим омаданд. Вақте ки Исо дар сахни маъбади Худо рафтуо мекард, коҳинони калон, устодони ша-

* 11:17 Ишаъё 56:7

риат ва пирони қавм наздаш омада, ²⁸ пурсиданд: «Ту бо кадом ҳуқуқ ин корхоро мекуни? Ин ҳуқуқро ба Ту кӣ додааст?»

²⁹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ба шумо як саволе дорам. Агар ҷавоб диҳед, Ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корхоро мекунам. ³⁰ Ба Ман бигӯед, ба Яҳё кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид диҳад: Худо ё инсон?»

³¹ Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Агар гӯем, ки „Худо дода буд“, Ё мегӯяд: „Пас чаро ба ӯ бовар накардед?“ ³² Агар гӯем: „Инсон“...», (онҳо аз мардум метарсиданд, зеро ҳамаи мардум ба пайғамбар будани Яҳё имон доштанд).

³³ Оқибат онҳо ба Исо «намедонем» гуфта, ҷавоб доданд. Исо низ ба онҳо гуфт: «Пас Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корхоро мекунам».

Масал дар бораи ичорақорон

12 ¹ Баъд Исо ба мардум бо масалҳо гап заданро сар кард: «Марде тоқзоре бунёд карда, дар гирдаш девор сохт. Сипас ҳавзчае барои фишурдани ангур тайёр кард ва як дидбонгоҳ сохт. Баъд тоқзорашро ба чанд нафар ичора дода, ба кишвари дигар сафар кард.

² Дар мавсими ҳосилғундорӣ соҳиби тоқзор хизматгораширо назди тоқпарварон фиристод, то ки ҳаққи худро аз он тоқзор бигирад. ³ Вале онҳо он хизматгорро гирифта заданду бо дастии холӣ баргардонданд. ⁴ Соҳиби тоқзор хизматгори дигарро фиристод, вале онҳо ба сари вай зада, ҳақорат карданд. ⁵ Баъд боз хизматгори дигарро фиристод, лекин ўро куштанд. Бисёри хизматгорони дигарро ҳам, ки мефиристод, ё мезаданд ё мекуштанд.

⁶ Ҳамин тавр, дар хонаи соҳиби тоқзор ба ғайр аз писари азизаш каси дигаре намонд. Оқибат „писарамро ҳатман иззату эҳтиром мекунам“ гуфта, писарашро фиристод. ⁷ Вале тоқпарварон ба якдигар гуфтанд: „Вай меросхўр аст! Биёед, ўро мекушем ва соҳиби мерос мешавем!“ ⁸ Сипас, ўро дошта, куштанд ва ҷасадашро берун аз тоқзор партофтанд.

⁹ Акнун сохиби тоқзор чӣ гуна рафтор мекунад? Баргашта он тоқпарваронро мекушад ва тоқзорро ба дигарон медиҳад.

¹⁰ Оё шумо дар навиштаҷот нахондаед:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд,
санги асосии таҳкурсии бино гардид.

¹¹ Ин кори Худованд аст

ва ба назарамон ачиб менамояд“».*

¹² Азбаски роҳбарони дин фаҳмиданд, ки ин масал бар зидди онҳо буд, кӯшиш карданд, ки Ӯро дастгир кунанд, вале аз мардум метарсиданд, бинобар ин Ӯро ба холи Худ гузошта рафтанд.

Савол дар бораи супоридани андоз

¹³ Дертар чанд нафар аз фарисиён ва тарафдорони Ҳиродус ба назди Исо фиристода шуданд, то ки Ӯро бо сухан ба дом афтонанд. ¹⁴ Онҳо омада, гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Ту ростқавл ҳастӣ ва ба фикри одамон эътибор надода, бе хушомадгӯӣ роҳҳои Худоро аз рӯйи ҳақиқат таълим медиҳӣ. Бигӯ, ки оё ба шоханшохи Рум андоз супорем ё не?» ¹⁵ Исо, ки аз дурӯягии онҳо бохабар буд, чунин гуфт: «Чаро мехоҳед Маро ба дом афтонед? Ба Ман як тангаи динорро биёред, ки бином».

¹⁶ Вакте динорро ба Ӯ доданд, пурсид: «Дар ин танга акс ва номи киро мебинед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Шоханшоҳро».

¹⁷ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Он чи аз они шоханшоҳ аст, ба шоханшоҳ бидиҳед ва он чи аз они Худост, ба Худо». Онҳо аз ҷавоби Исо дар хайрат монданд.

Савол дар бораи зиндашавӣ

¹⁸ Сипас, баъзеҳо аз равияи саддуқӣён, ки зиндашавии мурдагонро рад мекарданд, ба назди Исо омада пурсиданд:

¹⁹ «Устод, Мусо дар шариат ба мо навиштааст, ки „агар баро-

* 12:11 Забур 117:22-23

дари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай зани ўро ба никохи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро хамчун насли бародари марҳумаш бидонад^{***}. ²⁰ Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари калонӣ зан гирифт, аммо фарзанд надида, аз олам чашм пӯшид. ²¹ Баъд бародари дуюм хамсари ўро ба занӣ гирифта, ӯ ҳам фарзанде ба дунё наоварда вафот кард. Бо бародари сеюм хам хамин тавр рӯй дод. ²² Бо хамин сурат ҳамаи ҳафт бародарон бефарзанд вафот карданд. Баъд аз ҳама он зан хам аз олам чашм пӯшид. ²³ Пас рӯзе, ки мурдаҳо зинда мешаванд, вай зани кадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ гирифта буданд!»

²⁴ Исо ҷавоб дод: «Хатои шумо дар он аст, ки на маънои навиштаҷотро медонеду на қудрати Худоро. ²⁵ Вақте ки мурдаҳо зинда мешаванд, онҳо на зан мегиранду на шавҳар мекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ²⁶ Вале дар бораи зинда шудани мурдаҳо магар аз китоби Мусо дар ҳикояи бутта нахондаед, ки чӣ тавр Худо ба Мусо гуфтааст: „Ман Худои Иброҳиму Исҳоку Яъқуб ҳастам“^{***}. ²⁷ Ё на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст. Шумо хатои калон мекунед».

Муҳимтарин қонуни Худо

²⁸ Яке аз устодони шариат ба назди онҳо омада баҳсу мунозирашонро шунид. Вақте ӯ дид, ки Исо ба онҳо чӣ ҷавоби хубе дод, пурсид: «Аз тамоми фармоишҳои Худо кадомаш аз ҳама муҳимтар аст?»

²⁹ Исо ҷавоб дод: «Аввалин фармоиши муҳим ин аст: „Эй қавми Исроил, гӯш кунед! Худованд Худои мо Худованди яккаву ягона аст. ³⁰ Худованд Худои худро бо тамоми дилу қон ва бо тамоми ақлу ҳуш ва бо тамоми қуввати худ дӯст дор“^{***}.

* 12:19 Такрори Шариат 25:5

** 12:26 Ҳуруҷ 3:6

*** 12:30 Такрори Шариат 6:4-5

³¹Дуюмаш чунин мебошад: „Дигаронро мисли худ дӯст дор“*.
Ҳеч фармоише аз ҳардуи ин бузургтар нест».

³²Устоди шариат гуфт: «Устод, ҳақ ба ҷониби Туст. Ту бисёр хуб гуфтӣ, ки фақат як Худо вучуд дорад ва ғайр аз Ӯ, Худои дигаре нест. ³³Инчунин, Худоро бо тамоми дил ва бо тамоми ақлу ҳуш ва бо тамоми қувват дӯст доштан ва дигаронро ҳам мисли худ дӯст доштан муҳимтар аз ҳадяҳои сӯхтанӣ ва ҳама намуди қурбонӣ мебошад».

³⁴Исо дид, ки устоди шариат оқилона сухан меронад, бинобар ин, ба ӯ гуфт: «Шумо ба Подшоҳии Худо наздик ҳастед». Пас аз он дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Исо саволе диҳад.

Масех Писари кист?

³⁵Вақте Исо дар маъбади Худо ба мардум таълим медод, аз онҳо пурсид: «Барои чӣ устодони шариат мегӯянд, ки Масех, яъне Таъиншудаи Худо писари шох Довуд аст? ³⁶Дар ҳоле ки ҳуди Довуд бо таъсири Рӯҳулқудс чунин гуфта буд:

„Худованд ба Худованди ман гуфт:

«То даме ки душманонатро зери пойҳоят нагузорам,
аз дасти ростам бишин»***.

³⁷Ҳуди Довуд Масехро „Худованд“ номид, пас чӣ тавр Вай писари шох Довуд шуда метавонад?»

Мардуми зиёде суханони Ӯро бо хушнудӣ гӯш мекарданд.

³⁸Сипас, Исо онҳоро таълим дода, гуфт: «Аз устодони шариат эҳтиёт бошед. Ба онҳо маъқул аст, ки либосҳои қимат пӯшида гарданд ва мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диҳанд. ³⁹Онҳо дӯст медоранд, ки дар чойҳои бехтарини ҷамоатхонаҳо бишинанд ва дар базмҳо болонишин бошанд. ⁴⁰Онҳо намоишкорона дурудароз дуо мехонанд, вале дар асл молу мулки бевазанонро хӯрда, ғорат мекунанд! Онҳо барои ин қорҳояшон ҷазои сахттар мебинанд».

* 12:31 Ибодат 19:18

** 12:36 Забур 109:1

Ду тангаи бевазан

⁴¹ Баъд Исо рӯ ба рӯи сандуқи хайрия нишаста, ба сандук пул андохтани мардумро тамошо мекард. Баъзеҳо, ки сарватманд буданд, пули зиёде хайр мекарданд.

⁴² Ҳамин вақт як бевазани камбағал низ омада, ду тангаи хурди мисинро, ки арзиши кам дошт, ба сандук андохт. ⁴³ Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳама зиёдтар хайрот кард. ⁴⁴ Чунки онҳо аз зиёдати бойигариашон садақа карданд, вай бошад, ҳамаи он чизеро, ки дошт, яъне тамоми ризку рӯзиашро дод».

Азобу уқубатҳои дарпешистода

13 ¹ Вақте Исо аз маъбади Худо мебаромад, яке аз шогирдонаш гуфт: «Устод, бубин, ин биноҳои маъбади Худо чӣ қадар боҳашамат ҳастанд! Чӣ сангҳои бузурге доранд!»

² Исо ҷавоб дод: «Шумо ин биноҳои бузургро мебинед? Санг бар болои санг намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

³ Ҳангоме ки Исо дар кӯҳи Зайтун рӯ ба рӯи маъбади Худо менишаст, Петрус, Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс дар танҳои аз ӯ пурсиданд: ⁴ «Ба мо бигӯ, ки ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва ичро шудани ҳамаи инро аз қадом аломат мефаҳмем?»

⁵ Исо ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ кунад. ⁶ Зеро бисёр қасон ба номи Ман омада мегӯянд, „Ман ҳамоноам“ ва мардуми бисёрро гумроҳ мекунанд. ⁷ Вақте ки садоҳо ва овозаҳои ҷангҳо мешунавед, ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд, вале ин маънои фаро расидани охирзамонро надорад. ⁸ Як халқ бо халқи дигар ва як давлат бо давлати дигар мечангад. Дар ҳар ҷо заминчунбиҳо мешавад ва гуруснагӣ меояд. Ҳамаи ин ҳодисаҳо монанди дардҳои аввалини зоидаи мебошанд».

⁹ Худатонро эҳтиёт кунед, зеро шуморо ба назди козӣ бурда, дар ҷамоатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд ва ба хотири Маро пайравӣ карданатон шумо дар назди ҳокимону подшоҳон

истода шаҳодат хоҳед дод. ¹⁰ Пеш аз ҳама, хушхабар бояд ба тамоми халқҳо эълон карда шавад.

¹¹ Вақте шуморо дастгир карда, ба ҷавобгарӣ мекашанд, ғам нахӯред, ки чӣ бояд бигӯед. Ҳар чи ки он вақт ба дилатон андохта мешавад, ҳамонро бигӯед, чунки он вақт на шумо, балки Рӯхулқудс, яъне Рӯҳи Худо ба воситаи шумо сухан меронад.

¹² Бародар бародари худро ва падар фарзанди худро ба қатл мерасонад. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дасти марг месупоранд. ¹³ Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот хоҳад ёфт.

Харобазори нафратангез

¹⁴ Аммо вақте ки харобазори нафратангезро дар ҷое мебинед, ки набояд бошад (ба ин диққат диҳед), он вақт агар касе дар Яҳудия бошад, ба кӯхистон гурезад. ¹⁵ Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе пойин нафарояд ва ба хона надарояд. ¹⁶ Агар касе дар сахро бошад, барои гирифтани ҷома ҳам барнагардад. ¹⁷ Вой бар ҳоли хомиладорон ва модароне, ки кӯдаки ширхӯр хоҳанд дошт!

¹⁸ Пас дуо кунед, ки ин ходиса дар вақти зимистон рӯй надиҳад. ¹⁹ Зеро дар он айём чунон азобу даҳшате рӯй медиҳад, ки аз рӯзи офариниши дунё то ба имрӯз монанди он ҳеч рӯй наодоааст ва дигар рӯй нахоҳад дод. ²⁰ Аммо Худованд он рӯзҳои азобро кӯтоҳ кардааст, чунки агар кӯтоҳ намекард, дар рӯйи замин касе зинда наменонд. Вале ба хотири интиҳобкардагонаш Худованд он рӯзхоро хатман кӯтоҳ хоҳад кард.

²¹ Ҳамон вақт агар касе ба шумо гӯяд, ки „Бинед, Масеҳ дар ин ҷост“ ва ё „Нигоҳ кунед, Ё дар он ҷост“, бовар накунад. ²² Зеро одамоне пайдо мешаванд, ки худро бардурӯғ Масеҳ ва пайғамбар меноманд. Онҳо муъҷизаю аломат нишон медиҳанд, то агар имкон бошад, интиҳобшудагони Худоро ҳам гумроҳ кунанд. ²³ Инак, бохабар бошед. Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Писари Одамизод

²⁴ Дар ҳамон рӯзҳо, баъд аз он мусибатҳо,
офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшанӣ намедихад,
²⁵ ситораҳо аз осмон фурӯ мерезанд
ва хама чиз дар осмон ба чунбиш меояд.

²⁶ Он вақт мардум Писари Одамизодро мебинанд, ки болои
абрҳо бо қудрату чалоли бузург меояд.* ²⁷ Ӯ фариштахоро ме-
фиристад, то интихобшудагони Худро аз чор тарафи дунё ва
аз тамоми гӯшаву канори замину осмон гирд оваранд.

Масал дар бораи дарахти анчир

²⁸ Аз дарахти анчир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳояш муғча
карда, барг бароварданро сар кунанд, шумо аниқ медонед, ки
ба қарибӣ тобистон меояд. ²⁹ Айнан ҳамин тавр, ҳангоме ки ба
амал омадани ин ҳодисахоро мебинед, донед, ки вақт наздик
аст, дар паси дар аст. ³⁰ Ба ростӣ ба шумо меғӯям, ки ҳанӯз
одамони ин насл аз олам нагузашта, хамаи ин ҳодисаҳо ба
амал меоянд. ³¹ Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои
Ман то абад мемонанд.

Рӯзу соати омадани Писари Одамизод

³² Лекин кай фаро расидани он рӯз ё он соатро ғайр аз Падар
касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар.

³³ Пас ҳушёр бохабар бошед, зеро намедонед, ки он вақт кай
фаро мерасад. ³⁴ Ин монанди он аст, ки марде ба сафар рафта,
хонаи худро ба хизматгорон месупорад ва ба ҳар як хизматгори
худ вазифаи махсусе медихад. Ба дарвозабон бошад, мефар-
мояд, ки посбонӣ кунад.

³⁵ Пас ҳушёр бошед, чун намедонед, ки соҳиби хона кай бар-
мегардад, бегоҳӣ ё нимаи шаб, вақти чеғзании хурӯс ё бомдо-

* 13:26 Дониёл 7:13-14

дон. ³⁶ Мабодо ӯ ногаҳон баргашта, шуморо дар хоб ёбад. ³⁷ Он чи ба шумо мегӯям, ба хама дахл дорад: хушёр бошед!»

Накшаи куштани Исо

14 ¹ То иди Наҷот ва иди Фатир ду рӯз монда буд. Коҳинони калон ва устодони шариат роҳеро ҷустуҷӯ мекарданд, ки Исоро пинҳонӣ дастгир карда, ба қатл расонанд. ² Онҳо мегуфтанд: «Ин корро дар рӯзҳои ид накунем, ки мабодо мардум ба шӯр оянд».

Ба сари Исо рехтани рағғани атрафшони қиматбаҳо

³ Исо дар Байтанё, дар хонаи Шимъун ном марде, ки пештар бемории пӯст дошт, меҳмон шуд. Дар вақти таомхӯрӣ зане омад ва як шишача рағғани атрафшони қиматбаҳоро оварда, шикасту ба сари Исо рехт.

⁴ Баъзеҳо аз ин кори зан ба ғазаб омада, ба якдигар гуфтанд: «Чаро ӯ ин рағғани қиматро исроф кард? ⁵ Ин рағғанро ба маблағи зиёда аз сесад динар фурӯхта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд». Ва занро саҳт сарзаниш мекарданд.

⁶ Вале Исо гуфт: «Вайро ором гузоред. Чаро ӯро танкид мекунад? Вай бароям кори нек кард. ⁷ Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд ва ҳар вақте ки хоҳед, шумо метавонед ба онҳо ёрӣ диҳед, вале Ман ҳамеша бо шумо нестам.

⁸ Ин зан ҳар чи тавонист, кард. Ӯ рағғанро ба баданам рехт, то онро барои гӯронидан тайёр намояд. ⁹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки хушхабар эълон гардад, кори ин зан низ барои ёдоварии вай гуфта мешавад».

Нияти хиёнаткоронаи Яхудо

¹⁰ Он гоҳ Яхудои Исқарюти, ки яке аз дувоздаҳо шоғирдони Исо буд, ба назди коҳинони калон рафт, то Исоро ба онҳо таслим кунад. ¹¹ Онҳо аз шунидани ин шод гашта, ба ӯ пул ваъда карданд. Пас Яхудо барои таслим кардани Исо фурсати муносиб мечуст.

Охирин хӯроки Исо бо шогирдон

¹² Рӯзи аввали иди Фатир, ки мардум барраи иди Начотро курбонӣ мекарданд, шогирдон аз Исо пурсиданд: «Дар кучо мехоҳӣ, ки мо рафта бароят дастархони иди Начотро тайёр намоем?»

¹³ Исо ду нафар шогирдашро фиристода, гуфт: «Ба шаҳр равед. Дар он ҷо шуморо марде пешвоз мегирад, ки кӯзаи об мебарад. Аз паси ӯ биравед. ¹⁴ Ба ҳамон хонае, ки он мард медарояд, шумо ҳам дароед ва ба соҳиби хона бигӯед: „Устод мепурсад, ки кучост меҳмонхонаи Ӯ, ки дар он ҳамроҳи шогирдонаш хӯроки иди Начотро хӯрда тавонад?“ ¹⁵ Вай ба шумо болохонаи калонро нишон медиҳад, ки аллакай ғундошта, ба тартиб оварда шудааст ва шумо дар ҳамон ҷо бароямон дастархон тайёр кунед».

¹⁶ Пас шогирдон ба шаҳр рафтанду ҳамаро ҳамон тавре ки Исо гуфта буд, дарёфтанд ва онҳо хӯроки иди Начотро тайёр намуданд.

¹⁷ Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш омад. ¹⁸ Вақте ки дар гирди дастархон нишаста хӯрок меҳӯрданд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо меғӯям, яке аз шумо, ки ҳоло бо Ман хӯрок хӯрда истодааст, ба Ман хиёнат мекунад».

¹⁹ Онҳо ғамгин шуда, паси ҳамдигар аз Ӯ мепурсиданд: «Оё ин шахс ман ҳастам?» ²⁰ Исо ҷавоб дод: «Ин корро яке аз дувоздаҳ нафари шумо мекунад, ки лукмаи нонашро ҳамроҳи Ман дар як табақ тар карда истодааст».

²¹ Писари Одамизод аз рӯйи он чизе ки дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, мемирад. Аммо вой бар ҳоли он касе, ки ба Писари Одамизод хиёнат мекунад. Бехтар мебуд, ки харгиз ба дунё намеомад!»

Таоми шои Худованд

²² Ҳангоме ки онҳо хӯрок меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, ба Худо шукр гуфт. Баъд онро пора карда, ба онҳо тақсим намуда, гуфт: «Нонро бигиред, ки ин бадани Ман аст».

²³Пас косаро гирифта, шукргузорӣ карду онро ба шогирдонаш дод ва ҳамаи онҳо аз он нӯшиданд. ²⁴Исо ба онҳо гуфт: «Ин хуни Ман аст ва бо он Худо бо халқаш аҳду паймон мебандад. Хуни Ман ба хотири одамони зиёде рехта мешавад. ²⁵Ба ростӣ ба шумо мегӯям, Ман боз ҳамроҳи шумо дар Подшоҳии Худо шираи ангури нав хоҳам нӯшид. Лекин то он рӯз харгиз наменӯшам».

²⁶Баъд онҳо Худоро ҳамду сано гуфтанд ва ба кӯҳи Зайтун равона шуданд.

Пешгӯйӣ дар бораи инкори Петрус

²⁷Пас Исо ба шогирдон гуфт: «Ҳамаи шумо Маро тарк мекунед, чунки дар навиштаҷот омадааст: „Чӯпонро мезанам ва гӯсфандон пароканда мешаванд“.* ²⁸Аммо вақте ки зинда мешавам, пеш аз он ки шумо ба вилояти Ҷалил биравед, Ман ба он чо меравам».

²⁹Петрус гуфт: «Дигарон Туро тарк кунанд ҳам, ман ин корро намекунам».

³⁰Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, худи имшаб, ханӯз хурӯс ду бор чеғ назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ».

³¹Аммо Петрус бо қатъият гуфт: «Агар бо Ту мурданам лозим ояд ҳам, харгиз Туро инкор намекунам». Дигарон низ чунин гуфтанд.

Дуои Исо дар боғи Ҷатсимонӣ

³²Онҳо ба чое рафтанд, ки Ҷатсимонӣ ном дошт ва Ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Шумо дар ин чо бошед, Ман рафта дуо мекунам». ³³Ӯ ҳамроҳаш Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бурд. Ҷаму андӯҳаш сахт шиддат меёфт ва ³⁴Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ҷаму ғусса чонам ба лаб расидааст. Ин чо бимонеду бедор бошед».

* 14:27 Закарё 13:7

³⁵Инро гуфта, Исо каме дуртар рафт ва Худро ба рӯйи замин партофта, дуо кард, ки агар шавад, он вақти азоб ба сараш наояд. ³⁶Сипас гуфт: «Эй Або, эй Падарҷонам! Бароят ҳама чиз имконпазир аст. Ин косаи азобро аз сари Ман дур кун. Аммо на хости Ман, балки хости Ту иҷро шавад».

³⁷Баъд баргашта, дид, ки шогирдонаш хобидаанд. Ҷ аз Петрус пурсид: «Шимъун, ту хобидаӣ? Магар як соат бедор истода натавонистӣ? ³⁸Бедор бошеду дуо кунед, то ки ба васваса наафтед. Чунки рӯҳ тайёр, аммо ҷисм нотавагон аст».

³⁹Пас, боз рафта, бо ҳамон суҳанони пештарааш дуо кард. ⁴⁰Баъд баргашта, онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо ҳатто чашмонашонро кушода наметавонистанд ва намедонистанд, ки ба Исо чӣ ҷавоб диҳанд.

⁴¹Вай бори сеюм баргашта, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта истироҳат мекунад? Бас, акнун вақту соати он ҳам расид, ки Писари Одамизод ба дасти гунаҳкорон таслим карда шавад. ⁴²Барҳезед, меравем. Нигоҳ кунед, он касе ки ба Ман хиёнат мекунад, наздик омад».

Дастгир кардани Исо

⁴³Яқбора, ҳанӯз Ҷ суҳанаширо тамом накарда, Яҳудо, яке аз дувоздаҳ шогирдонаш ҳамроҳи як тӯда одамоне, ки калтаку шамшер дар даст доштанд, аз ҷониби коҳинони калон, устодони шариат ва пирони қавм расида омад. ⁴⁴Хиёнаткор ба онҳо пешакӣ чунин шарт карда буд: «Касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунеду таҳти назорат гирифта баред».

⁴⁵Яҳудо рост пеши Исо омад ва «Устод!» гуфта, Ҷро бӯсид. ⁴⁶Пас онҳо Исоро дастгир карда, маҳкам доштанд. ⁴⁷Ҳамон замон як нафар аз ҳозирон шамшераширо аз ғилоф кашида, ба ғуломи саркоҳин ҳамла оварду гӯшаширо бурида партофт.

⁴⁸Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Магар шумо Маро роҳзан фикр мекунад, ки барои дастгир карданам бо калтаку шамшерҳо омадаед? ⁴⁹Ман ҳар рӯз бо шумо дар маъбади Худо будам ва таълим меодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. Вале

бигзор гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд». ⁵⁰ Ҳамон вақт ҳамаи шогирдонаш Ёро танҳо монда гурехтанд.

⁵¹ Як ҷавоне аз паси Исо рафт, ки дар танаш ҳеҷ чиз надошт ва фақат бо матои катонӣ худро печонда буд. Сарбозон ёро дастгир карданд, ⁵² аммо ӯ халос хӯрда, тани барахна гурехт, чунки матои катонӣ дар дасти онҳо монд.

Дар назди шӯрои пирон

⁵³ Исоро ба хонаи саркоҳин бурданд. Ҳамаи коҳинони калон, пирони қавм ва устодони шариат дар он ҷо ҷамъ шуданд. ⁵⁴ Петрус аз пайи Исо дар масофаи каме дуртар меомад ва ба ҳавлии саркоҳин даромада, бо посбонон нишаст, то ки дар назди оташ гарм шавад.

⁵⁵ Коҳинони калон ва ҳамаи аъзоёни дигари шӯрои пирон бо нияти ба қатл расондани Исо кӯшиш карданд, ки бар зидди Ё ягон далеле пайдо кунанд, лекин ҳеҷ далеле ёфта наметавонистанд. ⁵⁶ Бисёриҳо бар зидди Исо шаҳодати дурӯғ доданд, аммо гуфтаҳоиашон ба ҳам мувофиқ намеомад. ⁵⁷ Баъзеҳо аз ҷо бархеста, ба Исо чунин тухматҳо карданд: ⁵⁸ «Мо шунидем, ки Ё мегуфт: „Ман ин маъбади Худоро, ки бо дасти инсон сохта шудааст, вайрон мекунам ва баъд аз се рӯз дигареро месозам, ки бо дасти инсон сохта нашудааст“». ⁵⁹ Вале ин шаҳодатҳои онҳо низ ба якдигар мувофиқ набуд.

⁶⁰ Он вақт саркоҳин дар ҳузури ҳама бархеста, аз Исо пурсид: «Ба ин далеле, ки Туро айбдор мекунанд, ягон гапи гуфтани дорӣ?» ⁶¹ Аммо Исо хомӯш истода, ҳеҷ ҷавобе надод. Саркоҳин боз пурсид: «Магар Ту Масеҳ ва Писари Худое ҳастӣ, ки ба Ё ҳамду сано мехонем?»

⁶² Исо гуфт: «Ҳастам ва рӯзе Писари Одамизодро хоҳед дид, ки аз дасти ростии Худои Пурқудрат нишаста* бо абрҳои осмон меояд**».

* 14:62 Забур 109:1

** 14:62 Дониёл 7:13-14

⁶³ Он гоҳ саркоҳин либоси танашро дарронда гуфт: «Дигар ба мо ҳеҷ шохиде лозим ҳам нест! ⁶⁴ Шумо худатон сухани куфри Ёро шунидед. Ба чӣ қарор меод?» Пас ҳамаи онҳо Ёро айбдор карда, ба марг маҳкум намуданд.

⁶⁵ Баъд баъзеҳо ба Исо туф мекарданд. Онҳо чашмони Ёро баста, ба рӯяш торсақӣ зада, мегуфтанд: «Агар пайғамбар бошӣ, бигӯй, ки Туро кӣ зад?» ва сарбозон ҳам Ёро бурда заданд.

Исоро инкор кардани Петрус

⁶⁶⁻⁶⁷ Петрус ҳоло ҳам дар ҳавлӣ назди оташ нишаста, худро гарм мекард. Ҳамин вақт яке аз канизакони саркоҳин ўро дид ва ба ӯ бодикқат нигоҳ карда гуфт: «Ту низ ҳамроҳи Исои Носирӣ будӣ!»

⁶⁸ Петрус инро инкор карда гуфт: «Намедонам ва намефаҳмам, ки чӣ мегӯӣ». Ӯ ба назди дарвоза рафт ва ҳамон замон хурӯс чеғ зад.

⁶⁹ Канизак Петрусро бори дигар дид ва ба одамони дар он ҷо истода гуфт: «Ин мард ҳам яке аз шарикони Исо аст!» ⁷⁰ Петрус инро боз инкор кард. Каме дертар одамони дар он ҷо истода ба Петрус гуфтанд: «Аниқ ту шарики онҳой, чунки чалилӣ ҳастӣ!»

⁷¹ Петрус бошад, қасам хӯрда, гуфт: «Худо занад, ки ин Ода-меро, ки дар борааш мегӯед, намешиносам».

⁷² Ҳамон лаҳза хурӯс бори дуюм чеғ зад ва сухани Исо ба хотири Петрус омад. Ӯ гуфта буд, ки ханӯз хурӯс ду бор чеғ назада, вай се бор шинохтани Исоро инкор мекунад. Он гоҳ Петрус худро дошта натавониста ба гиря даромад.

Дар назди Пилотус

15 ¹ Саҳарии барвақт коҳинони калон, пирони қавм бо устодони шариат ва тамоми аъзоёни шӯрои пирон дар маҷлис ба як қарор омаданд. Онҳо дасти Исоро баста, аз ҳавлии Қаёфо бароварданд ва ба дасти ҳоким Пилотус супориданд.

² Пилотус аз Исо пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ту ҳамин тавр мегӯӣ».

³ Коҳинони калон Исоро аз бисёр чихат айбдор мекарданд. ⁴ Пилотус аз Ҷ пурсид: «Чаро ҷавоб намедихӣ? Бубин, Туро чӣ қадар айбдор мекунанд». ⁵ Вале Исо боз ҳам чизе нагуфт ва Пилотус дар ҳайрат монд.

⁶ Аз рӯйи одат ҳоким Пилотус ҳар иди Начот як нафар маҳбусро, ки мардум талаб мекард, озод менамуд. ⁷ Дар он вақт Бараббо ном марде, ки бо шариконаш дар шаҳр шӯриш бардошта, одам кушта буд, дар зиндон менишаст. ⁸ Мардум пеши Пилотус рафтанд аз ӯ хоҳиш карданд, ки мисли ҳарсола як нафар маҳбусро озод кунад. ⁹ Пилотус пурсид: «Меҳоҳед, ки бароятон Шоҳи Яҳудиёнро озод кунам?» ¹⁰ Зеро мефаҳмид, ки коҳинони калон Исоро аз рӯйи ҳасад ба дасти ӯ супорида буданд.

¹¹ Вале коҳинони калон мардумро ба ошӯб оварданд, то ба ивази Исо озод кардани Барабборо талаб кунанд. ¹² Пилотус боз аз онҳо пурсид: «Пас бо он касе, ки шумо Ҷро Шоҳи Яҳудиён меномед, чӣ қор кунам?»

¹³ Онҳо фарёд заданд: «Ба салиб меҳкӯб кунед!»

¹⁴ Пилотус гуфт: «Чаро? Охир Ҷ чӣ бадие кардааст?» Лекин онҳо боз баландтар фарёд заданд: «Ҷро меҳкӯб кунед!»

¹⁵ Пилотус, ки меҳост мардумро розӣ нигоҳ дорад, барояшон Барабборо озод кард ва Исоро ба дасти сарбозон супорид, то ки Ҷро қамчинқорӣ намуда, ба салиб меҳкӯб кунанд.

Исоро масҳара кардани сарбозон

¹⁶ Сарбозон Исоро ба сахни дарбори ҳоким бурда, аскарони зиёдро чамъ карданд. ¹⁷ Баъд ба Исо чомаи бунафшранг пӯшонданд ва аз навдаҳои хор тоҷе бофта, ба сараш гузоштан. ¹⁸ Ба Ҷ таъзим карда, фарёд мезаданд: «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» ¹⁹ Онҳо бо чӯб ба сараш мезаданд, ба Ҷ туф мекарданд ва дар наздаш ба зону истода, ба Ҷ сачда менамуданд. ²⁰ Вақте ки онҳо масҳара кардани Ҷро бас карданд, чомаи бунафшрангро аз танаш кашида, либоси Худашро пӯшонданд ва барои ба салиб меҳкӯб кардан Ҷро аз он ҷо берун бурданд.

Ба салиб мехкӯб шудани Исо

²¹ Дар роҳ онҳо бо як роҳгузаре аз шаҳри Қайравон вохӯрданд, ки аз саҳро бармегашт. Он мард Шимъун ном дошт ва падари Искандару Руфус буд. Сарбозон ӯро маҷбур карданд, ки чӯби салиби Исоро бардошта барад. ²² Баъд Исоро ба ҷое оварданд, ки Ҷолҷото, яъне «Ҷойи косахонаи сар» ном дошт. ²³ Сарбозон ба Ӯ майи бо доруи мурр омехтаро доданд, вале Ӯ онро нанӯшид. ²⁴ Он гоҳ Исоро ба салиб мехкӯб карданду барои тақсим кардани либоси Ӯ қуръа партофтанд, то ҳар кас ҳар қисми либоси Ӯро бигирад. ²⁵ Соати нуҳи саҳар буд, ки Ӯро ба салиб мехкӯб карданд. ²⁶ Дар лавҳаи айбнома бар зидди Исо навиштанд: «Шоҳи Яҳудиён».

²⁷⁻²⁸ Ҳамроҳи Исо боз ду роҳзанро аз тарафи чапу росташ ба салибҳои дигар мехкӯб карданд.

²⁹ Роҳгузарон Исоро дашном дода, сар чунбонда мегуфтанд: «Ту ки маъбади Худоро вайрон карда, дар се рӯз аз нав месохтӣ, ³⁰ Худатро начот дода, аз салиб фуруд ой!»

³¹ Қоҳинони калон ва устодони шариат низ Исоро масҳарақунон ба якдигар мегуфтанд: «Дигаронро начот медоду Худашро начот дода наметавонад. ³² Бигзор Масеҳи Худо, ки Шоҳи Исроил аст, акнун аз салиб пойин фарояд, то мо инро дида, имон оварем!» Ҳатто онҳое, ки ҳамроҳаш мехкӯб шуда буданд, Ӯро дашном медоданд.

Марги Исо

³³ Нисфирӯзӣ тамоми рӯи заминро торикӣ фаро гирифт ва то соати се давом ёфт. ³⁴ Дар соати се Исо бо овози баланд дод зада, гуфт: «Элоҳӣ! Элоҳӣ! Лама сабақтанӣ?», яъне «Худоё, Худои Ман! Ҷаро Маро тарк кардӣ?!»* ³⁵ Баъзе аз ҳозирон инро шунида гуфтанд, ки Ӯ Илёс пайғамбарро садо мекунад. ³⁶ Сипас як нафар давида, латгаеро ба сирко тар намуд ва бо

* 15:34 Забур 21:2

нӯги чӯб дароз карда, онро ба Исо нӯшонданӣ шуд ва гуфт: «Истед, бинем, ки оё Илёс омада Ӯро аз салиб гирифта пойин мефарорад?» ³⁷ Баъд Исо нолаи баланде карда, чон дод.

³⁸Худи ҳамин вақт пардае, ки ҷойи муқаддастарини маъбади Худоро чудо мекард, аз боло то пойинаш дарида, ду пора шуд. ³⁹Вақте як сардори лашкар, ки дар рӯ ба рӯи салиб истода буд, дид ки Исо чӣ тавр фарёд зада, чон дод, гуфт: «Дар ҳақиқат ин Мард Писари Худо буд!»

⁴⁰Чанд зан ҳам он ҷо буданд, ки аз дур ин ҳодисаҳоро медиданд. Дар байни онҳо Марями Мачдалия, Салумит ва Марям, ки модари Яъкуби хурдсол ва Юсӣ буд, низ ҳузур доштанд. ⁴¹Онҳо дар Ҷалил ба Исо ҳамроҳ шуда, ба Ӯ хизмат мекарданд. Бисёр занони дигар низ, ки ҳамроҳи Ӯ ба Уршалим омаданд, дар он ҷо буданд.

Дафни Исо

⁴²Шом шуд ва мардум барои рӯзи шанбе тайёри медиданд. ⁴³Юсуф ном шахс аз шаҳри Ромо, ки аъзои обрӯманди шӯрои пирон буд ва фаро расидани Подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид, бочуръат пеши Пилотус рафт ва часади Исоро талаб кард. ⁴⁴Пилотус хайрон шуд, ки Исо ба ин зудӣ мурдааст, бинобар ин, сардори лашкарро даъват карда, аз ӯ пурсид, ки оё Исо аллакай мурдааст.

⁴⁵Вақте он сардори лашкар тасдиқ кард, Пилотус часади Исоро ба Юсуф супорид. ⁴⁶Юсуф матои суф харид ва часадро аз салиб пойин фароварда, кафанпеч карду ба даруни қабре, ки дар ғоре сохта шуда буд, гузошт. Баъд санги калонеро ба даромади қабр ғелонда, онро маҳкам кард. ⁴⁷Марями Мачдалия ва Марями модари Юсӣ диданд, ки часад ба кучо гузошта шуд.

Зиндашавии Исо

16 ¹Бегоҳи рӯзи шанбе, вақте ки рӯзи истироҳат ба анҷом расид, Марями Мачдалия, Марями модари Яъкуб ва Салумит рафта, атрҳои хушбӯӣ хариданд, то ки ба бадани

Исо бимоланд. ² Ва сахари и барвакти рӯзи якшанбе, баъд аз баромадани офтоб ба сӯи қабр равона шуданд.

³ Дар роҳ ба якдигар мегуфтанд: «Кӣ сангро аз даромади қабр барои мо меғелонад?» ⁴ Вақте ки назди қабр расиданд, диданд, ки он санги бениҳоят калони қабр як сӯ ғелонда шудааст.

⁵ Пас ба даруни қабр даромада диданд, ки як ҷавоне бо либоси сафед дар тарафи рост нишастааст. Занон ба ҳайрат афтоданд.

⁶ Вале ҷавон ба онҳо гуфт: «Ҳайрон нашавед! Шумо Исои Носирии ба салиб меҳкӯбшударо меҷӯед. Вай зинда шуд ва дар ин ҷо нест! Ба ҷое, ки ҷасадашро гузошта буданд, нигоҳ кунед! ⁷ Ҳоло рафта, ба шогирдонаш ва ба Петрус бигӯед, ки Исо пешопеши онҳо ба Ҷалил меравад. Онҳо Ӯро дар он ҷо хоҳанд дид, чунон ки Ӯ ба онҳо гуфта буд».

⁸ Занҳо тарсонун ларзон берун баромада, аз назди қабр гурехтанд ва ба касе чизе нагуфтанд, чунки дар ҳарос буданд.

Аён шудани Исо ба шогирдонаш

⁹ Исо субҳи рӯзи якшанбе зинда шуд ва аввал ба Марями Маҷдалия, ки аз вучуди ӯ хафт чинро берун карда буд, Худро аён кард. ¹⁰ Марям назди шогирдони гирёну мотамзада рафта, ин хабарро гуфт. ¹¹ Вале онҳо суханони ӯро шунида, бовар накарданд, ки Исо зинда асту Марям Ӯро дидааст.

¹² Баъд Исо Худро дар сурати дигар ба ду шогирдаш, ки ба деҳа мерафтанд, зоҳир кард. ¹³ Онҳо баргашта, инро ба дигарон нақл намуданд, аммо ҳеҷ кас ба суханони онҳо бовар накард.

¹⁴ Дар охир Исо ба он ёздаҳ шогирдаш дар вақти хӯрок хӯрданишон зоҳир шуд ва Ӯ онҳоро ба сабаби беимониву кундфаҳмӣ сарзаниш кард, зеро ба суханони касоне, ки Ӯро баъд аз марг зинда дида буданд, бовар накарданд.

¹⁵ Баъд ба онҳо гуфт: «Ба тамоми дунё рафта, хушхабарро ба ҳама эълон кунед!» ¹⁶ Ҳар кӣ имон оварад ва таъмид гирад, наҷот меёбад, вале ҳар кӣ имон наорад, ҳукм карда мешавад. ¹⁷ Касоне, ки имон меоваранд, чунин аломатҳоро хоҳанд дошт: онҳо бо номи Ман чинҳоро меронанд ва бо забонҳои нав

сухан мегӯянд, ¹⁸ онҳо морхоро бо даст мегиранд ва агар захр хӯранд, зараре намебинанд, даст бар беморон мегузоранд ва онҳо шифо меёбанд».

¹⁹ Вақте ки суҳбати Худованд Исо бо онҳо тамом шуд, Вай ба сӯи осмон бурда шуд ва аз дасти рости Худо нишаст. ²⁰ Шогирдон рафта, хушхабарро дар ҳама ҷо эълон мекарданд. Худованд ҳам мададгори онҳо буд ва бо муъҷизаҳои, ки онҳо нишон медоданд, гуфтаҳоиашонро тасдиқ мекард. Омин.

ХУШХАБАРИ

ЛУҚО

Пешгуфтор

Муаллифи ин китоб маълумотеро, ки дар ин хушхабар чамъ овардааст, аз даҳони нафароне шунида буд, ки онҳо шоҳидони зиндаи ҳаёт ва фаъолияти Исои Масеҳ буданд. Номи муаллиф Луқо буд ва шумо метавонед маълумоти бештарро дар бораи ӯ аз пешгуфтори китоби Корномаи Фиристодагон пайдо кунед. Агарчи ӯ китоби Хушхабарро барои Теофилус ном шахсе навиштааст, он барои хонандаи имрӯза низ аҳамияти бузург дорад, чунки дар он хонанда бо таълимоту мақсади асосии ҳаёти Исои Масеҳ шинос мешавад.

Яҳудиён дар шаҳри Уршалим соҳиби маъбади Худо буданд, ки коҳинон дар он хизмат мекарданд. Коҳинон аз як қабилаи махсуси яҳудиён таъйин мешуданд ва онҳо дар пеши Худо намояндаи халқ буданд. Ҳамаи яҳудиён интизори Масеҳ, яъне Таъйиншудаи махсуси Худо буданд, ки ӯ онҳоро аз дасти румиён начот медиҳад, лекин мақсади Исои Масеҳ дигар начот буд. Луқо Исоро на фақат ҳамчун Начотбахши Исроил, балки Начотбахши тамоми дунё тасвир намудааст.

Ҳамчунин, дар ин китоб ба муҳтоҷихо ва мушкилиҳои одамон эътибори калон дода шудааст. Аз рӯйи сухани муаллиф Рӯҳулқудс (яъне Рӯҳи Худо) Исоро пур карда, ӯро барои накли хушхабар ба бечорагон ҳидоят кардааст (4:18). Дар китоб ба мавзӯи дуо низ аҳамияти махсус дода шуда, дар вақтҳои мушкил ба дуо

машғул шудани Исо зикр карда мешавад. Ҳамчунин, муаллиф мавқеи занон, кумак ба камбағалон, ба роҳи рост хидоят кардани гунаҳкорон ва мавзӯи Рӯхулқудсро васеъ тасвир мекунад.

Исои Масеҳ на танҳо шахсияти таърихии нотакрор буд, ки барои намунаи ибрат шудан ба замин омада буд, балки ӯ мақсади аз ин ҳам бузургтар дошт, ки инро хонандагон аз хондани китоб дарк мекунанд.

Сарсухан

1 ¹⁻³ Мухтарам Теофилус!

Бисёр касон аз рӯи нақлҳое, ки шоҳидону хизматчиёни аввалини хушхабар ба мо расондаанд, бо тартиб навиштани воқеаҳоеро сар карданд, ки дар байни мо рӯй дода буданд. Аз ин рӯ, ман ҳам ин воқеаҳоро аз аввал бодикқат омӯхта, лозим дониستم, ки онҳоро бо тартиб ба шумо бинависам, ⁴ то дурӯст будани таълимотеро, ки дар он тарбият ёфтаед, бидонед.

Пешгӯӣ дар бораи Яҳёи Таъмиддиханда

⁵ Дар замони ҳукмронии Ҳиродус — подшоҳи сарзамини Яхудия, коҳине зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Абиёи коҳин буд. Вай Закариё ном дошт ва занаш Элишабаъ аз авлоди Ҳоруни коҳин буд. ⁶ Ин зану шавҳар дар назари Худо росткор буданд ва тамоми фармону қонунҳои Худовандро пурра иҷро мекарданд. ⁷ Онҳо ягон фарзанд надоштанд, чунки Элишабаъ зани нозой буд, ғайр аз ин ҳар дуяшон аллакай пир шуда буданд.

⁸ Вақте ки навбати хизмат ба гурӯҳи Закариё расид, ӯ ҳамчун коҳин дар пеши Худо машғули иҷрои вазифааш шуд. ⁹ Мувофиқи расми коҳинон барои муайян кардани касе, ки ба маъбади Худованд даромада, хушбӯйихоро месӯзонад, қуръа партофтанд. Қуръа ба номи Закариё афтид. ¹⁰ Вақте ки Закариё машғули сӯзондани хушбӯйӣ буд, тамоми мардум дар берун истода дуо мекарданд.

¹¹ Он вақт ба Закариё фариштаи Худованд зоҳир шуда дар тарафи рости қурбонгоҳ, ки дар он хушбӯйӣҳо месӯзониданд, истод. ¹² Ҳамин ки Закариё ӯро дид, ҳаросон шуд ва вучудашро

воҳима зер кард. ¹³Аммо фаришта ба ӯ гуфт: «Эй Закариё, натарс. Дуоят ба даргоҳи Худо қабул шуд. Ҳамсарат Элишабаъ писаре таваллуд мекунад ва ту ӯро Яҳё ном хоҳӣ гузошт. ¹⁴Шодиву хурсандӣ насибат мегардад ва таваллуди ин кӯдак боиси хушнудии бисёриҳо мешавад, ¹⁵зеро ӯ дар назари Худованд бузург хоҳад шуд. Ӯ бояд ҳеч вақт шаробу май нанӯшад. Вақте ки кӯдак ҳанӯз дар батни модараш аст, қудрати Рӯҳулқудс, яъне қудрати Рӯҳи Худо бо ӯ хоҳад буд. ¹⁶Ӯ аз байни халқи Исроил бисёр касонро ба сӯи Худованд Худои онҳо бармегардонад. ¹⁷Вай ҳам мисли Илёс пайғамбар дар рӯҳ ва қудрат пешопеши Худованд кадам мезанад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандонашон наздик карда, саркашонро ба ҳикмати некӯкорон орад ва бо ин роҳ барои Худованд халқро тайёр кунад».

¹⁸Закариё аз фаришта пурсид: «Аз кучо мефаҳмам, ки ин иҷро мешавад? Охир ману занама пир шудаем». ¹⁹Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Ман Ҷаброил ҳастам ва дар ҳузурӣ Худо меистам. Ӯ маро фиристод, то ки бо ту гап зада, ин хабари хушро ба ту бирасонам. ²⁰Вале чун ба суханонам, ки дар вақти муайяншуда иҷро хоҳанд шуд, бовар накардӣ, холо гунг мешавӣ ва то он рӯзе, ки ҳамаи гуфтаҳоям ба амал наоянд, сухане гуфта наметавонӣ».

²¹Мардуме, ки интизори Закариё буданд, хайрон шуданд, ки чаро ӯ аз маъбади Худо набаромада истодааст. ²²Ҳангоме ки Закариё берун омад, ӯ гап зада наметавонист ва онҳо фаҳмиданд, ки дар маъбади Худо ба вай чизе аён шудааст. Ӯ гунг шуда буд, аз ин сабаб, бо одамон бо имову ишора гап мезад. ²³Ҳамин ки вақти хизмати Закариё ба охир расид, вай ба хонааш баргашт.

²⁴Баъд аз ин зани вай Элишабаъ ҳомиладор шуд ва панҷ моҳ аз хона набаромад. Элишабаъ гуфт: ²⁵«Ин кори Худованд аст, Ӯ ба ман назар кард ва шармандагии маро аз миёни мардум бардошт».

Хабар дар бораи таваллуди Исо

²⁶Дар моҳи шашуми ҳомиладорӣ Элишабаъ Худо фаришта Ҷаброилро ба шаҳри Носираи вилояти Ҷалил фиристод. ²⁷Ӯ ба

назди Марям ном духтаре омад. Марям номзади Юсуф, як марде аз авлоди шох Довуд буд. ²⁸Фаришта пеши Марям омада, гуфт: «Салом, эй писандидаи Худо! Худованд бо туст». ²⁹Марям аз ин суханони фаришта сахт дар ҳайрат афтода, худ ба худ фикр мекард, ки маънои ин салом чӣ бошад. ³⁰Фаришта бошад, ба ӯ гуфт: «Натарс, Марям, зеро ту ба Худо писанд омадӣ. ³¹Ту ҳомиладор шуда, писаре таваллуд мекуни ва номашро Исо мегузори. ³²Ӯ бузург мегардад ва Писари Худои Таоло хонда мешавад. Худованд Худо тахти ачдодаш Довудро ба Ӯ медиҳад. ³³Ӯ то абад бар халқи Яъқуб ҳукмронӣ мекунаду подшоҳиаш ҳеч гоҳ ба охир намерасад».

³⁴Марям ба фаришта гуфт: «Ман чӣ тавр ҳомиладор мешавам, ки ҳанӯз духтар ҳастам?» ³⁵Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯҳулқудс вучудатро фаро мегирад ва кудрати Худои Таоло дар ту амал мекунад. Аз ин сабаб он кӯдаке, ки ту таваллуд мекуни, муқаддас ва Писари Худо номида хоҳад шуд. ³⁶Охир ҳеши ту Элишабаъ ҳам, ки ҳарчанд ӯро нозой мешумориданд, дар пиронсолӣ писардор мегардад ва аллакай моҳи шашуми ҳомиладориаш аст. ³⁷Барои Худо ҳеч чизи ғайриимкон нест!» ³⁸Марям гуфт: «Ман бандаи Худованд ҳастам ва бигзор ҳар чизе, ки гуфтед, иҷро шавад». Сипас фаришта аз пеши ӯ рафт.

Вохӯрии Марям бо Элишабаъ

³⁹Баъд аз ин Марям бошитоб ба шаҳре, ки дар кӯҳистони Яхудия воқеъ буд, равона шуд. ⁴⁰Вақте ки ба он ҷо расид, ба хонаи Закариё даромада, бо Элишабаъ салом кард. ⁴¹Чун Элишабаъ саломи Марямро шунид, тифл дар батнаш ба чунбиш омад ва Элишабаъ аз Рӯҳулқудс пур шуда, ⁴²бо овози баланд хитоб намуд: «Ту аз байни ҳамаи занони дунё бештар баракат ёфтаӣ ва он кӯдаке, ки дар батн дорӣ, баракат ёфтааст! ⁴³Ман кистам, ки модари Хоҷаам ба диданам омадааст? ⁴⁴Нигоҳ кун! Ҳамин ки саломи ту ба гӯшам расид, аз шодӣ кӯдак дар батнам ба чунбиш омад. ⁴⁵Хушбахт ҳастӣ ту, ки ба иҷро шудани гуфтаҳои Худованд бовар кардӣ».

Таронаи Марям

⁴⁶Марям гуфт:

«Чони ман Худовандро ситоиш мекунад

⁴⁷ва рӯхам аз Худои Начотдихандаам шод аст,

⁴⁸чунки Худо ба ман барин канизи ночизаш назар
кардааст.

Баъд аз ин ҳамаи наслҳо маро хушбахт хоҳанд хонд,

⁴⁹зеро Худои Пурқудрат, ки номаш муқаддас аст,
бароям корҳои бузурге кардааст.

⁵⁰Ӯ насл ба насл раҳму шафқати Худро ба касоне нишон
медихад, ки худотарс ҳастанд.

⁵¹Ӯ корҳои бузург нишон дод

ва онҳоеро, ки дилашон мағрур буд, ба ҳар сӯ парешон
сохт.

⁵²Ҳокимонро аз тахтҳояшон ба зер афканд,
вале одамони хоксорро сарбаланд кард;

⁵³гуруснагонро аз нозу неъматҳояш сер намуда,
сарватмандонро бо дасти ҳолӣ ронд;

⁵⁴⁻⁵⁵ба хотири раҳму шафқаташ,

ҳамон тавре ки аҷдодони мо, яъне ба Иброҳим ва авло-
ди ӯ то абад ваъда дода буд,

ба бандаи Худ Исроил ёрӣ расонд».

⁵⁶Марям қариб се моҳ дар назди Элишабаъ монд ва баъд ба
хонаи худ баргашт.

Таваллуди Яхё

⁵⁷Вақти таваллуд кардани Элишабаъ фаро расид ва ӯ писаре
ба дунё овард. ⁵⁸Ҳамсояҳо ва ҳешовандонаш фаҳмиданд, ки
Худованд дар ҳаққи вай раҳми бузурге кардааст ва ба шодии
ӯ шарик шуданд.

⁵⁹Вақте ки кӯдак ҳаштрӯза шуд, ҳамаи онҳо чамъ шуданд, то
дар рӯзи хатнаи кӯдак иштирок кунанд ва хостанд ӯро монан-
ди падараш Закариё ном гузоранд. ⁶⁰Вале модараш гуфт: «Не,

номи ӯ Яҳё мешавад». ⁶¹ Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Охир, дар байни хешонат ҳеч кас ин хел ном надорад». ⁶² Баъд бо имову ишора аз Закариё пурсиданд, ки ӯ кӯдакро чӣ ном мондан мехоҳад? ⁶³ Вай тахтачаеро талаб карда, ба рӯйи он навишт «Номи ӯ Яҳё аст» ва ҳама ҳайрон шуданд. ⁶⁴ Ҳамин вақт забони Закарё кушода шуду ӯ ба гап даромада Худоро ҳамду сано хонд.

⁶⁵ Ҳамаи ҳамсояхо ба тарс афтоданд ва ин воқеахоро дар сар то сари кӯҳистони Яҳудия нақл мекарданд. ⁶⁶ Онҳое, ки нақлашонро мешуниданд, дар дили худ чунин мегуфтанд: «Ин кӯдак кӣ мешуда бошад?!» Зеро маълум буд, ки қуввати Худованд бар ин кӯдак буд.

Пешгӯйии Закариё

⁶⁷ Падари кӯдак Закариё аз Рӯхулқудс пур шуду пешгӯйӣ карда, чунин гуфт:

⁶⁸ «Ҳамду сано ба Худованд Худои Исроил!

Зеро Ӯ ба ёрии халқи Худ омада, онро озод кард.

⁶⁹ Ӯ барои мо аз авлоди бандааш Довуд

Начотдихандаи пурқудратро пайдо кард,

⁷⁰ Чун аз қадим бо забони пайғамбарони муқаддаси Худ
гуфта буд,

⁷¹ Ки моро аз душманонамон

Ва аз дасти ҳамаи онҳое, ки моро бад мебинанд, начот
медихад.

⁷²⁻⁷³ Ҳамин тавр, Ӯ аз рӯйи ваъдае, ки ба ачдодонамон дода
буд,

Ба мо раҳму шафқат нишон дод.

Инчунин Ӯ он аҳду паймони муқаддаси Худро
аз хотир набаровард,

Ки бо ачдоди мо Иброҳим баста, қасам дод,

⁷⁴⁻⁷⁵ Ки моро аз дасти душманонамон раҳой медихад,
То ки тамоми умрамон бе тарсу харос, дар покиву
некукорӣ

Ба Ӯ хизмат карда тавонем.

- 76 Пас, ту, эй фарзанд, пайғамбари Худои Таоло номида мешавӣ,
Чунки барои тайёр кардани роҳи Худованд пешопеши
Ў қадам мезанӣ
- 77 Ва ба халқи Ў мефаҳмонӣ,
Ки ба воситаи баҳшида шудани гуноҳхояшон
Онҳо начот меёбанд.
- 78 Зеро аз раҳму шафқати Худои мо
Офтоби субҳгоҳӣ аз осмон бар мо нурафшонӣ мекунад,
- 79 То бар касоне, ки дар торикию сояи марг мешинанд,
равшанӣ кунад
Ва қадамҳои моро ба роҳи сулҳу осоиштагӣ ҳидоят
намояд».

⁸⁰Кӯдак бошад, калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт ва то рӯзи ба халқи Исроил зоҳир гардиданаш дар биёбон зиндагӣ мекард.

Таваллуди Исо

2 ¹Дар он замон шоханшоҳ Августус фармон баровард, ки дар саросари шоханшоҳӣ саршумории аҳоли гузаронида шавад. ²Вақте ки ин саршуморӣ гузаронида мешуд, Кириниус ҳокими Сурия буд. ³Ҳар кас барои ба қайд гирифтани номаш бояд ба шаҳри худ мерафт. ⁴Азбаски Юсуф аз насли шоҳ Довуд буд, ӯ низ аз шаҳри Носираи вилояти Ҷалил ба шаҳри Байтлаҳми сарзамини Яҳудия рафт, зеро ин шаҳр зодгоҳи шоҳ Довуд буд. ⁵Ў номзадаш Марямро, ки ҳамон вақт ҳомиладор буд, бо худ бурд, то ки номи ӯ ҳам ба қайд гирифта шавад.

⁶Ҳангоме ки онҳо дар Байтлаҳм буданд, вақти таваллуди кӯдак фаро расид. ⁷Марям писари калониашро таваллуд кард ва лӯлапеч намуда, дар охур хобонд, чунки дар меҳмонхона барои онҳо ҷоёфт нашуд.

Чӯпонҳо ва фариштаҳо

⁸Дар даштҳои атрофи он шаҳр чӯпононе буданд, ки шабона рамаи худро посбонӣ мекарданд. ⁹Фариштаи Худованд бар

онҳо зоҳир гардид ва нури Худованд дар атрофашон дурахшид. Чӯпонҳо саҳт тарсиданд. ¹⁰Аммо фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, ман ба шумо хушхабареро овардаам, ки тамоми мардум аз он хеле шод мегарданд. ¹¹Имрӯз барои шумо дар шаҳри шоҳ Довуд Начотдихандае ба дунё омад, ки Ҷ Масеҳ ва Худованд аст. ¹²Ба шумо ҳамин аломат мешавад, ки тифли лӯлапечшударо дар охуре хобондашуда меёбед». ¹³Ногаҳон бо он фаришта дар осмон хазорҳо фариштагони дигар пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:

¹⁴ «Бигзор номи Худо дар осмонҳо шуҳрату ҷалол ёбад ва дар рӯйи замин дар байни онҳое, ки писандидаи Ҷ ҳастанд, сулҳу осоиштагӣ бошад!»

¹⁵Баъд фариштагон аз назди онҳо дур шуда, дар осмон нопадид гаштанд ва чӯпонон ба якдигар мегуфтанд: «Биёед, ба Байтлаҳм биравем ва он ҳодисаи рӯйдодаро, ки Худованд ба воситаи фаришта ба мо расонд, бубинем». ¹⁶Онҳо бошитоб рафта, Марямю Юсуф ва он кӯдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд. ¹⁷Чун он кӯдакро диданд, он чизеро, ки дар борааш шунида буданд, ба ҳама нақл карданд. ¹⁸Ҳамаи шунавандагон аз нақли чӯпонҳо ҳайрон шуданд. ¹⁹Вале Марям чизи шунидаашро дар дил нигоҳ дошта, дар борааш андеша мекард.

²⁰Чӯпонҳо баргашта, барои чизҳои шунидаву дидаашон Худоро ситоиш намуда, ба Ҷ ҳамду сано мехонданд, зеро ҳамаи он чизе, ки ба онҳо гуфта шуда буд, иҷро шуд.

Исо дар маъбади Худо

²¹Баъд аз ҳашт рӯз вақти хатнаи кӯдак фаро расид ва Ҷро Исо номиданд. Ин номро фаришта ханӯз пеш аз пайдо шудани Ҷ дар батни модараш дода буд.

²²Ҳамин ки вақти покшавии онҳо, ки мувофиқи шариати Мусо буд, фаро расид, Юсуфу Марям кӯдакро ба Уршалим оварданд, то ки ба Худованд пешкаш намоянд. ²³Зеро дар шариати Худованд навишта шудааст: «Ҷар писари аввалин бояд

ба Худо бахшида шавад»*. ²⁴Онҳо инчунин, барои он омаданд, ки аз рӯи шариат як чуфт мусича ва ё ду чӯчаи кабӯтарро қурбонӣ кунанд**.

²⁵Дар шаҳри Уршалим Шимъун ном марде зиндагӣ мекард, ки худотарсу некукор буд ва замони наҷот ёфтани халқи Исроилро интизор буд. Рӯҳулқудс бо Шимъун буд ²⁶ва ба Шимъун гуфта буд: «То Масеҳи Худованд, яъне Таъйиншудаи Ӯро набинӣ, намемирӣ». ²⁷Бо роҳнамоии Рӯҳулқудс Шимъун ба маъбади Худо рафт. Худи ҳамон рӯз падару модари Исо ҳам кӯдакро барои иҷро намудани маросими шариат ба он ҷо оварданд.

²⁸Шимъун кӯдакро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамду сано хонда гуфт:

²⁹ «Эй Худованд, Ту ваъдаатро иҷро кардӣ.

Ман бандаат ҳастам

ва акнун аз ин дунё хотирчамъ меравам,

³⁰ зеро чашмонам наҷоти Туро диданд.

³¹ Ту онро дар хузури ҳамаи халқҳо муҳайё кардӣ.

³² Ӯ нурест, ки Туро ба ғайрияхудиён ошкор мекунад ва ба халқи Исроилат шуҳрату ҷалол меорад».

³³Падару модари Исо аз чунин суханон дар бораи кӯдак хайрон шуданд. ³⁴Шимъун ба онҳо дуои нек дода, ба Марями модари Исо гуфт: «Ин кӯдак боиси ё афтодан ё бархостани бисёре аз исроилиён таъйин мешавад. Ӯ аломате аз Худо мешавад, ки бар зидди Ӯ сухан хоҳанд гуфт, ³⁵то ки фикрҳои дили бисёриҳо ошкор шавад. Ғам ҳамчун шамшер дили туро низ пора мекунад».

³⁶Дар маъбади Худо Ҳано ном пайғамбарзане буд, ки падараш Фануил ном дошт. Ӯ аз қабилаи Ошер буд. Ҳано хеле пир шуда буд. Вай баъд аз ба шавҳар баромадан, ҳамагӣ ҳафт сол бо ҳамсараш зиндагӣ карда буд. ³⁷Ин зани ҳаштоду чорсола, ки бева монда буд, ҳеч вақт аз маъбади Худо намерафт ва шабу

* 2:23 Ҳуруҷ 13:2, 12

** 2:24 Ибодат 12:8

рӯз бо дуову рӯза хизмату ибодат мекард. ³⁸ Вай низ худи ҳамон лаҳза пеш омаду Худоро шукргӯён ба хамаи онҳое, ки интизо-ри озод шудани Уршалим буданд, дар бораи ин кӯдак гап зад.

Бозгашт ба Носира

³⁹ Баъд аз он ки Юсуф ва Марям хамаи корхоро аз рӯйи ша-риати Худованд иҷро карданд, ба шаҳри худ – Носираи Чалил баргаштанд.

⁴⁰ Кӯдак калон шуда, қавӣ мегашт ва боҳикмат мешуд. Ӯ писандидаи Худо буд.

Исои наврас дар маъбади Худо

⁴¹ Ҳар сол падару модари Исо барои чашн гирифтани иди Наҷот ба Уршалим мерафтанд. ⁴² Вакте ки Исо дувоздахсола шуд, онҳо аз рӯйи урфу одат ба он чо рафтанд. ⁴³ Баъд аз он ки рӯзҳои ид ба охир расид, онҳо ба шаҳри худ равона шуданд, вале Исои наврас дар Уршалим монд. Падару модараш аз ин беҳабар буданд. ⁴⁴ Онҳо гумон доштанд, ки Ӯ ҳамроҳи дигарон равона аст ва тамоми рӯз сафарашонро давом доданд. Дертар Ӯро дар миёни дӯстону хешони худ ҷустуҷӯ карданд ⁴⁵ ва чун наёфтанд, ба Уршалим барои ҷустуҷӯяш баргаштанд. ⁴⁶ Баъд аз се рӯз Ӯро дар маъбади Худо ёфтанд, ки дар байни муаллимон нишаста, суханонашонро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод. ⁴⁷ Ҳамаи шунавандагон аз доноиву ҷавобхояш дар ҳайрат монданд. ⁴⁸ Падару модараш Ӯро дида, ҳайрон шуданд ва Марям аз Ӯ пурсид: «Писарам, чаро бо мо чунин рафтор кардӣ? Ману падарат саҳт хавотир шуда, Туро ҷустуҷӯ кардем». ⁴⁹ Исо гуфт: «Чаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар шумо намедонистед, ки Ман бояд дар хонаи Падарам бошам?» ⁵⁰ Вале онҳо маънои суханони Ӯро нафаҳмиданд.

⁵¹ Ӯ бо падару модараш ба Носира баргашт ва ба онҳо ито-ат мекард. Марям бошад, хамаи инро дар дил нигоҳ меод.

⁵² Исо дар баробари ба воя расиданаш дар ҳикмат ҳам бузург мешуд ва торафт бештар писандидаи Худову мардум мегашт.

Паёми Яхё

3¹⁻² Дар замони саркохин будани Ҳонон ва Қаёфо аз чониби Худо ба Яхёи писари Закариё дар биёбон пайғоме расид. Ин воқеа дар соли понздаҳуми ҳукмронии шоҳаншоҳ Тибариюс рӯй дод. Дар он айём Понтиус Пилотус ҳокими Яхудия ва Ҳиродус ҳокими Чалил буданд. Бародари Ҳиродус Филиппус бошад, дар сарзамини Итурияву Тарохунитис ҳукмронӣ мекард ва Лисониюс ҳокими Абилин буд.

³ Яхё тамоми ноҳияҳои атрофи дарёи Урдунро тай намуда, мардумро насихат мекард. Ӯ ба онҳо мегуфт, ки барои бахшида шудани гуноҳояшон бояд тавба карда, аз гуноҳ даст кашанд ва дар об таъмид бигиранд, ки рамзи шуста шудани гуноҳҳо мебошад. ⁴ Чуноне ки дар китоби Ишаъё пайғамбар дар бораи вай навишта шудааст:

«Касе дар биёбон фарёд зада, мегӯяд:

„Барои Худованд рохро тайёр кунед ва онро рост намоед!

⁵ Бигзор ҳар водӣ баланд шавад,
ҳар кӯҳу теппа ба ҳамворӣ мубаддал гардад.
Бигзор роҳҳои қач рост шаванд
ва роҳҳои пасту баланд ҳамвор,

⁶ он гоҳ ҳар як қони зинда начоти Худоро мебинад!^{“*»}

⁷ Мардуми зиёде назди Яхё меомаданд, то аз дасти ӯ таъмид бигиранд ва ӯ ба онҳо мегуфт: «Эй морзодагон! Кӣ шуморо огоҳ кард, ки аз ҷазои дарпешистода гурехта метавонед?!

⁸ Тавба кунед ва самаре оваред, ки тавбаи шуморо нишон диҳад! Асло фикр накунад, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон ҷазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад.

⁹ Табар аллақай бар решаи дарахтон гузошта шудааст ва ҳар

* 3:6 Ишаъё 40:3-5

дарахте, ки самари хуб намеоварад, бурида, ба оташ партофта мешавад».

¹⁰ Мардум аз ӯ мепурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» ¹¹ Яҳё ҷавоб дод: «Касе, ки ду курта дорад, яктояшро ба касе диҳад, ки курта надорад ва ҳар кӣ хӯрок дорад, низ чунин кунад». ¹² Андозгирон ҳам, ки барои таъмид гирифтани омада буданд, аз ӯ пурсиданд: «Устод, мо чӣ кор кунем?» ¹³ Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он андозе, ки бароятон муқаррар карда шудааст, аз мардум наситонед». ¹⁴ Сарбозон низ аз ӯ пурсиданд: «Пас, мо чӣ кор кунем?» Яҳё гуфт: «Касеро бо зӯриву тухмати ноҳақ ғорат накунад ва ба маоши худ қаноат намояд».

¹⁵ Мардум интизори омадани Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо буданд ва баъд аз шунидани гуфтаҳои Яҳё ба худ гуфтанд, ки шояд Яҳё Масеҳ аст. ¹⁶ Яҳё бошад, ба онҳо гуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, вале аз ман Тавонотаре меояд, ки шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид медиҳад. Ман ҳатто сазовори кушодани банди пойафзори Ӯ нестам. ¹⁷ Дар дасти Ӯ барои бод додани гандум сешоха тайёр аст, то ки хирмани Худо тоза карда, гандумро дар анбораш чамъ кунад, вале қахро дар оташи хомӯшнашаванда сӯзонад».

¹⁸ Ҳамин тавр Яҳё бо насихатҳои зиёде хушхабарро ба мардум мерасонд.

¹⁹ Яҳё ҳоким Ҳиродусро ҳам барои он ки ҳамсари бародари худаш Ҳиродияро ба занӣ гирифта буд ва барои ҳамаи корҳои бадаш сарзаниш мекард. ²⁰ Ҳиродус бошад бар замми ҳамаи кирдори бадаш, боз Яҳёро ба зиндон андохт.

Таъмиди Исо

²¹ Инак, вақте ки ҳамаи мардум таъмид мегирифтанд, Исо низ таъмид гирифт. Ҳангоме ки Ӯ дуо карда истода буд, осмон кушода шуд ва ²² Рӯҳулқудс дар шакли қабӯтаре болои Ӯ фаромад. Он гоҳ садое аз осмон баромад: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хеле хушнудам!»

Ачдодони Исо

²³ Вақте ки Исо хизмати Худро сар кард, тақрибан сисола буд ва ҳама гумон мекарданд, ки Ў писари Юсуф аст. Юсуф бошад, писари Элӣ, ²⁴ Элӣ писари Маттот, Маттот писари Левӣ, Левӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Яннай, Яннай писари Юсуф, ²⁵ Юсуф писари Матитё, Матитё писари Омус, Омус писари Наҳум, Наҳум писари Ҳеслӣ, Ҳеслӣ писари Наччай, ²⁶ Наччай писари Маҳат, Маҳат писари Матитё, Матитё писари Шимъӣ, Шимъӣ писари Юсуф, Юсуф писари Яҳудо, ²⁷ Яҳудо писари Юҳонон, Юҳонон писари Решо, Решо писари Зарубобил, Зарубобил писари Шаалтиил, Шаалтиил писари Нерӣ, ²⁸ Нерӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Аддӣ, Аддӣ писари Қусом, Қусом писари Элмадом, Элмадом писари Эр, ²⁹ Эр писари Юсӣ, Юсӣ писари Элиазар, Элиазар писари Юрим, Юрим писари Маттот, Маттот писари Левӣ, ³⁰ Левӣ писари Шимъун, Шимъун писари Яҳудо, Яҳудо писари Юсуф, Юсуф писари Юном, Юном писари Элёким, ³¹ Элёким писари Малё, Малё писари Мино, Мино писари Матато, Матато писари Нотон, Нотон писари Довуд, ³² Довуд писари Ишой, Ишой писари Убид, Убид писари Буаз, Буаз писари Салмун, Салмун писари Наҳшун, ³³ Наҳшун писари Амминодоб, Амминодоб писари Адамин, Адамин писари Хорнӣ, Хорнӣ писари Ҳесрун, Ҳесрун писари Порас, Порас писари Яҳудо, ³⁴ Яҳудо писари Яъқуб, Яъқуб писари Исҳоқ, Исҳоқ писари Иброҳим, Иброҳим писари Торах, Торах писари Нохур, ³⁵ Нохур писари Саруч, Саруч писари Рау, Рау писари Фолач, Фолач писари Эбар, Эбар писари Шолах, ³⁶ Шолах писари Қенон, Қенон писари Арпакшад, Арпакшад писари Сом, Сом писари Нӯх, Нӯх писари Ломак, ³⁷ Ломак писари Матушолах, Матушолах писари Ҳанӯх, Ҳанӯх писари Ёрад, Ёрад писари Маҳалалъил, Маҳалалъил писари Қенон, ³⁸ Қенон писари Анӯш, Анӯш писари Шет, Шет писари Одам ва Одам писари Худо буданд.

Аз озмоиш гузаштани Исо

4 ¹Исои пур аз Рӯхулқудс аз сохили дарёи Урдун баргашт ва Рӯхулқудс Ёро ба биёбон бурд. ²Он чо шайтон дар давоми чил рӯз Ёро меозмоид. Исо тамоми он вақт ҳеч чиз нахӯрд ва дар охир саҳт гурусна монд.

³Сипас, шайтон ба Ё гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг фармон деҳ, ки нон шавад». ⁴Исо ҷавоб дод: «Не, зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „инсон на фақат бо хӯрдани нон зинда аст“*». ⁵Баъд шайтон Ёро ба баландӣ бурда, аз он чо дар як лаҳза ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро ба Ё нишон дода, ⁶⁻⁷гуфт: «Агар Ту ба ман сачда намоӣ, ман тамоми ихтиёри ҳукмронӣ қардан ва ҳамаи шукӯҳу зебоии онҳоро ба Ту медиҳам, зеро онҳо ба ман дода шудаанд ва ман онҳоро ба касе, ки хоҳам, медиҳам». ⁸Исо ба вай ҷавоб дод: «Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „ба Худованд Худои худ сачда намоед ва танҳо ба Ё хизмат кунед“**».

⁹Баъд шайтон Ёро ба Уршалим бурда, ба ҷойи баландтари ни маъбади Худо гузошт ва ба Ё гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро аз ин чо ба пойин парто. ¹⁰Зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки

„Худо ба фариштагони Худ дар бораи Ту фармон хоҳад дод, ки Туро муҳофизат кунанд

¹¹ ва онҳо Туро дар болои дастонашон хоҳанд бардошт, то ки поят ба санге назанад“***».

¹²«Не! – ҷавоб дод Исо, – чунки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „Худованд Худои худро насанҷед“****». ¹³Баъд аз ин, шайтон васвасаҳои худро бас қард ва то пайдо шудани фурсати мувофиқ аз Исо дур шуд.

* 4:4 Такрори Шариат 8:3

** 4:8 Такрори Шариат 6:13

*** 4:11 Забур 90:11-12

**** 4:12 Такрори Шариат 6:16

Аз Исо рӯй гардондани ҳамдиёронаш

¹⁴ Исо бо қуввати Рӯҳулқудс ба Чалил баргашт ва ин хабар дар сар то сари он вилоят паҳн шуд. ¹⁵ Ӯ дар ҷамоатхонаҳо мардумро таълим меод ва ҳама Ӯро таъриф мекарданд.

¹⁶ Ҳамин тавр, Ӯ ба шаҳри Носира омад, ки дар он ҷо ба воя расида буд. Вай дар рӯзи шанбе, яъне рӯзи истироҳат аз рӯйи одат ба ҷамоатхона даромада, барои хондани навиштаҷот аз ҷояш бархест. ¹⁷ Ба Ӯ китоби Ишаё пайғамбарро доданд ва Исо онро кушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:

¹⁸ «Рӯҳи Худованд дар Ман аст,
зеро Ӯ Маро таъин намудааст, ки ба бенавоён
хушхабарро бирасонам.

Ӯ Маро фиристодааст, то озодии асирон, бино шудани
кӯрон, раҳои ситамдидагон

ва ¹⁹ соли файзбахши Худовандро эълон намоям»*.

²⁰ Баъд Вай китобро пӯшида, ба ходим дод ва ба ҷояш нишаст. Дар ҷамоатхона ҳама бодикқат ба Ӯ нигоҳ мекарданд ²¹ ва Ӯ ба суҳан оғоз намуд: «Он навиштаҷоеро, ки ҳоло шумидед, имрӯз амалӣ гаштанд».

²² Ҳама Исоро таъриф мекарданд ва аз суҳанони файзбахши Ӯ дар таъҷуб монда, мегуфтанд: «Магар Ӯ писари Юсуф нест?»

²³ Ӯ ба онҳо гуфт: «Медонам, ки ба Ман чунин масалро хоҳед гуфт: „Эй табиб! Худатро шифо дех“. Ва боз ба Ман мегӯед: „Дар диёри Худ низ муъҷизаҷоеро бикун, ки шумидаем дар шаҳри Кафарнаҳум кардаӣ“». ²⁴ Баъд суҳанаширо давом дод: «Ба ростӣ мегӯям, ки ягон пайғамбар дар диёри худ қадр надорад. ²⁵ Ҳақиқатан ҳам, дар замони Илёс пайғамбар, вақте ки сеюним сол борон наборид ва дар рӯйи замин гуруснагии сахте ба вучуд омад, дар Исроил бевазанони бисёре буданд, ²⁶ вале Илёс назди ҳеч яке аз онҳо фиристода нашуд. Ӯ танҳо ба назди як бевазани фиристода шуд, ки дар Сарфат ном шаҳри

* 4:19 Ишаё 61:1-2

Сидун зиндагӣ мекард. ²⁷ Дар замони пайғамбар Элишоъ ҳам дар сарзамини Исроил бисёр касон бемории пӯст доштан. Вале ба ғайр аз Наамон, ки аз Сурия буд, ҳеҷ кадоме аз онҳо шифо наёфт».

²⁸ Онҳое, ки дар ҷамоатхона буданд, аз шунидани чунин суханҳо ба ғазаб омаданд. ²⁹ Баъд аз ҷояшон бархеста, Исоро аз шаҳр берун карданд. Он шаҳр болои теппа сохта шуда буд ва онҳо Ёро ба лаби ҷарӣ оварда хошанд аз он ҷо партоянд. ³⁰ Аммо Ё аз миёни онҳо гузашта, бо роҳи Худ равона шуд.

Шифо ёфтани марди чинзада

³¹ Исо ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар Ҷалил аст, омада, дар рӯзи шанбе мардумро таълим меод. ³² Одамон аз таълимоти Ё дар хайрат монданд, чунки суханонаш боқудрат буданд. ³³ Дар ҷамоатхона марде хузур дошт, ки дар вучудаш рӯҳи нопок, яъне чин ҷо шуда буд. Ё бо овози баланд фарёд зада гуфт: ³⁴ «Мо-ро ба холамон гузор! Ту ба мо чӣ кор дорӣ, эй Исои Носирӣ? Магар барои нобуд кардани мо омадаӣ?! Туро медонам! Ту Шаҳси поки Худо ҳастӣ!» ³⁵ Вале Исо чинро сарзаниш карда, фармуд: «Хомӯш шав ва аз вай берун баро!» Чин мардро дар пеши назари ҳама ба замин партофт ва ба он мард ҳеҷ зараре нарасонда, аз вай берун баромад. ³⁶ Ҳама ба хайрат афтада, ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ гап аст?! Ё бо қудрату қувват ба рӯҳҳои нопок амр медиҳад ва онҳо берун мебароянд!»

³⁷ Овозаи Исо дар тамоми он вилоят паҳн мешуд.

Шифо ёфтани бисёр одамон

³⁸ Исо аз ҷамоатхона баромада, ба хонаи Шимъун ном марде рафт. Хушдомани Шимъун таби баланд дошт ва аз Исо хоҳиш карданд, ки ба ин зан ёрӣ диҳад. ³⁹ Исо болои сари ӯ ҳам шуда, ба таб фармон дод ва он паст шуд. Зан дарҳол аз ҷояш хеста, ба меҳмондорӣ онҳо машғул шуд.

⁴⁰ Вақти ғуруби офтоб ҳамаи онҳоеро, ки ба бемориҳои гуногун гирифта буданд, ба назди Исо оварданд. Ё дасти Худро

болои ҳар яке аз онҳо мегузошту шифо меод. ⁴¹ Ҳамчунон, чинҳо «Ту Писари Худо ҳастӣ!» гуфта, фарёдзанон аз бисёр касон берун мебароманд. Аммо Ӯ онҳоро сарзаниш карда, ба онҳо иҷозати гап заданро намедод, чунки онҳо медонистанд, ки Ӯ Масеҳи Худо аст.

Исо дар ҷамоатхонаҳо таълим медиҳад

⁴² Вақте ки субҳ дамид, Исо берун баромада, ба ҷойи беодам рафт. Вале мардум Ӯро ҷустуҷӯ карда, ба наздаш омаданд ва илтимос карданд, ки аз наздашон наравад. ⁴³ Ӯ бошад, ба онҳо гуфт: «Ман бояд хушхабари Подшоҳии Худоро ба шаҳрҳои дигар ҳам бирасонам, чунки бо ҳамин мақсад фиристода шудаам».

⁴⁴ Ва Ӯ дар ҷамоатхонаҳои тамоми сарзамини Яҳудия хушхабарро эълон мекард.

Интихоби шогирдони аввалин

5 ¹ Як рӯз Исо дар канори баҳри Чинесор* меистод ва мардуми бисёре, ки мехостанд каломи Худоро бишнаванд, аз ҳар тараф ба Ӯ фишор меоварданд. ² Исо ду қайқеро дид, ки дар соҳили баҳр гузошта шуда буданд ва моҳигирон аз онҳо берун омада, тӯрҳоро мешустанд. ³ Ӯ ба яке аз қайқҳо, ки соҳибаш Шимъун буд, савор шуда, аз ӯ хоҳиш кард, ки қайқро аз соҳил каме дуртар ронад. Баъд нишаста, аз қайқ мардумро таълим меод. ⁴ Дар охири суханаш Ӯ ба Шимъун ва ҳамроҳонаш гуфт: «Қайқро ба мобайни баҳр бурда, тӯрҳоятонро барои сайди моҳӣ ба об андозед». ⁵ Шимъун ҷавоб дод: «Устод! Мо тамоми шаб заҳмат кашидем ва чизе сайд накардем, вале тӯрро ба об меандозем, чунки Ту мефармоӣ». ⁶ Вақте ин корро карданд, он қадар моҳӣ сайд шуд, ки тӯрҳояшон ба қандан даромаданд. ⁷ Пас, ба шарикони худ, ки дар қайқи дигар буданд, ишорае карданд, то ба ёриашон биёянд. Онҳо омада, ҳар ду қайқро то дараҷае аз моҳӣ пур карданд, ки қариб ғарқ мешуданд.

* ^{5:1} Яке аз номҳои баҳри Ҷалил.

⁸ Шимъуни Петрус ин холатро дида, пеши пойхои Исо афтода, гуфт: «Эй Хочаам! Аз пеши ман биравед, чунки ман одами гунаҳкор ҳастам». ⁹ Ӯ инро барои он гуфт, ки худаш ва ҳамроҳонаш аз сайди бешумори моҳиёне, ки ба даст оварда буданд, ба ҳайрат афтоданд. ¹⁰ Яъкубу Юҳанно низ, ки писарони Забдой ва шарикони Шимъун буданд, ҳайрон шуданд. Вале Исо ба Шимъун гуфт: «Натарс, аз ин пас мардумро монанди моҳӣ чамъ мекуни».

¹¹ Сипас моҳигирон қайқхоро ба соҳил бароварданд ва ҳамаи қорҳояшонро партофта, Исоро пайравӣ карданд.

Шифо ёфтани марде, ки бемории пӯст дошт

¹² Исо дар шаҳре буд, ки дар он ҷо марде аз сар то по гирифтори бемории пӯст буд. Он бемор Исоро дида, рӯй ба замин ниҳоду илтимос кард: «Хоча, агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок сози». ¹³ Он гоҳ Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, мехоҳам, пок шав!» ва ҳамон дам пӯшташ сихат шуд.

¹⁴ Баъд, Исо ба ӯ амр дода, гуфт: «Дар бораи ин воқеа ба касе нагӯӣ, балки рост назди қохин рафта, худро нишон дех. Баъд барои пок шудани худ, ҷӣ тавре ки Мусо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад».

¹⁵ Аммо ба ин нигоҳ накарда, овозаи Исо торафт паҳн мешуд. Шумораи зиёди мардум барои шифо ёфтан аз бемориҳои худ ва шунидани сухани Ӯ дар атрофаш чамъ меомаданд.

¹⁶ Исо бошад, барои дуо қардан ба ҷойи беодам мерафт.

Шифо ёфтани марди шал

¹⁷ Рӯзе Исо машғули таълим буд. Чанд нафар аз равияи фарисиён ва устодони шариат, ки аз Яҳудияву Уршалим ва тамоми дехоти Ҷалил омада буданд, дар он ҷо менишастанд. Қудрати Худованд барои шифо додан бо Исо буд. ¹⁸ Ҳамин вақт чанд нафар як марди шалро бо ҷойғаш бардошта оварданд. Онҳо кӯшиш карданд, ки ӯро ба даруни хона дароварда, дар пеши Исо гузоранд, ¹⁹ вале аз сабаби бисёр будани мардум дароварда натавонистанд. Пас ба болои хона баромада, баъзе сафолҳои

бомро гирифта, шалро бо чойгаҳаш ба даруни хона, ба миёни мардум, пеши Исо фароварданд. ²⁰ Исо имони онхоро дида, ба шал гуфт: «Дӯстам! Гуноҳхоят бахшида шуданд».

²¹ Вале устодони шариату фарисиён аз дил гузаронданд: «Ин кист, ки суханони куфр мегӯяд? Ғайр аз Худо кӣ гуноҳхоро бахшида метавонад?» ²² Исо бошад, фикри онхоро фаҳмида, ҷавоб дод: «Чаро дар дили худ чунин фикрҳо доред?» ²³ Кадомаш осонтар аст: гуфтани он ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он ки „барҳез ва роҳ гард“? ²⁴ Пас Ман ба шумо исбот мекунам, ки Писари Одамизод дар рӯйи замин ҳаққи бахшидани гуноҳхоро дорад». Ў ба шал гуфт: «Ба ту мегӯям, барҳез, чойгаҳатро бардошта ба хонаат рав!» ²⁵ Он мард дар пеши ҳама дарҳол аз чояш хест ва чойгаҳашро, ки дар рӯйи он хобида буд, бардошта, Худоро ситоишкунон ба хонааш равона шуд.

²⁶ Ҳама ба ҳайрат афтада, Худоро ситоиш карданд ва пур аз тарсу ҳарос шуда, мегуфтанд: «Имрӯз чизҳои ҳайратангез дидем».

Даъват шудани Левӣ

²⁷ Баъд аз ин Исо берун рафт ва Левӣ ном андозгиреро дид, ки дар чойи чамъоварии андоз менишаст. Исо ба вай гуфт: «Аз паси ман биё» ва ²⁸ Левӣ барҳест ва ҳама чизашро монда, аз паси Ў равона шуд.

²⁹ Левӣ дар хонаи худ барои Исо зиёфати калон орошт. Шумораи зиёди андозгирон ва дигар меҳмонон дар сари дастархон менишастанд. ³⁰ Фарисиён ва устодони шариат ба шогирдони Исо шикоят карда, гуфтанд: «Чаро шумо бо андозгирону гунаҳкорон меҳӯреду менӯшед?» ³¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон муҳтоҷанд. ³² Ман ҳам барои он омадаам, ки на некукорон, балки гунаҳкоронро ба тавба даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

³³ Онҳо ба Исо гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳёи Таъмиддиханда зуд-зуд рӯза мегиранду дуо меҳонанд, шогирдони фарисиён низ

чунин мекунад, вале шогирдони Ту мехӯранд ва менӯшанд?»³⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё метавонед дӯстони домодро дар тӯйи арӯсӣ, модоме ки домод бо онхост, маҷбур созед, ки рӯза гиранд?»³⁵ Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд».

³⁶ Баъд ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеч кас аз либоси нав пораеро канда, ба либоси кухна дарбех ё поргӣ намекунад, чунки ҳам либоси нав хайф мешавад ва ҳам дарбех ё поргии нав ба либоси кухна мувофиқ намеояд.³⁷ Ҳамчунин, ҳеч кас шароби навтайёршударо ба халтаи чармини кухна намержад, чунки аз турш шудани шароб халта медарад ва шароб мерезаду халта низ аз кор мебарояд.³⁸ Баръакс, шароби навтайёршударо бояд ба халтаи нав резанд.³⁹ Ҳеч кас баъд аз нӯшидани шароби кухна шароби навро талаб намекунад, зеро меғӯяд, ки шароби кухна хуб аст».

Савол дар бораи рӯзи шанбе, яъне рӯзи истироҳат

Б¹ Дар яке аз рӯзҳои шанбе Исо аз байни киштзорҳои гандум мегузашт. Шогирдонаш хӯшаҳои гандумро канда, бо кафи дасташон молида мехӯрданд.² Баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Чаро шумо кореро мекунад, ки кардани он дар рӯзи шанбе раво нест?»³ Исо ҷавоб дод: «Магар шумо дар навиштаҷот нахондаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд?»⁴ Ӯ ба хонаи Худо даромада, нони ба Худо тақдимшударо гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯйи шариат фақат ба коҳинон хӯрдани он нон мумкин аст».⁵ Баъд ба онҳо гуфт: «Писари Одамизод Ҳочаи рӯзи шанбе аст».

Шифо додан дар рӯзи шанбе

⁶ Боз дар яке аз рӯзҳои истироҳат Исо ба чамоатхона даромада, машғули таълим шуд. Дар он ҷо як марде буд, ки дасти росташ хушк шуда буд.⁷ Устодони шариат ва фарисиён Исоро мушоҳида мекарданд, ки оё дар рӯзи шанбе одамро шифо

медихад ё не, то тавонанд Ўро дар ягон қор айбдор кунанд. ⁸Аммо Исо фикри онҳоро медонист ва ба он марди дасташ хушкшуда гуфт: «Бархез ва дар миёнчо исто». Он мард бархесту истод. ⁹Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо саволе медиҳам: дар рӯзи шанбе некӣ кардан равост ё бадӣ кардан? Чони касеро начот додан ё нобуд кардан?» ¹⁰Баъд ба ҳамаи онҳо нигоҳ карда, ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз карду дасташ сихат шуд. ¹¹Аммо устодони шариат ва фарисиён дар ғазаб шуда, бо ҳамдигар маслиҳат мекарданд, ки бар зидди Исо чӣ қор кунанд.

Интихоби дувоздаҳ фиристода

¹²Дар яке аз он рӯзҳо Исо барои дуо ба кӯҳ баромад ва тамоми шаб ба Худо дуо кард. ¹³Вақте ки рӯз шуд, шогирдонашро ба наздаш чеғ зада, аз миёнашон дувоздаҳ нафарро интихоб кард ва онҳоро фиристода номид, ки инҳоянд: ¹⁴Шимъун, ки Исо ўро Петрус номид ва бародари Шимъун Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно, Филиппус ва Барталмо, ¹⁵Матто ва Тумо, Яъқуби писари Ҳалфой ва Шимъун, ки ба ў лақаби Ватандўстро гузошта буданд, ¹⁶Яхудои писари Яъқуб ва Яхудои Исқарюти, ки оқибат хиёнаткор мешавад.

Мардум аз пайи Исо мераванд

¹⁷Исо бо шогирдонаш аз кӯҳ пойин фуромада, дар ҳамворие истод. Шумораи зиёди пайравонаш ва мардуми бисёре аз тамоми гирду атрофи сарзамини Яхудия, аз Уршалим, аз ноҳияҳои Сур ва Сидуни назди баҳр чамъ омаданд, ¹⁸то ки Исоро бишнаванд ва аз бемориҳояшон шифо ёбанд. Касоне, ки аз чинҳо азоб мекашиданд, низ шифо ёфтанд. ¹⁹Бинобар ин, ҳама кӯшиш мекарданд, ки дасти худро ба Исо расонанд, чун қуввае, ки аз Ў берун меомад, ҳамаро шифо меод.

Одамони хушбахт ва бадбахт

²⁰Исо ба шогирдонаш чашм дӯхта, гуфт:

«Хушбахтед шумо, ки холо бечораед, чунки Подшоҳии
Худо аз они шумост.

21 Хушбахтед шумо, ки холо гуруснаед, чунки сер хоҳед
шуд.

Хушбахтед шумо, ки холо гиря мекунед, зеро хандон
хоҳед шуд.

22 Хушбахтед шумо, вақте ки мардум ба хотири Писари
Одамизод ба шумо нафрат доранд, шуморо аз
байнашон меронанду дашном дода, тухмат
мекунанд. ²³Дар он рӯз шодӣ кунед ва аз хур-
сандӣ ракс кунеду донед, ки Худо дар осмон
бароятон мукофоти калон дорад. Ачдоди
гузаштаи ин мардум бо пайғамбарон ҳамин
тавр рафтор мекарданд.

24 Лекин, вой бар ҳоли шумо, эй сарватмандон, зеро
танҳо дар ин дунё хурсандӣ мекунед.

25 Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло сер ҳастед, чунки гурусна
хоҳед монд.

Вой бар ҳоли шумо, ки холо механдед, зеро гирёну но-
лон хоҳед шуд.

26 Вой бар ҳоли шумо, вақте ки ҳама шуморо таърифу
тавсиф мекунанд, чунки ачдодони ин одамон
низ бо пайғамбарони бардурӯғ ҳамин тавр раф-
тор мекарданд.

Дӯст доштани душманон

²⁷Ман ба шумо, ки суҳанамро мешунавед, мегӯям: душма-
нонатонро дӯст доред ва ба онҳое, ки аз шумо нафрат доранд,
некӣ кунед, ²⁸барои онҳое, ки шуморо лаънат мекунанд, бара-
кат талабед ва барои онҳое, ки ба шумо бадӣ мекунанд, дуои
хайр гӯед.

²⁹Агар касе ба як тарафи рӯятон занад, тарафи дигари рӯ-
ятонро ба ӯ гардонед ва агар касе чомаатонро кашида гирад,
монед, ки куртаатонро ҳам бигирад.

³⁰ Ҳар кӣ аз шумо чизе талаб кунад, онро ба ӯ дихед ва ҳар кӣ чизи шуморо бигирад, баргардондани онро талаб накунад.

³¹ Пас, ҳар рафтореро, ки аз дигарон нисбати худ дидан хоҳед, ҳамон тавр, аввал худи шумо нисбати дигарон рафтор кунед.

³² Агар шумо фақат касонеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ чойи таъриф? Зеро гунаҳкорон ҳам дӯстдорони худро дӯст медоранд.

³³ Агар фақат ба касоне, ки ба шумо некӣ мекунанд, некӣ кунед, шумо чӣ ифтихоре доред? Зеро гунаҳкорон низ ҳамин тавр рафтор мекунанд.

³⁴ Агар ба касе қарз дихеду умеди пас гирифтани онро дошта бошед, чӣ фоида дорад? Зеро гунаҳкорон низ ба гунаҳкорон қарз дода, интизори пас гирифтани он ҳастанд. ³⁵ Вале шумо душманонатонро дӯст доред, некӣ кунед ва қарз дихеду интизори гирифтани он нашавед. Он гоҳ мукофоти бузурге насибатон гашта, фарзандони Худои Таоло хоҳед буд. Зеро Худо ба одамони бад ва кӯрнамак ҳам меҳрубонӣ мекунад. ³⁶ Пас, ҳамон тавре ки Падари шумо раҳмдил аст, шумо низ раҳмдил бошед.

Айбдор кардани дигарон

³⁷ Дигаронро айбдор накунад ва шумо низ айбдор карда намешавед. Ҳукм накунад ва ба ҳукм дучор намешавед. Ҳамаро бубахшед ва шумо низ бахшида мешавед. ³⁸ Бидихед ва ба шумо низ дода мешавад: то ба андозаи зиёди ҷунбонидаю фишурдашуда ва лабрезшуда ба шумо дода мешавад, зеро бо қадом санги тарозу, ки баркашед, бо ҳамон санг барои шумо бармекашанд».

³⁹ Ҳамчунин, Ӯ масалеро ба онҳо гуфт: «Оё як кӯр ба кӯри дигар роҳ нишон дода метавонад? Магар ҳар дуяшон ба чоҳ намеафтанд? ⁴⁰ Шогирд аз устодаш баландтар нест. Аммо вақте ки пурра таълим мегирад, монанди устодаш мешавад.

⁴¹ Чаро шумо хасро дар чашми бародари худ мебинеду кундари, ки дар чашми худатон ҳаст, намебинед? ⁴² Чӣ хел ҷуръат карда ба бародаратон мегӯед: „Эй бародар, ичозат дех хасро аз

чашмат барорам“, вақте ки кундаро дар чашми худ намебинед? Эй дурӯяхо! Аввал кундаро аз чашми худатон бароред, он гоҳ дурусттар дида метавонед, ки чӣ хел хасро аз чашми бародаратон бароред.

Дарахт ва меваи он

⁴³ Ҳаргиз дарахти хуб меваи бад ва ё дарахти бад меваи хуб намедихад. ⁴⁴ Чӣ хел будани дарахт аз мевааш маълум мегардад. Аз буттаи хор анҷир намечинанд ва ё ҳосили ангур намегиранд. ⁴⁵ Шахси нек аз хазинаи неки дилаш некиро ва шахси бад аз хазинаи бади дилаш бадиरो мебарорад, зеро он чизе ки дар дилатон ҳаст, лабрес шуда, аз забонатон берун меояд.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

⁴⁶ Чаро Маро „Хоча! Хоча!“ меномеду гуфтахоямро ичро намеkunед? ⁴⁷ Ҳоло ба шумо ба кӣ монанд будани касеро мефаҳмонам, ки пеши Ман омада, гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро ичро мекунад. ⁴⁸ Ё ба одаме монанд аст, ки барои сохтани хонааш заминро чуқур канда, пойдеворашро болои санге мегузорад. Ҳангоме ки обхезӣ мешаваду оби дарё хонаро зер мекунад, ба он ҳеч осебе намерасад, чунки пойдевораш мустаҳкам сохта шудааст. ⁴⁹ Аммо касе, ки гуфтаҳои Маро мешунавад, вале ичро намекунад, ба одаме монанд аст, ки хонаашро бе пойдевор дар рӯйи хок сохтааст. Пас, вақте оби дарё хонаро зер мекунад, он ба зудӣ фуру рафта, несту нобуд мешавад».

Шифо ёфтани хизматгор

7 ¹ Баъд аз он ки Исо тамоми суханхояшро ба мардум гуфта шуд, ворида шаҳри Кафарнаҳум гашт. ² Дар он ҷо як сардори лашкар хизматгоре дошт, ки барояш азиз буд. Ин хизматгор бемор шуда, дар бистари марг мехобид. ³ Сардори лашкар овозаи Исоро шунида, пирони яҳудио пеши Ё фиристод, то илтимос кунанд, ки омада хизматгорашро шифо диҳад. ⁴ Онҳо назди Исо омаданд ва бисёр илтимос карда гуфтанд:

«Ин сардори лашкар сазовори он аст, ки барояш чунин корро бикунӣ, ⁵чунки вай халқи моро дӯст медорад ва барои мо чамоатхонае сохтааст».

⁶ Исо ҳамроҳи онҳо рафт. Ҳангоме ки ба хона наздик мешуд, он сардор дӯстонашро фиристод, ки аз номи вай ба Исо чунин гӯянд: «Хоча! Аз ин зиёд захира нақаш, зеро ман сазовори он нестам, ки Ту аз дари ман дароӣ. ⁷ Ба хамин сабаб, худро муносиб надонистам, ки назди Ту биёям. Танҳо як амр деҳ ва хизматгорам шифо меёбад. ⁸ Зеро ман як фармонбардор ҳастам ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „рав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба хизматгорам „фалон корро бикун“ гӯям, ӯ албатта он корро иҷро мекунад».

⁹ Исо инро шунида, хайрон шуд ва ба мардуми бешуморе, ки аз паси Ӯ меоманд, рӯ оварда гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байни исроилиён касеро надидам, ки чунин имони қавӣ дошта бошад».

¹⁰ Фиристодагони сардори лашкар ба хона баргашта, диданд, ки хизматгор сихат шудааст.

Зинда шудани писари бевазан

¹¹ Даре нагузашта Исо ҳамроҳи шогирдон ва шумораи зиёди мардум ба шаҳри Ноин рафт. ¹² Ӯ ба дарвозаи шаҳр наздик шуда, дид, ки мурдаеро мебароранд. Он мурда писари ягонаи бевазани буд ва сокинони зиёди шаҳр ҳамроҳи он зан равона буданд. ¹³ Худованд Исо он занро дида, дилаш ба холи вай сӯхт ва ба ӯ гуфт: «Гиря накун». ¹⁴ Баъд наздик омада, дасти Худро рӯйи тобут гузошт ва тобутбардорон истоданд. Сипас, Ӯ гуфт: «Эй чавон! Ба ту мегӯям, бархез». ¹⁵ Мурда аз чояш бархеста нишасту ба сухан даромад ва Исо ӯро ба модараш супорид.

¹⁶ Ҳамаро тарсу харос фаро гирифт ва мардум Худоро ҳамду санохонон мегуфтанд: «Худо ба халқи Худ назар андохт ва дар байни мо пайғамбари бузурге пайдо шуд». ¹⁷ Одамон дар тамоми Яҳудия ва гирду атрофи он дар бораи Исо нақл мекарданд.

Омадани шогирдони Яҳё

¹⁸ Шогирдони Яҳё низ ба устодашон ҳамаи воқеахоро нақл карданд. Яҳё ду нафар аз шогирдонашро ¹⁹ ба назди Исо фирис-тод, то бипурсанд: «Оё Ту ҳамон Шахсе ҳастӣ, ки омаданашро пешгӯӣ карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?» ²⁰ Онҳо ба назди Исо омада, гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиханда моро пеши Ту фиристод, то бипурсем, ки оё Ту ҳамон шахсе ҳастӣ, ки омаданашро пешгӯӣ карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

²¹ Ин ҳамон вақте буд, ки Исо мардуми зиёдеро аз беморихову дарду азоб шифо дода, чинҳоро аз одамон берун карда, чашмони бисёр кӯронро бино мекард.

²² Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар чиро, ки дидаеду шунидаед, рафта, ба Яҳё нақл кунед. Яъне бигӯед, ки чашмони кӯрон бино мешаванду шалҳо роҳ мегарданд, касоне, ки бемории пӯст доранд, пок мешаванду карҳо шунаво мешаванд, мурдагон зинда мешаванд ва ба бечорагон хушхабар эълон карда мешавад. ²³ Пас хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

Шаҳодати Исо дар бораи Яҳё

²⁴ Баъд аз рафтани шогирдони Яҳё Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани ҷӣ рафта будед? Барои дидани найзоре, ки аз вазидани бод мечунбад? ²⁵ Гӯед, ки чаро рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси кимат мепӯшад? Охир онҳое, ки либоси зебо мепӯшанд ва ҳаёти пур аз айшу ишрат доранд, дар қасрҳо зиндагӣ мекунанд. ²⁶ Барои ҷӣ рафта будед? Барои дидани пайғамбар? Дуруст, аммо ба шумо мегӯям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро дидаед. ²⁷ Яҳё ҳамон шахсест, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфтааст: „Ман пешопеши Ту хабаррасони Худо мефиристам, то барои омаданат роҳ тайёр кунад“.*

* 7:27 Малокӣ 3:1

²⁸ Ба шумо мегӯям, дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яҳё касе нест. Аммо шахси хурдтарин дар Подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст».

²⁹ Тамоми мардум ва андозгирон низ суҳанони Ӯро шунида, дуруст будани роҳи Худоро тасдиқ менамуданд ва аз ин сабаб, аз дасти Яҳё таъмид гирифта буданд. ³⁰ Вале азбаски фарисиён ва устодони шариат таъмиди Яҳёро нагирифта буданд, аз нияте, ки Худо нисбаташон дошт, рӯй гардонданд.

³¹ Исо суҳанашро давом дода, гуфт: «Одамони ин наслро бо кӣ муқоиса намоям? Онҳо ба кӣ монандӣ доранд? ³² Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча бозӣ мекунанду як гурӯҳи онҳо ба гурӯҳи дигар мегӯяд:

„Мо бароятон най навохтем, аммо шумо рақс накардед!

Суруди мотам хондем, вале гирия накардед“.

³³ Ҳоло Яҳёи Таъмиддиханда омадааст, ки нон намехӯраду шароб наменӯшад ва шумо мегӯед, ки ӯ чин дорад. ³⁴ Писари Одамизод омадааст, ки ҳам мехӯраду ҳам менӯшад, лекин шумо мегӯед: „Ӯ марди пурхӯру бадмаст, дӯсти андозгирону гунаҳкорон аст“. ³⁵ Вале дуруст будани ҳикмати Худо аз қорҳои тамоми фарзандонаш маълум мегардад».

Исо зани гунаҳкорро мебахшад

³⁶ Яке аз фарисиён Исоро ба меҳмонӣ даъват кард ва Ӯ ба хонаи он фарисӣ рафта, дар сари дастархон кашпаҳлу зада нишаст.

³⁷ Дар он шаҳр як зани пургуноҳе буд. Чун ӯ фаҳмид, ки Исо дар хонаи он фарисӣ хӯрок мехӯрад, як шишача рағғани атр-афшонро гирифта, ба он ҷо омад. ³⁸ Вай аз пушт, назди пойҳои Исо истода, мегирист ва ашқхояш ба пойҳои Исо мечаканд. Зан бо мӯйхояш пойҳои Ӯро мехушконид, бо эҳтиром онҳоро мебӯсид ва ба онҳо рағғани хушбӯйро мемолид. ³⁹ Инро дида, фарисие, ки Исоро даъват карда буд, аз дилаш чунин фикрро гузаронд: «Агар ин мард дар ҳақиқат пайғамбар мебуд, медонист, ки ин зан чӣ гуна аст. Чун зане, ки ҳоло ба Ӯ даст мерасонад,

гунаҳкор аст!»⁴⁰ Вале Исо ба ӯ гуфт: «Шимъун! Мехоҳам ба ту чизе бигӯям». Гуфт: «Марҳамат, Устод».

⁴¹ Пас, Исо суханашро давом дода, гуфт: «Ду кас аз як одам пул қарз гирифтанд. Яке аз ӯ панҷсад ва дигаре панҷоҳ тангаи нуқра қарздор буд. ⁴² Азбаски қарзашонро канда наметавонистанд, он шахс қарзи ҳардуро бахшид. Ҳоло бигӯ, ки кадоме аз онҳо ӯро бештар дӯст медорад?» ⁴³ Шимъун дар ҷавоб гуфт: «Ба фикрам он касе, ки ба ӯ қарзи зиёдтаре бахшида шудааст». Исо гуфт: «Дуруст фаҳмидӣ». ⁴⁴ Баъд ба он зан рӯ оварда, ба Шимъун гуфт: «Ин занро мебинӣ? Ман ба хонаат омадам, вале барои пойҳоям об наовардӣ, ин зан бошад, пойҳои Маро бо ашқхояш тар ва бо мӯйҳояш хушк кард. ⁴⁵ Ту ба Ман бӯсаи салом надодӣ, ин зан бошад, аз вақти омаданам то ҳол бӯсидани пойҳоямро бас намекунад. ⁴⁶ Ту ба сарам ҳатто равғани одиро намолидӣ, вай бошад, равғани атрафшонро ба пойҳоям молид. ⁴⁷ Бинобар ин, ба ту мегӯям, азбаски гуноҳҳои зиёди вай бахшида шудаанд, ӯ чунин муҳаббати зиёд дорад ва агар ба касе гуноҳи камтар бахшида шавад, муҳаббаташ низ камтар аст». ⁴⁸ Баъд ба он зан гуфт: «Гуноҳхоят бахшида шуданд». ⁴⁹ Онҳое, ки бо ӯ дар сари як дастархон нишаста буданд, худ ба худ мегуфтанд: «Вай кист, ки ҳатто гуноҳхоро мебахшад?» ⁵⁰ Вале Исо ба зан гуфт: «Туро имонат начот додааст. Рав ва дар амон бош!»

Занҳо Исоро пайравӣ мекунанд

8 ¹ Баъд аз ин, Исо дар шаҳру дехот гашта, ба мардум хабари хуши Подшоҳии Худоро мерасонд. Дар ин қор ӯро дувоздаҳ шоғирд ² ва якчанд зан, ки чинҳо аз онҳо берун баромада буданду аз бемориҳо шифо ёфта буданд, ҳамроҳӣ мекарданд. Яке аз он занҳо Марям буданд, ки Маҷдалия номида мешуд ва аз ӯ ҳафт чин берун рафта буд. ³ Дигар зан Юҳанна ном дошт, ки шавҳараш Кузо дар дарбори ҳоким Ҳиродус нозири хоҷагӣ буд. Ҳамчунин, Сусанна ва бисёр дигарон, ки бо пулу молашон онҳоро дастгирӣ мекарданд.

Масал дар бораи деҳқон

⁴ Вақте ки мардуми бисёре аз шаҳрҳои гирду атроф чамъ шуда, ба назди Исо омаданд, Ҷ масалеро гуфт: ⁵ «Рӯзе як деҳқон барои кишт кардани донаҳои худ ба киштзор меравад. Хангоми дона коштанаш, як микдори он ба пайраҳа афтада поймол мешавад ва парандаҳо омада, онҳоро аз замин ҷида меҳӯранд. ⁶ Микдори дигари донаҳо ба замини санглох афтада месабзад, вале аз беобӣ хушк мешавад. ⁷ Микдори дигараш ба замини хордор афтада месабзад, вале хорҳо қад кашида, онҳоро пахш мекунанд. ⁸ Аммо қисми донаҳое, ки ба замини хуби ҳосилхез меафтад, сабзида, сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳад». Инро гуфту хитоб кард: «Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад!»

Маъниод кардани масал дар бораи деҳқон

⁹ Шогирдон аз Исо маънои ин масалро пурсиданд ¹⁰ ва Ҷ гуфт: «Фаҳмиши сирру асрори Подшоҳии Худо ба шумо ато шудааст, аммо ба дигарон бо масалҳо мегӯям, то ки

„онҳо нигоҳ кунанду набинанд,
гӯш кунанду нафаҳманд“*.

¹¹ Маънои масал ин аст: дона — каломи Худост. ¹² Донаҳое, ки ба пайраҳа афтадаанд, онҳое мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале шайтон омада, онро аз дилашон меуззад, то ки имон наоваранд ва наҷот наёбанд. ¹³ Донаҳое, ки ба замини санглох афтадаанд, онҳое мебошанд, ки каломро шунида, бо шодӣ онро қабул мекунанд, вале азбаски реша надоранд, муддати кӯтоҳе имондор буда, дар вақти озмоиш имони хурд аз даст медиҳанд. ¹⁴ Донаҳое, ки ба миёни хорҳо афтадаанд, онҳое мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале ғаму ташвиш ва сарвату лаззати зиндагӣ онҳоро пахш мекунад ва онҳо ҳеч самаре ба бор намеоваранд. ¹⁵ Аммо донаҳои ба замини ҳосилхез

* 8:10 Ишаёё 6:9

афтода касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд ва онро дар дили нек ва пок нигоҳ дошта, бо сабру тоқат самар меоранд.

Масал дар бораи чароғ

¹⁶ Ҳеч кас чароғро даргиронда, онро бо зарфе наменпӯшонад ва ё ба зери кат намегузорад. Баръакс, онро ба чароғпоя менад, то ҳар кӣ дарояд, равшаниашро бубинад. ¹⁷ Зеро ҳеч чизи пинҳоне нест, ки ошкор нашавад ва чизи пӯшидае нест, ки маълум ва равшан нагардад. ¹⁸ Пас, аҳамият диҳед, ки ба суханони Ман чӣ тавр гӯш медиҳед, зеро ба ҳар кӣ чизе дорад, боз дода мешавад, лекин аз касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки фикр мекунад дорад, гирифта мешавад».

Модар ва бародарони Исо

¹⁹ Ҳамин вақт модару бародарони Исо наздаш омаданд, аммо аз сабаби тӯдаи одамон ба Ё наздик шуда натавонистанд. ²⁰ Ба Исо хабар доданд: «Модар ва бародаронат дар берун истодаанд ва Туро дидан мехоҳанд». ²¹ Ё ҷавоб дод: «Модар ва бародарони Ман онҳое ҳастанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва онро иҷро мекунанд».

Ором кардани тӯфон

²² Рӯзе Исо бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда, ба онҳо гуфт: «Биёед, ба дигар тарафи баҳр мегузарем». Онҳо равон шуданду ²³ дар роҳ Исоро хоб бурд. Баногоҳ, дар баҳр тӯфони чунон сахте бархест, ки қайқ аз об пур шуд ва онҳо дар хатар монданд. ²⁴ Шогирдон Исоро бедор карда, гуфтанд: «Устод! Устод! Ҳалок мешавем!» Ё аз хоб хеста, ба шамолу мавҷҳои пурталотум фармон дод ва тӯфон хомӯш шуда, ҳама чоро оромӣ фаро гирифт. ²⁵ Сипас, Вай ба шогирдонаш гуфт: «Имонатон кучост?!» Шогирдон тарсиданд ва ҳайрон монда, ба якдигар мегуфтанд: «Ин Кист, ки ҳатто ба шамолу баҳр фармон медиҳад ва онҳо ба Ё итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани марди чинзада

²⁶Баъд аз ин онҳо ба сарзамини чадариён, ки дар рӯ ба рӯйи вилояти Чалил воқеъ аст, омада расиданд. ²⁷Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, бо марде аз аҳли он шаҳр рӯ ба рӯ шуд, ки гирифтори чинҳо буд. Ӯ дер боз либос наменпӯшид ва на дар хона, балки дар қабристон зиндагӣ мекард. ²⁸Ҳамин ки ӯ Исоро дид, доду фиғонкунон пеши пойҳои Ӯ афтид ва бо овози баланд гуфт: «Эй Исо, Писари Худои Таоло, Ту ба ман чӣ кор дорӣ? Илтимос мекунам, маро азоб надех». ²⁹Ӯ инро гуфт, чунки Исо ба рӯхи нопок фармон дода буд, ки аз он мард берун барояд. Дар гузашта чин чандин бор он мардро азоб меод ва ҳарчанд чинзадаро бо занҷиру бандҳо баста нигоҳ меодшанд, мард онҳоро пора-пора мекард ва чин ӯро ба биёбон мебард. ³⁰Исо аз ӯ пурсид: «Номат чист?» Ӯ гуфт: «Лашкар», чунки чинҳои бисёре ба даруни он мард даромада буданд. ³¹Чинҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки онҳоро ба ғори бепоён нафиристад. ³²Ҳамон ҷо, дар болои теппа галаи калони хукҳо мечарид. Чинҳо Исоро зорию тавалло карданд, ки ба даруни хукҳо дароянд ва Ӯ ба онҳо иҷозат дод. ³³Чинҳо аз он мард берун баромада, ба даруни хукҳо даромаданд ва гала дав-давон худро аз теппа ба баҳр партофта, ғарқ шуд.

³⁴Хукбонон инро дида гурехтанд ва ин воқеаро дар шаҳру деҳот нақл карданд.

³⁵Мардум барои дидани ин воқеа баромаданд ва ба назди Исо омада, ҳамон мардери диданд, ки чинҳо аз ӯ берун рафта буданд. Вай дар тан либос дошту бо ақли солим дар пеши пойи Исо менишаст. Ҳамаро тарс фаро гирифт. ³⁶Шоҳидони ин воқеа ба одамон чӣ гуна шифо ёфтани чинзадаро нақл карданд. ³⁷Баъд аз ин тамоми мардуми сарзамини чадариён аз Исо хоҳиш карданд, ки аз пеши онҳо биравад, зеро онҳоро тарсу ваҳм фаро гирифта буд ва Ӯ барои баргаштан боз ба қаик савор шуд. ³⁸Марде, ки чинҳо аз ӯ берун шуда буданд, илтимос кард, ки Исо ӯро бо Худ барад. Вале Исо ӯро ҷавоб

дода гуфт: ³⁹ «Ба хонаат баргард ва он чиро ки Худо барои ту кардааст, нақл кун».

Ў рафта дар тамоми шаҳр дар бораи он кори бузурге, ки Исо барояш карда буд, эълон кард.

Шифо ёфтани зан ва зиндашавии духтар

⁴⁰Вақти баргаштани Исо мардуми зиёде, ки Ўро интизор буданд, ба пешвозаш баромаданд. ⁴¹Ҳамон вақт Ёир ном марде, ки сардори чамоатхона буд, назди Исо омада, худро ба пеши пойҳояш партофт ва аз Ў илтимос кард, ки ба хонаи вай биёяд, ⁴²зеро духтари ягонааш, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, дар бистари марг меҳобид. Исо ҳамроҳи Ёир мерафт ва мардуми бисёре аз ҳар тараф ба Ў фишор меоварданд.

⁴³Дар он чо зане буд, ки дувоздах сол боз касалии хунравӣ дошт. Вай тамоми дороиашро ба табибон сарф кард, вале ҳеҷ кас ўро шифо дода натавонист. ⁴⁴Он зан аз қафо ба Исо наздик шуду ба домани чомаи Ў даст расонд ва ҳамон замон хунравиаш бозмонд. ⁴⁵Исо пурсид: «Ба Ман кӣ даст расонд?» Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ба Ў гуфт: «Устод! Одамони бисёр дар гирдат чамъ шудаанд ва аз ҳар тараф фишор меоранд». ⁴⁶Аммо Исо гуфт: «Касе ба Ман даст расонд, зеро Ман ҳис кардам, ки қуввае аз Ман берун рафт». ⁴⁷Вақте он зан дид, ки дигар пинҳон монда наметавонад, тарсону ларзон омада, пеши пойи Исо афтид ва дар ҳузури ҳамаи мардум ба Ў иқрои шуд, ки чаро ба Ў даст расонд ва чӣ тавр зуд шифо ёфт. ⁴⁸Исо ба ў гуфт: «Эй духтарам, туро имонат шифо дод. Рав ва дар амон бош».

⁴⁹Ҳанӯз ки Ў гап мезад, як нафаре аз хонаи Ёир хабар оварда, гуфт: «Духтарат мурд, дигар Устодро заҳмат надех». ⁵⁰Вале Исо инро шунида, гуфт: «Натарс, фақат имон дошта бош ва ў шифо меёбад». ⁵¹Вақте ки Исо ба хонаи Ёир омад, ба ғайр аз Петрус, Юҳанно, Яъқуб ва падару модари он духтар ба каси дигаре иҷозат надод, ки бо Ў ба хона дарояд. ⁵²Ҳама барои он духтар гираву нола мекарданд, вале Исо гуфт: «Дигар гираву

накунед, ӯ намурдааст, фақат хобидааст». ⁵³ Одамон ба гапи Исо хандиданд, зеро аниқ медонистанд, ки духтар мурдааст. ⁵⁴ Аммо Исо дасти ӯро гирифта, гуфт: «Эй духтар, бархез!» ⁵⁵ Вай зинда шуд ва зуд аз чояш бархест. Исо фармуд, ки ба духтар хӯрок диҳанд. ⁵⁶ Падару модари вай дар хайрат монданд, Исо бошад, ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба касе нагӯянд.

Фиристодани дувоздах шогирд

9 ¹ Исо дувоздах шогирдашро даъват карда, ба онҳо қувват ва қудрат дод, ки чинхоро берун кунанд ва беморонро шифо диҳанд. ² Сипас ӯ онҳоро фиристод, то ки дар бораи Подшоҳии Худо эълон карда, беморонро шифо бахшанд. ³ Исо ба онҳо гуфт: «Дар сафар бо худ ҳеч чиз нагиред: на асо, на борхалта, на нон, на пул ва на либоси иловагӣ. ⁴ Ба ҳар хонае, ки мебароед, то рӯзи аз он шаҳр рафтани дар ҳамон хона бимонед. ⁵ Вале агар шуморо дар ягон ҷо қабул накунад, он шаҳрро тарк кунед ва чангу хокашро аз поятон афшонед, то шаҳодати айбдор будани онҳо гардад».

⁶ Шогирдон аз он ҷо рафтанду деҳа ба деҳа гашта, хушxabарро эълон мекарданд ва дар ҳама ҷо беморонро шифо мебахшиданд.

Ба хайрат афтодани ҳоким Ҳиродус

⁷ Вақте ки ҳоким Ҳиродус ҳамаи инро шунид, ба хайрат афтод, зеро баъзеҳо мегуфтанд, ки Яҳё зинда шудааст, ⁸ дигарон бошанд, мегуфтанд, ки Илёс пайғамбар пайдо гардидааст ва баъзеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз пайғамбарони давраҳои қадим зинда шудааст. ⁹ Вале Ҳиродус гуфт: «Охир ман сари Яҳёро аз танаши ҷудо карда будам. Пас, ин Кист, ки дар бораи аш чунин суханхоро мешунавам?» Вай мехост Исоро бинад.

Сер кардани панҷ ҳазор кас

¹⁰ Вақте ки фиристодагон баргаштанд, тамоми қорҳои қардашонро ба Исо нақл карданд. ӯ онҳоро бо Худ гирифта, ба шаҳри Байтсайдо равона шуд, то ки бо шогирдонаш танҳо

монад. ¹¹ Вале мардум аз ин бохабар шуда, аз пайи Ӯ рафтанд ва Исо онҳоро бо хушнудӣ қабул карда, ба онҳо дар бораи Подшоҳии Худо нақл кард ва қасонеро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо бахшид.

¹² Рӯз бегоҳ мешуд ва дувоздаҳ шогирд ба назди Исо омада гуфтанд: «Ин ҷо ҷойи беодам аст. Мардумро ҷавоб деҳ, ки ба дехоти гирду атроф рафта, барои худ ҷойи хоб ва хӯроке пайдо кунанд». ¹³ Вале Вай ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед!» Шогирдон гуфтанд: «Мо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем. Магар ин ки рафта, барои ҳамаи ин одамон худамон хӯрок харем».

¹⁴ Дар он ҷо тақрибан панҷ ҳазор мард буд ва Исо ба шогирдонаш гуфт: «Онҳоро панҷохнафарӣ гурӯҳ-гурӯҳ шинонед». ¹⁵ Онҳо гуфтаи Исоро ба ҷо оварда, ҳамаро шинонданд. ¹⁶ Баъд Ӯ он панҷ нону ду мохиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу шукр гуфт ва онҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ба мардум тақсим кунанд.

¹⁷ Ҳама то сер шудан хӯрданд ва аз нонпораҳои боқимонда боз дувоздаҳ сабад пур шуд.

Эътирофи Петрус

¹⁸ Рӯзе, вақте ки Исо дар танҳои дуо мекарду дар наздаш фақат шогирдонаш буданд, аз онҳо пурсид: «Мардум Маро кӣ мегӯянд?» ¹⁹ Дар ҷавоб гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи Таъмиддиханда ҳастӣ, қисми дигари одамон мегӯянд, ки Ту Илёс ҳастӣ ва дигарон мегӯянд, ки яке аз пайғамбарони қадим зинда шудааст». ²⁰ Ӯ аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус ҷавоб дод: «Ту Масех, яъне Таъиншудаи махсуси Худо ҳастӣ». ²¹ Баъд Исо онҳоро таъкид карда, фармон дод, ки дар ин бора ба касе чизе нагӯянд.

Марги Ҳудро пешгӯӣ кардани Исо

²² Сипас, суханаширо давом дода, гуфт: «Писари Одамизод бояд бисёр азоб кашад. Пирони қавм, коҳинони калон ва устодони

шариат аз Вай рӯй мегардонанд. Оқибат Ҷ кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз зинда мегардад». ²³ Пас аз он, Исо ба ҳама гуфт: «Агар касе пайрави Ман шудан хоҳад, бояд аз хоҳишҳои худ рӯй гардонда, ҳар рӯз салиби азобу маргашро бардошта, Маро пайравӣ кунад. ²⁴ Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан мевоҳад, онро аз даст медиҳад, вале касе, ки ба хоҳири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад. ²⁵ Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст оварад, вале худашро ҳайф кунаду ба худ зарар расонад? ²⁶ Зеро ҳар касе ки аз Ман ва аз суханонам шарм кунад, Писари Одамизод низ, хангоме ки дар дурахши чалоли Худ, дар шуҳрату чалоли Падар ва фарштагони муқаддас меояд, аз ӯ шарм хоҳад кард. ²⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо касоне ҳастанд, ки ҳанӯз аз дунё нагузашта, Подшоҳии Худоро мебинанд».

Дигаргун шудани намуди зоҳирии Исо

²⁸ Аз ин гуфтугӯ тақрибан ҳашт рӯз гузашт ва Исо бо Худ Петрус, Юханно ва Яъқубро гирифта, барои дуо ба болои кӯҳе баромад. ²⁹ Вақте ки Ҷ дуо мекард, чеҳрааш тағйир ёфта, либосаш сап-сафеди дурахшон шуд ³⁰⁻³¹ ва ногаҳон ду мард, Мусою Илёс пайғамбар бо шуҳрату чалол пайдо шуданд. Онҳо дар бораи тарки ин дунё, ки онро Исо ба наздикӣ дар Уршалим ба анҷом мерасонад, суҳбат мекарданд. ³² Петрус ва ҳамроҳонашро хоб бурда буд ва хангоме ки бедор шуданд, шуҳрату чалоли Исоро диданд. Онҳо, инчунин, он ду нафареро диданд, ки бо Ҷ меистоданд. ³³ Вақте ки он ду нафар аз пеши Исо рафтани шуданд, Петрус гуфт: «Эй Устод! Чӣ қадар хуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Биё, се хайма месозем: яке барои Ту, дигаре барои Мусо ва сеюм барои Илёс». Вай худаш намедонист, ки чӣ мегӯяд. ³⁴ Петрус ҳанӯз суханашро тамом накарда, абре пайдо шуда, онҳоро фаро гирифт ва вақте ки Мусо ва Илёс ба даруни абр даромаданд, шогирдон тарсиданд. ³⁵ Ҳамин вақт аз абр овозе баромад, ки мегуфт: «Ин Писари Ман аст, Ман Вайро интиҳоб кардаам. Ӯро гӯш кунед». ³⁶ Вақте ки овоз гум шуд, шогирдон

диданд, ки Исо танҳо монд. Шогирдон хомӯш монданд ва ҳамон вақт аз он чи дида буданд, ба касе чизе нагуфтанд.

Шифо ёфтани бачаи чинзада

³⁷ Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз кӯҳ мефаромаданд, мардуми бисёре Исоро пешвоз гирифтанд. ³⁸ Ногаҳон марде аз миёни мардум фарёд зад: «Устод! Илтимос мекунам, ки ба писарам як назар кун. Вай фарзанди ягонаи ман аст. ³⁹ Гоҳ-гоҳ ба вай чин ҳамла мекунад ва ӯ якбора дод зада, беихтиёрона печутоб мехӯраду аз даҳонаш кафк мебарояд. Чин ӯро бисёр азоб дода, ба зӯрӣ ӯро сар медиҳад. ⁴⁰ Аз шогирдонат илтимос кардам, ки он чинро берун кунанд, аммо онҳо натавонистанд». ⁴¹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимону качрафтор! То кай бо шумо бошам ва то кай шуморо тоқат кунам? Писаратро ин ҷо биёр!» ⁴² Вақте ки писар ба назди Исо меомад, чин ӯро ба замин ғалтонда, печутоб дод. Вале Исо ба чин фармон дод, ки аз бача берун барояд. Ҳамин тавр, ӯ писарро шифо дода, ба падараш супорид ⁴³ ва ҳама аз бузургии Худо дар ҳайрат монданд.

Пешгӯйии дуюми Исо дар бораи марги Худ

Дар ҳоле, ки мардум аз тамоми қорҳои қардаи Исо дар таачҷуб буданд, Вай ба шогирдонаш гуфт: ⁴⁴ «Он чизеро, ки ҳоло мегӯям, бишнавед ва дар ёд доред: Писари Одамизод ба дасти одамон супорида мешавад». ⁴⁵ Вале шогирдон маънои ин суҳанонро нафаҳмиданд, чунки маънояш аз онҳо пӯшида монд ва барои ҳамин онро дарк накарданд ва ҳам метарсиданд, ки дар ин бора аз Исо чизе пурсанд.

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

⁴⁶ Дар байни шогирдон баҳсу мунозира ба миён омад, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст. ⁴⁷ Исо медонист, ки онҳо дар дили худ чӣ фикр доранд, бинобар ин, як кӯдакро гирифта, ба паҳлуи Худ гузошт ⁴⁸ ва ба онҳо гуфт: «Касе, ки ин кӯдакро

ба хотири номи Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва касе, ки Маро қабул мекунад, Фиристандаи Маро низ қабул мекунад. Зеро он касе, ки дар байни шумо аз хама хурдтарин аст, бузургтарин мебошад».

⁴⁹ Он вақт Юҳанно гуфт: «Устод, мардеро дидем, ки ба номи Ту чинхоро берун мекард, аммо чун ӯ бо мо набуд, қўшиш кардем, ки ӯро аз ин кор боздорем». ⁵⁰ Исо ба ӯ гуфт: «Ҷро аз ин кор бознадоред! Зеро касе, ки бар зидди шумо нест, тарафдори шумост».

Исоро қабул накардани сомариён

⁵¹ Чун вақти ба осмон бурда шудани Исо наздик омад, ӯ қарор кард, ки ба Уршалим равад. ⁵² Исо одамонашро пешопеши Худ фиристод ва онҳо ба деҳаи сомариён даромада, барои омадани ӯ хама чизро тайёр намуданд. ⁵³ Аммо сомариён Исоро қабул накарданд, зеро ӯ ба Уршалим равона буд. ⁵⁴ Шогирдонаш Яъқуб ва Юҳанно инро дида гуфтанд: «Хоча! Биёед мегўем, ки аз осмон оташе борида, онҳоро сўзонад». ⁵⁵ Вале Исо ба Яъқубу Юҳанно рӯ оварда, онҳоро сарзаниш кард. ⁵⁶ Пас Исо ҳамроҳи шогирдонаш ба деҳаи дигаре равона шуданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

⁵⁷ Онҳо сафарашонро давом медоданд ва дар роҳ марде ба Исо гуфт: «Ман дар хама чо Туро пайравӣ мекунам». ⁵⁸ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва парандагони ҳаво лона доранд, аммо Ман, Писари Одамизод ҷое надорам, ки сарамро монам» ⁵⁹ ва ба дигаре гуфт: «Аз паси Ман биё». Аммо ӯ ҷавоб дод: «Хочаам! Иҷозат деҳ аввал рафта, падарамро ба хок супорам». ⁶⁰ Лекин Исо ба вай гуфт: «Бигзор, ки мурдагон мурдагони худро ба хок супоранд, вале ту рафта, дар бораи Подшоҳии Худо нақл бикун».

⁶¹ Шаҳси дигаре ба Исо гуфт: «Хочаам! Ман аз пасат меравам, вале иҷозат деҳ, ки аввал бо аҳли хонаводаам хайрухуш кунам». ⁶² Исо ба вай гуфт: «Касе, ки ба шудгор сар мекунаду

баъд ба ақиб нигоҳ мекунад, лоиқ нест, ки дар Подшоҳии Худо бошад».

Исо ба шогирдонаш вазифа медиҳад

10 ¹Баъд аз ин, Худованд Исо боз ҳафтод нафари дигарро интихоб намуда, онҳоро ҷуфт-ҷуфт пешопеши Худ ба ҳар шаҳру деҳоте, ки рафтани буд, фиристод. ²Ӯ ба онҳо гуфт: «Ҳосил бисёр аст, вале коргарон кам. Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фириштад.

³Равед! Ҳоло Ман шуморо назди одамон ҳамчун барраҳо ба байни гургҳо мефиристам. ⁴Бо худ ҳеч пул, борхалта ва ё пой-афзори иловагӣ нагиреду дар роҳ вақтатонро бо аҳволпурсии одамон сарф накунад. ⁵Ба ҳар хонае, ки медароед, аввал бигӯед: „Сулҳ бод бар ин хонадон!“ ⁶Агар дар он ҷо шахси сулҳпарваре бошад, сулҳи шумо бо ӯ мемонад, вагарна, он ба худатон бармегардад. ⁷Пас дар ба дар нагардеду дар ҳамон хона монед ва ҳар чи пешатон монанд, ҳамонро хӯреду нӯшед, зеро меҳнаткаш сазовори он аст, ки музди корашро бигирад.

⁸Агар ба ягон шаҳр дароеду шуморо дар он ҷо қабул кунанд, ҳар хӯрокеро, ки пешатон гузоранд, хӯред, ⁹беморони он шаҳро шифо диҳед ва гӯед: „Подшоҳии Худо ба шумо наздик аст“. ¹⁰Вале агар ба шаҳре дароеду шуморо қабул накунанд, дар кӯчаҳояш гашта, чунин гӯед: ¹¹„Ҳатто чангу хоки шаҳри шуморо, ки бар пойи мо нишастааст, бар зидди шумо меафшонем, вале аниқ донед, ки Подшоҳии Худо наздик аст“. ¹²Ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи қиёмат аҳволи мардуми бадқирдори шаҳри Садум аз ҳоли он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Шаҳрҳое, ки имон наоварданд

¹³Эй аҳли Куразину аҳли Байтсайдо, вой бар ҳоли шумо! Зеро агар он мӯъҷизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳрҳои пургуноҳи Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси мотам пӯшида, мӯйканон

нишаста нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳхояшон даст кашаанд. ¹⁴ Бинобар ин, дар рӯзи қиёмат аҳволи мардуми Суру Сидун аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд. ¹⁵ Инчунин, шумо, эй аҳли Кафарнаҳум, гумон мекунад, ки сари шумо то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. ¹⁶ Касе, ки шуморо, эй шогирдонам, гӯш кунад, Маро гӯш мекунад ва касе, ки аз шумо рӯй гардонад, аз Ман рӯй мегардонад ва касе, ки аз Ман рӯй гардонад, аз Фиристандаи Ман низ рӯй мегардонад».

Бозгашти ҳафтад шогирд

¹⁷ Ҳафтад нафар шогирдон бо хушхолӣ баргашта, ба Исо гуфтанд: «Хоча! Бо номи Ту ҳатто чинҳо ба мо итоат мекунанд». ¹⁸ Ӯ ба онҳо гуфт: «Ман дидам, ки шайтон мисли барқ аз осмон афтад. ¹⁹ Ҳоло Ман ба шумо кудрат додам, ки морону каждумон ва тамоми қувваи душманро поймол кунед. Ба шумо ҳеч чиз зарар расонда наметавонад. ²⁰ Вале на барои он шод бошед, ки чинҳо ба шумо итоат мекунанд, балки барои он шодӣ кунед, ки номҳоятон дар осмон навишта шудаанд».

Шодии Исо

²¹ Ҳуди ҳамон лаҳза Исо аз шодии Рӯҳулқудс пур шуда, гуфт: «Эй Падар, эй Худованди замину осмон, ба Ту шукр мегӯям, ки ин чизҳоро аз оқилон ва хирадмандон пинҳон кардию ба одамони одӣ ошкор сохтӣ. Вале, эй Падар, хоҳиши неки Ту чунин буд.

²² Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ба ғайр аз Падар, дигар ҳеч кас Писарро наметиносад. Инчунин, ҳеч кас Падарро наметиносад, ба ғайр аз Писар ва онҳое, ки Писар мехоҳад Падарро барояшон зоҳир созад».

²³ Сипас, Исо ба шогирдонаш рӯ оварда, фақат ба онҳо гуфт: «Шумо хушбахтед, ки ин чизҳоро мебинед! ²⁴ Зеро ба шумо мегӯям, ки пайғамбарон ва подшоҳони бисёре мехостанд он чизҳоро бубинанд ва бишнаванд, ки шумо мебинед ва мешунавед. Вале онҳо на диданду на шуниданд».

Масал дар бораи сомарии некукор

²⁵ Ҳамин вақт, яке аз устодони шариат бархест ва Исоро озмуданӣ шуда, ба Ӯ чунин савол дод: «Устод! Барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ кор бояд кунам?» ²⁶ Исо ҳам аз вай пурсид: «Дар шариат чӣ навишта шудааст? Шумо аз он ҷо чӣ мехонед?» ²⁷ Вай ҷавоб дод: «Худованд Худои худро бо тамоми дилу ҷон ва бо тамоми қуввату ақлу хушат дӯст дор* ва дигаронро мисли худат дӯст дор**». ²⁸ Исо гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ. Ҳамин тавр бикун ва ҳаёт хоҳӣ дошт». ²⁹ Вале ӯ худро сафед карданӣ шуда аз Исо пурсид: «Пас, „дигарон“–ро гуфта, кӣ дар назар дошта шудааст?»

³⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Марде, ки аз Уршалим ба Арихо ме-рафт, ба дасти роҳзанҳо афтид. Роҳзанҳо либосхояшро дуздада латукӯб карданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. ³¹ Тасодуфан аз ҳамон роҳ коҳине мегузашт ва чун ӯро дид, аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. ³² Ҳамчунин, марде аз қабилаи Левӣ аз он ҷо мегузашт ва чун марди захмдорро дид, ӯ низ аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. ³³ Вале марди сомарие, ки аз он ҷо мегузашт, ба вай наздик шуда, ӯро дид ва дилаш ба ҳоли ӯ сӯхт. ³⁴ Ӯ назди он мард омада, захмхояшро бо шароб тоза карду равшан молида, баст. Баъд ӯро бардошта ба хараш савор карду ба меҳмонхонае овард ва дар ҳамон ҷо ӯро нигоҳубин намуд. ³⁵ Рӯзи дигар ба сохиби меҳмонхона ду тангаи нуқра дода гуфт: „Ӯро нигоҳубин кун ва агар харочотат аз ин зиёдтар шавад, вақти баргаштанам ба ту бармегардонам“.

³⁶ Ба фикри ту, кадоме аз ин се нафар ба он марде, ки аз дасти роҳзанҳо ҷабр дида буд, муҳаббати зиёдтар нишон дод?» ³⁷ Устоди шариат ҷавоб дод: «Он касе, ки ба ӯ раҳм кард». Исо гуфт: «Пас, рафта, монанди ӯ рафтор кун».

* 10:27 Такрори Шариат 6:5

** 10:27 Ибодат 19:18

Марто ва Марям

³⁸ Исо ва шогирдонаш сафарашонро давом дода, ба дехае омаданд. Дар ҳамон чо Марто ном зане Ҷро дар хонаи худ меҳмондорӣ кард. ³⁹ Вай Марям ном хоҳаре дошт, ки пеши пойи Худованд Исо нишаста, ба суханони Ҷ гӯш медод. ⁴⁰ Марто, ки аз сабаби тайёрии зиёфат ба ташвиш афтада буд, ба назди Исо омада гуфт: «Хочаам! Оё Ту парвое надорӣ, ки хоҳарам ҳамаи корро ба сари ман партофтааст? Охир, ба ӯ бигӯй, ки ба ман ёрӣ диҳад». ⁴¹ «Марто! Марто! — гуфт ба вай Худованд Исо, — ту ғами бисёр чизхоро меҳӯрӣ ва норохат хастӣ. ⁴² Вале фақат як чиз лозим аст. Марям чизи хуберо интиҳоб намудааст ва онро аз ӯ ҳеч кас гирифта наметавонад».

Дар бораи дуо

11 ¹ Рӯзе Исо дар як чой дуо мекард. Вақте ки дуояшро тамома кард, яке аз шогирдонаш ба Ҷ гуфт: «Хоча! Яхё ба шогирдонаш дуо карданро ёд дода буд, Ту низ ба мо дуо карданро ёд дех». ² Исо ба онҳо гуфт: «Вақте ки дуо мекунад, чунин гӯед:

Эй Падар!

Номи Ту муқаддас бод.

Бигзор Подшоҳии Ту биёяд;

³ Ризқу рӯзии имрӯзаамонро ба мо бидех

⁴ ва гуноҳҳои моро бубахш, чунон ки мо онҳоеро, ки ба мо бадӣ мекунанд, мебахшем

ва моро ба озмоиш дучор накун».

⁵ Баъд ба онҳо гуфт: «Фарз мекунем, ки яке аз шумо дӯсте дореду ними шаб ба хонаи ӯ рафта, мегӯед: „Эй дӯст, ба ман сето нон қарз дех, ⁶ чун яке аз дӯстонам, ки дар сафар буд, ба хонаам омадааст ва ман чизе надорам, ки пеши ӯ гузорам“. ⁷ Вале ӯ аз даруни хона чунин ҷавоб медиҳад: „Маро ташвиш надех. Дари хонаам баста аст ва ману бачаҳоям аллақай дар чойгаҳ хобидаем, холо наметавонам хеста, ба ту нон диҳам“.

⁸ Ба шумо мегӯям, агар \bar{y} аз $r\bar{y}$ и $d\bar{u}st\bar{i}$ хеста, чизе надихад ҳам, азбаски беист талаб мекунед, мехезаду он чизеро, ки талаб мекунед, ба шумо медиҳад. ⁹ Бинобар ин, Ман ҳам ба шумо мегӯям: талаб кунед ва ба шумо дода мешавад; бичӯед ва пайдо мекунед; дарро бикӯбед ва он ба $r\bar{y}at\bar{o}n$ кушода мешавад. ¹⁰ Чун ҳар $k\bar{i}$ талаб мекунад, ба даст меорад, ҳар $k\bar{i}$ мечӯяд, пайдо мекунад ва ҳар кас ки дарро мекӯбад, он ба $r\bar{y}ash$ кушода мешавад.

¹¹ Оё дар байни шумо падаре ҳаст, ки агар писараш моҳӣ талаб кунад, ба чойи моҳӣ ба вай мор диҳад? ¹² Ё агар писараш тухм талаб кунад, ба чояш ба \bar{y} каждум диҳад? ¹³ Агар шумо бо вучуди дилсиёҳиатон ба фарзандони худ додани чизҳои хубро донед, чӣ қадар Падари осмонии шумо тайёр аст $R\bar{u}xulq\bar{u}dsro$ ба онҳое диҳад, ки аз \bar{U} металабанд».

Исо ва сардори чинҳо

¹⁴ Боре Исо аз як марде чин берун кард. Он мард аз сабаби чин доштаниш гунг буд ва вақте ки чин берун баромад, мард ба гап даромаду мардум ба ҳайрат афтоданд. ¹⁵ Баъзеи одамон чунин мегуфтанд: «Исо чинхоро бо қудрати Баал-Забул, ки сардори чинҳо аст, берун мекунад». ¹⁶ Дигарон бошанд, $\bar{U}ro$ санчиданӣ шуда, талаб мекарданд, ки аз қониби Худо аломате нишон диҳад. ¹⁷ Вале Исо, ки аз фикрҳои онҳо бохабар буд, гуфт: «Ҳар давлате, ки дар дохили худ аз ҳам чудо шуда, ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам мехӯрад ва ҳар хонаводае, ки дар байни аъзоёнаш ҷудой меафтад, вайрон мегардад. ¹⁸ Агар шайтон дар худ ба ду қисм чудо шавад, магар ҳукмронии \bar{y} давом ёфта метавонад? Шумо мегӯед, ки Ман чинхоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунам. ¹⁹ Агар Ман чинхоро бо қудрати Баал-Забул берун кунам, пайравони шумо бо чӣ берун мекунанд? Онҳо бо кадом қудрат берун мекунанд? Онҳо исбот мекунанд, ки шумо нодуруст фикр мекунед. ²⁰ Аммо, агар Ман бо қувваи Худо чинхоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки Подшоҳии Худо аллақай ба шумо омадааст.

²¹Вақте ки шахси пурзӯру мусаллах қасрашро посбонӣ мекунад, ба чизу чораи ӯ зараре намерасад. ²²Вале хангоме ки шахси аз вай пурзӯртар ба ӯ ҳамла карда, ғолиб мебарояд, аслихаеро, ки соҳиби хона ба он умед баста буд, кашида мегираду чизи бадастовардашро бо шариконаш тақсим мекунад.

²³Ҳар кӣ бо Ман нест, муқобили Ман аст ва ҳар кӣ бо Ман одамонро назди Худо намеорад, онҳоро аз Худо дур мекунад.

Бозгаштани рӯҳи нопок

²⁴Вақте ки рӯҳи нопок, яъне чин аз шахсе берун меравад, вай бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро наёфта, мегӯяд: „Ба хонаи пештараам бармегардам“, — ²⁵ва баргашта мебинад, ки ин хона батартибу рӯбучин шудааст. ²⁶Пас, рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз худаш ҳам бадтарро меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада, зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалааш бадтар мешавад».

Хушбахтии ҳақиқӣ

²⁷Ҳангоме ки Исо ин суҳанонро мегуфт, зане аз миёни мардум хитоб кард: «Хушбахт аст он зане, ки Туро таваллуд карда макондааст!» ²⁸Исо бошад гуфт: «Вале онҳое, ки каломи Худо-ро мешунаванду аз рӯйи он амал мекунанд, хушбахттаранд».

Насли бад аломат металабад

²⁹Мардуми зиёде дар гирди Исо чамъ меомаданд ва ӯ суҳан оғоз намуда, гуфт: «Насли ҳозира, ки аломат талаб мекунад, насли бад аст. Вале Худо ба ин насл ғайр аз аломати Юнус пайғамбар аломати дигаре намедихад. ³⁰Чӣ тавре ки Юнус бар мардуми шаҳри Нинве аломате буд, Писари Одамизод низ бар ин насл аломате хоҳад шуд. ³¹Дар рӯзи қиёмат маликаи сарзамини Сабо бархеста одамони ин наслро айбдор мекунад, зеро ӯ аз як гӯшаи дунё барои шунидани хикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки аз Сулаймон дида, Шаҳси бузургтар дар ин ҷост! ³²Дар рӯзи қиёмат бошад, сокинони Нинве бархеста,

ин наслро айбдор мекунанд, зеро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданд аз гуноҳхояшон даст кашиданд. Ҳол он ки аз Юнус дида, Шахси бузургтар дар ин ҷост!

Чароғи бадан

³³Ҳеч кас чароғро даргиронда, ба чойи чашмнорас намомонад ва ё бо зарфе наменпӯшонад. Баръакс, онро ба чароғпоя мемонад, то ҳар кӣ дарояд, равшаниашро бубинад. ³⁴Чашми шумо чароғи баданатон аст. Агар чашматон солим бошад, тамоми баданатон аз равшанӣ пур аст, вале агар солим набошад, баданатонро торикӣ фаро мегирад. ³⁵Эҳтиёт бошед, то он нуре, ки дар шумост, боз торикӣ набошад! ³⁶Пас, агар тамоми баданатон пур аз равшанӣ бошад дар худ ҳеч торикие надошта бошед, ба монанди он чароғе, ки бо дурахши худ шуморо мунаввар месозад, тамоми баданатон равшан хоҳад буд».

Исо роҳбарони диниро сарзаниш мекунад

³⁷Вақте ки Исо ин суханонро мегуфт, яке аз фарисиён Ӯро ба хонаи худ ба меҳмонӣ даъват намуд ва Исо ба хонаи ӯ даромада, ба сари дастархон нишаст. ³⁸Фарисӣ ҳайрон шуд, ки Исо пеш аз хӯрдани хӯрок даст нашуст. ³⁹Вале Худованд Исо ба он фарисӣ гуфт: «Ҳамин шумо, фарисиён, беруни пиёлаву табакро мешӯеду дарунатон бошад пур аз хасисию бадӣ аст. ⁴⁰Эй беақлон! Оё ҳамон як Офаранда тамоми чизеро, ки ҳам дар берун ва ҳам дар дарун аст, наофаридааст? ⁴¹Пас, аз он чи ки доред, ба камбағалон диҳед ва ҳама чиз бароятон пок мегардад.

⁴²Вой бар холи шумо, эй фарисиён! Чунки аз ҳосили пудинаву кашничу дигар намуди гиёҳҳо даҳякро месупоред, аммо таълимотро дар бораи ростӣ ва муҳаббати Худо беаҳамият мемонед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя карда, қонунҳои дигарро тарк намекардед.

⁴³Вой бар ҳолатон, эй фарисиён, шумо дӯст медоред, ки дар чойҳои беҳтарини ҷамоатхонаҳо нишинеду дар бозорҳо бо иззату эҳтиром ба шумо салом диҳанд.

⁴⁴ Вой бар ҳоли шумо, ки ба қабрҳои беному нишон монанд ҳастед ва мардум нафаҳмида, онҳоро зеро по мекунанду ҳаром мешаванд».

⁴⁵ Он гоҳ яке аз устодони шариат ба Исо гуфт: «Устод! Ту бо ин суханонат моро ҳам таҳқир мекунӣ». ⁴⁶ Вале Исо гуфт: «Вой бар ҳоли шумо низ, эй устодони шариат, ки конунҳои зиёдро ба гардани мардум бор мекунеду аз ҷоятон намечунбед, ки ба онҳо ёрӣ диҳед.

⁴⁷ Вой бар ҳоли шумо, ки барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. Охир, ҳамон пайғамбаронро аҷдодони шумо куштаанд.

⁴⁸ Бо ин амалатон шумо тасдиқ мекунед, ки бо қору амалҳои аҷдодонатон розӣ ҳастед, чунки онҳо пайғамбаронро мекуштанд, шумо бошед, барои пайғамбарон мақбараҳо месозед.

⁴⁹ Барои ҳамин ҳикмати Худо эълон мекунад: „Ба наздашон пайғамбарону фиристодагонро мефиристам ва онҳо баъзеашонро мекушанду баъзеи дигарашонро дунболагирӣ мекунанд“.

⁵⁰ Пас мардуми ин насл барои хуни тамоми пайғамбароне, ки аз аввали офариниши дунё рехта шудааст, ҷавоб медиҳанд,

⁵¹ яъне аз хуни Ҳобил сар карда, то хуни Закарё, ки дар байни қурбонгоҳу муқаддастарин ҷойи маъбади Худо кушта шуда буд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мардуми ин насл барои ҳамаи ин ҷавоб хоҳад дод.

⁵² Вой бар ҳоли шумо, эй устодони шариат, ки калиди дарвозаи донишро аз они худ карда, ҳам худатон аз он надаромадед ва ҳам ба онҳое, ки мехоҳанд дароянд, монё мешавед».

⁵³ Вақте Исо аз он ҷо мерафт, устодони шариат ва фарисиёне, ки ба ғазаб омада буданд, Ёро ба ҳолаш нагузошта, аз ҳар хусус саволборон мекарданд. ⁵⁴ Онҳо мехостанд, ки Исоро бо суханони Худаш ба дом андозанд.

Ҳазар аз дурӯягии фарисиён

12 ¹ Дар ин миён ҳазорон-ҳазор одамон чамъ омада, якдигарро тела медоданд ва Исо аввал ба шогирдони Худ муроҷиат карда, гуфт: «Худро аз ҳамиртуруши фарисиён, ки

дурӯягӣ аст, эҳтиёт кунед. ²Зеро ҳеҷ чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеҷ чизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. ³Пас он чиро, ки махфӣ гуфта будед, кушоду равшан хоҳанд шунид ва он чиро, ки шумо дар пинҳонӣ пичиррос зада гуфтед, аз болои боми хонаҳо бо овози баланд эълон хоҳанд кард.

⁴Ба шумо мегӯям: Эй дӯстонам, аз онҳое, ки ҳисматонро мекушанд ва баъд аз он ҳеҷ кори дигаре карда наметавонанд, натарсед. ⁵Ман ба шумо мефаҳмонам, ки аз кӣ бояд тарсед. Аз Ҳамоне тарсед, ки баъд аз куштан қудрат дорад, ки шуморо ба дӯзах партояд. Бале, ба шумо мегӯям, ки аз Ӯ тарсед.

⁶Арзиши панҷ гунчишк фақат ду танга аст. Бо вучуди ин Худо ҳеҷ кадоме аз онҳоро фаромӯш намекунад ⁷ва ҳатто шумораи торҳои мӯятонро медонад. Бинобар ин, натарсед, арзиши шумо аз бисёр гунчишкҳо ҳам зиёдтар аст.

⁸Ба шумо мегӯям: ҳар кӣ дар пеши мардум мегӯяд, ки пайрави Ман аст, Ман низ, ки Писари Одамизод ҳастам, дар назди фариштагони Худо пайрави Ман буданаширо тасдиқ мекунам.

⁹Лекин ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад кунад, Ман низ дар пеши фариштагони Худо ӯро рад мекунам.

¹⁰Ҳар кас, ки бар зидди Писари Одамизод сухан мегӯяд, бахшида мешавад, лекин касеро, ки бар зидди Рӯҳулқудс сухани куфр мегӯяд, Худо ҳаргиз намебахшад.

¹¹Вақте шуморо ба ҷамоатхонаҳо, ба назди сардорону ҳукуматдорон мебаранд, ғам нахӯред, ки чӣ хел бояд ҷавоб диҳед ё чӣ бояд гӯед. ¹²Зеро Рӯҳулқудс ба шумо ёд медиҳад, ки ҳамон вақт чӣ бояд гӯед».

Масал дар бораи сарватманди беақл

¹³Марде аз байни мардум ба Исо гуфт: «Устод! Ба бародарам бигӯй, ки меросро бо ман тақсим кунад». ¹⁴Исо ҷавоб дод: «Эй одам, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё довар таъйин кардааст?» ¹⁵Сипас, ба ҷама муроҷиат карда гуфт: «Аз ҳар гуна чашмгуруснагӣ ҳазар кунед, зеро ҳаёти одам аз бисёрии дороиаҷиб иборат нест».

¹⁶Баъд ба онҳо масалеро гуфт: «Замини як марди доро ҳосили фаровон дод. ¹⁷Вай ба худ фикр кард: „Чӣ кор бояд кунам, охир барои чамъ кардани ҳосили худ чое надорам?“ ¹⁸Баъд гуфт: „Ана чӣ кор мекунам – анборҳои худро вайрон карда, анборҳои калонтар месозам. Баъд тамоми ҳосилу сарватамро ба он чо бурда, ¹⁹ба худ мегӯям: Ту сарвати бисёре дорӣ, ки барои солҳои зиёде мерасад. Акнун роҳат кун, бихӯр, бинӯш ва кайфу сафо карда гард“. ²⁰Вале Худо ба вай гуфт: „Эй беақл! Ҳамин шаб чонат аз ту гирифта мешавад. Пас, он чи захира кардаӣ, насиби кӣ мегардад?“

²¹Ҳамин тавр бо ҳар касе мешавад, ки барои худ сарват чамъ мекунад, вале дар назари Худо доро нест».

Ғам нахӯрдан

²²Исо ба шогирдонаш гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки ғами зиндагиатонро нахӯред, ки чӣ меҳӯред ва ғами бадани худро нахӯред, ки чӣ мепӯшед. ²³Охир зиндагӣ фақат аз хӯрок ва бадан фақат аз пӯшок иборат нест. ²⁴Ба зоғҳо нигоҳ кунед, онҳо на кишукор мекунад, на ҳосил чамъ мекунад, на анбордоранду на қаҳдон, вале Худо онҳоро меҳӯронад ва арзиши шумо нисбат ба парандаҳо чанд маротиба баландтар аст!

²⁵Қадоме аз шумо бо ғам хӯрдан умри худро ақаллан як соат дарозтар карда метавонад? ²⁶Пас, агар шумо чунин як кори ночизро карда натавонед, чаро ғами чизҳои дигарро меҳӯред?

²⁷Ба нашъунамои гулҳои савсан нигоҳ кунед: Онҳо на меҳнат мекунанду на ришта мересанд, лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату дороиаш мисли яке аз онҳо либоси зебоне напӯшидааст. ²⁸Пас, агар Худо алафу гиёҳеро, ки имрӯз дар саҳро ҳасту пагоҳ ба танӯр партофта мешавад, чунин пӯшонад, шуморо низ, эй сустимонҳо, чанд маротиба бехтар аз он пӯшонда метавонад! ²⁹Ғам нахӯред ва аз пайи он нашавед, ки чӣ меҳӯреду чӣ менӯшед, ³⁰чунки халқҳои дигар аз пайи ҳамаи ин чизҳо мебошанд, вале Падари шумо медонад, ки шумо ба ин чизҳо эҳтиёҷ доред.

³¹ Баръакс, Подшоҳии Ёро бичӯед ва Ё ин чизҳоро низ ба шумо медиҳад.

³² Эй шумо, ки рамаи хурди Худо ҳастед, натарсед! Зеро хости Падаратон чунин аст, ки Подшоҳиро ба шумо диҳад. ³³ Он чиро, ки доред, фурушеду ба камбағалон тақсим кунед. Сарватеро ба даст оред, ки ҳеч вақт кам намешавад. Сарвати бепоён дар осмон ҷамъ кунед, ки дасти дузд ба он ҷо намерасад ва онро кирм намезанад. ³⁴ Зеро ҳар ҷое, ки сарват доред, фикру хаёли шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Хизматгорони бедор

³⁵ Ҳар яки шумо миёни худро бандеду чароғҳоятонро равшан нигоҳ доред. ³⁶ Ба монанди хизматгороне бошед, ки интизори аз сурбазм баргаштани хӯчаинашон ҳастанд, то ки вақти баргашта дарро кӯфтани хӯчаинашон, онро зуд ба рӯяш кушоянд.

³⁷ Хушбахтанд хизматгороне, ки хӯчаинашон онҳоро хангоми баргаштан бедор меёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки худи хӯчаин миёнашро баста, онҳоро ба сари дастархон мешинонад ва ба онҳо хизмат мекунад. ³⁸ Хушбахтанд онҳое, ки хӯчаинашон хоҳ ними шаб, хоҳ наздики субҳ баргашта, онҳоро бедор меёбад. ³⁹ Бидонед, ки агар соҳибхона вақту соати омадани дуздонад, намегузорад, ки дузд ба хонааш дарояд. ⁴⁰ Шумо низ бояд барои омадани Писари Одамизод ҳамеша тайёр бошед, чунки Вай соате меояд, ки мунтазираш нестед».

Хизматгорони бовафо ва бевафо

⁴¹ Петрус гуфт: «Хоча! Ин масалро танҳо барои мо гуфтӣ ё барои ҳама?» ⁴² Худованд Исо ҷавоб дод: «Хизматгори бовафову хирадманд кист? Касест, ки хӯчаинаш ёро дар хочагии худ назоратбар таъйин мекунад ва ба хизматгорон саривақт тақсим кардани хӯрокро ба уҳдааш мегузорад.

⁴³ Хушо хизматгоре, ки хӯчаинаш омада, вайро машғули ҳамин кор меёбад. ⁴⁴ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки хӯчаинаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратбар таъйин менамояд.

⁴⁵ Вале агар он назоратбар фикр кунад, ки хӯчаинаш дер меояд ва дигар хизматгорону канизонро латукӯб кунад ва ба хӯрдану нӯшидану мастигарӣ машғул шавад, ⁴⁶ хӯчаини назоратбар дар рӯзе, ки вай мунтазир нест ва дар соате, ки гумон надорад, меояд. Ү ин назоратчиро ду пора карда, ба қисмати бевафоён гирифта мекунад. ⁴⁷ Хизматгоре, ки хохиши хӯчаинашро медонад, вале онро ичро намекунад ва ичро карданӣ ҳам нест, саҳт латукӯб карда мешавад. ⁴⁸ Аммо хизматгоре, ки хости хӯчаинашро надониста, кори баде мекунад, ҷазои сабуктаре мебинад. Ба ҳар касе, ки зиёд дода шудааст, аз ӯ низ зиёд пурсида мешавад ва ба ҳар касе, ки чизи бисёре боварӣ карда шудааст, аз вай низ бисёртар талаб карда мешавад.

На сулҳ, балки чудой

⁴⁹ Ман омадам, ки дар рӯйи замин оташ даргиронам ва саҳт мехоҳам, ки он зудтар фурузон гардад. ⁵⁰ Ман бояд бо азоби марговар таъмид бигирам ва то ба амал омадани ин кор саҳт ғамгин ҳастам. ⁵¹ Фикр накунед, ки Ман барои ба замин сулҳ овардан омадаам. Баръакс, барои чудой андохтан омадаам. ⁵² Баъд аз ин, агар дар хонае панҷ нафар бошанд, аз ҳам чудо хоҳанд шуд: се нафар ба ду нафар ва ду нафар ба се нафар зид мебароянд. ⁵³ Падар бар зидди писар ва писар бар зидди падар, модар бар зидди духтар ва духтар бар зидди модар, хушдоман бар зидди арӯс ва арӯс бар зидди хушдоман мебарояд».

Фаҳмидани замон

⁵⁴ Ҳамчунин Исо ба мардум гуфт: «Вакте мебинед, ки аз ғарб абре пайдо мешавад, дарҳол мегӯед: „Борон меборад“ ва чунин мешавад. ⁵⁵ Ва хангоме ки боди чанубӣ мевазад, мегӯед: „Ҳаво гарм мешавад“ ва ҳамин тавр ҳам мешавад. ⁵⁶ Эй дурӯяхо! Шумо аломатҳои заминро осмонро дида, боду хаворо фаҳмида метавонед чаро замони фаро расидаро муайян карда наметавонед?

⁵⁷ Барои чӣ худӣ шумо фикр карда ба хулосае намеоед, ки чӣ бояд кунед? ⁵⁸ Охир, вақте ки бо даъвогар ба пеши қозӣ

меравед, бояд ҳаматарафа кӯшиш кунед, ки дар роҳ бо даъвогар ошті шавед, то ки ӯ шуморо ба назди қозӣ набарад ва қозӣ шуморо ба дасти зиндонбон насупорад ва зиндонбон шуморо ба зиндон наандозад. ⁵⁹ Ба ростӣ мегӯям, ки то тангаи аз ҳама охиринатонро надихед, аз ҳабс намебароед».

Даъват ба тавба

13 ¹ Дар ҳамин вақт баъзеҳо ба назди Исо омада, дар бораи ҷалилиёне нақл карданд, ки ҳоким Пилотус онҳоро ҳангоми қурбонӣ карданашон кушт. ² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба гумонатон ин ҷалилиён аз ҷалилиёни дигар гунаҳкортар буданд, ки бо онҳо чунин ҳодиса рӯй дод? ³ Ба шумо мегӯям, не! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед. ⁴ Ё ба фикратон он ҳаждаҳ нафар, ки манораи деҳаи Шилуаҳ ба боляшон чаппа шуда мурданд, аз ҳамаи сокинони Уршалим гунаҳкортар буданд? ⁵ Ба шумо мегӯям, не! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо мемиред».

Масал дар бораи дарахти анҷири бемева

⁶ Исо чунин масалеро гуфт: «Як мард дар тоқзори худ дарахти анҷири шинонда буд. Вай барои чиндани мева пеши дарахт омад, вале чизе наёфт. ⁷ Пас, ба боғбон гуфт: „Ман се сол боз барои мева гирифтани меояму як дона ҳам намеёбам. Онро бурида парто! Ҷаро заминро беҳуда банд мекунад?“ ⁸ Вале боғбон ҷавоб дод: „Хоча! Як соли дигар онро набуред. Ман гирдашро побел карда, ба замин пору меандозам. ⁹ Агар соли оянда мева диҳад, хуб мешавад ва агар надихад, баъд бурида партоед ҳам мешавад“».

Шифо додани зан дар рӯзи шанбе, яъне рӯзи истироҳат

¹⁰ Рӯзи шанбе Исо дар яке аз ҷамоатхонаҳо мардумро таълим меод. ¹¹ Дар он ҷо зане буд, ки рӯҳи нопок, яъне чин ӯро

ҳаждаҳ сол боз қадҳамида карда буд ва ӯ ҳеч қоматашро рост карда наметавонист. ¹²⁻¹³ Исо инро дида, ӯро ба наздаш даъват кард ва дастонашро бар ӯ гузошта, гуфт: «Эй зан! Ту аз бемориат раҳой ёфтӣ». Қомати зан дарҳол рост шуда, вай Худоро ҳамду сано хонд.

¹⁴ Сардори ҷамоатхона, аз он ки Исо дар рӯзи шанбе занро шифо бахшид, хашмгин шуда, ба мардум гуфт: «Барои кор кардан шаш рӯз ҳаст ва бояд на дар рӯзи шанбе, балки дар яке аз ҳамин рӯзҳо омада, шифо ёбед». ¹⁵ Вале Худованд Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй дурӯягон! Магар ҳар яки шумо дар рӯзи шанбе банди барзагов ё хари худро кушода, онхоро барои обдиҳӣ аз оғил берун намебароред? ¹⁶ Ҳол он ки ин зан аз авлоди Иброҳим аст ва шайтон ӯро ҳаждаҳ сол боз дар бандҳои худ нигоҳ медошт! Пас, наҳод мумкин набошад, ки ӯ дар рӯзи шанбе аз ин бандҳо озод шавад?!»

¹⁷ Бо ин суҳанонаш ӯ душманонашро шарманда кард ва тамоми мардум аз қорҳои аҷиб, ки ӯ мекард, шод мешуданд.

Масал дар бораи тухми хардал ва хамиртуруш

¹⁸ Исо гуфт: «Подшоҳии Худо ба чӣ монанд аст? Ман онро бо чӣ муқоиса кунам? ¹⁹ Он ба тухми хардал монанд аст, ки шахсе гирифта, дар боғи худ меқорад. Он рӯида, дарахт мешаваду парандаҳо дар миёни шоҳаҳояш лона мегуздоранд».

²⁰ Боз гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд кунам? ²¹ Он ба мисли хамиртурушест, ки зане онро гирифта, бо як ҳалта орд омехта, хамир кард ва тамоми хамир расид».

Дари танг

²² Исо ба сӯи Уршалим равона буд ва дар шаҳру деҳаҳо гашта, мардумро таълим медод. ²³ Шаҳсе аз ӯ пурсид: «Ҳоҷаам! Наҳод ки шумораи ками одамон наҷот ёбанд?» Исо ба мардум гуфт: ²⁴ «Кӯшишу ғайрат кунед, то аз дари танг дароед, зеро ба шумо мегӯям, ки бисёр қасон кӯшиш мекунанд, ки аз он дар дароянд, вале даромада наметавонанд. ²⁵ Вақте ки соҳибхона

хеста, дарро маҳкам мекунад, шумо дар берун мемонед ва дарро кӯфта мегӯед: „Хоча! Дарро бароямон кушоед!“ Вале Ҷ ба шумо чунин ҷавоб медиҳад: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед!“²⁶ Он вақт шумо мегӯед: „Мо ҳамроҳи Ту мехӯрдему менӯшидем. Ту дар кӯчаҳои мо мардумро таълим медодӣ“.²⁷ Вале Ҷ ба шумо ҷавоб хоҳад дод: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед, дур шавед аз ман, эй ҳамаи бадкорон!“²⁸ Вақте ки шумо дар Подшоҳии Худо Иброҳим, Исҳоқ, Яъқуб ва ҳамаи пайғамбаронро мебинеду худатон аз он ҷо ронда мешавед, аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунад.

²⁹ Мардум аз ҳар гӯшаву канори дунё омада, дар Подшоҳии Худо сари як дастархон менишинанд³⁰ ва баъзе аз онҳое, ки ҳоло охирон ҳастанд, аввалин мешаванд ва онҳое, ки аввалин ҳастанд, охирон мешаванд».

Дилсӯзии Исо дар ҳаққи Уршалим

³¹ Ҳамин вақт чанд нафар аз фарисиён ба назди Исо омада, гуфтанд: «Аз ин ҷо баромада рав, чунки ҳоким Ҳиродус мехоҳад Туро кушад». ³² Исо ба онҳо гуфт: «Рафта, ба он рӯбоҳ гӯед, ки Ман имрӯзу пагоҳ чинҳоро берун карда, мардумро шифо медиҳам ва рӯзи сеюм қорамро тамом мекунам. ³³ Вале Ман бояд имрӯз, пагоҳ ва ҳам баъд аз пагоҳ роҳамро давом диҳам, зеро ин хел шуданаш мумкин нест, ки пайғамбар берун аз Уршалим кушта шавад.

³⁴ Эй Уршалим, Уршалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор мекунӣ! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чӯчаҳояшро зеро болҳояш чамъ мекунад, сокинонатро дар гирди Худ чамъ оварам, вале ту роҳ надодӣ!³⁵ Пас ҳоло хонаат ҳолӣ ва бесоҳиб мемонад. Ба шумо мегӯям, ки то „Баракат ёбад қасе, ки ба номи Худованд меояд!“* нагӯед, Маро нахоҳед дид».

* 13:35 Забур 117:26

Шифо додани мард дар рӯзи шанбе

14 ¹Боре, дар рӯзи шанбе Исо дар хонаи яке аз сардорони фарисиён меҳмон шуд ва онҳо рафтори Ёро мушоҳида мекарданд. ²Дар рӯ ба рӯи Исо марде менишаст, ки баданаш варам карда буд. ³Исо ба устодони шариату фарисиён муроҷиат намуда гуфт: «Дар рӯзи шанбе касеро шифо додан мумкин аст ё не?» ⁴Онҳо хомӯш монданд, Ё бошад, ба бемор даст расонда, шифо бахшиду ёро ҷавоб дод. ⁵Сипас ба онҳо гуфт: «Агар фарзанд ва ё барзагови яке аз шумо дар рӯзи шанбе ба чоҳ афтад, магар онро зуд берун намебароред?» ⁶Вале онҳо ба Ё ҷавобе дода натавонистанд.

Дарси хоксорӣ

⁷Исо мушоҳида мекард, ки меҳмонон мехостанд ба ҷойҳои болотар рафта шинанд, бинобар ин, ба онҳо масалеро гуфт: ⁸«Вақте ки ба тӯи арӯси даъват мешавӣ, аз боло гузашта нашин, чун шояд шахсе даъват шуда бошад, ки аз ту обрӯмандтар аст. ⁹Он гоҳ соҳибхонае, ки ҳар дуи шуморо даъват кардааст, омада ба ту нагӯяд: „Ҷоятро ба ӯ бидех“. Он вақт шарм дошта, мачбур мешавӣ, ки аз пойин гузашта шинӣ. ¹⁰Баръакс, вақте ки туро даъват мекунанд, омада дар ҷойи пойин бишин, то соҳибхона омада, ба ту гӯяд: „Дӯстам, болотар бишин“. Он гоҳ иззату эҳтироми ту дар назари хамаи меҳмонон ба ҷо оварда мешавад. ¹¹Зеро ҳар кӣ худро калон мегирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор мегирад, сарбаланд мешавад».

¹²Баъд ба соҳибхонае, ки Ёро даъват карда буд, гуфт: «Вақте ки зиёфате ташкил мекуни, дӯстон, бародарон, хешон ва ҳамсояҳои сарватманди худро даъват накун, чунки онҳо низ туро даъват мекунанду некиатро бармегардонанд. ¹³Беҳтараш вақти зиёфат оростан камбағалону маъюбон ва шалҳову нобиноёнро даъват намо. ¹⁴Он гоҳ хушбахт хоҳӣ шуд, чунки онҳо некиатро баргардонда наметавонанд, вале дар рӯзе, ки некон зинда мешаванд, Худо некиатро ба ту бармегардонад».

Масал дар бораи зиёфати калон

¹⁵ Инро шунида яке аз меҳмонон ба Исо гуфт: «Хушбахт аст он касе, ки дар Подшоҳии Худо зиёфат бихӯрад!»

¹⁶ Аммо Исо ба ӯ гуфт: «Марде зиёфати калоне орошта, мардуми зиёдро даъват намуд. ¹⁷ Чун вақти зиёфат расид, хизматгорашро фиристод, то ба даъватшудагон бигӯяд: „Биёед, аллақай ҳама чиз тайёр аст“. ¹⁸ Ҳамин вақт ҳама, яке аз пайи дигар ба узрхоҳӣ даромаданд. Якумаш гуфт: „Мебахшед. Ман замин харидам ва бояд рафта, онро бинам. Хошиш мекунам, маро бубахшед“. ¹⁹ Дигаре гуфт: „Мебахшед. Ман панҷ ҷуфт барзагов харидам ва ҳоло барои санҷидани онҳо меравам“. ²⁰ Савумӣ гуфт: „Ман нав зан гирифтаам, бинобар ин, рафта наметавонам“. ²¹ Хизматгор баргашта ин хабарро ба хоҷааш расонд. Он гоҳ хоҷа дар ғазаб шуда, ба хизматгораш фармон дод: „Зудтар ба кӯчаву тангкӯчаҳои шаҳр рафта, камбағалон, маъюбон, кӯрон ва шалҳоро ба ин ҷо биёр“. ²² Баъд аз чанде хизматгор омада, гуфт: „Хоҷаам! Фармонатонро иҷро намудам, вале боз ҳам ҷойҳои холӣ ҳастанд“. ²³ Сипас, хоҷа ба хизматгор гуфт: „Берун аз шаҳр рав ва қад-қади роҳҳои тангу васеъ гашта, мардумро ба омадан розӣ кун, то ки хоҷаам пур шавад.

²⁴ Ба шумо мегӯям, ҳеч яке аз он шахсоне, ки даъват шуда буданд, мазаи зиёфати маро нахоҳад чашид“».

Исоро пайравӣ намудан

²⁵ Ҳамроҳи Исо мардуми бисёре мерафтанд ва ӯ ба онҳо рӯ оварда, гуфт: ²⁶ «Касе, ки пеши Ман меояду Маро бештар аз падару модараш, зану фарзандонаш, бародарону хоҳаронаш ва зиёдтар аз ҷони худ дӯст намедорад, шогирди Ман шуда наметавонад. ²⁷ Касе ки салиби азобу маргашро бо худ набардораду аз пайи Ман наояд, шогирди Ман шуда наметавонад. ²⁸ Қадоме аз шумо манорае сохтани шуда, аввал нишаста, харчи онро ҳисоб намекунад, то бифаҳмад, ки имконияти ба анҷом расон-

дани сохтмонро дорад ё не? ²⁹Зеро агар пойдеворро гузошта, он сохтмонро ба охир расонда натавонад, ҳамаи онҳое, ки инро мебинанд, ба ӯ хандида, ³⁰мегӯянд: „Ин мард сохтмонро сар карду ба тамом кардани он қувваташ нарасид.“ ³¹Ҳамчунин, подшоҳе пеш аз муҳофизат кардани худ аз ҳучуми подшоҳи дигар, аввал бояд нишаста, нағзакак фикр кунад: „оё метавонам бо даҳ ҳазор сарбози худ ба подшоҳе, ки бо бист ҳазор сарбозаш бар зидди ман меояд, муқобилат нишон диҳам?“ ³²Пас, агар натавонад, ханӯз ки душманаш дур аст, сафиронашро барои сулҳ бастан мефиристад. ³³Айнан, ҳамин тавр, ҳеч яке аз шумо то аз тамоми чизу чораи худ даст нақашед, наметавонед шогирди Ман бошед.

Сифати намак

³⁴Намак чизи хуб аст, вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? ³⁵Он дигар барои ҳеч чиз ба қор намеояд: бо он ҳатто заминро пору карда намешавад. Онро танҳо бароварда мепартоянд.

Хар кӣ гӯш дорад, бишнавад!»

Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда

15 ¹Бисёр андозгирон ва дигар касоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, барои шунидани суханони Исо ба наздаш меомаданд. ²Вале фарисиён ва устодони шариат норозигии худро баён карда, мегуфтанд: «Ин мард гунаҳкоронро қабул мекунад ва ҳамроҳашон хӯрок мехӯрад». ³Бинобар ин, Исо ба онҳо чунин масалро гуфт: ⁴«Фарз мекунем, ки нафаре аз шумо сад гӯсфанд дораду якеашро гум мекунад. Магар наваду нухтояшро дар чарогоҳ гузошта, то ёфтани он гӯсфанди гумшуда аз пайи он намеравад? ⁵Ва чун ёбад, бо хурсандӣ онро болои кифтонаш бардошта ⁶ба хонааш меояд ва дӯстону ҳамсоягонашро чеғ зада, мегӯяд: „Бо ман хурсандӣ кунед. Ман гӯсфанди гумшудаамро ёфтам“. ⁷Ба шумо мегӯям, дар осмон барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст кашида, тавба мекунад,

хурсандии зиёдтаре мешавад, назар ба он наваду нух некукоре, ки ба тавба ҳеч эҳтиёҷ надоранд.

Масал дар бораи тангаи гумшуда

⁸ Фарз мекунем, ки зане даҳ тангаи нукра дораду якеашро гум мекунад. Магар вай чароғро даргиронда, хонаро намерӯбад ва то пайдо кардани он бодикқат намекобад? ⁹ Ва чун ёбад, дугонахову ҳамсоягони худро ҷеғ зада мегӯяд: „Бо ман хурсандӣ кунед, чунки тангаи гумкардаамро ёфтам“.

¹⁰ Ба шумо мегӯям, фариштагони Худо барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст кашида, тавба мекунад, хамин тавр хурсандӣ мекунанд».

Масал дар бораи писари гумрохшуда

¹¹ Исо боз гуфт: «Марде ду писар дошт. ¹² Писари хурдӣ ба падараш гуфт: „Падар, ҳаққи меросамро ба ман деҳ!“ ва падар ҳама чизеро, ки дошт, ба ӯ ҳарду писараш тақсим кард. ¹³ Баъд аз чанд рӯз писари хурдӣ чизу чораашро ҷамъ карда, ба кишвари дурдасте рафт. Дар он ҷо ӯ тамоми сарваташро беҳуда ба айшу ишрат сарф кард. ¹⁴ Баъд аз он ки ҳамаи дороиашро барбод дод, дар он сарзамин гуруснагии сахте ба миён омад ва ӯ нони хӯрдан надошт. ¹⁵ Сипас, рафта ба яке аз сокинони он кишвар хизматгор шуд ва он мард ӯро барои хукбонӣ кардан ба замини худ фиристод. ¹⁶ Ин писар тайёр буд шикамашро бо ҳамон хӯроке, ки хукҳо мехӯрданд, сер кунад, аммо ба ӯ ҳамонро ҳам намедоданд. ¹⁷ Оқибат, ақлаш ба ҷояш омада, ба худ гуфт: „Ҳамаи хизматгорони падарам нони фаровон доранд, аммо ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ мемирам! ¹⁸ Ба назди падарам бармегардаму ба вай мегӯям: «Падар! Ман дар пеши Худо ва шумо гунаҳкорам ¹⁹ ва дигар лоиқи он нестам, ки писари шумо номида шавам. Маро ҳамчун яке аз мардикоратон қабул кунед“». ²⁰ Баъд, ӯ хеста, ба хонаи падараш равона шуд. Вай ҳанӯз дар дури буд, ки падараш ӯро дида, ба ҳоли писараш раҳмаш омад ва давида рафту фарзандашро ба оғӯшаш

гирифта, бӯса кард. ²¹ Писар ба вай гуфт: „Падар! Ман дар пеши Худову шумо гунаҳкорам ва дигар лоиқи он нестам, ки писари шумо номида шавам“. ²² Аммо падар ба хизматгоронаш гуфт: „Зудтар чомаи бехтаринро оварда, ба ӯ пӯшонед. Ба дасташ ангуштарин ва ба пойҳояш пойафзор пӯшонед. ²³ Гӯсолаи бехтаринро биёреду сар буред; мехӯрему хурсандӣ мекунем! ²⁴ Охир ин писарам мурда буд ва ҳоло зинда шуд, гумшуда буду ёфт шуд“. Пас онҳо чашне оростанд.

²⁵ Ҳамин вақт, писари калонӣ дар киштзор буд. Ҳангоми баргаштан вай ба хона наздик шуда, садои мусиқӣ ва рақсу бозиро шунид. ²⁶ Пас яке аз хизматгонро чеғ зада, пурсид, ки дар он чо чӣ воқеа рӯй дода истодааст? ²⁷ Хизматгор ба ӯ ҷавоб дод: „Бародаратон омад ва падаратон ба хотире, ки ӯ зиндаву саломат баргашт, гӯсолаи бехтаринро сар бурид“. ²⁸ Бародари калонӣ ба хашм омад ва нахост ба хона дарояд. Он гоҳ падараш берун баромада, ӯро илтимос кард. ²⁹ Вай бошад, ба падараш чунин ҷавоб дод: „Охир чандин сол аст, ки ман ба шумо мисли ғулом хизмат мекунам ва ҳеҷ вақт аз гуфтаатон берун набаромадаам, шумо бошед, ягон бор ба ман ҳатто бузғолаеро ҳам надодед, ки бо дӯстонам хурсандӣ карда тавонам. ³⁰ Вале барои ин писаратон, ки молу мулкатонро ҳамроҳи фоҳишаҳо хӯрда, тамом карду баргашт, гӯсолаи бехтаринро сар буридед“. ³¹ Аммо падар ба ӯ гуфт: „Писарам, ту ҳамеша бо ман ҳастӣ ва ҳар чизе, ки ман дорам, аз они туст. ³² Бояд шодиву хурсандӣ кунем, чунки бародарат мурда буду зинда шуд, гумшуда буду ёфт шуд“».

Назоратбари зирак

16 ¹ Ҳамчунин, Исо ба шогирдонаш гуфт: «Як марди сарватманд назоратбаре дошт ва ба сарватманд шикоят карданд, ки назоратбараш молу мулки ӯро бехуда сарф мекунад. ² Ҳочааш вайро чеғ зада, гуфт: „Ман дар бораи ту чиҳо мешунавам? Ба ман ҳисобот дех, ки чӣ корҳо кардаӣ, чунки дигар назоратчии ман шуда наметавонӣ“. ³ Он гоҳ назоратбар

аз дил гузаронд: „Чӣ кор кунам? Хоҷаам маро аз қор меронад. Ман аз уҳдаи каландзанӣ намебароям ва аз гадоӣ кардан ҳам шарм медорам. ⁴ Ёфтам чӣ бояд кунам. Бояд коре бикунам, ки вақти бекор монданам одамон маро ба хонаҳояшон роҳ диҳанд“. ⁵ Вай қарздорони хоҷаашро як-як чеғ зад ва якумашро пурсид: „Ту аз хоҷаам чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ ⁶ Қарздор ҷавоб дод: „Сад хум равғани зайтун“. Назоратбар ба вай гуфт: „Ана забонхати ту, зуд нишаста, ба ҷойи сад панҷоҳ навис“. ⁷ Баъд аз дигаре пурсид: „Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ Ӯ ҷавоб дод: „Сад халта гандум“. Назоратбар гуфт: „Ана забонхати ту, ба ҷойи сад ҳаштод навис“. ⁸ Вале хоҷааш назоратчиӣ фиребгарро таъриф кард, ки зиракиашро ба қор бурда, чунин кардааст. Охир одамони ин дунё дар муносибат бо онҳое, ки мисли худашон ҳастанд, назар ба одамони нур, ки аз они Подшоҳии Худо ҳастанд, оқилтаранд.

⁹ Пас, Ман ба шумо мегӯям: Пулу моли ин дунёро ба он сарф намоед, ки барои худ дӯстонро пайдо бикунед, то дар вақти тамом шудани дороиятон онҳо шуморо дар хонаҳои абадӣ қабул кунанд. ¹⁰ Касе, ки дар қори майда вафодор бошад, дар қори қалон ҳам вафодор мемонад. Ҳамчунин, касе, ки дар қори майда беинсоф бошад, дар қори муҳим ҳам беинсофӣ мекунад. ¹¹ Пас, агар ба шумо дороии ин дунёро бовар карда нашавад, кӣ ба шумо сарвати ҳақиқиро бовар мекунад? ¹² Ва агар ба шумо моли бегонаро бовар карда нашавад, кӣ моли худӣ шуморо, ба шумо медиҳад?

¹³ Ҳеч хизматгор ба ду хоҷа хизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандаи Худо бошед ҳам бандаи пул».

Баъзе гуфтаҳои Исо

¹⁴ Фарисиён, ки пулпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Исоро масҳара карданд. ¹⁵ Вале Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳамон одамонестед, ки худро дар пеши мардум беайб нишон медиҳед,

лекин Худо аз дилҳои шумо бохабар аст. Чизеро, ки одамон олидараҷа мешуморанд, дар назари Худо нафратовар аст.

¹⁶ Шариати Мусо ва навиштаҳои пайғамбарон то замони Яҳёи Таъмиддиханда амал мекарданд. Аз вақти Яҳё сар карда, хушхабари Подшоҳии Худо эълон карда мешаваду ҳама кӯшиш мекунанд, ки зӯран воридаи он Подшоҳӣ гарданд. ¹⁷ Вале нест шудани заминро осмон осонтар аст аз он, ки ҳатто нуктае аз ин шариат бекор карда шавад.

¹⁸ Ҳар кӣ аз занаш ҷудо шуда, зани дигар гирад, зино мекунад ва ҳар кӣ бо зани аз шавҳараш ҷудошуда хонадор шавад, зинокор аст.

Марди сарватманд ва Элъозор

¹⁹ Як замонҳо марди сарватманде зиндагӣ мекард, ки либоси қиматбаҳо мепӯшиду ҳар рӯз хӯроки шоҳона мехӯрд. ²⁰ Элъозор ном камбағале, ки баданаш пур аз захмҳо буд, дар назди дарвозаи марди сарватманд дароз кашида, меҳобид ²¹ ва орзу мекард, ки шикамашро бо пасмондаҳои дастархони сарватманд сер кунад. Ҳатто сағҳо омада, захмҳои ӯро мелесиданд. ²² Вақте ки Элъозор мурд, фариштагон ӯро бурда, ба паҳлуи Иброҳим шинонданд. Марди сарватманд низ мурд ва ӯро гӯронданд. ²³ Ҳангоме ки ӯ дар дӯзах азоб мекашид, ба боло нигоҳ кард ва аз дур Иброҳимро дид, ки Элъозор дар паҳлуяш менишаст. ²⁴ Он сарватманд фарёд зада, гуфт: „Эй падарам Иброҳим! Ба ман раҳм кунед ва Элъозорро бифиристед, то нӯги ангушташро ба об тар карда, забонамро камтар нам кунад. Ман дар ин оташ азоб мекашам“. ²⁵ Вале Иброҳим чунин ҷавоб дод: „Ба хотир ор, писар, ки дар вақти зинда буданат чизҳои хуб насиби ту ва чизҳои бад насиби Элъозор шуда буд. Ҳоло бошад, вай дар ин ҷо роҳат меёбаду ту азоб мекашӣ. ²⁶ Илова бар ин, байни мову шумо ҷунон ғори калоне вучуд дорад, ки агар касе аз ин тараф ба пеши шумо гузаштан хоҳад ҳам, наметавонад. Ҳамчунин аз он ҷо касе пеши мо гузашта наметавонад“. ²⁷ Марди сарватманд гуфт: „Ин тавр ки бошад,

аз шумо илтимос мекунам, эй падар, ки Эльзорро ба хонаи падари ман фиристед. ²⁸ Охир ман панҷ бародар дорам. Бигзор онхоро огоҳ кунад, ки ба ин чойи азоб наафтанд“. ²⁹ Иброҳим ба ӯ гуфт: „Онҳо навиштаҳои Мусо ва дигар пайғамбаронро доранд. Бигзор ба суханони онҳо гӯш диҳанд“. ³⁰ Аммо мард гуфт: „Не, падарам Иброҳим! Танҳо агар яке аз мурдагон наздашон равад, онҳо тавба карда, аз гуноҳ даст мекашанд“. ³¹ Иброҳим ҷавоб дод: „Модоме ки онҳо ба суханони Мусою пайғамбарон гӯш намедиҳанд, ҳатто агар мурдае зинда шавад ҳам онҳо бовар нахоҳанд кард“».

Баъзе гуфтаҳои Исо

17 ¹ Ба шогирдонаш бошад, Исо чунин гуфт: «Васвасаҳо пайдо хоҳанд шуд, вале вой бар ҳоли он касе, ки ба воситаи вай васвасаҳо ба миён меоянд. ² Барои вай беҳтар мешуд, ки ба гарданаш санги осиебро овехта, ба баҳр партоянд аз он ки вай яке аз ин пайравони хурдтаринро гумроҳ кунад.

³ Пас, эҳтиёт бошед! Агар бародаратон бар шумо гуноҳе бикунанд, ӯро насихат кунед ва агар тавба карда, аз гуноҳ даст кашад, ӯро бахшед. ⁴ Агар ӯ рӯзе ҳафт бор гуноҳ кунад ва ҳафт маротиба „Тавба кардам“ гӯяд, ӯро бахшед».

⁵ Фиристодагон ба Худованд Исо гуфтанд: «Имони моро зиёдтар кун». ⁶ Худованд гуфт: «Агар шумо ҳатто ба андозаи донии хардал имон медоштед, ба ин дарахти тут „Решакан шава ба баҳр шинонда шав“ гуфта метавонистед ва вай ба шумо итоат мекард.

⁷ Фарз кардем, ки ғуломи шумо ба шудгори замин ва ё ба чӯпонӣ машғул аст. Магар вақти аз киштзор баргаштанаш шумо ба вай мегӯед, ки зуд омада, назди дастархон бишинад?

⁸ Магар ба ӯ чунин намегӯед: „Хӯроки шомро тайёр кун ва то вақте ки ман мехӯраму менӯшам, миёнатро маҳкам баста, ба ман хизмат кун. Баъдтар худат мехӯрӣ ва менӯшӣ“? ⁹ Охир, шумо ба ғуломатон барои иҷро кардани фармонҳоятон ташақкур намегӯед-ку? ¹⁰ Пас, шумо низ, баъд аз он ки фармонҳои

ба шумо додашударо ичро мекунед, бигӯед: „Мо ғуломи ночиз ҳастему танҳо вазифаи худро ичро кардем“».

Шифо ёфтани даҳ нафар аз бемории пӯст

¹¹ Исо, ки ба Уршалим равона буд, кад-кади сарҳади байни Сомараву Чалил роҳ мерафт. ¹² Хангоми ба як деҳа даромадан, бо даҳ касе, ки бемории пӯст дошт, рӯ ба рӯ шуд. Онҳо каме дур истода, ¹³ дод заданд: «Эй Исо, Хоча, ба мо раҳм кун!» ¹⁴ Исо онҳоро дида, гуфт: «Рафта худро ба коҳинон нишон диҳед». Онҳо рафтанд ва дар роҳ пок шуданд. ¹⁵ Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, бо овози баланд Худоро ситоишкунон баргашт ¹⁶ ва худро пеши пойҳои Исо партофта, ба Ё миннатдорӣ баён кард. Он мард аз Сомара буд. ¹⁷ Исо пурсид: «Магар даҳ нафар аз бемориашон пок нашудаанд? Нух нафари дигар кучоянд?» ¹⁸ Пас, навод ғайр аз ин марди ғайрияхудӣ ягон нафаре аз онҳо барнагашт, ки Худоро ҳамду сано хонад?» ¹⁹ Баъд ба ӯ гуфт: «Бархезу бирав, туро имонат шифо дод».

Омадани Подшоҳии Худо

²⁰ Фарисиён аз Исо пурсиданд, ки кай Подшоҳии Худо фаро мерасад? Ё ба онҳо ҷавоб дод: «Омадани Подшоҳии Худо ба назар намоён нест. ²¹ Касе ба шумо намегӯяд: „Нигоҳ кунед, вай дар ин ҷост“ ва ё „Вай дар он ҷост!“ Охир, Подшоҳии Худо аллакай дар байни шумост».

²² Вале Исо ба шогирдонаш гуфт: «Вақте мерасад, ки ба дидани яке аз рӯзҳои Писари Одамизод зор мешавед, вале онро намебинед. ²³ Ба шумо мегӯянд: „Вай дар он ҷост!“ ё „Вай дар ин ҷост!“, аз қафояшон надавед. ²⁴ Зеро Писари Одамизод дар рӯзи омаданаш мисли раъду барке мешавад, ки дурахшида, осмонро аз як сӯ то сӯи дигар равшан мекунад. ²⁵ Вале аввал Ё бояд азоби бисёре кашида, аз тарафи насли ин замон рад карда шавад. ²⁶ Чи тавре ки дар замони Нӯҳ пайғамбар буд, замони омадани Писари Одамизод низ ҳамон тавр мешавад. ²⁷ Зеро то рӯзи ба киштӣ даромадани Нӯҳ одамон мехӯрданду менӯшиданд,

зан мегирифтанд ва ба шавҳар мебароманд, вале баъд тӯфон бархоста, ҳамаро несту нобуд кард. ²⁸ Ҳамчунин, монанди замони Лут хоҳад буд, ки одамон мехӯрданду менӯшиданд, мехариданду мефурӯхтанд, мекоштанду иморат месохтанд. ²⁹ Вале рӯзе, ки Лут аз шаҳри Садум баромад, аз осмон оташу сулфур борида, ҳамаро нест кард. ³⁰ Рӯзе, ки Писари Одамизод зохир мегардад, низ ҳамон тавр хоҳад буд. ³¹ Агар касе он вақт дар болои бом ва чизу чорааш даруни хона бошад, барои гирифтани онҳо пойин нафарояд. Агар касе дар сахро бошад, ба хонааш барнагардад. ³² Зани Лутро ба хотир оваред. ³³ Касе, ки ҳаёташро эмин нигоҳ доштани аст, онро аз даст медихад, вале касе ки ҳаёташро фидо мекунад, онро эмин нигоҳ медорад. ³⁴ Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре, ки дар як чогаҳ хобанд, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ³⁵⁻³⁶ Аз ду зане, ки дар як осиеб гандум орд мекунанд, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад».

³⁷ Он гоҳ шогирдонаш аз Ё пурсиданд: «Эй Хоча, ин дар кучо ба амал меояд?» Ё ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар чое, ки часад аст, парандаҳои лошакӯр дар он чо ҷамъ мешаванд».

Масал дар бораи қозии беадолат ва бевазан

18 ¹ Баъд Исо ба онҳо масалеро нақл кард, то бидонанд, ки бояд ҳамеша дуо бигӯянд ва ҳеҷ вақт рӯхафта нагарданд.

² Ё гуфт: «Дар як шаҳр қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошту на шарме аз мардум. ³ Дар он шаҳр бевазане низ буд, ки ҳамеша ба назди ӯ омада мегуфт: „Ин масъалаи маро бо душманам ҳал кун“. ⁴ Қозӣ муддати дурудароз талаби ӯро рад мекард, вале дар охир ба худ гуфт: „Гарчанде ман на тарсе аз Худо дораму на шарме аз мардум, ⁵ вале, азбаски ин бевазан маро ба ҳолам намегузорад, ӯро химоя мекунам, то ҳар гоҳ омада, маро безор накунад“». ⁶ Сипас, Худованд Исо пурсид: «Шумо шунидед, ки ин қозии беадолат чӣ мегӯяд? ⁷ Наход Худо интиҳобкардагони Худо, ки шабу рӯз ба даргоҳаш зорию тавалло мекунанд,

мухофизат накунад? Магар Худо дер мекунад? ⁸ Ба шумо мегӯям, ки Худо онҳоро зуд мухофизат мекунад. Вале оё Писари Одами-зод вақти омаданаш дар рӯйи замин имонро ёфта метавонад?»

Масал дар бораи фарисӣ ва андозгир

⁹ Баъд Исо ба онҳое, ки дар бегуноҳ будани худ шубҳа на-доштанд ва дигаронро паст мешумурданд, чунин масалро накл кард:

¹⁰ «Ду кас барои дуогӯйӣ ба маъбади Худо даромаданд. Яке фарисӣ буду дигаре андозгир. ¹¹ Фарисӣ рост истода, дар ди-лаш чунин дуо мегуфт: „Худоё! Туро шукр мегӯям, ки мисли одамони дигар дузд, бадкор ё зинокор ва ҳам монанди ин ан-дозгир нестам. ¹² Ман ҳар ҳафта ду бор рӯза мегирам ва аз ҳар даромаде, ки дорам, хиссаи даҳумашро месупорам“. ¹³ Вале андозгир дуртар истода, ҳатто чуръат намекард, ки сарашро боло карда, ба осмон нигарад. Вай танҳо бар кафаси синааш мушт зада мегуфт: „Худоё! Ба мани гунаҳкор раҳм кун!“ ¹⁴ Ба шумо мегӯям, ки на фарисӣ, балки ҳамин андозгир сафед шуда, ба хонааш баргашт. Зеро ҳар кӣ худро калон мегирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор месозад, сарбаланд мешавад».

Исо ва кӯдакон

¹⁵ Одамон ҳатто кӯдакони хурдсоланро ба назди Исо овар-данд, то ки Ӯ ба сари онҳо даст гузорад. Вале шогирдон инро дида, мардумро сарзаниш карданд. ¹⁶ Исо кӯдаконро ба наздаш чеғ зада, гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Подшоҳии Худо насиби онҳост, ки мисли кӯдак ҳастанд. ¹⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ Подшоҳии Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он намедарояд».

Сардори сарватманд

¹⁸ Яке аз сардорон аз Исо пурсид: «Эй Устои нек! Барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ кор бояд кунам?» ¹⁹ Исо аз

ӯ пурсид: «Чаро Маро нек мегӯйӣ? Ғайр аз Худо ҳеҷ кас нек нест. ²⁰Ту фармоишҳои Худоро медонӣ: „зино накун, қатл накун, дуздӣ накун, шаҳодати бардурӯғ надех, падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо“*». ²¹Вай ба Исо ҷавоб дод: «Ман аз айёми ҷавониам ҳамаи ин фармоишҳоро риоя мекунам». ²²Исо инро шунида гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад. Ҳар он чизеро, ки дорӣ, фурухта, пулашро ба камбағалон тақсим кун. Он гоҳ дорой дар осмон пайдо мекунӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо». ²³Вале он мард инро шунида, бисёр ғамгин шуд, чунки хеле сарватманд буд. ²⁴Исо ба вай нигоҳ карда, гуфт: «Ба Подшоҳии Худо даромадани одамони доро бениҳоят душвор аст. ²⁵Аз сӯроҳии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки шахси сарватманд ба Подшоҳии Худо дарояд».

²⁶Онҳое, ки Ёро мешуниданд, пурсиданд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» ²⁷Исо ҷавоб дод: «Ҳар чизе, ки барои одамизод ғайриимкон бошад, барои Худо имконпазир аст».

²⁸Он гоҳ Петрус гуфт: «Мо аз баҳри ҳама чиз гузашта, Туро пайравӣ кардем». ²⁹Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ ба хотири Подшоҳии Худо аз баҳри хона, ё зан, ё бародарон, ё падару модар, ё фарзандон гузашта бошад, ³⁰дар ин дунё ҳамаи инро чанд маротиба зиёдтар пайдо мекунаду дар он дунё ҳаёти абадӣ насибаш мегардад».

Исо марги Худро бори сеюм пешгӯӣ мекунад

³¹Исо он дувоздаҳ шогирдро ба як тараф бурда, ба онҳо гуфт: «Мо ба Уршалим рафта истодаем. Дар он ҷо ҳар чизе, ки пайғамбарон дар бораи Писари Одамизод навиштаанд, ба амал хоҳад омад. ³²Ёро ба дасти ғайрияҳудиён месупоранд. Онҳо Ёро масхара ва ҳақорат карда, ба Вай туф мекунанд ³³ва камчинкорӣ намуда, ба қатл мерасонанд, вале Ё дар рӯзи сеюм зинда мешавад».

* 18:20 Хуруҷ 20:12-16; Такрори Шариат 5:16-20

³⁴Лекин шогирдон аз ин гуфтаҳо чизро нафаҳмиданд. Маънои суханони Исо аз онҳо пӯшида монд ва онҳо намефаҳмиданд, ки Ӯ дар бораи чӣ сухан меронад.

Шифо ёфтани нобино

³⁵Вақте ки Исо ба шаҳри Арихо наздик мешуд, марди нобиное дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид. ³⁶Чун нобино шунид, ки аз наздаш мардуми зиёде мегузаранд, пурсид: «Чӣ гап шудааст?» ³⁷Ба вай гуфтанд, ки аз он ҷо Исои Носирӣ гузашта истодааст. ³⁸Он нобино фарёд зада, гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кун!» ³⁹Онҳое, ки пешопеш равона буданд, ӯро сарзаниш карда, мегуфтанд, ки хомӯш шавад. Аммо ӯ боз баландтар дод зада, мегуфт: «Эй насли Довуд, ба ман раҳм кун!» ⁴⁰Исо аз роҳаш бозистода, фармуд, ки он нобиноро ба наздаш биёранд. Вақте ки ӯ наздик омад, Исо аз вай пурсид: ⁴¹«Ту чӣ мехохӣ? Бароят чӣ қор кунам?» Вай ҷавоб дод: «Хоча! Мехоҳам чашмонам бино шавад». ⁴²Исо гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо дод». ⁴³Худи ҳамон лаҳза чашмони вай бино шуд ва ӯ Худоро ситоишқунон аз паси Исо рафт. Тамоми мардум инро дида, Худоро ҳамду сано мехонданд.

Имон овардани Заккай

19 ¹Исо ба шаҳри Арихо даромада, аз он мегузашт. ²Дар он шаҳр Заккай ном марди сарватманде буд, ки вазифаи сардори андозгиронро ба уҳда дошт. ³Вай мехост бубинад, ки Исо кист. Вале, азбаски мардум зиёд буду Заккай қадӣ паст дошт, Ӯро дида натавонист. ⁴Бинобар ин, ӯ давида пеш гузашту ба болои дарахти анҷир баромад, то ки Исоро хангоми аз он ҷо гузаштанаш бубинад. ⁵Вақте ки Исо ба он ҷо наздик шуд, ба Заккай нигоҳ карда, гуфт: «Заккай! Зудтар пойин фаро! Ман бояд имрӯз дар хонаи ту бимонам». ⁶Вай зуд пойин фаромада, бо хурсандӣ Исоро меҳмондорӣ кард. ⁷Инро дида, ҳама норозигии худро баён намуда, мегуфтанд: «Ӯ дар хонаи марди гунаҳкор меҳмон шудааст». ⁸Аммо Заккай рост истода,

ба Худованд Исо гуфт: «Эй Хоча, ман нисфи доройяро ба бечорагон медиҳам ва агар аз касе бо фиреб пул ситонда бошам, чор баробар зиёдтар бармегардонам». ⁹ Исо гуфт: «Имрӯз ба ин хона начот омад, чунки Заккай ҳам аз насли Иброҳим аст. ¹⁰ Зеро Писари Одамизод барои он омадааст, ки гумрохшударо кофта ёбаду начот диҳад».

Масал дар бораи даҳ тангаи тилло

¹¹ Азбаски Исо аллақай дар наздикии Уршалим буд ва шунавандагони Ӯ гумон доштанд, ки Подшоҳии Худо ба зудӣ фаро мерасад, Вай масал гуфтандро давом дод:

¹² «Як шахси олимартаба ба кишвари дурдаст сафар дошт, то ҳукуқи ба тахти подшоҳӣ нишастанашро тасдиқ намуда, баргардад. ¹³ Пеш аз рафтан вай даҳ нафар хизматгоронашро наздаш даъват карда, ба ҳар кадомаш яктоӣ тангаи тилло доду гуфт: „Дар вақти набудани ман ин тангаҳоро ба кор баред“. ¹⁴ Аммо ҳамватанонаш, ки ба вай нафрат доштанд, аз паси вай сафиронашонро фиристоданд, то рафта, чунин бигӯянд: „Мо намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад“. ¹⁵ Вақте ки ӯ тахти подшоҳиро соҳиб шуда, баргашт, фармон дод, то ҳамон хизматгоронеро, ки ба онҳо пул дода буд, ба наздаш чеғ зананд. Вай мехост бифаҳмад, ки ҳар яке аз онҳо чӣ қадар фоида ба даст овардааст? ¹⁶ Аввалинаш омада, гуфт: „Хочаам, пули шумо даҳ баробар зиёдтар фоида овард“. ¹⁷ Подшоҳ ба вай гуфт: „Офарин, хизматгори некам. Азбаски дар иҷрои вазифаи андаке вафодориатро нишон додӣ, туро ба даҳ шаҳр ҳоким таъйин мекунам“. ¹⁸ Дуюмин омада, гуфт: „Хочаам, пули шумо панҷ баробар зиёдтар фоида овард“. ¹⁹ Подшоҳ ба вай гуфт: „Туро низ ба панҷ шаҳр ҳоким таъйин мекунам“. ²⁰ Сеюмин омада, гуфт: „Хочаам, ана ин ҳамон пули шумо. Ман онро ба рӯймолчае печонда, нигоҳ доштам, ²¹ чунки аз шумо метарсидам. Охир шумо одами сахтгир ҳастед. Аз он чое, ки нагузоштаед, мегиред ва он чизеро, ки накоштаед, дарав мекунед“. ²² Подшоҳ ба вай гуфт: „Эй хизматгори бад! Аз рӯйи он чизе ки гуфтӣ,

ба ту ҳукм мебарорам! Ту медонистӣ, ки ман одами сахтгир ҳастам ва аз он ҷое, ки нагузоштаам, мегираму он чизеро, ки накоштаам, дарав мекунам?!²³ Пас, чаро пули маро ба муомилот надаровардӣ, то ки вақти баргаштанам онро бо фоидааш бигирам?“²⁴ Баъд ба онҳое, ки дар наздаш буданд, фармон дод: „Аз дасташ тангаи тиллоро гирифта, ба хизматгоре диҳед, ки даҳ баробар зиёдтар фоида овард“. ²⁵ Онҳо гуфтанд: „Хочаам, охир вай аллакай даҳ баробар зиёдтар дорад!“²⁶ „Ман ба шумо мегӯям, ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз дода мешавад. Лекин аз касе, ки надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад.

²⁷ Ҳоло бошад, он душманонамро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин ҷо биёреду дар пеши назарам ба қатл расонед“».

Исо ба Уршалим бо тантана ворид мешавад

²⁸ Исо ин масалро нақл карда, роҳашро давом дод ва ба сӯи Уршалим раҳсипор гашт.

²⁹ Вақте ки онҳо ба деҳаҳои Байтфочӣ ва Байтанё назди кӯҳи Зайтун расиданд, Исо ду шогирдашро фиристода, ³⁰ гуфт: «Ба деҳае, ки дар рӯ ба рӯйи шумост равед ва хамин ки ворида он гаштед, хари бастаеро мебинед, ки то ҳол касе ба он савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин ҷо биёред. ³¹ Агар касе аз шумо пурсад, ки барои чӣ бандашро мекушоед, гӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд».

³² Шогирдони фиристодашуда рафтанд ва харро хамон тавре ки Ё ба онҳо гуфта буд, ёфтанд. ³³ Вақте ки онҳо банди харро мекушоданд, соҳибонаш аз онҳо пурсиданд: «Чаро банди харро мекушоед?» ³⁴ Онҳо ҷавоб доданд: «Вай ба Худованд лозим аст». ³⁵ Пас онҳо харро ба назди Исо оварда, ба боляш чомаҳои худро партофтанду Исоро ба он савор карданд.

³⁶ Исо савора мерафту мардум чомаҳои худро пеши роҳи Ё пойандоз мекарданд. ³⁷ Вақте Исо ба роҳе наздик шуд, ки он аз болои кӯҳи Зайтун ба пойин меравад, тамоми гурӯҳи

шогирдонаш барои хамаи муъчизахое, ки дида буданд, шодикунон бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонда ³⁸ мегуфтанд:

«Баракат ёбад шоҳе,
ки ба номи Худованд меояд!*

Сулҳ дар осмон
ва шуҳрату ҷалол ба Худо дар осмон!»

³⁹ Баъзе фарисиён аз байни мардум ба Исо гуфтанд: «Эй Устод, шогирдонатро ором кун!» ⁴⁰ Вай ҷавоб дод: «Бовар кунед, агар онҳо хомӯш шаванд, сангҳо дод мезананд».

Ғамгин шудани Исо барои Уршалим

⁴¹ Вақте ки онҳо наздиктар омаданд, Исо шаҳрро дида, гиря карду гуфт: ⁴² «Оҳ, кошки ақаллан ҳамин рӯз роҳеро, ки туро ба осоиштагӣ мебарад, медонистӣ! Вале холо он роҳ аз чашмони ту пинҳон аст. ⁴³⁻⁴⁴ Азбаски ту вақти ба наздат омадани Худовандро нафаҳмидӣ, ба сарат рӯзҳои сахт хоҳанд омад. Душманонат гирди ту хокдеворҳо сохта ихота мекунанд. Онҳо аз ҳар тараф фишор оварда, туву сокинонатро ба хок яқсон хоҳанд кард ва дар ту санг бар болои санге нахоҳад монд».

Пок кардани маъбади Худо

⁴⁵ Исо ба ҳавлии маъбади Худо ворид шуда, онҳоеро, ки бо харидуфурӯш машғул буданд, берун ронд. ⁴⁶ Ӯ ба онҳо гуфт: «Худо дар навиштаҷот гуфтааст, ки „Хонаи Ман хонаи дуо мешавад“**. Шумо бошед, онро ба хонаи дудзон табдил додаед!»

⁴⁷ Ӯ ҳар рӯз дар маъбади Худо мардумро таълим медод. Коҳинони калон, устодони шариат ва роҳбарони халки Исроил дар пайи куштани Ӯ буданд. ⁴⁸ Вале илочи ин корро ёфта наметавонистанд, чунки тамоми мардум беист ва бодикқат ба ҳар як сухани Ӯ гӯш медоданд.

* 19:38 Забур 117:26

** 19:46 Ишаъё 56:7

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

20 ¹Рӯзе, вақте ки Исо дар маъбади Худо мардумро таълим дода, хабари хушро эълон мекард, ба наздаш қоҳинони калон, устодони шариат ва пирони қавм омада, ²пурсиданд: «Ба мо бигӯй, Ту бо кадом ҳуқуқ чунин корхоро мекунӣ? Ин ҳуқуқро ба Ту кӣ додааст?» ³Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ҳам ба шумо як саволе дорам. Шумо ба Ман ҷавоб диҳед, ки ⁴ба Яҳё кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид диҳад: Худо ё инсон?» ⁵Онҳо бо ҳам муҳокима намуда, гуфтанд: «Агар „Худо дода буд“ гӯем, ӯ аз мо мепурсад, ки чаро ба Яҳё бовар накардед? ⁶Аммо агар „инсон“ гӯем, тамоми мардум моро сангсор мекунад, чунки одамон боварии комил доранд, ки Яҳё пайғамбар буд». ⁷Онҳо ҷавоб доданд, ки намедонанд ва ⁸Исо ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корхоро мекунам».

Масал дар бораи иҷоракорон

⁹Баъд Исо ба халқ нақл кардани ин масалро сар кард: «Шаҳсе тоқзоре бунёд кард ва онро ба чанд нафар иҷора дода, ба муддати дурудароз ба кишвари дигар сафар кард. ¹⁰Чун вақти ҳосилғундорӣ расид, ӯ хизматгореро ба назди тоқпарварон фиристод, то ҳаққи худро аз он тоқзор бигирад. Вале тоқпарварон ӯро зада, бо дасти холӣ фиристоданд. ¹¹Он вақт ӯ хизматгори дигарро фиристод. Вале онҳо ӯро ҳам зада, ҳақорат карданду бо дасти холӣ фиристоданд. ¹²ӯ боз хизматгори сеюмашро фиристод. Вайро низ захмдор карда, берун партофтанд. ¹³Он гоҳ соҳиби тоқзор гуфт: „Чӣ бояд бикунам? Писари азизамро мефиристам, шояд ӯро иззату эҳтиром кунанд“. ¹⁴Вале тоқпарварон писари ӯро дида, ба якдигар гуфтанд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ӯро мекушем, то ки соҳиби мерос шавем!“ ¹⁵Ва ӯро аз тоқзор берун бароварда куштанд.

Ба фикри шумо соҳиби тоқзор бо онҳо чӣ гуна рафтор мекунад? ¹⁶Вай баргашта, он тоқпарваронро мекушад ва тоқзорро ба дигарон медиҳад».

Онхое, ки Исоро мешуниданд, гуфтанд: «Худо нигоҳ дорад!»
¹⁷ Ҷ ба онҳо нигоҳ карда гуфт: «Пас ин калимаҳои навиштаҷот
 чӣ маъно доранд:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як
 сӯ партофтанд,
 санги асосии таҳкурсии бино гардид“*.

¹⁸ Ҳар кӣ ба болои он санг ғалтад, майда-майда мешавад ва
 агар ин санг ба болои касе афтад, вайро мачақ мекунад».

Савол дар бораи супоридани андоз

¹⁹ Устодони шариату коҳинони калон фаҳмиданд, ки ин ма-
 сал бар зидди онҳо буд ва хостанд ҳамон замон Исоро дастгир
 кунанд, вале аз мардум метарсиданд. ²⁰ Онҳо якчанд нафарро
 барои аз пайи Исо поидан фиристоданд, то ки худро ростқавл
 нишон дода, Ҷро бо сухан ба дом афтонанду барои ҳукм шудан
 ба дасти ҳокими румӣ супоранд.

²¹ Онҳо аз Исо пурсиданд: «Устод! Мо медонем, ки суханону
 таълимоти Ту аз рӯйи ҳақиқат аст. Медонем, ки нисбати ҳеч
 кас рӯйбинӣ надорӣ ва роҳҳои Худоро аз рӯйи ҳақиқат таълим
 медиҳӣ. ²² Бигӯ, ки оё ба шоҳаншоҳи Рум андоз супорем ё не?»
²³ Ҷ аз макри онҳо пай бурда, ба онҳо гуфт: ²⁴ «Ба Ман ягон тан-
 гаи динорро нишон диҳед. Дар ин танга акс ва номи кӣ аст?»
 «Шоҳаншоҳ», — ҷавоб доданд онҳо. ²⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Пас,
 он чи аз они шоҳаншоҳ аст, ба шоҳаншоҳ бидиҳед ва он чи аз
 они Худост, ба Худо».

²⁶ Онҳо натавонистанд Исоро пеши мардум бо сухан ба дом
 афтонанд ва аз ҷавоби Ҷ ба хайрат афтода, хомӯш шуданд.

Савол дар бораи зиндашавӣ

²⁷ Чанд нафар аз равияи саддуқиён, ки зиндашавии мурда-
 гонро инкор мекарданд ба назди Исо омаданду ²⁸ ба Ҷ чунин
 савол доданд: «Устод, Мусо, дар шариат ба мо навиштааст, ки

* ^{20:17} Забур 117:22

агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай зани ӯро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад*.

²⁹ Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари калонӣ зан гирифт, аммо фарзанд надида аз олам чашм пӯшид. ³⁰⁻³¹ Бародари дуюм, сеюм ва ҳамин тавр ҳамаи ҳафт бародарон зани бародарашонро ба занӣ мегирифтанд, вале ҳеҷ яке аз онҳо фарзанде ба дунё наоварда, вафот кард. ³² Оқибат зан ҳам аз олам чашм пӯшид. ³³ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо зинда мешаванд, вай зани кадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ӯро ба занӣ гирифта буданд!»

³⁴ Исо ҷавоб дод: «Одамони ин дунё зан мегиранд ва ба шавҳар мебароянд. ³⁵ Вале онҳое, ки лоиқ доништа шудаанд, ки зинда шаванд, пас аз ба он дунё рафтанишон на зан мегиранду на шавҳар мекунанд. ³⁶ Онҳо дигар намемиранд, чунки мисли фариштаҳо мешаванд. Онҳо фарзандони Худо ҳастанд, охир Худо онҳоро зинда кардааст. ³⁷ Дар ҳикояи буттаи сӯхтаи стода, Мусо Худовандро Худои Иброҳиму Исоҳу Якуб номида,** нишон дод, ки мурдагон зинда мешаванд. ³⁸ Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст. Барои Худо ҳама зинда ҳастанд». ³⁹ Он гоҳ баъзе аз устодони шариат гуфтанд: «Хуб гуфтӣ, Устод!»

⁴⁰ Ва дигар ҳеҷ кас ҷуръат накард, ки ба Ӯ саволе диҳад.

Масех Писари кист?

⁴¹ Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Барои чӣ одамон мегӯянд, ки Масех, яъне Таъйиншудаи Худо писари шох Довуд аст?

⁴²⁻⁴³ Охир, худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд:

„Худованд ба Худованди ман гуфт:

«То даме ки душманонатро зери пойҳоят нагузорам,
аз дасти ростам бишин»***.

* 20:28 Такрори Шариат 25:5

** 20:37 Хуруҷ 3:6

*** 20:42-43 Забур 109:1

⁴⁴Довуд Масехро „Худованд“ меномад. Пас, чӣ тавр Вай писари шоҳ Довуд шуда метавонад?»

Огоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

⁴⁵Ҳангоме ки тамоми мардум ба суханони Вай гӯш мекарданд, Исо ба шогирдони Худ гуфт: ⁴⁶«Аз устодони шариат эҳтиёт бошед. Ба онҳо маъқул аст, ки либосҳои қимат пӯшида гарданд ва мардум дар бозорҳо ба онҳо бо иззату эҳтиром салом диҳанд. Онҳо дар ҷойҳои беҳтарини ҷамоатхонаҳо нишастан ва дар зиёфатҳо болонишиниро дӯст медоранд. ⁴⁷Онҳо намоишкорона дурудароз дуо мехонанд, вале дар асл молу мулки бевазанонро хӯрда, ғорат мекунанд! Онҳо барои ин корхояшон ҷазои саҳттаринро мебинанд».

Ду тангаи бевазан

21 ¹Исо як назар андохта, сарватмандонеро дид, ки ба сандуқи хайрия садақаҳои худро меандохтанд. ²Ӯ бевазани камбағалеро низ дид, ки ба он ҷо ду тангаи хурди мисинро андохт. ³Баъд гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳама зиёдтар хайрот кард. ⁴Чунки онҳо аз зиёдати дороияшон садақа карданд, вай бошад, тамоми ризку рӯзиашро дод».

Азобу уқубатҳои дарпешистода

⁵Вақте ки баъзеҳо дар бораи маъбади Худо сухан меронданду таъриф мекарданд, ки он бо чӣ гуна сангҳои зебо ва ҳаҷҳои қиматбаҳо оро дода шудааст, Исо гуфт: ⁶«Рӯзҳои меоянд, ки аз ҳамаи ин чизҳои медидаатон санг бар болои санг намонда, ба замин яксон мешавад». ⁷Аз Ӯ пурсиданд: «Устод, пас ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва ба амал омадани онро аз қадом аломат мефаҳмем?» ⁸Ӯ ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо гумроҳ нашавед, зеро бисёр касон бо номи Ман омада мегӯянд: „Ман ҳамонам!“ ва ё „Вақташ расид!“ Аз паси онҳо наравед! ⁹Вақте ки садоҳои ҷангҳои шӯришхоро мешунавед, ба воҳима

наафтед. Зеро аввал бояд ҳамаи ин воқеаҳо рӯй диҳанд, вале ин маъноӣ якбора расидани охирзамонро надорад». ¹⁰ Баъд Исо ба онҳо гуфт: «Як халқ бо халқи дигар ва як давлат бо давлати дигар мечангад. ¹¹ Заминчунбиҳои саҳт мешавад ва дар ҳар ҷо гуруснагӣ ва бемориҳои марговар меояд. Аз осмон ҳодисаҳои пурдахшат ва аломатҳои бузург намоён хоҳанд гашт. ¹² Вале, пеш аз он ки ҳамаи ин ба амал ояд, шуморо дастгир карда, азоб медиҳанд ва ба ҷамоатхонаву зиндонҳо мебаранд. Ба хотири номи Ман шуморо ба назди подшоҳону ҳокимон мебаранд ва ¹³ имконият пайдо мекунад, ки дар бораи Ман шаҳодат диҳед. ¹⁴ Қарор диҳед, ки дар бораи ҷӣ ҷавоб доданатон пешакӣ ташвиш намекашед. ¹⁵ Зеро Ман ба шумо чунон ҳикмате ато мекунам ва суҳанонро ба даҳонатон мегузорам, ки ҳеч яке аз душманонатон наметавонад бар он муқобилате нишон дода, норозигии худро баён кунад. ¹⁶ Ҳатто падару модарон, бародарон, ҳешон ва дӯстонатон шуморо таслим хоҳанд намуд ва баъзеи шумо кушта мешавад. ¹⁷ Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама ба шумо бо ҷашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁸ Вале як тори мӯйе ҳам аз сари шумо нахоҳад афтод. ¹⁹ Истодагарӣ намоед ва ҳаётро ба даст хоҳед овард.

Пешгӯи Исо дар бораи вайрон шудани Уршалим

²⁰ Ҳамин ки Уршалимро дар ихотаи аскарон дидед, бидонед, ки вақти вайрон шудани он наздик аст. ²¹ Он вақт касоне, ки дар Яҳудия ҳастанд, ба кӯҳистон гурезанд. Касоне, ки дар ин шаҳр ҳастанд, аз ин ҷо бираванд ва касоне, ки дар деҳот ҳастанд, ба шаҳр барнагарданд. ²² Чун он рӯзҳо, ҳамчун иҷрошавии гуфтаҳои навиштаҷот, рӯзҳои ҷазо мешаванд.

²³ Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва модароне, ки кӯдаки ширхӯр хоҳанд дошт, чунки дар замин мусибати бузурге ба амал меояду ин мардум гирифтори ғазаб мешавад. ²⁴ Баъзеҳо аз дами шамшер ҳалок мегарданду дигаронро ба мамлакатҳои гуногун асир карда мебаранд. Ғайрияхудиён бошанд, то вақти ба охир расидани давраи онҳо, Уршалимро поймол мекунанд.

Аломати омадани Писари Одамизод

²⁵ Дар офтобу моху ситорагон аломатҳо зоҳир мешаванд ва дар рӯи замин мардум ба ғаму андӯҳ печида, аз хурӯши баҳру мавҷҳо ба ҳайрат меафтанд. ²⁶ Аз барои он ки ҳама чиз дар осмон ба чунбиш меояд, одамон аз наздик шудани мусибате, ки ба сари ҷаҳон меояд, тарсида беҳуш мешаванд. ²⁷ Дар он вақт одамон Писари Одамизодро мебинанд, ки дар абр бо қудрат ва шуҳрату ҷалоли бузурге меояд*. ²⁸ Вақте ки ба амал омадани ин гуфтаҳо сар мешавад, қомататонро рост карда саратонро боло бардоред, чунки вақти озод шуданатон наздик аст».

Масал дар бораи дарахти анҷир

²⁹ Баъд Исо ба онҳо чунин масалеро нақл кард: «Ба дарахти анҷир ва дигар дарахтҳо нигоҳ кунед. ³⁰ Вақте мебинед, ки онҳо барг мебароранд, медонед, ки тобистон аллакай наздик аст. ³¹ Ҳамин тавр ҳангоме ки ба амал омадани ин ҳодисаҳоро мебинед, донед, ки Подшоҳии Худо наздик аст. ³² Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ханӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ба амал меояд. ³³ Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд. ³⁴ Пас, боҳабар бошед, ки дилҳои шумо саргарми айшу ишрат, бадмастӣ ва ташвишҳои ин рӯзгор нашавад ва он рӯз ногаҳон, ³⁵ мисли дом барои шумо фаро нарасад. Он рӯз ба сари тамоми сокинони рӯи Замин хоҳад омад. ³⁶ Ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯед, то қувват дошта бошед, ки аз даҳшатҳои оянда халосӣ ёбед ва дар назди Писари Одамизод истед».

³⁷ Ҳар рӯз Исо дар маъбади Худо таълим медод ва чун бегоҳ фаро мерасид, ба кӯҳи Зайтун рафта, ҳамон ҷо шабро рӯз мекард. ³⁸ Тамоми мардум бошанд, сахари барвақт барои шунидани суханони Ӯ ба ҳавлии маъбади Худо меоманд.

* 21:27 Дониёл 7:13-14

Нақшаи куштани Исо

22 ¹Иди Фатир, ки боз иди Начот ном дорад, наздик мешуд. ²Коҳинони калон ва устодони шариат аз мардум метарсиданд, бинобар ин, роҳеро ҷустуҷӯ мекарданд, ки Исоро пинҳонӣ ба қатл расонанд. ³Ҳамон вақт шайтон ба дили Яҳуди Исқариюти, ки яке аз дувоздаҳ шоғирд буд, даромад. ⁴Яҳудо ба назди коҳинони калон ва сардорони посбонони маъбади Худо омада, бо онҳо маслиҳат кард, ки бо кадом роҳ метавонад Исоро ба онҳо таслим кунад. ⁵Онҳо шод гашта, розӣ шуданд, ки ба Яҳудо пул диҳанд. ⁶Яҳудо ҳам розӣ шуд ва фурсати муносиб мечуст, ки аз мардум пинҳонӣ Исоро ба онҳо таслим кунад.

Тайёри ба хӯроки иди Начот

⁷Рӯзи иди Фатир ҳам фаро расид ва дар ин рӯз бояд барраи иди Начотро қурбонӣ мекарданд. ⁸Исо Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: «Бираведу бароямон дастархони иди Начотро тайёр кунед». ⁹Онҳо аз Ӯ пурсиданд: «Дар кучо меҳохӣ, ки тайёр намоем?» ¹⁰Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Вақте ки ба шаҳр мебароед, шуморо марде пешвоз мегирад, ки кӯзаи об мебарад. Аз паси ӯ то ба хонае, ки вай мебарояд, равед. ¹¹Ба соҳиби он хона гӯед: „Устод аз ту мепурсад, кучост меҳмонхонае, ки Ӯ дар он бо шоғирдонаш хӯроки иди Начотро хӯрда тавонад?“ ¹²Ӯ ба шумо болохонаи калонеро нишон медиҳад, ки ба тартиб оварда шудааст. Ҳама чизро дар он ҷо тайёр кунед». ¹³Онҳо рафта, ҳамаро ҳамон тавре ки Исо гуфта буд, дарёфтанд ва хӯроки иди Начотро тайёр намуданд.

Таоми шоми Ҳудованд

¹⁴Ҳангоме ки вақту соаташ расид, фиристодагон ҳамроҳи Исо ба сари дастархон нишастанд. ¹⁵Исо ба онҳо гуфт: «Бисёр меҳостам, ки пеш аз азобу уқубатҳоям бо шумо ин хӯроки иди Начотро бихӯрам. ¹⁶Ба шумо мегӯям, то он вақте ки иди

Начот дар Подшоҳии Худо ба амал наояд, аз ин хӯрок дигар нахоҳам хӯрд».

¹⁷ Баъд, косаро гирифта, дуои шукрона карду гуфт: «Хар яки шумо инро гирифта, аз он нӯшед. ¹⁸ Ба шумо мегӯям, минбаъд то вақти омадани Подшоҳии Худо аз шираи ангур нахоҳам нӯшид». ¹⁹ Сипас, нонро гирифта, ба Худо шукр гуфт ва онро пора карда, ба шогирдонаш тақсим намуду гуфт: «Ин бадани Ман аст, ки барои шумо қурбонӣ карда мешавад. Барои ёдовариҳои Ман ҳамин тавр бикунед». ²⁰ Айнан, ҳамин тарз пас аз хӯроки шом косаро гирифта, гуфт: «Дар ин коса хуни Ман аст, ки барои шумо рехта мешавад ва бо он Худо бо халқаш аҳду паймони нав мебандад. ²¹ Донед, ки касе, ки ба Ман хиёнат мекунад, ҳамроҳи Ман дар сари як дастархон аст. ²² Писари Одамизод ҳамон тавре, ки барояш таъйин карда шудааст, мемирад, вале вой бар ҳоли касе, ки ба Ӯ хиёнат мекунад!»

²³ Фиристодагон аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад.

Баҳсу мунозира дар бораи бузургӣ

²⁴ Дар байни шогирдон баҳсу мунозира ба амал омад, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар шумурда шавад. ²⁵ Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Подшоҳон ва ҳокимон ҳукмашонро бар мардуми худ мегузаронанд ва худро „одамдӯст“ меноманд. ²⁶ Аммо дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Бигзор бузургтарин аз байни шумо мисли хурдтарин рафтор бикунанд ва сардор мисли хизматгор. ²⁷ Пас, кӣ бузургтар аст? Оне, ки дар сари дастархон нишастааст ва ё касе, ки ба вай хизмат мекунад? Магар на он касе, ки дар сари дастархон нишастааст? Вале Ман дар мобайни шумо мисли хизматгор ҳастам! ²⁸ Вақте ки аз озмоишҳо мегузаштам, ҳамроҳам будед. ²⁹ Чунон ки Падарам ба Ман Подшоҳиро супоридааст, Ман низ онро ба шумо месупорам, ³⁰ то ки шумо дар Подшоҳии Ман аз дастархонам бихӯреду бинӯшед ва дар тахтҳо нишаста, ба дувоздаҳ қабилаи Исроил ҳукмронӣ кунед».

Пешгӯйӣ дар бораи инкори Петрус

³¹ Исо гуфт: «Шимъун, Шимъун! Бидон, ки шайтон талаб кард, ки ҳамаи шуморо мисли гандум аз ғалбер гузаронад.

³² Вале Ман барои ту дуо кардам, то ки имонатро аз даст надихӣ ва вақти тавба карда баргаштанат, бародарони худро устувор гардонӣ». ³³ Петрус ба Ӯ гуфт: «Хоча! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба ҳабс ва ҳам ба мурдан биравам!» ³⁴ Вале Исо гуфт: «Ба ту мегӯям, эй Петрус! Худи ҳамин рӯз, пеш аз он ки хурӯс чеғ занад, ту се бор инкор мекунӣ, ки Маро мешиносӣ».

³⁵ Исо аз шогирдон пурсид: «Вақте ки Ман шуморо бе пул, бе борхалта ва бе пойафзор фиристода будам, магар аз ягон чиз камбудӣ доштед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Не, надоштем». ³⁶ Ӯ ба онҳо гуфт: «Вале акнун, бигзор он касе, ки пул дорад, пулу борхалтаашро бо худ бигирад. Агар шамшер надошта бошад, бигзор чомаашро фурӯхта, харад.

³⁷ Ба шумо мегӯям, дар навиштаҷот гуфта шудааст: „Ӯро ба катори чинояткорон дароварданд“*. Ин гуфтаҳо дар бораи Ман бояд ичро шаванд, зеро ҳамаи он чизе, ки дар ҳаққи Ман навишта шудааст, ичро мешавад». ³⁸ Онҳо гуфтанд: «Худовандо! Ана дар ин ҷо ду шамшер ҳаст». Вай ҷавоб дод: «Бас кунед!»

Дуои Исо дар кӯҳи Зайтун

³⁹ Исо аз шаҳр баромада, чун ҳарвақта ба кӯҳи Зайтун равона шуд. Шогирдон низ аз ақиби Ӯ рафтанд. ⁴⁰ Ба он ҷо расида, Исо ба онҳо гуфт: «Дуо кунед, то ки ба васваса наафтед». ⁴¹ Худаш бошад, ба масофаи партофтани санге аз онҳо дур шуд ва ба зону истода дуо кард:

⁴² «Эй Падар! Илтимос мекунам, ин косаи азобро аз сари Ман дур кун. Аммо бигзор на хости Ман, балки хости Ту ичро шавад!» ⁴³ Аз осмон ғариштае зохир шуд ва ба Ӯ қувват бахшид. ⁴⁴ Исо аз дарду сӯзиши зиёд бо чидду чаҳди бештаре

* 22:37 Ишаъё 53:12

дуо мекард ва арақи баданаш аз Ӯ мисли қатраҳои хун ба замин мечакид. ⁴⁵ Баъд аз дуо Исо бархеста, ба назди шогирдон баргашта дид, ки онҳо аз ғаму ғусса бемадор шуда хобиданд. ⁴⁶ Пас, ба онҳо гуфт: «Чаро хоб рафтаед? Бархеста дуо кунед, то ки ба васваса наафтед».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷ Ҳанӯз Ӯ суҳанаширо тамом накарда, тӯдаи одамон пайдо шуд ва пешопеши онҳо ҳамоне меомад ки Яхудо ном дошту яке аз он дувоздаҳ шогирд буд. Вай ба Исо, наздик шуд, то ки Ӯро бибӯсад. ⁴⁸ Исо ба вай гуфт: «Яхудо, магар бо ин бӯсаат Писари Одамизодро таслим мекуни?» ⁴⁹ Пас шогирдоне, ки дар гирди Исо истода буданд, оқибати корро пай бурда гуфтанд: «Хоча! Бо шамшер бизанем?» ⁵⁰ Ва яке аз онҳо ба ғуломи саркоҳин ҳамла оварду гӯши росташро бурида партофт. ⁵¹ «Бас кунед, бас!» – гуфт Исо ва ба гӯши ғулом даст расонда, ӯро шифо дод. ⁵² Баъд ба коҳинони калон, сардорони посбонони маъбади Худо ва пирони қавм, ки барои дастгир намудани Ӯ омада буданд, гуфт: «Ба фикри шумо Ман ягон роҳзан ҳастам, ки бо калтаку шамшерҳо омадаед?» ⁵³ Ҳар рӯз ҳамроҳатон дар маъбади Худо будам ва шумо ба Ман даст боло намекардед. Аммо ҳоло вақти шумо ва вақти ҳукмронии ториқӣ расидааст».

⁵⁴ Онҳо Исоро дастгир намуда, ба хонаи саркоҳин бурданд. Петрус дар масофаи каме дуртар аз пушташон омад.

Исоро инкор кардани Петрус

⁵⁵ Дар мобайни ҳавлӣ оташ даргиронданд ва одамон гирди он якҷоя нишастанд. Петрус ҳам бо онҳо нишаст. ⁵⁶ Канизаке ӯро дар рӯшноии оташ дида, бодикқат ба ӯ нигоҳ кард ва гуфт: «Ин одам ҳам бо Исо буд!» ⁵⁷ Вале Петрус инкор карда гуфт: «Эй хоҳар! Ман Ӯро намешиносам». ⁵⁸ Баъд аз чанд муддат як одами дигар вайро дида, гуфт: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ». «Не ако, нестам!» – гуфт Петрус. ⁵⁹ Тахминан як соат гузашту боз як нафар бо боварии комил гуфт: «Аниқ ин кас ҳам бо Исо буд,

чунки ū низ чалилӣ аст». ⁶⁰ «Гӯш кун, ман намедонам, ту чиҳо гуфта истодаӣ», – гуфт Петрус. Ҳамон лаҳза вақте ки инро ме-гуфт, хурӯс чеғ зад. ⁶¹ Худованд Исо ба Петрус рӯй оварда нигоҳ кард ва сухани Ū ба хотири Петрус омад. Ū гуфта буд, ки худи ҳамин рӯз, пеш аз чеғ задани хурӯс, вай се бор Исоро инкор мекунад. ⁶² Петрус аз хавлӣ берун баромада, зор-зор гирия кард.

Дар назди шӯрои пирон

⁶³ Одамоне, ки Исоро дастгир намуда буданд, Ūро масхара карда мезаданд. ⁶⁴ Чашмонашро баста, аз Ū мепурсиданд: «Агар пайғамбар бошӣ, кани, гӯй, ки Туро кӣ зад?» ⁶⁵ Ва Ūро бисёр ҳақорат мекарданд.

⁶⁶ Вақте ки рӯз шуд, ҷамоате аз пирони қавм, коҳинони қалон ва устодони шариат ҳамроҳ шуда, Исоро ба шӯрои пирон оварданд.

⁶⁷ Онҳо гуфтанд: «Бигӯ, ки оё Ту Таъйиншудаи Худо ҳастӣ?» Исо гуфт: «Агар гӯям, бовар намекунед ⁶⁸ ва агар Худам савол диҳам, ҷавоб намегардонед. ⁶⁹ Вале минбаъд Писари Одами-зод аз дасти рости Худои Пурқудрат хоҳад нишаст*». ⁷⁰ Онҳо ҳамаашон гуфтанд: «Пас, Ту-чӣ, Писари Худо ҳастӣ?» Ū ҷавоб дод: «Шумо худатон мегӯед, ки Ман ҳастам». ⁷¹ Пас, онҳо гуфтанд: «Боз чӣ далеле ба мо лозим аст? Худи мо ҳама чизро аз забони Ū шунидем!»

Дар назди Пилотус

23 ¹ Баъд тамоми шӯро аз ҷой бархеста, Исоро ба назди ҳоким Пилотус бурданд ² ва ба айбдор кардани Ū шурӯб намуда, гуфтанд: «Мо аниқ қардем, ки ин одам мардumi моро аз роҳ мезанад. Вай ба шоханшоҳ супоридани андозро манъ мекунад ва ҳатто Худро Масеҳ ва Подшоҳ меномад». ³ Пилотус аз Ū пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо ба вай ҷавоб дод: «Ту худат ҳамин тавр мегӯӣ». ⁴ Пилотус ба

* 22:69 Забур 109:1

коҳинони калон ва мардум гуфт: «Ман дар Ҷ хеч айб наёфтам». ⁵ Вале онҳо дар гапи худ истода мегуфтанд: «Ҷ бо таълимоташ тамоми мардуми Яҳудияро ба шӯр меандозад. Аз Чалил сар карда то ин чо омад».

⁶ Пилотус инро шунида пурсид: «Ин одам аз Чалил аст?» ⁷ Ва чун фаҳмид, ки Исо аз вилояте будааст, ки дар зери ҳукмронии Ҳиродус аст, Ҷро ба назди Ҳиродус фиристод. Худи Ҳиродус ҳамон вақт дар Уршалим буд.

Дар назди Ҳиродус

⁸ Ҳиродус Исоро дида, бисёр хурсанд шуд, зеро кайхо боз Ҷро дидан мехост ва азбаски дар борааш бисёр чизхоро шунида буд, умед дошт, ки ягон муъҷизаи Исоро мебинад. ⁹ Вай ба Исо саволҳои бисёре дод, вале Ҷ хеч ҷавобе намедод. ¹⁰ Коҳинони калон ва устодони шариат бошанд, дар он чо истода бо шиддати хашму ғазаб Ҷро айбдор менамуданд. ¹¹ Ҳиродус ҳамроҳи сарбозонаш Исоро таҳқир ва масхара кард. Баъд ба Ҷ чомаи шоҳона пӯшонда, боз ба назди Пилотус фиристод.

¹² Гарчанде пештар Ҳиродус ва Пилотус бо якдигар душман буданд, аз ҳамон рӯз сар карда бо ҳам дӯст шуданд.

Ба марг маҳкум шудани Исо

¹³ Пилотус коҳинони калон, роҳбарон ва мардумро даъват карда, ¹⁴ ба онҳо гуфт: «Шумо ин одамро ҳамчун вайронкунандаи халқ ба назди ман овардед. Ман дар ҳузури шумо ба Вай савол дода фаҳмидам, ки ин одам дар ягон ҷинояте, ки шумо Ҷро гунаҳкор мекунед, айбдор нест. ¹⁵ Ҳиродус ҳам дар Ҷ ягон айбе наёфта, Ҷро боз ба назди мо фиристод. Пас ин одам ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг бошад. ¹⁶⁻¹⁷ Ман фармон медиҳам, ки Ҷро қамчинкорӣ кунанд ва баъд озод мекунам». ¹⁸ Ҳамин вақт ҳама бо як овоз дод заданд: «Қатл кунед Ҷро! Барои мо Барабборо озод кунед!» ¹⁹ Бараббо одаме буд, ки аз барои бардоштани шӯриш дар шаҳр ва одамкушӣ ба ҳабс партофта шуда буд. ²⁰ Пилотус, ки Исоро озод кардан мехост, боз

ба онҳо сухан гуфт. ²¹ Вале онҳо дод мезаданд: «Ўро ба салиб мехкӯб кунед! Мехкӯб кунед!» ²² Пилотус бори сеюм ҳам ба онҳо гуфт: «Чаро? Охир Ў чӣ бадие кардааст? Ман дар Ў ҳеч айбе наёфтам, ки сазовори марг бошад. Ман Ўро қамчинкорӣ карда озод менамоям». ²³ Вале онҳо беист, бо тамоми овоз дод мезаданду талаб мекарданд, ки Исо ба салиб мехкӯб карда шавад. Онҳо бо доду фарёди худ гапашонро гузаронданд ²⁴ ва Пилотус ҳамон ҳукмеро баровард, ки онҳо талаб мекарданд. ²⁵ Мувофиқи хоҳиши онҳо вай шахсеро, ки барои шӯриш ва одамкушӣ ба ҳабс партофта шуда буд, озод кард. Исоро бошад, ба ихтиёри онҳо супорид.

Ба салиб мехкӯб шудани Исо

²⁶ Сарбозон Исоро барои ба қатл расондан мебурданд. Он гох Шимъун ном марде, ки аз деҳаи Қайравон буд, аз деҳа омада истода буд. Сарбозон Шимъунро боздошта, ба китфаш салибро бор карданд, ки аз ақиби Исо бардошта барад.

²⁷ Аз ақиби Исо одамони бешуморе мерафтанд ва дар байни онҳо заноне буданд, ки барои Ў зор-зор мегиристанд.

²⁸ Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Эй занҳои Уршалим, ба ҳоли Ман гирия накунед! Ба ҳоли худ ва фарзандонатон гирия кунед. ²⁹ Зеро рӯзҳое меоянд, ки одамон чунин мегӯянд: „Хушбахтанд занҳое, ки нозой ҳастанд, таваллуд накардаанд ва фарзанд на-маконидаанд“. ³⁰ Он вақт одамон ба кӯҳхо хоҳанд гуфт: „Ба сари мо биафтед!“ ва ба теппаҳо хоҳанд гуфт: „Моро пӯшонед!“* ³¹ Агар бо Ман, ки мисли дарахти сабз ҳастам, чунин рафтор кунанд, ахволи онҳое, ки мисли дарахти хушк ҳастанд, чӣ мешуда бошад?»

³² Ҳамроҳи Исо боз ду ҷинойткорро ба қатл мебурданд. ³³ Чун ба ҷое, ки «Косахонаи Сар» ном дорад, расиданд, Исоро ба салиб мехкӯб карданд. Он ҷинойткоронро низ, якеро аз тарафи рост ва дигареро аз тарафи чапи Ў ба салибҳо мехкӯб карданд.

* 23:30 Ҳушаъ 10:8

³⁴ Исо гуфт: «Эй Падар! Онхоро бубахш, зеро намедонанд, ки чӣ кор мекунанд!» Сипас, сарбозон барои таксим кардани либоси Исо куръа партофтанд. ³⁵ Мардум рост истода, тамошо мекарданд. Роҳбарони халқ бошанд, ба ҳоли Исо хандида мегуфтанд: «Дигаронро начот медод, канӣ, агар Масех ва Интихобшудаи Худо бошад, Худро начот диҳад!» ³⁶ Сарбозон низ Ёро масхара менамуданд. Онҳо ба Исо наздик шуда, ба Ё сирко дароз карданд ва ³⁷ гуфтанд: «Агар Ту Шоҳи Яҳудиён бошӣ, Худатро начот деҳ!» ³⁸ Ба лавҳае, ки болотар аз сари Исо зада шуда буд, чунин навиштанд: «Ин Шоҳи Яҳудиён аст».

Имон овардани чинояткор

³⁹ Яке аз чинояткорони мехкӯбшуда ба Исо таъна зада, мегуфт: «Магар Ту Масех нестӣ? Пас ҳам Худату ҳам моро начот деҳ!» ⁴⁰ Вале дуюмин дар ҷавоб ёро сарзаниш карда, гуфт: «Магар аз Худо наметарсӣ? Охир, мо ҳам ба марг маҳкум шудаем. ⁴¹ Вале ҷазои мо аз рӯйи адолат аст, зеро он чиро сазовор будем, ҳамонро гирифтем. Вай бошад, ҳеч кори баде накардааст». ⁴² Баъд ӯ гуфт: «Исо, илтимос, вақте ки дар тахти Подшоҳиат мешинӣ, маро ба ёдат биёр». ⁴³ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки худи ҳамин рӯз бо Ман дар бихишт мешавӣ».

Марги Исо

⁴⁴ Қариби нисфирӯзӣ буд, ки тамоми рӯйи заминро торикӣ фаро гирифт ва то соати се давом ёфт. ⁴⁵ Офтоб рӯшноӣ намеркард ва ҳамин вақт пардае, ки ҷойи муқаддастарини маъбади Худоро чудо мекард, дарида, ду пора шуд.

⁴⁶ Исо бо овози баланд нидо кард: «Эй Падар! Рӯҳи Худро ба дасти Ту месупорам!»* Инро гуфта, ҷон дод.

⁴⁷ Яке аз сардорони лашкар ин ходисаро дида, Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт: «Дар ҳақиқат ин мард бегуноҳ буд». ⁴⁸ Тамоми мардуме, ки ба тамошои ин ходиса чамъ омада буданд, инро

* 23:46 Забур 30:6

дида, аз ғам мушт бар қафаси сина мезаданду ба хонаҳояшон бармегаштанд. ⁴⁹ Вале ҳамаи онҳое, ки Исоро пештар мешинохтанд ва занҳое, ки бо Ӯ аз Ҷалил омада буданд, аз дур истода тамоми воқеаҳоро тамошо мекарданд.

Дафни Исо

⁵⁰⁻⁵¹ Юсуф ном марди хубу некукор аз шаҳри Ромои яҳуднишин буд. Ӯ фаро расидани Подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид ва бо вучуди аъзои шӯрои пирон буданаш, бо қору қарори ба-ровардаи шӯро розӣ набуд.

⁵² Юсуф пеши Пилотус рафта, часади Исоро талаб кард. ⁵³ Ӯ онро аз салиб пойин фароварда, ба матои суф печонду ба қабре, ки дар ғоре сохта шуда буд, гузошт. То ҳол ба он қабр касеро нагузошта буданд.

⁵⁴ Рӯзи шанбе, яъне рӯзи истироҳат наздик буду мардум ба он тайёрӣ медиданд. ⁵⁵ Занҳое, ки бо Исо аз Ҷалил омада буданд, аз ақиби Юсуф рафта, ҳам қабр ва ҳам тарзи гӯронда шудани часади Исоро диданд. ⁵⁶ Баъд онҳо ба хонаҳояшон баргашта, равғанҳои хушбӯй ва молиданиҳоро тайёр намуданд.

Дар рӯзи шанбе онҳо мувофиқи қонуни шариат дам гирифтанд.

Зинда шудани Исо

24 ¹ Рӯзи якшанбе, сахарии барвақт занҳо атрҳои хушбӯй-ро гирифта, ба сӯи қабр равона шуданд. ² Вале омада диданд, ки санги даҳани қабр ба як тараф ғелонда шудааст. ³ Онҳо ба дарун даромада, часади Худованд Исоро наёфтанд. ⁴ Занҳо ҳайрон шуда меистоданд, ки баногоҳ дар пеши назарашон ду кас пайдо шуданд, ки дар тан либосҳои дурахшон доштанд. ⁵ Занҳо аз тарс худро рӯй ба замин партофтанд, вале он ду нафар ба онҳо гуфтанд: «Чаро зиндаро дар байни мурдаҳо меҷӯед? ⁶ Ӯ зинда шуд ва дар ин ҷо нест. Ба ёд оред, ки вақти дар Ҷалил буданаш Ӯ ба шумо чӣ гуфта буд? ⁷ Ӯ гуфта буд, ки Писари Одамизод бояд ба дасти гунаҳкорон супорида

шавад ва онҳо бояд Ўро ба салиб мехкӯб кунанд, вале дар рӯзи сеюм Ў бояд зинда гардад». ⁸ Ва занҳо суханони Исоро ба хотир оварданд. ⁹ Сипас, аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба ёздаҳ шогирд ва ҳамаи дигарон нақл намуданд. ¹⁰ Ин воқеаро ба фиристодагон Маряи Мачдалия, Юханна, Маряи модари Яъқуб ва занҳои дигар нақл карданд. ¹¹ Вале суханони онҳо ба назари фиристодагон ҳамчун сафсата намуд ва онҳо ба гапи занҳо бовар накарданд. ¹² Петрус бошад, ҳамон замон ба сӯи қабр давида, ба даруни он нигоҳ кард, лекин танҳо кафани холиро диду аз ин ходиса хайрон шуда, ба хона баргашт.

Исо ба ду пайраваш аён мешавад

¹³ Худи ҳамон рӯз ду нафар аз пайравони Исо ба Аммоус ном деҳае равона буданд, ки тақрибан дувоздах километр аз Уршалим дур буд. ¹⁴ Роҳравон бо якдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугӯ мекарданд. ¹⁵ Хангоми гуфтугӯю муҳокимаашон Худи Исо ба онҳо наздик шуда, ҳамроҳашон равона шуд. ¹⁶ Онҳо Исоро медиданду лекин намешинохтанд. ¹⁷ Пас, Ў ба сухан даромада, аз онҳо пурсид: «Шумо роҳравон чиро муҳокима мекунед?» Онҳо, ки чехраҳои ғамгин доштанд, бозистоданд ¹⁸ ва якеашон, ки Клеупос ном дошт, ба саволи Исо бо савол ҷавоб дод: «Дар ин рӯзҳо дар Уршалим чанд воқеа рӯй дод. Аз афташ ту ягона мусофире ҳастӣ, ки аз ин воқеаҳо хабар надорӣ». ¹⁹ Исо пурсид: «Аз кадом воқеаҳо?» Онҳо гуфтанд: «Аз воқеаҳое, ки бо Исои Носирӣ рӯй дод. Ў дар пеши Худову тамоми мардум пайғамбари дар гуфтору кирдор тавоно буд. ²⁰ Вале коҳинони калон ва роҳбарони мо Ўро ба дасти Пилотус супориданд, то ба марг маҳкум намоянд ва Ўро ба салиб мехкӯб карданд. ²¹ Мо бошем, умед доштем, ки Ў Исроилро озод мекунад. Аммо имрӯз се рӯз мешавад, ки ин воқеа рӯй дод ²² ва ҳоло занҳое, ки ҳамроҳи мо буданд, моро хайрон карданд. Онҳо сахарии барвакт ба сари қабр рафта, ²³ часади Исоро наёфтанд. Сипас, баргашта, арз намуданд, ки ба онҳо фариштагон зоҳир шуда гуфтанд, ки Ў зинда аст. ²⁴ Чанд нафар аз ҳамроҳони мо

ба сари қабр рафта, ҳама чизро ҳамон тавре ки занҳо гуфта буданд, дарёфтанд, вале Худи Исоро надиданд». ²⁵ Исо ба он ду нафар гуфт: «Эй нодонон! Шумо бо душворӣ ба гуфтаҳои пайғамбарон имон меоваред! ²⁶ Масеҳи Худо пеш аз соҳиби тамоми шухрату ҷалолаш шудан бояд ҳамаи ин азобро аз сар мегузаронд». ²⁷ Он гоҳ Ӯ аз навиштаҳои Мусо ва ҳамаи пайғамбарон сар карда, ҳар як ҷойи навиштаҷотро, ки дар бораи Ӯ гуфта буд, ба онҳо фаҳмонд.

²⁸ Вақте он ду нафар ба деҳаи Аммоус наздик шуданд, Исо чунин вонамуд кард, ки роҳашро давом додан меҳаҳад. ²⁹ Вале онҳо Ӯро бисёр хоҳиш карда, гуфтанд: «Бо мо бимон. Рӯз ба охир расида истодаасту шом наздик аст». Исо ба ҳона даромада, бо он ду нафар монд. ³⁰ Ӯ бо онҳо дар сари дастархон нишаста, нонро ба даст гирифт ва дуои шукрона карду онро пора карда ба он ду нафар дод. ³¹ Ҳамин вақт гӯё пардае аз ҷашмони он ду нафар бардошта шуд ва онҳо Исоро шинохтанд, вале Ӯ аз назари онҳо нопадид гашт. ³² Онҳо ба якдигар мегуфтанд: «Вақте ки Ӯ дар роҳ бо мо суҳбат мекарду маънои навиштаҷотро мекушод, диламон аз ҳаяҷон метапид!»

³³ Онҳо зуд аз ҷой бархеста, ба Уршалим баргаштанду он ёздаҳ фиристода ва пайравони дигари Исоро ёфтанд, ки бо ҳам чамъ омада буданд. ³⁴ Фиристодагон ва пайравон мегуфтанд: «Дар ҳақиқат Худованд Исо зинда шуд! Вай ба Шимъун зоҳир гардидааст». ³⁵ Баъд он ду нафар низ ба чамъшудагон нақл карданд, ки дар роҳ чӣ воқеа рӯй дод ва чӣ хел онҳо Исоро дар вақти нон шикастанаш шинохтанд.

Ба шогирдон аён шудани Исо

³⁶ Вақте ки шогирдон дар ин бора нақл мекарданд, Худи Исо дар миёни онҳо пайдо шуда, гуфт: «Сулҳу осоиш бар шумо бод!» ³⁷ Онҳо ба тарсу ҳарос афтада, фикр мекарданд, ки арвоҳро мебинанд. ³⁸ Ӯ аз онҳо пурсид: «Чаро ин қадар метарсед ва барои чӣ дар дилатон шубҳае пайдо шуд?» ³⁹ Ба дастонам ва пойҳоям нигоҳ кунед, ин Ман ҳастам. Ба Ман даст расонда

бинед, ки Ман чисму устухон дорам, вале арвоҳ ин чизхоро надорад». ⁴⁰Инро гуфта, дастону пойҳои Худро ба онҳо нишон дод. ⁴¹Онҳо аз хурсандӣ ҳеҷ бовар карда наметавонистанду хеле хайрон буданд. Он гоҳ Ӯ аз онҳо пурсид: «Шумо дар ин ҷо ягон чизи хӯрдани доред?» ⁴²Онҳо ба Исо як бурда моҳии пухтаро доданд. ⁴³Вай моҳиро гирифта, дар пеши назари онҳо хӯрд. ⁴⁴Баъд ба онҳо гуфт: «Суханҳое, ки ханӯз дар вақти бо шумо буданам ба шумо мегуфтам, чунин маъно доранд: ҳамаи он чизе, ки нисбати Ман дар шариати Мусо, гуфтаҳои пайғамбарон ва дар китоби Забур навишта шудааст, бояд иҷро шавад». ⁴⁵Он гоҳ Исо ақли онҳоро равшан сохт, то ки маънои навиштаҷотро фаҳмида тавонанд.

⁴⁶Баъд ба онҳо гуфт: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштаҷот Масеҳ бояд азоб кашад ва дар рӯзи сеюм зинда шавад. ⁴⁷Ҳамчунин, ба номи Масеҳ аз Уршалим сар карда ба ҳамаи халқҳо эълон карда мешавад, ки агар тавба карда аз гуноҳхояшон даст кашанд, гуноҳхояшон бахшида мешавад. ⁴⁸Шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед. ⁴⁹Ман ба шумо Ҳамонро, ки Падарам ваъда кардааст, мефиристам. Инак, шумо то вақти аз осмон қувват гирифтани он дар Уршалим бимонед».

Ба осмон бурда шудани Исо

⁵⁰Исо шогирдонро берун аз шаҳр бароварда, ҳамроҳашон то ҳуди Байтанё рафт ва дастонашро боло бардошта, онҳоро баракат дод. ⁵¹Вақте ки баракат меод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон бурда шуд ⁵²ва онҳо ба Ӯ сачда намуда, бо шодии бепоён ба Уршалим баргаштанд. ⁵³Сипас, ҳамеша дар хавлии маъбади Худо буда, Худоро ҳамду сано мехонданд.

ХУШХАБАРИ ЮХАННО

Пешгуфтор

Ин китоб тақрибан дар солҳои 90–95-уми асри якум навишта шудааст. Муаллифи он Юҳанно мебошад. Ҷ худро шогирди дӯстдоштаи Исо (13:23) номида, бо суханони «Ин ҳамон шогирдест, ки ҳамаи инро навиштааст ва дар бораи ин чизҳо шаҳодат медиҳад» (21:24) муаллифи китоб будани худро маълум кардааст. Юҳанно мисли Матто Исои Масеҳро дар ҳама ҷо ҳамроҳӣ мекард ва шохиди тамоми хизмат ва муъҷизаҳои Исо буд.

Дар китоб дар бораи хизматгузори Исо дар Яҳудо ва Урша-лим, ки дар се Ҳушхабари дигар вучуд надоранд, нақл карда мешавад. Зиеда аз ин дар бораи шахсияти Ҷ пурратар навишта шудааст.

Юҳанно Исоро асосан аз ҷиҳати табиати илоҳии Ҷ тасвир кардааст. Зеро дар замон, ки дар бораи Исои Масеҳ ҳар гуна таълимоти хато пайдо шуда буданд, муаллиф дар пеши худ мақсад гузоштаст, ки бо навиштани ин Ҳушхабар ба имондорон, дар бораи Исои Масеҳ дониши ҳақиқӣ ва мустаҳкам диҳад, то онҳо донанд, ки дар асл Ҷ Кӣ аст ва ҷӣ гуна хислатҳо дорад. Бинобар ин муаллиф нақли худро аз он сар мекунад, ки Исои Масеҳ Каломии абадии Худо аст. Ҳамчунин илоҳияти Исо аз шаҳодатҳои Яҳёи Таъмиддихандаю шогирдони Масеҳ ва ҳатто аз суханони душманони Худаш маълум мегардад. Дар давоми

накли вокеахо муаллиф диққати хонандаро ба суҳанони Ҳуди Ҷ чалб мекунад: «Ману Падарам як ҳастем» (10:30).

Муаллиф мақсади навишта шудани ин китобро чунин шарҳ медиҳад: «...Вале ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Масеҳ, яъне Таъйиншуда ва Писари Худо будани Исо имон оваред ва ба воситаи қудрати номи Ҷ ҳаёти абадӣ ёбед» (20:31).

Юҳанно баъзе воқеаҳоро аз ҳаёти Исо мисол оварда, меҳру муҳаббат ва ғамхории Ҷро ба одамон нишон медиҳад: Исо ба зани сомарӣ оби ҳаётбахш пешниҳод кард, занеро, ки бо айби зино дастгир шуда буд, аз дасти бадхоҳонаш халос намуд ва Эльзорро зинда кард.

Ҳамчунин, дар ин китоб Юҳанно аҳамияти файзи Худоро барои начоти ҳар як одам ба таври махсус таъкид намудааст. Аз суҳбати Исои Масеҳ бо Никодимус, роҳбари рӯхонӣ мо мефаҳмем, ки начотро бо саъю кӯшиши худамон ба даст оварда наметавонем. Он ба мо аз рӯйи файзе, ки дар Исои Масеҳ аст, ба воситаи имон овардан ба Ҷ, ҳамчун тухфа дода мешавад: «Зеро Худо чаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари Ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба Ҷ имон оварад, намирад, балки ҳаёти абадӣ дошта бошад» (3:16).

Каломии ҳаёт

1 ¹Дар ибтидо Калом буд ва Калом бо Худо буд ва Калом Худо буд. ²Вай дар аввал бо Худо буд ³ва ҳама чиз ба воситаи Калом офарида шуд ва бе Ҷ ягон чизи офаридашуда пайдо нашуд. ⁴Дар Калом ҳаёт буд ва ин ҳаёт барои одамон нур буд.

⁵Нур дар торикӣ медурахшад ва торикӣ онро фаро гирифта наметавонист.

⁶Марде бо номи Яҳё аз тарафи Худо фиристода шуда буд, ⁷ки дар бораи нур шаҳодат диҳад ва ҳама ба воситаи Яҳё имон оваранд. ⁸Яҳё худ нур набуд, вале барои он омад, ки дар бораи нур шаҳодат диҳад. ⁹Он нури ҳақиқие, ки ба ҳамаи одамон равшанӣ медиҳад, ба чаҳон омада истода буд.

¹⁰ Ӯ ба ҷахоне, ки ба воситааш офарида шудааст, омада буд, лекин ҷахон Ӯро нашинохт. ¹¹ Вай ба назди халқи Худ омад, вале онҳо Ӯро қабул накарданд. ¹² Аммо ба касоне, ки Ӯро қабул карданду ба Ӯ имон оварданд, ҳақ дод, ки фарзандони Худо шаванд. ¹³ Онҳо на ба таври табиӣ, на аз рӯйи хоҳиши ҷисм ва на аз рӯйи хоҳиши мард, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.

¹⁴ Инак, Калом одам шуд ва Ӯ дар миёни мо пур аз файзу меҳрубонӣ ва ростӣ зиндагӣ мекард. Мо он бузургиро, ки Падар ба Писари Яғонаи Худ додааст, дидаем. ¹⁵ Яҳё дар бораи Ӯ шаҳодат доду бо овози баланд гуфт: «Ӯ ҳамон Шахсест, ки дар борааш гуфта будам, ки баъд аз ман Шахси бузургтаре меояд, чунки Ӯ пеш аз ман вучуд дошт».

¹⁶ Аз пуррагии Ӯ мо файзу меҳрубонии фаровон ёфтаем. ¹⁷ Худо шариятро ба воситаи Мусо додааст, вале файзу меҳрубонӣ ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад. ¹⁸ Худоро ҳеҷ гоҳ касе надидааст. Ӯро фақат Писари яккаву яғона, ки ҳамеша бо Падар аст, барои мо ошкор кардааст.

Шаҳодати Яҳёи Таъмиддиханда

¹⁹ Шаҳодати Яҳё чунин буд. Роҳбарони яҳудӣ аз Уршалим ба назди Яҳё чанд нафар қоҳинон ва левизодагонро фирис-тоданд, то ки аз ӯ дар бораи кӣ буданаш бипурсанд. ²⁰ Яҳё аз ҷавоб рӯ нагардонда, ошкоро эълон кард: «Ман Масеҳ, яъне Таъйиншудаи Худо нестам». ²¹ Онҳо боз пурсиданд: «Пас ту кистӣ? Оё Илёс пайғамбарӣ?» «Не», — ҷавоб дод ӯ. «Ё ҳамон пайғамбарӣ, ки мунтазираш ҳастем?» «Не», — гуфт ӯ. ²² Онҳо пурсиши худро давом доданд: «Охир ту кистӣ? Мо бояд ба касоне, ки моро фиристодаанд, ҷавоб диҳем. Ту дар бораи худ чӣ мегӯӣ?» ²³ Яҳё бо суханоне, ки Ишаъё пайғамбар гуфта буд, ҷавоб дод: «Ман касе ҳастам, ки

„дар биёбон фарёд зада, мегӯяд:

«Барои омадани Худованд рохро рост намоед!»“*^{*}

* 1:23 Ишаъё 40:3

²⁴ Аз тарафи равияи фарисиён низ фиристодашудагоне буданд, ²⁵ ки аз ӯ пурсиданд: «Модоме ки ту на Масех, на Илёс ва на ҳамон пайғамбаре ҳастӣ, ки интизораш ҳастем, пас чаро мардумро таъмид медиҳӣ?» ²⁶ Яҳё ҷавоб дод: «Ман фақат ҳамчун рамзи шустани гуноҳҳо бо об таъмид медиҳам, вале дар байни шумо Шахсе ҳаст, ки шумо намешиносед. ²⁷ Ӯ Ҳамонест, ки баъд аз ман меояд, лекин ман ҳатто лоиқ нестам, ки банди пойафзорашро кушоям». ²⁸ Ҳамаи ин воқеа дар деҳаи Байтанё, дар соҳили дигари дарёи Урдун рӯй дод. Яҳё одатан мардумро дар он ҷо таъмид меод.

Барраи Худо

²⁹ Рӯзи дигар Яҳё ба наздаш омада истодани Исоро дида гуфт: «Ана ин аст Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро аз байн мебарад! ³⁰ Ӯ ҳамон Шахсест, ки дар борааш гуфта будам: „Баъд аз ман Шахси бузургтаре меояд, чунки Ӯ пеш аз ман вучуд дошт“. ³¹ Ман Ӯро намешинохтам, вале барои ҳамин омада, бо об таъмид додам, ки Ӯ барои мардуми Исроил маълум гардад». ³² Баъд, шаҳодат дода, гуфт: «Ман дидам, ки Рӯхулқудс, яъне Рӯҳи Худо, монанди кабу́тар бар болои Ӯ аз осмон фаромада истод. ³³ Ман Ӯро намешинохтам, вале Худо, ки маро барои об таъмид додан фиристод, ба ман гуфта буд: „Вақте Шахсеро мебинӣ, ки Рӯҳ бар болои Ӯ фаромада меистад, бидон, Вай ҳамон Шахсест, ки бо Рӯхулқудс таъмид медиҳад“. ³⁴ Ман инро дидам ва шаҳодат медиҳам, ки Ӯ Писари Худост».

Шогирдони аввалини Исо

³⁵ Рӯзи дигар Яҳё бо ду нафар шогирди худ боз дар ҳамон ҷо меистод ³⁶ ва Исоро, ки аз роҳ гузашта истода буд, дида гуфт: «Бубинед! Ана Ӯ Барраи Худо аст!» ³⁷ Он ду шогирд суҳанонашро шунида, аз паси Исо равона шуданд. ³⁸ Вақте Исо ба ақибаш нигоҳ карда дид, ки онҳо аз паси Ӯ меоянд, ба онҳо гуфт: «Шумо чӣ мехоҳед?» Онҳо дар ҷавоб пурсиданд: «Раббӣ!

Ту дар кучо зиндагӣ мекуни?» (Маънои калимаи «Раббӣ» устод аст). ³⁹ Ӯ гуфт: «Биёед ва бубинед».

Вакте ки онҳо бо Исо рафта, диданд, ки Ӯ дар кучо зиндагӣ мекунад, соат қариби чори бегоҳ буд ва онҳо ҳамон рӯз ҳамроҳи Ӯ монданд.

⁴⁰ Яке аз он ду нафар, ки суханони Яхёро шунида, аз паси Исо равона шуд, Андриёс, бародари Шимъуни Петрус буд. ⁴¹ Ӯ аввал бародари худ Шимъунро ёфта, ба вай гуфт: «Мо Масехро ёфтем» ⁴² Андриёс Шимъуни Петрусро ба назди Исо овард. Исо бодикқат ба ӯ нигоҳ карда, гуфт: «Ту Шимъун, писари Юҳанно ҳастӣ. Аммо, аз ин пас, Кифо номида мешавӣ» (маънои калимаи «Петрус» аз забони юнонӣ ва «Кифо» аз забони ибриён санг аст).

⁴³ Рӯзи дигар Исо хост, ки ба Чалил биравад. Ӯ Филиппусро ёфта, гуфт, ки аз пасаш биёяд. ⁴⁴ Филиппус ҳам монанди Андриёс ва Петрус аз шаҳри Байтсайдо буд. ⁴⁵ Филиппус дар навбати худ Натаноилро ёфта, ба ӯ гуфт: «Мо ҳамон Шахсеро ёфтем, ки Мусо дар Таврот ва пайғамбарон дар борааш навишта буданд! Ин Исо, писари Юсуф, аз шаҳри Носира аст». ⁴⁶ «Аз Носира? Магар аз Носира чизи хубе баромада метавонад?» – гуфт Натаноил. Филиппус ҷавоб дод: «Рафтем ва худат мебинӣ».

⁴⁷ Исо Натаноили ба наздаш омадаистодаро дида, дар бораи ӯ гуфт: «Ана ин исроилии ҳақиқӣ аст, ки дар дил макре надорад». ⁴⁸ «Ту маро аз кучо мешиносӣ?» – пурсид Натаноил. Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ханӯз пеш аз он ки Филиппус туро даъват кунад, Ман туро дар зери дарахти анчир дидам». ⁴⁹ Натаноил гуфт: «Эй Устод, Ту Писари Худо ва Подшоҳи Исроил ҳастӣ!»

⁵⁰ Исо ҷавоб дод: «Магар ту барои он имон овардӣ, ки „туро дар зери дарахти анчир дида будам“ гуфтам? Ту корҳои аз ин ҳам бузургтарро мебинӣ. ⁵¹ Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ки баъд аз ин шумо осмонро кушода ва ба пеши Писари Одамизод фуромадану боло баромадани фариштагони Худоро хоҳед дид».

Тӯй дар Қонои Чалил

2 ¹Баъд аз ду рӯз дар шаҳри Қонои Чалил тӯйи арӯсӣ буд ва модари Исо ҳам дар он чо буд. ²Исо низ бо шогирдони Худ ба тӯй даъват шуда буд. ³Вақте ки шароб тамом шуд, модари Исо ба Вай гуфт: «Инҳо шароб надоранд». ⁴Исо ба ӯ гуфт: «Ин ба Ману ту чӣ дахл дорад, модар?! Охир вақту соати Ман ҳоло нарасидааст». ⁵Модари Ӯ ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чизе, ки Вай ба шумо гӯяд, ичро кунед».

⁶Дар он чо шаш кӯзаи сангин барои об буд, ки аз рӯйи урфу одати яҳудиён онро барои таҳорат кардан истифода мебуданд. Ҳар кадоми онҳо аз ҳафта то яксаду дах литри об ғунҷош дошт. ⁷Исо ба хизматгорон гуфт: «Кӯзаҳоро аз об пур кунед». Хизматгорон онҳоро лабрес карданд. ⁸Баъд Ӯ гуфт: «Акнун аз он об гирифта, ба роҳбари тӯй баред» ва онҳо гирифта бурданд. ⁹Роҳбари тӯй аз кучо будани шаробро намедонист, танҳо хизматгороне, ки аз кӯза об гирифтанд, аз ин огоҳ буданд. Роҳбари тӯй оби ба шароб табдилшударо чашида, домодро ба назди худ даъват карду ¹⁰ба ӯ гуфт: «Ҳар кас аввал шароби беҳтаринро оварда мегузорад ва баъд вақте ки меҳмонон бисёр менӯшанд, шароби арзонро меорад, аммо ту шароби беҳтаринро то ҳол нигоҳ доштаӣ».

¹¹Он чизе, ки Исо дар Қонои Чалил кард, муъҷизаи аввалини Ӯ буд. Исо, ҳамин тавр, бузургии Худро нишон дод ва шогирдонаш ба Ӯ имон оварданд.

¹²Баъд аз он, Исо ба шаҳри Кафарнаҳум рафт. Модари Исо, бародарон ва шогирдонаш ҳам ҳамроҳи Ӯ буданд. Онҳо дар он чо якҷанд рӯз монданд.

Пок кардани маъбади Худо

¹³Рӯзи иди Наҷоти яҳудиён наздик омад ва Исо ба Уршалим рафт. ¹⁴Ӯ дар ҳавлии маъбади Худо шахсонеро дид, ки бо фурӯши барзагов, гӯсфанд ва кабӯтар машғул буданд. Пуливазкунандагон низ дар сари мизҳои худ нишаста буданд. ¹⁵Исо аз банд қамчин сохта, ҳамаи онҳоро бо барзагову гӯсфандонашон

аз маъбади Худо берун ронда, мизҳои пуливазкунандагонро чаппа кард ва пулҳояшонро ба замин пошид. ¹⁶ Ба кабу́тарфу-рушон бошад, гуфт: «Инхоро аз ин чо дур кунед! Хонаи Падари Маро ба бозор табдил надихед!»

¹⁷ Шогирдони Ҷ ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст: «Оташи рашк нисбат ба Хонаи Ту дар дилам аланга мезанад».*

¹⁸ Он гоҳ роҳбарони яҳудӣ аз Ҷ пурсиданд: «Бо кадом аломат ҳақ будани ин рафторатро исбот мекуни?» ¹⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин маъбади Худоро вайрон кунед ва Ман онро дар се рӯз аз нав барпо мекунам». ²⁰ «Ин маъбад дар давоми чилу шаш сол сохта шудааст. Ту бошӣ, онро дар се рӯз аз нав барпо кардан меҳохӣ?!» – гуфтанд онҳо. ²¹ Аммо Ҷ «маъбади Худо» гуфта, бадани Худро дар назар дошт. ²² Аз ин рӯ, вақте ки Ҷ аз мурдагон зинда шуд, шогирдонаш ин суханони Ҷро ба хотир оварданд ва ба навиштаҷоту суханони Исо имон оварданд.

²³ Дар он рӯзҳои иди Наҷот, ки Исо дар Уршалим буд, мардуми бисёре муъҷизаҳои Ҷро дида, ба Ҷ имон оварданд. ²⁴ Аммо Худи Исо ба ҳеҷ кас боварӣ надошт, чунки аз дили ҳамаи онҳо боҳабар буд. ²⁵ Бинобар ин, Ҷ муҳтоҷи он набуд, ки касе ба Ҷ дар бораи одамон нақл кунад, чунки Ҷ Худ медонист, ки дар дили одам чӣ ҳаст.

Сӯҳбати Исо бо Никудимус

З ¹ Дар байни роҳбарони яҳудиён аз равияи фарисиён Никудимус ном марде буд. ² Ҷ шабона назди Исо омада, гуфт: «Устод, мо медонем, ки Ту аз тарафи Худо фиристода шудай. Зеро агар Худо бо касе набошад, ӯ чунин муъҷизаҳоеро, ки Ту нишон медиҳӣ, ба амал оварда наметавонад». ³ Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Ба ту сухани ҳақ ва ростро мегӯям, агар одам аз олами боло таваллуд наёбад, Подшоҳии Худоро дида наметавонад». ⁴ Никудимус аз Ҷ пурсид: «Чӣ тавр одами солхӯрда боз аз нав

* 2:17 Забур 68:10

таваллуд ёфта метавонад? Магар \bar{y} метавонад боз ба шиками модараш баргашта, дубора таваллуд ёбад?»

⁵ Исо ҷавоб дод: «Ба ту сухани ҳақ ва ростро мегӯям, агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Подшоҳии Худо даромада наметавонад. ⁶ Он чи аз ҷисм таваллуд меёбад, ҷисм аст ва он чи аз Рӯҳ таваллуд меёбад, рӯҳ аст. ⁷ Аз он чи ба ту гуфтам „Шумо бояд аз олами боло таваллуд ёбед“ хайрон нашав. ⁸ Бод дар ҳар ҷо ки хоҳад, мевазад. Ту садои онро мешунавӣ, аммо намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад. Бо ҳар касе, ки аз Рӯҳ таваллуд меёбад, ана ҳамин тавр мешавад». ⁹ Никудимус пурсид: «Ин чӣ хел мешавад?»

¹⁰ Исо дар ҷавоби \bar{y} гуфт: «Ту устои мардуми Исроил ҳастӣ ва магар ин чизхоро намедонӣ? ¹¹ Ба ту сухани ҳақ ва ростро мегӯям, Мо чизи медонистагиамонро мегӯем ва дар бораи чизи дидаамон шаҳодат медиҳем, лекин шумо шаҳодати Моро қабул намекунед. ¹² Агар шумо ба чизҳои заминие, ки дар бораашон ба шумо гуфтам, бовар накунед, пас, вақте ки дар бораи чизҳои осмонӣ мегӯям, ба Ман чӣ тавр бовар мекунед? ¹³ Ғайр аз Писари Одамизод, ки аз осмон фаромадааст, ҳеҷ каси дигар ба осмон набаромадааст.

¹⁴ Чӣ тавре ки Мусо дар биёбон мори биринчиро дар ҷӯб боло бардошта буд, ҳамон тавр Писари Одамизод ҳам бояд боло бардошта шавад, ¹⁵ то ҳар касе, ки ба \bar{Y} имон меоварад, ҳаёти абадӣ дошта бошад. ¹⁶ Зеро Худо ҷаҳонро ҷунун дӯст дошт, ки Писари Яғонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба \bar{Y} имон оварад, намирад, балки ҳаёти абадӣ дошта бошад. ¹⁷ Зеро Худо Писарро на барои ҳукм кардани ҷаҳон фиристод, балки барои он, ки ҷаҳон ба воситаи \bar{Y} начот ёбад.

¹⁸ Ҳар кӣ ба \bar{Y} имон оварад, ҳукм карда намешавад, аммо ҳар кӣ имон наоварад, аллакай ҳукм карда шудааст, чунки ба номи Писари Яғонаи Худо имон наовардааст. ¹⁹ Ҳукм ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад, вале мардум торикиро аз нур зиёдтар дӯст доштанд, зеро корҳои онҳо бад аст. ²⁰ Ҳар касе, ки кори бад мекунад, аз нур нафрат дорад ва ба сӯи нур намеояд, то

ки корҳои бади ӯ ошкор нашаванд. ²¹Аммо ҳар касе ки кори дуруст мекунад, ба сӯи нур меояд, то ки корҳои бо ёрии Худо кардааш маълум шаванд».

Исо ва Яҳё

²²Баъд аз он Исо бо шогирдони Худ ба сарзамини Яҳудия рафта, ҳамроҳи онҳо дар он ҷо монда, мардумро таъмид меод.

²³Яҳё бошад, ин вақт дар шаҳраки Энуни наздики Солим, ки дар он ҷо об фаровон буд, ба таъмид додан машғул буд. Мардум ба назди ӯ меомаданду таъмид мегирифтанд. ²⁴Он вақт Яҳёро ханӯз ба зиндон наандохта буданд.

²⁵Боре дар байни шогирдони Яҳё ва як нафар аз яҳудиён дар масъалаи қоидаҳои шустушӯӣ баҳс пайдо шуд. ²⁶Онҳо ба назди Яҳё омада, ба ӯ гуфтанд: «Устод, он касе, ки дар соҳили шарқии Урдун бо ту буд ва ту дар борааш шаҳодат дода будӣ, ӯ ҳам таъмид дода истодааст ва ҳама пеши ӯ мераванд!» ²⁷Яҳё ҷавоб дод: «Инсон фақат он чизро дошта метавонад, ки аз осмон ба ӯ ато шудааст. ²⁸Шумо худатон шохид ҳастед, ман гуфта будам, ки „Ман Масех, яъне Таъйиншудаи Худо нестам“, аммо пеш аз ӯ фиристода шудаам. ²⁹Шахсеро, ки арӯс дорад, домод меноманд ва дӯсти домод бошад, дар паҳлуи ӯ истода, овози домодро шунида, хурсанд мешавад. Хамин тавр, хурсандии ман беҳадду қанор аст. ³⁰ӯ бояд боз ҳам бузургтар шавад, аммо ман боз ҳам хурдтар.

³¹Касе, ки аз боло меояд, аз ҳама бузургтар аст. Касе, ки аз замин аст, худ заминист ва чун заминӣ сухан мегӯяд. Аммо касе, ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст. ³²ӯ дар бораи он чи Худ дидаасту шунидааст, шаҳодат медиҳад, аммо шаҳодати ӯро ҳеч кас қабул намекунад. ³³Вале ҳар касе, ки шаҳодати ӯро қабул мекунад, бо ин тасдиқ мекунад, ки Худо ҳамеша ҳақ аст. ³⁴Шаҳси Фиристодашудаи Худо суханони Худоро мегӯяд, чунки Худо Рӯҳашро беандоза мебахшад. ³⁵Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти ӯ супоридааст. ³⁶Ҳар кӣ ба Писари Худо имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мешавад,

аммо ҳар кӣ ба Писар итоат намекунад, ҳеч гоҳ ҳаёти абадиро намебинад ва гирифтори ғазаби Худо мегардад».

Сӯҳбати Исо бо зани сомарӣ

4 ¹Фарисиён шуниданд, ки Исо аз Яҳё бештар шогирд дошт ва бештар мардумро таъмид меод, ²ҳол он ки на Худи Исо, балки шогирдони Ӯ мардумро таъмид меоданд. ³Вақте ки Исо дар бораи ин фаҳмид, Ӯ Яҳудияро тарк кард ва боз ба сӯи Ҷалил равона шуд. ⁴Роҳи Ӯ аз вилояти Сомара мегузашт. ⁵Инак, Исо ба Сухар ном шаҳри Сомара омада расид. Он дар наздикии заминест, ки Яъқуб ба писари худ Юсуф дода буд. ⁶Дар он ҷо ҷоҳи Яъқуб буд. Исо аз сафар монда шуда, барои дам гирифтанд дар канори ҷоҳ нишаст. Вақт қариби нисфирӯзӣ буд. ⁷⁻⁸Шогирдони Ӯ барои харидани хӯроқворӣ ба шаҳр рафтанд.

Ҳамин вақт, як зани сомарӣ барои об ба сари ҷоҳ омад. Исо ба зан гуфт: «Барои нӯшиданам об дех». ⁹Он зан ба Ӯ гуфт: «Чӣ тавр Ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, аз ман, зани сомарӣ об мехоҳӣ?» Гап дар сари он аст, ки яҳудиён бо сомариён ҳеч рафтуомаде надоштанд ва ҳатто гап намезаданд. ¹⁰Исо ҷавоб дод: «Агар ту медонистӣ, ки атои Худо чист ва Кӣ ба ту „барои нӯшиданам об дех“ мегӯяд, ту худат аз Ӯ об хоҳиш мекардӣ ва Ӯ ба ту оби ҳаёт меод». ¹¹Зан ба Ӯ гуфт: «Ҳоҷаам, Ту сатил надорӣ, ҷоҳ бошад, чуқур аст. Пас аз кучо оби ҳаёт мегирӣ? ¹²Магар Ту аз падари мо Яъқуб, ки ин ҷоҳро ба мо додааст ва аз он худаш, писаронаш ва чорвоаш об менӯшиданд, бузургтар ҳастӣ?»

¹³Исо ҷавоб дод: «Ҳар касе, ки аз ин об нӯшад, боз ташна мемонад. ¹⁴Аммо ҳар кӣ аз обе, ки Ман ба ӯ медиҳам, бинӯшад, ҳеч гоҳ ташна намемонад. Обе, ки Ман ба ӯ медиҳам, дар ботинаш чашмаи оби ҳаётбахш мегардад ва ӯро ба ҳаёти абадӣ мебарад».

¹⁵Зан ба Ӯ гуфт: «Ҳоҷаам, ба ман аз ин об дех, ки дигар ташна намонам ва барои об ба назди ин ҷоҳ наоям!» ¹⁶Исо ба ӯ гуфт: «Рафта, шавҳаратро ҷеғ зада биё». ¹⁷«Ман шавҳар надорам», — ҷавоб дод зан.

Исо ба ӯ гуфт: «Рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ. ¹⁸ Ту панҷ шавҳар доштӣ ва он марде, ки бо ӯ ҳоло зиндагӣ мекунӣ, шавҳари ту нест. Ин суҳанат рост аст». ¹⁹ Зан ба ӯ гуфт: «Хочаам, мебинам, ки Ту пайғамбар ҳастӣ. ²⁰ Ачдодони мо дар болои ин кӯҳ сачда мекарданд, аммо шумо, яҳудиён мегӯед, ки одамон бояд дар Уршалим сачда кунанд». ²¹ Исо ба ӯ дар ҷавоб гуфт: «Эй зан, ба Ман бовар кун, ки вақту соате фаро мерасад, ки ба Падари осмонӣ на дар болои ин кӯҳ ва на дар Уршалим сачда хоҳед кард. ²² Шумо, сомариён намедонед, ки ба кӣ сачда мекунад, аммо мо медонем, ки ба кӣ сачда мекунем, зеро начот ба воситаи яҳудиён меояд. ²³ Вале вақту соате меояд ва аллақай фаро расидааст, ки сачдакунандагони ҳақиқӣ ба Падар дар рӯҳ ва ростӣ сачда мекунанд, зеро Падар барои Худо чунин сачдакунандагонро меҷӯяд! ²⁴ Худо рӯҳ аст ва онҳое, ки ба ӯ сачда мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ сачда кунанд».

²⁵ Зан ба ӯ гуфт: «Медонам, ки Масеҳ бояд биёяд. Вақте ки ӯ меояд, хама чизро ба мо мефаҳмонад». ²⁶ «Ҳамон Кас Манам, ки бо ту суҳбат мекунам», — ҷавоб дод Исо.

²⁷ Ҳамин вақт шогирдони Исо аз шаҳр баргашта, хайрон монданд, ки Исо бо зане суҳбат мекунад. Лекин касе напурсид, ки Исо чӣ мехоҳад ё чаро бо он зан суҳбат мекунад. ²⁸ Зан кӯзаи худро монд ва ба шаҳр рафта, ба мардум гуфт: ²⁹ «Рафтем, шахсеро мебинед, ки ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман пурра гуфт. Шояд ӯ Таъйиншудаи Худо бошад?»

³⁰ Он гоҳ мардум аз шаҳр баромада ба назди Исо омаданд. ³¹ Дар ин миён шогирдон аз Исо хоҳиш карда, гуфтанд: «Устод, ягон чиз бихӯр!» ³² Исо ҷавоб дода, гуфт: «Ман хӯроке дорам, ки шумо аз он беҳабаред». ³³ Шогирдон боз ба ҳамдигар гуфтанд: «Шояд касе ба ӯ хӯрок оварда бошад?» ³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Хӯроки Ман ин аст, ки хости Фиристандаамро иҷро кунам ва кори ӯро ба анҷом расонам. ³⁵ Магар шумо намегӯед, ки „Баъд аз чор моҳи дигар мавсими дарав фаро мерасад?“ Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки чашмонатонро кушода, ба киштзор нигоҳ

кунед, ки он чӣ гуна пухта расида, барои дарав тайёр шудааст!³⁶ Даравгар ҳам музди худро мегирад ва ҳам барои ҳаёти абадӣ ҳосил чамъ мекунад, то ки ҳам коранда ва ҳам даравгар якҷоя хурсанд шаванд.³⁷ Ин чо чунин сухан бамаврид аст: „Яке мекораду дигаре медаравад“. ³⁸ Ман шуморо барои даравидани ҳосиле фиристодам, ки шумо барои он заҳмат накашидаед, дигарон заҳмат кашидаанд, аммо шумо ба маҳсули меҳнати онҳо шарик шудаед».

³⁹ Мардуми зиёде аз сомариёни ин шаҳр ба хотири суханони он зан, ки «ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман пурра гуфт», ба Исо имон оварданд.

⁴⁰ Вақте ки сомариён ба назди Исо омада, аз Ӯ хоҳиш карданд, ки ҳамроҳи онҳо бимонад, Ӯ ду рӯз дар он чо монд. ⁴¹ Он гоҳ шумораи зиёдтари мардум ба Исо аз рӯйи суханони Ӯ имон оварданд. ⁴² Онҳо ба он зан гуфтанд: «Акнун мо на ба хотири суханони ту имон овардем, балки худамон суханхояшро шунида, фаҳмидем, ки Вай ҳақиқатан Начотдихандаи ҷаҳон аст».

Шифо ёфтани писари мансабдори дарбор

⁴³ Баъд аз ду рӯз Исо аз он чо баромада, ба Ҷалил рафт. ⁴⁴ Ӯ Худ шаҳодат меод, ки пайғамбар дар диёри худ кадр надорад. ⁴⁵ Аммо, вақте ки Ӯ ба Ҷалил омад, мардуми он чо Ӯро қабул карданд, чунки онҳо хангоми чашни ид дар Уршалим буданд ва ҳамаи корхоеро, ки Исо дар он чо карда буд, дида буданд.

⁴⁶ Исо боз ба Қонои Ҷалил, ки пештар дар он чо обро ба шароб табдил дода буд, омад. Дар шаҳри Кафарнаҳум писари яке аз мансабдорони дарбор бемор буд. ⁴⁷ Ин кас аз Яҳудия ба Ҷалил омадани Исоро шунида, ба назди Ӯ омад ва илтиҷо кард, ки ба Кафарнаҳум омада, писари ӯро, ки дар дами марг буд, шифо бахшад. ⁴⁸ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Эй одамон, то аломату муъҷизаҳоро набинед, имон намеоваред». ⁴⁹ «Хочаам! Писарам ханӯз намурда биёед!» — гуфт мансабдор. ⁵⁰ Исо гуфт: «Ба хо-наат баргард, писарат зинда мемонад». Он мард ба суханони Исо имон оварда, ба хонааш рафт.

⁵¹ Ҳанӯз дар роҳ хизматгоронаш ўро пешвоз гирифтанд ва гуфтанд, ки писараш сиҳат шуд. ⁵² Мансабдор аз онҳо пурсид, ки дар кадом соат ҳолаш хуб шуд. Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Табаш дирӯз соати яки рӯз паст шуд». ⁵³ Он гоҳ падари бача фаҳмид, ки ин дар ҳамон соате рӯй дод, ки Исо ба ӯ «писарат зинда мемонад» гуфта буд. Пас ӯ ва тамоми аҳли хонаводааш ба Исо имон оварданд. ⁵⁴ Ин муъҷизаи дуюме буд, ки Исо баъди аз Яҳудия ба Ҷалил баргаштанаш нишон дода буд.

Шифо ёфтани мард дар назди ҳавз

5 ¹ Баъд аз он иди яҳудиён буд ва Исо ба шаҳри Уршалим рафт. ² Дар Уршалим, дар наздикии Дарвозаи Гӯсфандон ҳавзе буд, ки ба забони ибриён Байтҳасдо номида мешуд. Он панҷ айвон дошту ³⁻⁴ шумораи зиёди беморон: кӯрон, лангҳо ва шалҳо дар он ҷо меҳобиданд. ⁵ Дар он ҷо инчунин марде меҳобид, ки сию ҳашт сол боз гирифтори беморӣ буд. ⁶ Вақте Исо он бемори хобидаро дид ва фаҳмид, ки ӯ муддати дароз бемор аст, аз вай пурсид: «Меҳоҳӣ сиҳат шавӣ?» ⁷ Бемор ҷавоб дод: «Хоча, ман касе надорам, ки хангоми ба ҳаракат омадани об, маро ба ҳавз андозад. То ман наздик мешавам, ки каси дигар аллақай аз ман пештар ба ҳавз мебарояд». ⁸ Исо ба ӯ гуфт: «Бархез, ҷогаҳатро бардошта роҳ гард!» ⁹ Он мард ҳамон дам сиҳат шуда, ҷогаҳи худро бардошта рафт.

Он рӯз шанбе, яъне рӯзи истироҳат буд. ¹⁰ Аз ин сабаб, роҳбарони яҳудӣ ба марди шифоёфта гуфтанд: «Имрӯз рӯзи шанбе аст, бинобар ин, раво нест, ки ҷогаҳатро бардошта барӣ!» ¹¹ «Касе, ки маро шифо дод, ба ман „Ҷогаҳатро бардошта, роҳ гард“ гуфт», — ҷавоб дод ӯ. ¹² Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Қадам одам ба ту „Ҷогаҳатро бардошта, роҳ гард“ гуфт?» ¹³ Аммо марди шифоёфта намедонист, ки Вай кӣ буд, чунки Исо дар байни тӯдаи одамон аз назар ғойб шуд.

¹⁴ Пас аз он Исо ўро дар маъбади Худо дида гуфт: «Гӯш кун, акнун ту шифо ёфтӣ. Дигар гуноҳ нақун, то ки ба аҳволи бадтаре дучор нашавӣ!» ¹⁵ Он мард ба назди роҳбарони яҳудӣ

рафта, гуфт, ки ӯро Исо шифо додааст. ¹⁶ Азбаски Исо чунин корхоро дар рӯзи шанбе мекард, яҳудиён ба ғаму озор додани Ӯ шурӯъ карданд. ¹⁷ Аммо Исо ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Падари Ман доимо кор мекунад ва Ман ҳам кор мекунам». ¹⁸ Бинобар ин, дар дили роҳбарони яҳудӣ нияти куштани Исо боз зиёдтар шуд, чунки Ӯ на танҳо қоидаи рӯзи шанbero вайрон мекард, балки Худоро боз Падари Худ номида, Худро бо Худо баробар мекард.

Ихтиёри Писар

¹⁹ Аммо Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям: Писар бо ихтиёри Худ ҳеҷ қореро қарда намеҷавонад, фақат он қореро, ки Падар мекунад, дида, Писар низ онро мекунад. Зеро ҳар қореро, ки Падар мекунад, ҳамонро Писар ҳам мекунад. ²⁰ Азбаски Падар Писарро дӯст меҷавонад, ҳар қореро, ки Худ мекунад, ба Ӯ низ нишон медиҳад. Вай ба Писар қорҳои аз ин ҳам бузургтарро нишон медиҳад, то ки ҳамаи шумо ба ҳайрат афтед. ²¹ Ҳамон тавр ки Падар мурдагонро зинда мекунад ва ба онҳо ҳаёт мебахшад, ҳамчунин, Писар ба ҳар кӣ хоҳад, ҳаёт мебахшад. ²² Зеро Падар ҳеҷ қорро ҳукм намекунад, балки ҳаққи ҳукм қарданро пурра ба Писар додааст, ²³ то ҳама Писарро ҳамон тавр эҳтиром қунанд, ки Падарро эҳтиром меқунанд. Қасе, ки Писарро эҳтиром намекунад, Падарро ҳам, ки Қиристандаи Ӯст, эҳтиром намекунад.

²⁴ Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям: ҳар қасе, ки сухани Маро мешунавад ва ба Қиристандаи Ман имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мебошад. Инчунин, он қас ҳукм қарда намеҷавонад, балки аллақай аз марг ба ҳаёт гузаштааст. ²⁵ Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям: вақту соате мерасад ва аллақай расидааст, ки мурдагон овози Писари Худоро мешунавад ва ҳар қасе, ки Ӯро бишнавад, зинда мешавад. ²⁶ Чунон ки Падар сарҷашмаи ҳаёт аст, Писарро низ сарҷашмаи ҳаёт қардааст. ²⁷ Инчунин, Ӯ ба Писар қудрати ҳукм қарданро додааст, зеро Вай Писари Одамизод аст. ²⁸ Аз ин дар ҳайрат намонед, чунки

вақту соате мерасад, ки ҳамаи мурдагон овози Ӯро шунида, ²⁹ аз қабрҳояшон мебароянд. Онҳое, ки некӣ карда буданд, барои ҳаёт ва онҳое, ки бадӣ карда буданд, барои ҳукм шудан бармехезанд.

³⁰ Ман наметавонам ба ихтиёри Худ кореро иҷро кунам. Чунон ки Падар фармояд, Ман ҳамон тавр ҳукм мекунам ва ҳукми Ман одилона аст, зеро Ман на хости Худамро, балки хости Фиристандаамро иҷро кардан мехоҳам.

Шоҳидони Исо

³¹ Агар Ман дар бораи Худ шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман эътибор надорад. ³² Аммо Ман шоҳиди дигаре дарам ва медонам, ки шаҳодати Ӯ дар бораи Ман ҳаққонист. ³³ Шумо одамони худро ба назди Яҳё фиристодед ва ӯ дар бораи ростӣ шаҳодат дод. ³⁴ Дар асл, Ман муҳтоҷи шаҳодати инсон нестам, фақат ба хотири начоти шумо инро гуфтам. ³⁵ Яҳё монанди чароғи фурӯзон дурахшанда буд ва шумо хостед, ки муддате ҳам бошад, дар равшании ӯ хурсандӣ кунед.

³⁶ Вале Ман шаҳодати бузургтар аз он, ки Яҳё дода буд, дарам. Он корҳое, ки барои иҷро кардан Падар ба Ман супоридааст ва ҳуди он корҳое, ки Ман ба ҷо меоварам, шоҳиди онанд, ки Маро Падар фиристодааст! ³⁷ Ҳуди Падарам, ки Маро фиристодааст, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. Шумо тамоман на овозашро шунидаед ва на рӯйи Ӯро дидаед. ³⁸ Каломи Ӯ дар дилҳои шумо нест, зеро шумо ба Каси фиристодааш имон намеоваред. ³⁹ Шумо навиштаҷотро меомӯzed ва фикр мекунед, ки ба воситаи он ҳаёти абадиро ба даст меоваред. Вале он ҳам дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ⁴⁰ Бо вучуди ин шумо намехоҳед, ки ба пеши Ман оеду ҳаёти абадиро ба даст оваред.

⁴¹ Ман ба таърифи инсон муҳтоҷ нестам. ⁴² Ман медонам, ки шумо дар дилҳоятон муҳаббати Худоро надоред! ⁴³ Ман назди шумо аз номи Падари Худ омадаам ва шумо Маро қабул намекунед, вале агар каси дигар ба назди шумо аз номи худ биёяд, шумо ӯро қабул мекунед. ⁴⁴ Агар шумо таърифи якдигарро

маъкул донед ва барои ба даст овардани таъриф аз Худои як-каву ягона кӯшиш накунад, чӣ тавр имон оварда метавонед?!

⁴⁵ Гумон накунад, ки Ман шуморо дар пеши Падар айбдор мекунам, айбдоркунандаи шумо Мусо аст, ки ба ӯ умед мебандед! ⁴⁶ Агар шумо ба Мусо боварӣ медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, зеро ӯ дар бораи Ман навишта буд. ⁴⁷ Вале агар шумо ба он чи, ки ӯ навиштааст, имон наоваред, чӣ тавр ба суханони Ман бовар мекунад?»

Сер кардани панҷ хазор кас

Б¹ Баъд аз ин, Исо ба соҳили дигари баҳри Ҷалил, ки баҳри Табария низ номида мешавад, равона шуд. ² Аз паси ӯ мардumi бисёре мерафтанд, зеро онҳо муъҷизаҳои ӯро дар шифо додани беморон медиданд. ³ Исо ба болои кӯҳ баромада, ҳамроҳи шогирдонаш дар ҳамон ҷо нишаст. ⁴ Айёми чашнгирии иди Начоти яҳудиён наздик омада буд. ⁵ Исо ба атроф нигоҳ карду мардumi зиёди ба тарафаш омадаистодаро дида, ба Филиппус гуфт: «Барои сер кардани инҳо аз кучо бояд нон харем?» ⁶ ӯ хуб медонист, ки чӣ кор мекунад, аммо Филиппусро санчиданӣ шуда, ин суханонро гуфт. ⁷ Филиппус дар ҷавоб гуфт: «Ба дусад динар нон харем ҳам, ба ҳар кас хатто яклуқмагӣ намерасад».

⁸ Яке аз шогирдонаш, Андриёс, ки бародари Шимъуни Петрус буд, ба Исо гуфт: ⁹ «Дар ин ҷо писарбачае ҳаст, ки панҷ нони чавӣ ва ду моҳӣ дорад. Вале ба ин қадар мардumi зиёд вай чӣ мешавад?» ¹⁰ Исо гуфт: «Ба мардум гӯед, ки бишинанд». Дар он ҷо сабззор буд. Шумораи ҳамаи нишастагон қариб панҷ хазор мард буд. ¹¹ Исо нонро гирифта дуои шукрона карду онро ба нишастагон тақсим карда дод. Баъд бо моҳихо ҳам чунин кард ва ба ҳама чӣ қадаре ки мехостанд, ҳамон қадар дод. ¹² Вақте мардум сер шуданд, Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Нонпораҳои боқимондаро чамъ кунед, ки ҳеҷ чиз исроф нашавад». ¹³ Шогирдон нонпораҳои панҷ нони чавиро, ки аз хӯрандагон боқӣ монда буд, чамъ намуда, дувоздаҳ сабадро пур карданд.

¹⁴Мардум муъчизаи Исоро дида гуфтанд: « \bar{U} ҳақиқатан ҳамон пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёяд!» ¹⁵Исо фаҳмид, ки онҳо нияти омада, \bar{U} ро дастгир ва ба зӯрӣ подшоҳ кардан доранд, аз ин рӯ, Худаш танҳо ба кӯҳ баромад.

Дар рӯйи об қадам задани Исо

¹⁶Вақте ки бегоҳ шуд, шогирдони Исо ба лаби баҳр фароманданд ¹⁷ва ба қайқ савор шуда, ба соҳили дигари баҳр, ба сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Рӯз аллақай торик мешуд, вале Исо ҳанӯз ба наздашон наомада буд. ¹⁸Аз сабаби вазидани боди саҳт баҳр ба талотум омад. ¹⁹Вақте онҳо ба масофаи панҷ-шаш километр қайқро ронда мерафтанд, Исоро диданд, ки дар рӯйи об қадам зада, ба қайқ наздик мешавад. Онҳо тарсиданд. ²⁰«Натарсед, ин Манам!» — гуфт ба онҳо Исо. ²¹Онҳо мехостанд, ки \bar{U} ро ба қайқ гиранд ва қайқ ҳамон замон ба сохиле, ки онҳо равона буданд, омада расид.

Исо нони ҳаёт аст

²²Рӯзи дигар мардуме, ки дар соҳили дигари баҳр монда буданд, фаҳмиданд, ки шогирдони Исо ба ягона қайқе, ки дар он ҷо буд, савор шуда рафтаанд. Онҳо боз дида буданд, ки Исо ҳангоми ба қайқ савор шудани шогирдонаш ба онҳо ҳамроҳ нашуд ва онҳо бе \bar{U} рафта буданд. ²³Он вақт одамон аз Табария дар якҷанд қайқ ба наздикии маҳале омаданд, ки дар он ҷо пас аз дуои шукронаи Худованд Исо нон хӯрда буданд.

²⁴Вақте мардум диданд, ки дар он ҷо на Исо ҳасту на шогирдонаш, ба қайқҳо савор шуда, ба ҷустуҷӯи \bar{U} ба Кафарнаҳум рафтанд. ²⁵Баъд \bar{U} ро дар он тарафи баҳр ёфта, аз \bar{U} пурсиданд: «Устод, Ту қай ба ин ҷо омадӣ?» ²⁶Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ки шумо Маро на ба хотири он, ки муъчизаҳоямро дидаед, ҷустуҷӯ мекунед, балки ба хотири он, ки то сер шудан нон хӯрдед!» ²⁷Шумо на барои хӯроки вайроншаванда, балки барои хӯроке, ки ба ҳаёти абадӣ мебарад, меҳнат кунед. Ин хӯрокро Писари Одамизод ба шумо

медихад, чунки Худо Падар Ӯро интиҳоб карда, барои ичрои ин кор таъйин намудааст».

²⁸ Онҳо аз Вай пурсиданд: «Барои ичрои он корхое, ки Худо аз мо мехоҳад, чӣ бояд кунем?» ²⁹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Худо як корро мехоҳад, ки шумо ба Каси Фиристодааш имон оваред». ³⁰ Онҳо пурсиданд: «Ту ба мо чӣ аломати муъчизаноке нишон медихӣ, ки мо онро дида, ба Ту имон оварем? Ту чӣ кор карда метавонӣ? ³¹ Аҷдодони мо дар биёбон нони манна хӯрдаанд. Чунон ки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки аз осмон ба онҳо нон дода буд, ки бихӯранд». ³² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ки нонро аз осмон ба шумо Му-со наододааст, ин Падари Ман аст, ки ба шумо аз осмон нони ҳақиқӣ медихад. ³³ Зеро нони Худо он аст, ки аз осмон пойин меояду ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад». ³⁴ «Хоча, — гуфтанд онҳо, — ба мо ҳамеша чунин нон бидеҳ!»

³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам. Ҳар касе ки назди Ман биёяд, гурусна нахоҳад монд ва ҳар касе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад шуд. ³⁶ Аммо, чунон ки Ман ба шумо гуфта будам, шумо Маро дидед, вале бовар намекунед. ³⁷ Ҳар касе ки ӯро Падар ба Ман ато кардааст, сӯи Ман хоҳад омад ва ҳар касе ки ба назди Ман биёяд, Ман ӯро берун нахоҳам ронд. ³⁸ Зеро Ман аз осмон на барои ичро кардани хости Худ фаромадаам, балки барои ичро кардани хости Ҳамоне, ки Маро фиристодааст. ³⁹ Хости Фиристандаи Ман ин аст, ки аз он касоне, ки Ӯ ба Ман ато кардааст, ҳеч якеро аз даст надихам, балки дар рӯзи қиёмат онхоро зинда гардонам. ⁴⁰ Зеро хости Падари Ман ин аст: ҳар кас ки Писарро бинаду ба Ӯ имон оварад, ҳаёти абадӣ ба даст оварад ва дар рӯзи қиёмат Ман ӯро зинда мекунам».

⁴¹ Он гоҳ дар байни мардум ғавғо бархест, чунки Ӯ гуфт: «Ман он ноне ҳастам, ки аз осмон фаромадааст». ⁴² Онҳо гуфтанд: «Магар ин ҳамон Исои писари Юсуф нест, ки ҳам падар ва ҳам модари Ӯро мешиносем? Акнун Ӯ чӣ тавр „Ман аз осмон фаромадаам“ гуфта метавонад?» ⁴³ «Дар байни худ шикоят

накунед!» – дар ҷавоб гуфт ба онҳо Исо. ⁴⁴ «То вақте Падар, ки Маро фиристодааст, касеро ба Ман ҷалб накунад, ҳеч кас назди Ман омада наметавонад ва Ман он шахсро дар рӯзи қиёмат зинда хоҳам кард. ⁴⁵ Дар навиштаҷоти пайғамбарон гуфта шудааст: „Ҷамаи онҳо аз Худо таълим хоҳанд гирифт“.* Ҷар касе ки Падарро шунида ва аз Ӯ таълим гирифта бошад, ба назди Ман меояд. ⁴⁶ Ин маънои онро надорад, ки касе Падарро дидааст. Фақат касе, ки аз назди Худо омадааст, Падарро дидааст. ⁴⁷ Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, он ки имон дорад, ҳаёти абадӣ ёфтааст.

⁴⁸ Ман нони ҳаёт ҳастам. ⁴⁹ Ачдодони шумо дар биёбон нони маннаро хӯрданд, вале аз марг наҷот наёфтанд. ⁵⁰ Аммо ноне, ки аз осмон мефарояд, дигар хел аст: касе ки онро бихӯрад, намемирад. ⁵¹ Ман он нони ҳаёт ҳастам, ки аз осмон фаромадааст. Ҷар кас ин нонро бихӯрад, ҳаёти абадӣ пайдо мекунад. Ноне, ки Ман медиҳам, ин бадани Ман аст, ки онро ба хотири зинда мондани ҷаҳон фидо мекунам».

⁵² Пас аз ин, дар байни мардум баҳси пуршиддат авҷ гирифт: «Ин Шахс чӣ тавр бадани Худро барои хӯрдан ба мо дода метавонад?!» ⁵³ Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ки агар бадани Писари Одамизодро нахӯред ва хуни Ӯро нанӯшед, ҳаёт пайдо намекунад. ⁵⁴ Ҷар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, ҳаёти абадӣ дорад ва Ман дар рӯзи қиёмат ӯро зинда хоҳам кард. ⁵⁵ Зеро бадани Ман хӯроки ҳақиқӣ ва хуни Ман нӯшокии ҳақиқист. ⁵⁶ Ҷар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, вай дар Ман зиндагӣ мекунад ва Ман дар ӯ. ⁵⁷ Чунон ки Падари абадзинда Маро фиристодааст ва Ман ба воситаи Ӯ зиндаам, ҳамон тавр, касе ки Маро бихӯрад, ба воситаи Ман зиндагӣ мекунад. ⁵⁸ Ин аст ноне, ки аз осмон поён фаромадааст. Вай монанди он ноне нест, ки ачдодони шумо хӯрданд, вале аз марг наҷот наёфтанд. Аммо ҳар кӣ ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд».

* 6:45 Ишаёё 54:13

⁵⁹ Исо хангоми дар ҷамоатхонаи Кафарнаҳум таълим доданаши ин суҳанонро гуфта буд.

Суҳанони ҳаёти абадӣ

⁶⁰ Бисёре аз шогирдон суҳанони Ӯро шунида гуфтанд: «Ин суҳанони вазнин ҳастанд! Кӣ онҳоро гӯш карда метавонад?» ⁶¹ Исо медонист, ки шогирдонаш аз суҳанонаш шикоят карда истодаанд ва ба онҳо гуфт: «Магар шумо аз ин суҳанҳоям ба шубҳа афтодед?» ⁶² Пас, агар шумо медидед, ки Писари Одамитод ба ҷойи аввалааш боло мебарояд, чӣ кор мекардед? ⁶³ Рӯҳ ҳаёт мебахшад ва ҷисм ин корро карда наметавонад. Он суҳаноне, ки Ман ба шумо гуфтам, рӯҳ ва ҳаётанд. ⁶⁴ Аммо дар байни шумо ҳам шахсоне ҳастанд, ки имон надоранд». Исо аз аввал медонист, ки ба Ӯ кӣ имон наовардааст ва кӣ дар ҳаққи Ӯ хиёнат мекунад. ⁶⁵ Ӯ давом дода гуфт: «Аз ин рӯ, ба шумо гуфтаам, ки касе ба назди Ман омада наметавонад, агар Падар ӯро ҷалб накунад».

⁶⁶ Баъд аз ин, бисёр шогирдонаш аз Ӯ рӯй гардонданд ва дигар Ӯро пайравӣ накарданд. ⁶⁷ Пас Исо аз он дувоздах шогирдаш пурсид: «Шояд шумо ҳам рафтани ҳастед?» ⁶⁸ «Эй Хоча, — ҷавоб дод ба Ӯ Шимъуни Петрус, — мо ба назди кӣ равем? Суҳанони ҳаёти абадӣ аз они Туанд. ⁶⁹ Мо имон овардем ва фаҳмидем, ки Туӣ он Шахси поки Худо». ⁷⁰ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар Ман Худам дувоздах шогирдро интиҳоб накардаам? Вале яке аз шумо иблис аст!»

⁷¹ Исо ин суҳанашро дар бораи Яҳудои писари Шимъуни Искарютӣ, яке аз дувоздах шогирдонаш гуфта буд, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Беимонии бародарони Исо

7 ¹ Баъд аз он Исо дар вилояти Ҷалил мегашт. Ӯ намехост, ки дар Яҳудия бошад, чунки роҳбарони яҳудӣ Ӯро куштан мехостанд. ² Иди Хаймаҳои яҳудиён наздик омад ³ ва бародарони Исо ба Ӯ гуфтанд: «Аз ин ҷо баромада, ба Яҳудия

рав, то ки шогирдонат ҳам корхоеро, ки Ту мекунӣ, бубинанд. ⁴Зеро касе ки шуҳрат пайдо кардан мехоҳад, корҳои худро дар пинҳонӣ намекунад. Ту, ки ин гуна корхоро мекунӣ, Худро ба ҷаҳон ошкор намояд». ⁵Ҳатто бародаронаш ба Ӯ имон надоштанд. ⁶«Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст, — ҷавоб дод ба онҳо Исо, — барои шумо ҳар вақт хуб аст. ⁷Ҷаҳон наметавонад аз шумо нафрат дошта бошад, вале аз Ман нафрат дорад, чунки Ман бад будани корҳои онро шаҳодат медиҳам. ⁸Шумо ба ин ид равед, вале Ман намеравам, чунки вақти Ман ҳанӯз нарасидааст». ⁹Инро ба онҳо гуфта, Исо дар Ҷалил монд.

Таълимоти Исо дар вақти ид

¹⁰Аммо, пас аз он ки бародаронаш ба ид рафтанд, Исо ҳам на ошкоро, балки пинҳонӣ ба он ҷо рафт.

¹¹Дар вақти ид роҳбарони яҳудӣ Ӯро ҷустуҷӯ карданд. Онҳо «Ин одам дар кучост?» гуфта мепурсиданд. ¹²Дар байни мардум низ дар бораи Ӯ баҳси зиёде ба миён омад. «Вай одами хуб аст», — мегуфтанд баъзеҳо, дигарон норозӣ шуда, «Не, Ӯ мардумро гумроҳ мекунад» мегуфтанд. ¹³Аммо ҳама аз роҳбарони яҳудиён тарсида, ошкоро дар бораи Ӯ сухане ҳам ба забон намеоварданд.

¹⁴Дар байни ҳафтаи ид Исо ба маъбади Худо омада, ба таълим додан шурӯъ намуд. ¹⁵Роҳбарони яҳудӣ тааҷҷуб карда мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар дониш дорад, дар сурате, ки таълим нагирифтааст?» ¹⁶Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълимоти Ман аз Худам нест, балки аз Касест, ки Маро фиристодааст. ¹⁷Касе, ки хости Худоро ба ҷо овардан мехоҳад, мефаҳмад, ки оё Ман аз Худ мегӯям ё ин таълимот аз Худост. ¹⁸Ҳар кӣ аз номи худ сухан мегӯяд, барои худ шуҳрату ҷалол меҷӯяд, вале Касе ки барои Фиристандаи Худ шуҳрату ҷалол меҷӯяд, ростқавл аст ва дар дили Ӯ фиребе нест.

¹⁹Магар Мусо ба шумо шариятро надодааст? Бо вучуди ин ҳеч кадоми шумо онро риоя намекунед! Чаро Маро куштан мехоҳед?» ²⁰Мардум ҷавоб доданд: «Ту чин дорӣ! Кӣ Туро

куштан меҳоҳад?» ²¹ Исо ба онҳо гуфт: «Ман танҳо як коре кардам ва шумо ҳама дар таачҷуб мондед. ²² Мусо ба шумо анъанайи хатнаро фармуд (ҳарчанд ки ин анъана на аз Мусо, балки аз аҷдодон мондааст) ва шумо писаронатонро ҳатто дар рӯзи шанбе хатна мекунед. ²³ Агар шумо барои вайрон нашудани шариати Мусо дар рӯзи шанбе писарро хатна мекарда бошед, пас чаро аз Ман хашмгин мешавед, ки дар рӯзи шанбе инсонро пурра шифо бахшидам? ²⁴ Аз рӯйи намуди зоҳирӣ ҳукм накунед, балки аз рӯйи адолат ҳукм кунед!»

Оё Исо Таъйиншудаи Худо аст?

²⁵ Баъзе аз сокинони Уршалим гуфтанд: «Магар \bar{U} ҳамон одам нест, ки \bar{U} ро куштан меҳоҳанд? ²⁶ Бинед, \bar{U} рӯйирост таълим медиҳад ва касе ба \bar{U} чизе намегӯяд. Наход сардорон қоил шуда бошанд, ки \bar{U} ҳақиқатан Масеҳ аст? ²⁷ Мо бошем, аз кучо будани ин одамро медонем. Аммо, вақте ки Таъйиншудаи Худо меояд, аз кучо будани \bar{U} ро ҳеҷ кас намедонад».

²⁸ Он гоҳ Исо, ки дар маъбади Худо машғули таълимдиҳӣ буд, хитоб карда гуфт: «Шумо Маро ва аз кучо буданамро медонед-а? Ман аз номи Худам наомадаам. Касе ки Маро фиристодааст, ҳақ аст. Шумо \bar{U} ро наmeshиносед, вале ²⁹ Ман \bar{U} ро мешиносам, чунки Ман аз пеши \bar{U} омадаам ва \bar{U} Маро фиристодааст».

³⁰ Сипас, онҳо хостанд \bar{U} ро дастгир кунанд, вале аз сабаби он ки вақти \bar{U} ханӯз нарасида буд, касе ба \bar{U} даст нарасонд. ³¹ Бо вучуди он, аз байни мардум бисёриҳо ба \bar{U} имон оварда, мегуфтанд: «Вақте ки Масеҳ меояд, магар аз ин одам бештар муъҷиза нишон дода метавонад?»

³² Фарисиён шуниданд, ки мардум дар байни худ дар бораи Исо чунин суханхоро мегӯянд. Баъд онҳо ва коҳинони калон барои дастгир кардани Исо посбонони маъбади Худоро фиристоданд. ³³ Он гоҳ Исо гуфт: «Боз каме вақт бо шумо мемонам ва баъд ба назди Фиристандаи Худ бармегардам. ³⁴ Шумо Маро ҷустуҷӯ мекунед, аммо намеёбед. Ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед». ³⁵ Роҳбарони яҳудӣ ба якдигар

гуфтанд: « \bar{U} ба кучо рафтан мехоҳад, ки мо \bar{U} ро ёфта наметавонем? Оё \bar{U} барои таълим додани ғайрияҳудиён ба шахрҳои онҳо рафтанист, ки мардуми мо низ онҳо чӣ зиндагӣ мекунанд?»³⁶ \bar{U} суханони „Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед“ ва „Ба он чӣ, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед“ гуфта, чиро дар назар дорад?»

³⁷ Дар рӯзи охирин ва муҳимтарини ид Исо аз ҷояш бархеста, бо овози баланд эълон кард: «Касоне, ки ташнаанд, назди Ман оянд ва бинӯшанд!»³⁸ Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки аз ботини он касе, ки ба Ман имон меоварад, дарёҳои оби ҳаёт ҷорӣ мешаванд». ³⁹ \bar{U} Рӯҳеро дар назар дошт, ки ҳар кӣ ба Исо имон оварад, он Рӯҳ ба вай дода хоҳад шуд. Рӯҳ ҳанӯз дода нашуда буд, зеро Исо ҳанӯз соҳиби тамоми шухрату ҷалоли Худ нагардида буд.

⁴⁰ Баъзе аз мардум суханони \bar{U} ро шунида, гуфтанд: «Ин Шахс дар ҳақиқат ҳамон пайғамбарест, ки мо интизораш будем!»⁴¹ «Ин Масеҳ аст!» – мегуфтанд дигарон.

Баъзеи дигарон мегуфтанд: «Масеҳ ҳаргиз аз Ҷалил пайдо намешавад!»⁴² Охир, дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Масеҳ бояд аз авлоди шоҳ Довуд ва аз деҳаи Байтлаҳм, ки зодгоҳи Довуд буд, биёяд». ⁴³ Инак, дар байни мардум дар бораи Исо ҷанҷол бархост. ⁴⁴ Баъзеҳо мехостанд, ки \bar{U} ро дастгир кунанд, лекин ҳеҷ кас ба \bar{U} даст нарасонд.

Нобоварии роҳбарони яҳудӣ

⁴⁵ Вақте ки посбонон ба назди коҳинони калон ва фарисиён баргаштанд, аз посбонон пурсиданд: «Чаро \bar{U} ро наовардед?»⁴⁶ Посбонон ҷавоб доданд: «Касе ҳаргиз монанди ин Шахс сухан нагуфтааст!»⁴⁷ Фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Наход \bar{U} шуморо ҳам гумроҳ карда бошад?»⁴⁸ Магар касе аз сардорон ё фарисиён ба \bar{U} имон овардааст?⁴⁹ Мардум бошанд, аз шарият беҳабар ва лаънатзадаанд!»

⁵⁰ Аммо яке аз онҳо Никудимус, ки пештар ба назди Исо омада буд, ба онҳо гуфт: ⁵¹ «Оё аз рӯйи шариятамон мо касеро

нашунида ва кори кардаашро муайян накарда, ба ӯ ҳукм мебарорем?»⁵² Онҳо ҷавоб доданд: «Чӣ, магар ту ҳам аз Ҷалил ҳастӣ? Навиштаҷотро биомӯз ва мебинӣ, ки аз Ҷалил пайғамбар баромада наметавонад».

⁵³ Он гоҳ ҳама ба хонаҳояшон рафтанд.

Бахшида шудани зани гунаҳкор

8 ¹ Исо бошад, ба кӯҳи Зайтун рафт. ² Саҳарии барвақт ӯ боз ба маъбади Худо омад. Тамоми мардум ба наздаш омаданд ва Исо нишаста, ба таълим додани онҳо шурӯъ кард. ³ Дар ин вақт устодони шарияту фарисиён ба назди ӯ занеро оварданд, ки ҳангоми зино карданаш дастгир шуда буд. ӯро дар пеши ҳама гузошта, ⁴ ба Исо гуфтанд: «Эй Устод, ин зан ҳангоми зино карданаш дастгир шудааст. ⁵ Мусо дар шарият фармудааст, ки чунин занон бояд сангсор карда шаванд. Ту чӣ мегӯӣ?»⁶ Онҳо ин суханонро барои ба дом афтондани Исо гуфтанд, то ки баъд ӯро айбдор намоянд.

Аммо Исо ҳам шуда бо ангушташ дар рӯи замин чизе менавишт. ⁷ Азбаски онҳо савол доданро бас намекарданд, Исо барҳеста, ба онҳо гуфт: «Касе ки дар байни шумо бегуноҳ бошад, бигзор аввалин шуда, ӯро бо санг занад!»⁸ Исо боз ҳам шуда, дар рӯи замин менавишт.

⁹ Мардум инро шуниданд ва аз калонсолон сар карда, аз паси якдигар баромада рафтанд. Он гоҳ Исо бо зане, ки дар пеши ӯ истода буд, танҳо монд. ¹⁰ ӯ сари Худро бардошта, аз зан пурсид: «Эй зан, ҳамаи онҳо кучо шуданд? Магар касе туро айбдор накард?»¹¹ «Ҳеч кас, Хоча», – гуфт он зан. «Ман ҳам туро айбдор намекунам, – гуфт Исо. – Рав ва дигар гуноҳ накун».

Нури ҷаҳон

¹² Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Касе, ки аз паси Ман меравад, дар ториқӣ намегардад, балки нури ҳаёт хоҳад дошт». ¹³ Фарисиён ба ӯ гуфтанд: «Ту аз номи Худат шаҳодат медиҳӣ, бинобар ин, шаҳодати Ту эътибор

надорад». ¹⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳатто агар Ман аз номи Худам шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман эътибор дорад, зеро Ман медонам, ки аз кучо омадам ва ба кучо меравам, вале шумо инро намедонед. ¹⁵ Шумо аз рӯйи меъёри инсонӣ ҳукм мекунад, аммо Ман ҳеч касро ҳукм намекунам. ¹⁶ Агар Ман ҳукм кунам ҳам, ҳукми Ман ҳақ аст, чунки Ман танҳо нестам: Падаре, ки Маро фиристодааст, бо Ман аст. ¹⁷ Дар шарияти шумо ҳам навишта шудааст, ки шаҳодати ду шохид эътибор дорад. ¹⁸ Ман аз номи Худам шаҳодат медиҳам ва Падаре, ки Маро фиристодааст, низ бар Ман шаҳодат медиҳад». ¹⁹ Бинобар ин, онҳо пурсиданд: «Падари Ту кучост?» «Шумо на Маро мешиносед ва на Падарамро, — ҷавоб дод Исо. — Агар шумо Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед». ²⁰ Исо ин суҳанонро хангоме гуфта буд, ки дар назди хазинаи маъбади Худо таълим меод. Вале касе Ӯро дастгир накард, чунки вақту соати Ӯ ҳоло нарасида буд.

Пешгӯйии марги Исо

²¹ Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман меравам ва шумо Маро чувстучӯ мекунад, вале ба сабаби гуноҳатон хоҳед мурд. Инчунин, ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед». ²² Роҳбарони яҳудӣ гуфтанд: «Ӯ „Ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед“ гуфта, чиро дар назар дошт? Оё Ӯ худкушӣ кардан мехоҳад?» ²³ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо аз олами пойин ҳастед, вале Ман аз олами боло. Шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, вале Ман аз ин ҷаҳон нестам. ²⁴ Ман ба шумо гуфтам, ки „ба сабаби гуноҳоятон хоҳед мурд“. Зеро, агар имон наоваред, ки ин Ман ҳастам*, шумо ҳатман дар гуноҳоятон мемиред!» ²⁵ «Ту кистӣ?» — пурсиданд онҳо аз Исо. Ӯ ҷавоб дод: «Ман ҳамонам, ки аз аввал ба шумо гуфта будам. ²⁶ Ман барои айбдор кардани шумо чизҳои зиёде гуфта метавонам, вале касе, ки Маро

* 8:24 «Ман ҳастам» — ин номест, ки Худо бо он Худро номида буд (Хуруҷ 3:14).

фиристодааст, ҳақ аст ва Ман он чиро, ки аз Ӯ шунидам, ба ҷаҳон эълон мекунам».

²⁷ Онҳо нафаҳмиданд, ки Вай ба онҳо дар бораи Падар мегуфт. ²⁸ Инак, Исо давом дода гуфт: «Вақте ки Писари Одамизодро дар салиб боло мебардоред, мефаҳмед, ки ин Ман ҳастам ва аз Худ ҳеч кореро намекунам, фақат он чизҳоеро мегӯям, ки Падар ба Ман таълим додааст. ²⁹ Фиристандаи Ман бо Ман аст, Ӯ Маро танҳо нагузоштааст, зеро Ман ҳамеша кори таъби дили Ӯро мекунам».

³⁰ Бисёр касон аз рӯйи ин суханон ба Ӯ имон оварданд.

Шогирди ҳақиқӣ

³¹ Пас Исо ба онҳое, ки ба Ӯ бовар карданд, гуфт: «Агар шумо гуфтаҳои Маро риоя кунед, шогирдони ҳақиқии Ман мешавед ³² ва ҳақиқатро мефаҳмед ва ин ҳақиқат шуморо озод мекунад». ³³ Онҳо гуфтанд: «Мо аз авлоди Иброҳим ҳастем ва ҳаргиз ғуломи касе набудем! Пас, „озод хоҳед шуд“ гуфта, чиро дар назар дорӣ?» ³⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ҳар касе ки гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст. ³⁵ Ғулом аъзои доимии хонадон нест, аммо писар ҳамеша аъзои хонадон мемонад. ³⁶ Агар Писар шуморо озод кунад, он вақт ҳақиқатан озод хоҳед шуд. ³⁷ Ман медонам, ки шумо аз авлоди Иброҳим ҳастед, бо вучуди он шумо барои куштани Ман тайёред, чунки суханони Маро қабул намекунед. ³⁸ Ман ба шумо чизҳоеро мегӯям, ки дар назди Падарам дидаам, шумо бошед, он кореро мекунад, ки аз падари худ шунидаед».

³⁹ «Падари мо Иброҳим аст!» — ба Ӯ ҷавоб доданд онҳо. Исо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ҳақиқатан аз авлоди Иброҳим мебудед, корҳои Иброҳимро ба ҷо меовардед. ⁴⁰ Вале шумо Маро, ки ростиро аз Худо шунида, ба шумо гуфтам, куштан мехоҳед! Иброҳим чунин корро накардааст! ⁴¹ Шумо корҳои падари худро ба ҷо меоваред!» «Мо-ку ҳаромзода нестем! — гуфта ба ғазаб омаданд онҳо, — мо як падар дорем, ки Ӯ Худо аст!»

⁴² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Агар Худо падари шумо мебуд, шумо Маро дӯст медоштед, зеро Ман аз ҷониби Худо омадам. Ман худсарона наомадам, балки Ӯ Маро фиристодааст. ⁴³ Ҷаро шумо суханони Маро намефаҳмед? Чунки шумо тоқати шунидани онҳоро надоред! ⁴⁴ Падари шумо шайтон аст ва шумо хошишҳои падари худро иҷро кардан мехоҳед. Ӯ аз ибтидо одамкуш буд ва ҳеҷ гоҳ рост нагуфтааст, зеро дар ӯ ҳақиқат нест. Дурӯғ гуфтан ба ӯ хос аст, ӯ дурӯғ мегӯяд, чунки ӯ дурӯғгӯй ва падари ҳамаи дурӯғхост. ⁴⁵ Лекин, азбаски Ман рост мегӯям, шумо ба Ман имон намеоваред. ⁴⁶ Қадоме аз шумо метавонад Маро дар ягон гуноҳ айбдор кунад? Пас, агар Ман ба шумо ростиро гӯям, ҷаро ба Ман имон намеоред? ⁴⁷ Қасе ки аз Худо бошад, ба каломи Худо гӯш медиҳад. Шумо аз он сабаб гӯш намедихед, ки аз Худо нестед».

Исо ва Иброҳим

⁴⁸ Мардум ба Ӯ гуфтанд: «Магар мо нагуфтем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва ҷин дорӣ?» ⁴⁹ Исо ҷавоб дод: «Ман ҷин надорам, балки Падари Худро ҳурмат мекунам, вале шумо Маро бадном мекунед. ⁵⁰ Ман дар ҷустуҷӯи шуҳрат ҷалоли Худ нестам, Қаси дигаре дар ҷустуҷӯи он аст ва Ӯ Хукмкунанда мебошад. ⁵¹ Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям: қасе ки гуфтаҳои Маро иҷро мекунад, ҳаргиз нахоҳад мурд».

⁵² Онҳо ба Вай гуфтанд: «Акнун мо аниқ фаҳмидем, ки Ту ҷин дорӣ. Ачдоди мо Иброҳим мурд ва пайғамбарон ҳам мурданд. Вале Ту мегӯӣ, ки қасе суханони Туро иҷро кунад, ҳаргиз намемирад. ⁵³ Иброҳим мурд, магар Ту аз ӯ бузурғтар ҳастӣ?! Пайғамбарон ҳам мурдаанд. Ту Худро кӣ ҳисоб мекуни?!» ⁵⁴ Исо ҷавоб дод: «Агар Ман Худро шуҳрату ҷалол меодам, шуҳрату ҷалоли Ман арзише намедошт. Аммо Маро Падарам шуҳрату ҷалол медиҳад, ки шумо Ӯро Худои худ мехонед! ⁵⁵ Шумо ҳеҷ вақт Ӯро намешинохтед, вале Ман Ӯро мешиносам. Агар Ман мегуфтам, ки Ӯро намешиносам, монанди шумо дурӯғгӯй мешудам. Вале Ман Ӯро мешиносам

ва гуфтаҳои ӯро ба ҷо меорам. ⁵⁶ Падари шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи омадани Маро мебинад. Вай ин рӯзро дид ва хурсанд шуд!»

⁵⁷ «Ту ҳанӯз панҷоҳсола нашудай ва наход Иброҳимро дида бошӣ?!» — гуфтанд одамон. ⁵⁸ Исо ҷавоб дод: «Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ки ҳанӯз пеш аз таваллуд шудани Иброҳим Ман ҳастам». ⁵⁹ Он гоҳ онҳо барои сангсор кардани ӯ санг гирифтанд, вале Исо Худро пинҳон карда, аз маъбади Худо баромада рафт.

Шифо ёфтани кӯри модарзод

9 ¹ Исо роҳ рафта, шахсеро дид, ки кӯри модарзод буд. ² Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Устод, чаро ин кас кӯр таваллуд шудааст? Кӣ гуноҳ кард: худаш ё падару модараш?» ³ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ӯ на ба сабаби гуноҳи худаш ва на ба сабаби гуноҳи падару модараш кӯр таваллуд шудааст. Кӯрии вай барои он аст, ки корҳои Худо дар ҳаёти вай нишон дода шаванд. ⁴ Ҳоло ки рӯз аст, мо бояд корҳои Фиристандаи Маро иҷро кунем. Вақте ки шаб мешавад, касе кор карда наметавонад. ⁵ То вақте ки Ман дар ҷаҳонам, Ман нури ҷаҳон ҳастам».

⁶ Инро гуфта, ба замин туф карду онро бо хок омехта, гилро ба чашмони кӯр молид ва ⁷ ба ӯ гуфт: «Рафта, дар ҳавзи Шилуах рӯятро бишӯй». (Маънои калимаи «Шилуах» фиристода аст).

Ӯ рафта, рӯяшро шусту бо чашмони бино баргашт. ⁸ Ҳамсояҳои ӯ ва касони дигаре, ки ӯро дар вақти садақа пурсиданаш дида буданд, ба ҳамдигар мегуфтанд: «Оё ин ҳамон шахс нест, ки нишаста, гадоӣ мекард?» ⁹ «Бале, ин ҳамон шахс аст», — мегуфтанд баъзеҳо. Дигарон мегуфтанд: «Не, ӯ фақат монанд аст». Он мард бошад, мегуфт, ки ман ҳамон одам ҳастам. ¹⁰ «Ту чӣ тавр бино шудӣ?» — пурсиданд аз ӯ. ¹¹ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Марде бо номи Исо гиле сохта, ба чашмони ман молиду гуфт, ки ба Шилуах рафта, рӯямро шӯям. Ман рафта, рӯямро шустаму бино шудам». ¹² «Ӯ дар кучост?» — пурсиданд онҳо. «Намедонам», — ҷавоб дод ӯ.

Пурсучӯ оид ба шифо ёфтани марди кӯр

¹³Хамон мардеро, ки пештар кӯр буд, назди фарисиён бурданд. ¹⁴Рӯзе ки Исо гил сохта, чашмони ӯро шифо дод, рӯзи шанбе буд. ¹⁵Фарисиён ҳам аз вай пурсиданд, ки чӣ тавр ӯ бино шуд. Ӯ ҷавоб дод: «Ӯ ба чашмонам гил молиду ман рӯямро шустам ва акнун мебинам». ¹⁶Баъзе фарисиён гуфтанд: «Одаме, ки ин корро кардааст, аз чониби Худо нест, чунки коидаҳои рӯзи шанберо риоя намекунад». Лекин дигарон мегуфтанд: «Магар шахси гунаҳкор метавонад чунин муъҷизахоро нишон диҳад?» Хамин тавр дар миёни онҳо баҳсу мунозира ба вучуд омад.

¹⁷Онҳо боз аз кӯр пурсиданд: «Ту дар бораи Вай чӣ гуфта метавонӣ? Охир Вай чашмони туро бино кард-ку». «Ӯ пайғамбар аст», — ҷавоб дод он мард.

¹⁸Онҳо то даме ки падару модари он кӯрро даъват накарданд, боварӣ надоштанд, ки ин одам пештар кӯр буду баъд бино шуд. Баъд аз даъват кардан ¹⁹аз онҳо пурсиданд: «Ин писари шумост? Шумо мегӯед, ки ӯ кӯр таваллуд шуда буд. Пас чӣ тавр ӯ ҳоло дида метавонад?» ²⁰Падару модари вай ҷавоб доданд: «Мо медонем, ки ин писари мост ва кӯр таваллуд шуда буд. ²¹Аммо намедонем, ки чӣ тавр ӯ ҳоло бино шудааст ва намедонем, ки чашмони ӯро кӣ шифо додааст. Аз худаш пурсед. Ӯ калонсол аст ва худаш дар бораи худ гуфта метавонад». ²²Падару модари ӯ аз тарси роҳбарони яҳудӣ чунин ҷавоб доданд, зеро роҳбарони яҳудӣ чунин қарор карданд: ҳар кӣ Исоро Таъйиншудаи Худо гӯяд, аз ҷамоатхона пеш карда мешавад. ²³Барои хамин падару модари вай ҳам гуфтанд, ки «Ӯ ба воя расидааст, аз худаш пурсед».

²⁴Инак, шахсеро, ки кӯр буд, бори дигар чеғ зада, ба ӯ гуфтанд: «Ба Худо қасам хӯр, ки ҳақиқатро мегӯӣ! Мо медонем, ки он Шахс гунаҳкор аст». ²⁵«Гунаҳкор аст ё не, ман намедонам, — ҷавоб дод ӯ. — Хаминашро медонам, ки ман кӯр будам ва акнун мебинам». ²⁶Онҳо боз пурсиданд: «Ӯ бо ту чӣ кор кард? Чӣ тавр чашмони туро бино кард?» ²⁷«Ман ба шумо гуфта будам, вале шумо гӯш накардед, — ҷавоб дод ӯ. — Чаро

боз шунидан мехоҳед? Шояд шумо ҳам шогирди Ҷ шудани ҳастед?» ²⁸ Онҳо ӯро дашном дода, гуфтанд: «Ту худат шогирди Ҷ ҳастӣ, вале мо шогирдони Мусо ҳастем. ²⁹ Мо медонем, ки Худо бо Мусо гап задааст, вале дар бораи ин одам ҳатто аз кучо буданашро намедонем».

³⁰ Он мард дар ҷавоб гуфт: «Аҷиб аст, ки шумо аз кучо будани ӯро намедонед, хол он ки Ҷ чашмони маро бино кард. ³¹ Мо медонем, ки Худо дуои гунаҳкоронро намешунавад, фақат онҳоеро мешунавад, ки худотарс ҳастанд ва хости ӯро иҷро мекунанд. ³² Аз қадим ҳеч кас нашунудааст, ки касе кӯри модарзодро бино карда бошад! ³³ Агар Ҷ аз чониби Худо намеомад, Ҷ ҳеч чиз карда наметавонист!» ³⁴ Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Ту пурра дар гуноҳ таваллуд шудай ва боз моро таълим медиҳӣ?!» Инро гуфта, ӯро аз ҷамоатхона берун ронданд.

Кӯрии рӯҳонӣ

³⁵ Вақте Исо фаҳмид, ки он мардро берун ронданд, вайро ёфта пурсид: «Ту ба Писари Одамизод имон дорӣ?» ³⁶ Ҷ ҷавоб дод: «Хоча, ба ман бигӯ, ки Ҷ Кист, то ба Ҷ имон оварам». ³⁷ «Ту ӯро дидаӣ, — гуфт Исо. — Ҷ ҳамон Касест, ки холо бо ту гап мезанад». ³⁸ «Эй Хоча, имон дорам!» — ҷавоб дод ӯ ва ба Исо сачда кард. ³⁹ Исо гуфт: «Ман ба ин ҷаҳон барои ҳукм кардан омадаам, то онҳое, ки кӯр ҳастанд, бино шаванд ва онҳое, ки бино ҳастанд, кӯр шаванд».

⁴⁰ Баъзе фарисиёне, ки назди Ҷ истода буданд, ин суханонро шунида ба Ҷ гуфтанд: «Чӣ, ба гумонат мо ҳам кӯр ҳастем?» ⁴¹ Исо ҷавоб дод: «Агар шумо кӯр мебудед, дар гуноҳ айбдор намешудед. Вале ҳоло худатон мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳатон дар гардани худатон мемонад».

Масал дар бораи ҷӯпони нек

10 ¹ Исо гуфт: «Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям: ҳар кӣ ба оғили гӯсфандон на аз дар, балки аз ҷойи дигар гузашта дарояд, дузд ва роҳзан аст. ² Он ки аз дар мебарояд,

чӯпони гӯсфандон аст. ³ Дарбон дарро барои ӯ мекушояд ва гӯсфандон садои ӯро мешунаванд. Ӯ гӯсфандони худро ном ба ном фарёд карда, берун мебарорад. ⁴ Баъди берун баровардани ҳамаи гӯсфандонаш худ пеш-пешӣ онҳо равона мешаваду гӯсфандон аз паси ӯ мераванд, чунки овози ӯро мешиносанд. ⁵ Гӯсфандон аз қафои каси бегона намеравад, балки аз ӯ ме-гурезанд, чунки овози каси бегонаро намениносанд».

⁶ Исо ба онҳо ин масалро нақл кард, аммо онҳо маънои гуфтаҳояшро нафаҳмиданд.

⁷ Инак, Исо боз ба онҳо гуфт: «Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ки Ман барои гӯсфандон дар ҳастам. ⁸ Ҳамаи онҳое, ки пеш аз Ман омада буданд, дузд ва роҳзан ҳастанд, лекин гӯсфандон онҳоро гӯш накарданд. ⁹ Ман дар ҳастам. Ҳар касе ки ба воситаи Ман мебарояд, начот меёбад. Ӯ ҳам мебарояду ҳам мебарояд ва барои худ чарогоҳ пайдо мекунад. ¹⁰ Дузд фақат барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд. Ман омадаам, ки гӯсфандонам ҳаёт дошта бошанд ва ҳаёташон фаровон бошад.

¹¹ Ман чӯпони нек ҳастам. Чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад. ¹² Мардикор, ки чӯпон нест ва гӯсфандон аз онӣ нестанд, ба рама наздик шудани гургро бинад, гӯсфандонро монда, мегурезад ва гург ба онҳо дарафтода, онҳоро пароканда мекунад. ¹³ Мардикор аз он сабаб мегурезад, ки парвои гӯсфандонро надорад. ¹⁴ Ман чӯпони нек ҳастам. Ман гӯсфандони Худро мешиносам ва онҳо Маро мешиносанд, ¹⁵ ҷунон ки Падар Маро мешиносад ва Ман Падарро мешиносам. Ман ҷони Худро барои гӯсфандон фидо мекунам. ¹⁶ Ман гӯсфандони дигаре ҳам дорам, ки аз ин оғил нестанд ва Ман бояд онҳоро низ биёрам. Онҳо ба овозам гӯш мекунанд ва онҳо як рама бо як чӯпон хоҳад шуд!

¹⁷ Падар барои он Маро дӯст медорад, ки Ман ҷони Худро фидо мекунам, то боз онро ба даст оварам. ¹⁸ Ҳеч кас ҷони Маро аз Ман намегирад, Ман онро бо ихтиёри Худ фидо мекунам. Ман қудрат дорам, ки онро фидо кунам ва қудрат дорам, ки онро боз ба даст орам. Ин фармонро Ман аз Падарам гирифтаам».

¹⁹Аз сабаби ин суханон дар байни мардум бори дигар чанчол ба вучуд омад. ²⁰Бисёре аз онҳо мегуфтанд: « \bar{U} чин дорад ва аз ақл бегона шудааст! Чаро ба суханони \bar{U} гӯш медихед?» ²¹«Ин суханони шахси чинзада нестанд, — норозӣ шуданд дигарон. — Магар чин чашмони кӯрро бино карда метавонад?»

Рад шудани Исо

²²Зимистон фаро расид. Дар Уршалим иди Хотираи Покшавии маъбади Худо буд. ²³Исо дар хавлии маъбади Худо, дар айвони Сулаймон мегашт. ²⁴Яҳудиён \bar{U} ро миёнагир карда пурсиданд: «То кай моро дар дудилагӣ нигоҳ медорӣ? Ба мо рӯйирост бигӯ, ки Ту Масеҳ ҳастӣ ё не?» ²⁵Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо аллакай гуфта будам, вале шумо ба Ман бовар намекунед. Он қорхое, ки Ман аз номи Падари Худ иҷро мекунам, дар бораи Ман шаҳодат медиханд, ²⁶аммо шумо ба Ман имон намеоваред, зеро шумо аз чумлаи гӯсфандони Ман нестед. ²⁷Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд. Ман онҳоро мешиносам ва онҳо аз паси Ман меоянд. ²⁸Ман ба онҳо ҳаёти абадӣ мебахшам ва онҳо ҳаргиз небуд намешаванд ва касе наметавонад онҳоро аз дасти Ман бигирад. ²⁹Падари Ман, ки онҳоро ба Ман бахшидааст, аз ҳама бузургтар аст ва ҳеч кас онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирифта наметавонад. ³⁰Ману Падарам як ҳастем».

³¹Яҳудиён боз барои сангсор қардани \bar{U} санг бардоштанд. ³²Исо ба онҳо гуфт: «Ман ба шумо аз ҷониби Падар бисёр қорҳои нек нишон додаам, пас барои қадоме аз онҳо шумо Маро сангсор қардан мехоҳед?» ³³Онҳо ба \bar{U} ҷавоб доданд: «Мо Туро на барои қорҳои некат сангсор қардан мехоҳем, балки барои қуфр гуфтани, чунки Ту инсон ҳастиву Худро Худо мекуни!» ³⁴Исо ҷавоб дод: «Магар дар навиштаҷоте, ки шумо мехонед, навишта нашудааст: „Ман мегӯям, ки шумо худоён ҳастед“?» ³⁵Навиштаҷот бошад, ҳеч вақт бекор қарда намешавад. Пас,

* 10:34 Забур 81:6

агар Худо касонеро, ки ба онҳо суханонаш равона шудаанд, „худоён“ номида бошад, ³⁶ чӣ тавр шумо сухани гуфтаамро, ки „Ман Писари Худо ҳастам“ куфр мегӯед? Хол он ки Падар Маро интиҳоб карда, ба ҷаҳон фиристодааст! ³⁷ Агар Ман корҳои Падарамро ба амал наоварам, ба Ман имон наоваред! ³⁸ Лекин, агар Ман онҳоро ба амал оварам, ҳарчанд ба Ман имон наоваред ҳам, ба корҳои Ман имон оваред, то бидонед ва бифаҳмед, ки Падар дар Ман аст ва Ман дар Падар ҳастам».

³⁹ Онҳо бори дигар хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале Ӯ Худро аз дасти онҳо раҳо кард.

⁴⁰ Исо боз ба он тарафи дарёи Урдун, ки Яҳё дар он ҷо пештар мардумро таъмид меод, рафта дар ҳамон ҷо монд. ⁴¹ Мардуми зиёде пеши Ӯ омаданд. Онҳо мегуфтанд, ки Яҳё ҳеч муъҷизае нишон наода буд, вале ҳамаи суханоне, ки Яҳё дар бораи ин Шахс гуфта буд, дурустанд. ⁴² Он гоҳ шумораи бисёри одамон дар он ҷо ба Исо имон оварданд.

Марги Эльзор

11 ¹ Марде, ки Эльзор ном дошт, бемор шуд. Ӯ аз деҳаи Байтанё буд, ки дар он Марям бо хоҳараш Марто зиндагӣ мекард. ² Марям ҳамон зане буд, ки ба пойҳои Худованд Исо атриёт молида, онҳоро бо мӯйи сари худ хушк карда буд. Эльзори бемор бародари ӯ буд. ³ Хоҳарони Эльзор ба Исо чунин хабар фиристоданд: «Эй Хоча, он касе, ки Ту дӯст медорӣ, бемор аст».

⁴ Исо ин хабарро шунида гуфт: «Ин беморӣ на барои марг, балки барои шуҳрату ҷалолӣ Худо ва барои он аст, ки Писари Худо ба воситаи он шуҳрату ҷалолӣ Худро нишон диҳад». ⁵ Исо Мартову хоҳари ӯ ва Эльзорро дӯст медошт. ⁶ Вале аз бемории Эльзор хабардор шуда бошад ҳам, боз ду рӯзи дигар дар ҷое, ки буд, монд.

⁷ Баъд ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба Яҳудия бармегардем». ⁸ «Устод, — гуфтанд шогирдони Ӯ, — навакак мардум Туро сангсор кардан мехостанд ва Ту боз ба он ҷо рафтани

хастӣ?»⁹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар рӯз аз дувоздах соат иборат нест? Касоне, ки рӯзона роҳ мераванд, пешпо на-мехӯранд, чунки рӯшноии ин ҷаҳонро мебинанд.¹⁰ Аммо касоне, ки шабона роҳ мераванд, пешпо мехӯранд, чунки равшани надоранд».¹¹ Исо инро гуфта, давом дод: «Дӯсти мо Элъозор хобидааст, лекин Ман рафта, ӯро бедор мекунам».¹² Шогирдон ба Ӯ гуфтанд: «Хоча, агар ӯ хоб рафта бошад, сихат мешавад».

¹³Исо марги Элъозорро дар назар дошт, аммо онҳо фикр мекарданд, ки Ӯ дар бораи хоби одӣ гап мезанад.¹⁴ Он гоҳ Исо ошкоро ба онҳо гуфт: «Элъозор мурдааст,¹⁵ вале Ман барои шумо хурсандам, ки дар он ҷо набудам, то ки имони шумо ба Ман қавитар гардад. Холо бошад, биёед, назди ӯ меравем».¹⁶ Он гоҳ Тумо, ки ӯро боз Дугоник меномиданд, ба шогирдони дигар гуфт: «Биёед, мо ҳам меравем, то ҳамроҳи Ӯ бимирем!»

Исо зинда мекунад ва ҳаёт мебахшад

¹⁷Вақте ки Исо ба он ҷо расида омад, Ӯ фаҳмид, ки Элъозор аллақай чор рӯз дар қабр аст.¹⁸ Деҳаи Байтанё аз Уршалим дур набуд, тақрибан дар масофаи се километр ҷойгир буд.¹⁹ Бинобар ин бисёре аз яҳудиён ба назди Марто ва Марям омаданд, то ки барои марги бародарашон ҳамдардиашонро изҳор намоянд.²⁰ Марто чун хабари ба назди онҳо омада истодани Исоро шунид, ба пешвози Ӯ берун баромад, вале Марям дар хона монд.

²¹Марто ба Исо гуфт: «Хоча, агар Ту дар ин ҷо мебудӣ, бародарам наемурд!²² Аммо медонам, ки холо ҳам ҳар чи аз Худо талаб кунӣ, ба Ту медиҳад».²³ «Бародарат зинда мешавад», — гуфт ба ӯ Исо.²⁴ «Медонам, ки дар рӯзи қиёмат, ҳангоми зинда шудани мурдагон вай ҳам зинда мешавад», — ҷавоб дод Марто.²⁵ Исо гуфт: «Ман Ҳамоне ҳастам, ки мурдагонро зинда мекунад ва ҳаёт мебахшад! Касе ки ба Ман имон дорад, бимирад ҳам, зинда мешавад.²⁶ Инчунин, ҳар касе ки дар Ман зиндагӣ мекунад ва ба Ман имон меоварад, ҳаргиз намемирад. Ту ба

ин бовар мекуни?» ²⁷ «Бале, Хоча, – ҷавоб дод Марто, – ман бовар мекунам, ки Ту Масеҳ ва Писари Худо ҳастӣ, ки бояд ба ҷаҳон ояд».

²⁸ Инро гуфта, Марто рафт ва хоҳари худ Марямро ҷеғ зада, ҷаҳат ба ӯ гуфт: «Устод омадааст ва туро даъват мекунад».

²⁹ Марям инро шунида, зуд аз ҷояш бархест ва ба назди Исо рафт. ³⁰ Исо ҳанӯз ба деҳа надаромада буд, балки дар ҳамаҷо монд, ки Марто ба пешвозаш баромада буд.

³¹ Дар хона ҳамроҳи Марям яҳудиёне буданд, ки ӯро дилбардорӣ мекарданд. Вақте онҳо диданд, ки Марям зуд аз ҷояш хеста аз хона баромад, гумон карданд, ки вай ба сари қабр рафта, гирия мекунад ва аз паси ӯ равона шуданд. ³² Вақте Марям ба он ҷое, ки Исо буд, омада ӯро дид, худро пеши пойҳояш партофта гуфт: «Хоча, агар Ту дар ин ҷо мебудӣ, бародарам намеруд».

³³ Вақте Исо Марям ва одамони ҳамроҳаш омадаро гирён дид, охи аламноқ кашид ва дилаш пур аз ҳашму ғам шуда ³⁴ гуфт: «Шумо ӯро дар кучо гузоштед?» Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Рафтем, Хоча, нишон медиҳем». ³⁵ Аз ҷашмони Исо ашқ ҷорӣ шуд. ³⁶ Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Бубинед, ки ӯ чӣ қадар Эльзорро дӯст медошт!» ³⁷ Лекин баъзеи онҳо гуфтанд: «Ӯ, ки ҷашмони кӯрро бино карда буд, магар коре карда наметавонист, ки Эльзорро ҳам намурад?»

Исо Эльзорро зинда мекунад

³⁸ Исо бори дигар пур аз ҳашму ғам шуда, ба сари қабр омад. Ин як ғоре буд, ки дар даромадгоҳи он санг гузошта шуда буд. ³⁹ «Сангро дур кунед!» – гуфт Исо. Марто, хоҳари шахси мурда ба ӯ гуфт: «Хоча, охир аз мурдани ӯ аллақай ҷор рӯз гузаштааст ва бӯй гирифтааст». ⁴⁰ Исо ба ӯ гуфт: «Магар Ман ба ту нагуфта будам, ки агар имон оварӣ, шуҳрату ҷаллоли Худоро мебинӣ?»

⁴¹ Сангро дур карданд. Исо ба боло нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, шукри Туро мекунам, ки дуои Маро шунидӣ. ⁴² Ман медонистам, ки Ту ҳамеша дуои Маро мешунавӣ, вале инро ба хоҳари мардуме, ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то онҳо

имон оваранд, ки Маро Ту фиристодай!» ⁴³ Инро гуфта, бо овози баланд хитоб кард: «Эй Эльзор, берун баро!» ⁴⁴ Мурда, ки дасту пойхояш бо кафану рӯяш бо рӯймол печонда шуда буд, аз қабр баромад. Исо ба онҳо гуфт: «Дасту пойҳои ӯро кушоед, то ки роҳ равад!»

Нақшаи куштани Исо

⁴⁵ Бисёре аз яҳудиёне, ки назди Марям омада буданд, муъчизаи Исоро дида ба Ӯ имон оварданд. ⁴⁶ Аммо баъзе аз онҳо ба пеши фарисиён рафта, дар бораи корҳои Исо хабар доданд.

⁴⁷ Он гоҳ кохинони калон ва фарисиён маҷлиси шӯрои пиронро чамъ карда, гуфтанд: «Чӣ кор мекунем? Ин одам муъчизаҳои зиёде нишон медиҳад. ⁴⁸ Агар мо иҷозат диҳем, ки Ӯ кори Худро давом диҳад, ҳама ба Ӯ имон меоваранд. Он вақт румиён омада, маъбади моро ва ҳам халқамонро нест мекунанд».

⁴⁹ Яке аз онҳо бо номи Қаёфо, ки дар он сол саркоҳин буд, гуфт: «Шумо ҳеч чизро намефаҳмед! ⁵⁰ Магар аён нест, ки агар ба ҷойи тамоми мардум як нафар бимирад, бехтар аст, аз он ки тамоми халқ нобуд шавад».

⁵¹ Қаёфо инро ба ихтиёри худ нагуфт, балки чун дар ҳамон сол саркоҳин буд, ӯ чунин пешгӯӣ кард, ки Исо барои халқ мемирад. ⁵² Вале на танҳо барои халқи яҳудиён, инчунин барои муттаҳид гардондани тамоми фарзандони Худо, ки дар рӯйи замин парокандаанд, мемирад. ⁵³ Аз ҳамон рӯз сар карда, онҳо роҳи ҷӣ тавр куштани Исоро фикр мекарданд. ⁵⁴ Аз ин сабаб Исо дигар дар Яҳудия ошкоро намегашт. Вай аз он ҷо ба Эфроим ном шаҳре, ки дар наздикии биёбон ҷойгир шуда буд, рафта, бо шогирдонаш дар ҳамон ҷо монд.

⁵⁵ Иди Начоти яҳудиён наздик мешуд ва аз гӯшаву канори мамлакат мардуми зиёд ба Уршалим равона шуданд, то пеш аз сар шудани ид расму ойини покшавиро ба ҷо оваранд. ⁵⁶ Онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданду дар маъбади Худо аз ҳамдигар мепурсиданд: «Чӣ фикр доред, Ӯ ба ид намеояд?» ⁵⁷ Зеро кохинони калон ва фарисиён фармон бароварданд, ки агар касе дар кучо

будани Исоро донанд, бояд ба онҳо хабар диҳад, то Ҷро даст-
гир кунанд.

Ба сари Исо рехтани рағани атрафшони қиматбаҳо

12 ¹Шаш рӯз пеш аз сар шудани иди Наҷот Исо ба Бай-
танё ба хонаи ҳамон Эльзоре, ки Исо ӯро зинда карда
буд, омад. ²Ба хоҳири Ҷ зиёфат барпо карданд. Марто хизмат
мекард ва Эльзор бо ҳамроҳии Исо ва меҳмонони дигар дар
сари дастархон нишаста буд. ³Марям бошад, як шишаи рағ-
ани атрафшони ниҳоят қиматбаҳоро гирифта, ба пойҳои
Исо молиду бо мӯйҳои пойҳои ӯро хушк кард. Хонаро бӯйи
муаттар фаро гирифт.

⁴Ҳамин вақт Яҳудио Искарют, яке аз шогирдон, ки дар оян-
да ба Исо хиёнат мекунад, гуфт: ⁵«Чаро ин атриётро ба сесад
динор нафурӯхтанду пулашро ба камбағалон тақсим накар-
данд?» ⁶Ҷ хазинадор буд ва барои манфиати худ аз он ҷо пул
мегирифт. Бинобар ин ӯ на аз сабаби ғами камбағалонро хӯр-
дан, балки ба сабаби дузд буданаш он суханонро гуфт. ⁷Вале
Исо дар ҷавоб гуфт: «Марямро ором гузор! Вай ин атриётро
барои рӯзи дафни Ман нигоҳ доштааст. ⁸Камбағалон ҳамеша
бо шумо ҳастанд, вале Ман ҳамеша бо шумо нестам».

⁹Дар айни ҳол бисёре аз аҳолии Яҳудия дар Байтанё буда-
ни Исоро дониста, ба он ҷо рафтанд. Вале онҳо на фақат ба
хоҳири Исо, балки барои дидани Эльзор ҳам, ки Исо ӯро
зинда карда буд, ба он ҷо рафта буданд. ¹⁰Он гоҳ қоҳинони
калон қарор доданд, ки Эльзорро ҳам бикушанд, ¹¹зеро ба
хоҳири ӯ мардуми зиёди Яҳудия аз онҳо рӯ гардонда, ба Исо
имон меоварданд.

Исо бо тантана ба Уршалим ворид мешавад

¹²Рӯзи дигар мардуми сершуморе, ки ба ид омада буданд,
шуниданд, ки Исо ба Уршалим омада истодааст. ¹³Он гоҳ онҳо
шоҳаҳои дарахти нахлро ҳамчун рамзи шодӣ ба даст гирифта,
ба пешвои Ҷ бароманд ва фарёд мекарданд:

«Шаъну шараф ба Худо!

Баракат ёбад касе, ки ба номи Худованд меояд!*

Баракат ёбад Шоҳи Исроил!»

¹⁴ Исо хареро ёфта, ба он савор шуд, зеро дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст:

¹⁵ «Натарсед, эй сокинони шаҳри Уршалим!

Ана, Шоҳи шумо савораи харе омада истодааст».**

¹⁶ Шогирдони Ҷ инро он вақт нафаҳмиданд, вале хангоме ки Исо ба тамоми шуҳрату ҷалоли Худо соҳиб шуд, онҳо ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот ҳамаи ин дар борааш навишта шуда буд ва бо Ҷ ҳамин тавр ҳам рӯй дод.

¹⁷ Мардуме, ки дар пешашон Исо Элъозори мурдаро аз қабр ҷеғ зада, зинда карда буд, паҳн кардани ин хабарро давом медоданд. ¹⁸ Аз сабаби шунидани ин муъҷиза тӯдаи зиёди одамон ба пешвози Ҷ баромаданд. ¹⁹ Аммо фарисиён ба якдигар гуфтанд: «Медонед, аз дастамон ҳеҷ коре намеояд! Ана бинед, тамоми қаҳон аз пайи Ҷ меравад!»

Исо маргаширо пешгӯӣ мекунад

²⁰ Дар байни онҳое, ки барои сачда ба ид омада буданд, ғайрияхудиён ҳам буданд. ²¹ Онҳо ба назди Филиппус, ки аз аҳли Байтсайдои Чалил буд, омада гуфтанд: «Хоча, мо мехоҳем, ки Исоро бинем». ²² Филиппус рафта, инро ба Андриёс хабар дод ва баъд хардуяшон рафта, ба Исо гуфтанд. ²³ Исо ҷавоб дод: «Вақту соати он расидааст, ки тамоми шуҳрату ҷалоли Писари Одамизод ошкор гардад! ²⁴ Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям: то донаи гандум ба замин афтида намирад, вай як донаи танҳо мемонад, аммо агар бимирад – ҳосили зиёд меоварад. ²⁵ Касе ки ҳаёташро азиз дорад, онро аз даст медиҳад, вале касе ки дар ин дунё аз ҳаёти худ нафрат кунад, онро барои ҳаёти абадӣ нигоҳ медорад. ²⁶ Ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад,

* 12:13 Забур 117:25-26

** 12:15 Закарё 9:9

бояд аз пасам ояд ва ҳар чое, ки Ман ҳастам, хизматгорам низ ҳамон чо мешавад. Касеро, ки ба Ман хизмат мекунад, Падарам сарфароз менамояд.

²⁷ Чонам ҳоло дар азоб аст ва чӣ гӯям? Бигӯям, ки „Падар, Маро аз ин соат халос кун!“ , вале Ман маҳз барои хамин соат омадаам! ²⁸ Эй Падар, номи Худо ро шуҳрат деҳ!»

Он гоҳ аз осмон садое шунида шуд: «Аллакай шуҳрат додам ва боз ҳам шуҳрати бештар медиҳам!»

²⁹ Тӯдаи мардум, ки дар он чо истода буданд, ин овозро шунида, баъзеашон гуфтанд, ки ин садои раъду барқ буд, дигарон гуфтанд, ки фариштае ба Ё суҳан гуфт. ³⁰ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин садо на ба хоҳири Ман, балки ба хоҳири шумо буд!» ³¹ Акнун вақти ҳукм шудани ин ҷаҳон аст, ҳоло ҳукмрони ин ҷаҳон берун ронда мешавад! ³² Вақте ки Ман аз замин боло бардошта мешавам, ҳамаро ба сӯи Худ мекашам!» ³³ Бо ин суҳанон Ё ишора мекард, ки чӣ тарз ҷон медиҳад.

³⁴ Мардум ҷавоб доданд: «Мо аз навиштаҷот медонем, ки Масеҳ то абад зинда мемонад. Пас, чӣ тавр мегӯӣ, ки Писари Одамизод бояд боло бардошта шавад? Охир, Писари Одамизод кист?» ³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Боз муддати кӯтоҳе нур бо шумо мемонад. Ханӯз ки нур доред, роҳ равед, то ки торикӣ шуморо фаро нагирад, зеро ҳар кӣ дар торикӣ роҳ меравад, намедонад, ки кучо меравад. ³⁶ Пас, ханӯз ки нур бо шумост, ба он имон оваред, то ки писарони нур шавед!» Исо инро гуфта, он ҷойро монда рафт ва аз назари онҳо ғойб шуд.

Беимонии одамон

³⁷ Бо вучуди он ки Исо дар ҳузури онҳо мӯъҷизоти бисёр нишон дод, онҳо ба Ё имон наоварданд. ³⁸ Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

«Эй Худованд, кист, ки ба паёми мо бовар кардааст?
Қудрати Худо ба кӣ ошкор гардидааст?»*

* 12:38 Ишаъё 53:1

Ин пешгӯйӣ ҳамин тавр ичро шуд.

³⁹ Инчунин онҳо боз аз он сабаб имон оварда натавонистанд, ки Ишаъё пайғамбар чунин ҳам гуфта буд:

⁴⁰ «Худо чашмони онҳоро нобино
 Ва ақли онҳоро тира кардааст,
 То ки онҳо бо чашмони худ набинанд
 Ва бо ақли худ дарк нақунанд,
 Вагарна ба Ман рӯ меоварданд,
 То Ман онҳоро шифо диҳам».*

⁴¹ Ишаъё барои он чунин гуфта буд, ки шуҳрату ҷалоли Исо-ро дид ва дар бораи Ӯ сухан гуфт.

⁴² Ба ҳар ҳол, бисёри одамон, ҳатто аз байни мансабдорон низ ба Исо имон оварданд, вале аз тарси фарисиён ошкоро ба ин иқрор намешуданд, ки мабодо онҳоро аз ҷамоатхонаҳо пеш нақунанд. ⁴³ Зеро онҳо назар ба таърифе, ки аз ҷониби Худо аст, таърифи инсониро зиёдтар дӯст доштанд.

⁴⁴ Исо бо овози баланд хитоб кард: «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, на ба Ман, балки ба Касе, ки Маро фиристодааст, имон меоварад. ⁴⁵ Ҳар кӣ Маро мебинад, он Касеро мебинад, ки Маро фиристодааст. ⁴⁶ Ман ҳамчун нур ба ҷаҳон омадам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад. ⁴⁷ Ман ҳеҷ касеро, ки суханони Маро мешунаваду ичро намекунад, ҳукм нахоҳам кард, чунки Ман на барои ҳукм кардани ҷаҳон, балки барои начот додани он омадам. ⁴⁸ Касе, ки Маро инкор мекунад ва суханони Маро қабул намекунад, вай аллақай ҳукмқунанда дорад. Дар рӯзи қиёмат он суханон, ки Ман гуфтам, ўро ҳукм меқунанд, ⁴⁹ чунки Ман аз Худ сухан нагуфтаам, балки Падаре, ки Маро фиристодааст, ҷӣ гуфтани ҷӣ гуна сухан гуфтаниро фармон додааст. ⁵⁰ Ва Ман медонам, ки фармони Ӯ ҳаёти абадӣ мебахшад. Бинобар ин Ман танҳо он чиро мегӯям, ки Падар ба Ман гуфтааст».

* 12:40 Ишаъё 6:10

Исо пойҳои шогирдонро мешӯяд

13 ¹Як рӯз пеш аз иди Начот Исо дид, ки вақту соати аз ин дунё гузаштан ва ба пеши Падараш рафтани Ҷ расидааст. Ҷ дар ин дунё одамони Худро дӯст медошт ва муҳаббаташ нисбат ба онҳо то охир пойдор буд.

²⁻³Шайтон аллакай ба дили Яхудои писари Шимъуни Искариот фикри дар ҳаққи Исо хиёнат карданро ҷо карда буд. Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дасти Ҷ супоридааст ва Ҷ аз ҷониби Худо омада, ба пеши Худо бармегардад. Аз ин рӯ, хангоми хӯроки шом ⁴Ҷ аз сари дастархон бархеста, ҷомаашро кашиду миёни Худро бо дастпок бааст. ⁵Пас, ба тағорае об рехта, ба шустан ва бо сачоқи дар миён бастааш хушк кардани пойҳои шогирдон шурӯъ кард.

⁶Ҷ ба назди Шимъуни Петрус омад ва Шимъуни Петрус гуфт: «Хоча, магар Ту пойҳои маро шустанӣ ҳастӣ?!» ⁷Исо ҷавоб дод: «Холо ту кори карда истодаамро намефаҳмӣ, баъдтар мефаҳмӣ». ⁸Он гоҳ Петрус ба Ҷ гуфт: «Ҳаргиз пойҳои маро намешӯйӣ». Исо ҷавоб дод: «Агар нашӯям, ту бо Ман ҳеч муносибате нахоҳӣ дошт!» ⁹Шимъуни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Хоча, пас на фақат пойҳоямро, балки дастону сарамро низ бишӯй!» ¹⁰«Барои касе, ки баданаашро шуस्ताаст, танҳо пойҳояшро шустан лозим аст, чунки ӯ комилан пок аст, — гуфт Исо. — Шумо ҳам пок ҳастед, вале на ҳама». ¹¹Зеро Ҷ медонист, ки дар ҳаққаш кӣ хиёнат мекунад ва барои ҳамин гуфт, ки на ҳама пок ҳастанд.

¹²Баъд аз он ки пойҳои онҳоро шуст, либосашро пӯшиду боз ба сари дастархон нишаста гуфт: «Оё медонед, ки Ман бароятон чӣ кор кардам? ¹³Шумо Маро Устод ва Хоча меномед ва ин дуруст аст, чунки Ман ҳамонам. ¹⁴Пас, агар Ман, ки Хоча ва Устоди шумо ҳастам, пойҳои шуморо шушта бошам, шумо низ бояд пойҳои якдигарро бишӯед. ¹⁵Ман ба шумо намунаи ибрат шудам, ки шумо айнан ба мисле ки Ман нисбат ба шумо рафтор кардам, рафтор кунед. ¹⁶Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ки хизматгор аз хоҷаи худ ва шахси фиристодашуда аз

фиристандаи худ бузургтар нест. ¹⁷Акнун ки шумо ин чизҳоро медонед, хушбахт мешавед, агар онҳоро ба амал оваред.

¹⁸Ман на дар бораи ҳамаи шумо мегӯям. Ман касони инти-хобкардаамро медонам. Вале бигзор суханони навиштаҷот ба амал оянд: „Касе ки нони Маро мехӯрд, бар зидди Ман бар-хостааст“.* ¹⁹Инро холо пеш аз рӯй доданааш ба шумо мегӯям, то ки ҳангоми ба амал омадани ин ҳодиса имон оваред, ки ин Ман ҳастам.** ²⁰Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад».

Пешгӯи Исо дар бораи хиёнат дар ҳаққи Ӯ

²¹Чун Исо ин суханонро гуфт, рӯҳан ба изтироб омада эълон кард: «Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

²²Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат монданд, ки Ӯ инро дар бораи кӣ гуфта бошад. ²³Яке аз шогирдон, ки Исо ӯро дӯст медошт, дар паҳлуи Ӯ таъя карда нишаста буд. ²⁴Шимъуни Петрус ба ӯ ишора кард, то аз Исо бипурсад, ки Ӯ инро дар бораи кӣ гуфт. ²⁵Он шогирд ба Исо наздиктар шу-да пурсид: «Хоча, ин кист?» ²⁶Исо ҷавоб дод: «Луқмаи нонро дар коса тар карда ба касе диҳам, ҳамон аст». Баъд луқмаи нонро тар карда, ба Яҳуди писари Шимъуни Искарют дод. ²⁷Ҳамин ки Яҳудо луқмаи нонро гирифт, шайтон ба вучуди ӯ дохил шуд. Исо ба ӯ гуфт: «Он ниятеро, ки дар дил дорӣ, зудтар иҷро бикун».

²⁸Ҳеч касе аз онҳое, ки дар сари дастархон буданд, нафаҳмиданд, ки барои чӣ Исо ба ӯ ин суханро гуфт. ²⁹Азбаски ҳазинаи пул дар дасти Яҳудо буд, баъзеҳо гумон карданд, ки Исо ба ӯ фар-муд, то ҳар чи барои ид лозим аст, барояшон бихарад ё ки ба бенавоён чизе бидиҳад.

* 13:18 Забур 40:10

** 13:19 Нигоҳ ба эзоҳи 8:24

³⁰ Яхудо нонро гирифта, хамон замон берун баромад. Шаб буд.

Фармони нав

³¹ Вақте ки \bar{u} берун баромад, Исо гуфт: «Акнун Писари Одамизод шухрату чалол ёфт ва Худо низ ба воситаи \bar{U} шухрату чалол ёфт. ³² Азбаски Худо дар \bar{U} шухрату чалол ёфт, пас Худо низ \bar{U} ро хамроҳи Худ шухрату чалол медиҳад ва инро ба зудӣ мекунад. ³³ Эй фарзандонам, муддати кам мондааст, ки Ман хамроҳи шумо мемонам. Шумо Маро чустучӯ хоҳед кард, вале, чӣ тавре ки ба роҳбарони яҳудӣ гуфта будам, акнун ба шумо низ мегӯям, ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед. ³⁴ Ман ба шумо фармони нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред. Ҳамон тавре ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. ³⁵ Агар нисбат ба якдигар муҳаббат дошта бошед, хама хоҳанд фаҳмид, ки шумо шогирдони Ман хастед».

Исо инкори Петрусро пешгӯӣ мекунад

³⁶ Шимъони Петрус аз \bar{U} пурсид: «Хоча, Ту ба кучо меравӣ?» «Ба чое, ки Ман меравам, ту ҳоло аз паси Ман омада наметавонӣ, — ҷавоб дод Исо, — аммо баъдтар хоҳӣ омад». ³⁷ Петрус ба \bar{U} гуфт: «Хоча! Чаро ман ҳоло аз паси Ту рафта наметавонам? Ман тайёрам чони худро барои Ту фидо кунам!» ³⁸ Исо ҷавоб дод: «Чонатро фидои Ман мекунӣ?! Ба ту сухани ҳақ ва ростро мегӯям, пеш аз он, ки хурӯс чеғ занад, ту се бор Маро инкор хоҳӣ кард!»

Исо ягона роҳ ба сӯи Худост

14 ¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Бигзор дилхоятонро ғаму ғусса фаро нагирад! Ба Худо имон оваред ва ба Ман низ имон оваред! ² Дар хонаи Падари Ман ҳучраҳо бисёранд. Агар чунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам, ки рафта, барои шумо ҷой тайёр мекунам? ³ Вақте ки Ман меравам ва барои шумо ҷой тайёр мекунам, баргашта, шуморо пеши Худ

мебарам, то дар чое, ки Ман ҳастам, шумо ҳам бошед. ⁴ Шумо рохро ба он чое, ки Ман меравам, медонед».

⁵ Он гоҳ Тумо ба Ӯ гуфт: «Хоча, мо намедонем, ки Ту ба кучо меравӣ. Пас рохро аз кучо дониста метавонем?» ⁶ Исо ба ӯ гуфт: «Ман роҳ, ҳақиқат ва ҳаёт ҳастам. Ҳеч кас пеши Падар намеояд, магар ин ки фақат ба воситаи Ман. ⁷ Модоме ки шумо Маро мешиносед, Падарамро ҳам мешиносед. Аз имрӯз эътиборан шумо Ӯро мешиносед ва Ӯро дидаед!»

⁸ «Хоча! — гуфт ба Ӯ Филиппус, — Падарро ба мо нишон деҳ ва ин бароямон кифоя аст». ⁹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ин қадар ҳамроҳи шумо будам ва ту, Филиппус, Маро то ҳол намениносӣ? Ҳар кӣ Маро дида бошад, Падарро дидааст. Пас чӣ гуна ту „Падарро ба мо нишон деҳ“ мегӯӣ? ¹⁰ Магар бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст? Суханонеро, ки Ман ба шумо мегӯям, аз Худам намегӯям. Падарам, ки дар Ман аст, корҳои Худро иҷро мекунад. ¹¹ Ба Ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст. Вагарна ба хотири он корҳое, ки мекунам, бовар кунед. ¹² Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ҳар шахсе, ки ба Ман имон оварад, корҳоеро, ки Ман мекунам, ӯ ҳам мекунад. Он шахс, инчунин, корҳои аз он бузургтареро мекунад, чунки Ман ба назди Падарам меравам. ¹³ Инчунин, ҳар чиро, ки аз номи Ман талаб кунед, Ман иҷро мекунам, то ки шуҳрату ҷалоли Падар дар Писар намоён гардад. ¹⁴ Агар ба номам чизеро аз Ман талаб кунед, Ман онро иҷро хоҳам кард.

Ваъда дар бораи Рӯҳулқудс

¹⁵ Агар шумо Маро дӯст доред, фармонҳои Маро иҷро мекунад. ¹⁶ Он гоҳ Ман аз Падарам хоҳиш мекунам ва Ӯ ба шумо Пуштибони дигареро медиҳад, ки то абад бо шумо мемонад. ¹⁷ Ин Рӯҳи ростӣ аст, ки ҷаҳон Ӯро қабул карда наметавонад, чунки Ӯро на мебинаду на мешиносад. Вале шумо Ӯро мешиносед, чун Вай ҳамроҳи шумо аст ва дар вучуди шумо мешавад.

¹⁸Ман шуморо бепарастор намегузорам: ба назди шумо бар-мегардам. ¹⁹Ба наздикӣ чаҳон Маро дигар намебинад, вале шумо Маро хоҳед дид. Азбаски Ман зиндаам, шумо ҳам зинда хоҳед буд. ²⁰Дар он рӯз хоҳед донист, ки Ман дар Падарам ҳастам ва шумо дар Ман ҳастед ва Ман дар шумо.

²¹Ҳар кӣ бо фармонҳои Ман розӣ шаваду онҳоро иҷро кунад, вай касест, ки Маро дӯст медорад ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, ўро Падари Ман ҳам дӯст медорад. Ман низ ўро дӯст медорам ва Худро ба ў ошкор мекунам». ²²Яҳудои дигар, на он Яҳудои Искарют гуфт: «Хоча, ин чӣ тавр мешавад, ки Ту Худро ба мо зоҳир мекуни, аммо на ба чаҳон?» ²³Исо дар ҷавоби ў гуфт: «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя мекунад. Он гоҳ Падари Ман ҳам ўро дӯст медорад. Мо пеши ў меоем ва ҳамроҳи ў зиндагӣ мекунем. ²⁴Касе ки Маро дӯст намедорад, суханони Маро иҷро намекунад. Он сухане, ки шумо мешунавед, аз Ман нест, балки сухани Падар аст, ки Маро фиристодааст.

²⁵Ман ин суханонро ба шумо ҳанӯз ки бо шумо ҳастам, мегӯям. ²⁶Вале Пуштибон, Рӯхулқудс, ки Ўро Падар аз номи Ман ба шумо мефиристад, ҳама чизро ба шумо ёд медиҳад ва ҳар сухани Маро ба шумо хотиррасон мекунад.

²⁷Ман оромиро бо шумо мемонам, оромии Худамро ба шумо медиҳам. Ман онро ба шумо на ба он тавре медиҳам, ки чаҳон медиҳад. Ғаму ғуссаро аз дилҳоятон дур кунеду харосон на-шавед! ²⁸Шумо аллақай суханони гуфтаи Маро шунида будед, ки Ман меравам ва ба назди шумо бармегардам. Агар Маро дӯст медоштед, хурсанд мешудед, ки Ман ба пеши Падар меравам, зеро Падар аз Ман бузургтар аст. ²⁹Ана Ман инро пеш аз ба амал омаданаи ба шумо гуфтам, то вақте ки ин ҳодиса ба амал меояд, имон оваред! ³⁰Ман дигар вақти дароз бо шумо гап намезанам, чунки ҳукмрони ин чаҳон, яъне шайтон омада истодааст. Вай бар Ман ҳеч қудрате надорад, ³¹вале Ман аз рӯйи фармони Падар, ки ба Ман додааст, ин корро мекунам, то чаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам. Барҳезед, биёед, аз ин чо меравам!»

Токи ҳақиқӣ ва шоҳаҳои он

15 ¹ Исо суҳанаширо давом дода гуфт: «Ман токи ҳақиқӣ ҳастам ва Падари Ман тоқпарвар аст. ² Ҳар шоҳаеро, ки дар Ман ҳосил намедихад, \bar{U} бурида мепартояд ва ҳар шоҳаи ҳосилдихандаро ҳамтоқ мекунад, то меваи бештаре ба бор оварад. ³ Шумо аллақай ба воситаи суҳаноне, ки Ман ба шумо гуфтаам, поқ шудаед. ⁴ Дар Ман бимонед, чунон ки Ман дар шумо ҳастам. Ҳамон тавр ки шоҳа агар дар тоқ набошад, аз худ ҳосил ба бор оварда наметавонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед, аз худ самар оварда наметавонед. ⁵ Ман тоқ ҳастам ва шумо шоҳаҳо ҳастед. Танҳо онҳое, ки дар Ман ҳастанд ва Ман дар онҳо ҳастам, ҳосили фаровон ба бор меоваранд, чунки бе Ман шумо ҳеҷ коре қарда наметавонед. ⁶ Ҳар қӣ дар Ман намонад, мисли шоҳа партофта шуда, баъд хушк мешавад. Чунин шоҳаҳоро қамъ қарда, ба оташ мепартояндӯ месӯзонанд. ⁷ Агар шумо дар Ман бимонед ва суҳанони Ман дар шумо бимонанд, ҳар қизеро, ки талаб қунед, бароятон иҷро мешавад! ⁸ Падари Ман бо он шуҳрату қалол меёбад, ки шумо самари зиёд меоваред ва бо ин нишон медиҳед, ки шоғирдони Ман ҳастед.

⁹ Қӣ тавре ки Падар Маро дӯст медорад, ҳамон тавр Ман ҳам шуморо дӯст медорам. Дар муҳаббати Ман зиндагӣ қунед! ¹⁰ Ман фармонҳои Падарамро иҷро қардам ва дар муҳаббаташ зиндагӣ мекунам. Ҳамон тавр шумо низ агар фармонҳои Маро иҷро қунед, дар муҳаббати Ман зиндагӣ меқунед. ¹¹ Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки шодии Ман дар шумо бошад ва шодиятон қомил қардад. ¹² Фармони Ман ин аст: чунон ки Ман шуморо дӯст медорам, ҳамон тавр шумо якдигарро дӯст қоред. ¹³ Вақте ки қасе қонаширо барои дӯстонаш фидо мекунад, аз ин муҳаббати бузургтаре нест. ¹⁴ Агар фармонҳои Маро иҷро қунед, шумо дӯстони Ман ҳастед. ¹⁵ Ман дигар шуморо қизматқор наменомам, зеро қизматқор намедонад, ки ҳоқаи \bar{u} ба қӣ қор машқул аст. Леқин Ман шуморо дӯстони Ҳуд меқонам,

чунки хама чизи аз Падар шунидаамро ба шумо гуфтаам. ¹⁶ Шумо Маро интихоб накардаед, балки Ман шуморо интихоб карда, таъин намудаам, ки рафта мевае биёред, ки то абад мемонад. Он гоҳ ҳар чи ба номи Ман аз Падар талаб кунед, Ӯ ба шумо медиҳад. ¹⁷ Пас, фармони Ман барои шумо ин аст, ки хамдигарро дӯст доред.

Нафрати чаҳон

¹⁸ Агар чаҳон аз шумо нафрат кунад, донед, ки пеш аз шумо аз Ман нафрат дошта буд. ¹⁹ Агар шумо аз ин чаҳон мебудед, чаҳон шуморо ҳамчун аз они худ дӯст медошт. Вале аз сабаби он ки Ман шуморо аз ин чаҳон интихоб карда гирифтаам ва шумо аз ин чаҳон нестед, ин чаҳон аз шумо нафрат дорад. ²⁰ Дар хотир доред, ки Ман ба шумо чӣ гуфта будам: „Хизматгор аз хоҷаи худ бузургтар нест“. Пас, агар Маро ғаму озор дода бошанд, шуморо низ ғаму озор медиҳанд. Агар суханони Маро иҷро карда бошанд, суханони шуморо низ иҷро мекунанд. ²¹ Аммо мардум ҳамаи инро бо шумо ба хоҷаи Ман мекунанд, чунки Фиристандаи Маро намениносанд. ²² Агар Ман ба чаҳон намеомадам ва ба онҳо сухане намегуфтаам, онҳо гуноҳе намедоштанд, вале акнун барои сафед кардани гуноҳи худ баҳона надоранд. ²³ Касе, ки аз Ман нафрат мекунад, аз Падари Ман низ нафрат дорад. ²⁴ Агар Ман дар байни онҳо он қорхоро, ки касе накардааст, намекардам, онҳо гуноҳ намедоштанд. Вале акнун онҳо он қорхоро диданд ва бо вучуди ин аз Ман ва ҳам аз Падарам нафрат доранд. ²⁵ Ин барои иҷро шудани гуфтаҳои навиштаҷоти онҳо ба амал меояд, ки гуфта шудааст: „Бесабаб аз ман нафрат доштанд“.*

²⁶ Вале Ман ба шумо Пуштибон, яъне Рӯҳи ростиро мефиристам. Ӯ аз ҷониби Падар меояд ва дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ²⁷ Инчунин, шумо ҳам шаҳодат медиҳед, зеро шумо аз рӯзҳои аввал бо Ман будед».

* 15:25 Забур 34:19; 68:5

16 ¹ Исо давом дод: «Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки ба шубҳа афтада, гумроҳ нашавед. ² Шуморо аз чамоатхонаҳо пеш мекунанд. Ҳатто чунон замоне фаро мерасад, ки кушандагони шумо фикр мекунанд, ки бо ин корашон ба Худо хизмат мекунанд. ³ Онҳо аз сабаби он чунин рафтор мекунанд, ки на Падар ва на Маро мешиносанд. ⁴ Аммо Ман ин чизҳоро ба шумо барои он гуфтам, ки хангоми расидани ин вақт шумо ба хотир оред, ки Ман дар бораи онҳо ба шумо гуфта будам.

Кори Рӯхулқудс

Аз аввал дар бораи ин чизҳо ба шумо нагуфтам, чунки ҳамроҳи шумо будам. ⁵ Акнун пеши он Касе меравам, ки Маро фиристодааст. Вале ҳеҷ касе аз шумо ба Ман савол намедихад, ки „Ту ба кучо меравӣ?“, ⁶ чунки суханони Ман дилҳои шуморо пур аз ғам карданд. ⁷ Аммо Ман ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои фоидаи шумост. Зеро, агар Ман наравам, Пуштибон пеши шумо намеояд ва агар биравам, Ӯро ба назди шумо мефиристам. ⁸ Вақте ки Ӯ меояд, фикрронии нодурусти ин ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, росткорӣ ва ҳукмқунӣ фош мекунад: ⁹ гуноҳ дар ин аст, ки онҳо ба Ман имон намеоваранд, ¹⁰ росткорӣ дар ин аст, ки Ман ба пеши Падарам меравам ва шумо дигар Маро намебинед, ¹¹ ҳукмқунӣ аз он иборат аст, ки ҳукмрони ин ҷаҳон аллакай ҳукм шудааст.

¹² Ман боз бисёр чизи ба шумо гуфтани дорам, аммо алҳол шумо тоқати шунидани онро надоред. ¹³ Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо сӯи тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад, зеро Ӯ аз Худ чизе намегӯяд, балки он чиро, ки мешунавад, ба шумо мегӯяд. Ӯ ба шумо дар бораи ҳодисаҳои оянда хабар медиҳад. ¹⁴ Ӯ Маро шухрату ҷалол медиҳад, зеро Ӯ гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад. ¹⁵ Ҳар чи Падар дорад, аз они Ман аст. Аз ин сабаб Ман гуфтам, ки Ӯ гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад.

Ғаму ғусса ба шодӣ табдил меёбад

¹⁶ Баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид». ¹⁷ Он гоҳ баъзе аз шогирдон ба ҳамдигар гуфтанд: « \bar{U} „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид“ ва „чунки Ман ба пеши Падар меравам“ гуфта, чиро дар назар дорад? ¹⁸ \bar{U} „андаке“ гуфта чиро дар назар дорад? Мо намефаҳмем, ки \bar{U} дар бораи чӣ гуфта истодааст».

¹⁹ Исо фаҳмид, ки онҳо ба \bar{U} савол доданӣ ҳастанд, бинобар ин гуфт: «Шумо аз якдигар мепурсед, ки „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид“ гуфта, чиро дар назар доштам? ²⁰ Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ки шумо гиря карда, андӯхгин мешавед, вале чаҳон шодӣ мекунад. Шумо ғамгин мешавед, аммо ғами шумо ба шодӣ мубаддал мегардад. ²¹ Ҳангоми таваллуди кӯдак зан ғамгин мешавад, чун соати азоби вай расидааст, вале вақте ки кӯдакро таваллуд мекунад, дарду азобро фаромӯш карда, шодӣ мекунад, ки инсоне ба дунё омадааст. ²² Инак, шумо ҳам ҳоло ғамгин ҳастед, аммо Ман шуморо боз мебинам ва дилҳои шумо шод мегарданд ва он шодиро ҳеҷ кас аз шумо гирифта наметавонад.

²³ Он рӯз шумо аз Ман чизе намепурсед. Ба шумо сухани ҳақ ва ростро мегӯям, ҳар чиро ки бо номи Ман аз Падар талаб кунед, \bar{U} ба шумо хоҳад дод. ²⁴ То ҳол шумо аз номи Ман чизеро талаб накардаед. Талаб кунед ва ба даст меоваред ва шодии шумо пурра мешавад.

Ғалаба бар чаҳон

²⁵ Ман дар ин бора ба шумо бо масалҳо гуфтам, лекин замоне фаро мерасад, ки ба шумо на бо масалҳо, балки кушоду равшан дар бораи Падар нақл мекунам. ²⁶ Дар он рӯз бо номи Ман аз \bar{U} талаб мекунед. Ман намегӯям, ки барои шумо аз Падар талаб мекунам, ²⁷ зеро Худи Падар шуморо дӯст медорад, ба

сабаби он ки шумо Маро дӯст доштед ва имон овардед, ки Ман аз чониби Худо омадам. ²⁸ Ман аз чониби Падар ба ин ҷаҳон омадам ва ин ҷаҳонро тарк карда, ба назди Падар меравам».

²⁹ «Акнун Ту кушоду равшан ва бе масалҳо гап зада истодаӣ, — гуфтанд ба Ӯ шогирдон. ³⁰ — Ҳоло мо фаҳмидем, ки Ту ҳама чизро медонӣ ва хочати аз Ту пурсидан нест. Бинобар ин мо имон дорем, ки Ту аз чониби Худо омадаӣ». ³¹ «Акнун имон овардед? — гуфт дар ҷавоби онҳо Исо. ³² — Инак вақту соате меояд ва он аллакай фаро расидааст, ки ҳамаи шумо пароканда шуда ба хонаҳои худ меравед ва Маро танҳо мегузоред. Вале Ман танҳо нестам, зеро Падар ҳамроҳи Ман аст. ³³ Ман ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шумо аз Ман оромӣ пайдо кунед. Дар дунё шуморо азобу уқубат интизор аст, вале шумо далер бошед: Ман бар ин ҷаҳон ғолиб шудаам!»

Исо барои шогирдонаш дуо мекунад

17 ¹ Баъд аз ин суханон Исо ба сӯи осмон нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, вақт фаро расид. Писари Худо шуҳрату ҷалол дех, то ки Писар Туро шуҳрату ҷалол бидиҳад, ² чунки Ту бар сари ҳамаи одамон ба Ӯ қудрат додай, то ки Ӯ низ ба ҳамаи касоне, ки ба Ӯ бахшидаӣ, ҳаёти абадӣ диҳад. ³ Зеро ҳаёти абадӣ ин аст, ки Туро, Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки Ту фиристодаӣ, шиносанд. ⁴ Ман бо анҷом додани он коре, ки Ту ба Ман супорида будӣ, Туро дар рӯйи замин шуҳрату ҷалол додам. ⁵ Акнун эй Падар дар назди Худ Маро бо он шуҳрату ҷалоле, ки Ман пеш аз пайдоиши олам дар назди Ту доштам, ҷалол бидех.

⁶ Ман номи Туро ба он касоне, ки Ту аз ҷаҳон гирифта, ба Ман бахшидаӣ, маълум кардам. Онҳо аз они Ту буданду Ту онҳоро ба Ман бахшидӣ ва онҳо каломии Туро риоя карданд. ⁷ Акнун онҳо медонанд, ки ҳама чизи ба Ман додаат, аз они Туст. ⁸ Зеро он каломеро, ки Ту ба Ман додӣ, Ман ба онҳо расондам ва онҳо қабул карда, дар ҳақиқат фаҳмиданд, ки Ман аз назди Ту омадам ва боварӣ доранд, ки Ту Маро фиристодаӣ.

⁹ Ман барои онҳо дуо мекунам. Ман на барои ҷаҳон, балки барои онҳое дуо мекунам, ки Ту ба Ман додаӣ, чунки онҳо аз они Туанд. ¹⁰ Зеро ҳамаи онҳое, ки Ман дорам, аз они Туанд ва онҳое, ки Ту дорӣ, аз они Ман ҳастанд ва ба воситаи онҳо Ман шухрату ҷалол ёфтам. ¹¹ Ман акнун аз ин ҷаҳон меравам ва ба назди Ту бармегардам, вале онҳо дар ин ҷаҳон мемонанд. Эй Падари Пок, бо қудрати номи Худ, ки Ту ба Ман додаӣ, онҳоро муҳофизат бикун, то онҳо як бошанд, чунон ки Ману Ту бо ҳам як ҳастем. ¹² То вақте ки Ман бо онҳо будам, онҳоро бо қудрати номи Ту, ки ба Ман бахшидаӣ, муҳофизат ва ниғаҳбонӣ кардам. Аз онҳо касе ҳам ҳалок нашуд, ғайр аз як нафар, ки бояд ҳалок мешуд, то ки гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд. ¹³ Вале акнун Ман назди Ту меравам ва ин чизҳоро ҳанӯз ки дар ин ҷаҳон ҳастам, мегӯям, то ки дилҳои онҳо аз шодии Ман пур шаванд. ¹⁴ Ман каломи Туро ба онҳо расондаам ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кард, чунки онҳо аз ин ҷаҳон нестанд, ҳамон тавр ки Ман ҳам аз ин ҷаҳон нестам. ¹⁵ Ман талаб намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, аммо мехоҳам, ки онҳоро аз шайтон муҳофизат намоӣ. ¹⁶ Онҳо аз ин ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман ҳам аз ин ҷаҳон нестам. ¹⁷ Ба воситаи ҳақиқат онҳоро барои Худ ҷудо кун, каломи Ту ҳақиқат аст. ¹⁸ Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодаӣ, ҳамин тавр Ман ҳам онҳоро ба ҷаҳон фиристодаам. ¹⁹ Ман ба хоҳири онҳо Худро ба Ту бахшидам, то ки онҳо низ ба воситаи ҳақиқат худро ба Ту бахшида тавонанд.

²⁰ Ман на фақат барои онҳо дуо мекунам, балки барои касоне ҳам, ки ба воситаи суҳанони онҳо ба Ман имон меоваранд. ²¹ Бигзор ҳамаи онҳо як шаванд. Бигзор, чӣ тавре ки Ту, Падар дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту ҳастам, онҳо низ дар Мо бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Маро Ту фиристодаӣ. ²² Ман ба онҳо ҳамон шухрату ҷалолеро додаам, ки Ту ба Ман додаӣ, то онҳо як бошанд, чунон ки Ману Ту як ҳастем. ²³ Ман дар онҳо ҳастам ва Ту дар Ман ҳастӣ, то ки онҳо дар ягонагии комил бошанду ҷаҳон бидонад, ки

Ту Маро фиристодаї ва ҳамон тавре ки Маро дўст медорї, онхоро низ дўст медорї.

²⁴ Эї Падар, мехоҳам, онхоеро, ки Ту ба Ман бахшидаї, ҳамроҳи Ман дар он ҷое бошанд, ки Ман мешавам ва он шухрату ҷалолеро бубинанд, ки Ту ба Ман додаї, зеро Ту Маро пеш аз офариниши олам дўст доштаї. ²⁵ Эї Падари одил, ҷаҳон Туро нашинохт, вале Ман Туро мешиносам ва онҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодаї. ²⁶ Ман ба онҳо Туро ошкор кардам ва боз ҳам ошкор мекунам, то он муҳаббате, ки Ту нисбат ба Ман дорї, дар онҳо низ бошад ва Ман ҳам дар онҳо бошам».

Дастгир шудани Исо

18 ¹ Пас аз ин суҳанон Исо ҳамроҳи шогирдонаш баромада, ба канори дигари водии Қидрўн гузашт. Дар он ҷо боғе буд ва Исо бо шогирдонаш ба он боғ даромад. ² Яҳудо, ки ба Исо хиёнат кард, он ҷоро медонист, чунки Исо ва шогирдонаш бисёр вақт дар он ҷо ҷамъ меомаданд. ³ Инак, Яҳудо бо худ дастаи аскарони румї ва посбононро, ки аз тарафи қоҳинони қалон ва фарисиён фиристода шудаанд, ба он ҷо овард. Онҳо ҳама силоҳдор буданд ва дар даст ҷароғу машғал бардошта меомаданд.

⁴ Исо медонист, ки бо Ё чї ҳодиса рўй медиҳад, бинобар ин ба пеши онҳо баромада пурсид: «Шумо киро ҷустуҷў мекунед?» ⁵ Онҳо ҷавоб доданд: «Исои Носириро». «Ин Ман ҳастам*», — ҷавоб дод Исо. Яҳудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ ҳамроҳи онҳо буд. ⁶ Ҳамин ки Исо «Ин Ман ҳастам» гуфт, онҳо ақибнокї рафта, ба замин афтоданд. ⁷ Исо боз аз онҳо пурсид: «Шумо киро ҷустуҷў мекунед?» «Исои Носириро», — гуфтанд онҳо. ⁸ «Ман ба шумо гуфтам, ки ин Ман ҳастам. Агар барои шумо Ман лозим бошам, пас монед, ки ин одамон раванд». ⁹ Ё ин тавр гуфт, то ки суҳанони «Аз он қасоне, ки Ту ба Ман бахшидаї, касеро аз даст надодам» гуфтааш иҷро шаванд.

* 18:5 Нигоҳ ба эзоҳи 8:24

¹⁰Шимъуни Петрус, ки шамшер дошт, онро аз ғилоф кашида, ғуломи саркохинро заду ғӯши рости ўро бурида партофт. Он ғулом Малхус ном дошт. ¹¹Исо ба Петрус гуфт: «Шамшератро ба ғилофаш андоз! Наход ки аз косаи ранчу азобе, ки Падарам ба Ман додааст, нанӯшам?!»

¹²Он гоҳ дастаи аскарони румӣ бо фармондеҳи худ ва посбонони яҳудӣ Исоро дастгир карда бастанд. ¹³Аввал Ўро назди Хонон, падарарӯси Қаёфо бурданд, ки ҳамон сол саркоҳин буд. ¹⁴Қаёфо ин ҳамон шахсе буд, ки ба сардорони яҳудӣ маслиҳат дод, ки агар ба ҷойи тамоми мардум як нафар бимирад, бехтар аст.

Петрус Исоро инкор мекунад

¹⁵Шимъуни Петрус ва як шогирди дигари Исо аз паси Ў рафтанд. Он шогирд бо саркоҳин ошноӣ дошт, бинобар ин ҳамроҳи Исо ба ҳавлии саркоҳин даромад. ¹⁶Вале Петрус дар беруни ҳавлӣ, дар назди дарвоза истод. Пас он шогирде, ки бо саркоҳин ошноӣ дошт, баромада, бо канизаке, ки дарбон буд, гуфтугӯ карда, Петрусро ба ҳавлӣ даровард. ¹⁷Канизаке, ки дарбон буд, ба Петрус гуфт: «Оё ту яке аз шогирдони он Кас нестӣ?» «Не, нестам», — ҷавоб дод Петрус.

¹⁸Азбаски ҳаво хунук буд, хизматгори он ва посбонон гулхан даргиронда, дар гирди он худро гарм мекарданд. Петрус низ дар паҳлуи онҳо истода, худро гарм мекард.

Саркоҳин Исоро пурсуҷӯ мекунад

¹⁹Саркоҳин аз Исо дар бораи шогирдон ва таълимоти Ў пурсуҷӯ кард. ²⁰Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман дар пеши ҳама ошкоро суҳан гуфта будам. Ман доимо дар ҷамоатхонаҳо ва дар маъбади Худо, ки ҳамаи мардум ҷамъ мешаванд, таълим меодам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам. ²¹Пас чаро шумо аз Ман мепурсед? Аз шунавандагон бипурсед, ки Ман дар бораи чӣ ба онҳо гуфта будам. Онҳо медонанд, ки Ман чӣ гуфтаам». ²²Ҷангоме ки Ў ин суҳанонро гуфт, яке аз посбонони дар паҳлуяш истода

Исоро торсакӣ зада гуфт: «Ту чӣ хел ба саркоҳин ҷавоб дода истодаӣ?!» ²³ «Агар чизе нодуруст гуфта бошам, бигӯ, ки Ман чӣ хато кардам, — ҷавоб дод Исо. — Вале агар дуруст гуфта бошам, чаро Маро мезанӣ?»

²⁴ Он гоҳ Ҳонон Исои дастбастаро ба назди Қаёфои саркоҳин фиристод.

Петрус бори дигар Исоро инкор мекунад

²⁵ Шимъуни Петрус бошад, дар чойи пештарааш истода, худро гарм мекард. Аз ӯ пурсиданд: «Магар ту ҳам аз шогирдони ӯ нестӣ?» Вале Петрус инро инкор карда, «не» ҷавоб дод. ²⁶ «Магар туро дар боғ бо ӯ надида будам?» — гуфт яке аз хизматгори саркоҳин, хеши ҳамон касе, ки гӯшашро Петрус бурида буд. ²⁷ Петрус боз инкор кард. Ҳамон лаҳза хурӯс чеғ зад.

Исо дар назди Пилотус

²⁸ Пагоҳии барвақт Исоро аз назди Қаёфо ба дарбори ҳокими румӣ бурданд. Онҳое, ки ӯро оварданд, ба хотири он ки ҳаром нашаванду хӯроки иди Начотро хӯрда тавонанд, ба дарбор надароманд. ²⁹ Пас Пилотус ба назди онҳо баромада гуфт: «Айби ин Одам дар чист?» ³⁰ Онҳо ҷавоб доданд: «Агар ӯ чинояткор намебуд, магар ӯро ба дасти шумо месупоридем?» ³¹ «Худатон ӯро гирифта аз рӯи шариататон ҳукм кунед», — гуфт ба онҳо Пилотус. «Ба мо раво нест, ки касеро ба қатл расонем», — ҷавоб доданд роҳбарони яҳудӣ. ³² Ҳамаи ин барои он рӯй дод, то суханони Исо, ки дар бораи чӣ хел мурданаш гуфта буд, иҷро шаванд.

³³ Пилотус ба қаср баргашт ва Исоро чеғ зада гуфт: «Магар Ту Шоҳи яҳудиён ҳастӣ?» ³⁴ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ту ин саволро аз худат мегӯӣ ё дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтанд?» ³⁵ Пилотус ҷавоб дод: «Магар ман яҳудӣ ҳастам? Халқ ва коҳинони калони Худат Туро дошта, ба дасти ман супориданд. Ту чӣ кор кардӣ?» ³⁶ Исо гуфт: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар Подшоҳии Ман ба мисли подшоҳии ин ҷаҳон мебуд,

хизматгорунам барои Ман мечангиданд, то ки Ман ба дасти ҳукуматдорони яҳудӣ таслим карда наштавам. Не, Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест». ³⁷ «Пас Ту Шоҳ ҳастӣ?» – пурсид аз Ҷ Пилотус. Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки Ман подшоҳ ҳастам. Ман барои он таваллуд шуда ба ин ҷаҳон омадаам, ки дар бо-раи ҳақиқат шаҳодат диҳам. Ҳар кӣ тарафдори ҳақиқат бошад, Маро гӯш мекунад». ³⁸ «Ҳақиқат чист?» – пурсид аз Ҷ Пилотус.

Ба марг ҳукм шудани Исо

Ин суҳбатро гуфта, Пилотус боз ба назди яҳудиён баромада гуфт: «Ман дар Ҷ ҳеч айбе наёфтам. ³⁹ Лекин шумо як анъана доред, ки ҳар иди Начот ман бароятон як маҳбусро озод мекунам. Меҳроҳед, ки бароятон Шоҳи яҳудиёнро озод кунам?» ⁴⁰ Онҳо дод зада, ҷавоб доданд: «Не, на Ҷро, балки Барабборо озод кун!» Бараббо як марди роҳзан буд.

19 ¹ Он вақт Пилотус фармуд, ки Исоро бо қамчин зананд. ² Сарбозон аз хор тоҷе бофта, бар сари Ҷ гузоштанд ва ба Ҷ чомаи бунафшранг пӯшонданд. ³ Онҳо ба пеши Ҷ омада, «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» мегуфтанду Ҷро торсақӣ мезаданд. ⁴ Пилотус боз берун баромада, ба онҳо гуфт: «Акнун ман ин одамро пеши шумо меорам. Бидонед, ки ман дар Ҷ ҳеч айбе наёфтам». ⁵ Исо берун баромад ва дар сар тоҷи хордору дар тан чомаи бунафшранг дошт. Пилотус ба онҳо гуфт: «Ана ин одам!» ⁶ Коҳинони калон ва посбонон Ҷро дида, фарёд карданд: «Ҷро ба салиб меҳкӯб кунед! Ҷро меҳкӯб кунед!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо худатон Ҷро гирифта, меҳкӯб кунед! Зеро ман дар Ҷ ҳеч айбе наёфтам». ⁷ Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Мо дар шариат қонун дорем, ки мувофиқи он Ҷ бояд бимирад, чунки Худро Писари Худо эълон кардааст».

⁸ Вақте ки Пилотус инро шунид, аз пештара зиёдтар тарсид. ⁹ Ҷ боз ба дохили дарбор баргашта, аз Исо пурсид: «Ту аз кучоӣ?» Вале Исо ҷавобе надод. ¹⁰ «Бо ман гап задан намехоҳӣ?» – пурсид Пилотус. – Магар намедонӣ, ман қудрат дорам, ки Туро озод

кунам ва қудрат дорам, ки Туро ба салиб мехкӯб кунонам?»¹¹ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Агар ба ту аз боло қудрат дода намешуд, ту бар Ман ҳеч қудрат намедоштӣ. Бинобар ин касе, ки Маро ба ту таслим кардааст, гуноҳи бузургтаре дорад».

¹² Аз ин лаҳза Пилотус кӯшиш кард, ки Ӯро озод кунад, вале мардум фарёд мезаданд: «Агар Ӯро озод кунӣ, ту дӯсти шоханшоҳ нестӣ! Касе, ки худро подшоҳ эълон мекунад, вай душмани шоханшоҳ аст!»

¹³ Вақте ки Пилотус ин суханонро шунид, Исоро берун овард ва дар ҷое ба номи Сангфарш, ки ба забони ибриён онро «Ҷабто» мегуфтанд, ба курсии ҳукмбарорӣ нишаст. ¹⁴ Арафаи иди Начот, қариби нисфирӯзӣ шуда буд. Пилотус ба мардум гуфт: «Ана Шоҳи шумо!» ¹⁵ Онҳо фарёд зада гуфтанд: «Нест кун! Нест кун! Ӯро мехкӯб кун!» «Шумо мехоҳед, ки ман Шоҳи шуморо мехкӯб кунам?» — гуфт Пилотус. Коҳинони калон ҷавоб доданд: «Мо ғайр аз шоханшоҳ подшоҳи дигаре надорем!»

¹⁶ Он гоҳ Пилотус Исоро барои мехкӯб кардан ба дасти сарбозон супорид.

Исо ба салиб мехкӯб мешавад

¹⁷ Онҳо Исоро бурданд ва Ӯ то «Ҷойи косахонаи сар», ки ба забони ибриён «Ҷолчото» ном дошт, салиби Худро бардошта, рафт. ¹⁸ Дар он ҷо Ӯро ба салиб мехкӯб карданд ва ҳамроҳи Ӯ боз ду нафари дигарро, якеро аз тарафи чап ва дигареро аз тарафи рост ба салибҳо мехкӯб карданд ва Исо дар мобайни онҳо буд. ¹⁹ Пилотус лавҳачаеро нависонда, ба салиб мехкӯб кунонд, ки дар он чунин навишта шуда буд: «Исои Носирӣ, Шоҳи Яҳудиён». ²⁰ Одамони зиёд ин навиштаро хонданд, чунки ҷое, ки Исо мехкӯб шуд, аз шаҳр дур набуд ва он суханон ба забонҳои ибрӣ, лотинӣ ва юнонӣ навишта шуда буданд.

²¹ Коҳинони калони яҳудиён ба Пилотус гуфтанд: «„Шоҳи яҳудиён“ нанавис, балки бинавис, ки „Ин Одам «Ман Шоҳи яҳудиён ҳастам» мегуфт“». ²² «Ҷамон чи ки навиштам, мемонад», — ҷавоб дод Пилотус.

²³ Баъд аз он ки сарбозон Исоро мехкӯб карданд, либоси Ёро гирифта, аз рӯи шумораи сарбозон ба чор қисм тақсим карданд. Куртаи Ёро ҳам гирифтанд. Ин курта яклухт бофта шуда буд ва ҷойи дарз надошт. ²⁴ Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Биёед, инро пора намекунему қуръа партофта мебинем, ки соҳиби он кӣ мешавад».

Дар навиштаҷот омадааст: «Куртаи Маро дар байни худ тақсим карданд ва бар либосҳоям қуръа партофтанд».* Барои иҷро шудани ин навиштаҷот ҳамаи ин ба амал омад. ²⁵ Чунин буд амали сарбозон.

Дар назди салиби Исо модар ва холааш, Маряи зани Клӯпо ва Маряи Маҷдалия истода буданд. ²⁶ Исо модари Худ ва дар назди ӯ шогирди дӯстдоштаашро дида, ба модараш гуфт: «Модар, ана ин писари туст». ²⁷ Баъд ба он шогирд гуфт: «Ана, ин модари туст». Аз ҳамон вақт он шогирд модари Исоро ба хонаи худ бурд.

Марги Исо

²⁸ Баъд аз ин Исо донист, ки ҳама чиз иҷро шуд ва барои ба амал омадани пешгӯиҳои навиштаҷот гуфт: «Ташна мондам!»

²⁹ Дар он ҷо як косаи пур аз сирко буд ва латтаеро гирифта, ба сирко тар карданд ва ба нӯги пояи растании зуфо гузошта, ба лабони Ё наздик оварданд. ³⁰ Чун Исо сиркоро чашид, гуфт: «Иҷро шуд!» Баъд сар ҳам карда ҷон дод.

³¹ Он рӯзи тайёри ба рӯзи шанбе буд, ки ба иди бузург рост омад. Бинобар ин сардорони яҳудӣ намехостанд, ки часади мехкӯбшудагон дар салиб бимонад. Барои ҳамин онҳо аз Пилотус дархост карданд, ки пойҳои мехкӯбшудагонро шикананд ва часади онҳоро аз салиб ба поён фароранд. ³² Сарбозон омада, аввал пойҳои шахси мехкӯбшудаи якум ва баъд мехкӯбшудаи дуюмро шикастанд. ³³ Вале вақте ки ба Исо наздик омаданд, диданд, ки Ё мурдааст, бинобар ин пойҳои Ёро нашикастанд.

* 19:24 Забур 21:19

³⁴ Яке аз сарбозон бо найза ба пахлуи Исо зад ва ҳамон дам аз бадани Ҷ хун ва об чорӣ шуд.

³⁵ Касе, ки тамоми ин ходисахоро дидааст, шаҳодат медиҳад, то шумо низ имон оваред. Шаҳодати ӯ рост аст ва ӯ медонад, ки ҳақиқатро мегӯяд. ³⁶ Ҳамаи ин барои он ба амал омад, ки гуфтаҳои навиштаҷот, ки «Ҳеч як устухони Ҷ шикаста нахоҳад шуд»* иҷро шаванд. ³⁷ Боз дар дигар ҷойи навиштаҷот гуфта шудааст, ки «Онҳо ба касе нигоҳ хоҳанд кард, ки Ҷро найза заданд».**

Дафни Исо

³⁸ Баъд аз он Юсуф, аз шаҳри Ромо, ки аз тарси роҳбарони яҳудӣ шогирди махфии Исо буд, аз Пилотус иҷозат хост, ки ҳасади Исоро гирад. Пилотус иҷозат дод ва ӯ омада, ҳасади Исоро гирифт. ³⁹ Никудимус, ки пештар шабона ба дидани Исо омада буд, низ омад ва қариб сию чор кило мурри моеи хушбӯӣ бо гиёҳи дорувор омехтаро бо худ овард. ⁴⁰ Онҳо аз рӯйи расми яҳудиён ҳасади Исоро гирифта, онро бо ҳамон равшанҳои хушбӯӣ молида, ба кафан печонданд. ⁴¹ Дар назди ҷойи меҳкӯб шудани Исо боғе буд. Дар он боғ қабри наве буд, ки ханӯз касе дар он дафн нашуда буд. ⁴² Азбаски арафаи рӯзи шанбеи яҳудиён буд ва қабр ҳам наздик буд, Исоро дар он ҷо дафн карданд.

Зиндашавии Исо

20 ¹ Пагоҳии барвакти рӯзи якуми ҳафта, яъне якшанбе, ханӯз равшан нашуда, Марями Мачдалия ба сари қабр омад ва дид, ки санг аз даромадгоҳи он гирифта шудааст. ² ӯ давида назди Шимъони Петрус ва шогирди дигар, ки Исо ӯро дӯст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Онҳо Ҳоҷаи моро аз қабр бурдаанд ва мо намедонем, ки Ҷро дар кучо гузоштаанд».

* 19:36 Ҳуруҷ 12:46; Ададҳо 9:12

** 19:37 Закарё 12:10

³ Пас Петрус ва он шогирди дигар ба тарафи қабр равона шуданд. ⁴ Ҳардуи онҳо медавиданд, вале шогирди дигар аз Петрус тезтар давида, аввалин шуда ба сари қабр расида омад. ⁵ Ӯ ҳам шуда кафанро дид, вале ба даруни қабр надаромад. ⁶ Ӯ паси ӯ Шимъуни Петрус ҳам давида омад. Вай ба даруни қабр даромада дид, ки кафан ҳаст ва ⁷ матое, ки дар сари Исо буд, на бо кафан, балки дар каноре чудо печонда шудааст. ⁸ Он гоҳ шогирди дигар ҳам, ки аввалин шуда ба сари қабр омада буд, ба қабр даромаду ҳамаи инро дида имон овард. ⁹ Онҳо ханӯз суханони навиштаҷотро намефаҳмиданд, ки дар бораи Ӯ гуфта шуда буд, ки бояд баъд аз марг зинда шавад. ¹⁰ Шогирдон ба хонаашон баргаштанд.

Исо ба Маряи Мачдалия аён мешавад

¹¹ Аммо Марям берун аз қабр истода гирия мекард. Ӯ гириякунон ҳам шуда ба даруни қабр нигоҳ кард ¹² ва дар ҷое, ки пештар Исо гузошта шуда буд, ду фариштаи сафедпӯшро дид, ки яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пойҳояш нишастанд. ¹³ «Эй зан, чаро гирия мекунӣ?» — пурсиданд онҳо. Марям ба онҳо ҷавоб дод: «Хочаи маро бурдаанд ва ман намедонам, ки Ӯро дар кучо гузоштаанд».

¹⁴ Инро гуфта, ӯ ба қафо рӯ гардонда дид, ки дар рӯ ба рӯи ӯ Исо истодааст. Вале ӯ надонист, ки ин Исо аст. ¹⁵ Исо ба вай гуфт: «Эй зан, чаро гирия мекунӣ? Ту киро мечӯӣ?» Марям Ӯро боғбон фикр карда ба Ӯ гуфт: «Эй хоҷа, агар ту Ӯро бурда бошӣ, ба ман бигӯӣ, ки дар кучо гузоштаӣ, то Ӯро гирифта барам». ¹⁶ «Эй Марям!» — гуфт Исо. Марям рӯ оварда, фарёд зад: «Эй Раббунӣ!» Маънои «Раббунӣ» дар забони ибронӣ устод аст. ¹⁷ Исо ба ӯ гуфт: «Ба Ман даст нарасон, ки ханӯз ба пеши Падар боло нарафтаам. Лекин назди бародаронам рафта бигӯ, ки Ман назди Падари Ман ва Падари шумо ва ба назди Худои Ман ва Худои шумо меравам». ¹⁸ Маряи Мачдалия ба назди шогирдон омада гуфт: «Ман Худованд Исоро дидам!» Инчунин суханони Исоро, ки ба ӯ гуфта буд, ба онҳо нақл кард.

Исо ба шогирдонаш аён мешавад

¹⁹ Бегоҳии рӯзи якуми ҳафта, яъне рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон якҷоя чамъ шуда, аз тарси роҳбарони халқ дархоро маҳкам баста менишастанд, Исо даромаду дар миёни онҳо истода гуфт: «Ба шумо сулҳу озоиштагӣ меҳоҳам!» ²⁰ Инро гуфта, дастҳо ва паҳлуяшро ба онҳо нишон дод. Шогирдон аз дидани Худованд Исо хурсанд шуданд. ²¹ «Ба шумо сулҳу озоиштагӣ меҳоҳам! – такрор кард Исо. – Чунон ки Падар Маро фиристодааст, Ман низ шуморо мефиристам».

²² Баъд аз ин суҳбатон Ӯ ба сӯйи онҳо пуф карда гуфт: «Рӯҳулқудсро қабул кунед!» ²³ Гуноҳҳои касонеро, ки бубахшад, ба онҳо бахшида мешаванд ва онҳоеро, ки набахшад, гуноҳ дар гардани онҳо мемонад».

Исо ва Тумо

²⁴ Тумо яке аз он дувоздаҳ шогирди Исо, ки боз Дугоник номида мешуд, ҳангоми омадани Исо дар он ҷо ҳамроҳи онҳо набуд. ²⁵ Шогирдони дигар ба ӯ гуфтанд: «Мо Худованд Исо-ро дидем!» Вале ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «То бо чашмони худам пайҳои меҳро дар дастони Ӯ набинам ва ангуштамро ба он нагузорам ва дастамро ба захми паҳлуяш намонам, бовар намекунам!»

²⁶ Баъд аз як ҳафта шогирдон боз чамъ омаданд ва Тумо ҳам ҳамроҳи онҳо буд. Дар баста буд, вале Исо даромада, дар миёни онҳо истода гуфт: «Ба шумо сулҳу озоиштагӣ меҳоҳам!» ²⁷ Баъд ба Тумо гуфт: «Ангуштатро ба ин ҷо гузору дастонамро бин ва дастатро ба захми паҳлуям гузор! Дигар шубҳа накуну бовар кун!» ²⁸ Тумо ба Исо ҷавоб дод: «Эй Худованди ман ва Худои ман!»

²⁹ Он гоҳ Исо ба ӯ гуфт: «Магар аз сабаби он бовар мекунӣ, ки Маро мебинӣ? Вале хушбахтанд онҳое, ки Маро надида имон овардаанд».

Мақсади навиштани ин китоб

³⁰ Исо дар ҳузури шогирдони Худ бисёр мӯъҷизоти дигареро ҳам нишон дода буд, ки дар бораи онҳо дар ин китоб гуфта на-шудааст. ³¹ Вале ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Масех, яъне Таъйиншуда ва Писари Худо будани Исо имон оваред ва бо имон ба воситаи қудрати номи Ҷ хаёти абадӣ ёбед.

Исо ба ҳафт шогирдаш аён мешавад

21 ¹ Баъд аз ин Исо дар канори баҳри Табария бори дигар ба шогирдони Худ зоҳир шуд. Зоҳир шудани Ҷ ин тавр ба амал омад: ² Шимъуни Петрус, Тумо, ки боз Дугоник номида мешуд, Натаноил, ки аз аҳли Қонои Чалил буд, ду писари Забдой ва ду шогирди дигари Ҷ – ҳама дар як ҷо ҷамъ омада буданд. ³ Шимъуни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман ба сайди моҳӣ меравам». «Мо ҳам ҳамроҳи ту меравем», – гуфтанд дигарон.

Онҳо рафта ба қайқ савор шуданд, аммо он шаб чизе сайд накарданд.

⁴ Вақти баромади офтоб Исо дар соҳил истода буд. Аммо шогирдон нафаҳмиданд, ки ин Исо аст. ⁵ Исо аз онҳо пурсид: «Эй бародарон, ягон моҳӣ сайд кардед?» «Не», – ҷавоб доданд онҳо. ⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Тӯрро аз тарафи рости қайқ партоед ва моҳӣ медоред». Онҳо тӯр партофтанду аз сабаби зиёд будани моҳӣ онро ба қайқ кашида натавонистанд. ⁷ Он шогирде, ки Исо ӯро дӯст медошт, ба Петрус «Ин Худованд Исо аст!» гуфт. Ҳамин ки Шимъуни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, либосашро пӯшида, чунки либосашро кашида буд, худро ба об партофт. ⁸ Шогирдони дигар бо қайқ ба тарафи соҳил ҳаракат карда, тӯри пур аз моҳиро аз паси худ кашида оварданд. Онҳо аз соҳил на он қадар дур буданд, тахминан дар масофаи сад қадам.

⁹ Вақте онҳо ба соҳил расиданд, гулханеро диданд, ки рӯйи он моҳӣ гузошта шудааст ва дар паҳлӯи он нон ҳам буд. ¹⁰ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Аз моҳихои сайд кардаатон биёред».

¹¹ Шимъуни Петрус ба қайқ даромада, тӯри пур аз яксаду панҷоҳу

се моҳии калонро ба сохил кашида баровард. Бо вучуди ин қадар зиёд будани моҳӣ тӯр қанда нашуд. ¹² Исо ба онҳо гуфт: «Биёед ва ноништа кунед». Аз шогирдон касе ҷуръат накард, ки «Ту кистӣ?» гуфта бипурсад, чунки онҳо фаҳмиданд, ки ин Худованд аст. ¹³ Он гоҳ Исо пеш омада, нонро гирифтӣ дар байни онҳо тақсим кард, инчунин, моҳихоро ҳам. ¹⁴ Ин бори сеюм буд, ки Исо баъд аз зинда шуданаш аз мурдагон, Худро ба шогирдон нишон дод.

Исо ва Петрус

¹⁵ Баъд аз хӯрдани хӯрок Исо ба Шимъуни Петрус гуфт: «Эй Шимъуни писари Юҳанно, оё ту Маро аз онҳо бештар дӯст медорӣ?» «Бале, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Барраҳои Маро бичарон», — гуфт Исо. ¹⁶ Бори дуюм Исо ба ӯ гуфт: «Эй Шимъуни писари Юҳанно, ту Маро дӯст медорӣ?» «Бале, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Гӯсфандони Маро ҷӯпонӣ кун», — гуфт Исо. ¹⁷ Бори сеюм Исо ба ӯ гуфт: «Эй Шимъуни писари Юҳанно, ту Маро дӯст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки Исо бори сеюм аз ӯ мепурсад, ки ӯро дӯст медорад ё не. «Худованд, ба Ту ҳама чиз маълум аст, — гуфт ӯ ба Исо. — Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам». Исо ба ӯ гуфт: «Гӯсфандони Маро бичарон. ¹⁸ Ба ту сухани ҳақ ва ростро ме-гӯям, вақте ки ҷавон будӣ, худат камарбандатро баста ба ҳар ҷое, ки мехостӣ, мерафтӣ, вале вақте ки пир мешавӣ, дастҳои худро дароз мекуни ва каси дигар камарбандатро баста ба ҷое, ки намехоҳӣ, туро мебарад».

¹⁹ Бо ин суханон Исо ба Петрус фаҳмонд, ки ҷӣ гуна мурдани Петрус Худоро шуҳрату ҷалол хоҳад дод. Баъд ба Петрус гуфт: «Аз паси Ман биё».

Исо ва шогирди дӯстдоштааш

²⁰ Петрус ба ақиб нигоҳ карда, шогирдеро дид, ки Исо ӯро дӯст медошт. Ӯ аз паси онҳо меомад. Ин ҳамон шогирде буд,

ки дар вақти таоми шом хӯрдан ба Исо така карда пурсида буд: «Эй Хоча, кӣ ба Ту хиёнат мекунад?» ²¹ Инак, Петрус ўро дида, аз Исо пурсид: «Эй Худованд, бо ӯ чӣ мешавад?» ²² Исо ҷавоб дод: «Агар Ман хоҳам, ки ӯ то вақти бозгаштанам зинда монад, ин ба ту чӣ дахл дорад? Ту аз паси Ман биё!»

²³ Бинобар ин дар байни имондорон овозае паҳн шуд, ки гӯё он шогирд намемирад. Аммо Исо ба ӯ нагуфт, ки ӯ намемирад. Ӯ фақат гуфт, ки «Агар Ман хоҳам, ки ӯ то бозгаштанам зинда монад, ин ба ту чӣ дахл дорад?» ²⁴ Ин ҳамон шогирдест, ки ҳамаи инро навиштааст ва дар бораи ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва мо медонем, ки шаҳодати ӯ рост аст.

²⁵ Инчунин Исо боз бисёр қорҳои дигарро ҳам кардааст. Агар ҳамаи онҳо навишта мешуданд, ба гумонам дар тамоми олам барои ин қадар китоби навишташуда ҷой ёфт намешуд.

КОРНОМАИ ФИРИСТОДАГОН

Пешгуфтор

Ин китоби дуҷуми Луқо, ки рафиқ ва ҳамкори Павлуси фиристода буд, ба Теофилус ном шахс навишта шудааст (1:1). Муаллиф аллақай дар боби аввали китоб диққати хонандаро ба мақсади Худованд Исо дар бораи он ки «аз Уршалим сар карда, дар тамоми сарзамини Яҳудия, Сомара ва ҳатто то канори дунё» (1:8) хушхабар эълон карда шавад, чалб месозад. Агар Луқо дар китоби аввалаш «дар бораи ҳама қору таълимоте, ки Исо сар кард» навишта бошад, дар китоби Корномаи Фиристодагон ба мо хабар медиҳад, ки чӣ тавр Исо ба воситаи Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо қори Худашро дар замин идома медиҳад.

Луқо нақли худро аз рӯйи фаъолияти ду фиристодаи бузург Павлус ва Петрус тартиб додааст. Аз бобҳои аввали китоб сар карда, мо меҳонем, ки аз рӯйи даъвати Петруси фиристода бисёр яҳудиён ба Худованд будани Исои Масеҳ имон меоранд. Баъдтар Худованд ба воситаи ҳуди Петрус даромадгоҳи Чамоати умумичаҳониро ба рӯйи ғайрияҳудиён низ мекушояд. Қисми дуҷуми китоб ба фаъолияти Павлуси фиристода бахшида шудааст, ки марди бисёр динпараст буд, чунки аз кӯдакӣ дар дини яҳудӣ калон шуда, азоб додани пайравони Исоро қарзи динии худ медонист. Аммо баъд аз воҳӯрии ғайриҷашмдошт бо Исои Масеҳ ӯ яке аз пайравони боғайраттарини Исои Масеҳ мешавад. Луқо аз қисми дуҷуми китоб воқеаҳои бо истифода

аз чонишини «мо» тасвир мекунад ва бо ин восита хонандаро хабардор менамояд, ки худи ӯ шахсан Павлусро дар сафарҳо хамроҳӣ кардааст.

Бо паҳн шудани хушхабар дар бораи Исои Масеҳ, дар минтақаҳои гуногун ҷамоатҳои имондорон барпо мешуданд. Ҷамоат ҷамъи одамоне буд, ки ба Исои Масеҳ имон доштанд ва онҳо барои парастииш, дуо ва дастгирии якдигар ҷамъ мешуданд. Ҷамоати аввалин вақте барпо шуд, ки Рӯҳулқудс имондоронро фаро гирифт ва онҳо ҳамарӯза барои дуо ҷамъ мешуданд (2:44-47).

Яке аз мавзӯҳои ин китоб таъмид аст. Таъмид анъанаи динии пайравони Исои Масеҳ мебошад. Вақте ки касе аз гуноҳхояш тавба карда, ба Исои Масеҳ имон меовард, ӯро ҳамчун рамзи шуста шудани гуноҳхояш дар оби дарё таъмид медоданд. Таъмид дар ин китоб ба таври дигар низ истифода шудааст. Вақте Рӯҳулқудс касеро фаро мегирад, инро таъмиди Рӯҳулқудс мегӯянд.

Инчунин Луқо дар бораи таъкиботи бузурге, ки ба сари имондорони аввалин меояд, нақл мекунад ва мефаҳмонад, ки новобаста ба азобу машаққатҳои зиёд чӣ тавр дар тамоми шоханшоҳии Рум ҷамоатҳои имондорон ташкил карда мешаванд ва чӣ гуна хабари хуш дар бораи Исои Масеҳ дар пойтахти дунёи қадим, яъне Рум паҳн мешавад.

Сарсухан

1 ¹ Теофилуси мухтарам, дар китоби якумам ба шумо дар бораи хама қору таълимоте, ки Исо сар кард, навишта будам, ² яъне то вақте ки Ӯ ба воситаи Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо ба фиристодагони интихобкардаи Худ фармон дода, ба осмон бурда шуд. ³ Исо баъди азобу маргаш ва пеш аз он ки ба осмон бурда шавад, ба фиристодагонаш бо далелҳои зиёд исбот намуд, ки зинда шуд. Ӯ дар давоми чил рӯз назди онҳо пайдо шуда, дар бораи Подшоҳии Худо ба онҳо нақл мекард. ⁴ Рӯзе, ҳангоме ки ҷамъ омада буданд, ба онҳо чунин фармуд: «Аз шаҳри Уршалим набароед, балки интизори Ҳамоне бошед,

ки Худо Падар ваъда кард ва дар борааш аз Ман шунида будед.⁵ Зеро Яҳё одамонро хамчун рамзи шустани гуноҳҳо дар оби дарё таъмид меод, лекин шумо пас аз чанд рӯз бо Рӯҳулқудс таъмид мегиред».

⁶ Вақте ки чамъ омаданд, аз Ё пурсиданд: «Худовандо, оё вақти он расидааст, ки подшоҳии халқи Исроилро барқарор намой?»

⁷ Исо дар ҷавоб гуфт: «Танҳо Худо Падар қудрати таъин кардани вақту соат дорад ва донистани он ба шумо даркор нест. ⁸Аммо, вақте ки Рӯҳулқудс шуморо фаро мегирад, қувват меёбед ва аз Уршалим сар карда, дар тамоми сарзамини Яҳудия, Сомара ва ҳатто то канори дунё дар бораи Ман шаҳодат хоҳед дод».

Ба осмон бурда шудани Исо

⁹ Исо ин суҳанро гуфта, дар пеши чашми онҳо ба осмон бурда шуд ва абре Ёро аз назарашон пинҳон кард.

¹⁰ Баъди нопадид шуданаш ҳам, онҳо аз осмон чашм наменканданд. Баногоҳ дар наздашон ду марди сафедпӯш пайдо шуда ¹¹ гуфтанд: «Эй мардони чалилӣ, чаро ба осмон нигоҳ мекунед? Ҳамин Исо, чунон ки дар пеши чашматон ба осмон бурда шуд, айнан ҳамон тавр бармегардад».

Интиҳоб шудани Матёс ба ҷойи Яҳудо

¹² Сипас онҳо аз кӯҳи Зайтун ба шаҳри Уршалим баргаштанд. Масофаи байни кӯҳ ва шаҳр тақрибан як километр буд. ¹³ Чун ба шаҳр расиданд, Петрус, Юҳанно, Яъқуб, Андриёс, Филиппус, Тумо, Барталмо, Матто, Яъқуби писари Ҳалфой, Шимъони Ватандӯст ва Яҳудои писари Яъқуб ба ҷойи зисташон — ба болохона баромаданд. ¹⁴ Онҳо чамъ шуда, якдилона пайваста ду мегуфтанд. Баъзе занон, аз он ҷумла, Марями модари Исо ва бародарони Ё низ, хамроҳи онҳо буданд.

¹⁵ Он рӯзҳо Петрус ба имондорон, ки ҳамагӣ тақрибан садубист кас буданд, гуфт:

¹⁶ «Азизон! Дар навиштаҷот Рӯҳулқудс ба воситаи пайғамбар Довуд дар бораи Яҳудо, ки роҳнамои дастгиркунандагони Исо буд, пешгӯӣ кардааст. Он Навишта бояд иҷро мешуд. ¹⁷ Яҳудо ба мо ҳамроҳ буд ва дар хизмат иштирок мекард. ¹⁸ Аммо вай ба музди бадкории худ заминро харид, ки бар он афтада, шикамаш кафид ва рӯдаҳояш баромад. ¹⁹ Ҳама мардуми Уршалим аз ин воқеа хабардор шуда, он заминро бо лафзи худ Ҳақал-Дамо номиданд, ки маънояш „замини хунин“ аст. ²⁰ Дар китоби Забур бошад, чунин навишта шудааст:

„Бигзор манзили вай ҳолӣ бошад ва касе дар он зиндагӣ накунад.“*

Ва

„мақоми роҳбарии ӯро низ дигаре ба уҳда гирад“**.

²¹ Бинобар ин аз байни мардоне, ки бо мо буданд, шахсеро интихоб мекунем, ки Худованд Исоро дар ҳама ҷо ҳамроҳӣ кардааст, ²² яъне аз рӯзе, ки Яҳё Исоро дар об таъмид дод, то рӯзе ки Ӯ аз назди мо боло бурда шуд. Вай бояд ҳамроҳи мо дар бораи зинда шудани Исо шаходат диҳад».

²³ Сипас ду нафарро пешниҳод намуданд: Матёс ва Юсуфро, ки лақабаш Бар-Саббо буд (ӯро Юстус низ меномиданд). ²⁴⁻²⁵ Ва чунин дуо карданд: «Худовандо, Яҳудо хизматашро партофта, ба ҷойи муносибаш рафт. Ҳоло ба мо нишон деҳ, ки аз ин ду нафар киро барои хизмати фиристодагӣ интихоб кардаӣ, чунки Ту дили одамизодро медонӣ».

²⁶ Сипас барои он ду кас танга ҳаво дода, қуръа партофтанд. Қуръа ба номи Матёс баромад ва ӯ ба ёздаҳ фиристода ҳамроҳ шуд.

Рӯҳулқудс фуруд меояд

2 ¹ Дар рӯзи иди Ҳосилот пайравони Исои Масеҳ дар хонае чамъ омада буданд. ² Баногоҳ аз осмон мисли шувваси

* 1:20 Забур 68:26

** 1:20 Забур 108:8

шамоли сахт садое омада, тамоми хонаро, ки дар он нишаста буданд, пур кард. ³Сипас онҳо диданд, ки чизе ба монанди шуълачаҳои оташ чудо-чудо бар ҳар яки онҳо фуруд омад. ⁴Рӯҳулқудс онҳоро фаро гирифт ва онҳо бо забонҳои гуногун гап заданро сар карданд. Ин қобилиятро Рӯҳулқудс ба онҳо мебахшид.

⁵Он вақтҳо дар Уршалим яҳудиёни худотарс истиқомат доштанд, ки аз кишварҳои гуногун омада буданд. ⁶Онҳо тӯда шуда сӯйи садои баланд наздик омаданд ва ҳар яке суханони шогирдонро бо забони модарии худ шунида, хеле ба ҳаяҷон омаданд ⁷ва ҳайрон шуда гуфтанд: «Оё ин одамон аз вилояти Чалил нестанд? ⁸Пас, чӣ тавр ҳар яки мо мешунавем, ки онҳо бо забони модариамон сухан меронанд? ⁹Бинед, мо портиён, модиеён, эломиён, мардуми Байнаннаҳрайн, Яҳудия, Каппадукия, Понтус, вилояти Осиё, ¹⁰Фричия, Памфилия ва Миср ҳастем, вале сухани онҳоро ҳамчун забони худ мефаҳмем. Ҳамчунин аз Либия (ин дар наздикии Қайравон аст), Криту Арабистон ва меҳмонони румӣ, ¹¹яҳудиёну онҳое, ки дини яҳудиро қабул кардаанд, мебошем. Пас, чӣ тавр мо мешунавем, ки ҳар яки онҳо бо забони модарии мо дар бораи корҳои бузурги Худо шаҳодат медиҳанд?» ¹²Онҳо ҳама ҳайрону гаранг шуда, аз ҳамдигар мепурсиданд: «Ин чӣ маъно дошта бошад?»

¹³Вале баъзеи дигар масхарақунон мегуфтанд: «Инҳо майи тоза нӯшида, маст шудаанд».

Сухани Петрус ба мардум

¹⁴Он гоҳ Петрус ва ёздаҳ фиристодаи дигар аз ҷой бархостанд ва Петрус бо овози баланд ба мардум гуфт: «Мардуми Яҳудия ва сокинони Уршалим! Ба сухани ман диққат диҳед. ¹⁵Гумон нақунед, ки инҳо маст ҳастанд. Охир, соат нуҳи саҳар аст-ку?! ¹⁶Баръакс, он чи мебинед, иҷро шудани пешгӯии пайғамбар Юил аст, ки гуфтааст:

¹⁷ „Дар рӯзҳои охир, – мегӯяд Худо,

– Рӯҳи Худро бар ҳама одамон хоҳам рехт ва писарону
духтарони шумо пайғамбарӣ хоҳанд кард.

Ба чавонмардони шумо чизҳои рӯҳонӣ аён хоҳад шуд
ва пиронатон хобҳо хоҳанд дид.

18 Бар ҳамаи ғуломону канизонам Рӯҳамро хоҳам рехт ва
онҳо пайғамбарӣ хоҳанд кард.

19 Аз боло дар осмон муъҷизаҳо ва аз поён дар замин
аломатҳо, яъне хун, оташ ва дуд нишон хоҳам дод.

20 Пеш аз он ки рӯзи бузургу пурчалолои Худованд
бирасад,

Офтоб ба торикӣ ва моҳ ба ранги хун табдил меёбад.

21 Он гоҳ, ҳар касе ки номи Худовандро ба забон гирифта
фарёд кунад, наҷот хоҳад ёфт“*.

22 Мардони Исроил, гӯш кунед! Исои Носирӣ Мардест, ки
ба воситаи Ӯ Худо дар байни шумо корҳои бузург кард ва
муъҷизаву аломатҳо нишон дод. Ин ҳама исбот мекунад, ки
Исои Носирӣ аз ҷониби Худо омадааст, чунон ки худатон низ
медонед. 23 Ӯ мувофиқи нақшаву пешбиниҳои Худо ба дастатон
таслим карда шуд. Шумо Ӯро бо дастони ҷинояткорон мехкӯб
намуда куштед. 24 Аммо марг Ӯро боздошта натавонист, чунки
Худо Ӯро аз ранҷу азоби марг халос намуда, зинда кард.

25 Шох Довуд низ дар бораи Исои Масеҳ чунин гуфтааст:

„Худовандро ҳамеша дар наздам мебинам.

Ӯ аз тарафи дасти ростам меистад, то ки устувор
бошам.

26 Аз ин сабаб дилам шод ва забонам хуш аст.

Ҷисмам низ бо умед хоҳад зист.

27 Зеро Ту намегузорӣ, ки ҷонам дар олами мурдагон
бимонад ва Марди Поки Ту дар гӯр бипӯсад.

28 Ту ба ман роҳҳои ҳаётро нишон додаӣ ва дар ҳузурат
маро аз хурсандӣ пур хоҳӣ кард“**.

* 2:21 Юил 2:28-32

** 2:28 Забур 15:8-11

²⁹ Бародарон! Рӯйирост ба шумо мегӯям: падаркалонии мо Довуд аз олам чашм пӯшид ва ба хок гузошта шуд. Қабрашро ҳам то имрӯз мебинем. ³⁰ Азбаски Довуд пайғамбар буд, ӯ медонист, ки Худо қасам хӯрда ваъда додааст, ки тахташро ба насли ӯ медиҳад. ³¹ Шоҳ Довуд ояндаро дида, фаҳмид, ки Масех, яъне Таъиншудаи Худо зинда мешавад. Бинобар ин, Довуд мегӯяд, ки Худо Ӯро дар олами мурдагон нагузошт ва намонд, ки ҷисми Ӯ дар гӯр бипӯсад. ³² Ҳамин Исоро Худо зинда кард, ки ҳамаи мо шоҳиди он ҳастем. ³³ Сипас Ӯ ба осмон бурда шуда, ба ҷойи бехтарин, яъне аз тарафи дасти рости Худо Падар шинонда шуд ва аз Ӯ Рӯҳулқудси ваъдашударо гирифта, бар мо рехт, чунон ки ҳоло худатон ҳам мебинеду ҳам мешунавед. ³⁴⁻³⁵ Шоҳ Довуд ҳудаш ба осмон набаромадааст, аммо чунин мегӯяд:

„Худованд ба Худованди ман гуфт:

«То даме ки душманонатро зери пойҳоят нагузорам,
дасти ростам бишин»*“.

³⁶ Петрус суханашро давом дода гуфт: «Пас, бигзор тамоми халқи Исроил аниқ бидонад, ки Худо ҳамин Исоро, ки шумо мехкӯб кардед, Худованд ва Масех кардааст».

³⁷ Инро шунида дили одамон хеле ғамгин шуд ва онҳо аз Петрус ва фиристодагони дигар пурсиданд: «Бародарон, акнун мо чӣ кор кунем?»

³⁸ Дар ҷавоб Петрус гуфт: «Барои баҳшида шудани гуноҳхоятон ҳар яки шумо тавба карда, ҳамчун пайрави Исои Масех таъмид гиред ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед гирифт. ³⁹ Зеро Рӯҳулқудс ба шумову наслхоятон ва ба онҳое, ки дур ҳастанд, яъне ба ҳамаи онон, ки аз ҷониби Худованд Худои мо даъват мешаванд, ваъда шудааст».

⁴⁰ Ҳамин тавр Петрус бо суханони зиёд насихаткунон гуфт: «Худро аз ҷазое, ки ба сари ин насли пургуноҳ меояд, начот диҳед!»

* 2:34-35 Забур 109:1

⁴¹ Онҳое, ки сухани Петрусро қабул карданд, таъмид гирифтанд. Он рӯз шумораи ҳамроҳшудагон тақрибан се ҳазор кас буд.

Рафтуомади дӯстонаи имондорон

⁴² Онҳо аз фиристодагон пайваста таълим мегирифтанд ва дар яғонагии бародарона зиндагӣ карда, барои дуову шикастани нон чамъ мешуданд. ⁴³ Азбаски ба воситаи фиристодагон аломату муъҷизаҳои бисёр нишон дода мешуд, ҳама ба тарсу ваҳм афтода буданд.

⁴⁴ Ҳама имондорон якҷоя чамъ мешуданд ва ҳар чизро бо ҳам тақсим мекарданд, ⁴⁵ яъне дорой ва чизҳои худро фурӯхта, ба онҳое, ки муҳтоҷ буданд, кумак мекарданд. ⁴⁶ Ҳар рӯз онҳо якдилона дар маъбади Худо чамъ мешуданд. Хона ба хонаи ҳамдигар гашта, нон шикаста, аз тахти дил шодикунон бо ҳам хӯрок меҳӯрданд. ⁴⁷ Ҳамин тавр онҳо Худоро ситоиш мекарданд ва писанди ҳама мардум буданд. Худованд бошад, ҳар рӯз онҳоеро, ки начот меёфтанд, ба гурӯҳи онҳо илова мекард.

Шифо ёфтани марди ланг

З ¹ Рӯзе Петрус ва Юҳанно ба маъбади Худо мерафтанд. Соат сеи рӯз, яъне вақти дуо буд. ² Назди дарвозаи маъбади Худо, ки Зебо ном дошт, марди ланге менишаст. Вай ланги модарзод буд. Ҳар рӯз ўро оварда назди дарвоза мемонданд, то ки аз одамони ба маъбади Худо меомада садақа пурсад. ³ Вай чун дид, ки Петрусу Юҳанно ба дарвоза медароянд, аз онҳо садақа пурсидан гирифт. ⁴ Петрусу Юҳанно ба вай чашм дӯхтанд ва Петрус гуфт: «Ба мо нигоҳ кун!»

⁵ Шаҳси ланг бо умеди он ки садақа медиҳанд, ба онҳо нигоҳ кард. ⁶ Аммо Петрус ба вай гуфт: «Нукраву тилло надорам, лекин он чи дорам, ба ту медиҳам. Ба номи Исои Масеҳи Носирӣ бархезу роҳ рав!»

⁷ Петрус аз дасти ростав гирифта, ба вай кумак намуд, то ки аз чояш бархезад. Ҳамон лаҳза бучулак ва кафи пойҳои он мард кувват гирифтанд. ⁸ Вай чаҳида хесту ба қадамзанӣ сар кард ва

бо онҳо ба маъбади Худо даромад. Дар он чо вай частухез мекарду Худоро ситоиш менамуд. ⁹ Мардум ҳама диданд, ки вай кадам мезанаду Худоро ситоиш мекунад ва ¹⁰ бениҳоят ҳайрон шуданд. Зеро ӯро шинохтанд, ки пеш вай назди дарвозаи Зебо нишаста садақа мепурсид.

Сухани Петрус ба мардум

¹¹ Чун марди шифоёфта аз Петрусу Юҳанно дур намешуд, мардум ҳайрон шуда ба назди онҳо шитофтанд ва дар айвони Сулаймон чамъ омаданд. ¹² Петрус инро дида, ба мардум гуфт: «Исроилиён! Барои чӣ ҳайрон мешавед? Барои чӣ ба мо чунон нигоҳ мекунед, ки гӯё мо бо қувват ё диндории худ ин одамро ба по монда бошем? ¹³ Худои Иброҳиму Исоқу Яъқуб, яъне Худои падарбузургони мо хизматгори Худ – Исоро шуҳрату ҷалол бахшид. Аммо шумо ӯро таслим кардед ва дар назди Пилотус, ки ӯро озод карданӣ буд, аз ӯ рӯй гардондед. ¹⁴ Шумо Шаҳси пок ва Росткорро рад намуда, аз Пилотус хоҳиш кардед, ки одамкушро озод кунад. ¹⁵ Шумо Офаранда ва сарчашмаи ҳаётро куштед, лекин Худо ӯро аз марг зинда кард ва мо ба он шоҳид ҳастем. ¹⁶ Ин одамро шумо хуб медонеду мешиносед. Ҳоло, хамин ки ба номи Исо имон овард, қувват пайдо кард. Шумо ҳама дидед, ки номи Исо ва имон ба ӯ ин одамро пурра шифо дод.

¹⁷ Акнун, бародарон, ман медонам, ки шумо ва роҳбаронатон ин корро аз нофаҳмӣ кардед. ¹⁸ Аммо Худо он чиро, ки бо забони ҳамаи пайғамбарон пешгӯӣ карда буд, иҷро намуд. Масех, яъне Таъиншудаи Худо бояд азоб мекашид.

¹⁹ Бинобар ин ҳоло тавба карда ба Худо рӯй оваред, то ки гуноҳхоятон шуста шавад. ²⁰ Сипас замоне мерасад, ки Худованд ба шумо қуввати тоза мебахшаду Исои Масехро мефиристад, ки барои шумо таъин шудааст.

²¹ Исои Масех бояд дар осмон бимонад, то даме ки Худо ҳамаи онро, ки дар замони қадим ба воситаи пайғамбарони муқаддасаш ваъда кардааст, барқарор намояд. ²² Мусо чунин

гуфтааст: „Худованд Худои шумо аз байни халқатон ба шумо Пайғамбаре ба мисли ман ба миён хоҳад овард. Шумо бояд ҳамаи он чиро, ки Ӯ мегӯяд, иҷро кунед. ²³Касе, ки ба Ӯ гӯш намекунад, аз халқи Худо дур ва нест карда мешавад“.* ²⁴Аз Самуил сар карда, ҳама пайғамбарон дар бораи ҳамин рӯзҳо пешгӯӣ кардаанд. ²⁵Шумо фарзандони пайғамбарон ҳастед ва аз ин сабаб дар аҳду паймоне, ки Худо бо падарбузургони мо бастааст, ҳисса доред. Зеро Ӯ ба Иброҳим чунин гуфтааст: „Ба воситаи насли ту ҳамаи халқҳои рӯи замин баракат меёбанд“.** ²⁶Инак, Худо хизматгори Худ – Исоро барҳезонда, пеш аз ҳама ба назди шумо фиристод, то ки ҳар яки шуморо баракат дода, аз кирдори бад баргардонад».

Петрус ва Юҳанно дар пеши шӯрои пирон

4 ¹Ҳангоме ки Петрус ва Юҳанно ба мардум сухан мегуфтанд коҳинон, сардори посбонони маъбади Худо ва аъзои мазҳаби саддукӣ зуд ба онҳо наздик омаданд. ²Онҳо аз рафтори фиристодагон ба ғазаб омада буданд, чунки фиристодагон мардумро таълим медоданд ва эълон менамуданд, ки мурдагон ба воситаи Исо зинда хоҳанд шуд. ³Бинобар ин фиристодагонро дастгир карданд ва азбаски аллақай шом шуда буд, онҳоро то субҳ ба дасти посбонон супурданд. ⁴Аммо бисёре аз шунавандагони сухани Петрусу Юҳанно имон оварданд ва шумораи ҳамаи имондорон тақрибан ба панҷ ҳазор расид.

⁵Рӯзи дигар дар Уршалим сардорони яҳудиён ва пирону устодони шарият чамъ омаданд. ⁶Ҳамчунин, Ҳонони саркоҳин, Қаёфо, Юҳанно, Искандар ва дигар аъзои хонаводаи саркоҳин ҳозир буданд. ⁷Онҳо Петрусу Юҳанноро дар миёнаҷо монда пурсиданд: «Бо кадом қувва ё бо номи кӣ шумо марди лангро шифо додед?»

* 3:23 Ибодат 23:29; Такрори Шариат 18:15, 18-19

** 3:25 Ибтидо 22:18; 26:4

⁸ Петрус аз Рӯхулқудс пур шуда ҷавоб дод: «Роҳбарон ва пирони халқ! ⁹ Агар имрӯз мо барои кори нек, яъне барои ҷи гуна ин марди лангро шифо доданамон бозпурсӣ шуда бошем, ¹⁰ пас шумо ва тамоми халқи Исроил бидонед, ки ин мард ба хотири номи Исои Масеҳи Носирӣ пеши шумо солим меистад. Исои Масеҳ ҳамонест, ки шумо мехкӯб карда куштед, аммо Худо Ӯро зинда кард. ¹¹ Ӯ ҳамон:

„сангест, ки шумо бинокорон нодаркор ҳисоб карда,
як сӯ партофтед,
вале он санги асосии таҳкурсии бино гардид*“.

¹² Дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, чунки дар зери осмон ба одамон ҳеҷ номи дигаре дода нашудааст, ки ба воситаи он наҷот ёбем».

¹³ Чун ҳозирон далерии Петрусу Юҳанноро диданд ва пай бурданд, ки онҳо одамони одӣ ва бесавод ҳастанд, бисе ҳайрон шуданд. Ҳамчунин, дарк намуданд, ки онҳо бо Исо мегаштанд. ¹⁴ Аммо дар назди Петрусу Юҳанно истодани марди шифоёфта ро дида, чизе гуфта натавонистанд.

¹⁵ Инак, онҳо фиристодагонро аз шӯрои пирон берун карда, бо ҳам чунин маслиҳат намуданд: ¹⁶ «Бо ин одамон ҷи бояд кунем? Ба тамоми мардуми Уршалим маълум аст, ки ба воситаи онҳо ин муъҷизаи бузург ба амал омад ва мо инро рад карда наметавонем. ¹⁷ Аммо барои дар байни мардум бештар паҳн нашудани ин гап мо бояд онҳоро огоҳ намуда, фармон диҳем, ки дар бораи ин ном минбаъд ба касе даҳон накушоянд».

¹⁸ Инак, фиристодагонро боз даъват карда, фармон доданд, ки дигар ҳаргиз ба номи Исо сухан нагӯянд ва таълим надиханд. ¹⁹ Аммо Петрусу Юҳанно дар ҷавоб гуфтанд: «Худатон фикр кунед, оё дар назари Худо дуруст мешавад, ки мо шуморо бештар аз Худо гӯш кунем?! ²⁰ Мо он чиро, ки дидаему шунидаем, нагуфта наметавонем».

* 4:11 Забур 117:22

²¹⁻²² Сипас онҳо Петрус ва Юҳанноро дубора огоҳ намуда, озод карданд. Синну соли он мард, ки ба таври муъҷизавӣ шифо ёфт, аз чил боло буд ва тамоми халқ Худоро барои ин муъҷиза ситоиш мекард. Бинобар ин онҳо аз мардум тарсида, фиристодагонро чазо надоданд.

Пайравони Масех барои далерӣ дуо мекунанд

²³ Фиристодагон озод шуда, назди ёрони худ омаданд ва ба онҳо суханони коҳинони калону пирони халқро нақл карданд.

²⁴ Сипас онҳо якдилона бо овози баланд ба Худо дуо карданд:

«Эй Молик, Офаридгори замину осмону бахрҳо ва ҳар он чи дар онҳост! ²⁵Ту ба воситаи Рӯҳулқудс, бо забони падарбузурги мо – хизматгорат Довуд чунин гуфтай:

„Чаро ғайрияхудиён ба хашм омаданд
ва мардум қасди беҳуда мекунанд?

²⁶ Шохони замин ба чанг омода шудаанд
ва раисон чамъ омада,
бар зидди Худованд ва Масех,
яъне Таџиншудаи Ў бархостаанд“.*

²⁷ Ҳақиқатан ҳам дар ин шаҳр Ҳиродус, Понтиюс Пилотус, ғайрияхудиён ва мардumi Исроил бар зидди Хизматгори Покат Исо, ки Ўро барои хизмати Худ интиҳоб кардӣ, забон як карданд. ²⁸ Онҳо қарори пешакии Туро, ки бо тавоноӣ ва иродаи Худ қабул карда будӣ, нафаҳмида ичро намуданд. ²⁹ Худовандо, ҳоло ба зӯрии онҳо нигоҳ кун ва ба хизматгорони Худ ёрӣ дех, ки каломи Туро далерона баён кунанд. ³⁰ Ту дастатро дароз намуда, ба номи Хизматгори Покат Исо беморонро шифо дех ва аломату муъҷизаҳо ба амал овар».

³¹ Баъди дуо чое, ки дар он чамъ шуда буданд, ба чунбиш омад. Онҳо ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуда, каломи Худоро далерона эълон мекарданд.

* 4:26 Забур 2:1-2

Самимият ва дастгирии якдигари имондорон

³²Ҳама имондорон якдилу якҷон шуда буданд. Ҳеч кас чизро моли шахсии худ намедонист, балки ҳама чизро умумӣ меҳисобиданд. ³³Фиристодагон бо қувваи бузург дар бораи зиндашавии Худованд Исо шаҳодат меоданд. Ҳамчунин, ғайри бузург бар ҳамаи онҳо буд. ³⁴Дар байнашон муҳтоҷе набуд, чунки онҳое, ки замин ё хонае доштанд, онро фурухта, ³⁵пулашро пеши пойҳои фиристодагон мегузоштанд ва фиристодагон онро ба қадри даркорӣ ба ҳама тақсим мекарданд.

³⁶Дар байни онҳо Юсуф ном левизодае аз қазираи Қиприс буд. Фиристодагон ӯро Барнаббо, яъне «писари дилбардорӣ» низ меномиданд. ³⁷Вай заминашро фурухта, пулашро ба ихтиёри фиристодагон супурд.

Ғуноҳ ва ҷазои Ҳанонийе ва Сафира

5 ¹⁻²Ҳанонийе ном марде низ бо ҳамсараш Сафира дороияшро фурухта, як қисми пулашро бо розигии занаш пинҳон кард ва қисми боқимондашро оварда, ба ихтиёри фиристодагон супурд. ³Петрус ба ӯ гуфт: «Ҳанонийе! Чаро шайтонро ба дилат роҳ дода, як қисми пули заминатро пинҳон кардӣ ва омада, ба Рӯхулқудс дурӯғ гуфтӣ? ⁴Магар заминат пеш аз фурухтан аз они ту набуд? Оё пуле, ки барои заминат гирифтӣ, аз они ту набуд? Пас, чаро чунин кардӣ? Охир ту на ба одамон, балки ба Худо дурӯғ гуфтӣ».

⁵⁻⁶Ҳанонийе ин суханро шунида, ҷо ба ҷо афтоду мурд. Чавонмардон омада часадашро печонданд ва бароварда гӯр карданд. Ҳар касеро, ки ин хабарро мешунид, тарси бузург фаро мегирифт.

⁷Тахминан баъди се соат ҳамсари Ҳанонийе Сафира омад. Ӯ аз ин воқеа беҳабар буд. ⁸Петрус аз вай пурсид:

«Ба ман бигӯ, оё туву шавҳарат заминро ба ҳамин нарх фурухтед?» Зан гуфт: «Ҳа, ба ҳамин нарх».

⁹ Петрус ба вай гуфт: «Чаро шумо забон як кардед, ки Рӯхи Худовандро бисанҷед? Ана онҳое, ки шавхаратро бурда, гӯр карданд, ба дар наздик мешаванд. Онҳо туро низ мебароранд».

¹⁰ Ҳамон лаҳза Сафира пеши пойҳои ӯ афтада ҷон дод. Ҷавонмардон чун даромада диданд, ки ӯ мурдааст, бароварда назди шавхараш гӯронданд. ¹¹ Ин воқеа ба дили ҳамаи имондорону касоне, ки ин хабарро шуниданд, тарси азиме андохт.

Аломот ва муъҷизаҳо

¹² Ба воситаи фиристодагон дар байни мардум муъҷизаву аломоти зиёде нишон дода мешуд. Тамоми имондорон дар айвони Сулаймон якдилона ҷамъ мешуданд. ¹³ Агарчи мардуми Уршалим онҳоро хеле иззату ҳурмат менамуданд, касе ҷуръат намекард, ки ба онҳо ҳамроҳ шавад. ¹⁴ Аммо рӯз ба рӯз мардону занони зиёд ба Худованд имон оварда, ба онҳо ҳамроҳ мешуданд. ¹⁵ Одамон беморони худро ба кӯчаҳо мебароварданд ва бар бистару катҳо мегузоштанд, то ки ҳангоми гузаштани Петрус ақаллан сояи ӯ ба онҳо афтада шифо бахшад. ¹⁶ Ҳатто мардуми гирду атрофи Уршалим беморону онҳоеро, ки аз рӯхҳои нопок азоб мекашиданд, меоварданд ва ҳама шифо меёфтанд.

Азобҳои фиристодагон

¹⁷ Инак, саркоҳин ва ҳамаи онҳое, ки бо вай буданд, яъне намояндагони равияи саддуқӣ, ҳасад хӯрданд ва ¹⁸ фиристодагонро дастгир намуда, ба зиндони шаҳр андохтанд. ¹⁹ Аммо фариштаи Худованд шабона дарҳои зиндонро кушода, онҳоро баровард.

²⁰ Фаришта гуфт: «Равед ва дар маъбади Худо истода дар бо-раи ҳаёти нав ба одамон пурра накл кунед».

²¹ Онҳо ба сухани фаришта гӯш карда, сахаргоҳон ба маъбади Худо омаданд ва ба таълими мардум сар карданд.

Вақте ки саркоҳин бо одамонаш расида омад, шӯрои пирон, яъне ҳамаи пирони халқи Исроилро гирд овард. Сипас фармон дод, ки фиристодагонро аз зиндон биёранд. ²² Аммо посбонон

онхоро дар зиндон наёфтанд ва омада гуфтанд: ²³ «Дарҳои зиндон саҳт маҳкам буданд ва посбонон пеши дарҳо меистоданд, аммо вақте дарҳоро кушодем, дар дохил касе набуд».

²⁴ Ин суҳанро шунида, сардори посбонони маъбади Худо ва коҳинони калон ҳайрон шуданд, ки аз ин чӣ мешуда бошад. ²⁵ Ҳамин вақт шахсе омада ба онҳо хабар дод: «Одамоне ки шумо ба зиндон партофта будед дар маъбади Худо истода, мардумро таълим медиханд!»

²⁶ Дарҳол сардори посбонони маъбади Худо бо сарбозонаш рафта, фиристодагонро ба шӯрои пирон овард. Лекин на бо зӯрӣ, зеро тарсиданд, ки мабодо мардум ҳуди онҳоро сангсор кунанд.

²⁷ Фиристодагонро оварда, дар пеши шӯрои пирон рост монданд ва саркоҳин ба онҳо гуфт: ²⁸ «Оё мо таълим додани ин номро ба шумо қатъиян манъ накарда будем? Шумо чӣ? Тамоми шаҳри Уршалимро аз таълиматон пур кардед ва боз моро айбдор кардан мехоҳед, ки гӯё хуни он одамро мо рехта бошем».

²⁹ Петрус бо фиристодагони дигар дар ҷавоб гуфт: «Мо на ба одамон, балки бештар ба Худо бояд итоат кунем! ³⁰ Худои падарбузургонамон Исоро, ки шумо ба салиб меҳкӯб карда куштед, зинда кард. ³¹ Сипас боло бурда, Ёро ҳамчун Сарвар ва Начотдиҳанда аз дасти росташ шинонд, то ба исроилиён имкон бошад, ки аз гуноҳҳои худ тавба карда, бахшида шаванд. ³² Ҳамаи мо шохиди ин воқеа ҳастем ва Рӯхулқудс низ, ки Ёро Худо ба итоаткорони Худ бахшидааст».

³³ Аз ин суҳан аъзои шӯрои пирон саҳт ҳашмигин шуда, онҳоро куштани шуданд. ³⁴ Аммо Ҷамлиил ном фарисе, ки устои шариат буд ва дар байни мардум иззату эҳтиром дошт, аз ҷояш барҳоста фармуд, ки фиристодагонро ба муддате берун бароранд. ³⁵ Сипас чунин гуфт: «Исроилиён! Хуб фикр кунед, ки бо ин одамон чӣ қор кардан мехоҳед. ³⁶ Пеш аз ин Тавдо ном марде омада буд. Вай худро ким-кӣ гирифт ва тақрибан чорсад кас вайро пайравӣ карданд. Аммо, вақте ки ӯ кушта

шуд, пайравонаш пароканда шуданд ва чизе аз ин боқӣ намонд. ³⁷ Баъди вай, ҳангоми саршумории аҳоли, аз вилояти Чалил Яҳудо омад ва баъзе одамонро аз пасаш бурд. Аммо чун ӯро низ куштанд, ҳамаи пайравонаш пароканда шуданд. ³⁸ Бинобар ин маслиҳат медиҳам, ки ин одамонро ба ҳолашон гузореку озод кунед. Агар мақсаду қорашон аз одамизод бошад, худ аз худ нобуд мешавад, ³⁹ лекин агар аз Худо бошад, шумо онҳоро боздошта наметавонед, балки худро ба Худо зид мекунеду халос».

Ин сухани Ҷамлиил ба онҳо писанд омад. ⁴⁰ Онҳо фиристодагонро дароварда қамчинқорӣ карданд. Сипас амр намуданд, ки дигар ба номи Исо гап назананд, ва баъд озод карданд. ⁴¹ Фиристодагон аз ҳузури шӯрои пирон берун рафтанд ва хурсанд шуданд, ки ба хотири номи Исо сазовори беҳурмати гардиданд. ⁴² Ҳамин тавр онҳо ҳар рӯз дар маъбади Худо ва дар хонаҳо таълим дода, хушхабар мерасонданд, ки Исо Масех, яъне Таъиншудаи махсуси Худо аст.

Интиҳоби ҳафт нафар барои хизмат

Б¹ Он рӯзҳо дар баробари зиёд шудани шумораи шогирдон мушкиле ба миён омад. Яҳудиёни юнонизабон аз яҳудиёни таҳҷоӣ шикоят карданд, ки онҳо ҳангоми тақсими хӯроқи ҳаррӯза бевазанони юнонизабонро ба назар намегиранд. ² Барои ҳамин дувоздах фиристода ҳамаи шогирдонро чамъ намуда гуфтанд: «Агар мо паҳн кардани каломи Худоро як сӯ монда, бо тақсими хӯрок машғул шавем, дуруст намешавад. ³ Бародарон, бинобар ин аз байни худ ҳафт каси некном ва пур аз Рӯҳу ҳикматро интиҳоб намоед, то ки ин вазифаро ба дӯши онҳо гузореку. ⁴ Мо бошем, бо дуову таълим ва мавъъизаи калом машғул шавем».

⁵⁻⁶ Ин пешниҳод ба тамоми ҷамъомадагон писанд омад. Пас онҳо ҳафт касро интиҳоб намуда, ба назди фиристодагон оварданд. Инҳо Истефанус, шахси пур аз имон ва Рӯҳулқудс, инчунин, Филиппус, Прӯхурӯс, Никонӯр, Тимӯн, Парминос

ва Никӯлоус буданд. Никӯлоус аз шаҳри Антокия буда, дини яҳудиरो қабул карда буд. Фиристодагон дастхояшонро бар онҳо ниҳода, дуо карданд, яъне онҳоро ба хизмат таъйин намуданд.

⁷ Ҳамин тавр каломи Худо паҳн мешуд ва дар Уршалим шумораи шогирдон босуръат меафзуд. Ҳатто аз миёни коҳинон нафарони зиёде ба Исои Масех имон оварданд.

Дастгир шудани Истефанус

⁸ Истефанус марде пур аз файзу меҳрубонӣ ва қуввати Худо буд. Ӯ дар байни мардум муъҷизоту аломоти бузург нишон медод. ⁹ Дар он ҷо аз шаҳрҳои Қайравон ва Искандария одамоне буданд, ки ба ҷамоатхонаи Озодон тааллуқ доштанд. Онҳо бо Истефанус баҳс карданд. Ба ин баҳс баъзе одамони вилоятҳои Киликия ва вилояти Осиё ҳамроҳ шуданд. ¹⁰ Аммо ба Рӯху ҳикмати сухани вай муқобилат нишон дода натавонистанд. ¹¹ Сипас онҳо ба чанд кас пинҳонӣ пора дода гуфтанд, ки чунин бигӯянд: «Мо худ шунидем, ки Истефанус бар зидди Мусо ва Худо сухани қуфромез мегуфт».

¹² Ҳамин тавр онҳо мардум ва пирони қавму устодони шариатро бар зидди вай шӯр андохтанд ва Истефанусро дастгир намуда, пеши шӯрои пирон оварданд. ¹³ Сипас шохидони бардурӯғро даъват намуданд, ки чунин гуфтанд: «Ин одам ҳамеша бар зидди ин маъбади пок ва шариати Мусо сухан меронад. ¹⁴ Мо худамон шунидем. Ӯ мегуфт, ки Исои Носирӣ маъбади Худоро вайрон мекунад ва расму ойинеро, ки Мусо ба мо додааст, тағйир медиҳад».

¹⁵ Ҳангоми ин сухан бошандагони шӯрои пирон бодикқат ба Истефанус нигариста, диданд, ки рӯи ӯ мисли рӯи фаришта медурахшид.

Истефанус ба шӯрои пирон сухан мегӯяд

7 ¹ Сипас саркоҳин аз Истефанус пурсид: «Ин гап рост аст?» ² Истефанус дар ҷавоб гуфт: «Бародарон ва падарон, гӯш кунед! Вақте ки бобокалони мо Иброҳим дар кишвари

Байнаннаҳрайн зиндагӣ мекард, яъне, пеш аз он ки ба шаҳри Хорон кӯчад, Худои Бузург ба ӯ зоҳир шуда гуфт: ³ „Ватан ва хешу таборатро гузошта, ба заmine, ки ба ту нишон медиҳам, бирав“*. ⁴ Ҳамин тавр Иброҳим кишвари калдониён, яъне Байнаннаҳрайнро тарк намуда, дар Хорон истикомат кард. Баъди вафоти падараш Худо ӯро аз он ҷо ба заmine, ки шумо ҳоло дар он зиндагӣ мекунад, кӯчонид. ⁵ Лекин аз он барои соҳибӣ қарданаш ба андозаи як пайи пой ҳам ба ӯ замин на- додааст, балки ваъда додааст, ки ин заминро ба ӯ ва сипас ба насли ӯ хоҳад бахшид. Гарчанде ки Иброҳим ҳанӯз фарзанд надошт, ⁶ Худо ба ӯ чунин гуфт: „Насли ту дар сарзамини бе- гона ғариб хоҳад шуд. Онҳоро ғулом намуда, чорсад сол азоб медиҳанд. ⁷ Лекин Ман халкero, ки онҳоро ғулом мегардонад, ҷазо медиҳам ва баъд аз ин насли ту аз он кишвар баромада дар ин ҷо Маро парастииш мекунанд“**. ⁸ Худо ҳамчун нишони паймон бо Иброҳим аҳди хатнаро баст. Бинобар ин, Иброҳим, вақте ки падари Исҳоқ шуд, ӯро дар ҳаштрӯзагиаш хатна кард. Дартар Исҳоқ падари Яъқуб шуд. Яъқуб бошад, падари дувоздах ниёғони мо гардид.

⁹ Падарони мо ҳасад бурда, додари худ Юсуфро ҳамчун ғулом ба Миср фурӯхтанд. Аммо Худо бо Юсуф буд ¹⁰ ва ӯро аз ҳамаи ғамҳояш халос намуд. Худо ба Юсуф дар назари фиръавн, яъне подшоҳи Миср лутфу меҳрубонӣ ва ҳикмату ҳурмат бахшид. Бинобар ин подшоҳ Юсуфро бар Миср ва дарбораш сардор таъин кард. ¹¹ Инак дар тамоми сарзамини Миср ва Канъон гуруснагӣ сар зада, боиси азоби зиёде гардид. Падарони мо ба худ хӯроке намеёфтанд. ¹² Яъқуб чун шунид, ки дар Миср гандум будааст, падаркалонҳои моро бори аввал ба он ҷо фи- ристод. ¹³ Лекин, вақте ки бори дуввум ба Миср омаданд, Юсуф худро ба онҳо ошқор кард ва хонаводаи Юсуф ба фиръавн маълум гардид. ¹⁴ Сипас Юсуф одам фиристод, то ки падараш

* 7:3 Ибтидо 12:1

** 7:7 Ибтидо 15:13-14

Яъкубро бо тамоми хонаводааш, ки ҳамагӣ ҳафтоду панҷ кас буданд, даъват намояд. ¹⁵ Яъкуб ба Миср омад ва дар он ҷо ӯ ва падаркалонҳои мо аз олам чашм пӯшиданд. ¹⁶ Часади онҳоро ба сарзамини Канъон – шаҳри Шакем бурда, дар қабре, ки Иброҳим аз писарони Ҳамӯр бо нуқра харида буд, гузоштанг.

¹⁷ Чун вақти иҷро шудани ваъдаи Худо, ки ба Иброҳим дода буд, наздик шуд, халқи мо дар Миср меафзуд ва бузург мешуд. ¹⁸ Рӯзе ба тахти кишвари Миср фиръавни нав, яъне шоҳи нав нишаст, ки Юсуфро намешинохт. ¹⁹ Ӯ падарони моро ба танг меовард, фиреб медод ва маҷбур мекард, ки кӯдакони навзоди худро бароварда ба марг супоранд.

²⁰ Он рӯзҳо Мусо ба дунё омад. Ӯ кӯдаки хеле зебо буд. Се моҳ ӯро дар хонаи падараш ниғахбонӣ карданд. ²¹ Баъд берун бароварда, ба ҷое гузоштанг ва духтари фиръавн ӯро гирифта ҳамчун писари худ калон кард. ²² Мусо тамоми ҳикмати Мисрро аз худ карда, дар гуфтору кирдор пурзӯр шуд. ²³ Дар чилсолагиаш хост бародарони худ, яъне исроилиёнро хабар гирад. ²⁴ Чун дид, ки марди мисрие як марди исроилиро азоб медиҳад, тарафдорӣ намуд ва аз шахси мисрӣ қасос гирифта ӯро кушт. ²⁵ Мусо фикр кард, ки бародаронаш мефаҳманд, ки Худо онҳоро ба воситаи ӯ наҷот медиҳад, аммо онҳо нафаҳмиданд. ²⁶ Рӯзи дигар Мусо дид, ки ду исроилӣ кашмакаш мекунанд, ва онҳоро ошғӣ додани шуда гуфт: „Эй мардҳо, чаро ҳамдигарро меранҷонед, охир шумо бародар ҳастед-ку?“

²⁷ Аммо марде, ки зӯрӣ мекард, Мусоро тела дода гуфт: „Кӣ туро бар мо раису довар мондааст?!“ ²⁸ Ӯ меҳохӣ, ки маро ҳам мисли он мисрии дирӯза бикӯши?!*“

²⁹ Мусо ин суханонро шунида, аз кишвари Миср гурехт ва дар сарзамини Мидён ғариб шуд. Дар он ҷо ду писари ӯ таваллуд шуд. ³⁰ Аз байн чил сол гузашт. Рӯзе дар биёбон – назди кӯҳи Сино фариштае аз миёни шуълаҳои оташе, ки аз як бутта мебаромад, ба вай зоҳир шуд. ³¹ Ин ходисаро дида Мусо ҳайрон

* 7:28 Ҳуруҷ 2:14

шуд. Чун наздиктар мерафт, то ки онро бехтар бинад, овози Худовандро шунид: ³² „Ман Худои падаронат – Худои Иброхиму Исоқу Яъқуб ҳастам“*. Мусо аз тарс меларзид ва ҳатто ба он нигоҳ карда наметавонист. ³³ „Пойафзоратро каш, – гуфт Худованд, – зеро ҷойи истодаат муқаддас аст. ³⁴ Ман тангии халқамро дар Миср бо чашми Худ дидам ва оҳу нолаи онҳоро шунда фуруд омадам, то ки онҳоро халос кунам. Акнун биё, Ман туро ба Миср мефиристам“**.

³⁵Худо ба воситаи фариштае, ки дар буттаи сӯхтаистода зоҳир шуд, Мусоро ҳамчун раис ва халосгар ба назди исроилиён фиристод, худи ҳамон Мусоро, ки онҳо „кӣ туро бар мо раису довар мондааст“ гуфта рад карда буданд. ³⁶Ҳамин Мусо ҳам дар Миср, ҳам дар назди баҳри Сурх ва ҳам дар биёбон дар давоми чил сол муъҷизаву аломатҳои зиёд нишон дода, одамонро берун овард. ³⁷Ҳамин Мусо ба исроилиён гуфта буд: „Худо аз байни халқатон ба шумо Пайғамбаре ба мисли ман ба миён хоҳад овард“***. ³⁸Ҳамин Мусо мардумро дар биёбон ҷамъ овард. Сипас дар кӯҳи Сино Худо ба воситаи фаришта бо вай гап зад, то ки Мусо каломи ҳаётбахши Худоро ба мо расонад. ³⁹Аммо падарони мо ба Мусо итоат кардан нахостанд, балки ўро рад намуда, дар дил хостанд, ки ба Миср баргарданд. ⁴⁰Онҳо ба бародари Мусо Ҳорун чунин гуфтанд: „Барои мо худоёне бисоз, то ки пешопешамон бираванд. Охир, бо ин Мусо, ки моро аз Миср баровард, намедонем, чӣ ходиса рӯй дод!“**** ⁴¹Он рӯзҳо исроилиён ба худ буге ба шакли гӯсола сохтанд ва ба он бут қурбонӣ карда, аз кори дасти худ шод шуданд ва рақсу бозӣ карданд. ⁴²Аммо Худо аз онҳо рӯй гардонда воғузошт, ки онҳо ба парастии ситорагони осмон сар кунанд. Чунон ки сухани Худо дар китоби пайғамбарон омадааст:

* 7:32 Ҳуруҷ 3:6

** 7:34 Ҳуруҷ 3:5, 7-8, 10

*** 7:37 Такрори Шариат 18:15

**** 7:40 Ҳуруҷ 32:1, 23

„Эй хонадони Исроил!

Оё дар давоми чил сол, ки дар биёбон будед,
қурбониву хадяхоро ба Ман меовардед?

43 Шумо хаймаи Малук, ситораи худоятон Рифон
— бутхоеро, ки барои парастии сохтед, бардошта
мегаштед.

Бинобар ин, шуморо дар чое асир хоҳам кард,
ки аз кишвари Бобил дуртар бошад“.*

44 Охир, дар биёбон падаронамон хаймаи шаҳодат доштанд,
ки Мусо онро бо фармони Худо аз рӯйи намунаи дидааш бун-
ёд карда буд. 45 Падаронамон онро тахти роҳбарии Юшаъ ба
сарзамини Канъон оварданд, ки халқҳои он чоро Худо пешо-
пеши исроилиён бадар меронд. Инак, то замони шоҳ Довуд
хамин хаймаи Худо дар байни мардум буд. 46 Сипас шоҳ Довуд,
ки дар назари Худо лутфу меҳрубонӣ пайдо карда буд, аз Худо
хоҳиш намуд, ки барои Ҷ, яъне барои Худои Яъқуб хонае бисо-
зад. 47 Дар охир на Довуд, балки шоҳ Сулаймон ба Ҷ хона бино
кард. 48 Аммо Худои Таоло дар хонаҳое, ки бо дасти одамизод
сохта шудаанд, зиндагӣ намекунад. Дар ин бора аз забони
пайғамбар чунин омадааст:

49 „Осмон тахти Ман аст ва замин пойандозам.

Чӣ гуна хона барои Ман сохта метавонед? — мегӯяд Ху-
дованд.

— Кучо чойи истирохати Ман шуда метавонад?

50 Оё ҳамаи инро дастони Ман наофариданд?“**

51 Шумо мардуми саркаш ҳастед, ки дилу гӯшҳоятон хатна
нашудааст. Шумо мисли падарони худ ҳамеша ба Рӯҳулқудс
зиддият мекунед. 52 Кадом пайғамбарро медонед, ки ўро па-
дарони шумо озор надода бошанд? Падарони шумо ҳамаи
онҳоеро, ки омадани Росткорро пешгӯӣ мекарданд, мекуш-
танд. Акнун шумо Худи Росткорро таслим карда куштед.

* 7:43 Омӯс 5:25-27

** 7:50 Ишаъё 66:1-2

⁵³Шумо шариатро, ки ба воситаи фариштагон бароятон дода шуда буд, қабул намудед, лекин онро ичро накардед».

Истефанус кушта мешавад

⁵⁴Ҳозирон ин суҳанро шунида аз хашм дандонҳояшонро гичиррос мезанонданд. ⁵⁵Истефанус, ки аз Рӯхулқудс пур шуда буд, ба осмон нигоҳ карда, шукӯху чалоли Худоро дид ва Исоро, ки аз дасти рости Худо меистод.

⁵⁶«Нигаред! – гуфт Истефанус, – осмонро кушода мебинам ва Писари Одамизодро, ки аз дасти рости Худо меистад».

⁵⁷Аммо онҳо гӯшҳояшонро маҳкам карда, бо доду фарёд ба ӯ дарафтоданд. ⁵⁸Сипас ӯро аз шаҳр берун бароварда, сангсор карданд. Дар ин ҳангом он шохидони бардурӯғ, ки Истефанусро тухмат карданд, чомаҳои худро пеши пойҳои чавонмарде гузошта буданд, ки Шоул ном дошт. ⁵⁹Мардум Истефанусро сангсор мекарданд, лекин ӯ дуо мегуфт: «Эй Худованд Исо, рӯҳи маро қабул кун!»

⁶⁰Сипас ба зону афтода, бо овози баланд гуфт: «Худовандо, ин гуноҳро бар дӯши онҳо нагузор».

Инро гуфту чон дод.

Азобҳо имондоронро пароканда мекунад

8 ¹Шоул низ тарафдори куштани Истефанус буд.

Аз ҳамон рӯз сар карда дар шаҳри Уршалим аҳли ҷамоати имондоронро саҳт озор медоданд. Ғайр аз фиристодагон ҳамаи имондорон ба шаҳру дехоти сарзамини Яҳудия ва Сомара пароканда шуданд. ²Ҳамзамон, мардони худотарс омада, Истефанусро ба хок супурданд ва барои ӯ мотам гирифта, саҳт гирия карданд. ³Шоул бошад аз пайи нобуд кардани аҳли ҷамоати масеҳиён буд. Ӯ хона ба хона гашта мардону занонро кашола карда, бурда ба зиндон меандоخت.

⁴Дар баробари ин парокандашудагон, ба ҳар чое ки ме-рафтанд, хушхабар мерасонданд. ⁵Филиппуси шогирди Исо низ дар яке аз шаҳрҳои Сомара ба одамон дар бораи Масех,

яъне Таъиншудаи Худо гап мезад. ⁶Вақте ки мардум суханони Филиппусро шуниданд ва диданд, ки муъчизаҳо нишон медиҳад, ба суханонаш якдилона ва бодикқат гӯш меоданд. ⁷Рӯхҳои нопок бо доду фиғон аз чинзадагон берун мешуданд. Маъюбону шалҳои зиёде шифо меёфтанд ва ⁸дар тамоми шаҳр хурсандии бузурге ҳукмфармо буд.

Беҳурмати Шимъун чодугар ба Худо

⁹Он вақт дар шаҳр Шимъун ном марде буд, ки мардуми Сомараро бо чодугарӣ дар ҳайрат мегузошт ва худро чун шахси бузург вонамуд мекард. ¹⁰Ҳама хурду калон ба ӯ бодикқат гӯш мекарданд ва мегуфтанд, ки вай қувваи бузурги Худост. ¹¹Шимъун солҳои зиёд ҳамаро бо сеҳру ҷодуи худ ҳайрон мекард ва аз ин сабаб мардум ба ӯ бодикқат гӯш мекарданд. ¹²Вале чун ба хушхабаре Филиппус дар бораи Подшоҳии Худо ва Исои Масеҳ гӯш дода, имон оварданд, мардону занон таъмид гирифтанд. ¹³Шимъун ҳам бовар кард. Вай низ таъмид гирифта, аз Филиппус дур намешуд, зеро аз дидани чунин муъчизаву аломатҳои бузург дар ҳайрат монда буд.

¹⁴Дар шаҳри Уршалим фиристодагон чун шуниданд, ки мардуми Сомара ба каломи Худо имон оварданд, ба наздашон Петрусу Юҳанноро фиристоданд. ¹⁵Онҳо расидан замон барои имондорони сомарӣ дуо карданд, то ба онҳо низ Рӯҳулқудс ато шавад, ¹⁶зеро дар Сомара ханӯз Рӯҳулқудс ба касе фуруд наомада буд. Онҳо фақат ба номи Худованд Исо таъмид гирифта буданд. ¹⁷Сипас фиристодагон бар онҳо даст гузоштанд ва ба онҳо Рӯҳулқудс дода шуд. ¹⁸Шимъун чун дид, ки ба восятаи дастгузории фиристодагон Рӯҳ дода мешавад, ба онҳо пул оварда, ¹⁹гуфт: «Ба ман ҳам чунин қудрат диҳед, то ба ҳар кас, ки даст гузорам, Рӯҳулқудс дода шавад».

²⁰Аммо Петрус дар ҷавоб гуфт: «Пулат аз сарат монад. Ту гумон мекуни, ки тухфаи Худоро бо пул харида метавони?!» ²¹Дар ин масъала ба ту ҳаққу ҳиссае нест, чунки дилат дар назари Худо сиёҳ аст. ²²Аз бадии кардаат тавба намуда, ба Худованд

дуо кун, шояд ин нияти бади дилатро бубахшад. ²³Мебинам, ки дилат пур аз хасад ва ту пойбанди гуноҳ ҳастӣ».

²⁴ «Дар ҳаққи ман ба Худованд дуо кунед, — хохиш кард Шимъун, — то аз он чи гуфтед, чизе ба сарам наояд».

²⁵ Сипас фиристодагон дар бораи Исои Масеҳ шаходат дода, каломи Худовандро паҳн карданд ва гашта ба Уршалим равона шуданд. Онҳо роҳравон дар бисёр дехоти сарзамини Сомара хушхабар мерасонданд.

Имон овардани хазинадор

²⁶ Фариштаи Худованд ба Филиппус чунин гуфт: «Бархезу бо роҳи биёбон, ки аз Уршалим ба шаҳри Ғазза меравад, ба чануб бирав».

²⁷⁻²⁸ Ӯ бархоста равона шуд. Дар роҳ ӯ марди ҳабашiero дид, ки барои парастии ба Уршалим сафар карда, акнун ба ватанаш бармегашт. Он мард хизматгор ва ниғаҳбони хазинаи Кандока — маликаи кишвари Ҳабашистон буд. Вай бар аробааш нишаста, китоби пайғамбар Ишаёро мехонд. ²⁹ Рӯхулқудс ба Филиппус гуфт: «Ба ароба наздик шуда, баробари он бирав».

³⁰ Филиппус давида ба он наздик шуд ва шунид, ки марди ҳабашӣ китоби пайғамбар Ишаёро мехонад. Филиппус аз вай пурсид: «Оё маънои он чиро, ки мехонӣ, мефаҳмӣ?»

³¹ Марди ҳабашӣ ҷавоб дод: «Агар касе ба ман нафаҳмонад, чӣ хел фаҳмам?» Пас аз Филиппус хохиш намуд, ки ба ароба савор шуда, бо вай нишинад. ³² Порчае, ки марди ҳабашӣ аз навиштаҷот мехонд, ин буд:

«Ӯ чун гӯсфанде, ки ба куштан бурда мешавад, хомӯш буд ва мисли баррае дар назди пашмтарошон даҳонашро накушод.

³³ Ӯро паст заданд ва аз рӯйи инсоф ҳукм накарданд. Кӣ метавонад дар бораи насли Ӯ суҳан гӯяд? Зеро ҳаёти Ӯ аз замин канда шуд»*.

* 8:33 Ишаёё 53:7-8

³⁴ Ҳазинадор аз Филиппус пурсид: «Ҳохиш мекунам, бигӯ, ки ин суханро пайғамбар дар бораи худаш гуфтааст ё каси дигар?»

³⁵ Филиппус аз ҳамин порчаи навиштаҷот сар карда ба вай дар бораи Исо хушхабар расонд. ³⁶⁻³⁷ Инак, роҳравон онҳо ба ҷойи серобе расиданд ва ҳазинадор гуфт: «Ана об! Чаро таъмид нагирам?!»

³⁸ Сипас ӯ фармуд, ки аробаро боздорад ва ҳар ду – Филиппус ва ҳазинадор, ба об даромаданд. Филиппус ӯро таъмид дод. ³⁹ Чун аз об баромаданд, Рӯҳи Худованд Филиппусро гирифта бурд. Ҳазинадор дигар ӯро надид ва роҳашро хурсандона давом дод. ⁴⁰ Филиппус бошад, дар шаҳри Ашдӯд пайдо шуд. Ӯ шаҳр ба шаҳр гашта то рӯзе, ки ба шаҳри Қайсария расид, дар ҳама ҷо хушхабар эълон мекард.

Имон овардани Шоул

9 ¹ Шоул шогирдони Худовандро бо куштан метарсонд. Ӯ назди саркоҳин омада, ² хоҳиш намуд, ки ба вай барои ҷамоатхонаҳои шаҳри Димишқ номаҳо нависта диҳад, то ҳар касеро, ки пайрави ин Роҳ ёбад, хоҳ мард бошад, хоҳ зан, баста ба Уршалим орад.

³ Ҳангоми роҳ рафтани, дар наздикии шаҳри Димишқ, ногаҳон аз осмон нуре пайдо шуда, Шоулро фаро гирифт. ⁴ Ӯ ба замин афтада, овозе шунид, ки мегуфт: «Шоул, Шоул! Чаро Маро озор медиҳӣ?»

⁵ Шоул пурсид: «Эй Аълоҳазрат, Ту кистӣ?»

Овоз дар ҷавоб гуфт: «Ман ҳамон Исоям, ки озораш медиҳӣ.

⁶ Акнун аз ҷоят хеста, ба шаҳр даро. Дар он ҷо ба ту як кас мегӯяд, ки ҷӣ бояд кунӣ».

⁷ Ҳамсафарони Шоул мисли гунг меистоданд, чунки овозро мешуниданд, аммо касеро намедиданд. ⁸ Шоул аз замин бархоста, чашмонашро кушод, лекин чизеро дида наметавонист. Сипас вайро аз дасташ гирифта ба Димишқ оварданд. ⁹ Дар он ҷо се рӯз нобино монд ва чизе намехӯрду наменӯшид.

¹⁰ Инак, дар шаҳри Димишқ Ҳанониё ном шогирде буд. Худованд ба вай аён шуда гуфт: «Ҳанониё!»

Ҳанониё дар ҷавоб гуфт: «Лаббай, Худованд».

¹¹ Худованд гуфт: «Бархез ва ба кӯчае, ки Рост ном дорад, бирав! Дар он ҷо хонаи Яхудоро ёфта, мардеро аз шаҳри Тарсус бипурс, ки Шоул ном дорад. Вай хозир дуо мекунад, ¹² ва ба ӯ аён шуд, ки Ҳанониё ном марде омада, бар ӯ даст гузошта, чашмонашро бино мекунад».

¹³ Ҳанониё гуфт: «Худовандо! Дар бораи ин одам аз бисёр касон шунидам, ки дар Уршалим ба пайравони Ту хеле бадӣ кардааст.

¹⁴ Дар ин шаҳр низ ӯ аз кохинони калон иҷозат дорад, ки ҳамаи онҳоеро, ки номи Туро ба забон мегиранд, дастгир намояд».

¹⁵ Аммо Худованд гуфт: «Бирав! Зеро Ман вайро ҳамчун асбоби Худ интиҳоб кардаам, то ки номи Маро назди ғайрияҳудиён, подшоҳон ва исроилиён эълон намояд. ¹⁶ Ман ба ӯ нишон медиҳам, ки ба хотири номи Ман бояд чӣ қадар азоб кашад».

¹⁷ Ҳанониё рафта, он хонаро ёфтӯ даромад ва бар Шоул даст гузошта гуфт: «Бародар Шоул, Худованд Исо, ки дар роҳ ба ту зоҳир шуд, маро ба наздат фиристод, то ки чашмонат бино шаванд ва аз Рӯҳулқудс пур шавӣ».

¹⁸ Ҳамон лаҳза аз чашмони Шоул гӯё пардае гирифта шуд ва ӯ бино гардид.

Сипас Шоул барҳеста, таъмид гирифт ва ¹⁹ хӯрок хӯрда, қувват ёфт.

Шоул дар шаҳри Димишқ

Шоул якчанд рӯз бо шогирдони Исо дар Димишқ монд. ²⁰ Вай дарҳол ба ҷамоатхонаҳои яҳудиён рафта, дар бораи Исо гап зад, ки ӯ Писари Худост. ²¹ Шунавандагон ҳайрон шуда мегуфтанд: «Ин ҳамон одам нест, ки дар Уршалим пайравони ин Шаҳсро нобуд мекард? Оё ба ин ҷо низ барои ҳамин наомадааст, ки онҳоро дастгир намуда, назди кохинони калон барад?»

²² Шоул рӯз ба рӯз дар эълон кардани хушхабар пурзӯртар мешуд. Вай ба яҳудиёни Димишқ Масех, яъне Таъиншудаи

Худо будани Исоро чунон исбот менамуд, ки онҳо дар ҷавоб ҷизе гуфта наметавонистанд.

²³ Баъди гузаштани якчанд рӯз яҳудиён қасд карданд, ки Шоулро бикӯшанд. ²⁴Аммо Шоул аз нияти онҳо хабардор шуд. Азбаски онҳо бо ин мақсад шабу рӯз назди дарвозаи шаҳр истода, ӯро мепоиданд, ²⁵хамроҳонаш шабона ӯро ба сабаде гузошта, аз сӯроҳии девори шаҳр поён фуруварданд.

Шоул дар шаҳри Уршалим

²⁶ Шоул ба шаҳри Уршалим омада, хост, ки ба шогирдони Исои Масеҳ ҳамроҳ шавад, аммо онҳо аз ӯ тарсиданд. Онҳо бовар намекарданд, ки Шоул шогирди Масеҳ шудааст. ²⁷Лекин Барнаббо ӯро ба назди фиристодагон оварда, ба онҳо нақл намуд, ки чӣ тавр Шоул дар роҳ Худовандро дидаасту Худованд бо ӯ гап задааст ва чӣ гуна вай дар шаҳри Димишқ дар бораи Исо далерона гап мезад.

²⁸ Ҳамин тавр Шоул бо шогирдон дар Уршалим рафтуомад карда, дар бораи Худованд далерона гап мезад. ²⁹ Вай бо баъзе яҳудиёни юнонизабон гуфтугӯ ва баҳс менамуд, аммо онҳо аз пайи куштани ӯ буданд. ³⁰ Имондорон аз ин боҳабар шуда, ӯро ба бандари шаҳри Қайсария бурданд ва аз он ҷо ба шаҳри Тарсус гусел карданд.

³¹ Он рӯзҳо аҳли ҷамоати имондорон дар тамоми сарзамини Яҳудияву Чалилу Сомара оромӣ ёфта, худотарсона зиндагӣ мекарданду бо ёрии Рӯҳулқудс пурзӯр ва зиёд мешуданд.

Шифо ёфтани Аниёс

³² Петрус тамоми ноҳияро гашта, ба назди имондорони шаҳри Лудда омад. ³³ Дар он ҷо Аниёс ном мардERO дид, ки ҳашт сол боз шал дар ҷойгаҳаш мехобид. ³⁴ Петрус ба вай гуфт: «Аниёс, Исои Масеҳ туро шифо медиҳад. Бархезу ҷойгаҳатро ҷамъ кун».

Марди шал дарҳол аз ҷояш хест. ³⁵ Мардуми шаҳри Лудда ва дашти Шорӯн ӯро сиҳат дида, ба Худованд рӯй оварданд.

Зинда шудани Тобито

³⁶Хамчунин, дар шаҳри Ёфо Тобито ном шогирди Исо зиндагӣ мекард, ки маънои номаш «ғизол» аст. Ў зани некӯкор буда, хайроти зиёд мекард. ³⁷Рӯзе вай бемор шуда мурд. Часади ӯро шуста, дар болохона гузоштанд.

³⁸Шогирдон чун шуниданд, ки Петрус дар шаҳри Лудда аст, ки ба шаҳри Ёфо наздик буд, ду касро ба наздаш фиристода, хоҳиш намуданд, ки зуд ба пеши онҳо биёяд. ³⁹Петрус дарҳол бо онҳо рафт.

Чун расид, ӯро ба болохона бароварданд. Дар болохона бевазанон Петрусро ихота намуда, гириякунон, чомаву куртаҳои дар зиндагиаш дӯхтаи Ғизолро ба ӯ нишон медоданд. ⁴⁰Лекин Петрус хоҳиш намуд, ки онҳо берун бароянд. Сипас зону зада, дуо кард ва ба часад нигариста гуфт: «Тобито, бархез!»

Тобито чашмонашро кушода, Петрусро дид ва аз чояш хеста, нишаст. ⁴¹Петрус ӯро аз дасташ гирифта ба по хезонд ва имондоронро ҳамроҳи бевазанон даъват карда, ӯро зинда нишон дод. ⁴²Ин воқеа дар тамоми Ёфо овоза шуд ва одамони бисёре ба Худованд Исо имон оварданд.

⁴³Петрус муддате дар шаҳри Ёфо монд ва дар хонаи Шимъони чармгар зиндагӣ кард.

Фаришта ба Корнилиус гап мезанад

10 ¹Дар шаҳри Қайсария марде бо номи Корнилиус зиндагӣ мекард. Ў мирисади лашкаре буд, ки Италиявӣ ном дошт. ²Корнилиус ва тамоми хонаводааш одамони диндору худотарс буданд. Ў ба мардум бисёр хайр менамуд ва ҳамеша ба Худо дуо мекард. ³Рӯзе, тақрибан соати се, ба Корнилиус фариштаи Худо аён шуд ва ба ӯ наздик омада, гуфт: «Корнилиус!»

⁴Ў тарсон, аз фаришта чашм нақанда, гуфт: «Лаббай, эй Аълоҳазрат».

Фаришта ба вай гуфт: «Худо дуоятро шунид ва хайроти туро қабул кард. ⁵Акнун ба шаҳри Ёфо одам бифирист, то ки

Шимъуни лақабаш Петрусро ба наздат даъват кунад. ⁶ Ҳоло ӯ дар хонаи Шимъуни чармгар, ки дар соҳили баҳр мебошад, меҳмон аст».

⁷ Вақте фариштае, ки бо ӯ гап мезад, нопадид шуд, Корнилиюси мирисад ду хизматгор ва як сарбози диндорашро, ки дар хизмати ӯ буд, чамъ овард. ⁸ Мирисад тамоми ходисаро ба онҳо баён кард ва онҳоро ба шаҳри Ёфо фиристод.

Худо ба Петрус хобе мефиристад

⁹ Рӯзи дигар, нисфирӯзӣ, хангоме ки одамони Корнилиюс ба шаҳр наздик мешуданд, Петрус барои дуо болои бом баромад. ¹⁰ Дар он ҷо ӯ гурусна монд ва хост, чизе бихӯрад. Аммо ханӯз хӯрок тайёр нашуда, Петрус ба ҳолати беҳудӣ афтод. ¹¹ Ӯ дид, ки осмон кушода шуда, аз он чизе ба монанди дастархони калон, ки аз чор гӯшааш овезон буд, ба замин мефарояд. ¹² Даруни он аз ҳар гуна ҳайвоноти чорпо, хазандагон ва паррандагони осмон пур буд. ¹³ Сипас ӯ овозе шунид, ки мегуфт: «Петрус, хез, куш ва хӯр!»

¹⁴ Петрус ҷавоб дод: «Ҳаргиз, Худовандо! Ман дар умрам ягон чизи ҳаром ё нопок нахӯрдам».

¹⁵ Овоз бори дигар гуфт: «Он чиро, ки Худо ҳалол кардааст, ҳаром нашумор».

¹⁶ Ин ходиса се бор такрор шуд. Сипас дастархон зуд ба осмон рафт.

¹⁷ Петрус ханӯз дар фикри чизҳои аёншуда буд, ки одамони Корнилиюс хонаи Шимъунро ёфта, ба дарвоза наздик шуданд. ¹⁸ Онҳо фарёд карданд: «Шимъуне, ки лақабаш Петрус аст, дар ҳамин ҷост?»

¹⁹ Он гоҳ Рӯхулқудс ба Петрус, ки ханӯз дар бораи чизҳои дидааш фикр мекард, гуфт: «Туро се одам ҷустуҷӯ мекунанд.

²⁰ Бархеста, ба наздашон фууро ва бе ягон шубҳа бо онҳо бирав, чунки онҳоро Ман фиристодам».

²¹ Петрус фууромада, ба онҳо гуфт: «Манам он касе, ки меҷӯед. Чӣ хизмат?»

²² Онҳо ҷавоб доданд: «Мо аз ҷониби Корнилиюси мирисад омадем, ки марди росткору худотарс буда, дар байни тамоми яҳудиён номи нек дорад. Фариштаи муқаддас ба ӯ фармудааст, ки шуморо ба хонааш даъват намуда, суханонатонро шунавад».

²³ Пас Петрус онҳоро ба хона таклиф карда, меҳмондорӣ кард.

Рӯзи дигар Петрус бо онҳо ба роҳ даромад. Баъзе имондорони шаҳри Ёфо ба вай ҳамроҳ шуданд. ²⁴ Пас аз як рӯз онҳо ба Қайсария расиданд. Корнилиус хешу табору дӯстони наздиқашро ҷамъ оварда, интизори Петрус ва ҳамроҳонаш буд. ²⁵ Вақте ки Петрус ба ҳавлӣ даромад, Корнилиус назди пойҳои ӯ афтада, сачда кард. ²⁶ Аммо Петрус ӯро хезонда, гуфт: «Бархез, ман ҳам одам ҳастам».

²⁷ Сипас Петрус бо Корнилиус гапзанон ба хона даромада, дид, ки мардуми зиёде ҷамъ омадаанд. ²⁸ Инак ба онҳо гуфт: «Чунон ки медонед, ба яҳудиён бо ғайрияҳудиён рафтуомад кардану ба хонаи онҳо даромадан манъ аст. Аммо Худо ба ман нишон дод, ки касеро ифлос ё нопок наҳисобам. ²⁹ Бинобар ин, вақте ки даъват карданд, бечуну чаро омадам. Акнун гӯед, ки ба ман чӣ кор доштед?»

³⁰ Корнилиус ҷавоб дод: «Чор рӯз пеш ман дар хонаам дуо мекардам. Соат мисли ҳозир наздики се буд. Баногоҳ дар наздам марде пайдо шуд, ки либоси дурахшон дар бар дошт. ³¹ Ӯ ба ман гуфт: „Корнилиус, Худо дуои туро шунид ва хайро-ти туро қабул кард. ³² Акнун ба шаҳри Ёфо одам фиристода, Шимъунро, ки лақабаш Петрус аст, даъват бикун. Ҳоло ӯ дар хонаи Шимъуни чармгар, ки дар соҳили баҳр мебошад, меҳмон аст“. ³³ Бинобар ин дарҳол ба наздат одам фиристодам ва ту нағз кардӣ, ки омадӣ. Ҳоло мо ҳама дар хузури Худо ҷамъ омадем, то ҳар чи ки Худованд ба ту фармудааст, бишнавам».

³⁴ Петрус суханашро сар кард: «Ана акнун фаҳмидам, ки дар ҳақиқат Худо ба касе рӯйбинӣ намекардааст, ³⁵ балки одамони худотарсу росткорро аз ҳама халқҳо қабул мекардааст. ³⁶ Ҳуш-хабари сулҳу осоиш ба воситаи Худованди ҳамагон — Исои Масех дода шуд ва шумо аз ин паём, ки Худо ба халқи Исроил

фиристод, бохабар ҳастед. ³⁷ Шумо медонед, пас аз он ки Яҳё одамонро ба таъмид даъват намуд, аз сарзамини Чалил сар карда, то саросари сарзамини Яҳудия чӣ рӯй дод. ³⁸ Яъне медонед, ки Худо ба Исои Носирӣ Рӯхулқудс ва қувва бахшид. Исо ҳар сӯ сафар карда, корҳои нек анҷом дод ва чинзадагонро раҳо кард, чунки Худо бо Ӯ буд. ³⁹ Мо худ ба хама коре, ки Ӯ дар кишвари яҳудиён ва шаҳри Уршалим кард, шохид ҳастем. Исои Масехро ба салиб овехта куштанд, ⁴⁰ вале Худо Ӯро дар рӯзи сеюм зинда кард ва ба одамон зоҳир намуд. ⁴¹ Аммо на ба тамоми халқ, балки танҳо ба шохидоне, ки Худо пешакӣ интиҳоб намуд, яъне ба мо, ки пас аз зинда шуданаш бо Ӯ меҳӯрдему менӯшидем. ⁴² Сипас Ӯ ба мо фармон дод, ки ба мардум чунин эълон намуда шаҳодат диҳем: Исои Масех ҳамон Таъиншудаи Худост, ки зиндагону мурдагонро доварӣ мекунад. ⁴³ Хамаи пайғамбарон дар бораи Ӯ шаҳодат додаанд, ки касе ба Ӯ имон оварад, ба воситаи номи Ӯ гуноҳхояш бахшида мешавад».

Рӯхулқудс ғайрияҳудиёноро фаро мегирад

⁴⁴ Ханӯз Петрус суҳанашро тамом накарда, Рӯхулқудс бар хамаи шунавандагони каломи Худо фуруд омад. ⁴⁵ Яҳудиёни имондор, яъне ҳамроҳони Петрус дар ҳайрат афтоданд, ки Рӯхулқудс ҳатто ба ғайрияҳудиён ато мешудааст. ⁴⁶ Зеро онҳо бо гӯшҳои худ мешуниданд, ки ғайрияҳудиён бо ҳар гуна забонҳо гап мезананду Худоро ситоиш мекунанд. Сипас Петрус гуфт: ⁴⁷ «Чунон ки Рӯхулқудс ба мо ато шуда буд, ба инҳо низ дода шуд. Оё акнун касе метавонад, ба онҳо зиддият намояд, ки таъмид гиранд?»

⁴⁸ Инро гуфта, Петрус фармуд, ки онҳо ба номи Исои Масех таъмид гиранд. Сипас аз Петрус хоҳиш намуданд, ки якчанд рӯз бо онҳо бимонад.

Ҳисоботи Петрус ба ҷамоат

11 ¹ Фиристодагону имондорони сарзамини Яҳудия ҳабардор шуданд, ки ғайрияҳудиён низ каломи Худоро қабул кардаанд. ² Хангоме ки Петрус ба Уршалим баргашт,

тарафдорони хатна ӯро танкид карда, гуфтанд: ³ «Ту ба пеши одамони хатнанашуда рафтӣ ва бо онҳо нишаста хӯрок хӯрдӣ?!»

⁴ Петрус ба онҳо тамоми воқеаро як ба як баён карда гуфт: ⁵ «Ҳангоме ки дар шаҳри Ёфо дуо мекардам, дар ҳолати беҳудӣ ба назарам аён шуд, ки аз осмон чизе ба мисли дастархони калон, ки аз чор гӯшааш овозон буд, ба пешам фурумад. ⁶ Ман ба даруни он нигоҳ карда, ҳайвоноти чорпо, даррандагон, хазандагон ва паррандагони осмонро дидам. ⁷ Сипас овозе шунидам, ки ба ман гуфт: „Петрус, хез, куш ва хӯр!“

⁸ Аммо ман гуфтам: „Ҳаргиз, Худовандо! Ман дар умрам ягон чизи ҳаром ё нопок нахӯрдам“.

⁹ Овоз аз осмон бори дигар гуфт: „Он чиро, ки Худо ҳалол кардааст, ҳаром нашумор“.

¹⁰ Ин ҳодиса се бор тақрор шуд. Сипас ҳамаи он чизҳо ба осмон бардошта шуд. ¹¹ Ҳамон лаҳза ба хонае, ки дар он будам, се мард наздик шуданд. Онҳоро аз шаҳри Қайсария ба назди ман фиристода буданд. ¹² Рӯҳулқудс ба ман гуфт, ки дудила нашуда бо онҳо равам. Ин шаш бародар низ бо ман рафтанд ва мо ба хонаи Корнилиус расида даромадем. ¹³ Ӯ гуфт, ки дар хонааш фариштаеро дидааст, ки ба вай чунин гуфтааст: „Ба шаҳри Ёфо одам фиристода, Шимъуни лақабаш Петрусро ба хонаат даъват намо. ¹⁴ Ӯ ба ту сухане мегӯяд, ки ба воситаи он худат ва тамоми хонаводаат наҷот меёбед“.

¹⁵ Вақте ки ба сухан шурӯъ кардам, Рӯҳулқудс, чуноне, ки дар аввал бар мо фуруд омада буд, ба онҳо низ фуруд омад. ¹⁶ Он лаҳза сухани Худованд ба ёдам расид, ки гуфта буд: „Яҳё бо об таъмид меод, лекин шумо бо Рӯҳулқудс таъмид дода мешавед“. ¹⁷ Инак, Худо ба ғайрияхудиён худи ҳамон аторо дод, ки ба мо ҳангоми ба Худованд Исои Масеҳ имон оварданамон дода буд. Пас ман кистам, ки ба Худо зиддият наоям?»

¹⁸ Баъди ин суханон яҳудиён ором шуданд ва Худоро ситоиш намуда гуфтанд: «Маълум мешавад, ки Худо ба ғайрияхудиён низ имконият додааст, ки аз гуноҳхояшон тавба карда, ҳаёти абадӣ ёбанд».

Чамоати имондорон дар Антокия

¹⁹Баъзе аз пайравони Худованд аз сабаби он ки аз паяшон баъд аз марги Истефанус дарафтода буданд, пароканда шуданд. Онҳо то ба кишвари Финикияи чазираи Қиприс ва шаҳри Антокия рафта расиданд, аммо каломи Худоро на ба хама, балки танҳо ба яҳудиён мегуфтанд. ²⁰Лекин баъзеи онҳо, ки аз Қипрису Қайравон буданд, ба Антокия расида, хушхабари Худованд Исоро ба ғайрияҳудиён низ мавъиза карданд. ²¹Худованд ба онҳо ёрӣ меод ва шумораи зиёди одамон имон оварда, ба Худованд рӯй оварданд.

²²Ин хабар ба гӯши чамоати Уршалим расид ва онҳо Барнабборо ба Антокия фиристоданд. ²³Ҳангоме ки Барнаббо ба он ҷо расида ғайзу меҳрубонии Худоро дид, хурсанд шуд ва ҳамаро насиҳат кард, ки пурра ба Худованд таъя кунанд. ²⁴Зеро Барнаббо одами нек, пур аз Рӯхулқудс ва дар имон мустаҳкам буд. Инак, шумораи зиёди одамон ба Худованд имон оварданд. ²⁵Пас аз ин Барнаббо барои ҷустуҷӯи Шоул ба шаҳри Тарсус равона шуд ²⁶ва ӯро ёфта, ба шаҳри Антокия овард. Онҳо ҳар ду тамоми сол дар он чамоати имондорон монда, мардуми зиёдеро таълим меоданд. Он замон дар Антокия бори аввал шогирдони Исои Масеҳро масеҳиён номиданд.

²⁷Он рӯзҳо аз Уршалим ба Антокия якҷанд пайғамбарон омада буданд. ²⁸Яке аз онҳо Оғобус ном дошт. Ӯ бо ёрии Рӯхулқудс пешгӯӣ намуд, ки дар саросари замин гуруснагии саҳт мешавад (ин дар замони шоҳаншоҳ Клавдиус рӯй дод). ²⁹Бинобар ин хама шогирдон қарор доданд, ки ба имондорони сарзамини Яҳудия ба қадри имкон кумак фиристонанд. ³⁰Ҳамин тавр онҳо кумаки худро бо дасти Барнаббову Шоул ба роҳбарони чамоат фиристоданд.

Куштани Яъқуб ва дастгир шудани Петрус

12 ¹Он замон шоҳ Ҳиродус дасти душманӣ дароз намуд, то ки баъзе аз аъзои чамоати имондоронро азоб диҳад. ²Шоҳ бо шамшер Яъқуби бародари Юҳанноро кушт. ³Сипас

чун дид, ки ин кораш ба яхудиён писанд омад, Петрусро низ дастгир намуд. Ин воқеа дар айёми иди Фатир рӯй дод. ⁴Шоҳ Петрусро ба зиндон андохта, ба чор дастаи сарбозон, ки ҳар яке аз чор сарбоз иборат буд, фармуд, ки ўро посбонӣ кунанд. Шоҳ мехост, ки баъди иди Начот ўро ба назди мардум барои ҳукм кардан барорад. ⁵Инак, Петрус дар зиндон буд, аммо аҳли ҷамоати имондорон барои ў бо чидду ҷаҳд ба Худо дуо мекарданд.

Озод шудани Петрус

⁶Шаби ҳамон рӯз, ки шоҳ Хиродус мехост ўро назди мардум барорад, Петрус дар байни ду сарбоз мехобид. Ўро бо ду занҷир баста буданд ва назди дари зиндон сарбозони дигар меистоданд. ⁷Баногоҳ фариштаи Худованд пайдо шуд ва ҳучра равшан гардид. Вай ба паҳлӯи Петрус зада, ўро бедор карду гуфт: «Зуд барҳез».

Ҳамон лаҳза занҷирҳо аз дастони Петрус афтоданд. Фаришта суханаширо давом дод: ⁸«Миёнатро банду пойафзоратро пӯш».

Петрус гуфтаи ўро иҷро намуд. Фаришта гуфт: «Акнун ҷомаатро пӯшида, аз қафои ман биё».

⁹Петрус баромада, аз қафои фаришта равона шуд. Ў фикр кард, ки хоб мебинад, лекин дар асл ин кори фаришта воқеӣ буд. ¹⁰Онҳо аввал аз назди як дастаи посбонон ва сипас аз дастаи дуҷум гузашта, ба дарвозаи оханине, ки ба сӯйи шаҳр мебурд, наздик шуданд. Дарвоза худ аз худ ба рӯйи онҳо кушода шуд. Онҳо аз он гузашта, то ба охири кӯча расида буданд, ки баногоҳ фаришта нопадид шуд. ¹¹Ин вақт Петрус ба худ омада, гуфт: «Акнун аниқ фаҳмидам, ки Худованд фариштаи Худро фиристодааст, то маро аз дасти Хиродус ва он чи яхудиён меҳостанд, халос кунад».

¹²Петрус инро аз дил гузаронда, ба хонаи Марями модари Юҳанно, ки Марқӯс номида шуда буд, равона шуд. Дар он ҷо мардуми зиёд ҷамъ омада, дуо мекарданд. ¹³Чун дарвозаро тақ-тақ кард, Рудо ном канизаке барои кушодан баромад. ¹⁴Рудо

овози Петрусро шинохта чунон хурсанд шуд, ки дарвозаро накушода, ба сӯйи хона давид ва хабар дод, ки Петрус назди дарвоза истодааст.

¹⁵ Ба ӯ гуфтанд: «Ақлатро хӯрдаӣ».

Лекин ӯ дар гапаш истода мегуфт, ки рост мегӯяд. Онҳо бошанд гуфтанд: «Ин фариштаи ӯст».

¹⁶ Азбаски Петрус ханӯз ҳам тақ-тақ мекард, охир дарро кушоданд ва ӯро дида саҳт ҳайрон шуданд. ¹⁷ Петрус бо ишораи даст хомӯшӣ талаб намуда, ба онҳо гуфт, ки чӣ тарз Худованд ӯро аз зиндон баровард.

Петрус гуфт: «Инро ба Яъкубу бародарони дигар расонед». Пас ӯ онҳоро тарк намуда, ба ҷойи дигар рафт.

¹⁸ Бо дамидани субҳ сарбозонро тарсу ваҳм фаро гирифт, ки ба Петрус чӣ шуда бошад. ¹⁹ Шох Ҳиродус ӯро ҷустуҷӯ намуд, лекин наёфт. Сипас сарбозонро пурсуҷӯ намуда, фармон дод, ки онҳоро ба қатл расонанд. Худаш бошад аз сарзамини Яхудия баромада, ба шаҳри Қайсария рафт ва дар он ҷо монд.

Марги шох Ҳиродус

²⁰ Шох Ҳиродус аз мардumi шаҳрҳои Сур ва Сидун саҳт дар ғазаб шуда буд. Бинобар ин онҳо маслиҳат намуда, ба назди шох як гурӯҳ одамонро фиристоданд. Онҳо аввал хизматгори шахсии подшоҳ Балостусро тарафдори худ карда, сипас аз подшоҳ сулҳ хостанд, чунки онҳо аз кишвари подшоҳ хӯрокворӣ мегирифтанд. ²¹ Дар рӯзи қабул Ҳиродус либоси шохона пӯшида, бар курсии доварӣ нишаст ва ба онҳо суҳан кард. ²² Мардум бошанд, фарёдкунон гуфтанд: «Ин овози одам не, балки овози яке аз худоён аст».

²³ Ин лаҳза фариштаи Худованд шох Ҳиродусро зад, чунки худро аз Худо боло донист. Ҳамин тавр, ӯ кирм карда мурд.

²⁴ Аммо каломи Худо торафт паҳн мешуд. ²⁵ Барнаббо ва Шоул хизмати худро барои Худованд дар Уршалим ба охир расонданд ва Юҳаннои лақабаш Маркӯсро бо худ гирифта, ба шаҳри Антокия баргаштанд.

Ба хизмат таъин шудани Барнаббо ва Шоул

13 ¹Пайғамбарону муаллимони ҷамоати имондорони шаҳри Антокия инҳо буданд: Барнаббо, Шимъуни лақабаш Нигер, Лукюси қайравонӣ, Маноҳим — дӯсти бачагии Хиродуси ҳоким ва Шоул. ²Рӯзе, хангоме ки онҳо рӯза гирифта Худовандро парастииш мекарданд, Рӯҳулқудс ба онҳо гуфт: «Ба Ман Барнаббо ва Шоулро ҷудо кунед, то кореро, ки барояшон таъин намудаам, иҷро намоянд».

³Сипас рӯза доштанд ва бар онҳо даст гузошта дуо карданду онхоро фиристоданд.

Барнаббову Шоул дар ҷазираи Киприс

⁴Инак Барнаббо ва Шоул, ки аз ҷониби Рӯҳулқудс фиристода шуда буданд, ба шаҳри Салукия расиданду аз он ҷо ба ҷазираи Киприс бо киштӣ шино карданд. ⁵Онҳо ба шаҳри Саломис расида, дар ҷамоатхонаи яҳудиён каломи Худоро эълон карданд. Юҳанно ба онҳо ёрӣ мерасонд. ⁶Онҳо тамоми ҷазираро то шаҳри Пофус тай карданд. Дар Пофус фиристодагон ҷодугари яҳудиро воҳӯрданд, ки пайғамбари дурӯғин буд. Вай Барюшаъ ном дошт ва ⁷шиноси ҳоким Сарҷиус Павлус буд. Ҳоким, ки марди бофаҳм буд, барои шунидани каломи Худо Барнаббо ва Шоулро ба наздаш даъват кард. ⁸Аммо он ҷодугар, ки ба забони юнонӣ Алимo ном дошт, ба онҳо зиддият намуд. Ӯ қўшиш мекард, ки ҳокимро аз имон овардан боздорад. ⁹Он гоҳ Шоул, ки Павлус низ ном дошт, аз Рӯҳулқудс пур шуда, рост ба он ҷодугар нигариста ¹⁰гуфт: «Эй марди пур аз дурӯғу бадӣ, писари шайтон ва душмани ҳар росткорӣ, кай қач кардани Роҳи рости Худовандро бас мекунӣ?! ¹¹Ҳоло ист! Худованд туро ҷазо медихад ва ту кўр шуда, муддате равшании офтобро намебинӣ».

Бо шунидани ин сухан Алиморо тирагиву торикӣ фаро гирифт ва ӯ ба ҳар сў рӯй оварда, ба худ раҳнамое мечуст. ¹²Ҳоким ин воқеаро дида, имон овард, чунки аз таълимоти Худованд дар хайрат монда буд.

Хизмати Павлус дар шаҳри Антокияи назди Писидия

¹³ Сипас Павлусу ҳамроҳонаш аз шаҳри Пофус ба шаҳри Пирчаи вилояти Памфилия бо киштӣ омаданд. Аммо Юҳанно онҳоро тарк намуда, ба Уршалим баргашт. ¹⁴ Аз шаҳри Пирча онҳо ба шаҳри Антокияи назди Писидия омаданд ва рӯзи шанбе ба ҷамоатхонаи яҳудиён даромада нишастанд. ¹⁵ Баъд аз хондани шариати Мусо ва навиштаҳои пайғамбарон, сардорони ҷамоатхона одам фиристода ба онҳо чунин гуфтанд: «Бародарон, агар ба мардум сухани насихатомезе дошта бошед, бигӯед».

¹⁶ Павлус аз ҷояш хеста, бо ишораи даст хомӯшӣ талаб намуд ва гуфт: «Эй исроилиён ва ғайрияҳудиёне, ки аз Худо метарсед, гӯш кунед! ¹⁷ Худои мардуми Исроил падаркалонҳои моро интиҳоб намуда, онҳоро дар ғарибӣ, яъне дар сарзамини Миср ба халқи бузург табдил дод. Сипас онҳоро бо тавоноии Худо аз он ҷо баровард ва ¹⁸ чил сол рафтори онҳоро дар биёбон тоқат кард. ¹⁹ Баъд дар замини Канъон ҳафт халқро нобуд карда, заминҳояшонро ба исроилиён тақсим карда дод.

²⁰ Аз байн ҷорсаду панҷоҳ сол гузашт. Сипас Худо то замони пайғамбар Самуил бар онҳо доваронро таъин менамуд. ²¹ Оқибат онҳо барои худ подшоҳ талаб карданд ва Худо ба онҳо аз қабилаи Бинёмин Шоули писари Қишро бахшид. Шоул чил сол подшоҳӣ кард. ²² Баъд Худо вайро аз подшоҳӣ маҳрум намуда, Довудро бар онҳо шоҳ таъин намуд. Дар бораи Довуд Худо чунин гуфтааст: „Довуди писари Ишойро писанди дилам ёфтам. Ё ҳама хости Маро ба ҷо хоҳад овард“*. ²³ Сипас Худо, чунон ки ваъда карда буд, аз насли Довуд барои халқи Исроил Начотдиханда, яъне Исоро дод. ²⁴ Инак, Яхё пеш аз омадани Исо ба тамоми халқи Исроил эълон намуд, ки тавба карда, таъмид гиранд. ²⁵ Яхё дар охири хизмати худ чунин гуфт:

* 13:22 1 Подшоҳон 13:14; Забур 88:21

„Ба гумонатон ман Масеҳам? Не, ман Таъиншудаи Худо нестам. Нигаред, аз паси ман Касе меояд, ки ман ҳатто сазовори кушодани банди пойафзори \bar{U} нестам“.

²⁶ Бародарон! Эй фарзандони Иброҳим ва ҳама ғайрияхудиёне, ки худотарсанд! Ин хабари начотбахш ба мо фиристода шудааст! ²⁷ Мардуми Уршалим ва сардорони онҳо Начотдиҳанда будани Исоро нафаҳмиданд. Ҳамчунин суханони пайғамбаронро, ки ҳар рӯзи шанбе хонда мешавад, нафаҳмиданд, балки Исоро айбдор намуда, пешгӯии пайғамбаронро ба ҷо оварданд. ²⁸ Агарчи барои куштан сабабе наёфтанд, аз Пилотус хоҳиш намуданд, ки \bar{U} ро ба қатл расонад. ²⁹ Вақте ки ҳама чизҳои дар бораи Исо навишташударо иҷро карданд, \bar{U} ро аз салиб фуруварда, ба қабр гузоштанд. ³⁰ Аммо Худо \bar{U} ро зинда кард. ³¹ Сипас Исо ба онҳое, ки ҳамроҳаш аз сарзамини Ҷалил ба шаҳри Уршалим омада буданд, рӯзҳои зиёд зоҳир мешуд. Ҳоло онҳо дар пеши мардум шоҳидони \bar{U} ҳастанд.

³² Мо низ ба шумо хабари хуш мерасонем, ки ваъдаи ба падаркалонҳоямон додашуда ³³ иҷро гардид. Худо Исоро зинда карда, он ваъдаро барои мо, ки насли онҳо ҳастем, ба ҷо овард. Дар ин бора дар таронаи дуҷуми китоби Забур чунин гуфта шудааст:

„Ту Писари Ман ҳастӣ.

Имрӯз Ман Падари Ту шудаам**“.

³⁴ Дар бораи он, ки Исоро зинда мекунад ва \bar{U} ҳаргиз дар гӯр намепӯсад, чунин гуфта шудааст:

„Ман он ваъдаҳои муқаддас ва боваринокро, ки ба Довуд дода будам,
ба шумо мебахшам“.**

³⁵ Бинобар ин дар дигар ҷойи навиштаҷот чунин гуфта шудааст:

* 13:33 Забур 2:7

** 13:34 Ишаъё 55:3

„Ту намегузорӣ, ки Марди Поки Ту дар гӯр бипӯсад“.*

³⁶Ин гуфтаҳо ба шоҳ Довуд дахл надоранд, чунки ӯ дар замонҳои худ хости Худоро иҷро намуд ва аз ин олам чашм пӯшид. ӯ мисли падаронаш ба ҳок супурда шуд ва ҷисмаш пӯсид. ³⁷Аммо Шахсе, ки Худо ӯро зинда кард, напӯсид.

³⁸Бародарон! Бинобар ин, гӯш кунед! Мо ба шумо эълон мекунем, ки ба воситаи Исо гуноҳҳо бахшида мешаванд. ³⁹Шариати Мусо одамро сафед карда наметавонад, аммо касе, ки ба Исо имон меоварад, сафед мешавад. ⁴⁰Пас эҳтиёт шавед, ки гуфтаҳои пайғамбарон ба саратон наоянд, зеро онҳо чунин гуфтаанд:

⁴¹ „Эй масхаракунандагон, нигоҳ кунед!

Ҳайрон шуда, нобуд гардед.

Зеро дар рӯзҳои шумо коре мекунам,

ки агар касе дар бораи он ба шумо гӯяд ҳам, бовар на-
мекунед“».**

⁴²Мардум ҳангоми аз ҷамоатхона баромадани Павлусу Барнаббо аз онҳо илтимос намуданд, ки рӯзи шанбеи дигар омада, ин мавзӯро давом диҳанд. ⁴³Баъди ҷамъомад гурӯҳи зиёде аз яҳудиёну худотарсоне, ки дини яҳудиро қабул карда буданд, ҳамроҳи Павлусу Барнаббо ба роҳ даромаданд. Ҳангоми роҳ рафтаи Павлусу Барнаббо суҳбаткунон мардумро насихат намуданд, ки ба ҷайзу меҳрубонии Худо таъя кунанд.

⁴⁴Шанбеи дигар қариб ҳама мардуми шаҳр барои шунидани каломи Худованд ҷамъ омада буданд. ⁴⁵Яҳудиён гурӯҳ-гурӯҳ одамро дида, ҳасад бурданд ва дашномкунон ба суҳанони Павлус зиддият нишон доданд. ⁴⁶Дар ҷавоб Павлусу Барнаббо ба онҳо далерона гуфтанд: «Пеш аз ҳама лозим буд, ки каломи Худоро ба шумо – яҳудиён, гӯем. Азбаски шумо онро рад мекунед ва худро шоистаи ҳаёти абадӣ наметавонед, ҳоло мо ба назди ғайрияҳудиён меравем, ⁴⁷зеро Худованд ба мо чунин фармудааст:

* 13:35 Забур 15:10

** 13:41 Ҳабаккук 1:5

„Туро барои ғайрияҳудиён нур таъин кардам,
ки начотро то ба канори замин бубарӣ“».*

⁴⁸Ин суханонро шунида ғайрияҳудиён хеле хурсанд шуданд ва каломи Худовандро ситоиш карданд. Онҳое, ки барои ҳаёти абадӣ интиҳоб шуда буданд, имон оварданд.

⁴⁹Ҳамин тавр, каломи Худованд дар тамоми сарзамин паҳн мешуд.

⁵⁰Аммо яҳудиён бар зидди онҳо занони худотарсу боломаком ва калоншавандагони он шаҳро шӯр андохтанд. Дар натиҷа онҳо Павлусу Барнабборо ба танг оварда, аз он ҷо ронданд.

⁵¹Дар ҷавоб Павлусу Барнаббо бар зидди онҳо ҷангу хоки пойҳояшонро афшонда, ба шаҳри Қуния рафтанд. ⁵²Ҳамзамон шогирдони антокиягӣ шод шуданд ва пур аз Рӯҳулқудс гардиданд.

Хизмати Павлусу Барнаббо дар шаҳри Қуния

14 ¹Дар шаҳри Қуния низ Павлусу Барнаббо ба ҷамоатхонаи яҳудиён даромада, чунон сухан гуфтанд, ки мардуми зиёде аз яҳудиёну ғайрияҳудиён имон оварданд. ²Аммо яҳудиёне, ки имон наоварда буданд, ғайрияҳудиёнро ба шӯр андохта, онҳоро ба Павлусу Барнаббо зид намуданд. ³Ба ин нигоҳ накарда фиристодагон дар он шаҳр муддати зиёд монданд. Онҳо дар бораи Худованд далерона нақл мекарданд. Худованд бошад, бо дастони онҳо аломату муъҷизаҳо нишон дода исбот менамуд, ки сухан дар бораи файзу меҳрубониаш ҳақ аст. ⁴Мардуми шаҳр ба ду қисм ҷудо шуданд. Яке тарафдори яҳудиён буду дигаре тарафдори фиристодагон. ⁵Сипас яҳудиёну ғайрияҳудиён бо дастгирии роҳбаронашон забон як карданд, ки ба фиристодагон дарафтода, онҳоро сангсор кунанд. ⁶⁻⁷Фиристодагон аз мақсади онҳо хабардор шуда, ба ноҳияи Лекония гурехтанд ва дар шаҳрҳои Лустраву Дарбаву гирду атрофашон гашта, расондани хушхабарро давом медоданд.

* 13:47 Ишаъё 49:6

Хизмати Павлусу Барнаббо дар шаҳри Лустра

⁸Дар шаҳри Лустра марде менишаст, ки ланги модарзод буда, дар умраш роҳ нарафта буд. ⁹Ў сухани Павлусро гӯш мекард. Чун Павлус дид, ки вай барои шифо ёфтани имон дорад, бодикқат ба ӯ нигариста, ¹⁰бо овози баланд гуфт: «Бархеста, бар пойҳоят рост ист».

Он мард аз чояш часта хесту ба роҳравӣ даромад. ¹¹Гурӯҳи одамон ин кори Павлусро дида бо забони лекони фарёд заданд: «Худоён дар шакли одамизод ба назди мо фурумадаанд».

¹²Онҳо фиристодагонро худоёни худ гумон карда, Барнабборо Зевс ва Павлусро Ҳермис номиданд, чунки Павлус нисбатан зиёд сухан мегуфт. ¹³Дар беруни шаҳр парастии Зевс воқеъ буд. Инак, коҳини Зевс ба назди дарвозаи шаҳр барзаговҳо ва гулчанбарҳо оварда, хост, ки ҳамроҳи мардум ба фиристодагон қурбонӣ кунад. ¹⁴Аммо фиристодагон, яъне Барнаббову Павлус инро шунида, либосашонро даронданд ва сӯи он гурӯҳи давида, дод зада гуфтанд: ¹⁵«Мардум, охир шумо чӣ кор карда истодаед?! Мо ҳам мисли шумо одам ҳастем. Ба шумо хушхабар овардем, ки аз ин чизҳои ҳечу пуч рӯй гардонда, ба Худои зинда рӯй оваред. Ў заминро осмону баҳрҳо ва тамоми ҷонваронро, ки дар онҳост, офаридааст. ¹⁶Дар гузашта Худо воғузошт, ки ҳамаи халқҳо бо роҳи худ раванд. ¹⁷Лекин ба ҳар ҳол бо некиҳояш, яъне бо борон, бо мавсимҳои серҳосил, бо хӯрокворӣ ва ба дилҳоятон хурсандӣ бахшида, дар бораи Худо шаҳодат меод».

¹⁸Ҳатто бо чунин суханон мардумро базӯр аз қурбонӣ намудан боздоштанд.

¹⁹Сипас аз шаҳрҳои Антокия ва Қуния баъзе яҳудиён омаданд. Онҳо мардумро ба тарафи худ кашида, Павлусро сангсор намуданд. Сипас ӯро мурда гумон намуда, кашолақунон аз шаҳр берун бароварда партофтанд. ²⁰Лекин вақте ки имондорон дар гирдаш ҷамъ шуданд, Павлус бархоста ба шаҳр даромад. Рӯзи дигар ӯ ҳамроҳи Барнаббо ба шаҳри Дарба рафт.

Бозгашт ба Антокия

²¹Онҳо дар шаҳри Дарба хушхабар расонда, аз бисёр одамон шогирд тайёр карданд. Сипас ба шаҳрҳои Лустра, Қуния ва Антокияи Писидия баргаштанд. ²²Онҳо ба дилҳои шогирдон қувват мебахшиданду насихат мекарданд, ки дар имон устувор бимонанд. Онҳо мегуфтанд: «Барои ба Подшоҳии Худо дохил шудан мо бояд азобҳои зиёдро паси сар намоём».

²³Павлусу Барнаббо дар ҳар ҷамоат роҳбаронро таъйин менамуданд. Сипас рӯза гирифта, дуо мекарданду роҳбаронро ба Худованде, ки имон оварда буданд, месупурданд. ²⁴Ҳамин тавр онҳо ноҳияи Писидияро тай намуда, ба вилояти Памфилия омаданд. ²⁵Дар шаҳри Пирча каломро паҳн намуда, ба шаҳри Аттолия фуromaданд. ²⁶Аз Аттолия шино карда, ба шаҳри Антокияи Сурия баргаштанд, ки дар он ҷо аз ҷониби ҷамоати имондорон барои хизмати кардаашон ба паноҳи Худо супурда шуда буданд. ²⁷Баъди бозгашт онҳо аҳли ҷамоати имондоронро ҷамъ карда, дар бораи тамоми корхое, ки Худо ба воситаи онҳо кард ва ҷӣ тарз барои ғайрияҳудиён дари имонро кушод, нақл карданд. ²⁸Дар он ҷо Павлус ва Барнаббо муддати дароз бо шогирдон монданд.

Масъалаи хатна шудани ғайрияҳудиён

15 ¹Сипас баъзе касон аз сарзамини Яҳудия ба Антокия омада, имондоронро чунин таълим доданд: «Агар мувофиқи расму ойини Мусо хатна нашавед, начот намеёбед».

²Ин сабаб шуд, ки дар байни онҳо ва Павлусу Барнаббо баҳсу мунозираи зиёд ба миён омад. Оқибат ба Павлусу Барнаббо ва якҷанд имондорони дигар супориш доданд, ки барои ҳалли ин масъала назди фиристодагону роҳбарони ҷамоат ба Уршалим раванд. ³Ҳамин тавр онҳо аз ҷониби ҷамоат фиристода шуда, ба роҳ даромаданд. Ҳангоми аз Финикия ва Сомара гузаштанашон онҳо дар бораи имон овардани ғайрияҳудиён ба имондорон нақл карданд. Ин хабар ба дили ҳамаи онҳо хурсандии бузург бахшид.

⁴Вақте ки Павлусу Барнаббо бо ҳамроҳонашон ба Уршалим расиданд, ҷамоати имондорон ва фиристодагону роҳбарон онхоро қабул карданд. Онҳо дар бораи ҳамаи корхое, ки Худо ба воситаашон карда буд, нақл намуданд. ⁵Аммо якчанд на-
мояндагони равияи фарисӣ, ки имон оварда буданд, бархоста, чунин гуфтанд:

«Ғайрияхудиёнро лозим аст, ки хатна шаванд ва ба онҳо амр карда шавад, ки шариати Мусоро риоя намоянд».

⁶Сипас барои ҳалли ин масъала фиристодагон ва роҳбарон ҷамъ омаданд. ⁷Баъди муҳокимаҳои дурудароз Петрус аз ҷо бархеста, гуфт: «Бародарон! Чунон ки медонед, чанде пеш Худо аз байни шумо маро интихоб намуд, то ки аз даҳони ман ғайрияхудиён низ хушхабарро шунида, имон оваранд. ⁸Худо дили одамонро медонад. Ў ба ғайрияхудиён ҳам Рӯҳулқудсро ато намуд, мисли он ки ба мо дода буд. Ҳамин тавр, Худо шаҳодат медиҳад, ки онхоро низ қабул мекунад. ⁹Азбаски Худо дили ғайрияхудиёнро ҳам ба воситаи имон пок кардааст, дар байни мову онҳо фарқе намегузорад. ¹⁰Пас, чаро шумо Худоро озмуда, ба гардани имондорон кореро бор мекунад, ки онро на падаркалонхоямон иҷро карда тавонистанду на мо? ¹¹Охир, мо бовар дорем, ки аз файзу меҳрубонии Худованд Исо начот меёбем. Онҳо низ ҳамин тавр начот ёфтаанд».

¹²Инро шунида, ҳама хомӯш шуданд ва ба нақли Барнаббо-ву Павлус гӯш доданд. Онҳо ба ҳозирон дар бораи муъҷизаву аломатҳои, ки Худо ба воситаи онҳо дар байни ғайрияхудиён кард, ҳикоят намуданд. ¹³Чун суханашон ба охир расид, Яқуб гуфт: «Бародарон, ба ман гӯш кунед! ¹⁴Шимъун фаҳмонд, ки ҷӣ тавр Худо аввал ба ғайрияхудиён ғамхорӣ намуда, аз байни онҳо барои Худ халқе ба вуҷуд овард. ¹⁵Суханони пай-ғамбарон ҳам ба ин мувофиқанд, зеро дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст:

¹⁶ „Баъд аз ин Ман баргашта подшоҳии харобшудаи шох
Довудро барқарор месозам.

Вайронаҳои онро соз мекунам

ва аз нав бунёд менамоям,

¹⁷ то ки хама халқҳои дигар, яъне хамаи ғайрияҳудиён,
ки аз они Мананд,

Маро бичӯянд, — мегӯяд Худованд“»*.

¹⁸ Яъқуб суханаширо давом дод: «Худо ин чизҳоро аз рӯзҳои қадим маълум кардааст. ¹⁹ Бинобар ин қарор мекунам, ки роҳи ба Худо рӯй овардани ғайрияҳудиёнро душвор накунам. ²⁰ Танҳо ба онҳо нависем, ки аз хӯрдани гӯшти ҳайвони буғишуда, хӯроке, ки ба бутҳо тақдим шудааст, хун ва аз гуноҳи чинсӣ худдорӣ намоянд. ²¹ Зеро шариати Мусоро аз рӯзҳои қадим дар ҳар шаҳр таълим медиҳанд ва ҳар рӯзи шанбе дар ҷамоатхонаҳо мехонанд».

²² Сипас фиристодагону роҳбарон бо тамоми аҳли ҷамоат қарор карданд, ки аз байни худ якчанд касро интиҳоб намуда, ҳамроҳи Павлусу Барнаббо ба шаҳри Антокия фиристонанд. Ҳамин тавр онҳо ду марди иззатмандро интиҳоб карданд: Яҳудио лақабаш Барсаббо ва Силоро. ²³ Сипас номаи зеринро навишта, ба дасти онҳо супурданд:

«Салом аз номи бародарон — ҳам фиристодагон ва ҳам роҳбарон ба имондорони ғайрияҳудӣ, ки дар шаҳри Антокия ва вилоятҳои Сурияву Киликия ҳастанд. ²⁴ Мо шунидем, ки аз байнамон баъзе касон рафта, сари шуморо бо суханонашон гаранг кардаанду дилатонро нороҳат сохтаанд. Аммо мо онҳоро нафиристодаем. ²⁵ Бинобар ин мо хама ба як қарор омадем, ки аз байни худ якчанд касро интиҳоб намуда, ҳамроҳи бародарони азизамон Барнаббо ва Павлус ба наздатон фиристем. ²⁶ Онҳо ба хотири номи Худовандамон Исои Масеҳ, аз баҳри зиндагии худ гузаштаанд. ²⁷ Инак, мо Яҳудо ва Силоро ба наздатон мефиристем, то ки навиштаи моро бо сухан тасдиқ

* 15:17 Омӯс 9:11-12

намоянд. ²⁸ Ба Рӯҳулқудс ва ҳамчунин, ба мо писанд омад, ки ба ғайр аз ин чизҳои зарурӣ ба гардани шумо бори дигаре нагузорем: ²⁹ аз хӯрдани гӯшти ҳайвони буғишуда, хӯроке, ки ба бутҳо тақдим шудааст, хун ва гуноҳи чинсӣ дур шавед. Агар худро аз ҳамин чизҳо нигоҳ доред, кори хуб мекунед. Хайр, нағз монед!»

³⁰ Фиристодагон пас аз гусел шуданашон, ба шаҳри Антокия рафтанд. Дар он ҷо ҳамаи имондоронро чамъ намуда, номаро ба онҳо супурданд. ³¹ Мардум номаро хонда, аз суҳанони рӯҳбахш хурсанд шуданд. ³² Яҳудо ва Сило, ки худашон ҳам пайғамбар буданд, бо суҳанони худ, имондоронро хеле рӯҳбаланд ва устувор намуданд. ³³⁻³⁴ Пас аз он ки муддате дар он ҷо буданд, имондорон онҳоро бо хушӣ ба назди фиристодагонашон гусел карданд. ³⁵ Аммо Павлусу Барнаббо дар шаҳри Антокия монданд. Онҳо ҳамроҳи нафарони зиёд ба мардум каломи Худовандро таълим медоданду накл мекарданд.

Норозигӣ дар байни Павлус ва Барнаббо

³⁶ Пас аз чанд рӯз Павлус ба Барнаббо гуфт: «Биё, баргашта, ба шаҳрҳое равем, ки дар он ҷо каломи Худовандро эълон карда будем ва имондоронро хабар гирифта, бинем, ки чӣ ҳол доранд».

³⁷ Барнаббо хост, ки Юҳанно лақабаш Марқӯсро бо худ баранд. ³⁸ Лекин Павлус розӣ нашуд, чунки Юҳанно дар вилояти Памфилия аз онҳо чудо шуда, дигар ҳамкорӣ накарда буд.

³⁹ Чунин норозигии саҳт сабаб шуд, ки онҳо аз ҳамдигар чудо шаванд. Барнаббо бо худ Марқӯсро гирифта, дар кишти ба қазираи Қиприс рафт. ⁴⁰ Павлус бошад, Силоро бо худ гирифт ва чун имондорон ӯро ба файзу меҳрубонии Худованд супурданд, ба роҳ даромад. ⁴¹ Ӯ аз вилоятҳои Сурия ва Киликия гузашта, чамоатҳоро устувор мекард.

Ба Павлусу Сило ҳамроҳ шудани Тимотиюс

16 ¹Павлус ба шаҳри Дарба расид ва аз он ҷо ба шаҳри Лустра рафт. Дар он ҷо Тимотиюс ном шогирди Исо зиндагӣ мекард. Модараш яҳудии имондор, аммо падараш юнонӣ буд. ²Имондорони лустрагӣ ва қуниягӣ Тимотиюсро таъриф мекарданд. ³Павлус хост ӯро бо худ барад. Аз ин рӯ ӯро хатна намуд, чунки ҳамаи яҳудиёни он ноҳия медонистанд, ки падари Тимотиюс юнонӣ буд. ⁴Онҳо аз шаҳр ба шаҳр гашта, талаб менамуданд, ки фармони дар Уршалим баровардашудаи фиристодагону роҳбарони ҷамоатро иҷро намоянд. ⁵Ҳамин тавр ҷамоатҳо дар имон устувор гардида, рӯз ба рӯз зиёд мешуданд.

Фарёди ёрӣ аз Мақдуния

⁶Павлус ва ҳамроҳонаш замини байни ноҳияҳои Фриция ва Галотияро тай намуда гузаштанд, чунки Рӯҳулқудс нагузошт, ки хушхабарро дар вилояти Осиё паҳн кунанд. ⁷Вақте ба ноҳияи Мисия расиданд, кӯшиш намуданд, ки ба вилояти Битуния равона шаванд, лекин Рӯҳи Исо ба онҳо иҷозат надод. ⁸Аз ин сабаб онҳо Мисияро гузашта, ба шаҳри Трӯос рафтанд. ⁹Шабона дар назари Павлус аён шуд, ки марди мақдуние истода, аз ӯ чунин хоҳиш мекунад: «Ба вилояти Мақдуния омада, ба мо ёрӣ деҳ».

¹⁰Пас аз аён шудани ин мард, мо дарҳол омода шудем, ки ба Мақдуния равем. Зеро фаҳмидем, ки Худо моро даъват кардааст, ки ба онҳо хушхабарро расонем.

¹¹Дар шаҳри Трӯос мо ба киштӣ савор шуда, рост ба чазираи Сомӯтрокӣ шино кардем ва рӯзи дигар ба бандари Ниёпулис расидем. ¹²Сипас аз он ҷо ба шаҳри Филиппӣ рафтем, ки шаҳри асосии вилояти Мақдуния ва зери итоати Рум буд. Дар он шаҳр мо якчанд рӯз истодем. ¹³Рӯзи шанбе, яъне рӯзи истироҳат мо аз дарвозаи шаҳр баромада, ба лаби дарё рафтем. Гумон кардем, ки он ҷойи дуогӯйӣ буд. Чун расидем, нишаста, бо заноне, ки ҷамъ омада буданд, суҳбат кардем.

¹⁴ Яке аз онҳо савдогари матои бунафшранги қиматбаҳо аз шаҳри Тиётиро буд. Ҷ̄ зани худотарс буда, Лидия ном дошт. Ҷ̄ ба суханони мо гӯш мекард ва Худованд дили вайро барои қабул кардани суханони Павлус кушод. ¹⁵ Баъд аз он ки вай бо аҳли хонаводааш таъмид гирифт, аз мо хошиш кард: «Агар маро дар ҳақиқат пайрави Худованд шуморед, омада, дар хонаи ман меҳмон шавед».

Ҷ̄ бисёр илтимос кард ва мо розӣ шудем.

Дастгир шудани Павлус ва Сило

¹⁶ Рӯзе, вақте ки ба ҷойи дуоғӯйӣ мерафтем, канизе ба мо вохӯрд, ки рӯҳи фолбинӣ дошт ва аз фолбинӣ ба соҳибонаш даромади калон меовард. ¹⁷ Вай аз паси мову Павлус гашта, фарёдкунон мегуфт: «Ин одамон хизматгорони Худои Таоло ҳастанд. Онҳо ба шумо роҳи наҷотро эълон мекунанд».

¹⁸ Вай якчанд рӯз ҳамин тавр мекард. Дар охир ин кор ба ҷони Павлус зад ва ӯ гашта ба рӯҳи фол гуфт: «Ба номи Исои Масех ба ту фармон медихам, аз вай баро!»

Рӯҳи фол дарҳол аз вай берун шуд. ¹⁹ Аммо ҷун соҳибони каниз диданд, ки умеди даромадашон барбод рафт, Павлусу Силоро дастгир намуда, ба майдони шаҳр, назди қудратмандон кашолақунон бурданд. ²⁰ Онҳоро ба назди сардорони шаҳр оварда, гуфтанд: «Ин одамони яҳудӣ сабабгори нооромии шаҳрамон шудаанд. ²¹ Онҳо расму ойинеро таълим медиханд, ки ба мо — румиён, манъ ва қабулнопазир аст».

²² Тӯдаи одамон ба онҳо ҳамроҳ шуда, ба Павлусу Сило зид баромаданд. Сардорон фармон доданд, ки либоси Павлусу Силоро кашида, онҳоро калтаккорӣ кунанд. ²³ Ҳамин тавр онҳоро хуб кӯфта, ба зиндон партофтанду ба зиндонбон фармуданд, ки онҳоро бодикқат посбонӣ кунанд. ²⁴ Зиндонбон ҷунин фармонро шунида, онҳоро ба зиндони дарунӣ андохт ва пойҳояшонро бо кунда ва занҷир баст.

²⁵ Тахминан нисфи шаб Павлусу Сило дуо мекарданд ва суруд хонда Худоро ситоиш менамуданд. Бандиёни дигар онҳоро гӯш

мекарданд. ²⁶ Баногоҳ заминчунбии сахте шуд, ки таҳкурсии зиндонро ба ларза овард. Ҳамон лаҳза ҳамаи дарҳои зиндон кушода ва занҷирҳои ҳама бандиён қанда шуданд. ²⁷ Зиндонбон бедор шуда, чун дархоро кушода дид, шамшерашро қашида худро куштани шуд, зеро ба гумонаш бандиён гурехта буданд. ²⁸ Аммо Павлус бо овози баланд гуфт: «Ба худ зарар нарасон, ҳамаи мо ин чо ҳастем!»

²⁹ Зиндонбон чароғ талаб карда, давон ба зиндон даромад ва ларзон пеши пойҳои Павлусу Сило афтод. ³⁰ Сипас онҳоро берун бароварда пурсид: «Эй оғоён, барои наҷот ёфтани чӣ бояд кунам?»

³¹ Онҳо ҷавоб доданд: «Ба Худованд Исо имон овар. Он гоҳ бо тамоми хонаводаат наҷот меёбӣ».

³² Ҳамин тавр онҳо ба ӯ ва аҳли хонааш каломи Худовандро гуфта доданд. ³³ Худи ҳамон соати шаб зиндонбон захмҳои онҳоро шуст ва дарҳол бо тамоми хонаводааш таъмид гирифт.

³⁴ Сипас Павлусу Силоро ба хонааш бурда, меҳмон кард. Зиндонбон ва аҳли хонаводааш бисёр хурсанд буданд, ки ба Худо имон оварданд.

³⁵ Сахарӣ сардорони шаҳр ба назди зиндонбон якҷанд сарбоз фиристода, фармон доданд, ки он одамонро озод кунад.

³⁶ Зиндонбон суханони онҳоро ба Павлус расонд: «Сардорон фармон додаанд, ки шуморо озод кунам. Ҳоло метавонед бо сулҳ баромада равед!»

³⁷ Аммо Павлус ба сарбозон гуфт: «Онҳо моро, ки шаҳрвандони Рум ҳастем, бе ягон доварӣ дар пеши мардум қалтаккорӣ карда, ба зиндон партофтанд. Ҳоло бошад меҳоянд, ки моро пинҳонӣ сар диҳанд? Ин хел намешавад, бигзор ҳудашон омада, моро озод кунанд!»

³⁸ Сарбозон ин суханонро ба сардорон расонданд. Сардорон шаҳрвандони Рум будани Павлусу Силоро фаҳмида, ба тарс афтанд. ³⁹ Онҳо ҳудашон рафта, аз фиристодагон узр пурсиданд ва онҳоро аз зиндон бароварда, хоҳиш намуданд, ки шаҳрро тарк наоянд. ⁴⁰ Аз зиндон баромада, Павлус ва Сило

ба хонаи Лидия рафтанд. Дар он ҷо бо имондорон вохӯрданд ва онҳоро рӯҳбаланд намуда, шаҳрро тарк карданд.

Хизмати Павлус ва Сило дар шаҳри Тасолуникӣ

17 ¹Павлус ва Сило аз шаҳрҳои Амфипулис ва Апуллуния гузашта, ба шаҳри Тасолуникӣ омаданд, ки дар он ҷо ҷамоатхонаи яҳудиён буд. ²Аз рӯйи одати худ, Павлус ба ҷамоатхона рафт ва се рӯзи шанбе ба яҳудиён сухан гуфт. Ӯ аз навиштаҷот ³далелҳо оварда, мефаҳмонд ва нишон меод, ки азоб кашидан ва сипас зинда шудани Таъиншудаи Худо зарур буд. Павлус мегуфт: «Исое, ки ба шумо эълон мекунам, ҳамон Таъиншудаи Худост».

⁴Оқибат баъзеи онҳо имон оварда, ба Павлусу Сило ҳамроҳ шуданд. Ҳамчунин, гурӯҳи калони юнониҳои худотарс ва шумораи зиёди занони обрӯманд низ имон оварданд. ⁵Аммо баъзе яҳудиён ҳасад хӯрда, аз бозор якчанд бадкорро ҷамъ намуданд ва шаҳрро ба шӯр оварданд. Онҳо ба хонаи Ёсун зада даромада, Павлусу Силоро ҷустанд, то ки байни мардум бароранд. ⁶Аммо чун онҳоро наёфтанд, Ёсун ва чанд бародари дигарро назди сардорони шаҳр оварда, додзانون гуфтанд: «Инҳо, ки тамоми дунёро ба шӯр овардаанд, холо ба ин ҷо ҳам расиданд. ⁷Ёсун бошад онҳоро қабул кардааст! Онҳо „Исо ном подшоҳи дигаре ҳаст“ гуфта, ҳама қонуни шоҳаншоҳи Румро вайрон мекунанд».

⁸Мардум ва сардорони шаҳр ин суханонро шунида ба ташвиш афтоданд. ⁹Сардорони шаҳр аз Ёсун ва дигарон гарав гирифта, онҳоро озод карданд.

Хизмати Павлусу Сило дар шаҳри Бирия

¹⁰Худи ҳамон шаб имондорон Павлусу Силоро ба шаҳри Бирия фиристоданд. Онҳо чун расиданд, ба ҷамоатхонаи яҳудиён рафтанд. ¹¹Яҳудиёни Бирия назар ба яҳудиёни Тасолуникӣ равшанфикртар буданд. Онҳо бо шавқи зиёд ба хушхабарии Худованд гӯш мекарданд ва ҳар рӯз навиштаҷот хонда,

месанчиданд, ки оё аслан ҳамин тавр аст ё не. ¹²Аз ин рӯ, аксари онҳо имон оварданд ва ҳамчунин шумораи зиёди занони обрӯманди юнонӣ ва баъзе мардон низ имон оварданд. ¹³Аммо чун яҳудиёни Тасолуникӣ шуниданд, ки Павлус каломи Худоро дар шаҳри Бирия низ эълон мекунад, ба он ҷо расида омаданд ва мардумро барангехта ошӯб бардоштанд. ¹⁴Имондорон дарҳол Павлусро ба лаби баҳр фиристоданд, лекин Сило ва Тимотиюс дар Бирия монданд. ¹⁵Ҳамроҳони Павлус бо ӯ то шаҳри Атино рафтанд. Сипас баргашта фармони Павлусро расонданд, ки Силону Тимотиюс ҳарчи зудтар ба назди ӯ раванд.

Хизмати Павлус дар Атино

¹⁶Павлус дар интизори Силону Тимотиюс шаҳри Атиноро тамошо кард ва онро пур аз бутҳо дида, рӯҳан хеле нороҳат шуд. ¹⁷Аз ин рӯ, ӯ дар ҷамоатхона бо яҳудиёну юнониҳои худотарс ва ҳар рӯз дар бозор бо одамони гуногун вохӯрда суҳбат мекард. ¹⁸Баъзе аз файласуфони мактаби эпикурий ва равоқӣ бо Павлус баҳс намуда гуфтанд: «Ин лаққӣ чӣ гуфтан мехоҳад?» Дигарон ҷавоб доданд: «Чунин метобад, ки вай дар бораи худоёни бегона сухан меронад». Зеро ӯ дар бораи Исо ва зиндашавии мурдагон хушхабар мерасонд.

¹⁹Оқибат онҳо Павлусро ба Арюпог ном маҷлисгоҳе оварда гуфтанд: «Ба мо гӯӣ, ки ин таълимоти нав дар бораи чист? ²⁰Чизҳои аҷоиб мегӯӣ, мехоҳем донем, ки онҳо чӣ маъно доранд».

²¹(Барои ҳамаи атиноӣҳо ва хоричихое, ки дар шаҳр зиндагӣ мекарданд, коре бехтар аз шунидан ва гуфтани хабари нав набуд).

²²Павлус дар мобайни маҷлисгоҳи Арюпог истода, гуфт: «Мардони Атино! Мебинам, ки шумо аз ҳар ҷиҳат хеле диндор будаед. ²³Ман гаштугузор намуда, муқаддасоти шуморо аз наздик дидам. Дар як қурбонгоҳатон чунин хондам: „Ба Худои ношинос“. Ман дар бораи ана ҳамон Худо, ки шумо нашинхта мепарастед, хабар медиҳам. ²⁴Худое, ки дунё ва тамоми

чизҳои дар он бударо офаридааст, Худованди заминро осмон аст. Ў дар маъбадҳое, ки бо дастони одамизод сохта шудаанд, зиндагӣ намекунад. ²⁵Худо ба ягон чизе, ки дастони одамизод фароҳам оварда тавонад, мухтоҷ нест, чунки Худош ба ҳама зиндагӣ, нафас ва ҳар чизи дигарро мебахшад. ²⁶Ў аз як одам ҳамаи халқхоро ба вучуд овард, то ки дар тамоми замин сокин шаванд. Ба онҳо вақт ва ҷойи зиндагӣ муайян намуд, ²⁷то ки даст-дасткунон Худоро ҷӯянд ва эҳтимол пайдо кунанд. Лекин ба ҳар ҳол Худо аз ҳар яки мо дур нест. ²⁸Охир Ў сарчашмаи зиндагиву ҳаракат ва ҳастии мост. Чунон ки баъзе аз шоирони шумо низ гуфтаанд:

„Мо фарзандони Ў ҳастем“.

²⁹Пас, агар фарзандони Худо бошем, набояд фикр кунем, ки Ў монанди чизе аз тилло, нуқра ва ё санг аст, ки бо ақлу ҳунари одамӣ сохта мешавад. ³⁰Инак, Худо замони нодонино сарфи назар намуда, ҳоло дар ҳама ҷо ба ҳама одамон мефармояд, ки тавба кунанд. ³¹Зеро Худо аллакай рӯзеро муайян намудааст, ки ба воситаи Марди таъинкардааш дунёро аз рӯйи инсоф доварӣ мекунад ва барои исботи ин Ўро зинда кард».

³²Баъзе аз ҳозирон дар бораи зиндашавии мурдагон шунида, масҳаракунон хандиданд. Вале дигарон гуфтанд: «Дар ин бора рӯзи дигар туро гӯш мекунем».

³³Ҳамин тавр, Павлус аз маҷлисоғ баромад. ³⁴Якчанд кас ба ӯ ҳамроҳ шуда, имон оварданд. Дар байни онҳо Диёнисиюси узви Маҷлиси арюпогӣ, Домарис ном зан ва якчанд каси дигар буданд.

Хизмати Павлус дар шаҳри Қуринтус

18 ¹Сипас Павлус шаҳри Атиноро тарк карда, ба шаҳри Қуринтус рафт. ²Дар он ҷо ӯ бо Акило ном марди яҳудие шинос шуд, ки аз шаҳри Понтус буд. Ин мард ба наздикӣ ҳамроҳи занаш Прискила аз Италия омада буд, чунки шоханшоҳ Клавдиюс фармон бароварда буд, ки ҳамаи яҳудиён аз шаҳри Рум баромада раванд. Павлус ба дидори онҳо рафт.

³Азбаски онҳо ҳамкасби Павлус буданд, бо онҳо монда, ба кор машғул шуд. Касби онҳо хаймадӯзӣ буд.

⁴Ҳамчунин, ҳар рӯзи шанбе ӯ дар ҷамоатхона исботу далел меовард, то ки яҳудиёну юнониён имон оваранд. ⁵Вақте ки Силову Тимотиюс аз вилояти Мақдуния ба Қуринтус омаданд, Павлус тамоми вақти худро ба эълон кардани калом бахшид. Ӯ ба яҳудиён шаҳодат медод, ки Исо ҳамон Таъиншудаи Худост. ⁶Аммо онҳо ӯро ҳақорат карда, зиддият нишон доданд. Сипас Павлус чанги либосашро афшонда, ба онҳо гуфт: «Ман ба шумо гуфтам, акнун хунатон ба гардани худатон! Ман дигар ҷавобгарӣ надорам, минбаъд ба назди ғайрияҳудиён меравам».

⁷Ҳамин тавр, Павлус аз пеши онҳо баромада, ба хонаи марди ғайрияҳудии худотарсе рафт. Ин мард Титус Юстус ном дошт ва манзилаш дар паҳлӯи ҷамоатхона буд. ⁸Сардори ҷамоатхона Криспус бо тамоми хонаводааш ба Худованд имон овард. Инро шунида, қуринтиёни зиёд низ имон оварданд ва таъмид гирифтанд. ⁹Шабе Худованд ба Павлус аён шуда гуфт: «Натарс, сухан гуфтанро давом дех. Хомӯш набош, ¹⁰чунки Ман бо ту ҳастам ва касе ба ту зарар намерасонад. Зеро дар ин шаҳр бисёр одамон пайрави Ман ҳастанд».

¹¹Ҳамин тавр, Павлус якуним сол дар он ҷо монда, ба онҳо каломи Худоро таълим дод. ¹²Аммо вақте ки Ғолиюн ҳокими вилояти Охоия буд, яҳудиён забон як карда, Павлусро дастгир намуданд ва ба додгоҳ оварда, ¹³гуфтанд: «Ин одам мардумро фирефта мекунад, ки Худоро тавре парастеши намоянд, ки бар зидди қонун аст».

¹⁴Павлус ҳанӯз даҳон накушода, ҳоким Ғолиюн ба яҳудиён гуфт: «Яҳудиён! Агар ягон чиноят ё кирдори баде ҷой медошт, шикоят шуморо қабул мекардам. ¹⁵Алҳол мебинам, ки баҳс дар бораи калимаву номҳо ва шариати шумо аст, пас худатон онро ҳал кунед. Ман ин чизҳоро ҳал кардан намехоҳам».

¹⁶Инро гуфта, онҳоро аз додгоҳ пеш кард. ¹⁷Дар ҳавлии додгоҳ мардум ба Сӯстиниси сардори ҷамоатхона дарафтода, ӯро калтак заданд. Аммо Ғолиюни ҳоким ба ин ҳеч аҳамият надод.

Бозгашти Павлус ба Антокияи Сурия

¹⁸ Баъд аз ин Павлус муддате дар шаҳри Қуринтус монд. Сипас бо имондорон хайрухуш намуда, ҳамроҳи Прискила ва Акило ба вилояти Сурия шино кард. Дар бандари Канхария \bar{u} мӯйи сарашро тарошид, чунки мувофиқи расми яҳудиён чунин қасам хӯрда буд. ¹⁹ Ҳангоме ки ба Эфесус расиданд, Павлус Прискила ва Акилоро тарк намуда, худ ба ҷамоатхона даромад. Павлус бо яҳудиён суҳбат ороост ²⁰ ва онҳо аз \bar{u} хоҳиш намуданд, ки муддате бо онҳо бимонад, лекин вай розӣ нашуд. ²¹ Аммо хангоми хайрухуш карданаш гуфт, ки «Худо хоҳад боз ба наздатон меоям».

Сипас дар шаҳри Эфесус ба киштӣ нишаста, сафарашро давом дод. ²² Дар шаҳри Қайсария \bar{u} аз киштӣ фаромада, ба шаҳри Уршалим рафт. Дар он ҷо ба аҳли ҷамоат салом расонда, ба шаҳри Антокия равона шуд. ²³ Дар Антокия муддате истода, боз ба роҳ даромаду дар ноҳияҳои Ғалотия ва Фриция гашта, имони ҳамаи имондоронро устувор намуд.

²⁴ Он замон ба шаҳри Эфесус Апуллус ном марди яҳудие омад, ки зодаи Искандария буд. \bar{U} шахси сухандон ва до-нишманди навиштаҷот буд. ²⁵ Апуллус дар Роҳи Худованд таълим ёфта буд ва бо ҷӯшу хурӯш сухан гуфта, дар бораи Исо дуруст таълим меод. Аммо \bar{u} танҳо аз таъмиди Яҳё хабардор буд. ²⁶ \bar{U} дар ҷамоатхона далерона сухан гуфтанро сар карда буд. Вақте ки Прискила ва Акило суханашро шуниданд, \bar{u} ро ба каноре бурданд ва Роҳи Худоро ба \bar{u} хубтар фаҳмонда доданд. ²⁷ Вақте Апуллус хост, ки ба вилояти Охоия равад, имондорон \bar{u} ро рӯҳбаланд намуда, бо вай ба шогирдон номае фиристоданд, то ки \bar{u} ро қабул кунанд. Чун ба он ҷо расид, ба онҳое ки бо ғайзу меҳрубонии Худо имон оварда буданд, кумаки зиёд кард. ²⁸ Зеро \bar{u} дар пеши ҳама суханони яҳудиёро рад намуда, аз навиштаҷот далел меовард, ки Исо Таъиншудаи Худост.

Шогирдони Яҳёи Таъмиддиханда

19 ¹Вақте Апуллус дар шаҳри Қуринтус буд, Павлус ба ноҳияҳои болоӣ сафар намуда, ба шаҳри Эфесус омад. Дар он ҷо якчанд шогирдро дида, ²аз онҳо пурсид: «Оё вақте имон овардед, аз Рӯҳулқудс пур шудед?»

Дар ҷавоб гуфтанд: «Не, мо ҳатто нашунида будем, ки Рӯҳулқудс ҳаст».

³Павлус гуфт: «Пас, шумо кадом таъмидро гирифтед?»

Гуфтанд: «Мо таъмиди Яҳёро ба ҷо овардем».

⁴Павлус гуфт: «Таъмиди Яҳё таъмиди тавба буд. Яҳё ба одамон мегуфт, ки ба Ҳамоне, ки пас аз ман меояд, яъне ба Исои Масех бовар кунед».

⁵Инро шунида, онҳо ба номи Худованд Исо таъмид гирифтанд. ⁶Вақте Павлус дастонашро бар онҳо гузошт, шогирдон аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва бо забонҳои дигар гап зада, ба эълони паёми Худо сар карданд. ⁷Онҳо ҳамагӣ тақрибан дувоздаҳ кас буданд.

⁸Ҳамин тавр, Павлус дар давоми се моҳ ба ҷамоатхона рафта, далерона дар бораи Подшоҳии Худо нақл мекард ва исботу далел меовард, то ки мардум бовар кунанд. ⁹Лекин вақте ки баъзе қасон саркашӣ намуда, имон намеоварданд ва назди ҳама дар бораи Роҳи Худованд бадгӯӣ мекарданд, Павлус шогирдонро бо худ гирифта, онҳоро тарк кард. Акнун вай ҳар рӯз дар омӯзишгоҳи Тиронус суҳбат меорост. ¹⁰Ин қор ду сол давом ёфт ва ҳамаи мардуме, ки дар вилояти Осиё зиндагӣ мекарданд, ҳам яҳудиёну ҳам юнониён каломи Худовандро шуниданд.

¹¹Ҳамчунин Худо ба воситаи Павлус муъҷизаҳои аҷоиб мекард. ¹²Ҳатто вақте рӯмолча ё пешбандеро, ки ба пӯсти Павлус расидааст, гирифта ба беморон мерасонданд, онҳо шифо меёфтанд ва рӯхҳои нопок аз одамон берун мешуданд. ¹³Баъзе чинбаророни дарбадари яҳудӣ низ номи Худованд Исоро бар гирифтборони рӯхҳои нопок хонданӣ шуда, ба чинҳо мегуфтанд:

«Ба номи Исое, ки Павлус эълон мекунад, амр медиҳам: аз вай баро!»

¹⁴Ин корро ҳафт писари Искиво ном яке аз коҳинони калони яҳудӣ мекардаанд. ¹⁵Аммо рӯзе рӯҳи нопок ба онҳо чунин ҷавоб дод: «Исоро медонам. Павлусро ҳам мешиносам, лекин шумо кистед?»

¹⁶Инро гуфта, шахси гирифтори рӯҳи нопок ба онҳо дарафтода, чунон зад, ки онҳо лучу хунолуд аз хона баромада гурехтанд. ¹⁷Вақте ки ин ҳодиса ба гӯши сокинони шаҳри Эфесус, ҳам яҳудиёну ҳам юнониҳо расид, онҳоро тарсу ваҳм фаро гирифт ва номи Худованд Исо дар байни онҳо иззату эҳтиром пайдо кард. ¹⁸Шахсони зиёде, ки имон оварда буданд, пеши мардум омада, ба кирдори бади худ иқрор мешуданд ва онро ошкор мекарданд. ¹⁹Шумораи зиёди одамоне, ки ҷодугарӣ мекарданд, китобҳои худро оварда, дар пеши Ҳама оташ мезаданд. Вақте ки арзиши он китобҳоро ҳисоб карданд, панҷоҳ ҳазор тангаи нукура баромад. ²⁰Ҳамин тавр, каломи Худованд паҳн мешуд ва таъсири он бештар мегардид.

Ошӯб дар шаҳри Эфесус

²¹Баъди ин ходисаҳо Павлус бо ҳидояти Рӯҳулқудс қарор дод, ки аз вилоятҳои Мақдуния ва Охоия гузашта, ба шаҳри Уршалим сафар кунад. Ӯ чунин гуфт: «Баъди Уршалим ба ман лозим аст, ки шаҳри Румро низ хабар гирам».

²²Ҳамин тавр ӯ ду ёвараш — Тимотиюс ва Арастусро ба вилояти Мақдуния равона карда, худаш муддате дар вилояти Осиё монд.

²³Он рӯзҳо ба хотири Роҳи Худованд ошӯби сахте ба миён омад. ²⁴Димитриюс ном нукурагаре буд, ки расмҳои нукурагии парастиишро ҷаҳи Юнон — Артамисро сохта, бо ин роҳ ба ҳунармандон даромади хуб меовард. ²⁵Димитриюс онҳоро ҳамроҳи ҳунармандони дигар ҷамъ оварда, чунин гуфт: «Мардум, шумо медонед, ки даромади мо аз пушти ҳамин ҳунар аст. ²⁶Аммо худатон дидаву дониста истодаед, ки ҳамин Павлус

на танҳо дар шаҳри Эфесус, балки қариб дар тамоми вилояти Осиё „худоени дастсоз худоёни ҳақиқӣ нестанд“ гуфта, мардуми зиёдеро ба тарафи худ мекашаду аз роҳ мезанад. ²⁷ Ин хатар на танҳо касби моро, балки парастиишгоҳи худои бузург — Артамисро низ паст мезанаду ночиз месозад. Павлус обрӯи бузурги Артамисро, ки мардуми ҳамаи вилояти Осиё ва тамоми дунё ӯро парастииш мекунанд, мерезад».

²⁸ Ин суҳанро шунида, ҳунармандон ба ғазаб омаданд ва фарёд заданд: «Бузург аст Артамиси эфесусиён!»

²⁹ Шаҳрро ошӯб фаро гирифт. Мардум ҳама якҷоя ҳамсафарони Павлус — Ғоюсу Аристархусро, ки мақдунӣ буданд, дастгир намуда, бо худ ба намоишгоҳ кашола карда бурданд. ³⁰ Павлус хост ба назди мардум рафта, суҳан гӯяд, аммо шогирдон ӯро боздоштанд. ³¹ Ҳамчунин, баъзе аз сардорони вилояти Осиё, ки дӯстони ӯ буданд, одам фиристода, аз вай хоҳиш намуданд, ки ба намоишгоҳ надарояд.

³² Чамъомад бетартиб буд. Баъзе як чиз гуфта дод мезаданду баъзе дигар чиз. Бисёриҳо намефаҳмиданд, ки барои чӣ чамъ шудаанд. ³³ Яҳудиён аз байни тӯда Искандар ном мардери тела дода, пеши мардум бароварданд, то ки ҳолатро ба одамон фаҳмонда диҳад. Искандар бо дасташ ба онҳо ишораи хомӯшӣ намуда, барои ҳимоя даҳон кушодан хост. ³⁴ Аммо мардум чун фаҳмиданд, ки вай яҳудист, ҳама бо як овоз «Бузург аст, Артамиси эфесусиён!» гӯён фарёд задан гирифтанд ва ин наздики ду соат давом ёфт. ³⁵ Сипас амалдори шаҳр мардумро ором намуда, гуфт: «Мардуми Эфесус! Дар ин ҷо кӣ намедонад, ки шаҳри Эфесус ниғаҳбони парастиишгоҳи Артамиси бузург ва сурати аз осмон афтадаи вай мебошад? ³⁶ Ин чиз ҷойи баҳс надорад, бинобар ин шумо бояд ором шавед, то ки рафтори беақлонае накунед. ³⁷ Шумо ин одамонро ба ин ҷо овардед, лекин онҳо на парастиишгоҳро ғорат намудаанду на худои моро дашном додаанд. ³⁸ Пас, агар Димитриус ва ҳамкоронаш нисбат ба касе даъво дошта бошанд, дари додгоҳ кушода ва доварон омода хистанд. Бигзор рафта дар он ҷо якдигарро айбдор

кунанд. ³⁹Агар боз ягон масъалаи дигаре дошта бошед, онро дар чамъомади қонунӣ бояд ҳал кард. ⁴⁰Зеро хатари он ҳаст, ки барои ошӯби имрӯза, ки бесабаб аст ва мо онро ҳеч гуна асоснок карда наметавонем, ба ҷавобгарӣ кашида шавем». Бо чунин суханон ӯ мардумро ҷавоб дода пароканда кард.

Сафари Павлус ба шаҳри Уршалим

20 ¹Вақте ки шӯру ғавғо тамом шуд, Павлус шогирдонро чамъ намуда, онҳоро рӯҳбаланд кард. Сипас хайрухуш карда, ба вилояти Мақдуния равона шуд. ²Баъди он ки дар он ноҳияҳо гашта, имондоронро хеле дилбардорӣ кард, ба Юнон рафт ³ва се моҳ дар он ҷо монд. Сипас ӯ хост ба вилояти Сурия шино кунад. Аммо аз қасди бади яҳудиён огоҳ шуда, қарор дод, ки бо роҳи вилояти Мақдуния бармегардад. ⁴Ҳамсафарони Павлус инҳо буданд: Супотруси писари Пиррус аз шаҳри Биррия, Аристархус ва Секундус аз шаҳри Тасолуникӣ, Ғоюс аз шаҳри Дарба, Тимотиюс ва ҳамчунин Тихикос ва Труфимус зодагони вилояти Осиё. ⁵Онҳо аз мо пештар рафта, моро дар шаҳри Трӯос интизор шуданд. ⁶Мо бошем, пас аз иди Фатир дар шаҳри Филиппӣ ба киштӣ савор шуда, баъд аз панҷ рӯз ба шаҳри Трӯос ба назди онҳо расидем ва дар он ҷо ҳафт рӯз мондем.

Зинда шудани Эфтихус

⁷Рӯзи якшанбе мо барои таоми шоми Худованд чамъ омадем. Азбаски Павлус фардо рафтани буд, бо шогирдон сухбати дурудароз орошт ва суханаш то нисфи шаб давом ёфт. ⁸Дар болохонае, ки чамъ шуда будем, чароғҳои бисёр месӯхтанд. ⁹Эфтихус ном ҷавоне дар даҳани тиреза менишаст. Чун сухани Павлус тӯл кашид, Эфтихусро саҳт хоб бурд ва ӯ аз ошӯнаи сеюм ба замин афтод. Вақте ки Эфтихусро бардоштанд, аллақай мурда буд. ¹⁰Павлус поён фаромада, худро ба болои ӯ партофт ва ӯро ба оғӯш гирифта, гуфт: «Хавотир нашавед, ӯ зинда аст».

¹¹ Сипас Павлус боз ба боло баромада нон шикаста хӯрд ва то бомдод бо онҳо сухбат карда, баъд равона шуд. ¹² Ҷавонро бошад, зинда ба хона бурданд ва хеле тасалли ёфтанд.

Сафар ба шаҳри Милитус

¹³ Павлус қарор дод, ки ба шаҳри Асус пиёда равад. Мо бошам ба кишти савор шуда, пеш аз ӯ ба шаҳри Асус расидем. ¹⁴ Дар он ҷо Павлусро бо худ гирифта, сӯйи шаҳри Митилин шино кардем. ¹⁵ Аз он ҷо шино карда, рӯзи дигар ба ҷазираи Хиюс расидем. Пас аз рӯзи дигар ба ҷазираи Сомус расидем ва фардои он ба шаҳри Милитус омадем. ¹⁶ Павлус ният дошт, ки ба шаҳри Эфесус надаромада гузарад, то ки дар вилояти Осиё вақти зиёд сарф нашавад. Ӯ шитоб мекард, зеро мехост, ки агар имкон шавад, ба шаҳри Уршалим то рӯзи иди Ҳосилот расида ояд.

Хайрухуши Павлус бо роҳбарони ҷамоати шаҳри Эфесус

¹⁷ Дар шаҳри Милитус Павлус ба шаҳри Эфесус одам фирис-тода, роҳбарони ҷамоатро ба пеши худ даъват кард. ¹⁸ Вақте ки омаданд, ба онҳо гуфт: «Шумо медонед, ки аз рӯзи ба вилояти Осиё қадам монданам ва тамоми он вақт, ки бо шумо будам, чӣ гуна рафтор мекардам. ¹⁹ Чӣ тавр бо оби дида ва фурутанӣ бадихои яҳудиёро паси сар карда, дар хизмати Худованд будам. ²⁰ Вақте ки дар пеши мардум ё хона ба хона гашта шуморо таълим меодам, ягон чизи ба шумо фоидабахшро ногуфта намондам. ²¹ Ҳам ба яҳудиёну ҳам ба ғайрияҳудиён эълон мекардам, ки тавба намуда, ба Худо рӯй оранд ва ба Худованди мо Исои Масеҳ имон дошта бошанд. ²² Ҳоло бошад, бо роҳбарии Рӯх ба Уршалим меравам, лекин намондам, ки дар он ҷо чӣ ба сарам меояд. ²³ Танҳо ҳаминашро медонам, ки Рӯхулқудс дар ҳамаи шаҳрҳо ба ман мегӯяд, ки маро зиндон ва ранҷу азоб интизор аст. ²⁴ Ман ҷони худро азиз намедорам, танҳо мехоҳам, ки то ба охири роҳам расам ва хизматеро, ки Худованд Исо

ба ман супурдааст, ба анҷом расонам, яъне хушхабари файзу меҳрубонии Худоро расонам».

²⁵ Ҳоло аниқ медонам, минбаъд ҳеҷ яки шумо, ки дар байнатон гашта, Подшоҳии Худоро эълон мекардам, рӯйи маро нахоҳад дид. ²⁶ Бинобар ин имрӯз ба шумо мегӯям, ки хуни ягон касе аз шумо бар гардани ман нест, ²⁷ зеро фурсатеро аз даст навода, тамоми паёми Худоро ба шумо эълон намудам. ²⁸ Инак, ба тамоми рамаи Худо, яъне ба ҷамоати имондорон ва ҳам ба худ аҳамият диҳед. Рӯҳулқудс шуморо ниғаҳбон таъйин намудааст, то ҷамоати Худоро, ки бо баҳои хунаш аз они Худ кардааст, ҷўпонӣ намоед. ²⁹ Медонам, ки баъди рафтани дар байни шумо гургони хунхор медароянд, ки ба рамаи Худо раҳм намекунанд. ³⁰ Аз байни худи шумо низ одамоне пайдо мешаванд, ки суханони қач гуфта, шогирдонро аз паси худ мебаранд. ³¹ Бинобар ин хушёр бошед ва дар хотир доред, ки дар давоми се сол, шабу рӯз ман бо оби дида ҳар яки шуморо огоҳ мекардам.

³² Акнун шуморо ба Худо ва ба каломи файзбахши Ӯ месупорам. Ин калом қудрат дорад, ки шуморо устувор намуда, дар қатори халқи покшудаи Худо меросхӯр гардонад. ³³ Ман аз касе нукраву тилло ё либос нахостаам. ³⁴ Шумо медонед, ки барои муҳтоҷҳои ҳудаму ҳамроҳонам бо дастонам кор кардам. ³⁵ Ба шумо ибрат нишон додам, ки мо бояд меҳнат карда ба нотавонон ёрӣ диҳем ва суханони Худованд Исоро фаромӯш накунем, ки чунин гуфтааст: «Додан беҳ аз гирифтани аст».

³⁶ Инро гуфта, Павлус зону зад ва бо ҳама дуо кард. ³⁷ Мардум хеле гирия карданд ва ӯро ба оғӯш гирифта бӯсиданд. ³⁸ Хусусан, аз сухани ӯ, ки дигар ӯро нахоҳанд дид, саҳт ғамгин шуданд. Сипас Павлусро то кишти гусел карданд.

Сафар ба шаҳри Уршалим

21 ¹ Мо бо роҳбарони ҷамоати шаҳри Эфесус хайрухуш карда, рост ба қазираи Кос шино кардем. Рӯзи дигар ба қазираи Рудус расидем ва аз он ҷо ба шаҳри Потаро рафтем. ² Дар Потаро киштиеро ёфтем, ки ба кишвари Финикия

равона буд ва ба он савор шуда, сафарамонро давом додем. ³Чун чазираи Қиприсро дидем, онро аз тарафи чануб гузашта, ба шаҳри Сури вилояти Сурия равона шудем. Дар шаҳри Сур аз киштӣ берун шудем, чунки бори киштиро фаровардан даркор буд. ⁴Дар он ҷо имондоронро ёфта, ҳафт рӯз бо онҳо мондем. Имондорон ба воситаи Рӯҳулқудс ба Павлус мегуфтанд, ки ба шаҳри Уршалим наравад. ⁵Аммо чун вақти мо тамои шуд, боз ба роҳ даромадем. Ҳама имондорон бо зану фарзандонашон моро то беруни шаҳр гусел карданд. Дар лаби баҳр ҳама зонуи зада дуо кардем. ⁶Сипас бо ҳамдигар хайрухуш карда, мо ба киштӣ савор шудем ва онҳо ба хонаҳои худ баргаштанд.

⁷Аз шаҳри Сур сафари худро давом дода, ба шаҳри Патуламис омадем. Дар он ҷо бо имондорон вохӯрда, як рӯз бо онҳо мондем. ⁸Рӯзи дигар ба роҳ баромада, ба шаҳри Қайсария омадем ва ба хонаи Филиппуси эълонкунандаи хушхабар рафта, меҳмон шудем. Филиппус яке аз он ҳафт нафар буд, ки дар Уршалим интиҳоб шуда буданд. ⁹Ӯ чор духтари шавҳарнокарда дошт, ки пешгӯӣ мекарданд. ¹⁰Баъд аз чанд рӯзи дар он ҷо буданамон аз сарзамини Яҳудия Оғобус ном пайғамбар омад. ¹¹Ӯ миёнбанди Павлусро гирифта, бо он дасту пойи худро баста гуфт: «Рӯҳулқудс чунин мегӯяд: „Дар шаҳри Уршалим соҳиби ин миёнбандро яҳудиён ана ҳамин тавр баста, ба дасти ғайрияҳудиён месупоранд“».

¹²Инро шунида, мо ва мардуми он ҷо, якҷоя аз Павлус илтимос кардем, ки ба Уршалим наравад. ¹³Дар ҷавоб Павлус гуфт: «Шумо чӣ кор мекунед? Чаро бо оби дида диламро месӯзонед? Охир ман тайёрам, ки на танҳо бандӣ шавам, балки ба хотири номи Худованд Исо дар Уршалим ҷон супорам».

¹⁴Чун Павлус ба гапи мо гӯш надод, «бигзор хости Худованд шавад» — гуфта, хомӯш мондем. ¹⁵Баъди он рӯзҳо мо тайёри дида, ба шаҳри Уршалим равона шудем. ¹⁶Баъзе имондорон, ки аз шаҳри Қайсария буданд, ҳамроҳи мо рафтанд. Онҳо моро ба хонаи Маносун ном шогирди дерина бурданд. Маносун зодаи чазираи Қиприс буд. Мо дар хонаи ӯ истодем.

Ба дидори Яъқуб рафтани Павлус

¹⁷ Ҳангоме ки ба шаҳри Уршалим расидем, имондорон моро хурсандона пешвоз гирифтанд. ¹⁸ Рӯзи дигар Павлус ҳамроҳи мо ба дидори Яъқуб рафт. Ҳамаи роҳбарони ҷамоат низ дар он ҷо буданд. ¹⁹ Павлус бо ҳама салому алейк карда, дар бораи ҳама корҳои Худо, ки дар байни ғайрияхудиён ба воситаи ӯ карда буд, як ба як нақл кард. ²⁰ Онҳо сухани ӯро шунида Худоро ситоиш намуданд ва ба Павлус гуфтанд: «Бародар, чунон ки мебинӣ, чандин ҳазор яҳудиён имон оварданд ва ҳамаи онҳо шариатро ҷиддӣ риоя мекунанд. ²¹ Онҳо шуниданд, ки гӯё ту ҳамаи яҳудиёнро, ки дар байни ғайрияхудиён зиндагӣ мекунанд, таълим дода мегӯӣ, ки шариати Мусоро рад кунанд. Яъне писаронашонро хатна накунанд ва аз рӯйи расму ойини худ зиндагӣ накунанд. ²² Пас, чӣ бояд кард? Онҳо ҳатман мешунаванд, ки ту омадаӣ. ²³ Ҳоло гапи моро гирифта, чунин бикун: мо чор кас дорем, ки мувофиқи расми яҳудиён ба Худо қасам хӯрдаанд. ²⁴ Онҳоро бурда, ҳамроҳашон ойини покшавиро ба ҷо овар ва пули сартарошии онҳоро бидех. Сипас ҳама мефаҳманд, ки он чи дар бораат мегӯянд, рост нест, балки ту мувофиқи шариати Мусо зиндагӣ мекунӣ. ²⁵ Дар бораи ғайрияхудиёни имоноварда бошад, мо қарор намуда, навишта будем, ки аз хӯрдани гӯшти ҳайвони буғишуда, хӯроке, ки ба бутҳо тақдим шудааст, хун ва аз гуноҳи ҷинсӣ дур шаванд».

²⁶ Инак, рӯзи дигар Павлус ҳамроҳи он одамон ойини покшавиро ба ҷо оварда, ба маъбади Худо даромад. Дар он ҷо эълон намуд, ки вақти покшавии онҳо баъди ҳафт рӯз анҷом меёбад ва он рӯз барои ҳар якеашон қурбонӣ карда мешавад.

Дастгир шудани Павлус

²⁷ Дар охири рӯзи ҳафтум яҳудиёни вилояти Осиё Павлусро дар маъбади Худо дида, мардумро ба шӯр оварданд ва ӯро дастгир намуданд.

²⁸ Онҳо фарёд мезаданд: «Исроилиён, ёрӣ дихед! Ин одам дар ҳар ҷо ҳамаро ба зидди халқ, шариати Мусо ва ин маъбад таълим медихад! Бар замми ин ӯ ғайрияхудиёнро ба маъбади Худо дароварда, ин ҷойи муқаддасро ҳаром мекунад!»

²⁹ Онҳо Труфимусро, ки зодаи шаҳри Эфесус буд, ҳамроҳи Павлус дар шаҳр дида буданд ва гумон мекарданд, ки Павлус ӯро бо худ ба маъбади Худо даровардааст.

³⁰ Ҳамин тавр, тамоми шаҳр ба шӯр омад. Аз ҳар тараф мардуми зиёд давида омада, чамъ шуданд. Онҳо Павлусро дастгир карда, кашолакунон аз маъбади Худо бароварданд ва зуд дарҳоро аз пушташон маҳкам карданд. ³¹ Вақте ӯро куштани шуданд, ба мириҳазори лашкар хабар расид, ки тамоми Уршалим ба шӯр омадааст. ³² Ӯ дарҳол сарбозон ва мирисадхоро бо худ гирифта, ба сӯйи мардум давид. Мардум мириҳазор ва сарбозонро дида, аз задани Павлус бозистоданд. ³³ Мириҳазор наздик шуда, Павлусро дастгир намуд ва фармуд, ки ӯро бо ду занчир банданд. Сипас пурсид, ки ин одам кист ва ҷӣ қор кардааст. ³⁴ Мардум дод зада, баъзе як чиз ва баъзе чизи дигар мегуфтанд. Мириҳазор аз сабаби ғавғо ҳақиқати ҳолро нафаҳмида, фармон дод, ки Павлусро ба қалъа баранд. ³⁵ Чун ба зинапояҳо расиданд, аз сабаби ғазабу фишори мардум сарбозон маҷбур шуданд, ки Павлусро бардошта баранд. ³⁶ Мардуми зиёд аз қафои онҳо омада, «кушед ӯро» — гӯён дод мезаданд.

Павлус худро химоя мекунад

³⁷ Ҳанӯз ба қалъа надаромада, Павлус ба мириҳазор гуфт: «Ичозат дихед, ба шумо як чиз гӯям».

Мириҳазор гуфт: «Ту забони юнониро медонӣ?! ³⁸ Пас ту он мисрӣ нестӣ, ки чанде пеш шӯриш бардошта, ҷор ҳазор одам-кушро аз қафояш ба биёбон бурда буд?!»

³⁹ Павлус дар ҷавоб гуфт: «Ман яҳудӣ ҳастам, шаҳрванди шаҳри Тарсуси вилояти Киликия, ки шаҳри номдор аст. Хошиш мекунам, ба ман ичозат дихед, ки ба мардум гап занам».

⁴⁰Павлус ичозат гирифта, бар зинапояхо истод. Ў бо дасташ ба мардум ишора карду онҳо ҳама хомӯш шуданд. Сипас Павлус ба онҳо бо забони ибрӣ чунин гуфт:

22 ¹«Эй бародарону падарон! Гӯш кунед, ки барои мухофизати худ чӣ мегӯям».

²Мардум чун шуниданд, ки бо забони ибрӣ гап мезанад, боз ҳам хомӯштар шуданд. Павлус суҳанаширо давом дод: ³«Ман яҳудӣ, зодаи шаҳри Тарсуси вилояти Киликия ҳастам, лекин ба Уршалим омада, аз устод Чамлиил шариати Мусо ва расму ойини падаронро хуб омӯхтам. Вазифаҳоямро дар пеши Худо бо чидду чаҳд иҷро мекардам, чунон ки имрӯз шумо ҳам иҷро мекунед. ⁴Ман одамонеро, ки пайрави ин Роҳ буданд, мерондаму азоб меодам. Баъзеи онҳоро ҳатто ба марг расондам. Мардону занонро дастгир карда, ба зиндон месупурдам. ⁵Инро ҳатто саркоҳин ва тамоми аъзои шӯрои пирон метавонанд тасдиқ кунанд. Ман барои дастгир кардани имондорони шаҳри Димишқ аз онҳо нома гирифта будам, то ки имондоронро дошта, барои ҷазо додан ба Уршалим оварам.

⁶Аммо хангоми роҳ, вақте ки ба шаҳри Димишқ наздик мешудам, дар нисфирӯзӣ баногоҳ аз осмон нуре пайдо шуда, маро фаро гирифт. ⁷Ман ба замин афтада, овозеро шунидам, ки мегуфт: „Шоул, Шоул! Чаро Маро озор медиҳӣ?“ ⁸Дар ҷавоб гуфтам: „Эй Аълоҳазрат, Ту кистӣ?“ Гуфт: „Ман Исои Носирӣ ҳастам, ки озораш медиҳӣ“.

⁹Ҳамроҳони ман низ нурро диданд, лекин овозеро, ки ба ман гап мезад, нафаҳмиданд. ¹⁰Сипас пурсидам: „Эй Аълоҳазрат, чӣ бояд кунам?“

Худованд ба ман гуфт: „Бархоста ба шаҳри Димишқ рав. Дар он ҷо дар бораи ҳама корҳое, ки бояд бикунӣ, ба ту мегӯянд“.

¹¹Аз таъсири дурахши он нур чашмонам чизеро намедид ва ҳамроҳонам маро аз дастам гирифта, ба Димишқ оварданд.

¹²Ҳанониё ном марде ба назди ман омад. Ў ба шариати Мусо аз сидқи дил итоат мекард ва дар байни ҳамаи яҳудиёни

он чо номи нек дошт. ¹³ Ӯ ба ман наздик шуда гуфт: „Бародар Шоул, бино шав!“

Худи ҳамон лаҳза чашмонам бино шуд ва ӯро дидам. ¹⁴ Сипас ӯ гуфт: „Худои падаронамон туро интихоб кардааст, то ки хости Ӯро бидонӣ ва ҳамонеро, ки Росткор аст, бубинӣ ва аз забонаш сухане шунавӣ. ¹⁵ Зеро ту шоҳиди Ӯ мешавӣ ва дар бораи он чи дидиву шунидӣ назди ҳамаи одамон шаҳодат хоҳӣ дод. ¹⁶ Пас чиро интизор ҳастӣ? Бархезу таъмид гир ва ба Исои Носирӣ рӯй оварда, аз гуноҳхоят пок шав“.

¹⁷ Инак, вақте ки ба Уршалим баргашта, дар маъбади Худо дуо мекардам, ба ҳолати беҳудӣ афтодам ¹⁸ ва Исоро дидам, ки ба ман чунин гуфт: „Зуд аз Уршалим баромада рав, чунки онҳо шаҳодати туро дар бораи Ман қабул намекунанд“.

¹⁹ Ман гуфтам: „Худовандо, онҳо медонанд, ки ман пайравони Туро ба зиндон меандохтам ва дар ҷамоатхонаҳо дошта мезадам. ²⁰ Вақте ки хуни шоҳидат Истефанус рехта мешуд, ман он чо будам ва сангсоркунандагонро тарафдорӣ намуда, ҷомаҳои онҳоро посбонӣ мекардам“.

²¹ Сипас Ӯ ба ман гуфт: „Бирав, Ман туро ба ҷойҳои дур ба назди ғайрияхудиён мефиристам“.

Павлус ва мириҳазор

²² Мардум сухани Павлусро то ба ин чо гӯш карданд, сипас бо овози баланд фарёд заданд:

«Ӯро несту нобуд кунед! Чунин одам набояд зиндагӣ кунад!»

²³ Чун фарёд мезаданд ва ҷомаҳояшонро ба замин партофта, ҷанг мехезонданд, ²⁴ мириҳазор фармуд, ки Павлусро ба қалъа дароваранд ва қамчинкорӣ намуда, пурсучӯ кунанд, ки барои чӣ мардум ин қадар ба ӯ дод мезананд. ²⁵ Аммо вақте ки Павлусро бо тасмаҳо барои задан мебастанд, ӯ ба мирисад гуфт: «Оё аз рӯйи қонун аст, ки шаҳрванди Румро бе ягон доварӣ камчинкорӣ кунед?»

²⁶ Инро шунда, мирисад ба назди мириҳазор рафт ва гуфт: «Чӣ кор кардан мехоҳед? Ин одам румӣ будааст!»

²⁷ Сипас мириҳазор наздик шуда аз Павлус пурсид: «Ту шахрванди Рум ҳастӣ?»

Павлус дар ҷавоб гуфт: «Бале!»

²⁸ Мириҳазор гуфт: «Ман шахрвандии Румро бо пули калон харидаам».

Павлус гуфт: «Ман бошам, аз таваллуд шуданам шахрванди Рум ҳастам».

²⁹ Онҳое, ки ўро пурсучў карданӣ буданд, ин суҳанро шунида, дарҳол аз вай дур шуданд. Мириҳазор низ румӣ будани Павлусро фаҳмида, тарсид, чунки ўро баста буд.

Павлус дар назди коҳинони калон ва пирон

³⁰ Рўзи дигар мириҳазор хост аниқ бифаҳмад, ки яҳудиён ўро барои чӣ айбдор мекунанд. Бинобар ин занҷирҳои Павлусро кушода, фармон дод, ки коҳинони калон ва тамоми шўрои пирон ҷамъ шаванд. Сипас Павлусро ба назди онҳо баровард.

23 ¹ Павлус аҳли шўрои пиронро бодикқат аз назар гузаронда гуфт: «Бародарон, ман то имрўз дар назди Худо бо вичдони пок зиндагӣ мекунам».

² Инро шунида Ҳанониёи саркоҳин ба онҳое, ки назди Павлус меистоданд, фармуд, ки ба даҳонаш зананд. ³ Павлус дар ҷавоб ба саркоҳин гуфт: «Эй девори сафедшуда, Худо туро мезанад! Ту ин чо нишастай, то ки мувофиқи шариати Мусо маро доварӣ бикунӣ, аммо фармон медиҳӣ, ки маро зананд. Оё ин қонуншиканӣ нест?»

⁴ Онҳое, ки назди Павлус меистоданд, гуфтанд: «Саркоҳини Худоро дашном медиҳӣ?»

⁵ Павлус гуфт: «Бародарон, ман намедонистам, ки ў саркоҳин аст. Медонам, дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки ба пешвои халқатон бадгўйӣ накунед»*.

* 23:5 Ҳуруҷ 22:28

⁶ Павлус чун фаҳмид, ки як қисми шӯрои пирон аз мазҳаби саддуқӣ ва қисми дигараш аз мазҳаби фарисӣ ҳастанд, фарёд зада гуфт: «Бародарон, ман худ фарисӣ ва писари фарисиён ҳастам. Ҳоло маро барои умеди зиндашавии мурдагон ҳукм мекунанд».

⁷ Баъди ин сухан дар байни фарисиёну саддуқиён баҳс ба миён омад ва чамъомад ба ду гурӯҳ тақсим шуд. ⁸ Зеро саддуқиён мегуфтанд, ки на зиндашавӣ ҳасту на фариштагону на рӯхҳо, аммо фарисиён ба ин чизҳо бовар мекарданд. ⁹ Доду фарёд баланд шуд. Баъзе устодони шариат, ки аз мазҳаби фарисиён буданд, бархоста, бо чӯшу хурӯш гуфтанд: «Дар ин одам мо ягон бадӣ намебинем. Агар рӯхе ё фариштае ба ӯ гап зада бошад-чӣ?»

¹⁰ Баҳс авҷ мегирифт. Мириҳазор ба сарбозон фармуд, ки Павлусро аз назди онҳо гирифта ба қалъа баранд, зеро тарсид, ки ӯро пора-пора мекунанд.

¹¹ Ҳамон шаб Ҳудованд ба назди Павлус омада, гуфт: «Далер бош! Чунон ки дар шаҳри Уршалим дар бораи Ман шаҳодат доӣ, дар Рум низ бояд шаҳодат диҳӣ».

Сӯиқасд бар зидди Павлус

¹² Пагоҳӣ баъзе яҳудиён қасам хӯрда, қасд намуданд, ки то Павлусро накушанд, чизе намехӯранду наменӯшанд.

¹³ Шумораи қасамхӯрдагон аз чил зиёд буд. ¹⁴ Онҳо ба назди коҳинони калону пирон рафта чунин гуфтанд: «Мо қасам хӯрдаем, ки то Павлусро накушем, чизе ба дахон намегирем.

¹⁵ Ҳоло шумо ва шӯрои пирон аз мириҳазор хоҳиш кунед, ки Павлусро ба назди шумо орад. Гӯед, ки кори ӯро аниқтар фаҳмидан мехоҳед. Мо бошем тайёр ҳастем, ки ӯро то ба ин ҷо расиданаш кушем».

¹⁶ Аммо писари хоҳари Павлус аз ин сӯиқасди онҳо бохабар шуда, ба сарбозхона рафт ва Павлусро огоҳ кард. ¹⁷ Павлус мирисадеро чеғ зада гуфт: «Ин чавонро ба назди мириҳазор бар, чунки ба ӯ гап дорад».

¹⁸ Мирисад ўро ба назди мириҳазор бурда гуфт: «Павлуси бандӣ маро чеғ зада, хохиш кард, ки ин ҷавонро ба назди шумо биёрам, чунки ў ба шумо чизе гуфтан мехоҳад».

¹⁹ Мириҳазор ҷавонро аз дасташ гирифта, ба каноре бурд ва гуфт: «Ба ман чӣ гуфтани ҳастӣ?»

²⁰ Ҷавон гуфт: «Яҳудиён забон як кардаанд, ки аз шумо хохиш кунанд, то ки фардо Павлусро ба назди шўрои пирон бароред. Гўё, ки кори ўро аниқтар тафтиш кардани бошанд. ²¹ Нагузоре, ки шуморо ба ин кор розӣ кунонанд. Дар асл онҳо мехоҳанд ўро кушанд. Бештар аз чил нафарашон қасам хўрдаанд, ки то ўро накушанд, чизе намехўранду наменўшанд. Холо онҳо тайёр ва интизори иҷозати шумо ҳастанд».

²² Сипас мириҳазор ҷавонро ҷавоб дода гуфт: «Ба касе нагў, ки дар бораи ин чизҳо ба ман хабар додӣ».

Павлусро ба шаҳри Қайсария мефиристанд

²³ Инак мириҳазор ду мирисадро чеғ зада, чунин фармон дод: «Дусад сарбоз, ҳафтад савора ва дусад найзодор омода кунед, то ки шабона, соати нух ба Қайсария равона шаванд. ²⁴ Ҳамчунин Павлусро бар аспе савор намуда, сихату саломат ба назди Феликси ҳоким расонанд».

²⁵ Мириҳазор бошад, чунин нома навишт: ²⁶ «Клавдиус Лисийс ба ҳокими муҳтарам Феликс салом мерасонад!

²⁷ Ин одамро яҳудиён дастгир намуда, куштани буданд, лекин ман чун фаҳмидам, ки ў шаҳрванди Рум аст, бо сарбозон рафта, ўро халос кардам. ²⁸ Ҳостам аниқ фаҳмам, ки ўро барои чӣ айбдор мекунам, барои ҳамин ўро ба шўрои пиронашон бурдам. ²⁹ Дар он ҷо фаҳмидам, ки ўро аз рўйи масъалаҳои баҳсноки шариаташон айбдор мекунам, лекин ў коре накардааст, ки сазовори марг ё зиндон бошад. ³⁰ Вақте огоҳ шудам, ки онҳо бар зидди ин одам забон як кардаанд, дарҳол ўро ба назди шумо фиристодам ва ба айбдоркунандаҳои ў низ фармудам, ки ба шумо даъво кунанд».

³¹Ҳамин тавр, сарбозон мувофиқи фармон Павлусро гирифта, шабона ба шаҳри Антипотрис бурданд. ³²Рӯзи дигар онҳо Павлусро ба саворон супурда, худ ба сарбозхона баргаштанд. ³³Саворон ба Қайсария расида, номаро ба дасти ҳоким доданд ва Павлусро низ ба ӯ супурданд. ³⁴Ҳоким номаро хонда, пурсид, ки Павлус аз қадом вилоят аст ва чун шунид, ки аз вилояти Киликия аст, ³⁵гуфт: «Айбдоркунандаҳоёт расида оянд, ман туро гӯш мекунам».

Сипас фармуд, ки Павлусро дар қалъаи Ҳиродус нигоҳдоранд.

Павлус дар ҳузури ҳоким Феликс

24 ¹Баъди панҷ рӯз Ҳанониёи саркоҳин ҳамроҳи баъзе пирон ва Тартуллус ном ҳуқуқшинос омада, аз Павлус ба ҳоким шикоят карданд. ²Вақте ки Павлусро гирифта оварданд, Тартуллус ба айбдоркунӣ сар карда гуфт:

«Феликси олимақом! Бо роҳбарии шумо муддати дароз аст, ки мо дар сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ мекунем ва чорабиниҳои шумо ба халқи мо беҳбудии зиёд бахшидаанд. ³Мо дар ҳама ҷо тамоми некиҳои шуморо бо миннатдорӣ ёд мекунем. ⁴Ҳоло, барои он ки шуморо зиёд захира надихам, меҳрубонӣ намуда, арзи кӯтоҳи моро шунавед. ⁵Мо дарёфтем, ки ин одам шӯрандоз буда, дар байни ҳамаи яҳудиёни олам ошӯб меангезад. Ҳамчунин, вай роҳбари хизби носирӣ мебошад. ⁶Ӯ ҳатто хост, ки маъбади Ҳудоро харом кунад, лекин мо ӯро дастгир кардем. ⁷⁻⁸Вақте ки ӯро дар бораи ҳамаи ин чизҳо пурсучӯ мекунед, худатон мефаҳмед, ки барои чӣ мо ӯро айбдор мекунем».

⁹Яҳудиён низ суханони Тартуллусро тарафдорӣ намуда гуфтанд, ки ҳамаи ин гап рост аст.

Ҳимояи Павлус

¹⁰Ҳоким Феликс ба Павлус ишора намуд, ки гап занад. Павлус ҷавоб дод: «Ман медонам, ки шумо солҳои зиёд ин халқро доварӣ мекунед. Бинобар ин метавонам дилпуруна худро дар пеши шумо сафед кунам. ¹¹Ман дувоздаҳ рӯз пеш ба Уршалим

барои парастииш омадам, шумо худатон инро тафтиш карда метавонед. ¹² На дар маъбади Худо, на дар чамоатхонаҳо ва на дар кӯчаҳои шаҳр айбдоркунандагонам маро надидаанд, ки бо касе баҳс карда бошам ё мардумро ба шӯр андохта бошам. ¹³ Ҳама чизхое, ки маро дар он айбдор намуда, ба шумо мегӯянд, беасос аст. ¹⁴ Лекин ба шумо росташро мегӯям, ман мувофиқи Роҳи Худованд, ки яҳудиён онро ҳизб меноманд, ба Худои падаронамон хизмат мекунам. Ҳамчунин ба ҳама чизе, ки дар шариати Мусову навиштаҷоти пайғамбарон аст, бовар мекунам. ¹⁵ Ман ба Худо умед бастаам, чунон ки онҳо низ умедворанд, ки ҳам росткорону ҳам бадкорон баъди мурдан зинда хоҳанд шуд. ¹⁶ Бинобар ин ҳамеша кӯшиш мекунам, ки дар назди Худову одамон вичдони пок дошта бошам.

¹⁷ Ҳоло баъди чандин сол омадам, то ки ба камбағалони халқам кумаки пулие расонам ва қурбониҳо кунам. ¹⁸ Ҳангоме ки дар маъбади Худо маросими покшавиро ба анҷом расондам ва дар наздам на мардум буданду на ғавғо, ин одамон маро ёфтанд. ¹⁹ Дар он ҷо баъзе яҳудиёни вилояти Осиё буданд ва агар бар зидди ман чизе медоштанд, мебоист ба назди шумо омада, маро айбдор мекарданд. ²⁰ Ё худи инҳо гӯянд, вақте ки дар пеши шӯрои пирон меистодам, барои кадом ҷиноят маро айбдор ёфтаанд. ²¹ Шояд айби ман дар он буд, ки дар назди онҳо чунин фарёд задам: „Имрӯз шумо маро барои умеди зиндашавии мурдагон ҳукм мекунад“».

²² Сипас Феликси ҳоким, ки дар бораи Роҳи Худованд маълумоти бештар дошт, муҳокимаро ба вақти дигар монда гуфт: «Вақте ки мириҳазор Лисиёс меояд, ман масъалаи шуморо дида мебароям».

²³ Ҳамчунин, ба мирисад фармуд, ки Павлусро посбонӣ кунад, лекин каме озодӣ бахшад ва иҷозат диҳад, ки дӯстонаш ба ӯ хизмат кунанд.

²⁴ Баъди чанд рӯз Феликс бо ҳамсараш Друсилла, ки яҳудӣ буд, омад. Феликс Павлусро даъват карда, суҳанашро дар бораи имон ба Исои Масеҳ гӯш кард. ²⁵ Аммо вақте ки Павлус

дар бораи росткорӣ, худдорӣ ва рӯзи қиёмат мегуфт, Феликсро тарс фаро гирифт. Ӯ гуфт: «Ҳоло ба ту ҷавоб, чун вақт ёбам, туро боз даъват мекунам».

²⁶Феликси ҳоким умедвор буд, ки Павлус ба ӯ пора медиҳад, бинобар ин зуд-зуд Павлусро даъват карда, бо ӯ суҳбат меорост.

²⁷Аммо баъди ду сол ба ҷойи ҳоким Феликс ҳокими нав Поркиус Фестус таъин шуд. Азбаски Феликс ба яҳудиён писанд омадан мехост, Павлусро дар зиндон нигоҳ дошт.

Павлус дар ҳузури ҳоким Фестус

25 ¹Фестуси ҳоким се рӯз пас аз он ки ба Қайсария омад, ба шаҳри Уршалим сафар кард. ²Қоҳинони калон ва роҳбарони яҳудӣ ба ҳоким аз Павлус шикоят карданд ва илтимос намуданд, ³ки меҳрубонӣ намуда, ӯро ба Уршалим оварад. Онҳо қасд доштанд, ки Павлусро дар роҳ кушанд. ⁴Фестуси ҳоким дар ҷавоб гуфт: «Павлусро дар шаҳри Қайсария нигоҳ медоранд ва худи ман ба наздикӣ ба он ҷо меравам. ⁵Роҳбарони шумо бо ман раванд. Агар он одам айбе дошта бошад, бигзор даъво кунанд».

⁶Сипас ҳашт ё даҳ рӯз дар Уршалим монда, ба Қайсария баргашт. Рӯзи дигар Фестуси ҳоким бар курсии доварӣ нишаста фармуд, ки Павлусро биёранд. ⁷Чун оварданд, яҳудиёне, ки аз Уршалим омада буданд, гирди ӯро гирифта, ба гардани ӯ айбҳои зиёду вазнинро бор карданд. Аммо ҳеҷ яки онро исбот карда наметавонистанд. ⁸Павлус худро сафед карда, гуфт: «На бар зидди шариати яҳудиён гуноҳ кардааму на бар зидди маъбади Худо ва на бар зидди шоханшоҳи Рум».

⁹Фестуси ҳоким дили яҳудиёнро ёфтани шуда, аз Павлус пурсид: «Меҳроҳӣ, ки ба Уршалим равӣ, то ки кори туро дар он ҷо дида бароям?»

¹⁰Павлус гуфт: «Ман холо дар назди курсии довари шоханшоҳи Рум истодаам ва бояд дар ин ҷо доварӣ карда шавам. Чунон ки худатон нағз медонед, ман ба яҳудиён ягон бадие накардаам.

¹¹Агар ҷинояте ё коре карда бошам, ки сазовори марг бошад, аз

мурдан намегурезам, лекин агар дар ин хама даъвоҳои яҳудиён айбе надошта бошам, касе ҳақ надорад, ки маро ба дасти онҳо супорад. Ман довариҳои шоҳаншоҳи Румро талаб мекунам!»

¹²Сипас Фестуси ҳоким бо маслиҳатчиёнаш гап зада, ба Павлус гуфт: «Азбаски довариҳои шоҳаншоҳи Румро талаб кардӣ, ба назди шоҳаншоҳи Рум меравӣ!»

Ҳоким Фестус аз шоҳ Агрипос маслиҳат мепурсад

¹³Баъди чанд рӯз шоҳ Агрипос ва хоҳараш Берникӣ ба шаҳри Қайсария омаданд, то Фестуси ҳокимро хайрамақдам гӯянд. ¹⁴Онҳо дар он ҷо чанд рӯз монданд. Фестуси ҳоким кори Павлусро ба шоҳ Агрипос нақл карда, гуфт: «Ин ҷо одаме ҳаст, ки Феликс ӯро дар зиндон мондааст. ¹⁵Вақте ки дар Уршалим будам, кохинони калон ва пирони яҳудӣ дар бораи ӯ ба ман нақл карда, талаб намуданд, ки ӯро маҳкум кунам. ¹⁶Аммо дар ҷавоби онҳо гуфтам, ки румиён чунин одат надоранд, ки касеро бечуну чаро ба дасти даъвогаронаш супоранд. Аввал мо бояд ӯро бо даъвогаронаш рӯ ба рӯ кунем ва ба ӯ имконият диҳем, ки худро сафед намояд. ¹⁷Барои ҳамин, вақте ки онҳо бо ман омаданд, корро кашол надода, рӯзи дигар бар курсии доварӣ нишастам ва фармудам, ки Павлусро биёранд. ¹⁸Аммо даъвогаронаш бархоста, ӯро бо ҳеҷ як айбе, ки ман гумон доштам, айбдор накарданд. ¹⁹Танҳо дар бораи чанд масъалаи диниашон ва дар бораи кадом як Исо бо вай баҳс мекарданд, ки гӯё мурдааст, валекин Павлус таъкид мекунад, ки ӯ зинда аст. ²⁰Азбаски сару нӯги ин масъаларо наёфтам, аз ӯ пурсидам, ки оё ба Уршалим рафтан меҳаҳад, то ки кори ӯ дар он ҷо дида шавад. ²¹Аммо Павлус талаб намуд, ки то замони аз тарафи шоҳаншоҳ додҳои шуданаш ин ҷо нигоҳ дошта шавад. Сипас фармон додам, ки ӯро то вақти ба назди шоҳаншоҳи Рум фиристоданам посбонӣ кунанд».

²²Шоҳ Агрипос ба Фестуси ҳоким гуфт: «Ман низ шахсан меҳаҳам сухани ӯро шунавам!»

Фестус гуфт: «Пагоҳ мешунавед!»

Павлус дар хузури шоҳ Агрипос

²³ Рӯзи дигар Агрипос ва Берникӣ бодабадаба омада, ба маҷлисгоҳ дароманд. Мириҳазорон ва калоншавандагони шаҳр онҳоро ҳамроҳӣ мекарданд. Бо фармони Фестуси ҳоким Павлусро оварданд. ²⁴ Сипас Фестус гуфт: «Шоҳ Агрипос ва ҳамаи ҳозирон! Шумо мардеро мебинед, ки дар бораи ӯ тамоми яҳудиёни шаҳрҳои Уршалиму Қайсария ба ман шикоят меку-
нанд. Онҳо доду фарёд бардошта, мегӯянд, ки ӯ набояд зинда монад. ²⁵ Аммо ман дарёфтам, ки ӯ коре накардааст, ки сазовори марг бошад. Вале, чун худаш доварию шоҳаншоҳи Румро талаб намуд, ман қарор додам, ки ӯро ба Рум фиристам. ²⁶ Аммо дар бораи ӯ ягон чизи аниқ надорам, ки ба шоҳаншоҳам нависам. Барои ҳамин ӯро назди ҳамаи шумо ва хусусан назди шумо, шоҳ Агрипос овардам, то ки баъди дида баромадани масъала чизе барои навиштанам пайдо шавад. ²⁷ Агар бандиро бе айб-
нома фиристам, аз рӯи хирад намешавад».

26 ¹ Шоҳ Агрипос ба Павлус гуфт: «Метавонӣ худро химоя
намоӣ».

Павлус дасташро боло карда, барои муҳофизати худ гуфт: ²⁻³ «Шоҳ Агрипос! Азбаски шумо расму ойин ва масъалаҳои баҳсноки яҳудиёро ба хубӣ медонед, хушбахтам, ки имрӯз худро дар пеши шумо аз ҳама айбхое, ки яҳудиён ба гарданам бор мекунанд, сафед карда метавонам. Барои ҳамин хоҳишмандам бо сабру тоқат ба суҳанам гӯш диҳед.

⁴ Инак тарзи зиндагии ман ба ҳама яҳудиён маълум аст. Зеро аз ҷавониам дар байни халқи худ ва дар Уршалим зиндагӣ кардам. ⁵ Онҳо дер боз маро мешиносанд ва агар хоҳанд, метавонанд тасдиқ намоянд, ки ман мувофиқи саҳтгиртарин мазҳаби мо, яъне ҳамчун фарисӣ зиндагӣ мекардам. ⁶ Ҳоло бошад, барои умедам ба ваъдаи Худо, ки ба падаркалонҳоямон дода шуда буд, маро ҳукм мекунанд, ⁷ яъне барои ваъдае, ки дувоздаҳ қаблаи Исроил шабу рӯз Худоро парастӣш намуда,

интизори ичрошавияш мебошанд. Шох Агрипос, ана барои ҳамин умед яхудиён маро айбдор мекунад. ⁸Эй мардум, охир чаро шумо бовар карда наметавонед, ки Худо мурдагонро зинда мекунад?

⁹Ман низ худ ба худ фикр мекардам, ки бояд бар зидди номи Исои Носирӣ корҳои зиёдро анҷом диҳам. ¹⁰Дар Уршалим бо ҳамин кор машғул будам. Аз коҳинони калон иҷозат гирифта, бисёр қасонро аз халқи Худо ба зиндон мепартофтам. Вақте ки онҳоро ба марг месупурданд, ман тарафдорӣ мекардам. ¹¹Дар ҳамаи ҷамоатхонаҳо гашта, бисёр вақт пайравони ин Роҳро ҷазо медодам ва мачбур мекардам, ки имонашонро рад кунанд. Азбаски ҳашму ғазабам бар онҳо аланга мезад, ҳатто ба шахрҳои дурдаст мерафтам, то ки онҳоро дастгир карда, азоб диҳам.

¹²Рӯзе бо супориш ва иҷозати коҳинони калон ба шаҳри Димишқ сафар мекардам. ¹³Эй шох, хангоми нисфирӯзӣ дар роҳ нури осмониеро дидам, ки аз офтоб равшантар буд. Он нур ману ҳамроҳонамро фаро гирифт. ¹⁴Мо ҳама ба замин афтодем.

Сипас овозеро шунидам, ки бо забони ибрӣ мегуфт: „Шоул, Шоул! Чаро Маро озор медиҳӣ? Оё ба сӯзан мушт задан дарднок нест?“ ¹⁵Ман гуфтам: „Эй Аълоҳазрат, Ту кистӣ?“ Чавоб дод: „Ман ҳамон Исоям, ки озораш медиҳӣ. ¹⁶Ҳоло бархеста, рост исто. Ман ба ту зоҳир шудам, то ки туро хизматгор ва шоҳиди Худ гардонам. Шоҳиди он, ки Маро дидӣ ва шоҳиди он чизҳое, ки ба ту нишон хоҳам дод. ¹⁷Ман туро аз дасти халқат ва ғайрияхудиён халос мекунам. Туро назди ғайрияхудиён мефиристам, ¹⁸то ки чашмони онҳоро кушой, онҳоро аз ториқӣ ба равшанӣ барорӣ ва аз зери қудрати шайтон ба сӯйи Худо барӣ. Баъд гуноҳҳои онҳо бахшида мешавад ва дар байни онҳое ки бо имон ба Ман пок гардидаанд, ба худ ҷое пайдо мекунад“.

¹⁹Бинобар ин, шох Агрипос, ман ба он чи аз осмон аён шуд, беитоатӣ накардам, ²⁰балки аввало дар шахрҳои Димишқу Уршалим, сипас дар саросари сарзамини Яҳудия ва ба ғайрияхудиён эълон намудам, ки тавба кунанд ва ба Худо

рӯй оварда, мувофиқи тавбаашон амал кунанд. ²¹Аз ин сабаб яҳудиён маро дар маъбади Худо дастгир намуда, куштани шуданд. ²²Аммо бо ёрии Худо то ханӯз ба хурду калон шаходат медиҳам. Ман фақат ҳамон чизҳоеро мегӯям, ки пайғамбарон ва Мусо пешгӯӣ карда буданд, ²³ки Таъйиншудаи Худо бояд азоб мекашид ва аввалин шуда аз мурдаҳо зинда мешуд, то ба халқи мо ва ба ғайрияҳудиён нурро эълон намояд».

²⁴Вақте Павлус бо чунин суханон худро сафед мекард, Фестуси ҳоким бо овози баланд гуфт: «Павлус, ту аз ақл бегона шудай, дониши бисёр туро гаранг кардааст!»

²⁵Аммо Павлус гуфт: «Фестуси олимақом, ман аз ақл бегона нашудаам, балки каломи ҳақ ва солимро мегӯям. ²⁶Шоҳ Агрипос аз ин чизҳо бохабар аст. Аз ин сабаб ман дар наздаш далерона сухан мегӯям, зеро бовар намекунам, ки чизе дар ин бора аз ӯ пӯшида бошад. Охир ин ҳама дар кадом як кунчаке рӯй надода буд. ²⁷Шоҳ Агрипос, оё ба гуфтаҳои пайғамбарон имон доред?! Медонам, ки имон доред!»

²⁸Агрипос ба Павлус гуфт: «Оё дар як лаҳзаи кӯтоҳ маро масеҳӣ кардан мевоҳад?!»

²⁹Павлус гуфт: «Аз Худо хоҳиш дорам, ки дар лаҳзаи кӯтоҳ ё дароз, на танҳо шумо, балки ҳамаи шунавандагони имрӯза мисли ман шаванд, лекин бе ин занҷирҳо».

³⁰Сипас шоҳ Агрипос аз чояш хест ва Фестуси ҳоким, Берникӣ ва ҳамаи ҳамроҳонашон низ хестанд. ³¹Ҳангоми баромадан онҳо ба ҳамдигар гуфтанд, ки ин одам коре накардааст, ки сазовори марг ё зиндон бошад. ³²Дар охир Агрипос ба Фестус гуфт: «Агар ӯ доварию шоҳаншоҳи Румро талаб намекард, ӯро озод кардан мумкин буд».

Сафари Павлусу Луқо ба шаҳри Рум

27 ¹Вақте қарор карданд, ки бо кишти ба Италия равем, Павлус ва чанд бандии дигарро ба яке аз мирисадҳои дастаи махсуси шоҳаншоҳ Августус супурданд. Номи мирисад Юлиус буд. ²Мо ба киштиё, ки аз шаҳри Адрамитион омада

ва ба сӯйи бандарҳои вилояти Осиё равона буд, савор шуда раҳсипор шудем. Аз шаҳри Тасолуникӣ Аристархуси макдунӣ моро ҳамроҳӣ кард. ³ Рӯзи дигар ба шаҳри Сидун расидем. Юлиус ба Павлус хуб муносибат мекард. Ӯ ҳатто иҷозат дод, ки Павлус рафта, бо дӯстонаш вохӯрад ва ҳама чизҳои заруриро дастрас намояд. ⁴ Аз он ҷо мо ба баҳр баромада, ба сабаби вазидани боди муҳолиф ба тарафи панаҳи қазираи Қиприс киштиро рондем. ⁵ Сипас баҳри кушодро назди соҳилҳои вилоятҳои Киликия ва Памфилия миёнабур намуда, ба шаҳри Мирои вилояти Ликия расидем. ⁶ Дар он ҷо мирисад киштии шаҳри Искандарияро ёфт, ки ба Италия равона буд ва моро ба он савор кард. ⁷ Азбаски шамоли муқобил мевазид, мо рӯзҳои зиёд бо суръати паст киштӣ ронда, базӯр ба шаҳри Қнидус наздик шудем. Баъд ба самти ғӯшаи Салмӯнии қазираи Крит ҳаракат намуда, дар панаҳи он қазира киштӣ рондем. ⁸ Ҳамин тавр, бо душворӣ қазираро гузашта, ба ҷое расидем, ки Бандарҳои Нек ном дошт. Ин дар наздикии шаҳри Ласия буд.

⁹ Мо вақти зиёдро аз даст дода будем. Тирамоҳ ба охир мерасид, айёми рӯзагирии яҳудиён гузашта буд. Боду ҳаво барои давом додани сафари баҳрӣ аллакай хатарнок буд, бинобар ин Павлус чунин маслиҳат дод: ¹⁰ «Мардон, мебинам, ки сафарамон хеле хатарнок мешавад. Аҷаб нест, ки на танҳо бору киштӣ, балки ҷонҳоямонро ҳам аз даст диҳем».

¹¹ Аммо мирисад на ба Павлус, балки бештар ба суханони сардор ва соҳиби киштӣ бовар мекард. ¹² Азбаски Бандарҳои Нек барои зимистонгузаронӣ мувофиқ набуд, бисёриҳо розӣ шуданд, ки ба баҳр бароянд. Онҳо умед доштанд, ки илоче карда, ба бандари дигари қазираи Крит, ки Финикс ном дошт, бирасанд ва он ҷо зимистонро гузаронанд. Ин бандар рӯ ба самти ҷануби ғарбӣ ва шимоли ғарбӣ ҷойгир аст.

Тундбод

¹³ Чун боди сабуки ҷанубӣ вазид, онҳо фикр карданд, ки корашон омад кард ва лангар бардошта, лаб-лаби соҳили

Крит шино карданд. ¹⁴Аммо дере нагузашта, аз тарафи қазира тундбоди сахте бархост, ки Шимоли Шарқӣ ном дошт. ¹⁵Вакте киштиро фаро гирифт, онро идора кардан номумкин гардид ва таслим шудему тундбод моро гирифта бурд. ¹⁶Сипас ба тарафи панохтари қазираи хурдакак, ки Клавдо ном дорад, даромада, қайқи киштиро, ки дар дунболи киштӣ баста буд, базӯр нигоҳ доштем. ¹⁷Баъд онро ба киштӣ бароварданд ва девораҳои киштиро бо арғамчинҳо баста мустаҳкам карданд. Аз тарси ба пастоби Сиртиси Африқо бархӯрдан, бодбонҳоро фуруварданд ва ҳамин тавр мавҷҳои об моро мебурд. ¹⁸Рӯзи дигар, азбаски тӯфон торафт шиддат меёфт, онҳо як қисми бори киштиро ба об партофтанд. ¹⁹Рӯзи сеюм бошад, онҳо бо дастони худ як қисми асбобу анҷоми киштиро бароварда партофтанд. ²⁰Рӯзҳои зиёд на офтоб намоён мешуду на ситораҳо, балки тӯфон давом меёфт, оқибат барои наҷот ёфтан ҳеҷ умед намонд. ²¹Азбаски касе дер боз хӯрок нахӯрда буд, Павлус бархоста ба миёнаҷо баромад ва гуфт: «Мардон, агар шумо ба гапи ман гӯш дода, аз Крит ба баҳр намебаромадед, аз ин фалокат зарар намедед. ²²Ҳоло бошад, маслиҳат медиҳам, ки далер бошед, чунки ягонтои шумо наемуред. Фақат киштӣ нобуд мешавад. ²³Имшаб фариштаи Худое, ки ба Ё тааллуқ дораму хизмат мекунам, ба пешам омада, ²⁴гуфт: „Натарс, Павлус! Ту бояд дар пеши шоҳаншоҳи Рум биистӣ ва ба хотири ту Худо ба ҳамроҳонат низ ҳаёт мебахшад“.

²⁵Бинобар ин, мардон, далер бошед, зеро бовар дорам, ки Худо чунон ки ба ман гуфт, мекунад. ²⁶Фақат мо бояд ба пастоби ягон қазира бархӯрем».

²⁷Шаби чордахум буд, ки дар баҳри Адриё овора будем. Тақрибан нисфи шаб баҳрнавардон пай бурданд, ки замин наздик аст. ²⁸Онҳо чуқурии обро чен карданд, ки тақрибан чил метр баромад, сипас андак пеш рафта боз чен карданд, ки сӣ метр баромад. ²⁹Онҳо тарсиданд, ки ба санге дакка мехӯранд, бинобар ин аз думи киштӣ чор лангар андохтанд ва дуо

мекарданд, ки тезтар саҳар шавад. ³⁰Баҳрнавардон хостанд аз киштӣ гурезанд ва бо бахонаи он, ки аз нӯги киштӣ лангарҳо меандозанд, қайқи киштиро ба об фуруварданд.

³¹Он гоҳ Павлус ба мирисад ва сарбозон гуфт: «Агар ин одамон дар киштӣ намонанд, шумо начот намеёбед».

³²Инро шунида сарбозон банди қайқро буриданд ва он шино карда рафт.

³³Пеш аз бомдод Павлус аз ҳама хоҳиш намуд, ки хӯрок хӯранд. Ў чунин гуфт:

«Ҳоло чордах рӯз мешавад, ки шумо дар ташвиш ҳастед ва чизе намехӯред. ³⁴Бинобар ин аз шумо илтимос мекунам, ки хӯрок хӯред, чунки ин барои зинда мондани шумо муҳим аст. Зеро тори мӯйе аз сари ҳеҷ яки шумо нахоҳад афтод».

³⁵Инро гуфта, ӯ нон гирифтӯ дар пеши ҳама Худоро шукр гуфт ва онро пора карда, ба хӯрдан сар кард. ³⁶Инро дида, ҳама рӯҳбаланд шуданд ва хӯрок хӯрданд. ³⁷Дар киштӣ ҳамагӣ дусадӯ ҳафтодӯ шаш кас будем. ³⁸Чун хӯрда сер шуданд, гандумро ба об партофтанд, то ки киштиро сабук кунанд.

Шикастани киштӣ

³⁹Вақте ки рӯз шуд, баҳрнавардон он заминро нашинохтанд, лекин халиче диданд, ки соҳили паст дошт ва қарор доданд, ки агар тавонанд киштиро ба сӯи он ронанд. ⁴⁰Ҳамин тавр, онҳо лангарҳоро халос карда, дар баҳр гузоштанд. Дар баробари ин бандҳои белҳои дунболаи киштиро кушоданд ва бодбони қисмати пеши киштиро боло кашида, ба сӯи соҳил ронданд. ⁴¹Аммо ба забонаи соҳили қумдоре дакка хӯрданд ва киштӣ дар пастоб истод. Нӯги киштӣ руст монда буд, аммо думашро мавҷҳо зада мешикастанд.

⁴²Сарбозон хостанд бандиёнро кушанд, то касе шинокунон нагурезад. ⁴³Аммо мирисад, ки Павлусро начот додан мехост, сарбозонро аз ин кор боздошт. Ў фармуд, ки аввал одамоне, ки шино карда метавонанд, худро ба об партофта ба соҳил бароянд. ⁴⁴Сипас дигарон тахта ва шикастапораҳои киштиро

дошта, аз пушти онҳо равона шаванд. Ҳамин тавр, ҳама сихату саломат ба замин расиданд.

Павлус дар чазираи Малита

28 ¹Инак, сихату саломат ба соҳил расида, фаҳмидем, ки он чазира Малита ном доштааст. ²Мардуми чазира ба мо хеле некӣ карданд. Азбаски ҳаво хунук буду борон меборид, онҳо гулхан даргиронда, ҳамаи моро ба гирдаш даъват карданд. ³Павлус як бағал ҳезум чамъ карда буд ва Ҳангоме ки онро ба оташ меандоخت, мори захрдоре аз гармии оташ гурехта, дасти ӯро газид ва овезон монд. ⁴Мардуми чазира мори ба дасташ часпидаро дида, ба ҳамдигар гуфтанд: «Воқеан ҳам ин шахс одамкуш будааст, чунки аз баҳр сихат баромада бошад ҳам, худои адолат нагузошт, ки зинда монад».

⁵Аммо Павлус морро аз дасташ афшонда ба оташ партофту осебе наид. ⁶Онҳо интизор буданд, ки ё дасташ варам мекунад ё ӯ якбора афтода мемурад. Аммо чун вақти зиёд гузашт ва бо вай чизе нашуд, фикрашонро дигар карда гуфтанд, ки ӯ яке аз худоён аст.

⁷Дар гирду атрофи он ҷо заминхое буданд, ки ба роҳбари чазира Публиус тааллуқ доштанд. Ӯ моро ба хонааш даъват намуда, се рӯз меҳмондорӣ кард. ⁸Падари Публиус бемор меҳобид. Ӯ таби баланд дошт ва шикамрав буд. Павлус наздик омаду дуо кард ва ба вай даст ниҳода, шифо дод. ⁹Баъди ин воқеа ҳар беморе, ки дар чазира буд, ба назди Павлус меомад ва шифо меёфт. ¹⁰Онҳо моро хеле иззату эҳтиром менамуданд ва Ҳангоми рафтамон бо ҳамаи чизҳои зарурӣ таъмин карданд.

Павлус ба шаҳри Рум мерасад

¹¹Дар чазираи Малита се моҳ монда, баъд дар киштии шаҳри Искандария, ки зимистон дар он чазира буд, ба баҳр баромадем. Он киштӣ «Худоёни дугоник» ном дошт. ¹²Сипас ба шаҳри Сирокуз расида, дар он ҷо се рӯз мондем. ¹³Аз он ҷо баромада, ба шаҳри Рифюн расидем. Баъди як рӯз боди ҷанубӣ вазид ва

рӯзи дигар мо аллакай дар шаҳри Путюлӣ будем. ¹⁴ Дар шаҳр имондоронро ёфтем ва чун хошиш карданд, ҳафт рӯз бо онҳо мондем.

Сипас роҳамонро ба сӯйи Рум давом додем. ¹⁵ Имондорони румӣ дар бораи мо шунида, ба пешвозамон то бозори Опиюс ва «Се меҳмонхона» омаданд. Павлус онҳоро дида, Худоро шукргузорӣ намуд ва рӯҳбаланд шуд. ¹⁶ Вақте ки ба Рум дохил шудем, ба Павлус иҷозат дода шуд, ки дар хонаи алоҳида зиндагӣ кунад ва сарбозе ӯро посбонӣ мекард.

Павлус бо роҳбарони яҳудӣ дар Рум

¹⁷ Баъди се рӯз Павлус роҳбарони яҳудии он чоро даъват намуд ва чун чамъ шуданд, гуфт: «Бародарон, ман на ба халқамон зиддият кардааму на ба расму ойини падаронамон, аммо дар Уршалим маро дастгир намуда, ба дасти румиён супурданд. ¹⁸ Румиён кори маро дида баромада, меҳостанд озод кунанд, чунки коре накардаам, ки сазовори марг бошад. ¹⁹ Аммо яҳудиён ба ин зид баромаданд ва ман мачбур шудам, ки довариҳои шоханшоҳи Румро талаб намоям. Албатта, на барои он ки аз халқам шикоят кунам. ²⁰ Барои хамин шуморо даъват намудам, то ки шуморо дида, гӯям, ки ба хотири Масех, ки умеди Исроил аст, бо ин занҷир баста шудаам».

²¹ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Аз сарзамини Яҳудия дар бораи ту ягон нома нагирифтаем ва бародароне, ки аз он ҷо меоянд, дар бораи ту ҳеҷ хабар наовардаанд ва чизи баде нагуфтаанд. ²² Аммо аз даҳони худат шуниданӣ ҳастем, ки дар бораи он мазҳаби динӣ чӣ фикр дорӣ. Зеро медонем, ки дар ҳама ҷо бар зидди он гап мезананд».

²³ Сипас барои вохӯрӣ як рӯз таъйин карданд. Он рӯз дар хонаи Павлус мардуми хеле зиёд чамъ омад ва ӯ аз саҳар то бегоҳ ба онҳо дар бораи Подшоҳии Худо нақл кард. ӯ аз шариати Мусову гуфтаҳои пайғамбарон дар бораи Исо далелҳо оварда, онҳоро бовар мекунонд. ²⁴ Ба суханонаш баъзе одамон имон оварданд, вале на ҳама. ²⁵ Яҳудиён бо ҳам норозӣ буданд

ва Павлус пеш аз рафтанишон илова намуда гуфт: «Рӯҳулқудс ба воситаи пайғамбар Ишаъё ба падарони шумо дуруст ²⁶гуфтааст, ки

„Ба пеши ин халқ рафта, чунин гӯй:

«бо гӯшҳоятон мешунавед, лекин намефаҳмед,

бо чашмонатон мебинед, аммо дарк намекунед,

²⁷ зеро зеҳни шумо кунд ва гӯшҳоятон вазнин шудааст ва чашмонатонро пӯшидаед.

Вагарна бо чашмонатон дида, бо гӯшҳоятон шунида

ва бо ақлатон дарк карда метавонистеду ба Ман

рӯй меовардед

ва Ман шуморо шифо меодам»²⁸⁻²⁹“*.

²⁸⁻²⁹ Бинобар ин бидонед, ки начоти Худо ба ғайрияхудиён фиристода шудааст ва онҳо гӯш хоҳанд кард».

³⁰ Ҳамин тавр Павлус ду соли пурра дар хонае, ки иҷора гирифта буд, зиндагӣ карда, ҳар одами ба пешаш меомадаро қабул мекард. ³¹ Ӯ ба онҳо дар бораи Подшоҳии Худо гап мезад ва бо тамоми далерӣ дар бораи Худованд Исои Масех бемалол таълим меод.

* ^{28:27} Ишаъё 6:9-10

НОМАИ ЯЪҚУБ

Пешгуфтор

Муаллифи нома шахсе бо номи Яъқуб, эҳтимолан ҳамон Яъқуби бародари Худованд Исои Масех аст (Ғалотиён 1:19), ки роҳбари ҷамоати имондорон дар шаҳри Уршалим буд. Ин нома ба пайравони яҳудии Исои Масех, ки дар ҳар ҷо пароканда буданд, навишта шудааст. Яъқуб хонандагони худро даъват мекунад, ки бо имон зиндагӣ кунанд. Бинобар ин муаллиф дар бораи санчида шудани имон, обутоб ёфтани сабру тоқат ва дар натиҷаи ин шахси комил шудани имондоронро баён мекунад. Ё мефаҳмонад, ки имон фақат аз донишани ростӣ иборат нест, балки имондорон бояд дар зиндагиашон аз рӯйи ҳамин ростии фаҳмидашон зиндагӣ кунанд. Имони ҳақиқӣ ҳамин аст. Ин нома пур аз панду насиҳат ва огоҳӣ аст, ки ба хонандагони имрӯза ҳам тааллуқ дошта, онҳоро ба зиндагии имон, хирад, муҳаббати воқеӣ раҳнамоӣ мекунад.

Салом аз Яъқуб

1 ¹Ман, Яъқуб хизматгори Худо ва Худованд Исои Масех ба дувоздаҳ қабилаи Исроил, ки дар саросари дунё парокандаанд, салом мефиристам.

Душвориҳо ва васвасаҳо

²Бародарону хоҳаронам, вақте ки ҳар гуна душвориҳо ба саратон меоянд, онҳоро бо шодию хурсандӣ қабул кунед, ³зеро

медонед, ки хангоми аз санчиш гузаштани имонатон сабру тоқататон обутоб меёбад. ⁴Тоқати шумо бояд пурра обутоб ёбад, он вақт шумо шахси комил ва баркамол шуда, бароятон ҳеч чиз камӣ намекунад.

⁵Аммо агар ба шумо хирад камӣ кунад, метавонед аз Худо онро талаб кунед ва ӯ, ки ба ҳама бо дасти кушод ва бе таънаву миннат медихад, ба шумо низ хирад мебахшад. ⁶Вале хангоми талаб кардан бояд бешаққу шубҳа боварӣ дошта бошед, ки ӯ медихад. Зеро касе, ки шубҳа мекунад, монанди мавчи баҳр аст, ки бо вазидани шамол пасту баланд мешавад. ⁷Бигзор чунин шахс фикр накунад, ки аз ҷониби Худованд чизе гирифта метавонад, ⁸чунки ӯ дудила буда, дар ҳар қарори худ ноустувор аст.

⁹Имондоре, ки камбағал аст, бояд аз он фахр кунад, ки Худо ӯро сарбаланд кардааст. ¹⁰Сарватманд бошад, аз он фахр кунад, ки Худо ӯро хоксор мегардонад, чунки умри ӯ мисли гули сахро мегузарад. ¹¹Офтоб мебарояду бо нурҳои сӯзонаш алафро хушк мекунад ва гул баргҳояшро мерезонаду аз зебоиаш чизе боқӣ намемонад, ҳамин тавр сарватманд низ дар сари қору бораш аз ин дунё меравад.

¹²Хушбахт он касест, ки дар вақти санчишҳо сабру тоқат дорад, зеро хангоме ки аз ин гуна имтиҳони зиндагӣ мегузарад, тоҷи ҳаётро ба даст меорад. Ин тоҷро Худо ба дӯстдорони Худ ваъда додааст. ¹³Аммо вақте ки ба васваса меафтад, нагӯед, ки «Худо маро месанҷад», чунки Худо ба васваса намеафтад ва дигаронро низ ба васваса намеандозад. ¹⁴Балки ҳар шахс он вақт ба васваса меафтад, ки ҳаваси бад мекунаду баъд саргарми он ҳавас шуда, ба доми васваса меафтад. ¹⁵Сипас, ҳамин ки дили вай бо ин ҳавас ҳомиладор мешавад, гуноҳро таваллуд мекунад. Гуноҳ бошад, ба воя расида, маргро таваллуд мекунад.

¹⁶Пас, эй бародарону хоҳарони азизам, фиреб нахӯред, ¹⁷балки бидонед, ки ҳар неъматӣ неқ ва бекамбудӣ аз боло, яъне аз ҷониби Падар меояд, ки ӯ Офарандаи офтобу моҳ ва ситораҳо мебошад. Агарчи ин ҷисмҳои осмонӣ гоҳе равшану

гохе тира мешаванд, Худо ҳеч вақт тағйир намеёбад. ¹⁸ Ӯ аз рӯйи хости Худ ба воситаи пайғоми ростӣ ба мо ҳаёти навро бахшидааст, то ки мо дар байни ҳамаи офаридаҳои Ӯ ҳамчун ҳосили аввалин бошем.

Шунидану иҷро кардани гуфтаҳои Худо

¹⁹ Бародарону хоҳарони азизам, пас ҳар кас бояд ба гӯш кардан ҷусту ҷолок бошаду ба гуфтани ғазаб кардан саросема нашавад. ²⁰ Чунки қаҳру ғазаби инсон он ҳаёти дурустero, ки аз рӯйи хости Худо аст, ба амал намеорад. ²¹ Бинобар ин ҳар бадӣ ва бадахлоқии одатшударо аз худ дур намоед ва каломи Худо ба дилатон коштаро хоксорона қабул кунед, ки ин калом ҷонатонро наҷот дода метавонад.

²² Худро фиреб дода, гумон накунад, ки фақат шунидани каломи Худо басанда аст, балки гуфтаҳои онро ба ҷо оваред. ²³ Агар каломро фақат гӯш кунеду иҷро накунад, монанди шахсе ҳастед, ки рӯйи худро дар оина мебинаду ²⁴ аз пеши он дур рафтан замон аз ёдаш мебарорад, ки чеҳрааш чӣ гуна буд. ²⁵ Лекин шахсе, ки ба қонуни комил ва озодибашанда бодикқат нигоҳ карданро давом медиҳаду суҳанони шунидашро фаромӯш накарда, иҷро мекунад, дар ҳар қораш баракат меёбад.

²⁶ Ҳар кӣ худро диндор ҳисоб мекунаду забонашро идора карда наметавонад, ҳам худро фиреб медиҳад ва ҳам диндоринаш ба як пули пуч намеарзад. ²⁷ Вале диндорие, ки Падарамон Худо пок ва беайбу нуқсон меҳисобад, ин аст, ки ба ятимону бевазанон дар ҳолати душвориашон ғамхорӣ кунем ва худро аз олуи шудан бо ин ҷаҳон нигоҳ дорем.

Огоҳӣ аз рӯйбинӣ

2 ¹Эй бародарону хоҳаронам, шумо ки ба Худованди пуршукӯху ҷалоламон Исои Масеҳ имон овардаед, харгиз рӯйбинӣ накунад. ² Фарз кардем, ки шахсе бо ангуштарини тилло дар даст ва либосҳои қиматбаҳо дар тан ба ҷамъомади шумо медарояд. Ҳамин вақт як камбағале ҳам бо либоси куҳнаву чанда дохили

мачлис мешавад. ³Шумо бошед, ба шахси сарулибоси киматбаҳо пӯшида «Аз боло гузаред!» мегӯеду ба камбағал «Ана, хо дар он чо ист» ё «Пеши пойҳои ман, рӯйи замин нишин» мегӯед. ⁴Пас, магар дар байнатон рӯйбинӣ нест ва оё шумо аз рӯйи фикрҳои бад ҳукм намекунед?

⁵Гӯш кунед, бародарону хоҳарони азизам. Охир Худо онҳоеро интиҳоб кардааст, ки дар назари мардуми ҷаҳон камбағаланд, аммо аз ҷиҳати имон сарватманд ҳастанд ва Подшоҳии Худо, ки Ё ба дӯстдорони Худ ваъда додааст, насибашон мегардад. ⁶Аммо шумо камбағалонро меранҷонед. Магар худи ҳамин сарватмандон шуморо сӯйиистеъмом намекунанд ва ба пеши қозӣ намебаранд? ⁷Магар онҳо шахсоне нестанд, ки номи бошарафи Масеҳро дашном медиханд? Дар ҳоле ки шумо аз они Масеҳ ҳастед. ⁸Пас, агар шумо аз рӯйи шариати Шоҳи мо рафтор намоед, ки он дар навиштаҷот омадааст: «Дигаронро мисли худат дӯст бидор»*, он гоҳ кори хуб мекунед. ⁹Аммо агар рӯйбинӣ намоед, гуноҳ мекунед ва аз рӯйи шариат шумо қонуншикан ҳисоб мешавед. ¹⁰Зеро агар шахсе ҳамаи гуфтаҳои шариатро иҷро намуда, фақат як нуктаи онро вайрон кунад, дар шикастани тамоми қонуни шариат айбдор мегардад. ¹¹Зеро ҳамоне ки «Зино нақун»** гуфтааст, ҳамчунин фармудааст, ки «Қатл нақун»***. Пас, агар шумо зино нақунед, вале қатл кунед, қонуншикан мешавед.

¹²Бинобар ин гуфтору рафтори шумо бояд мисли гуфтору рафтори шахсе бошад, ки аз рӯйи шариати озодибашанда ҳукм хоҳад шуд. ¹³Зеро шахсе, ки нисбати дигарон раҳму шафқат нишон намедихад, дар вақти ҳукмшавӣ ба ӯ низ раҳму шафқат нишон дода намешавад. Чунки раҳму шафқат бар ҳукм дастболо мешавад.

* 2:8 Ибодат 19:18

** 2:11 Ҳуруҷ 20:14 ва Такрори Шариат 5:19

*** 2:11 Ҳуруҷ 20:14 ва Такрори Шариат 5:17

Имони беамал бефоида аст

¹⁴ Инак, эй бародарону хоҳаронам, чӣ фоида аст, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо амал накунад? Магар чунин имон вайро начот дода метавонад? ¹⁵ Фарзи мисол, як бародар ё хоҳаре аз чумлаи имондорон сарулибос ва ризку рӯзӣ надошта бошад ¹⁶ яке аз шумо ба вай гӯед, ки «Сихату саломат гарду ҳеч гуруснагию хунукиро набинӣ», аммо ба муҳтоҷии моддиаш ҳеч кумак накунад, пас аз суханони шумо чӣ фоида аст? ¹⁷ Имон ҳам агар беамал бошад, имони мурда аст.

¹⁸ Шояд касе мегӯяд: «Яке имон дорад, дигаре бошад, амал мекунад». Ман мегӯям: «Канӣ ба ман имони беамалро нишон деҳ ва ман ба ту дар амали худ имонамро нишон медихам». ¹⁹ Ана ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст. Кори хуб мекуни! Аммо ҳатто чинҳо ба ин бовар мекунад ва бинобар ин мекларзанд. ²⁰ Эй беақл, мехоҳӣ исбот кунам, ки имон беамал фоида надорад? ²¹ Ту медонӣ, ки аҷдодамон Иброҳим писараш Исоқро дар болои қурбонгоҳ қурбонӣ карданӣ шуда буд. Магар на ба хотири ҳамин амалаш ӯ беайб ҳисобида шуд? ²² Мебинӣ, ки ӯ ҳам бовар карду ҳам амал кард ва имонаш бо амалаш пурра шуд. ²³ Ана ҳамин тавр, гуфтаҳои навиштаҷот, ки «Иброҳим ба Худо бовар кард ва барои ҳамин Худо ӯро беайб ҳисоб намуд»* ичро гаштанд ва ӯ дӯсти Худо номида шуд. ²⁴ Пас, холо мебинед, ки инсон на фақат аз рӯйи имонаш, балки ҳамчунин, аз рӯйи амалаш беайб ҳисоб мешавад. ²⁵ Ба монанди ин ҳатто фоҳишае ба номи Роҳоб бо амалаш беайб ҳисоб шуд. Ӯ ба ҷосусони аз тарафи халқи Худо фиристодашуда паноҳ дода, баъд онҳоро аз роҳи дигар ба саломатӣ равона карда буд.

²⁶ Хулоса, ҳамон тавре ки бадан бе рӯҳ мемирад, имон низ бе амал мемирад.

* 2:23 Ибтидо 15:6

Ром кардани забон

З¹Эй бародарону хоҳаронам, бигзор бисёре аз шумо ҳаракати муаллими калом шуданро накунад, зеро худатон медонед, ки аз мо, муаллимон, дар вақти ҷавобдихӣ бисёртар пурсида хоҳад шуд. ²Аник, ки ҳама дар соҳаҳои гуногуни ҳаёт пешпо меҳӯранд, аммо касе, ки дар сухан ҳеч хато намекунад, шахси комил аст ва тамоми баданаширо ҳам идора карда метавонад. ³Масалан, мо барои ром кардани аспҳо ба даҳонашон лачом мезанем ва он вақт тамоми баданашонро ба ҳар ҷо ки хоҳем, гардонда метавонем. ⁴Ё мисоли дигар киштиро гирем. Ҳарчанд он калон буда, бо вазидани шамоли шадид ҳаракат кунад ҳам, аммо роҳбари кишти онро ба ҳар тарафе, ки хоҳад, бо як чархи хурди суккон мегардонад.

⁵Забон низ айнан монанди ҳамин аст. Он як узви хурди бадан аст, аммо ҷӣ лофи зиёд мезанад. Ана як ҷангали бузург ҳам бо як лахчаи хурди оташ дармегирад. ⁶Ҳамчунон, забон низ оташест, ки аз дӯзах дармегирад. Он як ҷаҳон бадӣ дар байни узвҳоямон мебошад, ки тамоми баданамонро ҳаром мекунад ва тамоми вучудамонро ба оташ гирифта менамояд.

⁷Инсон ҳар гуна ҳайвоноту парандаҳо ва хазандаҳову ҷонварони обиро ром кардааст ва ром мекунад, ⁸лекин забони худро ҳеч яке ром карда наметавонад. Забон як бади идоранашиванда ва пур аз захри марговар аст. ⁹Бо он мо Худованд ва Падари Осмониамонро шукргузорӣ мекунему, ҳамчунон, бо он одамонро лаънат мегӯем. Ҳол он ки инсон ба монанди Худо офарида шудааст. ¹⁰Пас, аз як забон ҳам шукргузорӣ ва ҳам лаънат мебарояд. Бародарону хоҳаронам, ин хел набояд бошад. ¹¹Магар аз як чашма оби ширину оби шӯр ҷорӣ шуда метавонад?! ¹²Ё магар дарахти анҷир меваи зайтун ва ё токи ангур меваи анҷир бор меоварад?! Аз чашмаи оби шӯр низ оби ширин ҷорӣ шуда наметавонад.

Ду намуди ҳикмат

¹³Агар касе аз байни шумо хирадманд ва бофаҳм бошад, бигзор инро бо зиндагии хуб ва амалҳое, ки бо хоксории хираду ҳикмат анҷом дода мешаванд, нишон диҳад. ¹⁴Аммо агар дар дилҳои шумо кинаву ҳасад ва худпарастӣ вучуд дошта бошад, худситоӣ накунад, ки таърифатон бар зидди ростӣ аст. ¹⁵Ин гуна ҳикмат аз ҷониби Худо нест, балки ҳикмати заминӣ, дунявӣ, яъне шайтонӣ мебошад. ¹⁶Зеро ҳар вақте ки дар байни шумо кинаву ҳасад ва худпарастӣ ҳаст, дар ҳамон ҷо бетартибӣ ва ҳар гуна фисқу фасод мебошад.

¹⁷Аммо ҳикмате, ки аз ҷониби Худо меояд, пеш аз ҳама пок аст ва баъд сулҳпарвар, нармдил, равшанфикр, пур аз раҳму шафқат ва самараҳои нек, самимӣ ва бе рӯйбинӣ мебошад. ¹⁸Шахсони сулҳпарвар тухми сулҳро мекоранд ва ҳосилашро, ки росткорӣ аст, ба даст меоваранд.

Итоат ба Худо

4 ¹Ҳамаи баҳсхову ҷангҳои шумо аз сабаби чӣ аст? Магар дар ҳамон орзу ва ҳавасхоятон нест, ки дар вучудатон ҷанг мекунад? ²Шумо чизеро саҳт мехоҳед, аммо ба даст намеоред ва барои ҳамин одамқушӣ мекунад. Шумо ҳамчунон, чизеро саҳт ҳавас мекунад, аммо боз ҳам ба мақсадатон намерасед, бинобар ин гирифтори ҷангу мочаро мешавед. Сабаби ба даст наовардани чизи дилхоҳатон дар он аст, ки аз Худо хоҳиш намекунад. ³Вале хоҳиш кунед ҳам, ба даст намеоред, чунки бо нияти айшу ишрати худ талаб мекунад ва ин нияти нодуруст аст.

⁴Эй мардуми бевафо, магар намедонед, ки дӯстӣ кардан бо ин ҷаҳон бо Худо душманӣ карданро мефаҳмонад? Ҳар кӣ бо ин ҷаҳон дӯст шудан хоҳад, душмани Худо мешавад. ⁵Ё фикр мекунад, ки дар навиштаҷот беҳуда гуфта шудааст: «Рӯҳи Худованд, ки Худо дар дарунамон гузоштааст, саҳт рашк мекунад»? ⁶Ба мо бошад, Ў қуввати бештар аз пештараро ато мекунад,

то бар зидди ин хавасхо истодагарӣ кунем. Барои ҳамин ҳам дар навиштаҷот гуфта шудааст: «Худо зидди хавобаландон аст, вале ба хоксорон файзу меҳрубонӣ мебахшад»*.

⁷ Пас, ба Худо пурра итоат кунеду ба шайтон зид бароед ва шайтон аз пешатон мегурезад. ⁸ Ба Худо наздик шавед ва Ё низ ба шумо наздик мешавад. Шумо, эй гунаҳкорон, дастонатонро аз гуноҳ пок созеду шумо, эй дудилагон, дилхоятонро тоза кунед. ⁹ Аз корхоятон пушаймон шуда, нолаву гирия ва фиғон бардоред. Ба ҷойи ханда нола кунед ва ба ҷойи шодӣ қардан ғамгин бошед. ¹⁰ Дар пеши Худованд сарҳои худро ҳам кунед ва Ё шуморо сарбаланд мекунад.

¹¹ Эй дӯстон, якдигарро бадгӯйӣ накунад. Ҳар кӣ бар зидди имондоре суҳан мегӯяд ё ӯро ҳукм мекунад, дар асл зидди шариати Худо суҳан мегӯяд ва шариатро ҳукм мекунад. Агар шумо шариатро ҳукм мекарда бошед, пас дигар иҷроқунандаи он нестед, балки ҳукмқунанда ҳастед. ¹² Аммо ҳаминро донед, ки фақат як Шариатдиханда ва Ё ҳам Ҳукмқунанда аст, ки қудрати наҷот додан ва нобуд қарданро дорад. Лекин шумо кистед, ки якдигарро ҳукм мекунад?

Бади лфзани

¹³ Гӯш андозед шумое, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо фалон шаҳр меравем, он ҷо як сол монда, савдо мекунему ғоида ба даст меоварем». ¹⁴ Шумо аз кучо медонед, ки фардо чӣ рӯй медиҳад? Охир умри шумо мисли буғ аст, ки барои як лаҳзаи кӯтоҳ пайдо мешаваду баъд нопадид мегардад. ¹⁵ Пас, шумо бояд чунин бигӯед: «Хости Худованд бошад, зинда мемонему фалон корро мекунем». ¹⁶ Дар акси ҳол суҳанони шумо лфзани аз корҳои худ мешавад ва чунин болиданҳо бадӣ аст.

¹⁷ Пас ҳар кӣ чӣ будани кори некро дониста, онро иҷро наменаояд, гуноҳ мекунад.

* 4:6 Масалҳо 3:34

Огоҳӣ ба сарватмандон

5 ¹Холо шумо, эй сарватмандон, гӯш андозед! Шумо бояд гиряву нола кунед, чунки бало ба шумо наздик шуда истодааст. ²Сарвати шумо пӯсидаасту либосатонро куя задааст. ³Тиллову нукраатон занг задааст. Худи ҳамин занг бар зидди шумо шаҳодат дода, баданатонро мисли оташ дармегиринад. Шумо бошед, дар ин рӯзҳои охир сарват чамъ кардаед.

⁴Бинед, шумо ба мардикороне, ки хосили заминҳоятонро чамъ овардаанд, бояд музди меҳнаташонро меодед, вале ғоратгарона онро надодед. Ҳоло ҳамин музди меҳнати онҳо бар зидди шумо нолаю фарёд мекунад ва ин фарёди ҳосилчамъкунандагон то ба гӯши Худованди пуркудрат расидааст. ⁵Ана шумо умри худро дар ин дунё бо кайфу сафо ва айшу ишрат гузаронда, худро мисли чонвароне, ки барои куштан парвариш мешаванд, барои рӯзи ҷавобдихӣ парвариш кардаед. ⁶Одами бегуноҳро, ки ба шумо зиддият нишон намедод, ҳукм карда, ба қатл расондаед.

Сабру тоқат дар вақти азобҳо

⁷Бинобар ин, эй бародарону хоҳарон, чунон ки деҳқон бо сабру тоқат интизори борони баҳору тирамоҳ мешавад, то ки киштзори ғаллаи гаронбаҳояш ҳосил диҳад, шумо низ то омадани Худованд сабру тоқат кунед. ⁸Монанди ҳамин шумо низ бо сабру тоқат устувор истед, чунки вақти омадани Худованд наздик аст. ⁹Аз якдигар, бародарону хоҳарон, арзу шикоят на-кунед, вагарна ҳукм мешавад, зеро Ҳукмкунанда дар остонаи дар истодааст.

¹⁰Хӯш, бародарону хоҳарон, аз пайғамбароне, ки аз номи Худованд пайғом меоданд, ибрат бигиред, ки чӣ тавр онҳо дар вақти азобу шиканҷаҳо сабру тоқат нишон меоданд. ¹¹Шумо медонед, ки мо онҳоеро пурбаракат мешуморем, ки ба азобҳо тоб меоваранд. Тавре ки шумо шунидаед, чӣ гуна Айюб пайғамбар бо сабру тоқат аз азобҳо гузашт ва медонед,

ки Худованд дар охир барояш чӣ кор кард.* Худованд пур аз раҳму шафқат аст.

¹²Аз ҳама муҳимаш, бародарону хоҳаронам, ҳеч қасам нахӯред, на бо Худо, на бо замин ва на бо ҳеч чизи дигар. Бигзор «ҳа» гуфтани шумо «ҳа» бошад ва «не» гуфтанатон «не» бошад. Вагарна шумо ҳукм мешавед.

Дуои натиҷабаш

¹³Агар касе аз байни шумо мушкилие дошта бошад, бояд дуо кунад. Агар хурсанд бошад, бояд сурудҳои ҳамду сано бихонад. ¹⁴Агар касе бемор бошад, бояд роҳбарони ҷамоати имондоронро даъват кунад, то ки барояш дуо кунанду бо номи Худованд бар бемор равад моланд. ¹⁵Он гоҳ дуои боимон беморро шифо мебахшад ва Худованд ӯро аз бистари беморӣ меҳезонад. Агар ӯ гуноҳ карда бошад, гуноҳаш баҳшида мешавад. ¹⁶Бинобар ин дар пеши якдигар ба гуноҳхоятон иқро шавед ва барои якдигар дуо кунед, то ки шифо ёбед. Дуои шахси дурусткор боқудрат ва натиҷабаш аст.

¹⁷Илос пайғамбар низ шахсе мисли мо буд, аммо вақте аз сидки дил дуо кард, ки борон наборад, сеюним сол ба замин борон набарид. ¹⁸Боз дуо кард, ки борон борад ва аз осмон борон бориду замин ҳосил дод.

¹⁹Пас, эй бародарону хоҳаронам, бидонед, ки агар касе аз байни шумо аз роҳи ростӣ барояду дигаре ӯро ба роҳ баргардонад, ²⁰вай гунаҳкорро аз роҳи хато баргардонда, ӯро аз марг начот медиҳад ва гуноҳҳои зиёдаш баҳшида мешаванд.

* 5:11 Китоби Айюб

НОМАИ ЯКУМИ

ПЕТРУС

Пешгуфтор

Дар асри якум, пас аз марг ва зиндашавии Исои Масех, одамони зиёд ба Ӯ имон оварда, ба гурӯҳи бузурге табдил ёфтанд. Онҳо таълимоти Устодашонро то ба шаҳру вилоятҳои дурдасти Осиёи Хурд (Туркияи ҳозира) паҳн карданд. Дар он замон сокинони Осиёи Хурд ҳар хел динхоро пайравӣ менамуданд ва худоёни гуногунро парастид мекарданд. Бинобар ин таълимоту тарзи зиндагии масеҳиён ба қисми зиёди мардуми он сарзамин хайратовар ва бегона буд. Аз ин ҳолат баъзе ҳокимон, соҳибон ва ҳешу наздикон истифода бурда, мардумро бар зидди масеҳиён шӯр меандохтанд ва онҳоро таҳқиру масҳара намуда, паст мезаданд. Аммо онҳое, ки хушхабари Исои Масеҳро шунида, ба Ӯ имон меоварданд, аз парастиди бутҳояшон даст мекашиданд ва ҳаёти нави масеҳиёнаро сар мекарданд.

Петрус, ки яке аз дувоздаҳ фиристодаи Исо ва роҳбарони ҷамоати имондорони аввалин буд, ба ин имондорони ҷабрида нома навиштааст. Ӯ дар номааш онҳоро рӯҳбаланд мекунад, то ин ки ба Устоди бузурги худ – Исо бо вучуди азобу душворихо вафодор бимонанд. Азбаски Исо азоб кашида, мурд ва зинда шуд, барои онҳо имконият пайдо шуд, ки халқи нави Худо шаванд. Онҳо бояд нишон медоданд, ки дар ҳаёти харрӯзаашон Исоро пайравӣ мекунанд. Аз ҳама муҳим он аст, ки дар ин нома Исои Масеҳ чун намунаи шахси комил, бегуноҳ ва азоб-

кашида зикр ёфтааст ва масеҳиёне, ки дар азобанд, бояд аз Исо ибрат гиранд.

Номаи Петрус ба имондорони Осиёи Хурд

1 ¹Салом аз номи Петрус – фиристодаи Исои Масех. Ман ин номаро ба интихобшудагони Худо, ки дар вилоятҳои Рум: Понтус, Ғалотия, Каппадукия, Осиё ва Битуния ғарибу парокандаанд, менависам. ²Худо Падар шуморо аз қадим мувофиқи пешбинии Худ интихоб намудааст. Инчунин, Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо шуморо аз ҷаҳон ҷудо карда, муқаддас намудааст, то ки ба Исои Масех итлоат кунед ва ба воситаи хуни Ҷ аз гуноҳхоятон пок шавед. Бигзор дар ҳаётатон ғайзу меҳрубонӣ ва осоиштагии Худо зиёд гардад!

Умед барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ

³Ҳамду сано ба Худо, ки Падари Худованди мо Исои Масех аст! Ҷ Исои Масехро аз марг зинда карда, бо меҳрубонии бузурги Худ ба мо таваллуди нав ва умеди ҳаётбахш додааст. ⁴Ин ҷизҳоро Худо ба мо чун меросе додааст, ки ҳаргиз наменӯсад, куҳна ва ё вайрон намешавад. Ҷ ин меросро барои шумо дар осмон нигоҳ медорад. ⁵Худо бо қувваи Худ ва ба воситаи имонатон шуморо барои начот нигоҳ медорад, то вақте ки начоти Ҷ дар замони охир ба ҳама ошкор шавад.

⁶Инро доништа шумо шоду хурсанд ҳастед, ҳатто агар аз санҷишҳои гуногуни зиндагӣ каме азоб кашед. ⁷Ин санҷишҳо ҳақиқӣ будани имонатонро исбот мекунад. Имони шумо ба тилло монанд аст, ки хангоми аз оташ гузаштан тоза тар мешавад. Вале имонатон аз тилло, ки нобуд мешавад, гаранбаҳотар аст. Агар имонатон устувор монад, шумо дар рӯзи ошкор шудани Исои Масех сазовори таърифу эҳтиром мегардед. ⁸Гарчанде ки шумо Исоро надида будед, Ҷро дӯст медоред ва ҳоло ҳам Ҷро надида ба Ҷ имон доред. Аз ин шумо бениҳоят шоду хурсанд ҳастед, ⁹чунки ба мақсади имонатон, яъне ба начот ёфтани худ наздик шуда истодаед.

¹⁰ Ин ҳамон начоте буд, ки пайғамбарон чустучӯ карда, фаҳмидан мехостанд, вақте ки дар бораи файзу меҳрубонии ояндаи Худо, ки насиби шумо гардидааст, пешгӯӣ мекарданд. ¹¹ Рӯҳи Масеҳ пайғамбаронро илҳом бахшида, ба воситаи онҳо дар бораи азоби Ҷ ва шаъну шарафи баъдинааш пешгӯӣ мекард. Бинобар ин онҳо замону ҳолати он воқеахоро фаҳмидан мехостанд. ¹² Ба пайғамбарон аён шуд, ки онҳо на барои худ, балки барои шумо пешгӯӣ мекарданд. Ҳоло бошад, ин хушхабарро Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда ба воситаи одамон ба шумо эълон намудааст. Ин хушхабар дар бораи Исои Масеҳ чунон аҷиб аст, ки ҳатто фариштагон онро фаҳмидан меҳоянд.

Даъват ба ҳаёти пок

¹³ Барои ҳамин ҳамеша хушёр ва ба ҳар амали нек тайёр бошед. Ба Худои меҳрубон пурра умед бандед, ки Ҷ дар рӯзи омадани Исои Масеҳ шуморо начот медиҳад. ¹⁴ Ҳамчун фарзандони итоаткори Худо нагузored, ки хохишу ҳавасҳои бад чун дар замонҳое, ки Худоро намешинохтед, ҳаёти шуморо идора кунанд. ¹⁵ Баръакс, ба мисли Худои Пок, ки шуморо даъват кардааст, шумо низ дар ҳама қору рафторатон пок бошед! ¹⁶ Зеро Худо дар навиштаҷот чунин фармудааст: «Пок бошед, чунки Ман пок ҳастам*».

¹⁷ Шумо Худоро Падари худ меҳисобед ва медонед, ки Ҷ ҳамаро бо як чашм нигоҳ карда, мувофиқи қорашон доварӣ мекунад. Аз ин сабаб шумо бояд дар ин дунё ҳаёти ғарибонаи худро дар пеши Худо бо тарсу эҳтиром гузаронед. ¹⁸ Зеро медонед, ки Худо шуморо аз ҳаёти беҳудаву бемаъние, ки аз бобоҳоятон мондааст, бо нархи гарон харида, озод кардааст. Ин нарх нуқраву тиллоӣ нобудшаванда нест, ¹⁹ балки хуни гаронбаҳои Масеҳ аст, ки ҳамчун барраи беайб ва бенуксон қурбон шуда буд. ²⁰ Худо пеш аз офариниши дунё Масеҳро Начотдиҳандаи шумо

* 1:16 Ибодат 11:44-45; 19:2

интихоб карда буд ва Ёро дар ин солҳои охир барои шумо ошкор кардааст. ²¹ Охир, шумо ба воситаи Масех ба Худо имон овардед ва ба Ё умед мебандед, чунки Худо Масехро аз марг зинда карда, Ёро соҳиби шаъну шараф гардондааст.

²² Акнун шумо ба ҳақиқате, ки хушхабар ошкор мекунад, итоат карда, аз гуноҳхоятон пок шудед. Барои ҳамин шумо бояд ба ҳамдигар чун бародару хоҳар муҳаббати самимӣ изҳор намоед. Якдигарро аз дилу чон дӯст доред! ²³ Зеро шумо на аз тухми одӣ ба дунё омадаед, балки ба воситаи тухми ҳаёти абадӣ аз нав таваллуд шудаед. Ҳаёти нави шумо то абад давом меёбад, чунки аз каломи Худо, ки зиндаву абадӣ аст, ба вучуд омадааст. ²⁴ Чунон ки дар навиштаҷот гуфта шудааст:

«Одамизод мисли алаф асту зебоиаш чун гули саҳро.

Алаф хушку гул пажмурда мешавад,

²⁵ вале каломи Худованд то абад боқӣ мемонад!»*

Ин калом ҳамон хушхабарест, ки ба шумо эълон шудааст.

2 ¹ Бинобар ин аз ҳар гуна бадӣ, дурӯғ, дурӯягӣ, ҳасад ва тухмат даст кашед! ² Мисли тифли навзод ташнаи шири тозаи рӯҳонӣ бошед, то ки бо ёрии он шумо рӯҳан калон шуда, соҳиби начот шавед. ³ Зеро шумо меҳрубонии Худовандро дида фаҳмидаед.**

Сангҳои зинда барои хонаи Худо

⁴ Ба назди Масех оед, ки Санги зинда аст. Ёро одамон рад карданд, лекин Худо Ёро интихоб кардааст ва гаронбаҳо меҳисобад. ⁵ Шумо низ ҳамчун сангҳои зинда ҳастед, ки Худо аз онҳо хонаи рӯҳонии Худо месозад. Шумо дар он хонаи Худо коҳинони муқаддас шуда, ба воситаи Исои Масех ба Худо қурбонии рӯҳонӣ мекунед, ки ба Ё писанд аст. ⁶ Зеро дар навиштаҷот чунин омадааст:

* 1:25 Ишаё 40:6-8

** 2:3 Забур 33:9

«Инак, Ман дар кӯхи Сион санги асос мегузорам,
ки интихобшудаду гаронбаҳо аст.

Хар кӣ ба Ё имон оварад, ҳеҷ гоҳ шарманда
намешавад!»*

⁷Дар ҳақиқат, барои шумо, ки имон овардед, ин Санг гаронбаҳо
аст, лекин барои онҳое, ки имон наоварданд,

«Он санге, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ
партофтанд,

санги асосии таҳкурсии бино гардид».**

⁸Ҳамчунин,

«Ё сангест, ки бар он пешпо меҳӯранд,

ва кӯхпораест, ки аз сабаби он меафтанд»***

Онҳо пешпо хӯрда меафтанд, чунки ба каломи Худо итоат
намекунанд. Ана ҳамин аст насиби онҳо.

⁹Аммо шумо насли интихобшуда, коҳинони Подшоҳи Осмонӣ,
кавми Худо ва халке ҳастед, ки Худо барои Худ чудо кардааст.
Худо шуморо аз торикӣ ба нури аҷоибӣ Худ даъват кардааст,
то ки шумо корҳои бузургашро ба дигарон накл кунед.

¹⁰ Замоне шумо халқи Худо набудед,

вале акнун халқи Ё шудед.

Пештар шумо аз меҳрубонии Худо маҳрум будед,

лекин ҳоло меҳрубонии Ёро ба даст овардаед!

Муносибати дуруст ба беимонон ва ҳукуматдорон

¹¹Азизон, аз шумо чун аз мусофиру ғарибон талаб мекунам,
ки аз ҳавасҳои ҷисм дур шавед, чунки онҳо ҳамеша бар зидди
ҷони шумо мечанганд. ¹²Бигзор рафтори шумо дар байни беимо-
нон беайб ва бенуксон бошад. Он гоҳ одамоне, ки ҳоло шуморо
шахсони бадрафтор гуфта, тухмат мекунанд, корҳои некатонро
дида, он рӯзе, ки Худо меояд, ба Ё ҳамду сано мехонанд.

* 2:6 Ишаъё 28:16

** 2:7 Забур 117:22

*** 2:8 Ишаъё 8:14

¹³ Ба хотири Худованд ба ҳар қудрату ҳукумати одамӣ итоат кунед, хоҳ ба подшоҳ, ки сарвари давлат аст, ¹⁴хоҳ ба ҳокимоне, ки подшоҳ таъин кардааст. Зеро ҳокимон барои он таъин шудаанд, ки бадкоронро ҷазо диҳанд ва некӯкоронро таъриф кунанд. ¹⁵Худо меҳодад, ки шумо бо қорҳои некатон даҳони одамони нодонро, ки суҳанони беақлона мегӯянд, бубандед. ¹⁶Шумо озод ҳастед, лекин озодии худро баҳона карда, қорҳои бад нақунед. Охир шумо ғуломони Худо ҳастед. ¹⁷Ҳамаро иззату ҳурмат кунед ва имондорони дигарро дӯст доред! Аз Худо битарсед, подшоҳро эҳтиром кунед!

¹⁸Ғуломон бояд ба соҳибони худ бо эҳтиром итоат кунанд, хоҳ ҳубу нармдил бошанд, хоҳ баду саҳтгир. ¹⁹Зеро ба Худо писанд аст, вақте ки шумо барои қорҳои нек азоб кашада, тоқат меқунед. ²⁰Агар шуморо барои рафтори бад зананд, чӣ қойи таъриф?! Аммо агар қорҳои нек карда, азоб кашеду тоқат кунед, пас сазовори таърифи Худо мешавед. ²¹Охир Худо шуморо барои қорҳои нек даъват намудааст. Азобҳое, ки Худи Масеҳ кашадааст, барои шумо намунаи ибрат шудааст, то ки шумо Ёро пайравӣ кунед.

²² «Ё гуноҳе нақард ва аз даҳонаш дурӯғе набаромад*».

²³Вақте ки Исоро дашном меоданд, Ё дар ҷавоб бадгӯйӣ нақард. Ҳангоми азоб кашиданаш дар ҷавоб қасд гирифтани намехост, лекин Худро ба Довари Ростқор, яъне ба Худо месупурд. ²⁴Масеҳ гуноҳҳои моро ба Худ гирифта, ба салиб меҳкӯб шуд, то ки мо худро барои гуноҳҳо мурда ҳисобида, барои ростқорӣ зиндагӣ кунем. Шумо бо захмҳои Ё шифо ёфтаед. ²⁵Пеш шумо ҳамчун гӯсфандони гумроҳ будед, лекин ҳоло ба назди Ҷӯпону Нигаҳбони қонҳои худ баргаштед.

Насихат ба занон

З ¹⁻²Ҳамчунин, шумо, эй занон, ба шавҳарони худ итоат кунед. Он гоҳ ҳатто шавҳароне, ки хушхабарро рад меқунанд,

* 2:22 Ишаё 53:9

рафтори хуб ва ҳаёти поку худотарсонаи шуморо дида, бе ягон сухан ба Худо имон меоранд.

³ Бигзор зебоии шумо на дар ороиши мӯй ва на дар зару зевар ва пӯшидани сарулибоси зебо бошад. ⁴ Шумо бояд дар ботин зебо бошед. Хоксорию оромии рӯҳатон зебоии пажмурданашавандаи шумост, ки дар назари Худо қиматбаҳо аст. ⁵ Дар замонҳои пеш занони худотарс ҳам худро ҳамин тарз оро меоданд. Онҳо ба Худо таваккал менамуданд ва барои ҳамин ба шавҳаронашон итоат мекарданд. ⁶ Масалан, Соро ба шавҳараш Иброҳим итоат мекард ва ўро хӯчаин меномид. Агар шумо ҳам қорҳои нек қарда, ба тарсе роҳ надихед, духтарони Соро мешавед.

Насихат ба шавҳарон

⁷ Ҳамчунин шумо, эй шавҳарон, занҳои худро бояд иззату ҳурмат кунед. Зеро қанон аз шумо суғтар бошанд ҳам, дар баробари шумо ҳаёти нави худододро мерос гирифтаанд. Барои ҳамин дар зиндагии оилавиатон ҳолати онҳоро фаҳмида, ба онҳо муносибати дуруст кунед. Он гоҳ чизе ба дуоҳоятон ҳалал намерасонад.

Насихат ба ҳамаи имондорон

⁸ Ҳулоса, бигзор дар байни шумо ҳамфикрӣ ва дилсӯзӣ бошад ва нисбати якдигар меҳру муҳаббати бародарона дошта бошед ва хоксорона рафтор кунед. ⁹ Бар ивази бадӣ бадӣ нақунед ва бар ивази дашном дашном надихед, балки ба онҳо дуои нек диҳед. Зеро Худо шуморо даъват қардааст, ки баракати Ёро мерос гиред.

¹⁰ «Ҳар кӣ зиндагии хушбахту бобаракат ба сар бурдан хоҳад,
забонашро аз бадгӯӣ ва даҳонашро аз дурӯғ нигоҳ дорад.

¹¹ Аз бадӣ даст қашида, некӣ қунад
ва сулҳчӯӣ намуда, талабгори он бошад.

12 Зеро чашмони Худованд некӯкоронро мебинад
ва гӯшҳояш дуоҳои онҳоро мешунавад,
аммо Ӯ зидди бадкорон аст».*

Даъват ба корҳои нек

13 Агар шумо ғайратмандона некӣ кунед, пас кӣ ба шумо
бадӣ мекунад? 14 Аммо аз кори некатон азоб кашед ҳам, шу-
мо хушбахт ҳастед! Аз воҳимаи ситамгарони худ натарсед ва
хавотир нашавед!***

15 Ба ҷойи ин Масеҳро ҳамчун Худованди ҳаёти худ бо ҷону
дил ҳурмату эҳтиром кунед. Агар касе аз шумо дар бораи
умеде, ки доред, савол пурсад, хама вақт барои ҷавоб до-
дан тайёр бошед. 16 Вале бо эҳтирому хоксорӣ ҷавоб диҳеду
вичдонатонро пок нигоҳ доред. Ҳамин тавр, онҳое, ки бо
вучуди дидани рафтори некатон шуморо ҳамчун пайравони
Масеҳ тухмату ҳақорат мекунанд, аз гапҳои худ шарманда
хоҳанд шуд. 17 Агар хости Худо бошад, беҳтар аст, ки на ба-
рои корҳои бад, балки барои корҳои нек азоб кашед. 18 Зеро
Худи Масеҳи бегуноҳ барои гуноҳҳои бадкорон, яъне мо, як
бор барои ҳамеша азоб кашадааст, то ки ба мо роҳро ба наз-
ди Худо кушояд. Ӯ ҷисман мурд, вале Рӯҳи Худо Ӯро зинда
кард. 19 Масеҳ ба воситаи Рӯҳ ба назди рӯҳҳое, ки дар зиндон
буданд, рафта, башорат дод. 20 Онҳо дар замонҳои Нӯҳ ба Ху-
до итоат накарда буданд. Ҳангоме ки Нӯҳ киштиро месохт,
Худо босаброна интизор буд, ки онҳо тавба кунанд. Аммо
дар кишти аз оби тӯфон танҳо ҳашт нафар наҷот ёфт. 21 Ин
ҳикоя тасвири таъмид, яъне рамзи шустани гуноҳҳо дар об
аст, ки шуморо ба воситаи қувваи зиндашавии Исои Масеҳ
наҷот медиҳад. Ба ҷо овардани таъмид шустани чирки бадан
нест, балки ба воситаи он шумо ваъда медиҳед, ки вичдони
худро пок нигоҳ медоред. 22 Масеҳ ба осмон баромада, аз дасти

* 3:12 Забур 33:13-17

** 3:14 Ишаъё 8:12

рости Худо нишаст ва ҳамаи фариштагону қувваҳои неку бади рӯҳонӣ зердасти Ў шуданд.

Зиндагӣ барои Худованд

4 ¹Азбаски Масеҳ чисман азоб кашид, шумо низ барои аз сар гузаронидани азобҳо тайёр бошед. Зеро касе, ки чисман азоб мекашад, дигар гирифтори гуноҳ намешавад ²ва зиндагии боқимондашро на аз рӯйи ҳавасҳои чисм, балки мувофиқи хости Худо мегузаронад. ³Дар гузашта шумо ҳамчун беимонон зиндагӣ мекардед ва дар бадахлоқию ҳавасҳои бад, мастию пурхӯрӣ, айшу ишрат ва бутпарастии шармовар фарқ шуда, вақти зиёдро ҳайф кардед. ⁴Азбаски шумо ҳамроҳи беимонон дар бадкорую бадахлоқӣ дигар иштирок намекунед, онҳо ба ҳайрат афтода, шуморо дашном медиҳанд. ⁵Онҳо дар пеши Доваре, ки ба зудӣ мурдагону зиндагонро доварӣ мекунад, ҷавоб хоҳанд дод. ⁶Ба ҳамин сабаб ба имондорони гузашта ҳам хушхабар эълон шуд, то ки мисли дигар одамон чисман ҳукм шуда бимиранд, вале рӯҳан бо Худо зиндагӣ кунанд.

⁷Охири ҳама чиз наздик аст. Барои ҳамин ақлатонро солим ва ҳушёр нигоҳ доред, то ки беҳтар дуо карда тавонед. ⁸Пеш аз ҳама якдигарро аз сидқи дил дӯст доред, чунки муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мебахшад. ⁹Якдигарро бе ягон шикоят меҳмондорӣ кунед. ¹⁰Ҳар яки шумо аз Худо атои махсус гирифтаед, барои ҳамин аз атоҳои гуногуни Худо оқилона истифода бурда, ба якдигар хизмат кунед. ¹¹Агар касе атои суҳанронӣ дошта бошад, бигзор тавре суҳан гӯяд, ки Худи Худо ба воситаи ӯ гуфта истода бошад. Касе ки хизмат мекунад, бигзор бо қуввае, ки Худо медиҳад, хизмат кунад. Бигзор ҳама чиз ба воситаи Исои Масеҳ барои ҳамду санои Худо хизмат кунад. Тамоми қудрату шаъну шараф то абад аз они Ў бод! Омин.

Азоби имондорон

¹²Азизон, ҳоло ки аз санчишҳои вазнин мегузаред, ҳайрон нашавед, чунки ин ягон ҳодисаи ғайриодӣ нест. ¹³Балки шодӣ

кунед, ки мисли Масех азоб мекашед, он гоҳ дар рӯзи бозгашташ, вақте ки бузургии Ҷ ба ҳама ошкор мешавад, шоду хурсанд мешавад. ¹⁴Агар шуморо барои пайравӣ кардан ба Масех дашном диҳанд, хушбахт бошед, чунки Рӯҳи Худо бо тамоми бузургиаш дар шумо сокин аст. ¹⁵Ҳеч яки шумо набояд ба хотири одамкушӣ, дуздӣ, чинояткорӣ ё хабаркашӣ азоб кашад. ¹⁶Аммо, агар барои масеҳӣ ном доштанатон азоб кашед, шарм накунед, балки Худоро ситоиш намоед, ки соҳиби чунин ном ҳастед. ¹⁷Зеро вақти доварию Худо расидааст ва Ҷ довариашро аз халқи Худ сар мекунад. Агар доварӣ аз мо сар шавад, пас оқибати онҳое, ки ба хушхабари Худо итоат накардаанд, чӣ хел мешавад? ¹⁸Дар навиштаҷот чунин омадааст:

«Агар росткор базӯр начот ёбад,
пас оқибати нопоку бадкорон чӣ хел мешавад?*

¹⁹Барои ҳамин онҳое, ки аз рӯйи хости Худо азоб мекашанд, бояд ҳаёти худро бо умед ба дасти Офаридгори вафодор супоранд ва некӣ карданро давом диҳанд.

Насихат ба роҳбарони ҷамоат

5 ¹Акнун ман ба роҳбарони ҷамоатҳои шумо мурочиат мекунам. Азбаски ман ҳам мисли шумо роҳбар ҳастам ва шоҳиди азобҳои Масеҳам ва дар бузургии Ҷ, ки ба наздикии ошкор мешавад, иштирок мекунам, аз шумо илтимос менамоям: ²рамаи Худоро, ки ба шумо супурда шудааст, чӯпонӣ кунед. Шумо бояд онҳоро на маҷбуран, балки бо ҷону дил нигоҳубин намоед, чунон ки ба Худо писанд аст. Ин корро на аз рӯйи манфиати худ, балки бо ғайрат ва аз тахти дил кунед. ³Онҳоро Худо ба нигоҳбонии шумо супоридааст. Барои ҳамин бар онҳо ҳукмронӣ накунед, балки барояшон намуна бошед. ⁴Он гоҳ, вақте ки Чӯпони ҳамагон меояд, ба шумо тоҷи шаъну шарафе медиҳад, ки ҳеч гоҳ пажмурда нахоҳад шуд.

* 4:18 Масалҳо 11:31

Насихат ба имондорон

⁵Инчунин шумо – имондорони чавон, ба роҳбарони ҷамоати худ итоат кунед. Ҳама бояд ба якдигар хоксорона хизмат кунанд, чунки

«Худо зидди ҳавобаландон аст,
вале ба хоксорон ғайзу меҳрубонӣ мебахшад*».

⁶Инак, ба қудрати бузурги Худо таъя намуда, фурутан шавед ва Ў дар вақти муайян шуморо сарбаланд мекунад. ⁷Ҳамаи ғаму ташвишхоятонро ба Худо супоред, чунки Ў ғамхори шумост.

⁸Бедор ва хушёр бошед, чунки душмани шумо – шайтон, мисли шери ғуррон имондоронро шикор намуда, фуру бурдан меҳаҳад. ⁹Шумо бояд бо имони устувор ба ӯ муқобилат кунед, чунки медонед, ки дар тамоми ҷаҳон имондорони дигар низ мисли шумо азобу уқубат мекашанд. ¹⁰ Вале Худо сарчашмаи ҳар гуна ғайзу меҳрубонист ва Ў шуморо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ даъват намудааст, ки дар бузургии абадии Ў иштирок кунед. Ў Худаш баъд аз азобҳои начандон зиёдотон шуморо барқарору устувор, пурзӯру мустаҳкам мегардонад. ¹¹ Тамоми қудрат то абад аз они Ў бод! Омин.

Хотимаи нома ва фиристодани салом

¹²Ман ин номаи кӯтохро бо ёрии бародари вафодорам Сило навиштаам. Мақсадам ин буд, ки шуморо рӯҳбаланд кунам ва шаҳодат диҳам, ки ин ҳама ғайзу меҳрубонии самимии Худост. Ғайзи Худоро маҳкам нигоҳ доред!

¹³Ҷамоати имондорони шаҳри Бобил, ки мисли шумо аз ҷониби Худо интиҳоб шудааст ва писари рӯҳониям – Маркус ба шумо салом мерасонанд. ¹⁴Якдигарро дӯстона бӯсида, салом гӯед. Ба ҳамаи шумо, ки дар яғонагӣ бо Масеҳ ҳастед, сулҳу осоиштагӣ бод!

* 5:5 Масалҳо 3:34

НОМАИ ДУЮМИ

ПЕТРУС

Пешгуфтор

Дар пешгуфтори номаи якуми Петрус шумо дар бораи чамоатҳои аввалини пайравони Исо дар Осиёи Хурд ва муносибати Петрус ба Исо ва пайравонаш хонда метавонед. Ин номаи дуюми Петрус бошад, ба ҳамаи имондорон навишта шудааст ва мақсадаш рӯҳбаланд кардани қувват додани имони онҳо ва аз хатарҳои ногаҳонӣ огоҳ намудан аст. Петрус имондоронро даъват мекунад, ки худотарсиро дар худ инкишоф диҳанд. Ў инчунин, тасдиқ мекунад, ки тамоми нақлҳои аз фиристодагони Исо шунидаашон ҳақиқат аст, чунки ҳуди Петрус бо Исо буд ва корхояшро дида буд. Инчунин, Петрус хонандагонашро аз пайдо шудани муаллимони дурӯғин огоҳ мекунад. Ў аз Таврот ва Масалҳо мисолҳо меоварад, ки чӣ тавр одамону ғариштангон аз Худо рӯй гардонданд ва оқибат чазо дода шуданд. Агарчи бадӣ расвоӣ то ҳол дар ҷаҳон вучуд дорад, Худо қудрат дорад, ки пайравони вафодори Исои Масеҳро аз бадӣ халос кунад. Инчунин, Петрус хонандагонашро огоҳ мекунад, ки рӯзи довари Худованд наздик шуда истодааст ва онҳо бояд барои он тайёр бошанд ва осмонро замини навро интизор шаванд.

Саломи Петрус

1 ¹Салом аз номи ман Шимъуни Петрус, ки хизматгор ва фиристодаи Исои Масеҳ ҳастам! Шумо ба воситаи росткориҳои Исои Масеҳ, ки Худо ва Начотдихандаи мост, ба мисли мо имони пурарзишро қабул кардаед. ²Бигзор ба воситаи шинохтани Худо ва Худованди мо Исо файзу меҳрубонӣ ва осоиштагии Худо дар зиндагиатон зиёд гардад!

Пешрафт кардан дар имон

³Худо бо қуввати илоҳияш ҳар чизи барои ҳаёт ва худотарсиамон лозимро ба мо додааст. Ҳамаи ин чизҳоро ба воситаи шинохтани Ӯ гирифтаем. Худо моро бо бузургию некиаш ба наздаш даъват кардааст. ⁴Ҳамин тавр Ӯ ба мо ваъдаҳои бузургу қиматбаҳо додааст, то ки ба воситаи онҳо аз хавасҳои ҷисмонии заминӣ, ки ба нобудшавӣ меоранд, гурехта, шумо шарикӣ табиати илоҳии Худо гардед. ⁵Барои ҳамин бисёр кӯшиш кунед, ки имони худро бо неқӯкорӣ, неқӯкориро бо дониш, ⁶донишро бо худдорӣ, худдориро бо тоқат, тоқатро бо худотарсӣ, ⁷худотарсиро бо бародардӯстӣ ва бародардӯстиро бо муҳаббат пурра намоед. ⁸Агар чунин сифатҳо дошта бошед ва онҳоро дар худ инкишоф диҳед, шинохтани Худованди мо Исои Масеҳ ба шумо бемуваффақияту бесамар намешавад. ⁹Вале шахсе, ки чунин сифатҳо надорад, чун шахси кӯр ё хирачашм аст ва фаромӯш кардааст, ки гуноҳҳои пештарааш пок шудаанд. ¹⁰Бинобар ин, бародарону хоҳарон, кӯшишу ғайрат кунед, ки мақоми худро ҳамчун одамони даъватшудаву интиҳобшуда устувор намоед. Агар чунин кунед, ҳеҷ вақт пешпо намехӯред. ¹¹Бо ҳамин роҳ Худо ба шумо ҳуқуқи пурра медиҳад, ки ба Подшоҳии абадии Худованд ва Начотдихандаи мо Исои Масеҳ бемалол дохил шавед.

Диққат кардан ба навиштаҷот

¹²Аз ин рӯ ман ҳамеша ин чизҳоро ба шумо хотиррасон мекунам, ҳарчанд шумо онҳоро медонед ва дар ҳақиқате, ки

қабул кардед, устувор хастед. ¹³ Вале, то даме ки зинда хастам, ба шумо хотиррасон кардани ин чизхоро дуруст меҳисобам. ¹⁴ Медонам, ки ба наздикӣ бояд ин дунёро тарк кунам, чи тавре ки Худованди мо Исои Масеҳ ба ман маълум кардааст. ¹⁵ Бинобар ин кӯшиш мекунам, ки баъд аз сари ман ҳам, шумо ҳамеша ин чизхоро ба ёд оваред. ¹⁶ Зеро вақте ки мо дар бораи қудрат ва баргаштани Худовандамон Исои Масеҳ ба шумо гуфтем, суханамон ягон афсонаи бофта набуд. Мо бо чашми худ бузургии Ҷро дида будем. ¹⁷ Худо Падар Исоро бо шаъну шараф сарфароз намуд, вақте ки аз осмон бо тамоми бузургии Худ чунин гуфт: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз Ҷ хушнудам*». ¹⁸ Вақте ки ҳамроҳи Ҷ дар болои кӯҳи муқаддас будем, мо ин овози аз осмон омадаро бо гӯши худ шунидем. ¹⁹ Илова бар ин суханони пайғамбарон пурра тасдиқ шудаанд ва мо ба он боварии комил дорем. Агар шумо ҳам ба суханони онҳо рӯ оваред, кори бисёр хуб мекунед. Зеро суханони онҳо мисли чароғест, ки дар ҷойи торик рӯшноӣ медиҳад, то даме ки рӯз равшан шавад ва Масеҳ чун Ситораи Субҳ дар дилҳоятон дурахшон гардад. ²⁰ Пеш аз ҳама, дар хотир дошта бошед, ки ягон пешгӯӣ дар навиштаҷот аз фикри худи пайғамбарон набаромадааст. ²¹ Зеро ҳеч вақт одамон пешгӯйиро бо хости худ накардаанд, балки бо таъсири Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо онро аз номи Худо эълон менамуданд.

Хатари муаллимони дурӯғин

2 ¹Аммо, чунон ки дар байни халки Исроил пайғамбарони дурӯғин буданд, дар байни шумо ҳам муаллимони дурӯғин пайдо мешаванд. Онҳо бо найранг таълимоти дурӯғеро ёд медиҳанд, ки имони одамонро вайрон мекунад. Онҳо ҳатто аз Ҳоким Исо, ки онҳоро бо нархи гарон харидааст, рӯй мегардонанд ва ҳамин тавр ба зудӣ ба сарашон бало меоранд. ² Бисёр одамон бадахлоқии ҷинсии муаллимони дурӯғинро пайравӣ

* 1:17 Матто 17:5

хоҳанд кард ва аз сабаби онҳо одамон роҳи ҳақиқатро бадгӯйӣ мекунанд. ³Ин муаллимони чашмгурусна барои кандани пули шумо дурӯғу афсонаҳои бофтаро истифода мебаранд. Аммо ҳукми онҳо аллақай бароварда шудааст ва онҳоро ҳалокат интизор аст.

⁴Зеро Худо ҳатто ба фариштагоне, ки гуноҳ карда буданд, раҳм накард. Ӯ онҳоро дар торикӣ бо занҷир баста, то рӯзи қиёмат дар дӯзах нигоҳ медорад. ⁵Ҳамчунин, Худо дунёи қадимро раҳм накарда, тӯфони оламгир фиристод ва ҳамаи гуноҳкоронро nobуд кард. Ӯ фақат пайғамбар Нӯҳро, ки роҳи росткорию Худоро эълон мекард ва ҳафт аъзои оилаашро начот дод. ⁶Инчунин, Худо шаҳрҳои Садӯм ва Амуроро ба ҳалокат маҳкум намуда, ба хокистар мубаддал кард, то ки ин барои гуноҳкорони оянда ибрату огоҳӣ шавад. ⁷Аммо Ӯ Лутро, ки росткор буд ва аз рафтори бадахлоқонаи гуноҳкорон азоб мекашид, аз Садӯм халос кард, ⁸чунки дили тозаи Лути росткор ҳар рӯз аз دیدану шунидани бадкорихои атрофиён азобу укубат мекашид. ⁹Бинобар ин Худованд медонад, ки чӣ тавр худотарсонро аз санчишҳо халос кунад ва чӣ хел гуноҳкоронро барои ҷазо дар рӯзи қиёмат нигоҳ дорад. ¹⁰Ин, махсусан, ба онҳое дахл дорад, ки аз рӯйи ҳавасҳои бади ҷисмониашон зиндагӣ мекунанд ва нисбат ба қудратмандон нафратдоранд. Чунин одамон дағалу бешарм буда, ҳатто аз бадгӯйӣ кардани қувваҳои осмонӣ наметарсанд. ¹¹Ҳол он ки ҳатто фариштагон, ки дар мақом аз ин муаллимони дурӯғин бузургтару бақувваттаранд, дар пеши Худованд онҳоро таҳқиру айбдор намекунанд.

¹²Ин муаллимон мисли ҳайвоноти ваҳшиё, ки барои шикор ва кушта шудан офарида шудаанд, фақат аз рӯйи ҳавасҳои бадашон зиндагӣ мекунанд. Онҳо чизеро, ки намефаҳманд, бадгӯйӣ мекунанд ва рӯзе мисли ҳамаи ҳайвоноти беақл nobуд мешаванд. ¹³Онҳо барои ҳар бадиё, ки ба дигарон карданд, ҷазо хоҳанд гирифт. Ин одамон дар рӯзи равшан айшу ишрат намуда, бепарвоёна мегарданд ва шуморо фиреб дода, ҳаловат мебаранд. Инчунин, бо шумо дар сари як дастархон нишаста,

бо хузурашон шуморо расвою шарманда мекунанд. ¹⁴Онҳо бо ҳар зане, ки чашмашон афтад, дар дилашон зино мекунанд ва аз гуноҳ ҳеч сер намешаванд. Одамони сустимонро бо фиреб ба доми худ мекашанд ва дилашон ба ҳирсу чашмгуруснагӣ одат кардааст. Онҳо дар зери лаънати Парвардигор зиндагӣ мекунанд. ¹⁵Ин муаллимони дурӯғин аз роҳи рост гашта, таълимоти Бильёми писари Баӯрро пайравӣ мекунанд, ки пули бо роҳи ҳаром ба даст омадаро дӯст медошт. ¹⁶Аммо гуноҳи Бильомро хари безабонаш ошкор намуд. Ҳар забон баровард ва чун одам сухан гуфта, пайғамбарро аз девонагиаш гардонд.

¹⁷Ин одамон мисли чашмаҳои хушкшуда ва абрҳое ҳастанд, ки аз вазиши бод пароканда мешаванд. Онҳоро қазо дар қойи тип-торик интизор аст! ¹⁸Онҳо суханони дабдабанок ва хушку ҳолӣ гуфта одамонеро, ки ба наздикӣ аз ҳаёти хатокорона озод шудаанд, ба доми ҳавасҳои бади ҷисмонӣ ва бадахлоқӣ мекашанд. ¹⁹Онҳо озодиро ваъда медиҳанд, дар ҳоле ки худашон ғуломи бадахлоқӣ ҳастанд, чунки одам ғуломи он чизест, ки ӯро мағлуб кардааст. ²⁰Зеро, агар онҳо ба хоҳири шинохтани Худованд ва Начотдихандаамон Исои Масеҳ аз расвоии ин ҷаҳон халос шуда, баъд боз дар он расвоӣ ғӯтида, мағлуб шуда бошанд, пас ҳолати ҳозирашон аз пештара бадтар аст! ²¹Беҳтараш ки онҳо роҳи росткориро ҳаргиз намешинохтанд, ба қойи ин ки онро шинохта, аз фармони зиндагии пок доштан рӯй тобанд. ²²Тарзи ҳаёти ин муаллимони дурӯғинро чунин зарбулмасалҳо хуб ифода мекунанд: «Сағ хӯроки қайкардаашро баргашта мехӯрад»* ва «Ҳуки шусташуда боз дар лойка фел мезанад».

Рӯзи бозгашти Худованд

З ¹Азизон, ин аллақай номаи дуҷум аст, ки ман ба шумо менависам. Дар ин номаҳоям кӯшиш намудам, ки ба воситаи хотиррасон кардан дар ботини шумо фикрронии дурустро

* 2:22 Масалҳо 26:11

бедор намоям. ²Ман мехоҳам, ки шумо суханони пайғамбарони мукаддасро, ки дар замонҳои пеш гуфтаанд ва фармонхоеро, ки Худованд ва Начотдихандаи мо ба воситаи фиристодагон ба шумо додааст, дар хотир дошта бошед.

³Пеш аз ҳама, шумо бояд донед, ки дар замонҳои охир шахсоне пайдо мешаванд, ки аз рӯйи хавасҳои бади ҷисмониашон зиндагӣ карда, ҳақиқатро масҳара мекунанд. ⁴Онҳо чунин хоҳанд гуфт: «Кучост ваъдаи омадани Исо? Охир, бобоҳоямон аллақай гузаштанд, вале ҳама чизе, ки дар дунё аз замони офариниш буд, тағйир наёфтааст!» ⁵Чунин одамон фаромӯш кардаанд, ки осмону замин бо сухани Худо офарида шуда буданд. \bar{U} заминро аз об ҷудо кард ва ба воситаи об онро нигоҳ медорад. ⁶Инчунин, Худо дар замонҳои қадим ҷаҳонро бо об-хезии бузург несту нобуд кард. ⁷Вале заминро осмони ҳозира бо ҳамон сухани Худо барои оташ нигоҳ дошта мешаванд. Онҳоро Худо барои рӯзи қиёмат ва ҳалокати одамони бадкор нигоҳ дошта истодааст.

⁸Азизон, шумо бояд як чизро дар хотир дошта бошед, ки барои Худованд байни як рӯз ва ҳазор сол фарқе нест. ⁹Худованд дар иҷрои ваъдааш дер намекунад, ҳол он ки баъзеҳо фикр мекунанд, ки \bar{U} дер карда истодааст. \bar{U} пурсаброна интизор аст, ки ҳама тавба кунанд, чунки намехоҳад касе нобуд шавад.

¹⁰Рӯзи бозгашти Худованд бошад, мисли дузд ногаҳон меояд. Он гоҳ осмон бо гулдурроси баланд нест мешавад ва сайёраву ситораҳо дар оташ нобуд мегарданд. Инчунин, замин ва ҳар чизе, ки дар рӯйи он аст, сӯхта нест мешавад. ¹¹Пас, агар ҳама чиз ин тавр нобуд шавад, ҳаёти шумо бояд хеле пок бошад ва дар худотарсӣ гузарад, ¹²дар ҳоле ки шумо омадани рӯзи Худоро интизор ҳастед ва мехоҳед, ки он зудтар бирасад. Дар ҳамон рӯз Худо осмонро сӯзонид, сайёраву ситораҳоро дар оташ несту нобуд мекунад. ¹³Вале мо аз рӯйи ваъдаи Худо осмону замини навро интизор ҳастем, ки дар он ҷо росткориҳои Худо истиқомат мекунад.

¹⁴ Барои ҳамин, азизон, ҳангоме ки мунтазири Ҷ ҳастед, кӯшиш кунед, ки дар назари Худо зиндагии оромона ва беайбу бенуксон дошта бошед. ¹⁵ Инчунин, сабру тоқати Худовандамонро имконияти начот ёфтан ҳисобед, чунончи, бародари азизамон Павлус ҳам дар ин бора аз рӯйи хикмати худододаш ба шумо навишта буд. ¹⁶ Ҷ дар бораи ин чизҳо дар ҳамаи номаҳои менависад. Дар номаҳои ӯ баъзе чизҳои душворфаҳм ҳаст, ки одамони нодон ва ноустувор нодуруст мефаҳмонанд. Онҳо дигар қисмҳои навиштаҷотро ҳам ғалат маънидод мекунанд ва бо ин корашон худро ба ҳалокат дучор менамоянд.

Суханони хотимагии Петрус

¹⁷ Дӯстони азиз, барои ҳамин инро пешакӣ дониста, хушёр бошед, то ки гуноҳкорон шуморо фиреб надиханд ва аз по наафтед. ¹⁸ Шумо бояд дар шинохтани Худованд ва Начотдихандамон Исои Масеҳ ва файзу меҳрубонии Ҷ калон шавед. Аз ҳоло то абад тамоми шаъну шараф аз онӣ Ҷ бод! Омин!

НОМАИ ЯКУМИ ЮХАННО

Пешгуфтор

Муаллифи мактуб худро муаррифӣ накардааст. Вале аз услуб ва мавзӯи мактуб тахмин шудааст, ки муаллифи он ҳамон Юҳаннои шогирди Исои Масеҳ аст, ки Хушхабари Юҳанноро навиштааст. Ин мактубро Юҳанно дар синни пиронсолагӣ навиштааст ва бинобар ин ба имондорон падарворона «фарзандонам» ва «азизонам» гуфта мурочиат мекунад. Юҳанно Исои Масеҳро Калом, яъне сухану пайғоми Худо номида, дар бораи муҳаббати Ё хотиррасон мекунад. Аз хонандагон низ хоҳиш мекунад, ки бо якдигар бо муҳаббат рафтор кунанд, чунки Худо муҳаббат аст ва агар Ё дар дохили имондорон бошад, пас дар дили имондорон ҷой ба нафрат набояд бошад. Муаллиф инчунин, хонандагонашро аз шахсони зидди Масеҳ, ки душмани Масеҳ номида шудаанд, огоҳ менамояд. Онҳо шояд худро имондор вонамуд месозанд, вале аз тарзи зиндагиашон дида мешавад, ки Рӯҳи Худоро надоранд. Хондани ин мактуб ба имондорон муҳаббати бепоёни Худоро хотиррасон мекунад ва ба дӯст доштани бародарон ва хохарони дигари имондор рӯҳбаланд месозад.

Шаҳодат дар бораи Каломи ҳаёт

1 ¹Мо ба шумо дар бораи Каломи ҳаёт эълон мекунем, ки Ӯ аз ибтидо буд. Мо Ӯро шунидему бо чашмони худ дидем, инчунин, ба Ӯ нигоҳ кардему ба Ӯ даст расондем. ²Ин ҳаёт намоён шуд. Мо Ӯро дидем ва ба шумо дар борааш шаҳодат медиҳем. Мо дар бораи ин ҳаёти абадӣ хабар медиҳем, ки Ӯ бо Падари Осмонӣ буд ва ба мо намоён шуд. ³Мо ба шумо дидаву шундаамонро эълон мекунем, то шумо низ шарикӣ муносибатҳои мо шавед, ки ин муносибат аслан бо Падари Осмонӣ ва Писари Ӯ, Исои Масеҳ аст. ⁴Ин суҳанонро барои он менависем, ки шодии мо пурра гардад.

Бо роҳи равшанӣ рафтани

⁵Ана ин пайғом, ки мо аз Масеҳ шунидем ва ба шумо эълон мекунем: «Худо нур аст ва дар Ӯ ҳеҷ ториқе вучуд надорад». ⁶Пас агар гӯем, ки бо Худо муносибат дорем, аммо бо роҳи ториқӣ равем, он гоҳ мо дурӯғгӯӣ ҳастем ва дар ростӣ зиндагӣ намекунем. ⁷Аммо агар мо дар равшанӣ роҳ равем, ҳамон тавре ки Худо дар равшанӣ аст, пас бо яқдигар муносибат дорем ва он гоҳ хуни Писари Ӯ, Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад. ⁸Лекин агар гӯем, ки мо гуноҳкор нестем, худро фиреб медиҳем ва нишон медиҳем, ки дар вучудамон ростӣ нест. ⁹Вале агар ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, он гоҳ Худо, ки бовафо ва одил аст, гуноҳҳои моро мебахшад ва аз ҳар нодурустӣ моро пок месозад. ¹⁰Агар гӯем, ки ҳеҷ гуноҳ накардаем, Худоро дурӯғгӯӣ мекунем ва нишон медиҳем, ки каломи Ӯ дар мо нест.

2 ¹⁻²Эй фарзандони азизам, ин суҳанонро ман барои он ба шумо менависам, то ки гуноҳ накунед. Вале вақте касе гуноҳ кунад, мо Исои Масеҳи беайбро дорем, ки ҳоло дар пеши Падари Осмонӣ моро тарафдорӣ мекунад. Ӯ барои ором кардани ғазаби Худо ва бахшида шудани гуноҳҳои мо ва на фақат барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон чони Худо фидо кардааст.

³Агар мо ба фармонҳои Худо итоат кунем, он гоҳ мефаҳмем, ки Ӯро ба ростӣ шинохтаем. ⁴Ҳар касе, ки «ман Худоро шинохтаам» мегӯяду фармонҳои Ӯро иҷро намекунад, дурӯғгӯӣ аст ва ростӣ дар вучудааш нест. ⁵Мо фақат ҳамон вақт Худоро ҳақиқатан дӯст медорем, ки фармонҳояшро иҷро кунем. Он гоҳ медонем, ки аз они Худо ҳастем. ⁶Вақте касе мегӯяд, ки ӯ бо Худо аст, бояд ҳамон тавре амал кунад, ки Исо амал мекард.

⁷Азизонам, ман ба шумо фармони нав наменависам, балки фармони қадимаеро менависам, ки шумо аз аввал доштед. Фармони қадима ҳамон пайғомест, ки шумо шунидаед. ⁸Ба ҳар ҳол, ман ба шумо фармони навро менависам, ки ҳақиқат будани он дар Масеҳ ва шумо намоён шудааст, чунки ториқӣ аз байн рафта истодааст ва равшании асли ғайб аллакай медурахшад. ⁹Ҳар касе, ки «ман дар равшанӣ ҳастам» мегӯяду бародар ё хоҳареро бад мебинад, ханӯз дар ториқӣ мебошад. ¹⁰Лекин ҳар касе, ки бародару хоҳарро дӯст медорад, дар равшанӣ зиндагӣ мекунад ва дар вай чизе нест, ки сабаби пешпо хӯрданаши шавад. ¹¹Аммо касе, ки ба як бародар ё хоҳаре нафрат дорад, дар ториқист. Вай бо роҳи ториқӣ равона асту роҳи мерафтаашро намедонад, чунки ториқӣ чашмонашро кӯр сохтааст.

¹²Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки гуноҳҳои шумо аз барои Масеҳ бахшида шудаанд.

¹³Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Ҳамонеро, ки аз ибтидост, мешиносед.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо шайтонро мағлуб кардаед.

Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Падарро мешиносед.

¹⁴Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Ҳамонеро, ки аз ибтидо вучуд дорад, мешиносед.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо боқувват ҳастед ва каломи Худо дар шумо ҳамеша натиҷабахш аст, инчунин шумо бар шайтон ғолиб баромадаед.

Ба дунё дил набастан

¹⁵ Ба ин дунё ва ба ҳар он чи, ки дар он аст, дил набандед. Касе, ки ба ин дунё дил мебандад, муҳаббати Худо дар вай нест. ¹⁶Чунки ҳар чизе, ки дар ин дунё ҳаст, яъне ҳавасҳои нафсонӣ, чашмгуруснагӣ ва бо молу мулк калонгирӣ қардан, ҳамаи ин на аз ҷониби Падари Осмонӣ, балки аз ин дунё мебошад. ¹⁷Ин дунё бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо онҳое, ки хости Худоро иҷро мекунанд, то абад зинда мемонанд.

Огоҳӣ аз душмани Масеҳ

¹⁸ Эӣ фарзандон, ин замони охир аст ва ҷӣ тавре ки шумо дар бораи омадани душмани Масеҳ шунида будед, ҳоло чунин душманон зиёд баромадаанд. Аз ҳамин ҳам мефаҳмем, ки ин замони охир аст. ¹⁹ Гарчанде ки ин шахсон аз байни мо баромада бошанд ҳам, онҳо аъзои мо набуданд, чунки агар аъзои мо мебуданд, ҳамроҳи мо мемонданд. Вале вақте аз мо ҷудо шуданд, маълум қарданд, ки ҳеҷ якеашон аъзои мо набуданд. ²⁰ Бар шумо бошад, Масеҳ Рӯҳи Худоро рехтааст, бинобар ин ҳамаи шумо ҷӣ будани ростиро медонед. ²¹ Инак, ман ба шумо на барои он менависам, ки шумо ростиро намедонед, балки барои он менависам, ки шумо ростиро медонед ва ҳамчунон огоҳ ҳастед, ки аз ростӣ ҳеҷ дурӯғ барнамеояд. ²² Дурӯғгӯй кист? Магар он касе нест, ки Таъиншудаи Худо будани Исо-ро инкор мекунад? Ин дурӯғгӯй ҳамон душмани Масеҳ аст, ки ҳам Падар ва ҳам Писарро рад мекунад. ²³ Ҳар кӣ Писарро рад кунад, бо Падар буда наметавонад ва ҳар кӣ Писарро қабул кунад, Падарро ҳам қабул мекунад. ²⁴ Бигзор пайғоми аз аввал шунидаатон дар шумо бимонад. Зеро агар пайғоми аз аввал шунидаатон дар дилҳои шумо монад, он гоҳ шумо дар муносибати Падару Писар мемонед. ²⁵ Ана ваъдаи Масеҳ низ, ки ба мо додааст, ҳаёти абадӣ аст. ²⁶ Ҳамаи ин суханонро ман оид ба касоне навиштаам, ки шуморо аз роҳ заданӣ ҳастанд. ²⁷ Шумо бошед, Рӯҳеро доред, ки Ё ба шумо додааст ва ин Рӯҳ

дар шумо сокин мебошад, бинобар ин эҳтиёҷ надоред, ки каси дигар шуморо ёд диҳад. Худи ҳамин Рӯҳ дар бораи ҳама чиз ёд медиҳад ва таълимоти Ӯ дурӯғ нест, балки рост аст. Пас ҳамон тавре ки Ӯ шуморо таълим додааст, бо Масеҳ монед.

Фарзандони Худо

²⁸Холо бошад, фарзандони азизам, бо Масеҳ муносибати худро давом диҳед, то ки дар вақти баргаштан ва зоҳир шуданаш дар пеши Ӯ сари худро хамшуда ҳис накунем, балки бочуръат бошем. ²⁹Мо медонем, ки Масеҳ дурусткор аст. Бинобар ин медонем, ки ҳар кӣ корҳои дуруст мекунад, таваллуди нав аз Худо гирифтааст.

З¹Бинед, ки Падар чӣ қадар моро дӯст доштааст, ки мо фарзандони Ӯ номида мешавем ва ҳам фарзандони Ӯ ҳастем. Сабабе, ки ҳақон моро намешиносад, дар он аст, ки он Худоро нашинохт. ²Азизон, мо ҳоло фарзандони Худо ҳастем ва ҳанӯз намоён нашудааст, ки мо чӣ гуна мешавем. Лекин ҳаминро медонем, ки ҳангоми зоҳир шудани Масеҳ мисли Ӯ хоҳем шуд, чунки Ӯро ҳамон тавре ки ҳаст, хоҳем дид. ³Инак, ҳар кӣ ба Ӯ умед мебандад, худро пок нигоҳ медорад, чуноне ки Масеҳ пок аст.

⁴Ҳар кӣ дар гуноҳ зиндагӣ мекунад, қонуншикан аст. Аслан, ҳуди гуноҳ беконунӣ аст. ⁵Шумо ҳам медонед, ки Масеҳ барои аз байн бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд. Шумо, инчунин, медонед, ки Ӯ қомилан бегуноҳ аст. ⁶Пас, ҳар кӣ дар Ӯ зиндагӣ мекунад, гуноҳ қарданро давом намедиҳад. Ҳар кӣ гуноҳ қарданро давом медиҳад, Масеҳро на дидааст ва на шинохтааст.

⁷Фарзандони азиз, нагузored, ки касе шуморо гумроҳ созад. Ҳамаи онҳое, ки қори дуруст мекунанд, дурусткор ҳастанд, айнан мисли Масеҳ, ки дурусткор аст. ⁸Аммо ҳамоне, ки гуноҳ қарданро давом медиҳад, аз шайтон аст, зеро шайтон аз ибтидо гуноҳ қарда меояд. Сабаби зоҳир шудани Писари Худо низ дар ҳамин буд, ки қорҳои шайтонро нобуд созад. ⁹Ҳар касе, ки

Худо барояш таваллуди нав бахшидааст, гуноҳ карданро давом намедихад, зеро дар дохилаш табиати Худо мебошад. Инчунин вай наметавонад, ки зиндагии гуноҳкоронаро давом диҳад, чунки таваллуди нав аз Худо гирифтааст. ¹⁰ Кӣ фарзанди Худо ва кӣ фарзанди шайтон буданаш ин тавр маълум мегардад: ҳар кӣ кори ростро иҷро намекунад ва ҳамчунин, бародар ё хоҳари худро дӯст намедорад, фарзанди Худо намебошад.

¹¹ Зеро пайғоме, ки шумо аз аввал шунида будед, ин аст, ки мо бояд якдигарро дӯст дошта бошем. ¹² Мисли Қоин набошем, ки зердасти шайтон буда, бародари худро кушт. Аз чӣ сабаб бародарашро кушт? Чунки корҳои ӯ баду корҳои бародараш дуруст буданд. ¹³ Бинобар ин, эй бародарону хоҳаронам, агар одамони ҷаҳон аз шумо нафрат кунанд, ҳайрон нашавед. ¹⁴ Азбаски бародарону хоҳарони худро дӯст медорем, мо медонем, ки аз марг ба ҳаёт гузаштем. Ҳар кӣ бародару хоҳари худро дӯст намедорад, ханӯз ҳам зери дасти марг аст. ¹⁵ Ҳар кӣ бародару хоҳари худро бад мебинад, одамкуш аст. Шумо бошед, медонед, ки дар даруни ҳеҷ як одамкуш ҳаёти абадӣ нест. ¹⁶ Чӣ будани муҳаббатро мо дар Исои Масеҳ мебинем, ки Ӯ чони Худро барои мо фидо кард. Мо низ бояд худро барои бародарону хоҳарони худ фидо кунем. ¹⁷ Агар касе молу мулк дошта бошаду бинад, ки бародар ё хоҳараш муҳтоҷӣ дорад, вале нисбати ӯ сангдил монад, магар муҳаббати Худо дар дили вай ҳаст? ¹⁸ Фарзандони азиз, биед мо на бо забону сухан, балки дар амал ва ростӣ муҳаббатро нишон диҳем. ¹⁹⁻²⁰ Агар ҳамин тавр кунем, медонем, ки мо аз онҳо ростӣ ҳастем ва агарчи вичдонамон моро азоб диҳад ҳам, дар ҳузури Худо диламон ором мебошад, зеро Худо аз вичдони мо бузургтар аст ва аз ҳама чиз огоҳ мебошад.

²¹ Дӯстони азиз, агар вичдонамон моро азоб надихад, пас дар пеши Худо сарамонро бардошта меистем ва ²² азбаски ба фармонҳои Ӯ итоат мекунем ва кори писандидаи Ӯро иҷро менамоем, ҳар чи хоҳиш кунем, аз Ӯ мегирем. ²³ Фармони Ӯ ин аст, ки ба Писараш Исои Масеҳ бовар кунем ва аз рӯи фармони

Ў якдигарро дӯст дошта бошем. ²⁴ Касоне, ки ба ин фармон итоат мекунад, дар Ў зиндагӣ мекунад ва Ў дар дохили онҳо зиндагӣ мекунад. Аз кучо мо мефаҳмем, ки Ў дар дохили мо зиндагӣ мекунад? Аз Рӯҳи Худо мефаҳмем, ки Ў ба мо додааст.

Санчидани рӯҳҳо

4 ¹Эй азизон, ба ҳар касе, ки «ман Рӯҳи Худоро дорам» ме-гӯяд, бовар накунад. Онҳоро санҷед, ки оё ростӣ аз тарафи Худоянд, чунки ба ҷаҳон бисёр пайғамбарони бардурӯғ омадаанд. ²Шумо Рӯҳи Худоро ин тавр шинохта метавонед: ҳар рӯҳе, ки бо ҷисми инсонӣ омадани Исои Масеҳро иқрор мекунад, аз Худост, ³аммо ҳар рӯҳе, ки инро иқрор намекунад, аз Худо нест. Баръакс ин рӯҳ аз ҷониби душмани Масеҳ аст, ки шумо дар бораи омада истодани ӯ шунидаед ва ӯ аллақай дар ҷаҳон аст. ⁴Фарзандони азиз, шумо аз они Худо ҳастед, бинобар ин Касе, ки дар дохили шумо ҳаст, бузургтар аз онест, ки дар ҷаҳон мебошад. Пас шумо пайғамбарони бардурӯғро мағлуб сохтаед. ⁵Онҳо аз они ҷаҳон мебошанд, бинобар ин мувофиқи ин ҷаҳон гап мезананд ва одамони ҷаҳон онҳоро гӯш мекунад. ⁶Мо бошем, аз они Худо ҳастем ва ҳар касе, ки Худоро мешиносад, моро гӯш мекунад. Аммо онҳое, ки аз они Худо нестанд, моро гӯш намекунад. Ана аз ҳамин мо рӯҳи ростиро аз рӯҳи фиреб фарқ мекунем.

Худо муҳаббат аст

⁷Азизон, биёед якдигарро дӯст дорем, чунки муҳаббат аз Худо аст. Ҳар кӣ муҳаббат нишон медиҳад, аз Худо таваллуди нав гирифтааст ва Худоро мешиносад. ⁸Худо муҳаббат аст, пас ҳар кӣ муҳаббат нишон намедиҳад Худоро намешиносад. ⁹Муҳаббати Худо ба мо ин тавр намоён шудааст, ки Ў Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ў ҳаёти абадӣ ба даст оварем. ¹⁰Ана ин муҳаббат аст, ки на мо Худоро дӯст доштем, балки Ў моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки Ў барои ором кардани ғазаби Худо ва бахшида

шудани гуноҳҳои мо фидо шавад. ¹¹Азизонам, агар Худо моро ин қадар дӯст дорад, пас мо низ бояд якдигарро дӯст дорем. ¹²Худоро касе надидааст, вале агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар дохили мо зиндагӣ мекунад ва муҳаббати Ӯ дар дохили мо ба ҳадди комил мерасад. ¹³Дар Худо сокин буданамон ва Худо дар мо сокин буданашро мо аз ин мефаҳмем, ки Ӯ Рӯҳи Худро ба мо додааст. ¹⁴Инчунин, мо бо чашми худ дидем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писари Худро ҳамчун Начотдиҳандаи ҷаҳон фиристодааст. ¹⁵Дар дохили касоне, ки Писари Худо будани Исоро иқро мекунам, Худо сокин мебошад ва онҳо дар Худо сокин мебошанд. ¹⁶Ана ҳамин тавр мо муҳаббати Худоро нисбати худ шинохтем ва ба он бовар мекунем.

Худо муҳаббат аст ва онҳое, ки дар муҳаббат мемонанд, дар Худо сокин мебошанд ва Худо дар онҳо мебошад. ¹⁷Муҳаббати Худо дар мо ба ҳадди комил расидааст, то ки мо дар рӯзи ҷазо бо сари бардошта истода тавонем, чунки мо дар ин ҷаҳон монанди Ӯ ҳастем. ¹⁸Дар муҳаббат тарс нест, баръакс муҳаббати пурра тарсро аз байн мебарад. Касе, ки тарс дорад, интизори ҷазо аст. Ӯ ханӯз ба ҳадди комили муҳаббат нарасидааст. ¹⁹Мо барои он муҳаббат нишон медиҳем, чунки аввал Худо моро дӯст доштааст. ²⁰Агар касе мегӯяд, ки ӯ Худоро дӯст медорад, аммо бародар ё хоҳарашро бад мебинад, дурӯғгӯй аст. Зеро агар мо бародаронро бад бинем, дар ҳоле ки чашмамон онҳоро мебинанд, пас Худоро, ки чашмамон намебинад, дӯст дошта наметавонем. ²¹Фармони Худо ин аст, ки ҳар кӣ Ӯро дӯст дорад, бояд бародару хоҳари худро низ дӯст дорад.

Имон ба Писари Худо

5 ¹Ҳар касе, ки ба Таъиншудаи Худо будани Исо бовар мекунад, таваллуди нав аз Худо гирифтааст ва ҳар кӣ падарро дӯст дорад, фарзандашро низ дӯст медорад. ²Агар мо Худоро дӯст дорем ва фармонҳои Ӯро иҷро кунем, бо ҳамин мефаҳмем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем. ³Зеро Худоро

дӯст доштан ин фармонҳои Ҷро иҷро қардан аст. Фармонҳои Ҷ бошанд, вазнин нестанд, ⁴чунки ҳар кӣ аз Худо таваллуди нав гирифтааст, ҷаҳонро ғалаба мекунад ва ин ғалабае, ки бар ҷаҳон ғолиб мебарояд, имони мост. ⁵Пас кӣ бар ҷаҳон ғолиб мебарояд? Фақат он касе, ки ба Писари Худо будани Исо бовар мекунад.

⁶Исои Масеҳ ҳамонест, ки ба воситаи обу хун омадааст. Ҷ на фақат ба воситаи об, балки ба воситаи обу хун омадааст. Инро Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ҳақ аст. ⁷Зеро се шоҳид ҳаст, ки шаҳодат медиҳад: ⁸Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд. ⁹Мо шаҳодати инсонро қабул мекунем, вале шаҳодати Худо ҷӣ қадар бештар боварибахш аст. Охир дар ин ҷо Худи Худо дар бораи Писараш шаҳодат додааст. ¹⁰Касе, ки ба Писари Худо бовар мекунад, дар дили худ ин шаҳодатро дорад. Аммо ҳар кӣ ба Худо бовар намекунад, Ҷро дурӯғгӯӣ месозад, чунки ба шаҳодате, ки Худо дар бораи Писараш додааст, бовар накард. ¹¹Ин ҳам шаҳодати Худо аст, ки Ҷ ба мо ҳаёти абадӣ бахшидааст ва ин ҳаёт дар Писари Ҷст. ¹²Ҳар кӣ бо Писар аст, ин ҳаётро дорад ва ҳар кӣ бо Писари Худо нест, ин ҳаётро надорад.

Хулоса

¹³Ман ин суҳанонро ба шумое, ки ба Писари Худо бовар мекунед, менависам, то донед, ки соҳиби ҳаёти абадӣ ҳастед. ¹⁴Бинобар ин мо дар ҳузури Худо ин бовариро дорем, ки ҳар ҷи мувофиқи хости Ҷ хоҳиш кунем, Ҷ ба мо гӯш меандозад. ¹⁵Пас, агар донем, ки Ҷ ҳар хоҳиши моро мешунавад, мо инчунин медонем, ки чизи хоҳишқардамонро ба даст овардаем.

¹⁶Агар шумо бинед, ки бародар ё хоҳаратон гуноҳе мекунад, ки ба марг намебарад, бояд барояш дуо кунед ва Худо ба ӯ ҳаёт мебахшад, яъне ба оне, ки гуноҳи ба марг набаранда мекунад. Чунки гуноҳе ҳаст, ки ба марг мебарад ва ман намегӯям, ки барои чунин гуноҳ бояд дуо кунед. ¹⁷Ҳамаи қорҳои нодуруст гуноҳ ҳастанд, вале ин гуноҳест, ки ба марг намебарад. ¹⁸Мо

медонем, ҳар касе ки аз Худо таваллуди нав ёфтааст, гуноҳ карданро давом намедихад, балки Писари Худо онҳоро эҳтиёт мекунад ва шайтон ба онҳо даст расонда наметавонад. ¹⁹ Мо низ медонем, ки мо фарзандони Худо ҳастем ва тамоми ҷаҳон зери дасти шайтон мебошад. ²⁰ Мо боз медонем, ки Писари Худо омад ва ба мо қобилияти фаҳмиданро додааст, то мо Ҳамонеро, ки ростӣ аст, шиносем. Мо бошем, дар Ҳамоне, ки ростист ва дар Писари Ӯ Исои Масеҳ ҳастем. Ӯ Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти абадӣ аст.

²¹ Фарзандони азиз, худро аз бутпарастӣ эҳтиёт кунед.

НОМАИ ДУЮМИ ЮҲАННО

Пешгуфтор

Ин мактуби дуюми Юҳанно аст (нигаред ба пешгуфтори Номаи якуми Юҳанно), ки ба яке аз хоҳарони имондор ва фарзандони ӯ навишта шудааст. Эҳтимоли дигар ҳаст, ки баъзеҳо хоҳарро ҳамчун рамзи чамоати имондорон мебинанд. Дар ин мактуб низ монанди мактуби пештарааш Юҳанно фармонҳои Худоро хотиррасон мекунад, аз он ҷумла, фармонеро, ки онҳо бояд якдигарро дӯстдоранд. Ӯ ба онҳо мегӯяд, ки аз рафтуомад бо шахсоне, ки худро имондор вонамуд карда, таълимоти дурӯғ ёд медиҳанд, худдорӣ намоянд.

1 ¹⁻²Аз роҳбари чамоати имондорон ба хонуме, ки Худо интиҳоб кардааст ва фарзандони вай, ки ба ростӣ дӯсташон медорам. Мо ҳарду ҳамон як ростиро дӯст медорем, ки он дар мо ҳоло мебошад ва то абад бо мо мемонад. На фақат ман шуморо дӯст медорам, балки ҳамаи онҳое ҳам, ки ростиро мешиносанд. ³Бигзор файзу меҳрубонӣ, раҳму шафқат ва сулҳу ошоштагӣ аз ҷониби Худо Падар ва Исои Масех, Писари Падар бо мо, ки ростиро медонем ва якдигарро дӯст медорем, бошад.

Фармони аз аввалбудаи Худо

⁴Аз фаҳмидани он, ки баъзе фарзандони шумо мувофиқи фармоиши Падар дар роҳи ростӣ зиндагӣ мекунанд, бениҳоят

хурсанд шудам. ⁵Холо ҳам, хонуми мухтарам, ба шумо на фармони нав, балки ҳамонеро, ки аз аввал доштем, менависам ва хошиш мекунам, ки ҳамаамон якдигарро дӯст дорем. ⁶Муҳаббат бошад, дар ин аст, ки мо ба фармонҳои Худо итоат намуда, зиндагӣ кунем. Фармони Ӯ ҳамонест, ки аз аввал шунидаед, яъне бо роҳи муҳаббат равед.

Аз фиребгарон эҳтиёт шавед

⁷Дар ҷаҳон бисёр фиребгарон баромадаанд, ки бо ҷисми инсонӣ омадани Исои Масеҳро иқрор намекунанд. Ин хел одамон фиребгар ва душмани Масеҳ ҳастанд. ⁸Эҳтиёт шавед, то чизеро, ки барояш заҳмат кашидаем, аз даст надихед. Баръакс, ба мукофоти пурра ноил гардед. ⁹Ҳар кӣ таълимоти Масеҳро иҷро намекунаду аз ҳадду ҳудуди он мебарояд бо Худо нест. Аммо касе, ки дар ин таълимот менад, ҳам бо Падар ва ҳам бо Писар мебошад. ¹⁰Агар касе пеши шумо ояду ин таълимотро наоварад, ӯро ба ҳонаатон роҳ надихед ва қабул накунед. ¹¹Зеро касе, ки ӯро қабул мекунад, шарикӣ корҳои бади ӯ мегардад.

¹²Боз чизи зиёд ба шумо гуфтани ҳастам, вале намехоҳам, ки онро бо ранг дар рӯи қоғаз нависам. Ман умедворам, ки шуморо хабар гирифта, ҷашм ба ҷашм гап мезанем, то ки шодиямон лабрез гардад.

¹³Фарзандони хоҳарат, ки Худо интиҳоб кардааст, ба ту салом мегӯянд.

НОМАИ СЕЮМИ ЮҲАННО

Пешгуфтор

Ин мактуби сеюми Юҳанно аст (ниг. ба пешгуфтори Номаи якуми Юҳанно), ки ба Ғоюс ном имондоре навишта шудааст. Ин мактуб аз дастур, насихат ва огоҳӣ иборат аст. Муаллиф аз хонандаи худ хоҳиш мекунад, ки барои таъминоти касоне, ки барои хизмати Худованд Исои Масех сафар мекунанд, сахм гузоранд ва аз рафтори баъзе имондорон, ки аз меҳмондӯстӣ рӯй мегардонанд, ибрат нагиранд.

1 ¹Аз роҳбари ҷамоати имондорон ба Ғоюси азиз, ки дар ростӣ ўро дӯст медорам.

²Дӯсти азизам, ман дуо мекунам, ки аз ҳар чиҳат ривочу раванак ёбӣ ва сихату саломат бошӣ, чуноне ки дилу чонат раванак меёбад. ³Вақте ки чанд бародарон омада, ба ман шаҳодат доданд, ки ту ба ростӣ бовафо ҳастӣ ва дар роҳи ростӣ меравӣ, ман бениҳоят хурсанд шудам. ⁴Аз шунидани он, ки фарзандони ман дар роҳи ростӣ мераванд, бароям хурсандии бузургтаре нест.

Тарзи қабул кардани бародарону хоҳарони мусофир

⁵Дӯсти азиз, ту нисбат ба имондорон, ҳатто имондорони бароят ношинос вафодорона рафтор мекунӣ. ⁶Ин бародарону хоҳарон дар бораи муҳаббати ту дар пеши ҷамоати имондорон

шаҳодат доданд. Кори хуб мекунӣ, агар онҳоро тавре ба сафарашон гусел намоӣ, ки иззати Худоро ба ҷо меорад. ⁷Чунки онҳо аз барои номи Ё ба сафар баромаданд ва аз беимонон чизе қабул накарданд. ⁸Бинобар ин мо бояд чунин одамонро таъмин намоем, то ки дар роҳи ростӣ ҳамкор шавем.

⁹Ман дар бораи ин ба ҷамоати имондорон навишта будам, аммо ҳамон Диютрифис, ки роҳбарӣ карданро дӯст медорад, гапи моро дар замин монд. ¹⁰Пас, дар сурати омаданам ман корҳои ӯро ва суханони зишташро, ки бар зидди мо мегӯяд, ба рӯйи об мебарорам. Ба ӯ ин корҳояш ҳам кам аст, ки боз аз қабул кардани бародарону хоҳарон рӯй мегардонад. Ё ба дигарон низ, ки қабул кардан мехоҳанд, роҳ намедихад. Ҳатто онҳоро аз ҷамоати имондорон берун мекунад.

Давом додани рафтори хуб

¹¹Дӯсти азизам, рафтори хубро тақлид кун на рафтори бадро. Зеро ҳар кӣ хубӣ мекунад, аз ҷониби Худо аст. Аммо касе, ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст. ¹²Ана Димитриюсро ҳама таъриф мекунанд, ҳатто ҳуди ростӣ инро тасдиқ мекунад. Мо ҳам дар бораи ӯ шаҳодат медиҳем ва ту медонӣ, ки шаҳодати мо рост аст.

¹³Боз чизи зиёд ба ту гуфтани ҳастам, лекин намехоҳам, ки онро бо ранг дар рӯйи коғаз нависам. ¹⁴Ман умедворам, ки ба зудӣ туро мебинам ва чашм ба чашм гап мезанем. ¹⁵Саломат бош. Дӯстони ин ҷо будаат ба ту салом мегӯянд, ту низ дӯстони он чоро як ба як салом гӯй.

НОМАИ ЯХУДО

Пешгуфтор

Муаллифи китоб худро бо номи Яхудо, бародари Яъқуб шинос мекунад ва бисёр муҳаққиқон чунин меҳисобанд, ки ин ҳамон Яъқуби шогирд ё бародари Исои Масех буд. Ин мактуб ба ҳамаи имондороне, ки ҳамчун интихобшудагон ва дӯстдорони Худо муаррифӣ шудаанд, навишта шудааст.

Мақсади мактуб огоҳ кардани имондорон аз касонест, ки таълимоти дурӯғинро дар бораи файзу меҳрубонии Худо таълим медиҳанд. Дар мактуб воқеаҳо аз таърихи халқи Исроил, ки дар китоби Аҳди Қадим навишта шудаанд, мисол оварда шудааст. Масалан, ба воситаи Мусо аз ғуломии Миср бароварда шудани халқи Исроил. Мисоли дигар аз китоби Ҷанӯх пайғамбар мебошад, ки дар он дар бораи аз осмонҳо ронда шудани фариштагон нақл карда шудааст. Ҳамчунин, дар мактуб зикр шудааст, ки аҳолии шаҳрҳои Садум ва Амуро аз сабаби бадахлокии беҳад зиёд бо оташе, ки Худо фиристод, сӯхта нобуд шуданд.

Муаллифи нома бо мисоли шахсони Аҳди Қадим худбе-хабаронро сарзаниш карда, имондоронро аз чунин роҳ огоҳ месозад. Яке аз мисолҳои овардашуда Қоин писари калонии Одам аст, ки шахси худпараст буд ва хости Худоро иҷро кардан намехост ва аз бахилӣ бародарашро кушта буд. Мисоли дигар Билъоми пулпараст аст, ки барои муқофоти шоҳона шуда, бо фиреб халқи Худо, Исроилро аз роҳ зада, сабабгори нобуд

шудани бисёрии онҳо гашт. Боз як мисол Қурах аст, ки бар зидди қоидаҳои Худо баромада, мақоми кохинро ба даст овардани шуд, аммо дар натиҷаи исёни ӯ замин кушода шуда, ӯ ва шариконашро фуру бурд. Сипас Яхудо имондоронро насиҳат карда, Ҳанӯхро мисол меоварад, то онҳоеро, ки бозгаштани Исои Масеҳро интизоранд, рӯҳбаланд намояд, ки дар имони худ устувор бимонанд. Мактуб бо ҳамду сано ва таърифу ситоиши Худо ба охир мерасад.

Саломи Яхудо ба ҳамаи имондорон

1 ¹Салом ба ҳамаи онҳое, ки Худо Падар даъват кардааст, дӯст доштааст ва ба воситаи Исои Масеҳ дар паноҳаш нигоҳ медорад. Ман, Яхудо, ки хизматгори Исои Масеҳ ва бародари Яъқуб ҳастам, ²ба шумо раҳму шафқат, осоиштагӣ ва муҳаббати бештару бештар орзумандам!

Ҳукм шудани муаллимони дурӯғин

³Эй азизон, хеле мехостам ба шумо дар бораи наҷоте навишам, ки мо бо ҳам дар он шарик ҳастем. Лекин ҳоло зарур донистам, ки ин номаро навишта, шуморо рӯҳбаланд созам, то имонеро, ки боре ба халқи Худо дода шудааст, химоя намоед. ⁴Зеро баъзе касон, ки дар бораи ҷазо гирифтанишон ханӯз дар замони қадим навишта шуда буд, дар миёни шумо пинҳонӣ ҷой гирифтаанд. Онҳо худобехабар буда, файзу меҳрубонии Худои моро ҳамчун иҷозат ба бадахлоқии чинсӣ медонанд ва ягона Ҳокиму Худованди мо Исои Масеҳро рад мекунанд.

⁵Ҳоло мехоҳам он чиро, ки худатон хуб медонед, бори дигар ба шумо хотиррасон намоям. Худованд халқи Худро аз сарзамини Миср халос кард, вале сипас ҳамаи онҳоеро, ки имон надоштанд, нобуд сохт. ⁶Инчунин, фариштаҳоеро, ки мақоми худро нигоҳ надошта, манзилашонро тарк карданд, Худо занҷирбанд намуда, дар торикии абадӣ барои рӯзи бузурги қиёмат нигоҳ медорад. ⁷Мисли ин фариштаҳо, шаҳрҳои Садуму Амуро ва дехоти гирду атрофи онҳо, ки ба бадахлоқии чинсӣ

ва хошишҳои ғайритабиӣ дода шуда буданд, ҳамчун намуна гирифтори ҷазои оташи абадӣ гаштанд.

⁸ Айнан ҳамин тавр ин шахсони ҳобу хаёлпараст низ чисмашонро ҳаром мекунанду ҳеч ҳокимиятро қабул наменамоянд ва қувваҳои осмониро бадгӯӣ мекунанд. ⁹ Ҳол он ки ҳатто сардори фариштагон Микоил чун бо шайтон дар бораи ҷасади Мусо пайғамбар баҳс мекард, ба худ раво надид, ки ўро дашном дода, айбдор кунад. Ў фақат ҳаминро гуфт: «Ҷазои туро Худованд диҳад». ¹⁰ Ин одамон намедонанд, ки дар асл киро бадгӯӣ мекунанд. Лекин онҳо ба монанди ҳайвони бефаросат дониствагии ҳиссиёти худро иҷро мекунанд ва ба сари худ ҳалокат меоваранд. ¹¹ Вой бар ҳоли чунин одамон, чунки бо роҳи Қоин мераванд, пул гуфта, гирифтори хатои Билъом шудаанд ва саркашӣ намуда, мисли Қурах нобуд мешаванд. ¹² Онҳо ҳамроҳи шумо ба сари дастархон, ки бо муҳаббат барои хӯроки шомӣ Худованд ҷамъ мешавад, ба монанди сангҳои хатарноки зеробӣ мешинанду бар ивази дигаронро фикр кардан бешармона ғами шиками худро меҳӯранд. Онҳо абрҳои беобанд, ки бод мебарад ва дарахтони бемеваанд, ки дар тирамоҳ решақан мешаванд ва дубора мемиранд. ¹³ Онҳо мавҷҳои шадиди баҳранд, ки шармандагии худро мисли кафк рӯйи об мебароранд. Онҳо ситорагони овораанд, ки дар ҷойи тип-торик ҷазои абадӣ онҳоро интизор аст. ¹⁴ Ҳамчунин Ҳанӯх, ки насли ҳафтуми Одам буд, дар бораи онҳо пешгӯӣ намуда гуфтааст: «Бингар, Худованд бо ҳазор-ҳазор нафарони халқи Худ меояд. ¹⁵ Ў меояд, то ки ҳамаро ҳукм кунад ва ҷони ҳар гунаҳкорро мувофиқи кирдори бадаш ва суҳанони бешармонаш, ки ба Ў гуфтааст, ҷазо диҳад». ¹⁶ Онҳо ҳамеша шикоят мекунанд ва баҳона мечӯянд, аз пайи хошишҳои худ ҳастанд, бо худ меболанд ва барои фоидаи худ хушомад мезананд.

Даъват ба вафодорӣ

¹⁷ Аммо шумо, азизон, суҳанони фиристодагони Худовандамон Исои Масеҳро, ки пеш ба шумо гуфта буданд, фаромӯш

накунед. ¹⁸ Онҳо ба шумо чунин мегуфтанд: «Дар охирзамон шахсоне пайдо мешаванд, ки ростии Худоро масхара карда, аз пайи хошишҳои бади худ мераванд». ¹⁹ Онҳо чудой меандозанд, мувофиқи майлҳои ҷисмонӣ рафтор мекунанд, лекин Рӯхулқудсро, яъне Рӯҳи Худоро надоранд. ²⁰ Аммо шумо, азизон, ҳамеша бо роҳнамоии Рӯхулқудс дуо карда, имони поктарина-тонро дар худ мустаҳкам созед. ²¹ Дар муҳаббати Худо бимонед, чунки ҳоло дар интизори раҳму шафқати Худовандамон Исои Масеҳ ҳастед, ки он ба ҳаёти абадӣ мебарад. ²² Нисбат ба онҳое, ки дудила ҳастанд, раҳмдил бошед. ²³ Баъзеро гӯё аз дами оташ кашида, начот диҳед. Нисбати баъзеи дигар дилсӯзӣ намоед, аммо эҳтиёт кунед ба либосе, ки олудаи ҷисми гунаҳкор аст, ҳатто даст нарасонед.

Дуои ҳамду сано

- ²⁴ Ба Ӯ, ки шуморо аз гуноҳ нигоҳ дошта,
бе камбудӣ ва бо шодмонӣ пеши шукӯҳу ҷалоли Худ
оварда метавонад,
яъне ²⁵ бар Худои ягона, ки ба воситаи Худованд Исои
Масеҳ Начотдиҳандаи мо шудааст,
шаъну шараф, шукӯҳу ҷалол ва қуввату қудрат
аз асрҳои пеш то имрӯз ва то абад бодо! Омин!

НОМА БА РУМИЁН

Пешгуфтор

Павлус, ки фиристодаи Исои Масеҳ буд, ин номаро хангоми сафари сеюмаш тақрибан дар соли 57-уми баъд аз милод навиштааст. Ў ба воситаи ин нома худро ба имондорони шаҳри Рум муаррифӣ карда, онҳоро аз нақшаи сафари худ ба Рум ва баъд аз он ба Испания хабардор мекунад ва мегӯяд, ки хеле орзуманди дидани онҳо мебошад.

Муаллиф дар ин нома асосҳои имони масеҳиро пурра шарҳ додааст. Ў ба хонандагон фаҳмонидан меҷӯяд, ки ҳама одамон, чӣ яҳудӣ ва чӣ ғайрияҳудӣ гуноҳ карда, аз нури шукӯҳу бузургии Худо маҳрум шудаанд. Ҳеч як одам бо иҷро кардани шариат дар назди Худо сафед шуда наметавонад, аммо Худо ба воситаи файзу меҳрубоние, ки дар Исои Масеҳ аст, ба тамоми одамон роҳи начотро тайёр кардааст. Одамизод новобаста аз иҷро кардани шариат ба воситаи имон ба Исои Масеҳ сафед мешавад. Бинобар ин онҳое, ки гуноҳхояшон дар Хуни Ў баҳшида шудаанд, набояд ҳаёти пургуноҳи худро давом диҳанд, балки ҳамчун ғуломони Худо поку мукаддас зиндагӣ кунанд, зеро оқибати гуноҳ марг аст, аммо самараи файзу меҳрубонии Худо ҳаёти ҷовидонист.

Павлус дар бораи халқи Исроил мулоҳизаронӣ карда, ба саволи он ки оё Худо онҳоро ба таври абадӣ рад намудааст, ҷавоб гардонид, мегӯяд, ки як қисми исроилиён ба сангдилӣ

гирифтор шудаанд ва ин то вақте давом мекунад, ки шумораи пурраи ғайрияхудӣ ба Подшоҳии Худо дохил шаванд ва он гоҳ тамоми халқи Исроил начот хоҳад ёфт.

Мавзӯи дигаре, ки диққати хонандагонро ба худ ҷалб менамояд, ин эълон кардани хушхабар мебошад. Павлус хушхабарии Масехро барои начоти ҳар як имондор, хоҳ яҳудӣ ва хоҳ ғайрияхудӣ, «қуввати Худо» меҳисобад. Он бояд дар ҳама ҷо эълон карда шавад. Чунки имон аз шунидани хушхабар пайдо мешавад.

Мавзӯи дигаре, ки диққати хонандагонро ҷалб менамояд, ин эълон кардани хушхабар мебошад. Барои начоти ҳар як имондор, чӣ яҳудӣ ва чӣ ғайрияхудӣ, Павлус хушхабарии Масехро «қуввати Худо» меҳисобад.

Ҳамчунин Павлус дар бораи муносибатҳои бародарона ва рафтору одобе, ки муносиби имони масехӣ аст, фикрронӣ намуда, меғӯяд, ки имондорон бояд якдигарро самимона дӯстдоранд ва эҳтиром кунанд, аз маҳкум кардану айб ёфтани дар дигарон худдорӣ намоянд ва дар бораи фикру ақидаи сустимонҳо бахсу талош накунанд, балки онҳоро қабул намоянд.

Саломии Павлус ба имондорони шаҳри Рум

1 ¹Ман Павлус, ки хизматгори Исои Масех ҳастам, ба шумо нома менависам. Худо маро даъват кардааст, ки фиристодаи Ҷ бошам ва маро интиҳоб намудааст, ки хушхабарии Ҷро эълон кунам. ²Худо пештар ба воситаи пайғамбаронаш дар навиштаҷоти муқаддас ваъда дода буд, ки ин хушхабарро эълон мекунад. ³Ин хушхабар дар бораи Писари Ҷст, ки ҷисман аз насли шоҳ Довуд таваллуд ёфтааст ⁴ва ҳам дар бораи Писари Худост, ки Ҷ Исои Масехро ба воситаи Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худ аз мурдагон зинда кард. Инчунин, Худо Ҷро бо қудраташ Писари Худо эълон кардааст. Ин Худовандамон Исои Масех аст. ⁵Худо ба воситаи Ҷ ба мо файзу меҳрубонӣ бахшидааст, ки фиристода бошем. Мо бояд барои шухрат ёфтани номи Ҷ ба ҳамаи халқҳо хушхабарро эълон намоем, то ки онҳо

имон оваранд ва ба Худо итоат кунанд. ⁶Шумо ҳам ба шумораи онҳое дохил мешавед, ки Худо барои аз они Исои Масех шудан даъват намудааст.

⁷Ман ин номаро ба ҳамаи шумо – имондорони шаҳри Рум, менависам, ки Худо шуморо дӯст доштааст ва даъват намудааст, ки халқи поки Ё бошед. Ман аз ҷониби Падарамон Худо ва аз Худованд Исои Масех ба шумо файзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагӣ хоҳонам!

Дуои шукргузорӣ барои имондорони Рум

⁸Аввалан, Худоро ба воситаи Исои Масех барои ҳамаи шумо шукргузорӣ менамоям, чунки имонатон дар тамоми ҷаҳон машҳур шудааст. ⁹Худое, ки ман бо тамоми ҳастиям барояш хизмат карда, дар бораи Писараш хушхабарро эълон менамоям, шохид аст, ки ман доимо шуморо дар дуоҳоям ёд мекунам. ¹⁰Ман аз Худо илтиҷо мекунам, ки агар хости Ё бошад, ба дидани шумо равам. ¹¹Зеро ташнаи дидоратон ҳастам, то ки шумо ҳам атову баракатҳои рӯхониро аз ман қабул намуда, устувор гардед. ¹²Мақсади ман ин аст, ки аз имони якдигарамон рӯҳан қувват гирем. ¹³Бародарону хоҳарон, меҳоҳам, шумо ҳам донед, ки ман чандин бор ба назди шумо омаданӣ будам, вале ҳар вақт чизе монеа мешуду омада наметавонистам. Чунон ки дар байни дигар халқҳо хизмат карда, меваҳои рӯхонӣ ба даст овардаам, хеле меҳостам, ки дар байни шумо низ чунин кунам. ¹⁴Ман уҳдадор ҳастам, ки ба юнониёни пешрафта ва халқҳои бемаданият ва ба одамони босаводу бесавод хушхабарро эълон намоям. ¹⁵Ҳоло бошад, тайёрам, ки ба шумо – румиён, низ хушхабарро эълон намоям.

Қувваи хушхабар

¹⁶Ман аз эълон кардани хушхабар шарм намедорам, чунки хушхабар – қувваи Худост барои начоти ҳар касе, ки ба он имон овард, яъне аввал яҳудиён ва баъд дигар халқҳо. ¹⁷Зеро хушхабар ошкор мекунад, ки Худо одамонро аз рӯйи имон ва

танҳо имон росткор меҳисобад, чунон ки дар навиштаҷот омадааст: «Шаҳси росткор ба воситаи имон зиндагӣ мекунад»*.

Ғазаби Худо

¹⁸ Аммо Худо ба он одамоне, ки ҳар хел гуноҳу бадкорӣ мекунанд ва ҳақиқатро бо бадкорихояшон поймол менамоянд, ғазабашро аз осмон нишон медиҳад. ¹⁹ Зеро онҳо ҳар чиро, ки дар бораи Худо маълум аст, медонанд, чунки Ӯ Худо ба онҳо маълум кардааст. ²⁰ Аз офариниши олам одамон ба воситаи аз назар гузарондани чизҳои офаридаи Худо сифатҳои нонамоёни Худоро фаҳмида метавонанд. Яъне қувваи абадӣ ва табиати илоҳии Худо ба онҳо маълум аст. Бинобар ин одамон баҳонае надоранд. ²¹ Онҳо Худоро шинохта, Ӯро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд. Ба ҷойи ин дар фикрҳои холию бемаънӣ ғӯтиданд ва дили бефаҳми онҳоро торикӣ фаро гирифт. ²² Худо боақл ҳисобиданд, лекин беақл шуданд. ²³ Ба ҷойи он ки Худои бузургу ҷовидноро парастӣ намоянд, онҳо ба бутҳое, ки шакли одами дурӯза ва паранда, чорпову хазандадоранд, сачда карданд.

²⁴ Аз ин сабаб Худо онҳоро ба хавасҳои бади дилашон супорид ва онҳо ҷисми худро бо расвоии ҷинсӣ ҳаром сохтанд. ²⁵ Онҳо ҳақиқати Худоро ба дурӯғ иваз намуданд ва ба ҷойи он ки Худи Офаридгорро парастӣ намоянд, ба чизҳои офаридаи Ӯ сачдаву хизмат карданд. Танҳо Офаридгор то абад сазовори ситоиш аст! Омин!

²⁶ Бинобар ин Худо онҳоро ба доми хавасҳои баду расвои худашон супорид: занҳояшон алоқаи ҷинсии табииро иваз карда, бо занҳо ҳамхоба шуданд. ²⁷ Ҳамчунон, мардҳо алоқаи ҷинсии табииро бо занҳо рад карда, хаваси бо мардҳо ҳамхоба шудан карданд ва мард бо мард кори расвою шармовар кард. Аз ин сабаб онҳо мувофиқи қорҳои расвояшон дар худ ҷазо гирифтанд.

* 1:17 Ҳабакқук 2:4

²⁸ Азбаски онҳо бо ақлашон Худоро шинохтан нахостанд, Худо онҳоро гирифтори ақли расвояшон намуд, то ки корҳои шармовар кунанд. ²⁹ Онҳо аз ҳар ҳел бадкорӣ, ҳасисӣ, маккорӣ пур ҳастанд. Ҳасад мебаранду дигаронро мекушанд, ҷанг мекунанд, фиреб медиҳанду бадфеълӣ мекунанд. Ғайбатчию ³⁰ тухматгаранд, Худоро бад мебинанд, озордиҳанда ва ҳавобаланду мағруранд. Ҳамеша ҷӯёи бадкориҳои нав ҳастанд ва ба волидайнашон итоат намекунанд. ³¹ Бефаҳм, бевафо, бадкиनावу бераҳманд. ³² Онҳо медонанд, ки аз рӯйи фармонҳои одилонаи Худо одамоне, ки чунин рафтор мекунанд, сазовори марганд, вале на танҳо худашон чунин корҳоро мекунанд, балки мисли худашон гунаҳкоронро низ дастгирӣ менамоянд.

Ҳукми Худо

2 ¹Пас ту, эй инсон, агар дигаронро барои кори нодурусте, ки худат ҳам онро мекуни, айбдор намойӣ, ягон узре надорӣ. Зеро дигаронро айбдор намуда, ту худатро низ айбдор мекуни. ²Мо медонем, ки Худо касонеро, ки чунин корҳоро мекунанд, аз рӯйи адолат чазо медиҳад. ³Эй инсон, наҳод фикр кунӣ, ки дигаронро айбдор намуда, вале ба мисли онҳо рафтор карда, аз чазои Худо мегурезӣ? ⁴Оё ту меҳрубонӣ, раҳмдилӣ ва пурсабрии Худоро хор мешуморӣ? Магар намедонӣ, ки меҳрубонии Худо туро ба тавба кардан мебарад? ⁵Азбаски ту гарданшах ҳастию тавба кардан намехоҳӣ, ғзаби зиёдеро ҷамъ меоварӣ, ки дар Рӯзи ғзаби Худо ва ошкор шудани ҳукми одилонаи Ё бар сарат мерезад. ⁶Ё ба ҳама мувофиқи корхояшон подош медиҳад. ⁷Худо ба онҳое, ки доим корҳои нек карда, дар ҷустуҷӯи шухрату шаъну шараф ва ҳаёти ҷовидона буданд, ҳаёти абадӣ медиҳад. ⁸Аммо онҳое, ки худписанд ҳастанд ва на ба ҳақиқат, балки ба бадӣ итоат мекунанд, қаҳру ғзаби Худоро мебинанд. ⁹Ба сари ҳама одамоне, ки бадӣ мекунанд, аввал яҳудиён ва баъд халқҳои дигар азобу бало меояд. ¹⁰Вале ба онҳое, ки некӣ мекунанд, аввал яҳудиён ва баъд халқҳои

дигар Худо шухрату шаъну шараф ва сулху осоиштагӣ медиҳад!
¹¹ Зеро Худо ба ҳама бо як чашм нигоҳ мекунад!

¹² Вақте ки ғайрияхудиён гуноҳ карданд, харчанд ки шариа-ти Мусоро надоштанд, нобуд мешаванд. Вале онҳое, ки ша-рият дошта, гуноҳ карданд, аз рӯйи он ҳукм карда мешаванд.
¹³ Зеро на шунавандагони шариат, балки онҳое, ки фармонҳои шариатро иҷро мекунанд, дар назари Худо сафед карда меша-ванд.
¹⁴ Ҳар вақте ки ғайрияхудиёне, ки шариат надоранд, аз рӯйи вичдонашон фармонҳои шариатро иҷро мекунанд, бо ин амалашон нишон медиҳанд, ки худашон барои худ шариат ҳастанд.
¹⁵ Онҳо бо ин рафторашон нишон медиҳанд, ки фар-монҳои шариат дар дилҳои онҳо навишта шудаанд. Вичдону фикрхояшон низ ба ҳамин шаҳодат медиҳанд, вақте ки ба онҳо: «Ин рафторат дуруст аст» ё баръакс: «Нодуруст рафтор карда истодаӣ!» мегӯянд.
¹⁶ Мувофиқи хушхабаре, ки ман эълон ме-кунам, рӯзе меояд, ки Худо тамоми сирру қорҳои пинҳонии одамро ба воситаи Исои Масеҳ доварӣ мекунад.

Яҳудиён ва шариат

¹⁷ Масалан, ту худро яҳудӣ меномӣ ва ба шариат таъя наму-да, аз шинохтани Худо фаҳр мекунӣ ¹⁸ ва хости Худоро медонӣ. Азбаски шариатро омӯхтаӣ, ту дурустро аз нодуруст фарқ кар-да метавонӣ.
¹⁹ Ту дилпур ҳастӣ, ки худат кӯронро роҳнамоӣ мекунӣ ва барои онҳое, ки дар торикӣ гумроҳ шудаанд, нур ҳастӣ.
²⁰ Худро устои беақлон ва муаллими кӯдакон меҳисобӣ, чунки шариатеро медонӣ, ки пур аз донишу ҳақиқат аст.
²¹ Пас, чаро ту дигаронро таълим дода, худатро таълим намедиҳӣ? Ча-ро ба дигарон таълим медиҳӣ, ки дуддӣ накунанд, лекин худат дуддӣ мекунӣ?
²² Барои чӣ ба дигарон мегӯӣ, ки зино накунанд, аммо худат зино мекунӣ? Чаро «Бутҳоро бад мебинам» мегӯӣ, лекин чизҳои аз бутхонаҳо дуддидашударо истифода мебарӣ?
²³ Ту аз шариат фаҳр мекунӣ, лекин онро вайрон намуда, ба Худо бехурматӣ мекунӣ.
²⁴ Чунон ки дар навиштаҷот омадааст: «Ба сабаби шумо номи Худо дар байни ғайрияхудиён дашном дода

мешавад».* ²⁵Зеро вақте ки ту фармонҳои шариатро иҷро мекуни, хатна, яъне дастхалолкуни, фоида дорад. Вале агар ту шариатро риоя накуни, гӯё хатнанашуда ҳастӣ. ²⁶Агар шахси хатнанашуда фармонҳои шариатро иҷро намояд, нахудо вайро хатнанашуда ҳисоб накунад? ²⁷Аз ин сабаб шахси хатнанашудае, ки шариатро риоя менамояд, туро айбдор мекунад, чунки ту шариатро дорӣ ва хатна шудаӣ, лекин шариатро иҷро намекуни. ²⁸Шахс на аз рӯйи намуди зоҳирӣ яҳудӣ ҳисоб мешавад ва хатна ҳам чизи зоҳирӣ ва ҷисмонӣ нест. ²⁹Яҳудии ҳақиқӣ ҳамонест, ки ботинан пок аст ва хатнаи ҳақиқӣ на иҷрои шариати навишташуда, балки ба воситаи Рӯҳулқудс дигаргун шудани дил аст. Чунин шахсро на одамон, балки Худо таъриф мекунад.

Вафодории Худо

З ¹Пас, оё яҳудиён ягон бартарӣ доранд? Ё хатна ягон фоидае дорад? ²Ҳа! Онҳо ҳаматарафа бартарӣ доранд! Аввалан Худо каломашро ба яҳудиён додааст. ³Вале, агар касе аз онҳо ба Худо бевафой карда бошад, магар ин бевафоии онҳо вафодории Худоро бекор мекунад? ⁴Албатта, не! Ҳатто агар ҳамаи одамон дурӯғгӯ бошанд ҳам, Худо ростгӯ аст, чунон ки дар навиштаҷот дар бораи Худо гуфта шудааст:

«Ҳамаи суханҳоят рост мебароянд

ва агар ба ҳукм дучор шавӣ, сафед хоҳӣ шуд».**

⁵Мехоҳам, аз нуктаи назари одамӣ савол диҳам. Фарз кардем, бадкории мо росткории Худоро боз ҳам аёнтар мекунад. Пас чӣ гӯем, вақте ки Худо моро гирифтори ғазаби Худ менамояд, беадолатӣ мекунад? ⁶Албатта, не! Агар Худо, дар ҳақиқат, беадолат мебуд, чӣ тарз Ё дунёро доварӣ карда метавонист? ⁷Вале, агар ба воситаи дурӯғи ман ҳақиқати Худо боз ҳам зиёдтар гардад ва ҳамин тавр шаъну шарафи Худо бузургтар шавад, пас, оё маро ҳамчун гунаҳкор доварӣ кардан мумкин

* 2:24 Ишаё 52:5; Ҳизқиёл 36:20-23

** 3:4 Забур 50:6

аст? ⁸ Баъзеи тухматгарон моро айбдор карда мегӯянд, ки гӯё чунин таълим меода бошем: «Барои пайдо шудани некӣ, мо бояд бадӣ кунем». Чунин тухматгарон сазовори ҷазоянд!

Ҳамаи одамон гунаҳкоранд

⁹ Инак, боз мепурсам, оё ҳолати мо — яҳудиён, аз дигарон беҳтар аст? Не! Ман аллакай нишон додам, ки ҳам яҳудиён ва ҳам дигар халқҳо зери қудрати гуноҳ ҳастанд, ¹⁰ чунон ки дар навиштаҷот омадааст:

«Ягон росткоре нест, ҳатто як кас ҳам нест!

¹¹ Касе нест, ки сарфаҳм равад ва касе Худоро намечӯяд!

¹² Ҳама аз Худо рӯй гардондаанд, ҳама нобакор шудаанд!
Ягон нафари некукор нест, ҳатто як кас ҳам нест!*

¹³ Гулуи онҳо қабри кушода аст,
забонашон фиреб медиҳад** ва лабҳояшон заҳри мор
доранд!***

¹⁴ Даҳонашон пур аз лаънату суханони талх аст.****

¹⁵ Пойҳояшон барои рехтани хуни дигарон зуд медаванд.

¹⁶ Ҳар чое раванд, вайронию бадбахтӣ меоваранд,

¹⁷ ва роҳи сулҳу оштиро онҳо намедонанд.*****

¹⁸ Онҳо аз Худо тамоман наметарсанд».*****

¹⁹ Акнун мо медонем, ҳар он чизе, ки шариат мегӯяд, барои одамонест, ки зери қудрати шариат ҳастанд. Мақсади шариат ин аст, ки касе даҳон кушода натавонад ва тамоми дунё дар пеши Худо ҷавоб диҳад! ²⁰ Зеро бо иҷрои шариат ягон одам дар пеши Худо сафед шуда наметавонад! Одам ба воситаи шариат фақат чӣ будани гуноҳро фаҳмида метавонаду халос!

* 3:12 Забур 13:1-3; 52:2-4

** 3:13 Забур 5:10

*** 3:13 Забур 139:4

**** 3:14 Забур 9:28

***** 3:17 Ишаъё 59:7-8

***** 3:18 Забур 35:2

Росткорӣ ба воситаи Исои Масеҳ

²¹ Вале акнун росткориҳои Худо, чунон ки дар Тавроту навиштаҳои пайғамбарон нишон дода шудааст, берун аз шариат ошкор шудааст. ²² Росткориҳои Худо ба ҳамаи имондорон ба воситаи имон ба Исои Масеҳ дода мешавад, чунки дар байни одамон фарке нест. ²³ Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз нури шукӯҳу бузургии Худо маҳрум шудаанд. ²⁴ Ҳамчунин Худо мо — имондоронро аз рӯйи ғайзу меҳрубониаш ройгон росткор эълон мекунад. \bar{U} моро ба воситаи Исои Масеҳ аз ҷазои гуноҳхоямон озод кардааст. ²⁵ Худо ба воситаи қурбоншавии Исои Масеҳ ва реҳтани хуни \bar{U} бахшидани гуноҳхоро нишон дод. Ин баҳшиши гуноҳҳо ба воситаи имон ба даст оварда мешавад. \bar{U} гуноҳҳои пештараи одамонро ба назар нагирифт, то ки ба воситаи Исои Масеҳ росткориҳои Худашро нишон диҳад. ²⁶ Дар он замони Худо пуртоқатиашро ба онҳо маълум гардонд, то ки ҳоло росткориашро нишон диҳад. Пас, мебинем, ки росткор аст ва сафедкунандаи ҳамаи онҳост, ки ба Исо бовар мекунанд.

²⁷ Пас, оё мо фаҳр карда метавонем, ки ба воситаи амаламон писанди Худо гаштаем? Не! Зеро сафедшавии мо на аз рӯйи иҷро кардани фармонҳои шариат, балки ба воситаи имон омадааст! ²⁸ Зеро мо медонем, ки одам бе иҷрои фармонҳои шариат бо имон росткор ҳисобида мешавад. ²⁹ Оё Худо танҳо Худои яҳудиён аст ё \bar{U} Худои ғайрияҳудиён низ аст? Албатта, ҳаст! ³⁰ Азбаски Худо ягона аст, \bar{U} шахси хатнашуда ва ҳам хатнанашударо аз рӯйи имон росткор меҳисобад. ³¹ Оё аз ин бармеояд, ки мо бо имони худ шариатро бекор месозем? Албатта, не! Баръакс, мо бо имони худ фармонҳои шариатро иҷро менамоем!

Имони Иброҳим

4 ¹ Пас дар бораи Иброҳим, ки ҳисман падари мо — яҳудиён аст, чӣ бигӯем? \bar{U} чӣ ба даст овард? ² Агар Иброҳим барои корҳои некаш росткор ҳисобида шуда бошад, \bar{u} метавонад бо

корхояш фахр кунад, лекин на дар пеши Худо. ³Зеро дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст: «Иброҳим ба Худо бовар кард ва барои ҳамин Худо ӯро беайб ҳисоб намуд».*

⁴Вале музди меҳнаткаш барояш тухфа нест, балки ҳаққи ӯст, ки бояд ба ӯ дода шавад. ⁵Аммо, агар одам на ба корҳои худ, балки ба Худое, ки бадкорро сафед мекунад, имон дошта бошад, пас имони чунин одам росткорӣ ҳисоб мешавад. ⁶Довуд айнан ҳамин ҳолатро мегӯяд, вақте шахсеро, ки Худо сарфи назар аз корхояш росткор меҳисобад, хушбахт меномад:

⁷ «Хушбахтанд шахсоне, ки чиноятхояшон бахшида шудаанд ва гуноҳхояшон рӯпӯш шудаанд.

⁸ Ва хушбахт аст шахсе, ки Худованд гуноҳхояшро ҳеч гоҳ ба ҳисоб намегирад».**

⁹Оё ин хушбахтӣ танҳо ба хатнашудагон, яъне дастҳалолшудагон дахл дорад ё ба халқҳои хатнанашуда ҳам? Мо мегӯем, ки Худо имони Иброҳимро росткорӣ ҳисобид. ¹⁰Кай имонаш росткорӣ ҳисобида шуд? Пеш аз он ки хатна карда шуд ё баъд аз он? Пеш аз он ки Иброҳим хатна карда шуд. ¹¹Иброҳим пеш аз хатна шуданаш, аз рӯйи имонаш росткор ҳисобида шуда буд. Хатна ҳамчун аломат танҳо росткор будани ӯро тасдиқ кардааст. Барои ҳамин Иброҳим падари ҳамаи онҳост, ки хатна нашудаанду имон овардаанд. Худо имони онҳоро ҳамчун росткорӣ ҳисобид. ¹²Инчунин, Иброҳим падари ҳамаи хатнашудагон низ шуд, ки на танҳо хатна шудаанд, балки ҳам ба имони пеш аз хатна доштаи Иброҳим низ пайравӣ мекунанд.

Ваъдаҳои Худо

¹³Худо ба Иброҳим ва фарзандонаш ваъда дод, ки ҷаҳон чун мерос аз онҳо мешавад. Лекин Худо ин ваъдаро ба хоҳири шариат, яъне қонуни Худо, надод, балки ба хоҳири росткорие, ки аз рӯйи имон пайдо мешавад. ¹⁴Агар ваъдаи

* 4:3 Ибтидо 15:6

** 4:8 Забур 31:1-2

Худо ба ичрокунандагони шариат дахл медошт, имон бефоида ва ваъда бемаънӣ мешуд. ¹⁵Зеро шикастани шариат Худоро ба ғазаб меорад, лекин, дар ҷое ки шариат нест, онро ҳеҷ кас вайрон намекунад.

¹⁶Аз ин рӯ, ваъда ба онҳое дода мешавад, ки имон доранд. Худо ваъдаро аз рӯйи файзу меҳрубониаш медиҳад. Ваъдаи Худо ба ҳамаи фарзандони Иброҳим ҳатман дода мешавад, на танҳо ба онҳое, ки ба шариат итоат мекунанд, балки ҳам ба онҳое, ки имонашон монанди имони Иброҳим аст. Иброҳим падари ҳамаи мост, ¹⁷чунон ки дар навиштаҷот омадааст: «Ман туро падари халқҳои зиёд мегардонам».* Иброҳим, ки ба Худо бовар кардааст, дар пеши Худо падари ҳамаи мо шуд. Ё ба Худое бовар кардааст, ки мурдагонро зинда мекунад ва аз ҷизҳои нобуда ҷизҳои нав меофарад. ¹⁸Вақте ки ҳеҷ умеди фарзанд доштан набуд, Иброҳим бо умед ба Худо бовар кард. Аз ин рӯ Иброҳим падари халқҳои зиёд шуд, чунон ки дар навиштаҷот гуфта шудааст: «Насли ту низ ҳамин хел бешумор хоҳад шуд».**¹⁹ Ҳарчанд Иброҳим мефаҳмид, ки бадани садсолаи ӯ қариб ба мурдан расида буд ва занаш Соро аз синни таваллуд кардан кайҳо гузаштааст, имонаш суст нашуд. ²⁰Иброҳим шубҳа накарда ба ваъдаи Худо бовар намуд ва дар имон устувор шуда, Худоро ситоиш кард. ²¹Ё боварии комил дошт, ки Худо он чиро, ки ваъда додааст, иҷро карда метавонад. ²²Барои ҳамин Худо Иброҳимро барои имонаш росткор ҳисобид.*** ²³Аммо ин сухани навиштаҷот, ки Иброҳим росткор ҳисобида шуд, на танҳо ба ӯ дахл дорад, ²⁴он сухан ба мо низ дахл дорад. Мо ҳам аз рӯйи имон росткор ҳисобида мешавем, чунки ба Худое имон дорем, ки Худовандамон Исои Масеҳро аз мурдагон зинда кард. ²⁵Исои Масеҳ барои гуноҳҳои мо ба марг супорида шуд ва барои сафед кардани мо зинда шуд.

* 4:17 Ибтидо 17:5

** 4:18 Ибтидо 15:5

*** 4:22 Ибтидо 15:6

Ошти бо Худо

5 ¹Бинобар ин, азбаски мо аз рӯйи имон сафед шудаем, мо ба воситаи Худовандамон Исои Масеҳ бо Худо сулҳу ошти дорем. ²Инчунин, мо ба воситаи Масеҳ аз рӯйи имон ба файзу меҳрубонии Худо роҳ ёфтаем ва акнун дар он истодаем. Ҳамчунин, мо бо умед фаҳр мекунем, ки дар чалолу бузургии Худо иштирок хоҳем кард. ³Зиёда аз ин, мо бо азобу уқубатҳои худ низ фаҳр мекунем, зеро медонем, ки азобҳо сабру тоқатро ба вучуд меоранд. ⁴Сабру тоқат моро ботаҷриба мекунад ва аз таҷриба умед пайдо мешавад. ⁵Умед бошад, моро шарманда намекунад, чунки Худо ба воситаи Рӯҳулқудси ба мо додааш дилҳои моро аз муҳаббаташ лабрез намудааст.

⁶Зеро, вақте ки мо ханӯз сусту нотавон будем, Масеҳ дар вақти муайян барои мо — бадкорон мурд. ⁷Одатан ягон кас ҳатто барои шахси росткор чонашро фидо намекунад, харчанд мумкин шахсе ёфт шавад, ки худашро барои одами нек қурбон кунад. ⁸Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он исбот менамояд, ки ханӯз дар вақти гунаҳкор буданамон Масеҳ барои мо мурд. ⁹Ҳоло бошад, азбаски мо бо хуни Масеҳ сафед шудаем, Худо, албатта, моро аз ғазаби ояндаи Худ начот медиҳад. ¹⁰Агар дар вақти душмани Худо буданамон ба воситаи марги Писараш бо Ӯ ошти шуда бошем, холо ки дӯстони Худо ҳастем, албатта ба воситаи ҳаёти Масеҳ начот меёбем. ¹¹Зиёда аз он, мо ба воситаи Худовандамон Исои Масеҳ, ки моро бо Худо ошти дод, бо Худо фаҳр мекунем.

Ҳазрати Одам ва Масеҳ

¹²Вақте ки Одам гуноҳ кард, гуноҳ ба ҷаҳон ворид шуд ва ҳамроҳаш маргро овард. Ҳамин тавр марг ба сари ҳамаи одамон омад, чунки ҳама гуноҳ карданд. ¹³Ҳатто пеш аз он ки Худо шарияташро дод, дар ҷаҳон гуноҳ буд. Лекин дар ҷое, ки шарият нест, гуноҳ ба назар гирифта намешавад. ¹⁴Бо вучуди ин аз замони Одам то замони Мусо бар ҳамаи одамон ва ҳатто

бар онхое, ки гуноҳе ба монанди гуноҳи Одам накарда буданд, марг ҳукмронӣ мекард. Одами аввалин рамзи Масеҳ буд, ки бояд меомад. ¹⁵Лекин тухфаи файзу меҳрубонии Худо аз гуноҳи Одам фарқ мекунад. Зеро, агар ба воситаи гуноҳи як одам ин қадар одамони зиёд мурда бошанд, пас файзу меҳрубонии Худо ба воситаи тухфаи файзу меҳрубонии як одам, яъне Исои Масеҳ, ба одамони аз он ҳам зиёдтар дода шуд. ¹⁶Инчунин баробар қардани тухфаи файзи Худо бо гуноҳи як одам дуруст нест, чунки оқибати гуноҳи Одам чазо буд, вале тухфаи Худо моро аз гуноҳҳои зиёд сафед кард. ¹⁷Зеро ба воситаи гуноҳи як одам, марг ба ҳамаи одамон ҳукмрон шуд. Пас чӣ қадар бештар натиҷаи кори як одам, яъне Исои Масеҳ, бузургтар аст! Ҳамаи онхое, ки файзу меҳрубонии бузурги Худо ва тухфаи сафедшавиро қабул қарданд, ба воситаи Исои Масеҳ дар ҳаёт ҳукмронӣ хоҳанд кард.

¹⁸Бинобар ин, чунон ки гуноҳи як одам ҳамаро ба чазо дучор қардааст, ҳамон тавр як амали росткоронаи Масеҳ ҳамаро сафед мекунад ва ҳаёт мебахшад. ¹⁹Чунон ки ба воситаи бегитоатии як одам бисёр қасон гунаҳкор шудаанд, ҳамон тавр ба воситаи итоати як одам бисёр қасон росткор мешаванд. ²⁰Шариати Худо барои он дода шуд, ки гуноҳи одамон зиёдтару боқувваттар гардад. Аммо бо зиёд шудани гуноҳ файзу меҳрубонии Худо ҳам бениҳоят боқувваттар шуд. ²¹Пас, чунон ки гуноҳ ҳукмрон шуда, маргро овардааст, ҳамон тавр низ файзу меҳрубонии Худо ҳукмрон шудааст. Файзу меҳрубонии Худо ба воситаи Исои Масеҳ моро сафед менамояд, то ки мо ҳаёти абадӣ ба даст оварем.

Озодӣ аз гуноҳ

Б¹Пас чӣ гӯем? Оё мисли пештара гунаҳкорона зиндагӣ қарданро давом диҳем, то ки файзу меҳрубонии Худо зиёд гардад? ²Албатта, не! Мо ки нисбат ба гуноҳ мурдаем, чӣ тавр метавонем, гунаҳкорона зиндагӣ қарданро давом диҳем? ³Магар шумо намедонед, ки ҳамаи мо хангоми таъмид бо Исои

Масеҳ пайваст шудаем ва дар маргаш ба Ҷ хамроҳ шудаем. ⁴ Барои ҳамин хангоми таъмид гирифтани мо бо Масеҳ гӯро-нида шудаем, то ҳамон тавре ки Масеҳ ба воситаи бузургии Худо Падар аз мурдагон зинда шудааст, мо низ зиндагии нав дошта бошем.

⁵ Зеро агар мо дар марги Исо бо Ҷ пайваст шуда бошем, пас ба монанди Ҷ зинда мешавем. ⁶ Мо медонем, ки шахсияти гунаҳкори пештараамон бо Масеҳ ба салиб меҳкӯб шудааст, то ки гуноҳ дар ҳаётимон ҳукмронӣ накунад ва мо дигар ғуломони гуноҳ набошем. ⁷ Зеро шахсе, ки мурдааст, аз гуноҳ озод шудааст.

⁸ Мо бовар мекунем, ки агар ҳамроҳи Масеҳ мурда бошем, пас ҳамроҳи Ҷ низ зиндагӣ мекунем. ⁹ Мо медонем, ки Масеҳ дигар намемирад, чунки Ҷ аз мурдагон бархест ва марг дигар бар Ҷ қудрате надорад. ¹⁰ Вақте ки Масеҳ мурд, Ҷ як бор ва барои ҳамеша нисбат ба гуноҳ мурд. Лекин ҳоло Ҷ зинда шуда, барои Худо зиндагӣ мекунад. ¹¹ Ҳамчунин, шумо низ худро нисбат ба гуноҳ мурда ҳисоб кунед, вале дар пайвастагӣ бо Исои Масеҳ худро барои Худо зинда шуморед.

¹² Аз ин рӯ, ба гуноҳ роҳ надихед, ки дар баданҳои шумо ҳукмронӣ кунад. Шумо набояд ба ҳавасҳои бади гуноҳ итоат кунед. ¹³ Ягон узви бадани худро чун асбоби бадкирдорӣ ба гуноҳ насупоред. Ба ҷойи ин, ҳамчун одамоне аз мурдагон зиндашуда, худро ба Худо бидихед ва тамоми узвҳои баданатонро ҳамчун асбоби росткорӣ ба Худо бубахшед. ¹⁴ Гуноҳ дигар бар шумо ҳукмронӣ намекунад, чунки шумо на дар зери ҳукмронии шариат, балки дар зери ҳукмронии файзу меҳрубонии Худо ҳастед.

Ҷуломони росткорӣ

¹⁵ Пас чӣ кор кунем? Агар мо на дар зери ҳукмронии шариат, балки дар зери ҳукмронии файзу меҳрубонии Худо бошем, оё гуноҳ карданро давом диҳем?! Ҳеҷ гоҳ! ¹⁶ Магар шумо намедонед, ки ҳамон чизе, ки ба он итоат карданро интиҳоб кардед,

ғуломи ҳамон чиз мешавед?! Ҳамчунин, оё намедонед, ки шумо ё ғуломи гуноҳ ҳастед, ки ба марг мебарад, ё ғуломи итоате, ки ба зиндагии росткорона ҳидоят мекунад? ¹⁷ Лекин Худоро шукр, ки агарчи шумо дар гузашта ғуломони гуноҳ будед, акнун аз сидки дил қарор додед, ки таълимоти ёдгирифтаро иҷро намоед. ¹⁸ Инчунин, шумо аз ғуломии гуноҳ озод шудед ва ғуломони росткорӣ гаштед.

¹⁹ Ман ба хотири сустии инсонии шумо мисоли одиро истифода мебарам. Шумо пештар узвҳои баданатонро ба ғуломии нопокӣ ва қонуншиканӣ барои бадкорӣ бахшида будед. Акнун ҳамон тавр низ барои пок шуданатон худро ғуломи росткорӣ созед. ²⁰ Вақте ки ғуломи гуноҳ будед, шумо маҷбур набудед, ки ба росткорӣ итоат кунед. ²¹ Пас шумо аз чунин зиндагӣ чӣ фоида ба даст овардаед? Шумо акнун аз он қорхое, ки пеш мекардед, шарм медоред, чунки оқибаташон марг аст. ²² Ҳоло бошад, шумо аз гуноҳ озод шудаед ва ғуломи Худо гашта, покиро ба даст меоваред ва дар натиҷа соҳиби ҳаёти абадӣ мешавед. ²³ Зеро оқибати гуноҳ марг аст, лекин тухфаи Худо — ҳаёти абадӣ аст, ки ба воситаи Худовандамон Исои Масеҳ дода мешавад.

Озодӣ аз шариат

7 ¹ Акнун, эй бародарону хоҳарон, ман ба шумо ҳамчун ба донандагони шариат мурочиат мекунам. Магар шумо намедонед, ки шариат танҳо хангоми зинда будани одам бар вай ҳукмрон аст? ² Масалан, зан то дами зинда будани шавҳараш аз рӯйи фармони шариат бо ӯ баста шудааст. Лекин, агар шавҳараш вафот кунад, зан аз ин фармони шариат озод мешавад. ³ Ҳамин тавр, агар зан хангоми зинда будани шавҳари худ шавҳари дигар кунад, зино мекунад. Вале агар шавҳараш вафот намояд ва баъд зан шавҳари дигар кунад, зинокор ҳисоб намеёбад.

⁴ Барои ҳамин шумо ҳам, эй бародарону хоҳарон, нисбат ба шариат ба воситаи марги Масеҳ мурдаед, то ки ба Шаҳси Дигаре пайваст шавед, ки аз мурдагон зинда шуд. Аз ин рӯ, мо

метавонем барои Худо самар биёрем. ⁵ Вақте ки мо ба табиати гунаҳкори худ итоат намуда зиндагӣ мекардем, шариат дар мо ҳавасҳои пургуноҳро ба вучуд меовард. Ин ҳавасҳои бад дар баданҳоямон амал намуда, моро ба марг мебурданд. ⁶ Вале акнун мо аз шариат озод шудаем, чунки нисбат ба ҳар он чизе, ки моро баста, ғулом карда буд, мурдаем. Ҳоло бошад, мо на ба таври кухна, яъне на аз рӯйи шариат, балки ба таври нав, яъне ба воситаи Рӯҳулқудс ба Худо хизмат мекунем.

Шариати Худо гуноҳро ошкор мекунад

⁷ Аз ин суханҳоямон чӣ бармеояд? Магар иҷрои фармонҳои шариат гуноҳ аст? Албатта, не! Вале, агар шариат намебуд, ман ҳатто намедонистам, ки гуноҳ чист. Агар шариат намегуфт: «Моли шахси дигарро ҳавас накун»,* ман ҳатто чӣ будани чунин ҳаваси бадро ҳам намедонистам. ⁸ Аммо гуноҳ ин фармонро истифода бурда дар ман ҳар хел ҳавасҳои бадро ба вучуд овард. Зеро гуноҳ берун аз шариат ҳеҷ қудрате надорад. ⁹ Замоне буд, ки ман дар бораи шариат чизеро надониста зиндагӣ мекардам. Аммо, вақте ки ман дар бораи фармони шариат фаҳмидам, гуноҳ дар ман зинда шуд ¹⁰ ва ман мурдам. Маълум шуд, ки ҳамон фармоне, ки бояд ҳаёт бахшад, ба ман марг овард. ¹¹ Зеро гуноҳ фармони шариатро истифода бурда маро фиреб дод ва ба воситаи он маро кушт. ¹² Аммо худи шариат поку муқаддас аст ва фармонҳояш низ муқаддасу ҳубу одилона ҳастанд.

¹³ Пас, наҳод ки чизи хуб, яъне шариат, сабаби марги ман шуда бошад? Не! Маро гуноҳ кушт! Гуноҳ чизи хубро истифода бурда, маро кушт ва бо ин амалаш гуноҳ буданаширо аён намуд. Ҳамин тавр ба воситаи фармони шариат ба мо маълум шуд, ки то чӣ андоза гуноҳ даҳшатнок будааст.

¹⁴ Мо медонем, ки шариат рӯҳонӣ аст, лекин ман чисм ҳастам ва ба ғуломии гуноҳ фурухта шудаам. ¹⁵ Ман рафтори худро

* ^{7:7} Хуруҷ 20:17; Такрори Шариат 5:21

намефаҳмам. Кореро, ки кардан мехоҳам, намекунам ва ба ҷойи ин кореро мекунам, ки бад мебинам. ¹⁶ Пас, агар кореро кунам, ки онро кардан намехоҳам, ин нишон медиҳад, ки ман бо хуб будани шариат розӣ ҳастам. ¹⁷ Лекин дар асл на ман, балки гуноҳе, ки дар вучуди ман зиндагӣ мекунад, амал менамояд. ¹⁸ Ман медонам, ки дар вучудам, яъне дар табиати гунаҳкорам, ягон чизи хуб нест. Хоҳиши кардани кори нек ҳаст, аммо карда наметавонам. ¹⁹ Кори некеро, ки кардан мехоҳам, намекунам, лекин кори бадеро, ки кардан намехоҳам, мекунам. ²⁰ Агар кореро кунам, ки кардан намехоҳам, пас, на ман, балки гуноҳе, ки дар вучудам зиндагӣ мекунад, он кори бадро иҷро менамояд.

²¹ Ниҳоят ман чунин қоидаро фаҳмидам: Ҳар вақте ки некӣ кардан мехоҳам, аз дастам фақат бадӣ меояд. ²² Дар дилам аз шариати Худо шоду хурсанд ҳастам. ²³ Аммо дар баданам дигар қоида амал мекунад, ки зидди ақли ман мечангад ва маро ғуломи гуноҳе месозад, ки дар узвҳоям амал мекунад. ²⁴ Вой бар холи мани бечора! Кӣ маро аз ин бадани гунаҳкорам, ки маро ба марг мебарад, халос мекунад? ²⁵ Худоро шукр, ки ӯ маро ба воситаи Худовандамон Исои Масеҳ халос кардааст!

Хулоса, ман бо ақлам ғуломи шариати Худо ҳастам, вале бо табиати гунаҳкорам ғуломи гуноҳам.

Зиндагӣ дар Рӯҳулқудс

8 ¹ Пас акнун онҳое, ки дар ягонагӣ бо Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеч гуна маҳкум карда намешаванд. ² Зеро қонуни Рӯҳи Худо, ки дар ягонагӣ бо Исои Масеҳ ҳаёт мебахшад, маро аз қонуни гуноҳ ва марг халос кардааст. ³ Шариат ба сабаби сустии табиати гунаҳкорамон моро халос карда натавонист. Худо ин корро кард! Вай Писари Худро дар ҷисме фиристод, ки ба ҷисми гунаҳкори одам монанд буд, то ки Писараш ҷисми Худро барои гуноҳҳои мо қурбон карда, ҳукмронии гуноҳро вайрон созад. ⁴ Худо моро халос кард, то ки фармонҳои одилонаи шариатро иҷро намоем. Мо шахсоне ҳастем,

ки на аз рӯйи табиати гунаҳкори худ, балки бо Рӯҳи Худо зиндагӣ мекунем. ⁵ Онҳое, ки мувофиқи хоҳишҳои табиати гунаҳкорашон зиндагӣ мекунанд, ҳамеша дар фикри чизҳои ҷисмонӣ ҳастанд. Вале касоне, ки мувофиқи хости Рӯҳи Худо зиндагӣ мекунанд, дар бораи хоҳишҳои Рӯҳи Худо фикр мекунанд. ⁶ Натиҷаи фикрҳои табиати гунаҳкор марғ аст, вале натиҷаи фикрҳои Рӯҳи Худо ҳаёту оромӣ аст. ⁷ Зеро фикрҳои табиати гунаҳкори одам душманӣ бо Худо аст, чунки ба шариати Худо итоат намекунанд ва дар асл ҳеҷ гоҳ итоат карда наметавонанд. ⁸ Барои ҳамин онҳое, ки дар зери ҳукмронии табиати гунаҳкор ҳастанд, ҳеҷ гоҳ ба Худо писанд омада наметавонанд. ⁹ Лекин шумо, агар Рӯҳи Худо дар вучудатон сокин бошад, дар зери ҳукмронии табиати гунаҳкор нестед, балки дар зери ҳукмронии Рӯҳи Худо ҳастед. Аммо касе, ки дар вучудаш Рӯҳи Масеҳ надорад, аз он Масеҳ нест. ¹⁰ Вале, агар Масеҳ дар вучудатон сокин бошад, Рӯҳи Худо ба хотири сафед шуданатон ба шумо ҳаёт мебахшад, ҳарчанд баданатон ба сабаби гуноҳ миранда аст. ¹¹ Рӯҳи Худое, ки Исоро аз мурдагон зинда кардааст, дар шумо сокин аст. Агар ҳамон Рӯҳи Худо дар вучуди шумо сокин бошад, пас Ӯ, ки Исои Масеҳро аз мурдагон зинда кардааст, баданҳои мирандаи шуморо ҳам зинда мекунад.

¹² Бинобар ин, эй бародарону хоҳарон, мо аз табиати гунаҳкори худ қарздор нестем, ки мувофиқи хоҳишҳои он зиндагӣ кунем. ¹³ Зеро, агар шумо мувофиқи хоҳишҳои табиати гунаҳкори худ зиндагӣ кунед, мемуред. Вале, агар ба воситаи Рӯҳи Худо қорҳои пургуноҳи ҷисмо набуд созед, зинда мемонед. ¹⁴ Зеро касоне, ки ба воситаи Рӯҳи Худо роҳнамоӣ карда мешаванд, фарзандони Худо ҳастанд. ¹⁵ Худо ба шумо рӯҳи ғуломӣ надодааст, то ки боз дар тарс зиндагӣ кунед, балки Рӯҳи Худашро додааст, то ки шумо фарзандони Худо шавед. Мо ба воситаи ин Рӯҳ ба Худо «Эй Або, эй Падарҷонам!» гуфта муроҷиат мекунем. ¹⁶ Рӯҳи Худо ба рӯҳи худамон шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем. ¹⁷ Аз ин рӯ, агар мо фарзандони Худо

бошем, мо меросхӯрони Ӯ ҳастем ва ҳамроҳи Масеҳ баракатҳои Худоро мерос мегирем. Зеро агар мо ҳамроҳи Масеҳ азоб кашем, дар шухрату бузургиаш низ ҳамроҳ мешавем.

Бузургии оянда

¹⁸ Ба назари ман, он азобхое, ки мо ҳозир мекашем, дар муқоиса ба он шухрату бузургии, ки дар оянда ба мо ошкор мешавад, ҳечанд. ¹⁹ Зеро тамоми офариниш беҳад интизори он аст, ки Худо кӣ будани фарзандонашро ошкор кунад. ²⁰ Тамоми офариниш на бо хоҳиши худ, балки бо хости Худо лаънатзада шуд. Вале офариниш умед мекунад, ки ²¹ худи он аз ғуломии нобудшавӣ ҳалос шуда, дар озодию бузургии фарзандони Худо ҳамроҳ мешавад. ²² Мо медонем, ки тамоми офариниш то ҳол меноладу чун зан ҳангоми таваллудкунӣ азоб мекашад. ²³ На танҳо офариниш, балки мо – имондорон низ, ки Рӯҳулқудсро ҳамчун ҳосили аввалин қабул кардаем, дарунакӣ оху нола мекунем. Мо беҳад интизори он ҳастем, ки Худо моро ҳамчун фарзандони Худ қабул менамояд ва тамоми баданамонро озод мекунад. ²⁴ Зеро мо бо чунин умед начот ёфтаем. Лекин, агар чизеро, ки ба он умедвор будем, аллакай ба даст оварда бошем, дигар ба он умед нест. Кӣ ба он чизе, ки аллакай ба даст оварда шудааст, умед мебандад? ²⁵ Аммо, агар ба чизе умед бандем, ки ҳоло ба даст наовардаем, бояд онро бо сабру тоқат интизор шавем.

²⁶ Инчунин Рӯҳулқудс дар сустихоямон ба мо ёрӣ медиҳад, чунки мо намедонем, ки дар бораи чӣ дуо кунем. Худи Рӯҳулқудс бо оху нолаҳояш, ки бо сухан баён карданашон ғайриимкон аст, барои мо илтимос мекунад ва моро тарафгирӣ менамояд. ²⁷ Худо, ки дилҳои моро месанҷад, медонад, ки Рӯҳулқудс дар бораи чӣ илтимос мекунад, чунки илтимосҳои Рӯҳулқудс мувофиқи хости Худост.

²⁸ Ҳамчунин, мо медонем, ки Худо барои ҳамаи онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд аз рӯйи хости Ӯ даъват шудаанд, оқибати ҳама чизро ба хайр мегардонад. ²⁹ Зеро ин ҳамон одамоне ҳастанд,

ки Худо пешакӣ донистааст. Худо онҳоро пешакӣ муайян карда буд, ки онҳо ба Писари Ӯ монанд бошанд, то ки Писараш дар байни бародарони зиёд аввалин бошад. ³⁰Худо ҳамон одамонеро, ки пешакӣ муайян карда буд, даъват кардааст, сипас даъватшудагонро росткор ҳисобидааст ва ба росткор ҳисобшудагон шухрату бузургиашро додааст.

Муҳаббати Худо

³¹Пас ба ҳамаи ин чизҳо чӣ бигӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ бар зидди мо баромада метавонад? ³²Ҳамон Худое, ки Писарашро дареғ нашошта, Ӯро барои ҳамаи мо фидо кардааст, магар ҳамроҳи Масеҳ ба мо тамоми чизи дигарро бо саховатмандӣ намебахшад? ³³Кӣ интихобшудагони Худоро айбдор карда метавонад? Ҳеч кас! Зеро Худо интихобшудагонро сафед мекунад. ³⁴Кӣ онҳоро ҳукм карда метавонад? Ҳеч кас! Зеро Исои Масеҳ моро тарафгирӣ мекунад. Ӯ ҳамонест, ки мурд, вале зиёда аз он зинда шуд ва ҳоло аз дасти рости Худо нишастааст. ³⁵Оё касе ё чизе ба монанди гуруснагиву бараҳнагӣ, ё ягон азобу уқубат, ё хатару пайгирӣ ва ё шамшер моро аз муҳаббати Масеҳ чудо карда метавонад? ³⁶Чунон ки дар навиштаҷот омадааст:

«Ба хотири Ту мо тамоми рӯз бо хатари марг рӯ ба рӯ мешавем
ва моро чун гӯсфандони ба куштан бурдаистода меҳисобанд».*

³⁷Вале мо бар ҳамаи ин чизҳо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст доштааст, комилан ғолиб меоем. ³⁸Зеро ман боварии комил дорам, ки на марг, на зиндагӣ, на фариштагон, на қудратмандони осмонӣ, на замони ҳозираву оянда, на қувваҳо, ³⁹на осмону замин ва на ягон мавҷудот моро аз муҳаббате, ки Худо дар Худовандамон Исои Масеҳ ба мо нишон додааст, чудо карда наметавонад.

* 8:36 Забур 43:23

Аз ҷониби Худо интиҳоб шудани халқи Исроил

9 ¹ Масеҳ шоҳид аст, ки ман рост меғӯям. Вичдони ман ҳам, ки онро Рӯхулқудс идора мекунад, шаҳодат медиҳад, ки дурӯғ намеғӯям. ² Дилам пур аз ғаму андӯх аст ва дарду сӯзи он ҳеч намегузарад! ³ Дилам барои халқам — яҳудиён месӯзад. Орзу мекардам, ки агар мумкин бошад, ба хогири начот ёфтани ҳамин бародарони худ, ки хешовандони ман хастанд, лаънатхонда ва аз Масеҳ — Таъйиншудаи Худо ҷудо шавам. ⁴ Онҳо ҳамон исроилиёне хастанд, ки Худо фарзандони Худ хондааст. Ё ба онҳо шукӯху бузургиашро нишон додааст ва чанд маротиба бо онҳо аҳду паймон бастааст ва ба онҳо шариату фармонҳояшро додааст. Худо онҳоро даъват кардааст, ки Ёро дар ибодатгоҳаш парастииш намоянд ва ба онҳо ваъдаҳо додааст. ⁵ Падарбузургон асосгузори халқи Исроил буданд ва дар байни онҳо Худи Масеҳ ба дунё омадааст, ки Худои тамоми олам мебошад ва то абад сазовори ситоиш аст. Омин!

⁶ Вале ин маънои онро надорад, ки ваъдаи Худо иҷро нашудааст. Зеро на ҳамаи онҳое, ки аз халқи Исроил ба дунё омадаанд, исроилиёни ҳақиқӣ ҳисоб мешаванд. ⁷ Инчунин, на ҳамаи фарзандони Иброҳим насли ҳақиқии ӯ хастанд. Зеро Худо ба Иброҳим чунин гуфтааст: «Насле, ки ба ту ваъда кардаам, аз Исҳоқ мебарояд».* ⁸ Яъне на ҳамаи онҳое, ки ҷисман аз Иброҳим ба дунё омадаанд, фарзандони Худо ҳисоб мешаванд. Танҳо онҳое, ки аз рӯйи ваъдаи Худо таваллуд ёфтаанд, насли Иброҳим ҳисобида мешаванд. ⁹ Зеро ваъдаи Худо ба Иброҳим чунин буд: «Ман дар вақти муайян боз меоям ва Соро писардор мешавад».** ¹⁰ Ин писар падарбузургии мо — Исҳоқ буд. Инчунин, бо занаш Ривко низ чунин ҳолат рӯй дода буд, вақте ки ӯ бо дугоник ҳомиладор шуд. ¹¹⁻¹² Аммо пеш аз таваллуди писарон ва пеш аз он ки онҳо ягон кори нек

* 9:7 Ибтидо 21:12

** 9:9 Ибтидо 18:10, 14

ё бад кунанд, Худо ба Ривко гуфт: «Калонӣ ба хурдӣ хизмат мекунад».* Ин гуфтаи Худо нишон медиҳад, ки интихобаш на ба корҳои одам, балки ба даъвати Худи Ӯ вобаста аст. ¹³Чунон ки дар бораи ин навишта шудааст: «Ман Яъқубро дӯст доштам, вале Ӯсавро рад кардам».**

¹⁴Аз ин сухани Худо чӣ бармеояд? Магар Худо беинсофӣ кардааст? Ҳаргиз не! ¹⁵Зеро Худо ба Мусо чунин гуфта буд: «Агар ба касе дилсӯзӣ кардан хоҳам, дилсӯзӣ мекунам ва ба ҳар касе, ки раҳм кардан хоҳам, раҳм мекунам».**¹⁶ Бинобар ин ҳама чиз на ба хоҳиш ва на ба кӯшиши одамон, балки ба Худои раҳиму меҳрубон вобаста аст. ¹⁷Дар навиштаҷот Худо ба фиръавн чунин мегӯяд: «Ман туро ба он хотир интихоб кардам, ки ба воситаи ту қудратамро нишон диҳам ва номам дар тамоми дунё машҳур шавад».**¹⁸ Барои ҳамин Худо ба ҳар касе, ки хоҳад, раҳм мекунад ва ҳар киро, ки хоҳад, якрав мегардонад.

Ғазаб ва раҳми Худо

¹⁹Шояд ту аз ман пурсӣ: «Пас барои чӣ Худо моро айбдор мекунад? Магар касе зидди хости Худо чизе карда метавонад?» ²⁰Аммо эй инсон, ту худат кистӣ, ки бо Худо баҳс мекунӣ? Оё кӯза ба кӯзагар гуфта метавонад: «Барои чӣ маро чунин сохтӣ?»**²¹ Магар кӯзагар ҳақ надорад, ки аз як лой зарфе барои корҳои махсус ва зарфе барои корҳои одӣ созад? ²²Магар Худо ҳақ надорад, ки ғазабу қувваташро нишон диҳад? Вале, агар Ӯ нисбат ба одамоне, ки дар зери ғазаби Ӯ буданд ва барои нобудшавӣ пешакӣ таъин шуда буданд, сабру тоқати зиёд нишон дода бошад, чӣ гуфта метавонем? ²³Инчунин,

* 9:11-12 Ибтидо 25:23

** 9:13 Малокӣ 1:2-3

*** 9:15 Ҳуруҷ 33:19

**** 9:17 Ҳуруҷ 9:16

***** 9:20 Ишаъё 29:16; 45:9

магар Худо ҳақ надорад, ки фаровонии шукӯҳу бузуршиашро нишон диҳад? Ҳамин тавр Ҷ раҳмашро ба онҳое нишон додааст, ки Худаш барои он шукӯҳи ҷалол пешакӣ тайёр карда буд. ²⁴Мо низ даъватшудагони Ҷ ҳастем, ки моро на танҳо аз байни яҳудиён, балки аз байни халқҳои дигар ҳам даъват кардааст.

²⁵Чунон ки Худо дар китоби пайғамбар Ҳушаъ мегӯяд: «Онҳоеро, ки халқи Ман набуданд, халқи Худ мехонам ва онеро, ки дӯстдошта набуд, дӯстдошта меномам».* ²⁶Инчунин, «Дар ҷое, ки гуфта шуда буд: „Шумо халқи Ман нестед“, онҳо дар ҳамон ҷой „фарзандони Худои зинда“ номида хоҳанд шуд».**

²⁷Пайғамбар Ишаъё низ дар бораи Исроил нидо мекунад: «Ҳатто агар исроилиён чун реги баҳр бешумор бошанд, танҳо шумораи ками онҳо наҷот хоҳанд ёфт. ²⁸Зеро Худованд дар бораи ин замин ҳукми баровардашро зуд ва пурра иҷро мекунад».***

²⁹Чунон ки пайғамбар Ишаъё пешгӯӣ кардааст: «Агар Худованди пуркудрат барои мо насли камшуморе зинда намегузошт, мо чун сокинони Садӯм нест мешудем ва ба мисли аҳолии Амуро нобуд мегаштем»****

Беимонии халқи Исроил

³⁰Пас чӣ гӯем? Халқҳое, ки ҳатто кӯшиши росткор шудан ҳам намекарданд, ба воситаи имон росткориро ба даст оварданд. ³¹Вале халқи Исроил кӯшиш мекард, ки ба воситаи иҷрои шариат росткор шавад, лекин муваффақ нашуд. ³²Барои чӣ? Чунки исроилиён хостанд, ки на ба воситаи имон, балки ба воситаи қору амал росткориро ба даст оваранд. Онҳо ба «санги пешпо» бархӯрда афтоданд. ³³Чунон ки дар навиштаҷот омадааст: «Инак, Ман дар кӯҳи Сион санге мегузорам, ки бар он одамон пешпо мехӯранд ва кӯҳпорае мегузорам, ки аз сабаби

* 9:25 Ҳушаъ 2:23

** 9:26 Ҳушаъ 1:10

*** 9:28 Ишаъё 10:22-23

**** 9:29 Ишаъё 1:9

он меафтанд. Вале ҳар кӣ ба Ё имон оварад, ҳеч гоҳ шарманда намешавад!»*

10 ¹Эй бародарону хоҳарон, дар дил орзу дорам ва дар пеши Худо дуо мекунам, ки халқи Исроил начот ёбад. ²Ман шоҳиди он ҳастам, ки исроилиён дар дил нисбат ба Худо рашқу ташнагӣ доранд, вале фаҳмишашон нодуруст аст. ³Онҳо росткориеро, ки Худо медихад, нафаҳмиданд. Инчунин, ба росткории Худо итоат накарда, хостанд, ки ба воситаи иҷрои шариат росткор шаванд. ⁴Зеро Масеҳ анҷомдихандаи шариат аст ва акнун, ҳар кӣ ба Масеҳ имон оварад, росткор ҳисобида мешавад.

Начот барои ҳама

⁵Мусо дар бораи росткор шудан ба воситаи шариат чунин менависад: «Ҳар кӣ тамоми шариатро иҷро мекунад, бо он зинда менавад».** ⁶Аммо навиштаҷот дар бораи росткорие, ки ба воситаи имон дода мешавад, чунин мегӯяд: «Дар дили худ нагӯ: Кӣ ба осмон мебарояд?»,*** то ки Масеҳро ба замин биёрад. ⁷Ё: «Кӣ ба олами мурдагон мефарояд?»,**** то ки Масеҳро аз мурдагон зинда кунад. ⁸Аммо навиштаҷот чунин мегӯяд: «Каломии Худо ба ту наздик аст, он дар даҳон ва дар дили туст»***** Мо ана ҳамин каломии имонро эълон мекунем. ⁹Агар ту бо даҳонат эътироф намоӣ, ки Исо Худованд аст ва дар дилат имон оварӣ, ки Худо Исоро аз мурдагон зинда кардааст, начот меёбӣ. ¹⁰Зеро инсон дар дил имон оварда, росткор ҳисобида мешавад ва бо даҳон эътироф намуда, начот меёбад. ¹¹Навиштаҷот чунин мегӯяд: «Ҳар кӣ ба Ё имон оварад, ҳеч

* ^{9:33} Ишаъё 8:14; 28:16

** ^{10:5} Ибодат 18:5

*** ^{10:6} Такрори Шариат 30:12

**** ^{10:7} Такрори Шариат 30:13

***** ^{10:8} Такрори Шариат 30:14

гоҳ шарманда нахоҳад шуд».* ¹² Ин ҳам ба яҳудиён ва ҳам ба халқҳои дигар якхел дахл дорад, чунки Худованд барои ҳама як аст. Худованд ба ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ муроҷиат мекунад, баракати фаровон медиҳад. ¹³ Зеро, «ҳар касе ки номи Худовандро ба забон гирифта, фарёд кунад, наҷот хоҳад ёфт».**

¹⁴ Аммо чӣ тавр одамон, дар ҳоле ки ба Худованд имон наовардаанд, номи Ӯро ба забон гиранд? Чӣ тавр дар бораи Ӯ нашунида имон биёранд? Инчунин, агар касе ба онҳо хушхабарро эълон накунад, чӣ тавр мешунавад? ¹⁵ Ҳамчунин чӣ тавр касе, ки барои эълон кардани хушхабар фиристода нашуда бошад, хушхабарро эълон кунад? Чунон ки навишта шудааст: «Чӣ хел зебоянд пойҳои одамоне, ки хабари хушро эълон мекунад».**¹⁶ Аммо на ҳама хабари хушро қабул карданд. Зеро пайғамбар Ишаъё чунин мегӯяд: «Эй Худованд, кист, ки ба паёми мо бовар кардааст?»****¹⁷ Бинобар ин, имон аз шунидан ба вучуд меояд, яъне аз шунидани хабари хуш дар бораи Масеҳ пайдо мешавад.

¹⁸ Вале ман пурсидан мехоҳам, ки оё исроилиён хабари хушро нашунидаанд? Албатта шуниданд! Зеро дар навиштаҷот чунин омадааст: «Овози эълонкунандагон дар тамоми олам паҳн шудааст ва суханони онҳо то ба канораҳои ҷаҳон расидаанд»*****¹⁹ Вале боз мепурсам, шояд халқи Исроил нафаҳмид? Лекин Худо ба воситаи Мусо ба исроилиён чунин мегӯяд: «Ман ба воситаи мардуме, ки ҳатто халқ ҳисоб намешаванд, шуморо ба рашк хоҳам овард ва бо халқи бефаҳм шуморо ба ғазаб хоҳам овард»*****²⁰ Сипас пайғамбар Ишаъё сухани Худо ро далерона эълон мекунад: «Маро онҳое ёфтанд, ки Маро

* 10:11 Ишаъё 28:16

** 10:13 Юил 2:32

*** 10:15 Ишаъё 52:7

**** 10:16 Ишаъё 53:1

***** 10:18 Забур 18:5

***** 10:19 Такрори Шариат 32:21

чустуҷӯ намекарданд. Ман Худро ба онҳое маълум кардам, ки дар бораи ин аз Ман хошиш накарда буданд».* ²¹ Аммо дар бораи халқи Исроил чунин мегӯяд: «Тамоми рӯз ба сӯйи ин мардуми беитоат ва якрав дастони Худро дароз кардам».**

Худо халқи Исроилро рад накардааст

11 ¹ Пас саволе ба миён меояд: Наход ки Худо халқи Худро рад карда бошад? Албатта, не! Худи ман ҳам исроилиам ва аз насли Иброҳим, аз қабилаи Бинёмин ҳастам. ² Худо халқашро, ки аз аввал интиҳоб карда буд, рад накардааст! Оё шумо намедонед, ки навиштаҷот дар бораи пайғамбар Илёс чӣ мегӯяд? Чӣ тарз ӯ дар пеши Худо аз исроилиён шикоят карда мегӯяд: ³ «Худовандо, онҳо пайғамбаронатро куштанд ва қурбонгоҳҳои Туро вайрон карданд. Танҳо ман мондаам ва маро ҳам куштан мехоханд».**³ ⁴ Лекин Худо ба вай чӣ ҷавоб дод? «Ман барои Худ ҳафт ҳазор одамро, ки ба бути Баал сачда накардаанд, нигоҳ доштаам».**⁴

⁵ Инчунин, дар замони ҳозира ҳам шумораи ками исроилиёни вафодор боқӣ мондааст, ки Худо онҳоро аз рӯйи файзу меҳрубониаш интиҳоб кардааст. ⁶ Агар аз рӯйи файзу меҳрубонӣ интиҳоб шуда бошанд, пас на аз рӯйи қору амалашон интиҳоб шудаанд, вагарна файз дигар файз намебуд.

⁷ Аз ин чӣ бармеояд? Он чиро, ки халқи Исроил мечуст, наёфт. Танҳо исроилиёни интиҳобшуда ба даст оварданд, лекин исроилиёни боқимонда гарданшах шуданд. ⁸ Чунон ки дар навиштаҷот омадааст: «Худо ба онҳо рӯҳи хоболудӣ, чашми нобинову гӯши ношунаво дод, ки то имрӯз дар ҳамин ҳолат бимонанд».**⁵

* 10:20 Ишаъё 65:1

** 10:21 Ишаъё 65:2

*** 11:3 3 Подшоҳон 19:10, 14

**** 11:4 3 Подшоҳон 19:18

***** 11:8 Такрори Шариат 29:4; Ишаъё 29:10

⁹ Инчунин, пайғамбар Довуд мегӯяд: «Бигзор дастархонашон барои онҳо дом ва тӯру санги пешпохӯрӣ шавад ва ҷазои худро бинанд. ¹⁰ Бигзор ҷашми онҳоро торикӣ зер кунад ва пушташон абадан дар зери бор хам гардад!»*

Ғайрияҳудиён начот хоҳанд ёфт

¹¹ Ман боз мепурсам: Магар яҳудиён пешпо хӯрда чунон афтодаанд, ки дигар бархеста наметавонанд? Албатта, не! Лекин беитоатии онҳо ба ғайрияҳудиён низ начот овард, то ки ба воситаи ин дар вучуди яҳудиён рашк пайдо шавад. ¹² Агар беитоатии яҳудиён барои ҷаҳон баракатҳои фаровон оварда бошад ва афтоданашон барои ғайрияҳудиён баракатҳои фаровон дода бошад, пас пурра начот ёфтани халқи Исроил чӣ қадар баракати зиёдтаре меорад?!

¹³ Ҳоло бошад, ман ба шумо — ғайрияҳудиён, сухан мегӯям. Ман барои ғайрияҳудиён фиристодаи Худо ҳастам ва барои ин хизматам Ёро ситоиш мекунам. ¹⁴ Умед дорам, ки ҳамин тавр яҳудиёни ҳаммиллатамро нисбат ба шумо ба рашк оварда, ақаллан баъзеи онҳоро начот медиҳам. ¹⁵ Азбаски рад шудани онҳо сабаби оштии ҷаҳон бо Худо шудааст, пас қабул шудани онҳо сабаби зиндашавии мурдагон мегардад! ¹⁶ Агар заволаи аввалини ҳамир ба Худо бахшида шуда бошад, тамоми ҳамир ҳам аз они Худост. Инчунин, агар решаи дарахт ба Худо бахшида шуда бошад, шоҳаҳои он ҳам аз они Худост.

¹⁷ Агар баъзеи шоҳаҳо шикаста партофта шуда бошанд ва ту, ки шоҳаи зайтуни ёбой ҳастӣ, дар ҷойи онҳо пайванд шуда, аз шираи решаи зайтун ғизо гирӣ, ¹⁸ пас дар пеши он шоҳаҳои шикасташуда фахр нақун. Агар фахр кунӣ, дар хотир дор, ки на ту решаҳо дошта истодаӣ, балки реша туро дошта меистад. ¹⁹ Шояд ту гӯӣ: «Он шоҳаҳо шикаста партофта шудаанд, то ки ман пайванд шавам». ²⁰ Хуб! Лекин он шоҳаҳо ба сабаби беимониашон шикаста шудаанд, ту бошӣ ба воситаи имон дар ҷойи

* 11:10 Забур 68:23-24

онҳо истодаӣ. Барои ҳамин ҳавобаланд нашав, балки битарс!²¹ Зеро, агар Худо ба шоҳаҳои табиӣ раҳм накарда бошад, ба ту низ раҳм намекунад.²² Дар хотир дор, ки Худо ҳам меҳрубон ва ҳам саҳтгир аст. Ў нисбат ба онҳое, ки афтоданд, саҳтгир аст, лекин нисбат ба ту меҳрубон аст, ба шарте ки дар меҳрубонии Худо зиндагиро давом диҳӣ, вагарна ту ҳам бурида партофта мешавӣ.²³ Агар исроилиён низ аз беимонии худ даст кашанд, боз пайванд мешаванд, чунки Худо қудрат дорад, ки онҳоро аз нав ба дарахт пайванд кунад.²⁴ Агар ту аз зайтуни ёбӯӣ бурида шуда, ба тарзи ғайритабиӣ ба зайтуни боғӣ пайванд шуда бошӣ, пас баргашта ба дарахти худ пайванд шудани шоҳаҳои табиӣ боз ҳам осонтар мешавад.

Файзу меҳрубонии Худо барои хама аст

²⁵ Эӣ бародарону хоҳарон, ман меҳоҳам ба шумо як сирро кушоям, то ки шумо худро аз ҳад зиёд доно нагиред. Якравии як қисми исроилиён танҳо то вақте давом меёбад, ки шумораи пурраи ғайрияҳудиён ба назди Худо ояд.²⁶ Ҳамин тавр тамоми халқи Исроил начот меёбад, чунон ки дар навиштаҷот омадааст: «Аз Сион Халоскунанда меояд ва гуноҳҳои наслҳои Яъқубро дур месозад!»²⁷ Аҳду паймони Ман чунин мешавад, вақте ки гуноҳхояшонро аз онҳо дур месозам».*

²⁸ Яҳудиён душмани хушхабари Худо шуданд, то ки шумо — ғайрияҳудиён, фоида ёбед. Лекин онҳо халқи интиҳобшудаи Худо ҳастанд ва ба хотири аҷдодонашон Худо онҳоро дӯст медорад.²⁹ Зеро даъвату баракатҳои Худо ивазнашавандаанд!

³⁰ Шумо низ як замон ба Худо итоат намекардед, лекин ҳоло ба хотири беитоатии яҳудиён Худо ба шумо раҳм кардааст.³¹ Ҳамчунин, яҳудиён низ ҳоло беитоатӣ кардаанд ва ба хотири ин Худо ба шумо раҳм кардааст, то ки онҳо ҳам ба монанди шумо раҳм карда шаванд.³² Худо хамаи халқҳоро ба зиндони беитоатӣ партофтааст, то ки ба хама раҳм кунад.

* 11:27 Ишаъё 27:9; 59:20-21; Ирмиё 31:33-34

33 Чӣ қадар бузург аст сарвату ҳикмат ва дониши Худо!

Кӣ метавонад, қарорҳои ӯро фаҳмонад
ва кӣ метавонад, роҳҳои ӯро дарк кунад?!

34 «Кӣ метавонад, андешаҳои Худовандро бифаҳмад?

Ё кӣ метавонад, ба ӯ маслиҳате диҳад?*

35 Кист, ки Худовандро қарздор карда бошад, ки ӯ бояд

ба вай баргардонад?»**

³⁶Зеро ҳама чиз аз ӯ ва ба воситаи ӯ ва барои ӯ аст! Ба ӯ то абад шаъну шараф бод! Омин!

Масех ҳаёти нав мебахшад

12 ¹Бинобар ин, эй бародарону хоҳарон, ба хотири меҳрубонию Худо аз шумо илтимос мекунам, ки баданҳои худро ба мисли қурбонию зинда, пок ва писандида ба Худо бахшед. Зеро парастии ҳақиқии шумо чунин аст. ²Ба мисли одамони ин ҷаҳон зиндагӣ накунед, балки гузоре, ки Худо ба воситаи тағйир додани фикррониатон аз шумо одами нав созад. Он гоҳ шумо фаҳмида метавонед, ки хости нек ва писандидаву комили Худо чӣ будааст.

³Аз рӯи ҳуқуқи фиристодаи Масех буданам ба ҳар яки шумо мегӯям, ки худро аз он, чӣ ҳастед, болотар наҳисобед. Лекин дар бораи худ мувофиқи имоне, ки Худо ба ҳар яки мо додааст, хоксорона фикр кунед. ⁴Чунон ки мо дар як бадан узвҳои гуногун дорем ва ҳар яки онҳо вазифаи худро дорад, ⁵ҳамон тавр ҳамаи мо низ, ки бисёр ҳастем, дар ягонагӣ бо Масех як баданро ташкил медиҳем ва нисбат ба якдигар узви як бадан ҳастем. ⁶Худо аз рӯи файзу меҳрубониаш ба мо атоҳои гуногун додааст. Барои ҳамин, агар касе атои расондани паёми Худоро дошта бошад, ба андозаи имонаш паём расонад. ⁷Агар атои хизматгорӣ бошад, бигзор хизмат кунад. Агар атои таълимдиҳӣ бошад, таълим диҳад. ⁸Агар атои дилбардорӣ бошад, бигзор

* 11:34 Ишаъё 40:13

** 11:35 Айюб 41:11

дигаронро дилбардорӣ кунад. Агар атои хайру саховатмандӣ бошад, бо дасти кушод хайр кунад. Касе атои роҳбарӣ дошта бошад, бо чидду чаҳд роҳбарӣ кунад. Агар касе атои ба дигарон раҳму шафқат нишон додан дошта бошад, онро бо хурсандӣ нишон диҳад.

Қоидаҳо барои имондорон

⁹ Бигзор муҳаббати шумо самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед ва ба некӣ бичаспед. ¹⁰ Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дигаронро аз худ зиёдтар хурмат кунед. ¹¹ Танбал набошед, балки кӯшишу ғайрат намоед ва бо рӯҳи гарму чӯшон ба Худованд хизмат кунед. ¹² Дар умед шодӣ кунед, дар азобҳо пуртоқат бошед ва дуогӯйиро давом диҳед. ¹³ Агар имондорон муҳтоҷ бошанд, ёрӣ диҳед ва дар меҳмоннавозӣ боғайрат бошед.

¹⁴ Озордиҳандагони худро дуои нек кунед. На лаънат, балки дуои нек! ¹⁵ Бо онҳое, ки хушҳол ҳастанд, хурсандӣ кунед ва бо онҳое, ки гирия мекунанд, гирия кунед. ¹⁶ Бо якдигар дар ҳамфикрӣ зиндагӣ кунед. Ҳавобаланд набошед, балки бо одамони одию фурутан низ рафтуомад кунед. Худро аз дигарон донотар нагиред! ¹⁷ Ба ивази бадӣ бадӣ накунад, балки кӯшиш кунед, ки ҳамаи корҳоятон дар назари тамоми мардум нек бошанд. ¹⁸ Ба қадри имкон, бо ҳамаи одамон сулҳу салоҳ дошта бошед.

¹⁹ Эӣ азизон, ҳеч вақт аз касе қасос нагиред, балки онро ба Худо ва ғазаби Ё супоред. Чунон ки Худованд мегӯяд ва навишта шудааст:

«Қасосгирӣ аз они Ман аст ва Ман чазо медиҳам».*

²⁰ Баръакс: «Агар душманат гурусна бошад, ба вай хӯрок деҳ ва агар ташна бошад, об деҳ, чунки бо ин корат ба сараш оташпора мерезӣ»** ва ӯ шармандаву пушаймон мешавад.

* 12:19 Такрори Шариат 32:35

** 12:20 Масалҳо 25:21-22

²¹ Нагузored, ки бадӣ бар шумо ғолиб ояд, балки бади́ро бо некӣ мағлуб созед.

Итоат ба ҳукумат

13 ¹ Ҳар одам бояд ба ҳукумати давлатӣ итоат намояд. Зеро ҳар ҳукумат аз тарафи Худо́ст ва он ҳукуматеро, ки ҳоло дар сари қудрат мебошад, Худо гузоштааст. ² Барои ҳамин ҳар шахсе, ки зидди ҳукумат мебарояд, бар зидди амри Худо мебарояд ва барои ин кораш маҳкум карда мешавад. ³ Зеро на некукорон, балки бадкорон аз ҳокимон метарсанд. Агар хоҳӣ, ки аз ҳукумат натарсӣ, корҳои нек кун ва он туро таъриф мекунад. ⁴ Ҳокимон хизматгорони Худоянд ва ба ғоидаи ту амал мекунанд. Аммо, агар ту бадкор бошӣ, пас битарс, чунки қудрату тавоноиашон беҳуда нест ва онҳо туро чазо медиханд. Хизмати онҳо ба Худо аз он иборат аст, ки бадкоронро ба ҷавобгарӣ кашанду онҳоро чазо диҳанд. ⁵ Бинобар ин шумо бояд на танҳо ба сабаби тарси чазо, балки аз рӯйи вичдон низ ба ҳукумат итоат намоед.

⁶ Барои ҳамин ҳам шумо андоз месупоред, зеро, вақте ки ҳукумат вазифаи худро иҷро мекунад, ба Худо хизмат менамояд. ⁷ Ҳар қарзро, ки дар пеши ҳукумат доред, иҷро намоед: бочу андозро ба андозгирон супоред ва инчунин ҳукуматдоронро ҳурмату иззат намоед.

Муҳаббат

⁸ Ба ғайр аз қарзи муҳаббат аз касе ҷизе қарздор набошед. Зеро, ҳар кӣ каси дигарро дӯст дорад, фармонҳои шариатро аллакай иҷро кардааст. ⁹ Зеро фармонҳои шариат ба мисли «зино накун», «қатл накун», «дуздӣ накун», «моли шахси дигарро ҳавас накун»* ва монанди инҳо дар як фармон «дигаронро мисли худат дӯст бидор»** хулоса ва ифода шудаанд.

* 13:9 Ҳуруҷ 20:13-15, 17; Такрори Шариат 5:17-19, 21

** 13:9 Ибодат 19:18

¹⁰ Муҳаббат ба дигарон бадӣ намекунад. Барои ҳамин муҳаббат иҷрои тамоми фармонҳои шариат аст.

Рӯзи бозгашти Масех

¹¹ Илова бар ин, шумо медонед, ки ҳоло чӣ гуна замон аст ва вақти он расидааст, ки мо аз хоб бедор шавем. Зеро акнун наҷотамон нисбат ба он вақте, ки мо имон оварда будем, боз ҳам наздиктар шудааст. ¹² Шаб ба охир расида истодааст ва рӯз равшан мешавад. Барои ҳамин мо бояд корҳои торикиро чун либоси кухна кашида партоем ва аслиҳаи нуронӣ пӯшем. ¹³ Биёед, мувофиқи он чи дар равшании рӯз шоиста аст, бе айшу ишрат, бе мастигарӣ, бе расвоию бадахлоқӣ ва бе ҷанҷолу ҳасадхӯрӣ зиндагӣ кунем. ¹⁴ Шумо бояд Худованд Исои Масехро ҳамчун либос бипӯшед ва дигар ба табиати гунаҳкоратон ва ҳавасҳои бади он тан надихед.

Айбдор кардани дигарон

14 ¹ Дар бораи фикру ақидаҳои шахси сустимон баҳс накарда, ӯро қабул намоед. ² Масалан, бародаре бовар мекунад, ки хӯрдани ҳама чиз мумкин аст, лекин бародари сустимон танҳо сабзавот мехӯрад. ³ Шахсе, ки хӯрдани ҳама чизро раво медонад, набояд шахсеро, ки парҳез мекунад, паст шуморад. Инчунин, шахси парҳезкунанда набояд шахсеро, ки ҳама чизро мехӯрад, айбдор намояд, чунки Худо ӯро қабул намудааст. ⁴ Ту кистӣ, ки хизматгори шахси дигарро айбдор мекунӣ? Хӯҷаини вай худаш ҳал мекунад, ки хизматгораш аз уҳдаи кораш баромад ё не. Лекин бо ёрии Худованд он хизматгор албатта аз уҳдаи кораш мебарояд.

⁵ Яке фикр мекунад, ки як рӯз аз рӯзҳои дигар муҳимтар аст, лекин барои шахси дигар ҳама рӯзҳо баробаранд. Бигзор ҳар одам дар ин масъала дар фикру ақидаи худаш устувор бошад. ⁶ Касе ки як рӯзи муайяноро муҳим мешуморад, инро ба хотири Худованд мекунад. Инчунин, касе ки ҳама чизро мехӯрад, ба хотири Худованд мехӯрад, чунки Худоро барои хӯрок шуқр

мегӯяд. Ҳамчунин, шахсе, ки чизеро намехӯрад, инро ба хотири Худованд мекунад ва Худоро шукр мекунад. ⁷Касе аз мо барои худ зиндагӣ намекунад ва ҳеч кас барои худ намемирад. ⁸Агар зиндагӣ кунем, ба хотири Худованд зиндагӣ мекунем ва агар бимирем, ба хотири Худованд мемирем. Барои ҳамин, хоҳ зинда бошем, хоҳ мурда, мо аз они Худованд ҳастем. ⁹Барои он ки Масеҳ ҳукмрони мурдагону зиндагон шавад, Ӯ мурд ва зинда шуд.

¹⁰Пас, чаро ту бародари худро айбдор мекунӣ? Ё барои чӣ ту бародаратро паст мешуморӣ? Охир, ҳамаи мо дар пеши тахти Худо ҷавоб хоҳем дод. ¹¹Зеро дар навиштаҷот чунин омадааст: «Худованд чунин мегӯяд:

Ба ҳаёти Худ қасам, ки ҳамаи одамон дар пеши Ман
зону мезананд
ва бо забони худ Худоро эътироф намуда, ситоиш
мекунанд!»*

¹²Бинобар ин ҳар яки мо дар пеши Худо барои худ ҷавоб хоҳем дод!

Сабаби мушкилоти дигарон нашавед

¹³Аз ин рӯ, биёед, якдигарро дигар айбдор накунем. Бехтараш кӯшиш намоем чунон зиндагӣ кунем, ки сабаби дар имон пешпо хӯрда афтодани имондори дигар нашавем. ¹⁴Ман медонам ва дар ягонагӣ бо Худованд Исо боварии комил дорам, ки ягон хӯрок худ аз худ ҳаром нест. Лекин, агар шахсе ягон хӯрокро ҳаром ҳисобад, он хӯрок барояш ҳаром мешавад. ¹⁵Агар бародар ё хоҳари имондорат ба сабаби хӯроке, ки ту мехӯрӣ, хафа шавад, пас ту дигар аз рӯи муҳаббат зиндагӣ намекунӣ. Бо хӯрокат касеро, ки барояш Масеҳ мурдааст, нобуд нақун. ¹⁶Нагузored, чизҳое, ки шумо барои худ дурусту раво меҳисобед, аз тарафи дигарон бадгӯйӣ карда шаванд. ¹⁷Зеро Подшоҳии Худо на аз хӯрдану нӯшидан, балки аз росткорӣ, сулҳу осоиштагӣ

* 14:11 Ишаъё 45:23

ва хурсандие, ки Рӯхулқудс медиҳад, иборат аст! ¹⁸ Шахсе, ки ҳамин тавр ба Масеҳ хизмат мекунад, ҳам ба Худо писанд аст ва ҳам дигарон ӯро эҳтиром мекунанд.

¹⁹ Пас, биёед, саъю кӯшиш намоем, ки дар байни мо сулҳ бошад ва якдигарро дар имон устувор гардонем.

²⁰ Ба хотири хӯрок кори Худоро вайрон накун. Хӯрдани ҳамаи хӯрокҳо раво аст, лекин, агар бо хӯроки хӯрдаат ту сабаби дар имон афтодани каси дигар шавӣ, кори бад мекуни. ²¹ Бехтараш аз хӯрдани гӯшт ва нӯшидани шароб ва ё ягон кори дигаре, ки сабаби дар имон пешпо хӯрдани бародару хоҳарат мешавад, даст кашӣ. ²² Бигзор фикру ақидаҳои шахсии ту дар бораи ин масъала дар байни ту ва Худо бимонанд. Хушбахт аст касе, ки барои интиҳоби кардааш худро айбдор намекунад. ²³ Лекин, агар шахсе шубҳа кунад, ки хӯрдани чизе раво аст ё раво нест ва онро хӯрад, айбдор мешавад, чунки мувофиқи имони худ рафтор намекунад. Зеро ҳар коре, ки аз рӯйи имон карда намешавад, гуноҳ аст.

Дуои ниҳони Павлус

²⁴ Биёед, Худоро ҳамду сано хонем! Ӯ метавонад, шуморо дар имон мустаҳкам намояд, чунон ки хушҳабари эълонкардаам мегӯяд. Ин хабар дар бораи Исои Масеҳ аст, чунон ки ба мо ҳақиқате мекушояд, ки асрҳои зиёд ҳамчун сир ниҳон буд. ²⁵ Лекин ҳоло ин ҳақиқати ниҳонӣ ба воситаи навиштаҳои пайғамбарон ва ба фармони Худои абадӣ ба ҳамаи халқҳо кушода шудааст, то ки ҳама ба Худо имон оваранд ва ба Худо итоат кунанд. ²⁶ Тамоми шаъну шараф ба воситаи Исои Масеҳ ба ягонаи Худои хирад то абад бод! Омин.

Ёри ба дигарон

15 ¹ Мо ки дар имон устувор ҳастем, бояд ба сустимонон дар душворихоҷашон кӯмак кунем ва на танҳо дар бораи фоидаи худ фикр кунем. ² Ҳамаи мо бояд кӯшиш кунем, ки ба бародарону хоҳарон писанд оем ва барои фоидаву дар имон

боқувват шудани онҳо қўмак расонем. ³ Масеҳ низ дар бораи фоидаи Худ фикр намекард, лекин, чунон ки дар навиштаҷот омадааст: «Ҳақоратҳои бадгӯёни Ту бар сари Ман афтодаанд».*
⁴ Зеро ҳар он чизе, ки дар навиштаҷот аз замони пеш омадааст, барои таълим додани мо мебошад, то ки ба воситаи тоқату дилбардорие, ки навиштаҷот ба мо мебахшад, умед дошта бошем. ⁵ Бигзор Худо, ки сарчашмаи тоқату дилбардорист, ба шумо қувват диҳад, ки аз пайи Исои Масеҳ рафта, бо якдигар ҳамфикр бошед. ⁶ Он гоҳ ҳамаи шумо бо як дилу як забон Худоро, ки Падари Худовандамон Исои Масеҳ аст, ситоиш мекунад.

Хушхабар барои ҳама аст

⁷ Бинобар ин, чунон ки Масеҳ шуморо қабул намудааст, шумо низ барои шаъну шарафи Худо якдигарро қабул намоед. ⁸ Зеро ба шумо мегӯям, ки Масеҳ хизматгори яҳудиён шуд, то ки вафодории Худоро нишон диҳад ва тасдиқ намояд, ки Худо нисбати аҷдодони яҳудиён ваъдаҳояшро иҷро кардааст. ⁹ Инчунин, Масеҳ барои он омадааст, ки ғайрияҳудиён Худоро барои раҳму шафқаташ ситоиш кунанд, чунон ки дар навиштаҷот омадааст: «Барои ҳамин Туро дар байни дигар халқҳо ситоиш мекунам ва дар васфи номи Ту ҳамду сано мехонам».**
¹⁰ Инчунин, дар навиштаҷот омадааст: «Эй ғайрияҳудиён, якҷоя бо халқи Худо шодӣ кунед!»*** ¹¹ Ҳамчунин: «Эй ҳамаи ғайрияҳудиён, Худовандро ситоиш кунед! Эй тамоми халқҳо, Ёро ҳамду сано хонед!»**** ¹² Пайғамбар Ишаъё низ чунин мегӯяд: «Решаи Ишой, яъне вориси шоҳ Довуд омада, подшоҳ мешавад ва бар ғайрияҳудиён ҳукмронӣ мекунад. Тамоми халқҳо ба Ё умед мебанданд»***** ¹³ Бигзор Худо, ки сар-

* 15:3 Забур 68:10

** 15:9 2 Подшоҳон 22:50; Забур 17:50

*** 15:10 Тақрори Шариат 32:43

**** 15:11 Забур 116:1

***** 15:12 Ишаъё 11:10

чашмаи умед аст, ба воситаи имонатон шуморо пур аз сулҳу осоиштагӣ ва шодӣ гардонад, то ки шумо ба воситаи қувваи Рӯҳулқудс умеди фаровон дошта бошед.

Сабаби навиштани ин нома

¹⁴ Бародарону хоҳарон, ман боварии комил дорам, ки шумо пур аз некӣ хастед ва барои насихат кардани якдигар дониши пурра доред. ¹⁵ Лекин ман чуръат намудам, ки дар ин нома ба шумо баъзе чизхоро хотиррасон намоям. Зеро Худо аз рӯйи ғайрияхудиён хизматгори Исои Масеҳ бошам. Ман чун коҳин хизмат карда хушхабари Худоро ба ғайрияхудиён эълон менамоям, то ки онхоро ҳамчун қурбонии писандидае, ки Рӯҳулқудс пок намудааст, ба Худо тақдим намоям. ¹⁷ Ҳамин тавр ман метавонам, аз корҳое, ки дар ягонагӣ бо Исои Масеҳ барои Худо кардаам, фахр кунам. ¹⁸ Зеро чуръат намекунам, ки ба ғайр аз он чизе, ки Масеҳ барои итоаткори Худо гардонидани ғайрияхудиён ба воситаи ман кардааст, гап занам. Масеҳ инро ба воситаи сухану амал, ¹⁹ қувваи аломатхову муъҷизаҳо ва бо қувваи Рӯҳи Худо кардааст. Ҳамин тавр ман хушхабарро дар бораи Масеҳ аз Уршалим то ба вилояти Илурикӯн пурра эълон кардаам. ²⁰ Ман ҳамеша кӯшиш менамоям, хушхабарро дар ҷое эълон кунам, ки то ҳол дар бораи Масеҳ нашунидаанд, то ки бар болои таҳкурсии дигарон бино накунам. ²¹ Аммо, чунон ки дар навиштаҷот омадааст: «Онҳое, ки аз Ӯ хабар надоштаанд, хоҳанд дид ва онҳое, ки нашунидаанд, хоҳанд фаҳмид».* ²² Ин ҳама сабаб шуд, ки бо вучуди кӯшишҳои зиёда ба наздатон омада натавонистам.

Павлус масеҳиёни Румро дидан мецоҳад

²³ Ҳоло бошад, дар ҳамаи ин минтақаҳо корхоҷамро анҷом додаам. Акнун ки солҳои зиёд дар интизори дидани шумо

* 15:21 Ишаъё 52:15

будам, ²⁴накша дорам, ки хангоми сафарам ба Испания ба назди шумо биёям. Умедворам, ки аз дидоратон сер мешавам ва шумо барои сафари ояндаам ба ман кумак мекунед.

²⁵Худи ҳозир бошад, ман ба шаҳри Уршалим рафта истодаам, то ки ба имондорони он ҷо хизмат намоям. ²⁶Зеро ҷамоатҳои имондорони вилоятҳои Мақдуния ва Охоия хоҳиш пайдо карданд, ки барои камбағалони ҷамоати имондорони Уршалим кумакпулӣ чамъ карда фиристанд. ²⁷Онҳо ин корро бо хурсандӣ анҷом додаанд ва дар ҳақиқат ҳам аз имондорони Уршалим қарздоранд. Чунон ки ғайрияхудиён дар баракатҳои рӯхонии имондорони яҳудӣ ҳамроҳ шуданд, ҳамон тавр низ бояд ба онҳо дар муҳтоҷҳои зиндагиашон кумак кунанд. ²⁸Аз ин рӯ, вақте ки ин корро анҷом медиҳам, яъне пули чамъкардари ба дасташон месупорам, ба Испания раҳсипор шуда, шуморо хабар мегирам. ²⁹Ман боварӣ дорам, ки хангоми омаданам, Масех ба ҳамаи мо баракатҳои фаровон медиҳад.

³⁰Бародарону хоҳарони азиз, аз шумо ба хотири Худовандамон Исои Масех ва муҳаббати Рӯҳулқудс илтимос мекунам, ки ҳамроҳам бо чидду чаҳд ба Худо дуо кунед. ³¹Яъне дуо кунед, ки ман ба дасти беимонони сарзамини Яҳудия наафтам. Ҳамчунин, дуо кунед, ки имондорони Уршалим кӯмакпулиро, ки ба онҳо бурда истодаам, бо хурсандӣ қабул намоянд. ³²Ҳамин тавр, агар хости Худо бошад, ман хурсандона ба назди шумо омада, аз диданатон қуввати нав мегирам. ³³Худо, ки сарчашмаи сулҳу осоиштагӣ аст, бо ҳамаи шумо бод! Омин.

Павлус ба дӯстони худ салом мефиристад

16 ¹Мехоҳам ба шумо хоҳарамон Фибиро, ки дар ҷамоати имондорони шаҳри Канхария хизмат мекунад, муаррифӣ кунам. ²Ҷӯро, чунон ки ба имондорон хос аст, ба хотири Худованд қабул кунед ва агар ба ӯ чизе лозим бошад, ёрӣ диҳед. Зеро ҳудаш ҳам ба бисёриҳо ва ба ман низ ёрӣ додааст.

³Ба Прискила ва Акило, ки дар хизмати Исои Масех ҳамкорони ман ҳастанд, салом расонед. ⁴Онҳо ба хотири ман

чони худро дар хатар гузошта буданд. На танҳо ман, балки тамоми ҷамоатҳои имондорони ғайрияҳудӣ аз онҳо миннатдоранд. ⁵Инчунин ба аҳли ҷамоати хонагии онҳо саломи маро расонед.

Ба дӯсти азизам — Апайнитус, ки якумин шуда дар вилояти Осиё ба Масеҳ имон овард, салом расонед.

⁶Инчунин, ба Марям, ки барои шумо хеле заҳмат кашидааст, салом гӯед.

⁷Ба ҳамватанонам — Андроникос ва Юния, ки ҳамроҳи ман дар зиндон буданд, салом расонед. Онҳо дар байни фиристодагони Масеҳ хеле машҳуранд ва пеш аз ман ба Масеҳ имон оварда буданд.

⁸Ба Амплиёс, ки дар Худованд дӯсти азизи ман аст, салом гӯед.

⁹Ҳамчунин, ба Урбонус, ки дар хизмати Масеҳ ҳамкори мост ва ба дӯсти азизам — Истохис салом расонед.

¹⁰Ба Апиллис, ки ба Масеҳ вафодор буданаширо исбот кардааст, салом расонед.

Ба тамоми хонаводаи Аристоклус салом гӯед.

¹¹Ба ҳамватанам — Хиродион салом гӯед.

Инчунин, ба онҳое, ки дар хонаводаи Наркисус ба Худованд имон доранд, салом расонед.

¹²Ба Трифайно ва Трифусо, ки барои Худованд фаъолона хизмат мекунанд ва ба Парсиси азиз, ки барои Худованд хеле меҳнат кардааст, салом расонед.

¹³Ба Руфус, ки интиҳобшудаи Худованд аст ва ба модараш, ки ҳамчунин модари ман шудааст, салом гӯед.

¹⁴Ҳамчунин ба Асинкритус, Флигун, Хермос, Патрубос, Хермис ва ба дигар бародарону хоҳароне, ки бо онҳо хастанд, салом расонед.

¹⁵Ба Филулугус ва Юлиё, Нириёсу хоҳараш ва Улимпос ва инчунин ба тамоми имондороне, ки ҳамроҳи онҳоянд, салом гӯед.

¹⁶Якдигарро ба оғӯш гирифта, салом гӯед. Ҳамаи ҷамоатҳои Масеҳ ба шумо салом мегӯянд.

Насихатҳои охирини Павлус

¹⁷ Бародарону хоҳарон, хоҳиш мекунам, ки шумо аз он нафароне, ки дар байнатон ҷудой меандозанд ва одамонро аз роҳи имон мезананд, эҳтиёт шавед ва аз онҳо дурӣ ҷӯед. Онҳо бо чунин рафторашон бар зидди таълимоти гирифтаатон мебароянд. ¹⁸ Ин одамон на ба Худованди мо — Масех, балки ба ҳавасҳои бади худ хизмат мекунанд. Онҳо хушомадгӯӣ карда бо суханҳои зебову ширин одамони содадилро фиреб медиҳанд. ¹⁹ Аммо вафодории шумо ба ҳама маълум аст ва ман аз ин хеле хурсанд ҳастам. Орзу дорам, ки шумо дар некӣ қардан хирадманд бошед ва дар бадӣ қардан сода бошед. ²⁰ Худо ки сарчашмаи сулҳу осоиштагӣ аст, ба зудӣ шайтонро дар зери пойҳои шумо шикаст медиҳад. Файзу меҳрубонии Худовандамон Исо бо шумо бод!

²¹ Ба шумо ҳамкорам — Тимотиюс ва ҳамватанонам — Лукюс, Ёсун ва Сӯсипатрус салом мегӯянд.

²² Ман — Тартиюс низ, ки ин номаро аз забони Павлус навишта истодаам, ҳамчун яке аз пайравони Худованд ба шумо салом мефиристам.

²³ Инчунин, Фоюс ба шумо салом мефиристад. Ӯ маро ба хонааш қабул карда, меҳмондорӣ менамояд ва тамоми ҷамоати имондорон низ дар хонаи ӯ ҷамъ мешаванд.

Ҳазинадори шахр — Арастус ва бародари мо — Квартус низ ба шумо салом мегӯянд.

²⁴ Бигзор файзу меҳрубонии Худовандамон Исои Масех бо ҳамаи шумо бошад! Омин.

НОМАИ ЯКУМ БА ҚУРИНТИЁН

Пешгуфтор

Исои Масех Павлусро, ки муаллифи ин нома аст, тақрибан соли 50-уми пас аз милод ба шаҳри Қуринтус фиристода буд. Дар он замон Қуринтус шаҳри калони юнонӣ дар зери итоати шоханшоҳи Рум буд ва ба он ҷо савдогарон аз дигар давлатҳо барои хариду фурӯш меоманд. Дар он шаҳр пайравони динҳои гуногун зиндагӣ мекарданд. Павлус ба Қуринтус омада, мардумро таълим меод, ки Исо чӣ гуна вафот кард, чӣ гуна ғуронида шуд ва чӣ гуна Ў аз мурдагон зинда гардид ва ҳамин тавр ҳозир Ў моро аз гуноҳоямон начот дода, бо Худо оштии дода метавонад.

Онҳое ки хушхабари Масехро қабул карданд, аз динҳои гуногун, баъзеашон яҳудӣ, вале бисёрашон бутпараст буданд. Павлус ба онҳо таълим меод, ки чӣ гуна Худои ҳақиқиро бояд парастид намуд ва чӣ гуна ҳамчун ҷамоати имондорон барои дуо, омӯзиши Навиштаҷоти муқаддас ва рӯҳбаландкунии якдигар бояд ҷамъ шаванд. Ў дар он ҷо якуним сол истод, баъд он шаҳрро тарк карда, сафарашро давом дод.

Ин мактуб дар бораи он аст, ки чӣ гуна масъалаҳои душворро бояд ҳал намуд. Одамон ба Павлус хабар дода буданд, ки дар байни имондорони шаҳри Қуринтус ҷудоандозӣ ва дигар масъалаҳо пайдо шудааст. Барои ҳамин ӯ ин мактубро навишт, то ба саволҳои онҳо ҷавоб диҳад ва дар ҳалли мушкилиҳояшон

ёрӣ расонад. Ў ба онҳо таълим медиҳад, ки чӣ гуна дар масъалаи гуноҳи ҷинсӣ, хӯроки ба бутҳо тақдимшуда ва дигар саволҳое, ки ба ҷамъомади парастии дахл доранд, ҳамчун имондор бояд фикр ва рафтор кунанд.

Ин мактуб ба хонандагони имрӯза ҳам дахл дорад. Он ба мо дар ҷамоати имондорон роҳҳои ҳалли масъалаҳоро меомӯзонад, ки чӣ гуна бо гунаҳкорони ҷамоат, ки тавба кардан намехоҳанд, рафтор кунем, чӣ тавр гуногунфикриро бояд ҳал намоем ва ба фарҳанги гирду атрофамон чӣ хел муносибат кунем.

Саломи Павлус

1 ¹⁻²Салом ба ҷамоати имондорони шаҳри Қуринтус, яъне ба шумо, ки бо Исои Масеҳ муттаҳид гардида, пок шудаед! Худо шумо ва ҳамаи онҳоеро, ки дар ҳама ҷо ба Исои Масеҳ дуо мекунанд, ҳамчун халқи Худо интиҳоб кардааст. Исои Масеҳ Худованди мову онҳо мебошад. Ман, Павлус, ки бо хости Худо фиристодаи Исои Масеҳ интиҳоб шудаам ва бародари мо Сӯстинис ³файзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагии Худо Падари мо ва Худованд Исои Масеҳро бар шумо хоҳонем.

Миннатдории Павлус ба Худо

⁴Ман ҳамеша Худоямро барои шумо, ки ба воситаи Исои Масеҳ бароятон файзу меҳрубонӣ додааст, шукр мегӯям. ⁵Чунки Худо шуморо дар ягонагӣ бо Масеҳ ҳаматарафа, ҳам дар ҳар сухану ҳам дар ҳар дониш сарватманд гардондааст, ⁶то ки шаҳодати мо дар бораи Масеҳ дар байни шумо мустаҳкам шавад. ⁷Ва дар ҳоле ки шумо бозгашти Худовандамон Исои Масеҳро интизор ҳастед, ба шумо аз тарафи Рӯҳи Худо ҳар намуди қобилият ато шудааст. ⁸Худо шуморо то охир устувор нигоҳ медорад, то ки дар рӯзи бозгашти Худовандамон Исои Масеҳ беайб бошед. ⁹Вафодор аст Худое, ки шуморо барои муносибат доштан бо Писари Худ Худованди мо Исои Масеҳ даъват намудааст.

Чудоиандозӣ дар ҷамоат

¹⁰ Бародарону хоҳарон, аз шумо илтиҷо мекунам, ки ҷамаатон ба номи Худовандамон Исои Масеҳ бо якдигар якдил ва ҳамфикр ва дар як мақсад муттаҳид бошед. Дар байнатон ба чудоиандозӣ роҳ надихед.

¹¹ Инро барои он ба шумо мегӯям, ки ман аз хонаводаи хоҳар Хлӯй огоҳ шудам, ки шумо дар байни худ чанҷолу муноқиша мекунед. ¹² Ман дар назар дорам, ки шумо худро ба гурӯҳҳо тақсим карда, аз пайи роҳбарони гуногун меравед. Яке «Ман пайрави Павлус», дигаре «Ман пайрави Апуллус», нафаре «Ман пайрави Петрус» ва касе «Ман пайрави Масеҳ ҳастам» мегуфтааст. ¹³ Ба ҷойи он ки ҷамаатон аз пайи Масеҳ равед, худро ба гурӯҳҳо тақсим карда байни худ баҳс мекунед. Оё ман ба хотири шумо ба салиб мехкӯб шудам?! Не, Масеҳ ба хотири шумо ба салиб мехкӯб шуд. Ё шумо ба номи ман таъмид гирифтед?! Албатта не! Ҳамаи шумо ба номи Исои Масеҳ таъмид гирифта, пайрави Ӯ шудед! ¹⁴ Шукри Худо, ки ман ғайр аз Криспус ва Фоюс ягон нафари шуморо таъмид надодам. ¹⁵ Барои хамин касе гуфта наметавонад, ки ман ӯро ба номи худам таъмид дода, пайрави худ гардондам. ¹⁶ Ҳа, ман боз Истефанусро бо аҳли оилааш таъмид дода будам. Дар ёд надорам, ки дигар касеро таъмид дода бошам. ¹⁷ Кори асосии ман таъмид додан нест, Масеҳ маро барои хушхабарро эълон кардан фиристодааст. Аммо хушхабарро набояд бо хикмату дониши инсонӣ эълон кард, вагарна марги Исои Масеҳ дар салиб қудраташро гум мекунад.

Ҳикмати Худо

¹⁸ Барои нобудшавандагон паёми ба салиб мехкӯб шудани Масеҳ беақлӣ менамояд. Вале барои мо, ки дар роҳи наҷот ҳастем, ин хабар қуввати Худост. ¹⁹ Зеро дар навиштаҷот омадааст: «Хиради хирадмандонро нобуд ва дониши донишмандонро рад мекунам».*

* 1:19 Ишаё 29:14

²⁰ Кучост хирадманд?! Кучост устои шарият?! Кучост баҳсқунандаи ин замона? Магар Худо беақлӣ будани ҳикмату дониши ин ҷаҳонро нишон наодоаст?! ²¹ Худо хирадмандона қарор кард, ки ҷаҳон бо хиради худ ҳаргиз Ёро нахоҳад шинохт. Ё чунин писандид, ки ба воситаи эълон қардани хушҳабаре, ки ҷаҳон онро аблаҳӣ мешуморад, имондоронро начот диҳад. ²² Зеро ҳангоме ки яҳудиён барои исбот муъҷиза меҷӯяндю юниён хирад, ²³ мо Таъиншудаи Худо, яъне Масеҳро, ки ба салиб меҳкӯб шуда буд, эълон мекунем. Ин барои яҳудиён васваса ва барои ғайрияҳудиён беҳирадӣ аст. ²⁴ Вале барои қасоне, ки Худо онҳоро даъват қардааст, чи яҳудию чи юнонӣ, Масеҳ қувват ва ҳикмати Худо аст. ²⁵ Зеро беҳирадии Худо аз ҳикмату дониши одамизод болотар аст ва сустии Худо аз қуввати одамизод боқувватар аст!

²⁶ Бародарону хоҳарон, ба ёд оред, ки ҳангоме ки Худо шуморо даъват кард, чӣ гуна будед. Оё аз нигоҳи ин ҷаҳон дар байнатон хирадмандону боқудратон ва ашрофзодагон бисёр буданд?! ²⁷ Лекин Худо беҳирадони ҷаҳонро интиҳоб намуд, то ки хирадмандонро беобрӯ кунад ва нотавонони ҷаҳонро интиҳоб намуд, то ки боқувватонро шарманда кунад. ²⁸ Ё одамони беқудрату назарногирро интиҳоб намуд, то ки ҳеҷ чиз будани одамони боқудратро нишон диҳад. ²⁹ Барои ҳамин ҳеҷ қас дар пеши Худо фаҳр қарда наметавонад. ³⁰ Худо шуморо бо Исои Масеҳ муттаҳид намуда, ба воситаи Ё ба мо хиради Худро дод. Инчунин, ба воситаи Масеҳ Худо моро ростқор қардонда, ҳалқи Худ қард ва аз гуноҳ озод намуд. ³¹ Бинобар ин, чи хеле ки навиштаҷот меғӯяд, агар фаҳр қардан хоҳед, аз Худованд фаҳр қунед.*

Дар бораи Масеҳи меҳкӯбшуда

2 ¹ Бародарону хоҳарон, ман ба пеши шумо барои эълон қардани шаҳодат дар бораи Худо омадам. Лекин онро бе

* 1:31 Ирмиё 9:24

калимаҳои адабӣ ва хиради инсонӣ гуфтам, ²чунки ман қарор додам, ки ба шумо танҳо дар бораи Исои Масеҳ ва марги Ҷ дар салиб сухан мегӯям. ³Барои ҳамин дар наздатон сушт ва дар тарсу ларзи бузурге будам. ⁴Суханону паёмамро бо суханони зебо ва ҳикмату дониши инсонӣ таълим намедодам, балки бо қуввати Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо онро ба шумо расондам. ⁵То ки бо ин тарз имони шумо на ба андешаҳои одамӣ, балки ба қуввати Худо таъя кунад.

Ҳикмати Худо

⁶Вале мо барои имондорони баркамол хирадро эълон мекунем, лекин мо ҳикмату дониши ин ҷаҳон ё хиради ҳукмронони ин ҷаҳонро, ки нобуд мешаванд, таълим намедихем. ⁷Хираде, ки мо эълон мекунем, нақшаи хирадмандонаи Худост. Пеш аз офариниши олам Ҷ қарор дода буд, ки нақшааш барои манфиати мо аст, аммо онро пинҳон кард. ⁸Лекин ҳукмронони ин замон ин нақшаи хирадмандонаи Худоро намедонистанд, чунки агар медонистанд, Худованди бузургро ба салиб мехкӯб карда намекушанд. ⁹Чунон ки дар навиштаҷот омадааст:

«Он чиро, ки Худо барои онҳое ки Ҷро дӯст медоранд,
муҳайё кардааст,
чашме надида, гӯше нашунида
ва дар борааш фикре ба дили одамизод наомадааст».*

¹⁰Аммо ин хирадро Худо ба воситаи Рӯҳаш ба мо ошкор кардааст. Зеро Рӯҳи Худо аз тамоми чиз, ҳатто аз андешаҳои Худо огоҳ аст. ¹¹Андешаҳои шахсро ғайр аз рӯҳаш, ки дар ӯст, касе намедонад. Андешаҳои Худоро низ танҳо Рӯҳи Худо медонад. ¹²Мо на рӯҳи ин ҷаҳон, балки Рӯҳи Худоро қабул кардаем, то ҳар он чиро ки Худо ба мо ато додааст, бидонем.

¹³Суханонамонро на бо калимаҳое, ки ҳикмату дониши инсонӣ ба мо ёд додааст, балки бо калимаҳое, ки Рӯҳи Худо ба

* 2:9 Ишаъё 64:4

мо ёд додааст, мегӯем. Ҳамин тавр чизҳои рӯхониро ба одамони рӯхонӣ мефаҳмонем. ¹⁴Касе ки рӯхонӣ нест, аз Рӯҳи Худо ҳақиқатро қабул намекунад. Ин барояш беақлӣ аст, чунки ӯ қобилияти фаҳмидани онро надорад. Онро фақат бо ёрии Рӯҳ фаҳмидан мумкин аст. ¹⁵Аммо шахсе ки Рӯҳулқудс дорад, рӯхонӣ аст ва ба ҳама чиз баҳо дода метавонад, лекин дигарон ба ӯ баҳо дода наметавонанд. ¹⁶Зеро дар навиштаҷот омадааст: «Ҳеч кас андешаҳои Худовандро фаҳмида наметавонад ва ҳам ба Ӯ маслиҳат дода наметавонад*».

Азбаски мо бо Масеҳ ҳамфикр шудем, андешаҳои ӯро мефаҳмем.

Ман ва Апуллус — хизматгори Масеҳ

З¹ Ман ба шумо ҳамчун одамони рӯхонӣ, яъне ҳамчун одамоне, ки Рӯҳулқудс роҳнамоӣ мекунад, сухан гуфта натавонистам. Баръакс ман ба шумо ҳамчун одамони ҷаҳонӣ гап задам, ки гӯё шумо кӯдакони навзод дар Масеҳ бошед. ²Ба шумо на хӯроки саҳт, яъне паёми пурраи Худо, балки танҳо шир дода тавонистам. Зеро шумо барои хӯроки саҳт тайёр набудед ва то ҳол тайёр нестед. ³Шумо то ҳол ҷаҳонӣ ҳастед. Ҳасаду ҷанҷоле, ки дар байнатон ҳаст, нишон медиҳад, ки шумо нафсонӣ ҳастед ва мисли одамони ин ҷаҳон рафтор мекунед. ⁴Агар яке «Ман пайрави Павлус ҳастам», дигаре «Ман пайрави Апуллус ҳастам» гӯяд, шумо аз одамони ин дунё чӣ фарқ доред? ⁵Охир ҳуди Апуллус кист? Павлус кист? Мо фақат хизматгори Худо ҳастем, ки шумо ба воситаи он ба Масеҳ имон овардед ва ҳар кас вазифаеро, ки Худованд ба вай супорида буд, иҷро намуд. ⁶Шумо киштзори Худо ҳастед, ки ман дар он тухм коридам, Апуллус онро об дод, вале Худо онро сабзонид! ⁷Бинобар ин на корандаву обдиҳанда, балки Худо муҳим аст, ки тухмро месабзонад. ⁸Коранда ва обдиҳанда як мақсад доранд ва ҳар якеашон мувофиқи меҳнати худ аз Ху-

* 2:16 Ишаё 40:13

до мукофот мегиранд. ⁹ Мо ҳамкорои Худо ҳастем ва шумо киштзори Ӯ ҳастед.

Ҳамчунин шумо иморате ҳастед, ки Худо онро месозад. ¹⁰ Ӯ хеле ки бинокори хирадманд пеш аз сохтани иморат таҳкурси мегузорад, ман низ бо ғайзу меҳрубонии Худо аввалин шуда, дар бораи Масеҳ хушхабарро ба шумо расонда, таҳкурси гузоштам. Ӯ хеле ки бинокорони дигар дар болои таҳкурси иморат месозанд, пас аз ман муаллимони дигар омада, шуморо таълим дода истодаанд. Аммо онҳо кореро, ки ман саркардам, боэҳтиёт бояд давом диҳанд. ¹¹ Чунки ҳеч кас ба ғайр аз таҳкурсии гузошташуда, ки он Исои Масеҳ аст, таҳкурсии дигаре гузошта наметавонад. ¹² Шахс метавонад бар рӯи ин таҳкурси аз тиллову нуқра, сангҳои қиматбаҳо, ҷӯб ва аз хасу хошок хона созад. ¹³ Вале дар рӯзи қиёмат Худо кори ҳар касро бо оташ месанҷад, чунки оташ сифати кори ҳар касро нишон медиҳад. ¹⁴ Агар он чи бинокор дар болои таҳкурси сохтааст, ба оташ тоб оварад, ӯ мукофот мегирад. ¹⁵ Агар дар оташ сӯхта нобуд шавад, бинокор аз мукофот маҳрум мешавад. Вале ҳудаш мисли шахсе, ки гӯё аз даруни оташ бароварда шуда бошад, наҷот меёбад.

¹⁶ Дар гузашта Худо дар макони муқаддасаш, яъне дар маъбад ҳузур дошт. Ҳоло бошад, донед, ки шумо маъбади Худо ҳастеду Рӯҳаш дар байни шумо зиндагӣ мекунад. ¹⁷ Агар касе маъбади Худоро нобуд кунад, Худо ӯро низ нобуд месозад. Чунки маъбад танҳо ба Худо тааллуқ дорад ва ҳамон маъбад шумо ҳастед.

¹⁸ Ҳеч кас ҳудашро фиреб надихад! Агар касе аз байни шумо худро дар ин дунё хирадманд ҳисоб кунад, бигзор дар назари ин ҷаҳон нодон тобад, то ки дар назари Худо хирадманд гардад. ¹⁹ Чунки ҳикмату дониши инсонӣ дар назари Худо нодонист. Дар навиштаҷот омадааст, ки «Худо ҳақимонро ба доми макри ҳудашон меафтанад»*. ²⁰ Ҳамчунин, навишта шудааст:

«Худованд андешаҳои хирадмандонро медонад.

* 3:19 Айюб 5:13

Ў медонад, ки он ҳечу пуч аст».*

²¹Хулоса, аз ягон одам, ки пайраваш ҳастед, фахр нақунед.
²²Ҳам Павлус, ҳам Апуллуc ва ҳам Петрус аз они шумо ҳастанд.
 Ҳама чиз ба шумо тааллуқ дорад. Ин ҷаҳон, марғу зиндагӣ,
 ҳозираву оянда низ аз они шумост. ²³Шумо бошед аз они Масеҳ
 ҳастед ва Масеҳ аз они Худост.

Муносибати Павлус ба қуринтиён

4 ¹Моро ҳамчун хизматгорони Масеҳ, ки вазифаи эълон
 кардани сирҳои Худо ба мо супурда шудааст, ҳисоб қу-
 нед. ²Аз мо, хизматгорон, талаб карда мешавад, ки вафодор
 бошем. ³Ман парво надорам, ки шумо ё одамони дигар маро
 чӣ гуна баҳо медиҳед. Худи ман ҳам худро баҳо намедиҳам.
⁴Вичдонам пок бошад ҳам, ин маънои он надорад, ки Худо-
 ванд маро бегуноҳ меҳисобад. Чунки ман ба Ў бояд ҷавоб
 диҳам.

⁵Аз ин рӯ, то вақти муайяншуда, яъне то бозгашти Худованд
 Исо касеро ҳукм нақунед. Ў чизҷоеро, ки дар торикӣ пинҳон
 шудаанд, аён мекунад ва нияти дилхоро ошкор месозад. Он
 гоҳ ҳар шахс аз ҷониби Худо сазовори таъриф мешавад.

⁶Ин гапхоро ман дар бораи ҳудаму Апуллуc барои ғоидаи
 шумо бародарону хоҳарон, меғӯям, то аз мо ёд гиред, ки «Аз
 он чи навишта шудааст, набояд берун баромад». Он гоҳ яке-
 ро аз дигаре болотар намегузored. ⁷Дар ҳақиқат, кӣ шуморо
 аз дигарон боло гузоштааст? Шумо чӣ доред, ки онро аз Худо
 нагирифтаед? Агар аз Худо гирифта бошед, барои чӣ фахр ме-
 қунед, ки гӯё нагирифта бошед?!

⁸Шумо аллақай сер шудаед, сарватманд шудаед, бе мо
 ҳукмронӣ меқунед. О кошки шумо дар ҳақиқат подшоҳӣ ме-
 қардеду мо ҳам ҳамроҳатон ҳукмронӣ меқардем. ⁹Фикр ме-
 қунам, ки Худо мо фиристодагонро мисли шахсони ба марғ

* 3:20 Забур 93:11

ҳукмшуда дар қатори охир чой кардааст. Мо барои тамоми ҷаҳон, ба одамону ғариштаҳо сахнаи тамошо шудаем.

¹⁰ Мо дар назари шумо ба хотири Масеҳ беақл, вале шумо ҳамчун пайравони Масеҳ оқил ҳастед. Мо нотавон, аммо шумо тавоно ҳастед, шумо обрӯманд, вале мо беобрӯ ҳастем. ¹¹ Мо то ҳол гушнаву ташна ва чандапӯш мегардем. Моро лату кӯб мекунанд, хонаву дар надорем. ¹² Арақи ҷабин рехта бо дастони худ нони хӯрданӣ меёбем. Моро дашном медиҳанд, вале мо онҳоро дуои нек медиҳем. Моро азоб медиҳанд, вале мо тоқат мекунем. ¹³ Моро тухмат мекунанд, вале мо бо некӣ ҷавоб медиҳем. Ба мо то имрӯз ба мисли партови ҷаҳон, яъне партови одамон муносибат мекунанд.

Насихати падарона

¹⁴ Ман на барои шарм дорондани шумо, балки барои ислоҳ кардани шумо — фарзандони азизам менависам. ¹⁵ Дар Масеҳ ҳазорҳо роҳнамо шуморо таълим диҳанд ҳам, танҳо як падар доред. Аз он ки ман ба шумо хушхабарро овардам, ман бароятон дар Исои Масеҳ падар шудам. ¹⁶ Илтимос мекунам, аз ман ибрат гиред! ¹⁷ Аз он ки ман дар шаҳри шумо нестам, ман писархонди дӯстдоштаам Тимотиюсро ба наздатон фиристодам. Ё ба Худованд вафодор асту ба шумо хотиррасон мекунад, ки ман мувофиқи таълимоте, ки дар ҳар ҷамоати имондорон медиҳам, чӣ гуна Масеҳро пайравӣ мекунам.

¹⁸ Баъзеҳо бо гумони он ки ман ба наздатон намеоям, ҳавобаланд шудаанд. ¹⁹ Лекин агар Худованд хоҳад, ба наздикӣ ба пешатон омада мебинам, ки оё одамони ҳавобаланд дар ҳақиқат қуввати Худоро доранд ё фаҳри онҳо танҳо дар гап аст. ²⁰ Зеро Подшоҳии Худо на дар суҳан, балки дар қувват аст. ²¹ Қадамаш ба шумо маъқул аст? Оё меҳоҳед, ки ба наздатон омада, шуморо барои тағйир надодани рафторатон бо химча ҷазо диҳам? Ё ба шумо барои иҷро кардани гуфтаҳоям ба шумо муҳаббату нармдилӣ нишон диҳам?

Гуноҳи чинсӣ дар ҷамоати имондорон

5 ¹Овозае ба гӯшам расид, ки аз байни шумо як шахс бо зани падараш хуфтуҳоб мекардааст. Ҳатто онҳое ки Худоро тамоман намешиносанд, чунин гуноҳ намекунанд! ²Шумо гуноҳи ӯро медонед, вале манманӣ мекунед. Бехтар нест, ки ба ҷойи ин андӯхгин шуда, ҳамон одамро аз ҷамоататон пеш кунед?!

³Ман аз шумо ҷисман дур бошам ҳам, рӯҳан ҳамроҳатон ҳастам. Ман гӯё бо шумо хузур дошта бошам, аллакай ин шахсро ҳукм намудам. ⁴Вақте ки ба номи Худовандамон Исо ҷамъ мешавед ва ман рӯҳан бо қудрати Худованди мо Исо бо шумо мебошам, ⁵он шахсро аз ҳимояи ҷамоат маҳрум намуда, ба ихтиёри шайтон супоред. Аз азобе, ки ӯ дар дасти шайтон мебинад, ӯ гуноҳҳои ҷисмашро тарк карда, дар рӯзи бозгашти Худованд наҷот меёбад.

⁶Дар ин маврид манманӣ карданатон хуб нест! Наход надонед, ки ин гуноҳ ба монанди ҳамиртуруши каме аст, ки тамоми ҳамирро турш мекунад?! ⁷Пас ин ҳамиртурушро аз миёни худ берун кунед, то ки хаамири нав бошед. Шумо дар асл ҳамон нони беҳамиртуруш ҳастед! Зеро барраи иди Начот, яъне Масеҳ аллакай ба қурбонӣ оварда шудааст. ⁸Биёед иди Начотро на бо ҳамиртуруши кӯҳнаи кина ва бадӣ, балки бо фатири самимияту ростӣ пешвоз мегирем.

⁹Ман дар мактубам навишта будам, ки бо гунаҳкории чинсӣ муносибат накунед, лекин шумо онро нодуруст фаҳмидед. ¹⁰Шумо фикр кардед, ки ман тамоми гунаҳкории чинсиро дар назар доштам. Лекин ман беимонони ин ҷаҳонро, ки гунаҳкори чинсию ҷашмгурусна ва ғоратгару бутпараст ҳастанд, дар назар надоштам. Вагарна бояд ин ҷаҳонро тарк мекардед. ¹¹Ман гуфтани будам, ки бо қасе ки худро имондор мегираду лекин дар асл ё гунаҳкори чинсӣ ё ҷашмгурусна ё бутпараст аст ё тухматгар ва ё майпараст ё ғоратгар аст, муносибат накунед. Бо чунин шахс ҳатто ҳамтабақ нашавед.

¹² Беимононро ҳукм кардан вазифаи ман нест! Лекин имондорони чамоатро, ки гуноҳ мекунанд, ҳукм кардан вазифаи шумост. ¹³Худо дар навиштаҷот мегӯяд: «Бадкорро аз байнатон ронед!»* Ба одамони аз чамоат берун бошад, Худо ҳукм мекунад.

Даъво дар байни имондорон

Б¹ Ҳар гоҳ ки яке аз шумо ба дигаре даъво дорад, чӣ гуна барои ҳалли масъала на ба назди халқи Худо, балки ба назди беимонон меравад?! ² Ё шумо намедонед, ки рӯзе халқи Худо ҷаҳонро доварӣ мекунад?! Агар шумо ҷаҳонро доварӣ кунед, навод масъалаҳои хурдро ҳал карда натавонед?! ³ Магар шумо намедонед, ки мо ҳатто қорҳои фариштаҳоро доварӣ хоҳем кард?! Ин тавр ки бошад, магар мо мушкилиҳои хурдро худамон ҳал карда наметавонем?! ⁴ Агар масъалаҳои одӣ пайдо шаванд, чаро онро назди одамоне меоред, ки ба ҷамоати имондорон тааллуқ надоранд?! ⁵ Ман инро барои шарманда шудани шумо мегӯям. Наход дар байни шумо як хирадманд ёфт нашавад, ки баҳси байни имондоронро бартараф кунад?! ⁶ Лекин баръакс, имондор бо имондор баҳс мекунаду шахси беимон онро бартараф менамояд!

⁷ Ҳамин дар байни худ даъво доштан аллақай як шикаст аст. Беҳтар аст, ки ранчида ё ғоратшуда бошед. ⁸ Вале худ шумо бародару хоҳаронатонро меранҷонед ва онҳоро ғорат мекунад!

⁹ Худо ба бадкорон ҳеч гоҳ имкон намедихад, ки ҳамроҳаш ҳукмронӣ кунанд. Худро фирефта накунад! Ба гунаҳкорони чинсию бутпарастон, занону шавҳарони зинокор ва ҳамчинсгароёну бачабозон, ¹⁰ дуздону чашмгуруснагон, майпарастону тухматгарон ва ё фиребгарон Подшоҳии Худо насиб намегардад. ¹¹ Баъзеи шумо низ дар гузашта чунин гунаҳкор будед. Лекин акнун шумо аз гуноҳатон шуста шудед ва ба Худо бахшида шудед. Инчунин, бо номи Худованд Исои Масех ва қуввати Рӯҳи Худоямон сафед шудед.

* ^{5:13} Тақрори Шариат 13:5; 17:7; 19:19; 22:24; 24:7

Аз гуноҳҳои чинсӣ дур шавед

¹²Шумо мегӯед: «Ҳама қор барои ман раво аст!» Лекин на ҳама чиз фоиданок аст! Боз мегӯед: «Ҳама қор барои ман мумкин аст!» Аммо ман ба шумо мегӯям, ки ҳеч чиз набояд моро ғулом гардонад! ¹³Шумо мегӯед, ки «Ғизо барои шикам аст ва шикам барои ғизо аст!» Аммо Худо ҳар дуяшро набуд мекунад. Бадан набояд барои гуноҳҳои чинсӣ, балки барои ба Худованд хизмат кардан истифода бурда шавад ва Худованд баданро нигоҳ мекунад. ¹⁴Худо, чи хеле ки Худованд Исои Масеҳро бо қуввати Худ зинда кард, моро ҳам зинда хоҳад кард.

¹⁵Магар шумо намедонед, ки бадани шумо ба Масеҳ тааллуқ дорад?! Оё мумкин аст, ки ман он чи ки аз он Масеҳ аст, гирифта, бо бадани фоҳиша якҷоя созам?! Ҳаргиз! ¹⁶Оё шумо намедонед, ки агар касе бо фоҳиша якҷоя шавад, бо ӯ як ҷону тан мешавад? Дар ин бора дар навиштаҷоти Худо омадааст: «Ду кас як тан мешаванд»*. ¹⁷Аммо ҳар кӣ бо Худованд пайванд шавад, рӯҳан бо Ӯ як мешавад.

¹⁸Аз гуноҳи чинсӣ гурезед! Ҳар гуноҳи дигаре ки одам мекунад, бар зидди баданаш нест. Лекин гунаҳкории чинсӣ бар зидди бадани худ гуноҳ мекунад.

¹⁹Магар намедонед, ки бадани шумо макони муқаддас, яъне маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар вучудатон зиндагӣ мекунад?! Магар намедонед, ки Рӯҳулқудсро ба шумо Худо ато кардааст? Шумо ба худ тааллуқ надоред, ²⁰чунки Ӯ шуморо бо нархи гарон харидааст. Барои хамин бадани худро барои бузург доштани номи Худо истифода баред.

Дар бораи никоҳ

7 ¹Шумо қуринтиён ба ман дар мактуби пешинаатон навишта будед, ки зан нагирифтани мард бехтар аст. ²Лекин барои пешгири кардани гуноҳи чинсӣ бехтар аст, ки ҳар мард зани

* 6:16 Ибтидо 2:24

худ ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад. ³ Бигзор шавҳар нисбат ба занаш ва зан нисбат ба шавҳараш вазифаҳои заносўйиро иҷро кунад. ⁴ Зан бар бадани худ ихтиёрдор нест, зеро он аз онҳо шавҳар аст. Шавҳар низ бар бадани худ ихтиёрдор нест, зеро он аз онҳо зан аст. ⁵ Ба ғайр аз он ки бо ризогии тарафайн барои дуову рӯза вақт сарф мекунед, дар ҳолатҳои дигар аз якдигар дурӣ наҷӯед. Сипас аз нав якҷоя шавед, вагарна шайтон ба сабаби худдорӣ карда натавоништанатон шуморо ба гуноҳи чинсӣ мебарад.

⁶ Дар ин бора ман на фармон, балки маслиҳат медиҳам. ⁷ Мехостам, ки ҳамаи одамон ба мисли ман дар ҳаёт атои мучаррад мондан дошта бошанд. Лекин Худо ба ҳар кас қобилият ва атоҳои гуногун додааст. ⁸ Ман ба шахсони мучаррад ва безаванон маслиҳат медиҳам, ки беҳтар аст издивоҷ накунад ва мисли ман бимонанд. ⁹ Вале агар тоқат карда натавонанд, бигзор оиладор шаванд. Зан гирифтани беҳтар аст аз он ки ба ҳавасҳои алоқаи чинсӣ гирифтани беҳтар шаванд.

¹⁰ Ба одамони оиладор на ман, балки Худованд фармон медиҳад, ки зан аз шавҳараш набояд ҷудо шавад. ¹¹ Агар зан аз шавҳараш ҷудо шавад, бигзор дигар издивоҷ накунад ё бо шавҳараш оштанӣ шавад. Мард ҳам набояд аз занаш ҷудо шавад.

¹² Ба дигарон бошад, на Худованд, балки ман мегӯям, ки агар марди имондоршуда зани беимон дошта бошад он зан ба зиндагӣ бо шавҳараш розӣ бошад, мард набояд занашро талок диҳад. ¹³ Ҳамчунин, агар зани имондоршуда шавҳари беимон дошта бошад он мард ба зиндагӣ бо занаш розӣ бошад, зан набояд шавҳарашро тарк кунад. ¹⁴ Зеро шавҳари беимон ба воситаи зани имондораш ва зани беимон ба воситаи шавҳари имондораш пок мегардад. Дар чунин ҳолат кӯдаконтон пок ҳастанд, вагарна онҳо нопок мебуданд. ¹⁵ Вале агар ҳамсари беимон ҷудо шудан хоҳад, бигзор ҷудо шавад. Дар чунин вазъият ҳамсари имондор мачбур нест, ки бо ҳамсари беимон зиндагиро давом диҳад. Худо моро ба осоиштагӣ даъват кардааст. ¹⁶ Эҳ зани имондор! Эҳ марди имондор! Кӣ медонад,

ки агар ҳамроҳи ҳамсари беимон зиндагӣ кардан гиред, ўро наҷот дода метавонед.

Дар ҳамон ҳолате ки даъват шуда будед, боқӣ монед

¹⁷ Ба ҳар ҳол ҳар якеатон мувофиқи ҳаёте, ки Худованд додааст, зиндагӣ кунед ва дар ҳамон ҳолате ки Худо шуморо даъват кардааст, бимонед. Ман ба ҳама ҷамоатҳои имондорон чунин фармон медиҳам. ¹⁸ Агар касе хатнашуда бошад, хатнашуда боқӣ монад ва агар хатнанашуда бошад, хатна накунад. ¹⁹ Байни хатнашуда ва хатнанашуда фарқ нест. Муҳим он аст, ки шахс фармонҳои Худо роиё кунад.

²⁰ Бигзор ҳар кас дар ҳамон ҳолате, ки Худо ўро даъват карда буд, боқӣ монад. ²¹ Агар хангоми ғулом буданатон Худо шуморо даъват карда бошад, ки ба Масеҳ имон биёред, андӯхгин нашавед. Лекин агар имконияти озод шудан бошад, онро истифода баред. ²² Зеро ғулومه, ки Худованд ўро даъват кардааст, барои Худованд озод аст. Инчунин, шахси озоди даъватшуда ғуломи Масеҳ аст. ²³ Худо шуморо бо нархи гарон харидааст, барои ҳамин ғуломи одамон нашавед. ²⁴ Бародарону хоҳарон, дар ҳамон ҳолате ки Худо шуморо даъват карда буд, боқӣ монед.

Дар бораи мучаррадон ва бевазанон

²⁵ Дар бораи духтарон аз Худованд ягон фармон надорам. Лекин меҳоҳам, ки андешаи худамро гӯям. Аз он ки Худованд ба ман раҳм карда, маро фиристода таъйин кард, ба ман бовар кардан мумкин аст. ²⁶ Фикр мекунам, ки дар ин замони душвор бехтар аст ҳар кас дар ҳамон ҳолаташ бимонад. ²⁷ Яъне агар оиладор бошед, чудо нашавед. Агар безан бошед, зан нагиред. ²⁸ Лекин агар зан гиред ҳам, гуноҳ намекунад. Инчунин, агар духтаре ба шавҳар барояд, гуноҳ намекунад. Азбаски дар ҳаёти занушавҳарӣ азобҳо зиёданд, ман раҳми шуморо меҳӯрам.

²⁹ Бародарону хоҳарон, ман гуфтаниам, охирзамон наздик асту вақт кам мондааст, барои ҳамин фарқ надорад, ки шахс оиладор ҳаст ё не. ³⁰ Инчунин, фарқ надорад, ки шахс гиря

мекунад ё хушхोलӣ мекунад, харид мекунад ё хариде намекунад. ³¹Касе, ки бо корҳои дунявӣ машғул аст, набояд саргарми кор шавад, балки ба корҳои Худованд аҳамияти калон диҳад, зеро ин дунё гузарон аст.

³²Ман мецоҳам, ки шумо аз ташвишҳо озод бошед. Марди бе-зан ба корҳои Худованд банд аст, то ки ба Ё писанд ояд. ³³Вале марди оиладор барои ба занаш писанд омадан ба корҳои ҷаҳонӣ банд аст ва ³⁴ба ду тараф тақсим шудааст. Духтар ё бевазан саргарми корҳои Худованд аст, то ки ҳам рӯҳану ҳам ҷисман ба Худованд баҳшида шуда бошад. Зани шавҳардор барои ба шавҳараш писанд омадан ба корҳои ҷаҳонӣ банд аст. ³⁵Ман инро барои ғоидаи шумо меғӯям ва на барои он ки шуморо аз ягон чиз маҳрум кунам, то ки шумо ба корҳои дигар банд нашуда, парҳезгоруна ва пайваста дар хизмати Худованд бошед.

³⁶Агар марде фикр кунад, ки нисбат ба номзади худ нодуруст рафтор мекунад ва ҳавасҳои шаҳвониашро идора карда натавонаду фикр кунад, ки бояд зан гирад, бигзор бо ҳамон духтар оиладор шавад. ³⁷Лекин агар мард қарор диҳад, ки зан намегирад, ба оиладоршавӣ эҳтиёҷ надорад ва ҳавасҳои шаҳвониашро идора карда метавонад, хуб аст, ки зан нагирад. ³⁸Ҳар касе, ки зан мегирад, рафтори хуб мекунад ва ҳар касе, ки зан намегирад, боз ҳам хубтар рафтор мекунад.

³⁹Зан ҳангоми зинда будани шавҳараш ба ӯ тааллуқ дорад. Пас аз вафоти шавҳараш ӯ ба шахси дилхоҳаш ба шавҳар баромада метавонад. Муҳимаш он аст, ки он мард ба Худованд имон дошта бошад. ⁴⁰Маслиҳат медиҳам, ки агар зан дуҷумбора шавҳар накунад, хушбахтар мешавад. Ба фикрам, маслиҳати додаам аз ҷониби Рӯҳи Худост, ки Ё дар вучуди ман аст.

Қурбонӣ ба бутҳо

8 ¹Акнун дар бораи гӯшти ҳайвоне, ки ба бутҳо қурбонӣ карда мешавад, гап мезанем. Ҳамаи мо дар ин бора чизе медонем. Лекин агар танҳо дониш дошта бошем, ҳавобаланд мешавем. Агар аз рӯйи муҳаббат ин донишро ба дигарон

фаҳмонем, хама обод мешаванд. ²Агар касе фикр кунад, ки хама чизро медонад, дар асл \bar{u} ханӯз ба дараҷаи кофӣ хама чизро намедонад. ³Аммо касе ки Худоро дӯст медорад, Худо вайро аз они Худ донистааст.

⁴Акнун дар бораи гӯште гап мезанем, ки ба бутҳо қурбонӣ карда мешавад. Мо хама медонем, ки бут худо нест ва ба ғайр аз Худои ягона худои дигаре вучуд надорад. ⁵Ҳам дар замин ва ҳам дар осмон бисёр чизхое ҳастанд, ки одамон онҳоро «худоеён» ва «худовандон» ҳисоб мекунанд. Чунин «худоеён»-у «худовандон» бисёр бошанд ҳам, ⁶барои мо як Худо ҳаст, ки \bar{U} Падар мебошад. \bar{U} хама чизро офаридааст ва мо барои \bar{U} зиндагӣ мекунем. Ҳамчунин, як Худованд дорем, ки \bar{U} Исои Масеҳ аст. Ҳама чиз ба воситаи \bar{U} офарида шудааст ва мо ба воситаи \bar{U} зиндагӣ мекунем.

⁷Лекин на хама имондорон медонанд, ки бутҳо чизи бечон ҳастанд. Баъзеашон то ҳол фикр мекунанд, ки бутҳо зинда ҳастанд. Барои ҳамин вақте онҳо гӯшти қурбониرو харида меҳӯранд, фикр мекунанд, ки он дар ҳақиқат ба бутҳо бахшида шудааст ва ин вичдони сусташонро азоб дода, нопок мегардонад. ⁸Лекин хӯрок моро ба Худо наздиктар намекунад. Мо аз хӯрок нахӯрдан бадтар намешавем ва аз хӯрок хӯрдан беҳтар намешавем.

⁹Аммо эҳтиёткор бошед! Нагузored, ки чизи меҳӯрдаатон имондори дигарро, ки имонаш сусттар аст, ба васваса барад. ¹⁰Азбаски медонед, ки бутҳо ҳеч чизанд, шумо бемалол дар сари дастархон дар бутхона шишта метавонед. Лекин каси сустимон, ки фикр мекунад хӯрдани гӯшти ба бутҳо қурбонишуда манъ аст, шуморо бинад, магар рафторатон \bar{u} ро ба гуноҳ тела намедихад? ¹¹Он гоҳ магар донишмандии шумо \bar{u} ро аз роҳ зада, имонашро нобуд намекунад? Эҳтиёт шавед! Охир Масеҳ барои он бародари сустимон ҳам мурдааст. ¹²Бо ин коратон шумо бар зидди имондорони дигар гуноҳ карда, ба вичдони сусти онҳо зарар мерасонед ва ҳам бар зидди Масеҳ гуноҳ мекунад. ¹³Барои ҳамин, агар гӯшти қурбонӣ хӯрданам сабаби

гуноҳ кардани бародарам шавад, пас беҳтар аст, ки ман асло гӯшт нахӯрам, то ки ўро ба гуноҳ набарам.

Павлус ҳаққи худро талаб намекунад

9 ¹Шумо медонед, ки ман ҳамчун марди озод ҳаққу ҳуқуқ дораму фиристодаи Исои Масеҳ таъйин шудаам. Ман Худованд Исоро бо чашмони худ дидаам. Натиҷаи меҳнати ман буд, ки шумо ба Худованд имон овардед. ²Шояд дигарон маро фиристодаи Масеҳ ҳисоб накунанд, лекин ман барои шумо фиристода ҳастам! Имон оварданатон аниқ нишон медиҳад, ки ман фиристода ҳастам.

³Ин аст ҷавоби ман ба онҳое, ки маро танқид мекунанд. ⁴Мо ҳамчун фиристодагони Масеҳ ҳақ дорем, ки аз ҳисоби ҷамоати имондорон зиндагӣ кунем. ⁵Мо низ ба монанди Петрус ва дигар фиристодагону бародарони Худованд ҳақ дорем, ки зани имондор гирифта, ҳамроҳамон ба сафар барем. ⁶Ё фақат ману Барнаббо бояд барои нони хӯрдани кор кунем?

⁷Кадом сарбоз аз ҳисоби худаш хизмат мекунад? Кадом деҳқон ток шинонда, ангурашро намехӯрад? Ё кадом подабонро дидед, ки аз шири рамааш намехӯрда бошад?! ⁸Ин суҳанон на фақат аз нуктаи назари одамист, балки шариат низ онро тасдиқ мекунад, ⁹зеро дар шариати Мусо чунин навишта шудааст: «Вақте ки барзагов хирманро мекӯбад, даҳонашро набанд».* Магар Худо танҳо дар бораи барзагов ғамхорӣ мекунад? ¹⁰Албатта не, Ў дар бораи мо гап мезанад. Ин суҳанон дар навиштаҷот барои он омадааст, ки ҳам касе, ки шудгор мекунаду ҳам касе, ки хирман мекӯбад, барои гирифтани ҳиссаи худ аз ҳосил умеддоранд.

¹¹Мо ба шумо хушхабарро расонда, дар байнатон тухми рӯҳонӣ коштем. Оё ҳақ надорем, ки аз шумо ҳосил, яъне кумаки моддӣ гирем? ¹²Агар дигарон ба ёрии шумо ҳақ дошта бошанд, пас мо нисбат ба онҳо бисёртар ҳақ дорем! Лекин мо

* ^{9:9}Такрори Шариат 25:4

ин ҳаққамонро истифода набурдаем. Баръакс, ба ҳама чиз тоқат мекунем, то ки ба паҳн шудани хушхабари Масеҳ ҳалал нарасонем.

¹³ Магар намедонед, онҳое, ки дар маъбади Худо хизмат мекунанд, аз он чо хӯрок меҳӯранд ва онҳое ки дар назди қурбонгоҳ хизмат мекунанд, ҳаққи худро аз қурбониҳо мегиранд? ¹⁴ Инчунин Худованд фармудааст, онҳое, ки хушхабарро эълон мекунанд, бо ҳамин роҳ зиндагиашонро таъмин мекунанд. ¹⁵ Вале ман ягон бор аз ин ҳаққи худ истифода набурдаам ва ин мактубро ҳам на барои он менависам, ки аз шумо ягон кумаки моддӣ гирам. Мурдан беҳтар аст аз он, ки касе маро аз фаҳрам маҳрум созад. Фаҳри ман ин аст, ки хушхабарро ба шумо бепул эълон кардам. ¹⁶ Лекин ба ҳар ҳол, ман аз паҳн кардани хушхабар фаҳр намекунам, зеро бояд онро паҳн кунам. Вой бар ҳоли ман, агар хушхабарро эълон накунам! ¹⁷ Агар ин корро ба ихтиёри худам мекардам, шояд музд мегирифтам. Аммо ин қорам ғайриихтиёрӣ аст, зеро ман танҳо вазифаеро иҷро мекунам, ки Худо онро ба ман фармудааст. ¹⁸ Ин тавр ки бошад, музди ман аз чӣ иборат аст? Музди ман аз он иборат аст, ки хушхабарро бемузд эълон кунам ва аз ҳаққе, ки дорам, истифода набарам.

¹⁹ Ман озод ҳастаму хӯчаин надорам, лекин худамро ғуломи ҳама кардам, то ки бисёртар одамонро ба назди Масеҳ орам. ²⁰ Бо яҳудиён мисли яҳудӣ зиндагӣ кардам, то ки онҳоро ба назди Масеҳ орам. Яъне бо иҷроқунандагони шариат, ҳарчанд дар зери ҳукми шариат набошам ҳам, чун иҷроқунандаи шариат рафтор кардам, то ки онҳоро ба назди Масеҳ орам. ²¹ Бо одамоне, ки шариати Мусоро надоранд, ба мисли одами бешариат рафтор кардам, то ки онҳоро ба назди Масеҳ орам. Вале бо вучуди ин шариати Худоро рад накардаам, балки ба шариати Масеҳ итоат кардам. ²² Ман барои онҳое, ки сустимонанд, худро сустимон гирифтаам, то ки онҳоро ба назди Исои Масеҳ орам. Хулоса, ман бо ҳар роҳ кӯшиш кардам, ки ба мисли яке аз онҳо шавам, то ки баъзеҳоро ба назди Исои Масеҳ орам.

²³ Ҳамаи инро ман ба хотири хушхабар ичро мекунам, то ки дар қатори дигарон баракати хушхабарро ба даст оварам.

²⁴ Магар шумо намедонед, ки дар варзишгоҳ тамоми ишти-рокчиёни мусобиқа медаванд, вале фақат як нафар мукофот мегирад. Шумо ҳам давед, то ки мукофотро ба даст оред.

²⁵ Ҳамаи варзишгарон барои гирифтани тоҷе, ки зуд пажмурда мешавад, бо тамоми ҳастияшон машқ мекунанд. Мо бошем, барои аз Худованд гирифтани тоҷе, ки пажмурда намешавад, машқ мекунем. ²⁶ Аз ин сабаб ман бемақсад намедавам ва беҳуда мушт ба ҳаво намезанам. ²⁷ Ман чун варзишгар идора кардани баданро саҳт машқ карда, онро ғуломи худ мегардонам, то ки хушхабарро ба дигарон эълон карда, худам бе мукофот намонам.

Огоҳӣ аз бутпарастии халқи Исроил

10 ¹ Бародарону хоҳарон, ман мехоҳам, ки шумо дар бораи аҷдодонамон бидонед. Ҳамаи онҳо дар зери ҳимояи аб-ри Худо буданд ва аз баҳр ба хушкӣ гузаштанд. ² Ҳамин тавр онҳоро абру баҳр фаро гирифт ва онҳо таъмид гирифтанд. Аз ин таъмид ҳамашон пайравони Мусо шуданд. ³⁻⁴ Ҳамаи онҳо як ғизоеро муъҷиза ва оберо менӯшиданд, ки Худо ба онҳо бо роҳи мӯъҷиза дода буд. Об аз ҳамон ҳарсанге меомад, ки аз пасашон мерафт ва он ҳарсанг Масех буд. ⁵ Вале бо вучуди ин аксарияти онҳо ба Худо писанд наомаданд ва дар натиҷа дар биёбон ба ҳалокат расиданд. ⁶ Ҳамаи ин воқеаҳо барои мо ҳамчун огоҳие буд, то ки мо мисли онҳо орзуи чизҳои бад на-кунем ва ⁷ ба монанди баъзеи онҳо бутпараст нашавем. Охир, дар навиштаҷот дар бораи онҳо омадааст: «Мардум нишаста, хӯрданду нӯшиданд ва сипас ба рақсу бозӣ даромаданд»*. ⁸ Вале мо набояд ба монанди баъзеи онҳо гуноҳи чинсӣ ку-нем. Онҳо гуноҳи чинсӣ карданд ва оқибат дар як рӯз бисту се ҳазор нафар ҳалок шуд.

* 10:7 Ҳуруҷ 32:6

⁹ Мо набояд ба монанди баъзе ачдодонамон дар биёбон Масехро озмоиш кунем. Онҳо Масехро озмуданд ва оқибат аз захри морон мурданд. ¹⁰ Инчунин, ба монанди баъзеи онҳо шикоят накунем. Онҳо шикоят карданд аз дасти нобудкунанда нобуд шуданд. ¹¹ Хамаи ин ба он хотир рӯй дод, ки барои мо намуна бошад. Ин барои хамаи мо ҳамчун огоҳӣ навишта шудааст, зеро мо дар замоне зиндагӣ мекунем, ки рӯзи қиёмат наздик аст.

¹² Барои ҳамин ҳар кӣ гумон мекунад, ки дар имон устувор истодааст, эҳтиёт шавад, то ки наафтад. ¹³ Озмоишхое, ки шумо ба онҳо рӯ ба рӯ мешавед, ба сари ҳар инсон меоянд. Аммо Худо вафодор аст ва намегузорад, ки шумо беш аз тавоноии худ санчида шавед. Балки дар баробари озмоишҳо роҳи халосиро низ нишон медиҳад, то ки шумо онро паси сар карда тавонед.

Дастархони Худованд ва дастархони чин

¹⁴ Барои ҳамин, азизонам, шумо бояд аз бутпарастӣ гурезед. ¹⁵ Ман ба шумо ҳамчун ба одамони боақл мегӯям, ки дар бораи суханонам худатон андеша ронед. ¹⁶ Мо имондорон ҳангоми таоми шоми Худованд чамъ шуда, аз як коса менӯшем ва барои он Худоро шукр мегӯем. Ин коса нишон медиҳад, ки хуни Масех барои мо рехта шудааст. Мо ҳам нонро шикаста мехӯрем, ки ин нишонаи бадани Масех аст. Бо ин роҳ нишон медиҳем, ки бо Ӯ ва бо ҳам як ҳастем. ¹⁷ Ҳарчанд мо бисёрем, як тан ҳастем, зеро як нонро мехӯрем. ¹⁸ Ба халқи Исроил нигоҳ кунед. Онҳое ки дар макони муқаддас аз хӯроки дар қурбонгоҳ ба Худо тақдимшударо мехӯранд, дар ибодати Худо иштирок мекунанд.

¹⁹ Ман гуфтани нестам, ки бут ё хӯроки ба бут қурбонишуда ягон маъно дорад. ²⁰ Ман гуфтаниам, ки бутпарастон қурбониҳояшонро на ба Худо, балки ба чинҳо пешкаш мекунанд. Барои ҳамин ман намехоҳам, ки шумо бо чин муносибат дошта бошед. ²¹ Шумо наметавонед ҳам аз косаи Худованд нӯшеду ҳам аз косаи чин! Инчунин, наметавонед ҳам дар сари

дастархони Худованд бишинеду ҳам дар сари дастархони чин!
 22 Ё ғазаби Худовандро овардан мецоҳед?! Магар мо аз Худованд
 зӯртар ҳастем?!

Хӯрдану нӯшидан барои бузургии номи Худо

23 Шумо мегӯед: «Ҳама кор барои ман равост!» Лекин на ҳама
 чиз фоиданок аст! Боз мегӯед, ки «Ҳама кор барои ман равост!»
 Лекин на ҳама чиз барои обод кардан аст. 24 Шахс набояд дар
 фикри худ, балки дар фикри дигарон бошад.

25 Барои нороҳат нашудани вичдонатон ҳар гӯштеро, ки дар
 бозор мефурушанд, харида, бихӯреду напурсед, ки ин гӯшт
 ба бутҳо қурбон шудааст ё не. 26 Чунки дар навиштаҷот чунин
 гуфта шудааст: «Замин ва ҳар чизе, ки дар он ҳаст, аз они Ху-
 дованд аст».*

27 Агар шахси беимон шуморо ба меҳмонӣ даъват кунаду шу-
 мо рафтани шавед, ҳар чизеро, ки ба дастархон гузорад, барои
 осудагии вичдонатон онро бе пурсуҷӯ хӯред. 28 Вале агар касе
 гӯяд, ки ин гӯшти қурбонӣ барои бутҳо, ба хогири касе,
 ки шуморо огоҳ кард ва ба хогири нороҳат нашудани вичдон
 онро нахӯред. 29 Ман на вичдони шуморо, балки вичдони ка-
 си дигарро дар назар дорам. Ман озод ҳастаму он хӯрокро
 хӯрда метавонам. Дар ин ҳолат чаро вичдони каси дигар маро
 аз озодӣ маҳрум созад? 30 Агар ман барои хӯрок Худоро шуқр
 гӯям ва онро бихӯрам, чаро касе ба хогири ин қорам маро
 танқид кунад?

31 Аз ин рӯ меҳӯред ё менӯшед ва ҳар қори дигаре, ки меку-
 нед, ҳамаи инро барои бузургии номи Худо кунед. 32 Шумо бояд
 тарзе зиндагӣ кунед, ки ягон яҳудӣ ё юнонӣ ё имондорони
 ҷамоати Худо ҳаёти шуморо дида ба гуноҳ наафтад. 33 Ба мис-
 ли ман кӯшиш намоед, ки дар ҳар бобат ба ҳама писанд оед.
 Ман дар фикри худ нестам, балки дар фикри дигарон ҳастам,
 то ки онҳо начот ёбанд.

* 10:26 Забури 23:1

11 ¹Чунон ки ман аз Масеҳ ибрат мегирам, шумо низ аз ман ибрат гиред.

Дастур дар бораи ибодат кардан

²Шуморо таъриф мекунам, ки маро ҳамеша дар ёд доред ва ба таълимоти ба шумо расондаам итоат мекунад. ³Мехоҳам донед, ки сардори ҳар як мард Масеҳ аст. Сардори ҳар як зан шавҳари ўст ва сардори Масеҳ Худо аст. ⁴Ҳар марде, ки бо сари пӯшида дуо гӯяд ё паёми Худоро расонад, ба сардори худ беҳурмати мекунад. ⁵Инчунин, ҳар зане, ки бо сари луч дуо гӯяд ё паёми Худоро расонад, ба сарвари худ, яъне ба шавҳараш беҳурмати мекунад. Чунки вай дар ин ҳолат ба монанди зани сартарошида аст. ⁶Агар зан рӯймол бастан нахоҳад, бигзор мӯйи сарашро қайчӣ кунад. Вале агар ў аз мӯйи бурида ё аз сари тарошида шарм дорад, бигзор рӯймол бандад.

⁷Мард набояд сарашро пӯшонад, зеро ўро Худо ба Худ монанд офаридааст ва ў бузургии Худоро нишон медиҳад. Зан бошад, бузургии шавҳарашро нишон медиҳад. ⁸Зеро мард аз зан не, балки зан аз мард офарида шудааст. ⁹Мард барои зан не, балки зан барои мард офарида шудааст. ¹⁰Бинобар ин, ба хотири ки фариштагон мебинанд, зан бояд ба сараш рӯймол бандад, то нишон диҳад, ки дар зери итоат аст.

¹¹Лекин дар ҳаёте, ки мо бо Худованд дорем, мард ба зан вобаста асту зан ба мард. ¹²Зан аз мард офарида шуда бошад ҳам, мард аз зан таваллуд мешавад. Ҳамаи ин аз тарафи Худост.

¹³Худатон фикр кунед, оё аз рӯйи одоб аст, ки зан бо сари луч ба Худо дуо гӯяд?! ¹⁴Инчунин, худи шумо табиатан намефаҳмед, ки мӯйи дароз барои мард шармовар аст?! ¹⁵Мӯйи дарози зан бошад, боиси ифтихори ўст ва барои пӯшонидани сар ба ў дода шудааст. ¹⁶Ба касе, ки дар ин бора баҳс кардан мехоҳад, гуфтаниам, ки мо ва дигар ҷамоатҳои Худо ба ғайр аз ин одати дигар надорем.

Таоми шом барои ёдоварии марги Худованд

¹⁷ Дар мавриди дастурҳои дигар шуморо таъриф намекунам, чунки вақте ки шумо чамъ мешавед, шумо на фоида, балки бештар зарар меоред. ¹⁸ Аввалан, ман шунидам, ки дар чамъомади худ шумо байнатон ба чудоӣ роҳ медиҳед. То як дараҷа бовар мекунам, ки ин хабар рост аст. ¹⁹ Лекин албатта, гуногунфикрӣ бояд дар байнатон бошад, то писандидагони Худо маълум шаванд.

²⁰ Ҳангоме ки шумо ҳама якҷоя дар сари як дастархон нишаста, таом меҳӯред, онро шоми Худованд ном бурдан номумкин аст. ²¹ Зеро баъзеи шумо баднафсона хӯрок меҳӯреду ба дигарон чизе намегузored. Дар натиҷа яке серу маст мешаваду дигаре гурусна менад. ²² Чӣ, магар шумо хона надоред, ки дар он ҷо хӯреду нӯшед?! Ё шумо ҷамоати Худоро шарманда карданӣ ҳастед?! Ё мехоҳед, ки камбағалоне, ки бо худ хӯрок оварда наметавонанд, хичолат кашанд? Ба шумо чӣ гӯям?! Барои ин коратон шуморо таъриф кунам?! Албатта не!

²³ Он чи ки Худованд Исои Масех дар бораи ин шом фармудааст, чунин аст ва ман ҳам пештар онро ба шумо таълим дода будам. Худованди мо Исо дар шоме, ки Яхудо ба Ӯ хиёнат кард, нонро гирифта, ²⁴ ба Худо шукр гуфт ва онро пора карда ба шогирдонаш тақсим намуда гуфт: «Нонро гирифта бихӯред, чунки ин бадани Ман аст, ки бароятон қурбонӣ карда мешавад. Барои ёдоварии Ман ҳамин тавр бикунед».

²⁵ Айнан ҳамин тарз Исо пас аз таоми шом косаро гирифта гуфт: «Ин коса аҳду паймони навест, ки Худо бо халқаш бо хуни Ман бастааст. Ҳар боре ки аз ин коса нӯшед, Маро ба ёд оваред».

²⁶ Бо ин восита, то замони бозгашти Худованд Исо, ҳар боре ки ин нонро меҳӯреду аз ин коса менӯшед, шумо хабари марги Худовандро эълон мекунед.

²⁷ Бинобар ин ҳар касе, ки бепарвоёна аз нон бихӯрад ва аз косаи Худованд бинӯшад, бар зидди бадан ва хуни Худованд

гунаҳкор мешавад. ²⁸ Аз ин рӯ шахс бояд аввал худашро санчида, сипас ин нонро хӯрда, аз ин коса нӯшад. ²⁹ Агар касе нонро, ки бадани Масеҳ аст, бихӯрад ва аз коса, ки хуни Масеҳ аст, бинӯшад ва дарк накунад, ки имондорон дар Масеҳ як ҳастанд, Худо ӯро чазо медиҳад. ³⁰ Барои ҳамин дар байнатон одамони касалу заиф зиёданд ва ҳатто бисёриҳо мурдаанд.

³¹ Агар мо худамонро месанчидем, чазо намегирифтем. ³² Вале Худованд моро ҳозир чазо дода, тарбия мекунад, то ки дар охирзамон бо беимонон ҳукм карда нашавем.

³³ Бародарону хоҳаронам, хангоме ки ҳамаатон дар сари як дастархон мешинед, ҳамдигарро интизор шавед. ³⁴ Агар касе хеле гурусна бошад, бояд дар хонааш хӯрад, то ки чамъ шудани имондорони ҷамоат сабаби ҳукмшавӣ нагардад.

Дар бораи чизҳои дигар бошад, вақте ки худам ба наздатон меоям, фармон медиҳам.

Қобилият ва атоҳо аз тарафи Рӯҳулқудс

12 ¹ Бародарону хоҳарон, ман мехоҳам, ки шумо дар бораи қобилиятҳои, ки аз тарафи Худо меоянд, яъне дар бораи атоҳои рӯҳонӣ донед. ² Шумо медонед, пеш аз пайрави Исо шуданатон дигарон шуморо ба роҳҳои бад бурда, ба парастии бутҳои безабон меоварданд. ³ Барои ҳамин мехоҳам донед, ки агар шахс дар вучудаш Рӯҳулқудс дошта бошад, ӯ «Лаънат ба Исо!» намегӯяд. Инчунин, агар шахс дар вучудаш Рӯҳулқудсро надошта бошад, «Исо Худованд аст» гуфта наметавонад.

⁴ Атоҳои рӯҳонӣ гуногунанд, лекин ҳамаашон аз як тараф, яъне аз тарафи Рӯҳулқудс меоянд. ⁵ Ҳизматҳои гуногунанд, лекин ҳама ба як Худованд хизмат мекунанд. ⁶ Фаъолиятҳои низ гуногунанд, аммо як Худост, ки дар ҳама амал мекунад.

⁷ Ба ҳар яки мо атои рӯҳонӣ дода мешавад, то ки мо ба ҳамдигар ёрӣ расонда тавонем. ⁸ Масалан, Рӯҳулқудс ба касе атои медиҳад, ки ӯ суханони хирадмандона гӯяд. Ҳамон Рӯҳ ба каси дигар атои донишманд будан, ⁹ ба касе имони боқувват ва ба дигаре атои шифо бахшиданро медиҳад. ¹⁰ Рӯҳулқудс ба

яке қувваи муъчизакорӣ, ба дигаре атои расондани паёми Худо медихад. Ба каси дигар қобилияти фаҳмидани он ки оё паёми шундааш ҳақиқатан аз тарафи Худо аст ё не, дода мешавад. Ба касе атои бо забонҳои гуногун гап задан ва ба дигаре қобилияти тарҷума кардани онҳо дода мешавад. ¹¹Лекин ҳамаи инро айнан ҳамон Рӯҳ ба амал меорад, ки мувофиқи хости Худ ба ҳар кас ҳар аторо медихад.

Имондорон дар Масеҳ як бадан ҳастанд

¹²Бадани одам узвҳои бисёр дорад, вале ҳамаи узвҳо як баданро ташкил медиҳанд. Бадани Масеҳ низ ҳамин гуна аст. ¹³Рӯҳулқудс моро фаро гирифта, таъмид дод, то ки аз мо як гурӯҳи имондорон ташкил диҳад. Баъзеи мо яҳудӣ ва баъзеамон юнонӣ ҳастем. Баъзеамон ғулом ва баъзеамон озод ҳастем. Вале Рӯҳулқудс ҳар якеамонро қисми як бадан, яъне бадани Масеҳ гардондааст ва ҳамон Рӯҳулқудс дар вучуди ҳар яке аз мо зиндагӣ мекунад.

¹⁴Бадан на аз як узв, балки аз узвҳои бисёр иборат аст. ¹⁵Агар пой гӯяд: «Ман ба ин бадан тааллуқ надорам, чунки даст нестам», наҳод ки он, ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надошта бошад?! ¹⁶Ё агар гӯш гӯяд: «Ман ба ин бадан тааллуқ надорам, чунки чашм нестам», наҳод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надошта бошад? ¹⁷Агар тамоми бадан чашм мебуд, чӣ гуна бадан гӯш карда метавонист? Ё агар тамоми бадан гӯш мебуд, чӣ гуна бадан бӯйида метавонист? ¹⁸Лекин Худо ҳар як узвро мувофиқи хости Худ дар бадан ҷойгир кардааст. ¹⁹Агар бадан аз як узв иборат мешуд, чӣ тарз он вучуд дошта метавонист?! ²⁰Аммо дар асл аъзо бисёр, вале бадан яктоист. ²¹Чашм наметавонад ба даст гӯяд: «Ман ба ту эҳтиёҷ надорам». Ё сар наметавонад ба пойҳо гӯяд: «Ман ба шумо эҳтиёҷ надорам».

²²Баръакс, он узвҳои, ки ба назарамон аз ҳама сустанд, дар асл аз ҳама заруртаранд. ²³Узвҳои, ки паст мешуморему намоён шуданашон шармовар аст, бо диққати бештар ва оқилона мепӯшонем, ²⁴вале узвҳои зебои мо ба пӯшондан ҳеҷ эҳтиёҷе

надоранд. Худи Худо баданро тарзе офаридааст, ки узвҳои сусттарро бештар кадр кунем, ²⁵ то ки дар байни узвҳо на ҷудӣ, балки ғамхории якдигар бошад. ²⁶ Агар як узви бадан ба дард ояд, ҳамаи узвҳо ба дард меоянд. Агар яке аз узвҳо сазовори таъриф шавад, ҳамаи узвҳои бадан шодӣ мекунанд. ²⁷ Ҳамаи шумо дар якҷоягӣ бадани Масеҳро ташкил мекунад ва ҳар яке аз шумо узви бадани Ё мебошед. ²⁸ Худо дар ҷамоати имондорон аввал фиристодагон, дуҷум пайғамбар, ки паёми Худоро мерасонад ва сеюм муаллимонро таъин намуд. Инчунин, Худо ба баъзеҳо атои муъҷизакорӣ, атои шифодихӣ, атои ёрирасонӣ, атои роҳбарӣ ва қобилияти ба забонҳо гап заданро додааст.

²⁹ Бинед, на ҳама фиристодаи Худованд мебошанд! На ҳама пайғамбар ва муаллим мебошанд. На ҳама муъҷиза нишон медиҳанд. ³⁰ На ҳар кас атои шифодихӣ дорад. На ҳама бо забонҳо сухан меронанд. На ҳама забонҳоро тарҷума мекунанд. ³¹ Лекин шумо атоҳои рӯҳонии бузургтарро хоҳон бошед.

Ман ба шумо роҳи беҳтаринро нишон медиҳам.

Роҳи муҳаббат

13 ¹ Агар ман бо забонҳои одамон ва фариштагон гап занаму муҳаббат надошта бошам, ман ба мисли миси пурсадо ё лаъличаи чарангосӣ ҳастам. ² Агар атои расондани паёми Худоро дошта бошам ва аз тамоми сирру асрор боҳабар бошам, ҳар гуна дониш дошта бошам ё агар имоне дошта бошам, ки кӯҳро аз ҷояш ҷунбонаму муҳаббат надошта бошам, ман ҳеҷ касам. ³ Агар тамоми сарватамро ба камбағалон тақсим кунам ва ҳатто баданамро барои сӯзонидан қурбон кунам муҳаббат надошта бошам, ягон фоида намебинам.

⁴ Муҳаббат пуртоқату меҳрубон аст. Муҳаббат ҳасад намебарад, ҳавобаланд нест ва ғурур надорад. ⁵ Муҳаббат дағалӣ намекунад, худписанд ва зудранҷ нест ва кина ба дил намегирад. ⁶ Муҳаббат аз беинсофӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ хушхол мешавад. ⁷ Муҳаббат ҳамеша сабр мекунад ва бовар менамояд, ба ҳама чиз умед мебандад ва ба ҳама чиз тоб меорад. ⁸ Атои

расондани паёми Худо аз байн меравад, забонҳо хомӯш мешаванд ва дониш мегузарад, лекин муҳаббат то абад мемонад.

⁹ Мо ҳама чизро намедонем ва паёми Худоро расонданамон комил нест. ¹⁰ Аммо, вақте ки пуррагӣ меояд, ҳама чизи но-пурра аз байн меравад. ¹¹ Масалан, вақте ки ман кӯдак будам, ҳамчун кӯдак гап мезадаму фикру муҳокима мерондам. Лекин вақте ки калон шудам, ҳар чизи кӯдакиро фаромӯш кардам. ¹² Ҳозир мо Худоро ба мисли сурати хира дар оинаи чанголуд дида метавонем. Дар он дунё Ёро рӯ ба рӯ хоҳем дид. Ҳозир мо ҳама чизро намедонем, лекин дертар чи хеле ки Худо моро ба таври пурра мефаҳмад, мо низ ҳамон тавр ба таври комил мефаҳмем.

¹³ Хулоса, ин се чиз боқӣ мемонад, ки инҳо имон, умед ва муҳаббат мебошанд. Вале муҳаббат бузургтарини онҳо аст.

Суханронӣ бо забонҳои фаҳмо ва нофаҳмо

14 ¹ Дар пайи муҳаббат бошед ва талабгори атоҳои рӯхонӣ, бахусус, хоҳони атои расондани паёми Худо бошед. ² Касе ки аз тарафи Рӯхулқудс атои бо забонҳои бегона гапзаниро дорад, ӯ на ба одамон, балки ба Худо мурочиат мекунад. Зеро, вақте ки ӯ ба воситаи Рӯхулқудс сирру асрорро мегӯяд, ҳеҷ кас гуфтаояшро намефаҳмад. ³ Вале пайғамбар, ки бо забони фаҳмо паёми Худоро мерасонад, барои обод гардондан ва дастгирию дилбардории одамон ин корро мекунад. ⁴ Касе ки ба забони бегонае гап мезанад, фақат худаашро обод мекунад. Вале пайғамбар, ки паёми Худоро мерасонад, ҷамоатҳои имондоронро обод мекунад.

⁵ Мехоҳам, ки ҳамаатон бо забонҳои бегона сухан ронед, лекин бештар мехоҳам, ки паёми Худоро ба дигарон расонед. Ба ғайр аз ҳолатҳои забонҳои тарҷума мешаванд, пайғамбар аз онҳо ки бо забонҳои гап мезанад, муҳимтар аст. Онҳо гоҳ тамоми ҷамоат обод мешавад.

⁶ Бародарону хоҳарон, агар ман ба наздатон омада, ба забонҳои сухан ронам, шумо аз ман чӣ фоида мегиред?! Лекин

агар он чиро, ки Худо ба ман нишон додааст ё донише ё паёми илоҳӣ ё таълимотро биёрам, фоиданок мешуд. ⁷ Бо забонҳо гап заданро ба най ё чанг, ки асбобҳои бечон ҳастанд, монанд мекунам. Агар онҳо садоҳои равшан набароранд, пас оҳанги онҳоро чӣ гуна фаҳмам? ⁸ Агар карнай садои номуайян барорад, кӣ ба чанг омода мешавад?! ⁹ Ҳамин тавр, агар шумо ҳам бо суханони номаълум гап занед, одамон сухани шуморо чӣ хел мефаҳманд?! Шумо танҳо ба дару девор гап мезанеду халос!

¹⁰ Дар ин ҷаҳон забонҳои дигар бисёранд ва ҳар кадоме мазмуноро ифода мекунад. ¹¹ Агар ман суханони каси дигарро нафаҳмам, ман ба гӯянда бегона ҳастаму ӯ ба ман бегона. ¹² Модоме ки ташнаи атоҳои рӯҳонӣ ҳастед, ҳамонашро бештар ба даст оред, ки боиси обод гардидани ҷамоати имондорон мешавад.

¹³ Аз ин рӯ касе, ки ба забонҳо сухан меронад, бояд дуо кунад, то ки гуфтаҳои ӯ тарҷума карда тавонад. ¹⁴ Зеро, агар ман ба забоне дуо кунам, рӯҳам дар вучудам дуо мекунад, лекин гуфтаҳои ӯро худам намефаҳмам ва ақлам фоидае намебинам.

¹⁵ Пас чӣ бояд кунам?! Ман ҳам бо рӯҳи худ ва ҳам бо суханони ба худ фаҳмо дуо мекунам, ман ҳам бо рӯҳ ва ҳам бо суханони ба худ фаҳмо суруд мехонам. ¹⁶ Агар шумо Худоро ба забоне шуқр гӯед, ки фақат рӯҳи худатон мефаҳмад, чӣ тарз дигарон бо дуои шумо розӣ шуда, «Омин» мегӯянд, дар ҳоле ки дар бораи чӣ дуо карданатонро намефаҳманд? ¹⁷ Шумо Худоро ба забонҳо хеле нағз шуқргузорӣ мекунад, лекин дигарон обод намешаванд.

¹⁸ Худоро шуқр мегӯям, ки ман аз ҳар яки шумо зиёдтар ба забонҳо сухан меронам. ¹⁹ Лекин дар ҷамоати имондорон ба ҷойи даҳ ҳазор калимаи нофаҳмо бештар аст, ки бо панҷ калимаи фаҳмо сухан гӯям, то ки дигаронро таълим диҳам.

²⁰ Бародарону хоҳарон! Дар фаҳмидани ин чизҳо монанди кӯдакон набошед, вале дар фикрронӣ баркамол бошед. Нисбат ба бадӣ бошад, ба мисли тифли навзод рафтор кунед. ²¹ Зеро Худованд дар навиштаҷот гуфтааст: «Ман ба забони халқҳои

дигару ба воситаи одамони бегона сухан меронам, лекин бо вучуди ин халқи Худам Маро гӯш намекунад»*.

²² Ҳамин тавр, забонҳо нишон медиҳанд, ки на имондорон, балки беимонон дар зери ҳукми Худо ҳастанд. Аммо атои расондани паёми Худо на барои беимонон, балки барои манфиати имондорон аст. ²³ Агар шумо имондорон дар ҷамоат ҷамъ шаведу ҷамаатон ба забонҳо гап занед ва беимон ё одамони бегона ба он ҷо даромада монад, оё ӯ фикр намекунад, ки шумо девона шудаед?! ²⁴ Вале агар ҳама каломи Худоро эълон кунанд, шахси беимон ё каси бегона ба ҷамоат даромада, аз шунидани каломи Худо гуноҳояшро мефаҳмад, ки ӯ дар зери ҳукм аст. ²⁵ Ба ин восита сирру асрори дилаш ошкор мешавад. Ӯ рӯ ба замин афтад, Худоро парастид мекунад ва эътироф менамояд, ки ба ростӣ, Худо дар байни шумо аст.

Тартиби парастид

²⁶ Пас дӯстон, ҷӣ бояд кард? Ҳангоме ки ҷамъ мешавед, бигзор яке аз шумо суруд бихонад, дигаре аз каломи Худо таълим диҳад, дигаре ҳақиқатеро, ки Худо ба вай кушодааст, баён созад, касе ба забоне гап задан ва дигаре тарҷума кардани забонро ба уҳда гирад. Ҳамаи инро барои ободии ҷамоати имондорон бикунед.

²⁷ Агар дар байнатон шахсоне бошанд, ки бо забон гап мезананд, бигзор ду нафар ё бисёраш се нафар бо навбат гап зананд. Сипас як нафар сухани онҳоро тарҷума кунанд. ²⁸ Вале агар тарҷумон набошад, бигзор донандаи забон дар ҷамоат бо овози баланд сухан нагӯяд ва хомӯшона танҳо ба худ ва ба Худо гап занад.

²⁹ Аз байни пайғамбарон бигзор ду ё се нафарашон паёми Худоро гӯянд ва дигарон суханони онҳоро тафтиш кунанд. ³⁰ Аммо агар Худо ба касе аз нишастагон паёме диҳад, бигзор гӯяндаи аввал хомӯш шавад. ³¹ Бо ин тартиб шумо метавонед,

* 14:21 Ишаъё 28:11-12

бонавбат ҳамаатон паёми Худоро расонед, то ки ҳама таълим гиранд ва рӯҳбаланд шаванд. ³²Пайғамбарон бояд атои худро идора кунанд. ³³Зеро Худо мехоҳад, ки ба монанди тамоми ҷамоатҳои халқаш ҳама чиз дар осоиштагӣ бошад, на дар бепартибӣ.

³⁴Занон бояд хангоми маҷлиси ҷамоат хомӯш бошанд. Ба онҳо сухан гуфтан иҷозат дода нашудааст. Аз рӯйи шариати Мусо онҳо бояд фармонбардор бошанд. ³⁵Агар савол дошта бошанд, бигзор дар хона аз шавҳарони худ пурсанд. Зеро сухан гуфтани занон хангоми маҷлиси ҷамоат аз рӯйи одоб нест.

³⁶Ё шумо қуринтиён, фикр мекунад, ки каломи Худо аз шумо баромадааст ё танҳо ба шумо омада расидааст? ³⁷Агар касе худро пайғамбар ё шахси рӯҳонӣ шуморад, бояд эътироф кунад, ки навиштаи ман фармони Худованд мебошанд. ³⁸Агар ӯ ба ин навиштаи ман аҳамият надихад, ба вай низ аҳамият надихед.

³⁹Ҳамин тавр, дӯстон, талабгори атои расондани паёми Худо бошед, вале ба забонҳо гап заданро манъ накунад. ⁴⁰Лекин ҳама чиз бояд дар доираи тартибу интизом ба амал ояд.

Зиндашавии Исои Масех

15 ¹Бародарону хоҳарон, хотиррасон кардан мехоҳам, ки хушхабареро, ки пештар ба шумо эълон мекардам, қабул кардед ва дар он устувор истодаед. ²Агар шумо хушхабареро, ки эълон кардаам, маҳкам нигоҳ доред, он шуморо наҷот медиҳад, вагарна беҳуда имон овардаед. ³Аввал ин ки ман хушхабари гирифтаамро ба шумо расондам, ки чунин аст: Масех, мувофиқи навиштаҷот, барои гуноҳҳои мо мурд. ⁴Ӯ гӯронида шуд ва дар рӯзи сеюм мувофиқи навиштаҷот Худо Ӯро зинда кард. ⁵Аввал Ӯ ба Петрус ва баъд ба дувоздаҳ фиристодагонаш, ⁶сипас дар як вақт ба зиёда аз панҷсад нафар пайравонаш зоҳир гардид. Баъзе пайравонаш аллақай вафот кардаанд, лекин бештари онҳо дар қайди ҳаётанд. ⁷Сипас Ӯ ба Яқуб ва дертар ба тамоми фиристодагонаш зоҳир шуд.

⁸Аз ҳама охир ба ман зоҳир шуд, ки ман ба таври ғайриодӣ фиристода шуда будам! ⁹Чунки ман дар байни дигар фиристодагон қадри камтар дорам. Азбаски пештар ҷамоати Худо ро дунболагирӣ мекардам, ҳатто сазовор нестам, ки худамро фиристода биномам.

¹⁰Аммо ба воситаи файзу меҳрубонии Худо он чи имрӯз ҳастам ва файзе, ки Ў бар ман додааст, беҳуда нест. Чунки аз ҳамаи фиристодагон зиёдтар меҳнат кардам ва на ман, балки Худо ба воситаи ман бо файзаш қор мекард. ¹¹Лекин фарқ надорад, ки шумо хушхабарро аз ман шунидед ё аз онҳо. Муҳим он аст, ки шумо ба хушхабаре имон овардед, ки ҳамаи мо онро эълон мекунем.

Зиндашавии пайравони Исо

¹²Агар мо аз мурдагон зинда шудани Масеҳро эълон мекарда бошем, чӣ гуна баъзеи шумо мегӯед, ки зиндашавии мурдагон вучуд надорад? ¹³Агар зиндашавии мурдагон вучуд надошта бошад, пас Масеҳ ҳам зинда нашудааст! ¹⁴Агар Масеҳ зинда нашуда бошад, ҳам хушхабарро эълон кардани мо беҳуда асту ҳам имони шумо беҳуда аст! ¹⁵Агар ҳақиқатан мурдагон зинда нашаванд, пас мо ба шумо дурӯғ гуфтаем, чунки мо ба шумо дар бораи Худо шаҳодат додем, ки Ў Исоро зинда кардааст. ¹⁶Охир агар мурдагон зинда нашаванд, пас Масеҳ ҳам зинда нашудааст. ¹⁷Агар Масеҳ зинда нашуда бошад, пас имон оварданатон беҳуда аст ва шумо то ҳол бо гуноҳхоятон зиндагӣ мекунед. ¹⁸Дар ин ҳолат онҳое ки бо имон ба Исои Масеҳ вафот кардаанд, нобуд шудаанд. ¹⁹Агар ба Масеҳ фақат дар ин дунё умед дошта бошем, мо аз ҳамаи одамон бадбахттарин ҳастем. ²⁰Аммо Масеҳ дар ҳақиқат аз байни мурдагон зинда карда шудааст ва Ў қафолати он аст, ки пайравонаш низ барҳезонда мешаванд. ²¹Чунон ки марг ба воситаи инсон ба ҷаҳон омадааст, зиндашавии мурдагон низ ба воситаи инсон ба вучуд омадааст. ²²Инсони аввалин — Одам гуноҳ карда, ба ҳамаи мо марг овард, лекин Масеҳ ба ҳамаи мо, ки ба

Ў тааллуқ дорем, ҳаёт бахшид. ²³Лекин ҳар кас дар навбати худ зинда хоҳад шуд. Аввал Худо Масеҳро аз мурдагон зинда қард, сипас хангоми бозгашташ онҳое, ки аз они Ў ҳастанд, зинда мешаванд.

²⁴Сипас вақте ки дунё ба охир мерасад, Масеҳ тамоми қудрату қувватро шикаст дода, Подшоҳиро ба дасти Худо Падар месупорад. ²⁵Чунки то замоне ки Масеҳ ҳамаи душманонро зери пойҳои Худаш нагузорад, бояд ҳукм ронад. ²⁶Охири душмане, ки нобуд қарда мешавад, марг аст. ²⁷Навиштаҷот меғӯяд, ки Худо ҳама чизро зери пойҳои Масеҳ гузоштааст. Вале маълум аст, ки Худое, ки ҳама чизро зери пойҳои Масеҳ гузоштааст, ба «ҳама чиз» дохил намешавад.* ²⁸Вақте ки ҳама чиз таҳти фармони Масеҳ қарор мегирад, Масеҳ низ, ки Писари Худост, Худро зери фармони Худое мегузорад, ки ҳама чизро ба зери итоаташ дароварда буд. Сипас Худо дар ҳама ҷо, сарвари ҳама чиз мегардад.

²⁹Баъзе имондорон ба ҷойи одамони беимони вафотқарда дар об таъмид гирифта, бо ин роҳ меҳақанд, ки гузаштагонро пайравони Масеҳ гардонанд. Вале агар онҳо тамоман зинда нашаванд, ҷаро одамон ба ҷойи онҳо таъмид мегиранд?

³⁰Мо барои чӣ беист худро ба хатар меандозем? ³¹Бо фаҳре, ки аз шумо дар Худованди мо Исои Масеҳ дорам, қасам меҳӯрам, ки ҳар рӯз бо марг рӯ ба рӯ мешавам. ³²Агар ман аз рӯйи фикри одамӣ бо эфесусиён, ки мисли ҳайвоноти ваҳшӣ ҳастанд, мечангидам, чӣ фоида мегирифтам? Агар мурдагон зинда нашаванд, пас биёед «бихӯрему бинӯшем, зеро фардо мемирем»**. ³³Фирефта нашавед, чунки ёрони бад шуморо аз роҳ мезананд. ³⁴Хушёр шавед ва дигар гуноҳ нақунед. Ман ин суҳанонро барои шарм дорондани шумо меғӯям, зеро баъзеҳо Худоро намешиносанд.

* 15:27 Забур 8:7

** 15:32 Ишаъё 22:13

Саволҳо дар бораи дигаргуншавии бадан

³⁵ Шояд ягон кас пурсад: «Мурдагон чӣ гуна зинда мешаванд? Бадани зиндашудаашон чӣ гуна шакл мегирад?» ³⁶ Ин саволҳо бемаънианд! Тухмие, ки ба замин мекоред, то намирад, зинда намешавад. ³⁷ Шумо на растаниро, балки як тухмиро, хоҳ донаи гандум хоҳ донаи дигар мекоред, ки ханӯз шакл нагирифтааст. ³⁸ Вале Худо ба ҳар навъи тухмӣ мувофиқи хости Худ ҳисм медиҳад.

³⁹ Ҷисмҳо гуногун мешаванд. Ҷисми одам аз ҷисми ҳайвон ва ҷисми паррандагон аз ҷисми моҳиён фарқ дорад. ⁴⁰ Ҷисмҳои осмонӣ ва заминӣ вучуд доранд, вале зебоии онҳо аз ҳам фарқ мекунад. ⁴¹ Зебоии офтоб дигар асту зебоии моҳу ситораҳо ва дар навбати худ ситораҳо низ бо зебоӣ аз ҳамдигар фарқ мекунанд.

⁴² Ҳангоми зиндашавии мурдагон низ чунин хоҳад буд. Он ки нобудшаванда аст, ба хок рафта, дар ҳолати абадӣ бармехезад. ⁴³ Баднамуд ба хок рафта, дар ҳолати хушнамул бармехезад. Дар ҳолати нотавонӣ гузошта шуда, дар ҳолати қудратмандӣ бармехезад. ⁴⁴ Бо бадани ҷисмонӣ ба хок супурда мешавад ва бо бадани рӯхонӣ бармехезад. Чунон ки бадани ҷисмонӣ ҳаст, бадани рӯхонӣ низ вучуд дорад.

⁴⁵ Дар навиштаҷот чунин омадааст, ки «Аввалин инсон, яъне Одам чони зинда гашт».* Вале Масех, ки «Одами охири» аст, ба дигарон рӯҳи ҳаётбахш гардид. ⁴⁶ Ҷизҳои рӯхонӣ аввал намеоянд. Аввал ҷисмонӣ, баъд рӯхонӣ меояд. ⁴⁷ Одами яқум аз ҳоки замин офарида шуд ва одами дуюм Масех аз осмон аст. ⁴⁸ Одамони ҳокӣ ба инсони ҳокии аввалин монанданд. Дар осмон бошад, ҳар як кас ба мисли Масех, ки аз осмон аст, монанд мешавад. ⁴⁹ Ҳар яки мо дар замин ба мисли Одами аввалин бадан дорем. Дар осмон бошад, ҳар якеамон ба Масех, ки аз осмон аст, монанд мешавем.

* 15:45 Ибтидо 2:7

Тағйирёбии бадани имондорон дар рӯзи қиёмат

⁵⁰ Бародарону хоҳарон, ҳаминро ба шумо мегӯям, ки бадани ҷисмонии мо дар Подшоҳии Худо мерос гирифта наметавонад. Чизҳои нобудшаванда чизҳоеро, ки нобуд намешаванд, ба даст оварда наметавонад.

⁵¹ Гӯш кунед, ба шумо як сирро мекушоям, ки ҳамаамон намемирем, лекин ҳамаамон тағйир меёбем. ⁵² Ногаҳон, дар як мижа задан бо садои карнаии охири дигаргун мешавем. Карнай садо мебарорад, сипас мурдагон ба таври абадӣ зинда карда мешаванд ва мо тағйир меёбем. ⁵³ Зеро он чи нобудшаванда аст, бояд ба абадӣ табдил ёбад ва он чи миранда аст, бояд ба намиранда табдил ёбад. ⁵⁴ Ҳангоме ки нобудшаванда ба абадӣ ва миранда ба намиранда мубаддал мешавад, суханони навиштаҷот ба амал меояд:

«Марг мағлуб шуд! Ғалаба!»*

⁵⁵ «Эй марг! Ғалабаи ту кучост?!

Эй марг! Неши ту кучост?!»**

⁵⁶ Аз он ки мо гуноҳ мекунем, мемирем ва аз он ки шарияти Худоро дорем, гуноҳҳои монро мефаҳмем. ⁵⁷ Лекин шукри Худо, ки Ё ба воситаи Худовандамон Исои Масеҳ ба мо ғалаба медиҳад.

⁵⁸ Барои ҳамин, бародарону хоҳарони азизи ман, устувору матин бошед. Ба Худованд ҳамеша аз тахти дил хизмат кунед, зеро медонед, ки меҳнати шумо дар пеши Худованд беҳуда нест.

Хайрия барои имондорони камбағал дар шаҳри Уршалим

16 ¹ Акнун дар бораи чамъоварии маблағ, ки он барои ёрии халқи Худо аст, менависам. Ҳамон тавре ки ба ҷамоатҳои имондорони вилояти Ғалотия дастур додам, шумо низ ҳамон тарз амал кунед. ² Ҳар якеатон, ҳар ҳафта рӯзи якшанбе вобаста

* 15:54 Ишаъё 25:8

** 15:55 Ҳушаъ 13:14

ба даромади худ, чӣ қадаре ки тавонед, пул чудо кунед, то ки хангоми омадани ман ба ин кор машғул шудан лозим наояд. ³Вақте ки ба пешатон меоям, шахсони интихобкардаи шуморо бо тавсиянома ба шаҳри Уршалим мефиристам, то ки онҳо хайрияи шуморо ба он чо баранд. ⁴Агар ба Уршалим рафтани ман фоиданок бошад, бигзор онҳо ҳамроҳи ман раванд.

Нақшаи Павлус барои сафари оянда

⁵Дар бораи сафари ояндаам нақша дорам, ки аз вилояти Мақдуния гузашта, назди шумо ба шаҳри Қуринтус ба меҳмонӣ биёям. ⁶Шояд муддате наздатон бимонам ё ҳатто зимистонро ҳамроҳатон гузаронам. Пас бо кумаки шумо ба сафари худ, ба ҳар чое ки бошад, давом диҳам. ⁷Ман намехоҳам, ки шуморо танҳо як сари қадам дида гузарам, балки агар Худованд хоҳад, пешатон бисёртар истодан мехоҳам. ⁸Ҳоло бошад ман дар шаҳри Эфесус ҳастаму то иди Ҳосилот дар ин чо мемонам, ⁹чунки дар ин чо барои хизмати босамар тамоми имкониятҳо фароҳам аст. Аммо дар ҳамин чо ҳам муқобилони бисёр ҳастанд.

¹⁰Агар ҳамкорам Тимотиюс ба пешатон биёяд, эҳтиёт бошед, ки ӯ дар байни шумо аз хавфу хатар эмин бошад, зеро ӯ ба мисли ман хизмати Худовандро иҷро карда истодааст. ¹¹Ба ӯ беҳурматӣ нақунед, балки ӯро бо сулҳ ба назди ман равон кунед. Ман интизори омадани ӯву бародарон ҳастам.

¹²Дар бораи бародари мо Апуллус гуфтаниам, ки аз ӯ бисёр хоҳиш намудам, ки бо бародарон ба назди шумо биёяд. Лекин айни замон ӯ тамоман чунин хоҳиш надорад. Аммо ҳар вақте ки имконият шуд, ба наздатон меояд.

Дастуроти охири

¹³Ҳушёр бошед ва дар имонатон устувор бимонед. Далер ва боқувват бошед. ¹⁴Ҳама коратонро аз рӯйи муҳаббат кунед.

¹⁵Бародарону хоҳарон, шумо аҳли оилаи Истефанусро мешиносед ва медонед, ки онҳо аввалин имондорон дар вилояти Охоия буданд ва худро ба хизмати халқи Худо супоридаанд.

¹⁶ Ман мехоҳам, ки шумо ба ин шахсон ва ба ҳар касе ки монанди онҳо хизмат карда, меҳнат мекунанд, итоат намоед.
¹⁷ Ман аз омадани ҳамшахриёнатон Истефанус, Фортунатус ва Охойқос хурсанд шудам. Зеро онҳо ҷойи холии шуморо пур карданд. ¹⁸ Онҳо, чунон ки шуморо рӯҳбаланд карданд, маро низ ҳамон тавр рӯҳбаланд намуданд. Чунин одамонро иззату хурмат кунед.

Хайрухуш

¹⁹ Ҷамоатҳои имондорони вилояти Осиё ба шумо — қуринтиён салом мерасонанд. Ҳамкоронам Акило ва занаш Прискила ва имондороне, ки дар хонашон ҷамъ мешаванд, дар Худованд бароятон саломи гарму ҷӯшон мефиристанд. ²⁰ Тамоми имондорон ба шумо салом мефиристанд. Якдигарро ба оғӯш гирифта, салом гӯед.

²¹ Дар ин ҷумла аз ҳусни хатам мебинед, ки ин салом аз худи ман, Павлус аст.

²² Ҳар кӣ Худовандро дӯст намедорад, гирифтори лаънат бод! Худованди мо биё!

²³ Бигзор файзу меҳрубонии Худованд Исо бо шумо бошад!

²⁴ Ман ҳамаи шуморо, ки пайравони Исои Масеҳ ҳастед, дӯст медорам.

НОМАИ ДУЮМ БА ҚУРИНТИЁН

Пешгуфтор

Павлус, ки фиристодаи Исои Масех буд, мактуби навбатиро пас аз навиштани номаи 1-ум ба Қуринтиён, тақрибан соли 55-уми пас аз милод, ҳангоме ки дар сафар буду дар бораи Исои Масех хушхабарро мерасонд, навиштааст.

Павлус ва имондорони шаҳри Қуринтус ба якдигар муҳаббати бародаронаи самимӣ доштанд, лекин дар байнашон нофаҳмӣ ва хафагӣ пайдо шуда буд. Павлус ба ҷойи он ки ба пеши қуринтиён равад, дилашро дар ин мактуб ба онҳо холӣ мекунад. Ӯ дар ин мактубаш барои ислоҳи онҳо саҳт гап зада мефаҳмонад, ки вай барояшон мисли падарест, ки аз корҳои нодурусти фарзандонаш азоб мекашад. Ӯ онҳоро барои ғоидаи худашон тарбия мекунад. Ӯ меҳонад, ки онҳо тавба карда, рафташонро дигар кунанд, то ки дар вақти омадани Исо ҷазо дода нашаванд.

Инчунин ба Павлус лозим омад, ки фиристода будани худро ба қуринтиён исбот намояд. Чунки онҳо ба муаллимони дурӯғине гӯш медоданд, ки мегуфтанд: «Павлус дар асл аз тарафи Худо фиристода нашудааст, ки ба қуринтиён таълим диҳад».

Павлус ба қуринтиён хотиррасон мекунад, ки онҳо хабари хушро аввал аз ӯ шунида буданд ва вақте ки ба ҳақиқат имон оварданд, ҷи қадар хурсанд буданд. Ӯ боз ёдрас мекунад, ки вай шабу рӯз азобҳои зиёдро паси сар кард, то ки онҳо дар имон қалон шаванд. Дар нишон додани муҳаббату ғамхорӣ Павлус

барои онҳое, ки халки Худоро рохнамоӣ мекунанд, намунаи хуб аст. Ў онҳоро сӯиистифода намебарад, балки ба онҳо хизмат мекунад. Ў меҳоҳад, ки онҳо барои наҷот ёфтани аз гуноҳ даст кашанд ва худотарсона зиндагӣ кунанд. Ў онҳоро илтимос мекунад, ки ҳақиқатро аз дурӯғ фарқ кунанд ва ба имондороне, ки муҳтоҷӣ доранд, ёрӣ диҳанд. Вай онҳоеро, ки ўро хафа кардаанд, мебахшад. Чунин роҳбарон имрӯз ҳам бисёр ба мо лозим ҳастанд.

Саломи Павлус

1 ¹ Салом ба аҳли ҷамоати имондорони Худо дар шаҳри Қуринтус ва ба тамоми халқи Ў, ки дар вилояти Охоия зиндагӣ мекунанд! Ман, Павлус, ки бо хости Худо фиристодаи Исои Масеҳ таъйин шудаам ва бародари мо Тимотиюс ²файзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагии Худо Падари мо ва Худованд Исои Масеҳро бар шумо хоҳонем.

Миннатдории Павлус ба Худо

³ Ба Худо, ки Падари Худованди мо Исои Масеҳ ва Падари раҳмдил ва Худои ҳама гуна тасаллӣ аст, ҳамду сано бод! ⁴ Ў моро дар ҳама гуна мусибатҳоямон тасаллӣ медиҳад, то ки мо низ бо ҳамон тасаллое, ки худамон аз Худо меёбем, дигаронро ҳам дар ҳама гуна мусибаташон дилбардорӣ намоем. ⁵ Мо барои Масеҳ чӣ қадар бештар азоб кашем, ҳамон қадар зиёдтар Худо ба воситаи Масеҳ ба мо тасаллӣ медиҳад. ⁶ Агар мо азобу уқубат кашем, ин ба хоҳири тасаллову наҷоти шумост ва агар тасаллӣ ёбем, боз ҳам ба хоҳири тасалло ёфтани шумост. Дар ҳамин ҳолат шумо ба мисли мо бо сабру тоқат азобҳоеро, ки мо аз сар мегузаронем, паси сар мекунед. ⁷ Бо-вариини комил дорем, ки чи хеле дар азобу уқубати мо шарик ҳастед, ҳамчунин дар тасаллое, ки аз Худо меёбем, шарик мешавед.

⁸ Эй бародарону хоҳарон, мо намехоҳем, ки шумо аз мусибатҳое, ки дар вилояти Осиё ба сарамон омад, беҳабар монед.

Азобу уқубати ба сарамон омада аз қувватамон чунон зиёд буд, ки мо ҳатто аз зинда мондан умедамонро канда будем. ⁹ Дар ҳақиқат, мо интизор будем, ки ҳалок мешавем. Ин аз он сабаб рӯй дод, ки мо на ба қуввати худамон, балки ба Худое, ки мурдагонро зинда мекунад, таваккал кунем. ¹⁰ Ӯ моро аз хатари марговар начот дод ва боз ҳам начот медиҳад. Мо ба Ӯ умед мебандем, ки Ӯ боз моро начот хоҳад дод. ¹¹ Шумо ҳам бо дуохоятон ба мо ёрӣ мерасонед, чунки Худо аз рӯйи меҳрубониаш ба дуохои зиёд ҷавоб дода, моро начот медиҳад ва бисёр одамон Ӯро шукр мегӯянд.

Дигаргуниҳо дар нақшаи Павлус

¹² Мо бо боварӣ ва вичдони пок гуфта метавонем, ки дар хамаи корхоямон бо нияти пок ва самимияте, ки Худо ба мо додааст, зиндагӣ кардем. Нисбат ба мардуми ҷаҳон ва баҳусус нисбат ба шумо мо чунин рафтор намудем ва ин рафторамон на аз рӯйи хиради одамизод, балки аз рӯйи файзу меҳрубонии Худо буд. ¹³⁻¹⁴ Мо ба шумо танҳо чизҳоеро менависем, ки хонда ва маънояшро фаҳмида метавонед. Ҳатто агар ҳозир қисман суханамонро фаҳмед, умедворам, ки дар оянда пурратар мефаҳмед. Сипас дар Рӯзи бозгашти Худованди мо Исо чӣ гунае ки мо аз шумо фаҳр мекунем, шумо низ аз мо ҳамон тавр фаҳр мекунед. ¹⁵ Азбаски дил-пур ҳастам, ки шумо ба мо боварӣ доред, қарор додам, ки ҳангоми сафар карданам ду бор ба пешатон омада, баракат диҳам. Яъне дар сари сафарам, ¹⁶ ҳангоми ба вилояти Мақдуния рафтан ва ҳам аз он ҷо бозгаштанам шуморо бинам. Он гоҳ шумо ба ман ёрӣ дода, маро ба сарзамини Яҳудия гусел карда метавонистед.

¹⁷ Шояд шумо пурсед, ки чаро ман нақшаи ба пешатон омаданро тағйир додаам. Ё шояд шумо фикр кунед, ки ман ба мисли одами ҷаҳонӣ бепарвоёна нақша кашида, дар як вақт ҳам «Ҳа» ва ҳам «Не» мегӯям. ¹⁸ Лекин чи хеле ки Худо ҳақиқатро мегӯяд, сухани мо низ ба шумо дар як вақт ҳам «Ҳа» ва ҳам

«Не» намебошад. ¹⁹ Зеро Исои Масех – Писари Худо, ки ман ва Силову Тимотиус Ёро ба шумо эълон кардем, байни «Ҳа» ё «Не» дудила нест, балки ҳамеша дар «Ҳа» меистад. ²⁰ Чи қадар ки ваъдаҳои Худо зиёд бошанд, ҳамаи онҳо дар Масех ҷавоби «Ҳа» меёбад, чунки Масех ҳамаи ваъдаҳоро иҷро мекунад. Барои ҳамин мо ба воситаи Масех барои шукӯҳу бузургии Худо «Омин» мегӯем.

²¹ Худо Худаш мову шуморо дар ягонагӣ бо Масех устувор намуда, барои Худ интихоб кардааст. ²² Ё Рӯҳи Худ, яъне Рӯҳулқудсро ҳамчун муҳр дар диламон гузошта, нишон дод, ки мо аз они Ё ҳастем. Ҳамин Рӯҳ кафолати баракатҳоест, ки Худо бароямон медиҳад.

²³ Худо шохид аст, ки сабаби то ҳол ба шаҳри Қуринтус наомаданам он буд, ки намехостам шуморо ҷанг кунам. ²⁴ Мо намехоҳем, ки бар имони шумо ҳукмронӣ кунем, чунки шумо дар имонатон устувор истодаед. Мо баръакс мехоҳем, ки барои хурсандиатон бо шумо ҳамкорӣ кунем.

2 ¹ Ман қарор додам, ки агар омаданам сабаби ранчишу андӯҳи шумо шавад, дигар ба пешатон наоям. ² Чунки агар шуморо ранҷонам, ғайр аз шумо, дигар кӣ маро хурсанд мекунад? ³ Барои ҳамин он мактубро навиштам, то ки вақти омадан касоне, ки бояд маро шод кунанд, сабаби ғамгин гаштани ман нашаванд. Зеро аниқ медонам, ки хурсандии ман ҳамаи шуморо шод месозад. ⁴ Ман он мактубро бо андӯҳи бузургу гирияи бисёр ва дили дардманд навишта будам. Ман намехостам шуморо ғамгин кунам, балки хостам донед, ки чӣ қадар шуморо дӯст медорам.

Бахшидани имондоре, ки гуноҳ кардааст

⁵ Дар бораи он бародар аз байнатон, ки пештар маро ранҷонида буд, инро мегӯям: ӯ на фақат маро, балки қисман (намехоҳам воҳима кунам) ҳамаи шуморо низ ранҷонидааст. ⁶ Бисёре аз шумо аллақай ёро ҷазо додед ва ин барои ӯ басанда аст.

⁷ Акнун вақти он расидааст, ки ӯро бахшед ва дилбардорӣ кунед, то ки ӯ аз ғаму ғуссаи аз ҳад зиёд аз по наафтад. ⁸ Бинобар ин ман аз шумо илтимос мекунам, ки муҳаббати худро ба ӯ нишон диҳед.

⁹ Инчунин ба воситаи он мактуб санҷидан меҳостам, ки оё шумо ба фармонҳои ман пурра итоат мекунад ё не. ¹⁰ Агар шумо касеро бахшед, ман низ ӯро мебахшам. Касеро, ки бахшидаам (агар дар асл бахшидан лозим бошад), ба хогири шумо дар хузури Масеҳ бахшидаам, ¹¹ то ки шайтон моро фирефта накунад, зеро мо аз нақшаҳои ӯ бохабарем.

¹² Вақте ки ман барои эълон кардани хушxabари Масеҳ ба шаҳри Трӯос омадам, пай бурдам, ки барои дар он ҷо хизмат карданам Худованд тамоми имкониятҳоро фароҳам овардааст. ¹³ Аммо азбаски дар он ҷо бародарам Титусро наёфтам, парешон шудам. Сипас ман бо имондорони он ҷо хайрухуш карда, барои ҷустуҷӯи ӯ ба вилояти Макдуния омадам.

Исои Масеҳ ғалаба медиҳад

¹⁴ Ман Худоро шукр мегӯям, ки Ӯ моро дар ягонагӣ бо Масеҳ дар қатори ғолибшудагон қарор дода, хидоят мекунад. Ӯ ба воситаи мо донишero, ки дар бораи Масеҳ аст, дар ҳама ҷо мисли бӯйи хуше паҳн мекунад. ¹⁵ Зеро мо ба мисли бӯйи хуш ҳастем, ки Масеҳ онро ба Худо тақдим мекунад ва он ҳам дар байни онҳое, ки начот меёбанд ва ҳам дар байни онҳое, ки ҳалок мешаванд, паҳн мешавад. ¹⁶ Барои онҳое, ки дар роҳи ҳалокат ҳастанд, мо бӯйи бади марғ ҳастем ва барои онҳое, ки дар роҳи начот ҳастанд, мо бӯйи ҳаётбахш ҳастем. Ҳеч кас аз пеши ҳудаш гуфта наметавонад, ки қобилияти расондани чунин паёмро дорад.

¹⁷ Бисёриҳо паёми Худоро барои фоидаи шахсии худ эълон мекунанд, лекин мо чунин нестем. Баръакс ҳамчун хизматгори Масеҳ мо медонем, ки Худо ба мо нигоҳ карда истодааст. Аз ин рӯ паёми Худоро аз самими дил эълон мекунем, зеро Худо моро барои ин кор фириристодааст.

Хизматгорони аҳду паймони нав

З¹ Шояд шумо фикр мекунад, ки мо боз худро таъриф мекунем, лекин ин тавр нест. Баъзеҳо бо худ тавсияномаҳо гирифта нишон медиҳанд, лекин мо муҳточи тавсиянома аз ягон кас нестем. Мо аз шумо ҳам талаб намекунем, ки тавсиянома барои мо нависед. ² Шумо худ тавсияномаи мо ҳастед, ки он дар диламон навишта шудааст ва онро ҳамаи одамон шинохта ва хонда метавонанд. ³ Маълум аст, ки шумо номаи Масеҳ ҳастед ва он натиҷаи хизмати моро дар байни шумо нишон медиҳад. Он на бо қалам, балки бо Рӯҳи Худои зинда навишта шудааст. Он на дар рӯйи лавҳасангҳо, балки дар дили одамизод навишта шудааст.

⁴ Мо инро барои он мегӯем, ки ба воситаи Масеҳ ба Худо бовар дорем ⁵ ва на барои он ки бо қуввати худ кореро анҷом медиҳем, чунки қобилиятҳои мо аз Худост. ⁶ Ё ба мо қобилият додааст, ки хизматгорони аҳду паймони нав бошем. Ин аҳду паймон на шариати навишташуда, балки аз Рӯҳулқудс аст, зеро шариати навишташуда инсонро ба марг мебарад, аммо Рӯҳулқудс ҳаёт мебахшад.

Бузургии аҳду паймони нав дар муқоиса бо аҳду паймони кӯҳна

⁷ Шариати дар лавҳасангҳо навишташуда одамонро ба марг ҳукм карда буд. Лекин Худо он шариатро бо чунон шукӯҳу бузургие дод, ки рӯйи Мусо аз он медурахшид. Он то ба дараҷае дурахшон буд, ки халқи Исроил ба чехраи ӯ нигоҳ карда наметавонистанд. Аммо ин нур оҳиста-оҳиста нопадид мешуд. ⁸ Пас магар шукӯҳу бузургие, ки ба хизмати Рӯҳулқудс дахл дорад, бузургтар нест?! ⁹ Агар аҳду паймони кӯҳна, ки ҳукм мебаровард, шукӯҳу бузургӣ дошта бошад, пас аҳду паймони нав, ки моро дар назди Худо сафед мекунад, чӣ қадар зиёд шукӯҳу бузургӣ дошта бошад?! ¹⁰ Дар ҳақиқат шукӯҳу бузургии пешина дар муқоиса бо шукӯҳу

бузургии беканори аҳду паймони нав бузург набуд. ¹¹ Агар шукӯҳи чизи гузарон ин қадар бузург буд, пас шукӯҳи чизи абадӣ боз ҳам бузургтар аст.

¹² Чун умед дорем, ки бузургии аҳду паймони нав то абад мемонад, хеле далерона суҳан мегӯем. ¹³ Ба мо лозим нест, ки мисли Мусо рӯямонро пӯшонем. Ӯ рӯяшро бо парда пӯшонида буд, то ки исроилиён анчоми шукӯҳу бузургии гузарандаро набинанд. ¹⁴ Исроилиён яқрав шудаанд ва то имрӯз хангоми хондани аҳду паймони қадим ин парда нокушода мемонад. Ин парда танҳо бо имон овардан ба Масеҳ бардошта мешавад. ¹⁵ Ҳатто имрӯз, хангоме ки онҳо шариати Мусоро мехонанд, ин парда дилашонро пӯшонидааст.

¹⁶ Лекин хангоме ки шахс ба Худованд рӯ меоварад, парда бардошта мешавад. ¹⁷ Худованд Рӯҳ аст ва дар он ҷое ки Рӯҳи Худованд ҳаст, он ҷо озодист. ¹⁸ Азбаски парда аз пеши назарамон бардошта шудааст, ҳамаи мо, имондорон зебоии пурнури Худовандро гӯё дар оина мебинем ва Худованд, ки Рӯҳ аст, моро бештару бештар ба Худ монанд мекунад.

Ганчи бузург дар кӯзаҳои лойин

4 ¹ Бинобар ин, азбаски Худо аз рӯйи раҳму шафқаташ ба мо чунин хизматро додааст, мо ҳаргиз рӯҳафтода намешавем. ² Мо ҳама амалҳои пинҳони шармоварро рад мекунем. Мо касеро фиреб намедихем ё паёми Худоро нодуруст маънидод намекунем. Баръакс, дар ҳузури Худо ҳақиқатро ошкоро мегӯем ва ҳамин тавр одамони боваринок буданамонро ба ҳама нишон медиҳем. ³ Ҳатто агар хушхабар, ки мо эълон мекунем, барои ягон кас пинҳон бошад, он фақат барои ҳалокшавандагон пинҳон аст. ⁴ Шайтон, ки худои ин ҷаҳон аст, зехни беимононро тира қардааст. Бинобар ин зехни онҳо бо нури хушхабар дар бораи Исои Масеҳи пурнур, ки аз ҳар ҷиҳат мисли Худост, равшан намешавад. ⁵ Мо на худро, балки Исои Масеҳро эълон мекунем, ки Ӯ Худованд аст ва мо ба хотири Исо ба шумо хизмат мекунем. ⁶ Зеро Худое, ки дар вақти офаридани дунё дар

торикӣ «Рӯшноӣ шавад»,* гуфтааст, бо нураш фикрҳои моро низ равшан кардааст, то ки мо шукӯҳу бузургии Ӯро, ки дар рӯйи Исои Масеҳ аст, бифаҳмем.

⁷ Мо ки фақат ба монанди кӯзаҳои лойин ҳастем, ин дониши илохиро ҳамчун ганҷ дар худ нигоҳ медорем. Аз ин маълум мешавад, ки қуввати бузург на аз тарафи мо, балки аз тарафи Худо меояд. ⁸ Ба мо аз ҳар тараф фишор меоранд, лекин мо мағлуб нашудаем. Илоче надорем, лекин рӯҳафтада ҳам намешавем. ⁹ Моро дунболагирӣ мекунад, лекин Худо моро тарк намекунад. Моро аз пой афтондаанд, лекин нобуд нашудаем. ¹⁰ Мо ҳамеша дар баданамон марги Исоро бардошта мегардем, то ки ҳаёти Ӯ дар баданамон низ зоҳир шавад.

¹¹ Мо зиндагон ҳамеша ба хотири Исои Масеҳ зери хатари марг ҳастем, то ки зинда будани Исо дар бадани мирандаи мо маълум гардад. ¹² Аз ин рӯ, мо бо марғу азоб рӯ ба рӯ мешавем, то ки шумо ҳаёт ёбед.

¹³ Дар навиштаҷот омадааст: «Азбаски имон доштам, сухан гуфтам»**. Азбаски мо ҳам ҳамин гуна имон дорем, мо низ паёми Худоро нақл кардан мегирем. ¹⁴ Зеро медонем ҳамон Худое, ки Худованд Исоро зинда кард, моро низ ҳамроҳи Исо зинда намуда, бо шумо ба ҳузураш мебарад. ¹⁵ Ҳамаи ин барои манфиати шумо аст, то ки файзу меҳрубонии Худо барои одамон бештару бештар гардад ва барои шукӯҳу бузургии Худо шукргузорӣ низ зиёд шавад.

Имон ба Худованд

¹⁶ Барои ҳамин мо ҳаргиз рӯҳафтада намешавем. Ҳарчанд намуди зоҳирии мо, яъне баданҳоямон фарсуда шудан гирад ҳам, олами дарунии мо рӯз ба рӯз нав мешавад. ¹⁷ Зеро ранҷу азоби ҳозираи мо ночиз ва зудгузар аст. Аммо он барои мо ҷунон шукӯҳу бузургии меорад, ки аз ранҷу азоб беҳад бузургтар

* 4:6 Ибтидо 1:3

** 4:13 Забур 115:1

аст ва абадӣ мемонад. ¹⁸ Мо на ба чизҳое, ки мебинем, балки ба чизҳое, ки намебинем, чашм дӯхтаем. Зеро чизҳои заминӣ, ки дида мешаванд, муваққатӣ ҳастанд, вале чизҳои осмонӣ, ки дида намешаванд, абадианд.

Худо ба мо баданҳои нав медихад

5 ¹ Мо медонем, ки дар ин дунё бадани мо ба мисли хаймае хонаи муваққатӣ аст, ки дар охири умрамон чамъ карда мешавад. Дар он вақт Худо бароямон хонаи осмонӣ, яъне бадани абадӣ медихад, ки онро на одамизод, балки Худи Худо сохтааст. ² Ҳоло ки мо баданҳои заминӣ дорем, оҳ кашида, орзу мекунем, ки бадани осмониамонро ҳамчун либоси нав ба бар кунем. ³ Азбаски мо баданҳои осмонӣ мегирем, рӯҳи бебадан нахоҳем буд. ⁴ Хаймаҳое, ки дар онҳо ҳоло зиндагӣ мекунем, бароямон бори вазнинанду мо оху нола мекунем. Хошиши мо мурдану аз ин бадан халос шудан нест, балки он аст, ки бо бадани осмонӣ пӯшонида шавем. Ин тавр бадани мирандаи мо ба бадани абадӣ табдил меёбад. ⁵ Худи Худо моро барои қабул кардани баданҳои нави осмонӣ тайёр кардааст ва ҳамчун кафолате, ки ин баданҳои навро медихад, ба мо Рӯҳи Худашро бахшидааст.

⁶ Бинобар ин мо ҳамеша дилпур ҳастем ва медонем, ки то вақте, ки дар бадани заминӣ зиндагӣ мекунем, бо Худованд дар осмон нестем. ⁷ Мо на бо чизҳое, ки мебинем, балки бо имон зиндагӣ мекунем. ⁸ Бале, мо дилпур ҳастем ва мехоҳем, ки ҷисмҳои заминиамонро тарк карда, ба манзили худ, назди Худованд равем. ⁹ Аз ин рӯ, чи дар ин ҷо бошем, чи дар он ҷо, беш аз ҳама кӯшиш менамоем, ки ба Ӯ писанд оем. ¹⁰ Зеро ҳамаи мо бояд пеши тахти Масеҳ ҷавоб диҳем, то ки мувофиқи қорҳои неку бадамон, ки бо ҷисми худ кардаем, подош гирем.

Мо намояндагони Масеҳ ҳастем

¹¹ Пас чун пеши тахти Ӯ ҷавоб медиҳем, тарси Худовандро дорем ва кӯшиш мекунем, ки мардумро ба сӯи начот ҳидоят

намоем. Худо чӣ гуна одам будани моро медонад ва умедворем, ки шумо низ чӣ гуна будани моро медонед. ¹²Ин чунин маъно надорад, ки мо боз худамонро таъриф карда истодаем. Балки ба шумо имкон медиҳем, ки аз мо фахр кунед, то ба онҳое, ки на бо чизҳои ботинӣ, балки бо чизҳои зоҳирӣ ифтихор мекунад, ҷавобе дошта бошед. ¹³Агар ба назар чунин намояд, ки аз ақл бегона шудаем, ин ба хотири Худост! Вале агар солимфикр бошем, ин ба хотири шумост. ¹⁴Муҳаббати Масеҳ моро ба ҳар қор водор менамояд. Боварии комил дорем, ки чун Масеҳ барои ҳама мурдааст, пас ҳама барои ҳаёти пештараашон мурдаанд. ¹⁵Масеҳ барои ҳама мурдааст, то ки зиндагон дигар барои худ зиндагӣ накунад, балки барои Ӯ зиндагӣ кунанд, ки ба хотири онҳо мурд ва дубора зинда шуд.

¹⁶Дигар мо касеро аз нуқтаи назари одамӣ баҳо намениҳем. Агар пештар Исои Масеҳро аз нуқтаи назари одамӣ баҳо медедем, пас ҳозир чунин намекунем. ¹⁷Ин чунин маъно дорад, ки ҳар касе, ки ба Масеҳ тааллуқ дорад, аз нав офарида шудааст. Он чи ки кӯҳна буд, даргузашт ва акнун ҳама чиз нав шудааст.

¹⁸Ҳамаи ин кори Худост. Ӯ ба воситаи Масеҳ моро бо Худо оштии додааст. Ҳоло моро вазифадор кардааст, ки паёми бо Худо оштии шуданро ба дигарон расонем. ¹⁹Яъне Худо ба воситаи Масеҳ ҷаҳонро бо Худо оштии дода, гуноҳхояшонро дигар ҳисоб намекунад ва ин паёми оштиро ба мо супурд. ²⁰Мо намояндагони Масеҳ ҳастем ва Худо ба воситаи мо ба одамон мурочиат мекунад. Аз ин рӯ мо аз номи Масеҳ аз шумо илтиҷо мекунем, ки дигар ҳамчун душманони Худо зиндагӣ накарда, бо Ӯ оштии шавед. ²¹Худо гуноҳҳои одамонро ба дӯши Масеҳ, ки комилан беғуноҳ буд, гузошт, то ки Ӯ мо гунаҳкоронро дар ягонагӣ бо Масеҳ беайбу росткор эълон кунад.

6 ¹Худо аз рӯйи файзу меҳрубониаш шуморо начот додааст. Ҳоло ҳамчун ҳамкорони Худо мо аз шумо илтиҷо мекунем, ки ин начотро зеро по карда бефоида накунед. ²Зеро Худо

мегӯяд: «Дар вақти мувофиқ туро шунидам ва дар рӯзи начот ба ту мадад расондам».*

Инак он вақти мувофиқ расидаасту имрӯз рӯзи начот аст.

Мушкилиҳои Павлус

³ Мо ягон касро ба васваса намеандозем, то ки ҳеҷ кас хизмати моро бадном накунад. ⁴ Баръакс, бо сабру тоқат дар ҳама чиз, дар азобу уқубат, дар муҳтоҷӣ ва дар ҳар гуна душворӣ худро ҳамчун хизматгори бовафои Худо нишон медиҳем. ⁵ Мо шӯришҳову меҳнати саҳт, лату кӯбу шабҳои беҳобӣ ва гуруснагиро аз сар гузаронидем. ⁶ Ҳамчунин мо хизматгори Худо буданамонро дар дили соф, дониш, сабр, меҳрубонӣ, муҳаббати самимона ва ба воситаи Рӯҳулқудс, ки дар вучудамон ҳаст, нишон медиҳем. ⁷ Мо ҳақиқатро таълим медиҳем ва қудрати Худо дар вучудамон амал мекунад. Ҳам барои дасти чап ва ҳам барои дасти рости мо ҳаёти покмон ҳамчун аслиҳаи ҷангӣ аст. ⁸ Новобаста ба он ки одамони моро ҳурмат мекунанд ё намекунанд, ифтихор мекунанд ё бадгӯйӣ мекунанд, мо ба Худо хизмат мекунем. Мо ростқавл ҳастем, лекин одамони моро фиребгар меноманд. ⁹ Моро ҳуб намешиносанд, вале мо машҳур ҳастем. Бо марг рӯ ба рӯ бошем ҳам, ҳанӯз зинда ҳастем. Азобу шиканҷа кашем ҳам, кушта нашудаем. ¹⁰ Моро ғамгин мекунанд, мо бошем, ҳамеша шодӣ мекунем. Камбағал ҳастем, лекин дигаронро сарватманд мегардонем. Мо ҳеҷ чиз надорем, вале дорони ҳама чиз ҳастем.

¹¹ Эй мардуми шаҳри Қуринтус! Мо ба шумо кушоду равшан гап задем ва аз таҳти дил шуморо дӯст доштем. ¹² Мо муҳаббати худро аз шумо дарёғ намедорем. Ин шумоед, ки муҳаббати худро аз мо дарёғ медоред. ¹³ Ман ба шумо ҳамчун ба фарзандони худам мегӯям, ки шумо низ дилҳои худро ба мо кушоед.

* 6:2 Ишаъё 49:8

Аз онҳое, ки Худоро рад мекунанд, худро дур гиред

¹⁴ Бо онҳое, ки беимонанд, якҷо нашавед. Охир росткорӣ бо бадкорӣ чӣ алоқа дорад? Ё нур бо торикӣ чӣ чизи умумӣ доранд? ¹⁵ Магар дар байни Масех ва шайтон ягонагие ҳаст? Охир имондор чӣ гуна шарикӣ шаҳси беимон шуда метавонад? ¹⁶ Оё бутҳо ба макони муқаддаси Худо, яъне ба маъбадаш тааллуқ доранд? Албатта не! Мо маъбади Худои зинда ҳастем. Чунон ки Худо гуфтааст: «Ман андаруни онҳо сокин шуда, дар байнашон мегардам. Ман Худои онҳо мешавам ва онҳо халқи Ман мешаванд».*

¹⁷ «Барои ҳамин аз миёни беимонон берун омада, аз онҳо ҷудо шавед. Ба чизҳои нопоки онҳо нарасед ва Ман шуморо қабул хоҳам кард.** ¹⁸ Ман Падари шумо мешавам ва шумо писарону духтарони Ман мешавед***», мегӯяд Худованди Тавоно.

7 ¹ Дӯстони азиз, азбаски чунин ваъдаҳо дорем, бояд худро аз ҳар чизе, ки рӯҳу баданамонро ҳаром месозад, пок кунем ва азбаски аз Худо метарсем, худро пурра аз бадӣ ҷудо карда, ба Ё бахшида шавем.

Хурсандии Павлус аз рафтори имондорони шаҳри Қуринтус

² Моро дар дилҳоятон ҷой диҳед. Мо касеро наранҷондаем, касеро гумроҳ накардаем ва аз касе сӯиистифода набурдаем. ³ Ман инро барои айбдор намудани шумо намегӯям. Ман пештар гуфта будам, ки шумо он чунон дар дилҳои мо ҷой шудаед, ки на марг метавонад шуморо аз мо ҷудо созад, на зиндагӣ. ⁴ Ман ба шумо боварии комил дорам ва бо шумо хеле ифтихор дорам. Бо вучуди ҳамаи мушкilotам, ман пур аз тасалли ҳастам ва шодии фаровон дорам.

* 6:16 Ибодат 26:12; Ирмиё 32:38; Ҳизқиёл 37:27

** 6:17 Ишаё 52:11; Ҳизқиёл 20:34, 41

*** 6:18 2 Подшоҳон 7:14

⁵ Пас аз он ки мо ба вилояти Мақдуния омадем, ҳеч оромие надоштем, чунки дар хама чо мусибат, атрофамон чангу чидол ва диламон дар тарсу ҳарос буд. ⁶ Лекин Худое, ки рӯҳафтодагонро таскин мебахшад, бо омадани Титус моро рӯҳбаланд намуд. ⁷ На фақат омаданаш, балки дилбардорие, ки ӯ аз шумо дид, моро рӯҳбаланд кард. Ӯ нақл кард, ки шумо маро саҳт ёд кардаед аз кори кардаатон пушаймон ҳастед ва то чӣ андоза барои муҳофизати ман бархостаед. Ин чизҳо маро беҳад шод кард!

⁸ Агарчи суханони саҳтам дар номаи пештара шуморо ғамгин карда бошад ҳам, ман аз навиштани он пушаймон нестам. Албатта дар аввал вақте фаҳмидам, ки он шуморо барои муддати кӯтоҳе ғамгин сохтааст, пушаймон шудам. ⁹ Лекин ҳозир аз навиштани он нома хурсанд ҳастам. На барои он ки шумо ғамгин шудед, балки барои он ки ин ғам сабаби тавбаи шумо гардид. Шумо бо хости Худо ғамгин шуда будед ва аз мо ягон зарар надидаед. ¹⁰ Ғаме, ки Худо медиҳад, шахсро ба тавба мебарад, ба тавбае, ки дар натиҷа наҷот мебахшаду дар он пушаймонӣ нест. Аммо ғами ин дунё шахсро ба марг мебарад. ¹¹ Охир бинед, ки ғами Худо дода чӣ қадар чизҳои хуб, аз қабиле чидду ҷаҳд, хоҳиши худро ҳимоя кардан, тарс аз бадӣ, хоҳиши дидани ман, ғайрат ва ташнаи адолат буданро дар вучуди шумо бедор кард. Дар ҳамаи ин шумо нишон додед, ки дар ин кор беайб ҳастед.

¹² Мақсади ман он набуд, ки дар бораи шахси хатокарда ё ҷабрдида нависам. Балки меҳоҳам, донед, ки шумо дар пеши Худо чӣ қадар ғами моро меҳӯред. ¹³ Ин моро тасалло дод!

Азбаски ҳамаи шумо Титусро тасалло додед, ӯ хурсанд шуд ва мо бошем, аз шодии ӯ бештар хурсанд шудем. ¹⁴ Ман дар назди Титус аз шумо ифтихор доштам ва шумо маро дар хичолат нагузоштаед. Чи хеле ки мо ҳамеша ба шумо сухани ростро мегуфтем, сухани таърифие, ки дар бораатон ба Титус гуфта будем, рост баромад. ¹⁵ Ҳозир вақте Титус ба ёд меорад, ки чи хел ҳамаи шумо ӯро бо тарсу эҳтиром қабул карда, ба ӯ

итоат карда будед, дар ҳаққи шумо зиёдтар ғамхорӣ мекунад. ¹⁶Ман бошам, бисёр хурсандам, ки дар ҳама чиз ба шумо бо-вар карда метавонам.

Хайру саховати ҷамоатҳои имондорон

8 ¹Бародарону хоҳарони азиз, мехоҳем, аз файзу меҳрубоние, ки Худо ба ҷамоатҳои вилояти Макдуния додааст, огоҳ шавед. ²Дар вақти азобҳои зиёд шодию хурсандӣ ва камбағалии саҳт онҳоро дасткушод карда буд. ³Ман шаҳодат медиҳам, ки онҳо на танҳо аз рӯйи имконияташон, балки зиёдтар аз он, ихтиёран пул ҷамъ карда доданд. ⁴Онҳо моро саҳт илтиҷо намуданд, ки дар чунин хизмати боифтихор, яъне кумак расондан ба имондорони шаҳри Уршалим саҳмгузор бошанд. ⁵Коре, ки онҳо қарданд, аз он чи ки мо интизор будем, бештар буд. Онҳо аввал худро ба хизмати Худованд бахшида, сипас аз рӯйи хоҳиши Худо худро ба ихтиёри мо гузоштанд. ⁶Аз ин рӯ, мо аз Титус хоҳиш намудем, ки қори хайри дар байни шумо сар қардашро ба охир расонад. ⁷Азбаски аз ҳама чиз, яъне имон, суҳандонӣ, дониш ва ғайрат сарватманд ҳастед ва мо низ нисбат ба шумо муҳаббати зиёд дорем, дар ин қори хайр низ дасткушод бошед.

⁸Ман ба шумо фармон намедиҳам, ки кумакпулӣ диҳед. Имондорони ҷамоатҳои дигар меҳоханд ҳадя кунанд ва ман меҳоҳам санҷам, ки муҳаббати шумо ҳам нисбати имондорони Яҳудия самимӣ ҳаст ё не. ⁹Шумо файзу меҳрубонии Худовандамон Исои Масеҳро медонед. Ӯ сарватманд буд, лекин ба хоҳири шумо камбағал шуд, то ки бо камбағалиаш шуморо сарватманд гардонад.

¹⁰Маслиҳати ман ба шумо ин аст, ки агар қори хайреро, ки соли гузашта сар қарда будед, ба анҷом расонед, бароятон хуб мешавад. Соли гузашта шумо аввалин қасоне будед, ки ба қори хайр даст задед ва ҳатто қори хайр қарданро орзу қардед. ¹¹Он қореро, ки аз аввал бо ғайрати қалон сар қарда будед, акнун мувофиқи имкониятҳоятон ба анҷом расонед. ¹²Агар кумак

кардан хоҳед, Худо онро аз рӯйи имкониятатон қабул мекунад ва на аз рӯйи он чи ки надоред.

¹³ Ман намехоҳам, ки кумаки шумо ба дигарон осон ва барои худатон гарон афтад. Ман фақат мехоҳам, ки баробарӣ бошад. ¹⁴ Шумо ҳозир метавонед, аз сарвати худ ба шахсони муҳтоҷ ёрӣ расонед. Дертар, хангоме ки онҳо доро мешаванд, дар муҳтоҷиатон ба шумо онҳо ёрӣ мерасонанд. Ҳамин тавр баробарӣ ба миён меояд. ¹⁵ Охир дар навиштаҷот омадааст: «Касе ки бисёр чида буд, зиёдатӣ надошт ва касе ки кам чида буд, камӣ надошт».*

Титус ва ҳамроҳони ӯ

¹⁶ Шукри Худо дилсӯзие, ки ман нисбати шумо дарам, ба Титус ҳам дода шудааст. ¹⁷ Ӯ на танҳо дархости моро барои омадан қабул кард, балки хеле боғайратона, ихтиёрӣ боз ба назди шумо омадан мехост. ¹⁸ Ҳамроҳи Титус бародареро мефириستم, ки барои эълон кардани хушхабар дар ҳамаи ҷамоатҳои имондорон сазовори таъриф гардидааст. ¹⁹ Инчунин, он бародарро ҷамоатҳо таъйин намуданд, ки ба мо дар ин кори хайр ҳамсафар бошад. Мо ин корро барои бузургии Худованд ва барои нишон додани некхоҳиамон анҷом медиҳем. ²⁰ Мо ин тавр кардем, то касе моро дар нодуруст истифода бурдани ҳадяҳое, ки саховатмандона дода шудаанд, айбдор накунад. ²¹ Мо кӯшиш мекунем, ки на танҳо дар назари Худованд, балки дар назари одамон низ ростқавл бошем.

²² Инчунин, ҳамроҳи онҳо боз як бародарро низ мефириستم, ки кӯшишу ғайрати ӯро чандин маротиба дар бисёр чизҳо санҷидаем. Азбаски ба шумо боварии зиёд дорад, кӯшишу ғайрати ӯ зиёдтар шудааст. ²³ Рафиқам Титус бошад, бо ман барои манфиати шумо кор мекунад. Бародарони дигари мо намояндагони ҷамоатҳо ҳастанд, ки одамон Масеҳро барои кори онҳо ситоиш мекунанд. ²⁴ Барои ҳамин ба онҳо меҳру

* 8:15 Ҳуруҷ 16:18

муҳаббати худ ва сабаби аз шумо фахр карданамонро нишон диҳед, то ки ҷамоатҳои имондорон инро дида тавонанд.

Ёри моддӣ барои имондорони шаҳри Уршалим

9 ¹Дар бораи хизмате, ки барои кӯмак расондан ба халқи Худо аст, ба шумо навиштанам зарур нест. ²Ман кӯшишу ғайрататонро медонам ва аз шумо дар назди имондорони вилояти Мақдуния ифтихор мекунам, ки ҳанӯз як сол пеш шумо дар вилояти Охоия барои ёри додан тайёр будед. Ин кӯшишу ғайрати шумо бисёрихоро ба ёри расондан шавқманд кардааст. ³Ҳоло бошад азбаски ман ба бародарон гуфта будам, ки шумо ҳадаи худро тайёр кардаед, онҳоро ба пешатон мефиристам. Онҳо рафта мебинанд, ки суханони таърифие, ки дар бораатон гуфта будам рост будааст. ⁴Агар имондорони Мақдуния ҳамроҳи ман омада бинанд, ки баъд аз он ҳама таъриф ҳадаҳои шумо ҳанӯз тайёр нест, он гоҳ ҳам мо шарманда мешавем, ҳам шумо! ⁵Барои ҳамин лозим дониستم, аз бародарон илтимос кунам, то ки онҳо пеш аз ман ба назди шумо рафта, он ҳадаҳое, ки ваъда карда будед, пешакӣ тайёр кунанд, то ки он на маҷбурӣ, балки ба таври ихтиёрӣ бошад.

⁶Хуллас, касе ки ҳасисона мекорад, кам дарав мекунад ва касе ки саховатмандона мекорад, фаровон дарав мекунад. ⁷Ҳар кас бояд дар дилаш ба қароре ояд, ки чӣ қадар медихад ва на бо дили нохоҳам ва на ба таври маҷбурӣ. Зеро Худо онҳоеро, ки бо хурсандӣ хайр мекунанд, дӯст медорад. ⁸Худо метавонад бо ҳар гуна баракат шуморо сарватманд гардонад, то ки ҳама вақт ҳама муҳтоҷҳои худро бартараф намоед ва ба дигарон низ ба таври фаровон хайр кунед. ⁹Чи хеле ки навиштаҷот ме-гӯяд: «Ҷ бо саховатмандӣ ба камбағалон додааст. Росткориҳои Ӯ то абад пойдор мемонад».*

¹⁰Худо ки барои коранда тухмӣ ва барои хӯрдан нон медихад, ба кишти шумо афзунӣ мебахшад ва самарайи қорҳои некатонро

* 9:9 Забур 111:9

зиёд мегардонад. ¹¹Ў шуморо ба ҳар восита баракат медиҳад, то ки аз ҳар чихат дасткушод бошед. Ҳангоме ки мо ҳадяҳои шуморо ба шахсони эҳтиёчманд мерасонем, онҳо ба Худо шукр мегӯянд.

¹²Зеро бо ин ҳадяҳо на фақат муҳтоҷҳои халқи Худо бар-тараф мешавад, балки инчунин ба Худо шукргузории зиёд рафта мерасад. ¹³Барои ин хизмати шумо шахсони эҳтиёчманд ва ҳама Худоро ситоиш мекунанд, чунки он имони шуморо исбот мекунад. Шумо ба хушхабари Масеҳ итоат мекунад ва ба халқи Худо саховатмандона хайр менамояд. ¹⁴Имондорони Уршалим ба хотири файзу меҳрубонии беандозае, ки Худо ба шумо додааст, бо муҳаббати зиёд барои шумо дуо мекунанд. ¹⁵Биёед, Худоро барои ин тухфааш, ки онро бо сухан ифода карда намешавад, шукр гӯем!

Павлус хизматашро химоя мекунад

10 ¹Шумо дар бораам нодуруст гумон мекунад, вақте ме-гӯед, ки ман дар мактубҳоям бочуръат менависаму дар наздатон бошад хоксор ҳастам. Дар асл ман ин тавр нестам. Ҳоло ман — Павлус бо хоксорию меҳрубонии Исои Масеҳ аз шумо илтиҷо мекунам, ки ²маро маҷбур накунад, ки ба наздатон омада, бо онҳое, ки рафтори моро нафсонӣ меноманд, бочуръат рафтор кунам. ³Мо дар ин дунё ҷисмонӣ зиндагӣ кунем ҳам, чанги мо ҷисмонӣ нест. ⁴Мо бо аслиҳаи ин дунё намечангем, балки бо қуввати Худо мечангем, ки он қалъаҳоро хароб мекунад ва бар фикрҳои дурӯғин ғолиб мебарояд. ⁵Мо ҳар фахреро, ки муқобили шинохтани Худо аст, нест мекунем ва ҳар андешаро барои итоати Масеҳ асир мегирем. ⁶Пас аз он ки шумо пурра ба Масеҳ итоат намудед, мо ҳар касеро, ки беитоатӣ мекунад, чазо медиҳем.

⁷Ба як далели дақиқ эътибор диҳед. Касе ки дилпуруна «ман ба Масеҳ тааллуқ дорам», мегӯяд, бояд донанд, ки мо ҳам мисли вай ба Масеҳ тааллуқ дорем. ⁸Ҳатто агарчи ман аз қудратамон каме фахр кунам ҳам, аз ин шарм намедорам. Чунки ин

кудратро Худованд ба мо на барои хароб кардан, балки барои обод кардани шумо додааст.

⁹ Гумон накунед, ки ман шуморо бо номаҳоям тарсондан меҳоҳам. ¹⁰ Касе мегӯяд, ки ман дар номаҳоям сахтгир ва пурқувват, вале дар наздашон нотавон ҳастам ва суҳанонам таъсирбахш нестанд. ¹¹ Чунин шахс бояд донад, ки чи хеле ки дар мактубҳоямон бошем, дар ҳузури шахсию дар қорҳоямон низ ҳамон тавр ҳастем.

¹² Мо чуръат намекунем, ки ҳудамонро бо касоне, ки ҳудро бузург меҳисобанд, баробар ё муқоиса кунем. Онҳо беҳирадо-на ҳудро бо якдигар муқоиса мекунанд. ¹³ Лекин мо аз чизҳое, ки ба он ҳақ надорем, фахр намекунем, балки фақат аз қорҳое фахр мекунем, ки Худо моро барои иҷрояш фиристод ва шумо бошед, қисми ҳамон қор ҳастед. ¹⁴ Азбаски шумо ба он ҳад дохил мешавед, мо аз он нагузашта, яқум шуда, ба наздатон омадем ва хушҳабари Масеҳро эълон намудем.

¹⁵ Аз меҳнати дигарон, ки гӯё онро мо қарда бошем, фахр намекунем, балки умедвор мешавем, ки бо зиёд шудани имонатон барои мо имқонияти қор қардан дар байни шумо зиёд мешавад. ¹⁶ Дар ин ҳолат мо хушҳабарро дар қойҳои дуртар эълон мекунем ва бо он қорҳое, ки қаблан дар қойи одамони дигар анҷом дода шудааст, фахр намекунем. ¹⁷ Чи хеле ки навиштаҷот мегӯяд: «Агар фахр қардан хоҳанд, аз Худованд фахр кунанд».* ¹⁸ Зеро на касоне, ки ҳудро арзанда меҳисобанд, балки касоне, ки Худованд онҳоро арзанда меҳисобад, фиристодаи ҳақиқӣ ҳастанд.

Қуринтиён дар бораи қудрати Павлус шубҳа мекунанд

11 ¹ Бояд монанди қаси аблаҳ ҳудро қаме таъриф қунам. Илтимос, инро тоқат кунед. ² Ман ба мисли Худо барои шумо кӯшишу ғайрат мекунам, чунки шуморо ба никоҳи як мард, яъне ба никоҳи Масеҳ даровардам, то ки ба Ё духтари

* 10:17 Ирмиё 9:24

покдоманро тақдим намоям. ³Лекин метарсам, он чунон ки мор бо макраш Ҳаворо фирефта карда буд, муаллимони дурӯғин шуморо низ ҳамон тавр фирефта карда, фикрхоятонро вайрон месозанд, то аз дилбастагии поку самимие, ки ба Масех доред, рӯ гардонед. ⁴Шумо одамонро, ки шуморо фиреб медиханд, хуб қабул мекунад. Шумо Исои Масеҳи эълонкардамонро қабул кардаед, лекин онҳо Исои дигарро эълон мекунанд, шумо Рӯҳи Худоро қабул кардаед лекин онҳо рӯҳи дигарро эълон мекунанд. Шумо хушхабарро қабул кардаед лекин онҳо хушхабари дигарро эълон мекунанд.

⁵Гумон намекунам, ки ман аз он муаллимоне, ки худро «фиристодағони олий» мегиранд, камтар бошам. ⁶Шояд ман суҳандони хуб набошам, лекин дар бораи чӣ гап заданамро медонам. Ин аллақай ба шумо, бо ҳар роҳе ки бошад, маълум гаштааст.

⁷Ман худро хоксор гирифта ба шумо бе ҳаққи хизмат хушхабари Худоро эълон намудам, то ки шумо сарафроз гардед. Магар ин гуноҳ буд? ⁸Ман аз дигар ҷамоатҳои имондорон кӯмакпулӣ гирифтам, яъне сабаби харчи онҳо шудам, то ки ба шумо бемузд хизмат карда тавонам. ⁹Ҳатто, вақте ки ман ҳамроҳи шумо будаму барои зиндагиам маблағи кофӣ надоштам, ба гардани шумо бор нашудам. Бародароне, ки аз вилояти Макдуния омаданд, эҳтиётоти маро пурра таъмин намуданд. Ман ба гардани шумо аз ҳеч чихат бор нашудаму дар оянда низ намешавам. ¹⁰Ман фаҳр мекунам, ки бе музди меҳнат кор мекунам ва чун ростии Масеҳ дар вучуди ман аст, ман ба шумо мегӯям, ки ҳеч кас дар тамоми ноҳияҳои Оҳоия ин фаҳри маро кашида гирифта наметавонад. ¹¹Барои чӣ ман аз шумо ёрии моддӣ талаб намекардам?! Барои он ки шуморо дӯст намедорам? Не, Худо медонад, ки ман шуморо дӯст медорам!

¹²Ман кори худро давом додан мегирам, то онҳое, ки гӯё ба мисли мо кор мекунанд, фаҳр карда натавонанд. ¹³Онҳо фиристодағони бардурӯғ ва коргарони фиребгаранд, ки худро фиристодағони Масеҳ вонамуд мекунанд. ¹⁴Ҷойи тааҷҷуб нест,

чунки шайтон ҳам худро фариштаи нур вонамуд мекунад. ¹⁵ Пас агар хизматгорони шайтон низ шакли хизматгорони росткорино ба худ гиранд, чойи тааччуб нест! Лекин дар охир онҳо мувофиқи корҳояшон чазо мегиранд.

Павлус худро масхара мекунад

¹⁶ Боз мегӯям, фикр накунед, ки ман аблаҳ ҳастам. Лекин агар дар бораи ман чунин фикр кунед, пас маро мисли аблаҳ қабул кунед, то ки андаке манманӣ кунам. ¹⁷ Чунин худситоӣ албатта аз ҷониби Худованд нест. Лекин дар ин масъалаи манманӣ қардан ман ба мисли аблаҳ суҳан мегӯям. ¹⁸ Чӣ хеле ки бисёр касон ба таври дунявӣ аз корҳои худ фаҳр мекунанд, ман ҳам андаке фаҳр мекунам. ¹⁹ Охир шумо ки худатонро ин қадар доно мегиред, беақлонро бо ҷону дил тоқат мекунед-ку! ²⁰ Ҳангоме ки ба шумо фармонравоӣ мекунанд, сӯиистифода мебаранд, ҷабр мекунанд, худро аз шумо калон мегиранд ва ба рӯятон торсақӣ мезананд, шумо тоқат мекунед! ²¹ Э, сад афсӯс, ки мо ҷунон нотавон будем, ки қуввати мо барои ин корҳо нарасид.

Агар касе ҷуръат кунад, ки бо чизе манманӣ кунад, боз ҳам аблаҳона суҳан мегӯям, ки ман низ аз ӯ камтар нестам. ²² Онҳо худро ибрӣ меноманд? Ман ҳам ибриам. Онҳо худро исроилӣ меноманд? Ман ҳам исроилиам. Онҳо худро аз насли Иброҳим меноманд? Ман низ аз насли Иброҳим ҳастам! ²³ Онҳо даъво мекунанд, ки хизматгорони Масеҳ ҳастанд? Шояд ин суҳанони ман ба мисли суҳанони одами девона садо диҳанд, лекин бештар ман ба Ӯ хизмат кардам! Ман бештар меҳнат кардам, бисёр вақт дар зиндонҳо будам, беҳисоб шаллоқ хӯрда, бо марг бисёр рӯ ба рӯ шудам. ²⁴ Панҷ бор сиюнухтоғӣ аз яҳудиён тозиёна хӯрдм. ²⁵ Се маротиба румиён маро калтаккорӣ қарданд ва як маротиба гурӯҳи қалони одамон маро сангсор намуданд. Се маротиба киштиам ба шикаст дучор шуд ва ман як шабонарӯзро дар баҳр гузаронидам. ²⁶ Ман бисёр сафарҳо қарда, ба хатари дарёҳо ва роҳзанон дучор шудам. Аз ҷониби ҳамватанони худам ва ғайрияҳудиён низ ба хатар рӯ ба рӯ

шудам. Дар шаҳрҳо, дар биёбонҳо ва баҳрҳо ба хатар дучор гардидам. Инчунин аз дасти имондорони дурӯғин ба хатар рӯ ба рӯ шудам. ²⁷Мехнату захмат, бисёр шабҳои бедорӣ, гушнагию ташнагӣ, нимгуруснагӣ ва аз бараҳнагӣ азоби хунукиро аз сар гузарондам.

²⁸Ғайр аз ҳамаи ин ва чизҳои дигар, ғамхориҳои тамоми ҷамоатҳои имондорон мисли борест, ки шабу рӯз бар дӯши ман аст. ²⁹Агар касе беҳол шавад, магар ман беҳол намешавам? Агар касе шуморо ба гуноҳ тела диҳад, магар ман намесӯзам?

³⁰Агар фаҳр кардан лозим бошад, пас ман бо нотавон буданам фаҳр мекунам. ³¹Худо ки Падари Худованди мо Исои Масеҳ асту то абад сазовори ситоиш аст, медонад, ки ман дурӯғ намегӯям. ³²Ҳангоми дар шаҳри Димишқ буданам волии шоҳ Ҳорис барои дастгир кардани ман дар назди дарвозаҳои шаҳр посбононро гузошта буд. Лекин маро ба воситаи сӯрохии девори шаҳр бо сабад ба поён фароварданд ва ҳамин тавр ман аз ӯ халос шудам.

Худо ба Павлус бихиштро нишон медиҳад

12 ¹Ҳарчанд фаҳр кардан фоида надорад, лекин бояд фаҳр кунам. Ман ҳозир дар бораи чизҳои, ки Худованд ошкору аён намудааст, нақл мекунам. ²Ман марди масеҳиеро мешиносам, ки чордаҳ сол пеш ба арши аъло рабуда шуду баргашт. Чисман буд ё рӯҳан, ман намедонам, Худо медонад. ³Ман ин шахсро мешиносам (фақат чисман буд ё рӯҳан, ман намедонам, Худо медонад), ⁴ки ӯ ногаҳон гирифта, ба бихишт бурда шуд. Дар он ҷо ӯ чизҳои шунид, ки ба сухан ифода карда намешавад ва ба одамизод нақл кардани он ҳам мумкин нест. ⁵Бо чунин шахс фаҳр мекунам, вале аз худам фаҳр намекунам, танҳо чизе, ки бо он фаҳр мекунам, нотавониҳоям аст.

Неши дардовари Павлус

⁶Агар ман фаҳр кардан хоҳам, ба назар аблаҳ наметобам, чунки ҳақиқатро мегӯям. Лекин ман фаҳр намекунам. Зеро

намехоҳам, ки одамон аз он чизе, ки дар ман мебинанду мешунаванд, зиёдтар дар бораам гумон кунанд. ⁷Худо ба ман он қадар чизҳои аҷоибро кушод, ки барои аз худ нарафтаним \bar{U} бар ман неши дардовар дод. Худо иҷозат дод, ки ин неш ҳамчун фиристодаи шайтон маро азоб диҳад, то ки ман худамро баланд нагирам. ⁸Се маротиба ман аз Худованд хоҳиш намудам, ки онро аз ман дур кунад. ⁹Лекин \bar{U} гуфт: «Файзу меҳрубони Ман барои ту басанда аст, зеро қудрати Ман дар нотавањӣ комил мешавад». Аз ин рӯ, бештар аз нотавањии бо ҷону дил фахр мекунам, то ки қуввати Масеҳ дар вучудам бошад. ¹⁰Аз ин рӯ дар нотавањии, дар таҳқиқо, дар мусибатҳо, дар дунболагирӣ ва мушкилиҳое, ки ба хотири Масеҳ дорам, шод ҳастам. Зеро, хангоме ки нотавањ ҳастам, ҳамон вақт боқувватам!

Хавотир шудани Павлус барои қуринтиён

¹¹Бинед, ки шумо маро ба чи коре оварда расондед, ки ман худро аблаҳона таъриф кардам. Бояд шумо маро таъриф карда ҳимоя мекардед. Охир ман ҳеҷ кас набошам ҳам, қадри ман аз ҳамон «фиристодагони олий» камтар нест. ¹²Хангоми дар байнатон буданам ман босаброна муъҷизаву аломатҳо ва корҳои бузург нишон дода, исбот намудам, ки фиристода ҳастам. ¹³Ягона камбудие, ки шумо нисбат ба дигар ҷамоатҳо доштед, он буд, ки ман аз шумо ёрии молӣ талаб накардам. Бубахшед, ки чунин кори бадро дар ҳаққи шумо раво донистам.

¹⁴Ҳоло ман тайёрам, ки бори сеюм ба наздатон биёям. Ин дафъа ҳам ба гардани шумо бор намешавам, чунки ба ман чизи шумо даркор нест, балки худи шумо даркоред. Чунки на фарзандон барои падару модарашон, балки падару модар бояд барои фарзандонашон моликият чамъ кунанд. ¹⁵Ман бо ҷону дил барои шумо тамоми дороиямро ва ҳатто ҷонамро медиҳам. Ман шуморо ин қадар зиёд дӯст медорам, лекин наҳод ки меҳри шумо нисбати ман камтару камтар шавад?

¹⁶Шумо медонед, ки ман ба гардани шумо бор набудам. Лекин баъзеҳо ханӯз ҳам фикр мекунанд, ки ман ҳилагаре ҳастам,

ки аз шумо бо фиреб манфиат гирифтам. ¹⁷Аммо чӣ тавр? Оё ман ба воситаи касоне, ки ба наздатон фиристодам, аз шумо фоидае гирифтам? ¹⁸Ман аз Титус илтиҷо кардам, ки ба наздатон биёяд ва он бародари дигарро ҳамроҳи ӯ фиристодам. Оё Титус аз шумо фоидае гирифтааст? Магар ману Титус дар ин масъала як хел рафтор накардаем?

¹⁹Шояд шумо кайҳо боз фикр мекунед, ки мо худро дар назди шумо ҳимоя карда истодаем. Не, мо инро дар ҳузури Худо ва дар ягонагӣ бо Масеҳ ба шумо мегӯем ва ҳамаи ин, азизон, барои ободии шумост. ²⁰Метарсам, ки ба наздатон меояму шуморо он чунон ки дидан мехостам, дарнамеёбам ва шумо низ маро он чунон ки дидан мехостед, дарнамеёбед. Метарсам, ки дар байнатон ҷанҷол, бахилӣ, ҳашм, худпарастӣ, тухмат, ғайбат, ҳавобаландӣ ва рафтори бетартибонаро мебинам. ²¹Метарсам, ки хангоми бори дигар ба наздатон омаданам аз он ки бисёре аз шумо аз гуноҳҳои пештараатон даст накашидаед, Худои ман обрӯямро дар ҳузури шумо мерезонад. Ман саҳт ғамгин мешавам, ки шумо аз нопокии худ, аз гуноҳи ҷинсӣ ва ҳавою ҳаваси шаҳвонӣ тавба накардаед.

Огоҳии охириини Павлус

13 ¹Ин сеюм маротиба аст, ки ман ба наздатон меоям. Чи хеле ки навиштаҷот мегӯяд, «Ҳама гуна айбдоркунӣ бояд аз забони ду ё се шохид тасдиқ шавад».* ²Ҳангоми бори дуюм дар он ҷо буданам онҳоро, ки гуноҳ мекарданд, огоҳӣ дода будам. Ҳозир аз дурӣ истода, ман ҳамаи гунаҳкорон ва дигаронро мисли пештара огоҳӣ медиҳам, ки хангоми ин дафъа омаданам ба касе раҳм намекунам. ³Шумо талаб мекунед, то исбот кунам, ки Масеҳ ба воситаи ман сухан мегӯяд ва ман инро ба шумо нишон медиҳам. Масеҳ барои ислоҳ кардани шумо нотавон нест, балки Ӯ дар байнатон пурқувват аст. ⁴Ҳарчанд Ӯро дар нотавониаш ба салиб меҳкӯб карданд, Ӯ бо

* 13:1 Такрори Шариат 19:15

қуввати Худо зинда аст. Мо ҳам мисли Ҷ нотавон ҳастем, аммо дар муносибат бо шумо мо дар ягонагӣ бо Масеҳ зиндагӣ мекунем ва аз Худо қувват дорем.

⁵Худатонро имтиҳон карда, санҷед, ки оё имоне, ки доред, ҳақиқист ё не?! Оё дақиқ медонед, ки Исои Масеҳ дар вучуди шумост? Агар чунин нест, шумо дар санчиши ҳақиқии имон шикаст хӯрдаед. ⁶Умедворам, мефаҳмед, ки мо дар имтиҳони имон шикаст нахӯраем.

⁷Мо ба Худо дуо мекунем, ки шумо ягон кори бад накунед. Мо на барои он дуо мекунем, ки худро хуб нишон диҳем, балки барои он дуо мекунем, ки шумо кори хуб кунед, гарчи мо ҳамчун шикастхӯрда ба назар менамоем. ⁸Аз ин рӯ, мо наметавонем бар зидди ростӣ амал кунем, балки ҳар чӣ мекунем, фақат ба хотири ростӣ мекунем. ⁹Агар нотавонии мо барои боқувват шудани шумо ёрӣ расонад, аз ин хурсанд ҳастем ва дуо мекунем, ки шумо пурра ислоҳ шавед.

¹⁰Ман аз дурӣ истода ба шумо менависам, то чун ба наздатон оям, маҷбур наштавам, ки аз рӯйи қудратам саҳтгирона муносибат кунам. Худованд ин қудратро на барои вайронкорӣ, балки барои обод кардани шумо ба ман додааст.

Хайрухуш

¹¹Хулоса, бародарону хоҳарони азиз, шод бошед, зиндагиатонро барқарор кунед, ба насихатам гӯш диҳед ва бо якдигарфаҳмию сулҳ зиндагӣ кунед ва Худои сулҳу муҳаббат бо шумо хоҳад буд. ¹²Якдигарро ба оғӯш гирифта салом гӯед. Тамоми имондорон ба шумо салом мерасонанд. ¹³Бигзор файзу меҳрубонии Худованд Исои Масеҳ, муҳаббати Худо ва ягонагии Рӯҳулқудс бо ҳамаи шумо бошад!

НОМА БА ҒАЛОТИЁН

Пешгуфтор

Павлус ин номаро ба ҷамоатҳои имондорони Ғалотия навиштааст. Ғалотия яке аз вилоятҳои шоҳаншоҳии Рум буда, дар қисми марказии Туркияи ҳозира ҷойгир шуда буд. Павлус дар баъзе ҳудудҳои ин вилоят хушхабари Исои Масеҳро паҳн мекунад. Дар натиҷа якҷанд ҷамоатҳои имондорони масеҳӣ дар он ҷо ба вучуд меоянд, ки аксаран аз ғайрияхудиён иборат буд.

Баъд аз ҷанд муддат шариятпарастони яҳудӣ омада, ғалотиёни соддалавҳро бовар кунонданд, ки барои наҷот ёфтани одам фақат имон овардан кам аст ва азбаски имондорони Ғалотия асосан ғайрияхудиён буданд, ин муаллимони шариятпараст ба онҳо гуфтанд, ки барои дар назди Худо сафед шудан онҳо бояд расму қоидаҳои дини яҳудиёро низ риоя кунанд ва мардон бояд ҳатман хатна карда шаванд. Ин иғвогарон ба нодуруст таълим додани хушхабари ҳақиқӣ қонеъ нашуда, ҳамчунин обрӯю эътибори Павлусро дар назди ғалотиён паст зада, мегуфтанд, ки азбаски ӯ ба қатори фиристодагони аввалини Исои Масеҳ дохил намешуд, ҳаққи фиристода буданро надорад. Онҳо ҳамчунин дар ҳаққи Павлус тухмат зада мегуфтанд, ки таълимоти ӯ аз хушхабаре, ки дар Уршалим мавъиза карда мешавад, фарқ дорад ва мавъизаи ӯ дар бораи файзу меҳрубонии Худо ба ҳаёти пургуноҳ оварда мерасонад.

Вале Павлус бо навиштани ин нома нодуруст будани таълимоти онҳоро исбот мекунад ва бо далелҳои раднашаванда айбҷӯҳои беасос ва иғвогаронаи онҳоро фош месозад. Павлус дар навбати аввал фиристодаи ҳаққонии Худо будани худро таъкид мекунад ва мегӯяд, ки таълимоти ӯ аз рӯйи фикри одамизод нест, балки ҳуди Исои Масеҳ инро барояш аён кардааст. Ӯ дар давоми нома менависад, ки одам на ба воситаи шариат, балки фақат ба воситаи имон ба Исои Масеҳ дар назди Худо сафед мешавад. Сипас аз ҳаёти Иброҳим пайғамбар мисол оварда, фарқи байни шариату имон ва моҳияти аслии онҳоро фаҳмонида медиҳад. Ҳамчунин ӯ таъкид мекунад, ки имондорон бояд дар озодие, ки Масеҳ ба онҳо додааст, устувор истанд ва бо хидояту роҳнамоии Рӯҳулқудс зиндагӣ кунанд.

Саломи Павлус ба имондорони Ғалотия

1 ¹⁻²Салом ба ҷамоатҳои имондорони вилояти Ғалотия! Ман, Павлус, ки фиристодаи Масеҳ ҳастам, на бо қарори одамоне аз ҷониби ягон инсон, балки аз ҷониби Исои Масеҳ ва Худо Падар, ки Исоро баъд аз мурданаши зинда гардондааст, ба ин вазифа таъйин гаштаам. Ҳамчунин ҳамаи имондороне, ки бо ман ҳастанд, ³ба шумо ғайзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагии Худо Падар ва Худовандамон Исои Масеҳро хохонем! ⁴Исои Масеҳ мувофиқи хости Падарамон Худо ба хотири гуноҳҳои мо Худро фидо кард, то ки моро аз ин дунёи палид озод намояд. ⁵Ба Ӯ шаъну шараф то абад бод. Омин.

Хушхабар яқтоғ

⁶Ҳайронам, ки шумо ин қадар зуд аз Худо, ки шуморо бо ғайзу меҳрубонии Масеҳ даъват кардааст, рӯй гардонда, ба хушхабаре дигаре рӯй меоваред. ⁷Дар асл хушхабаре дигар вучуд надорад. Фақат баъзе қасон майнаи шуморо гаранг мекунад ва хушхабаре Масеҳро тағйир додани ҳастанд. ⁸Аммо агар ҳатто мо ё фариштае аз осмон баръакси ҳамаи хушхабаре, ки ба шумо эълон карда будем, таълимоти дигар диҳад,

бигзор вайро Худо занад! ⁹Чуноне ки мо аллакай гуфтем, боз ҳам такрор мекунам, лаънат ба касе, ки ба шумо хушхабари дигаре аз он, ки қабул кардаед, эълон намояд! ¹⁰Холо гӯед, ки оё ман бо гуфти одамон зиндагӣ мекунам ё бо гуфти Худо? Магар ман ба одамон маъқул шудан мехоҳам? Агар ман то ҳол кӯшиш мекардам, ки ба одамон маъқул шавам, хизматгузори Масеҳ намебудам.

Павлус даъватшудаи Худост

¹¹Эй бародарону хоҳарон, мехоҳам инро донед, ки хушхабари эълон кардаамро одамизод бофта набаровардааст. ¹²Ман онро аз одамизод на қабул кардааму на таълим ёфтаам, балки Исои Масеҳ ин хушхабарро бароям ошкор намудааст.

¹³Шумо шунидаед, ки хангоми пайрави дини яҳудӣ буданам чӣ хел зиндагӣ мекардам. Ман бераҳмона ҷамоати имондорони Худоро азоб меодаму дар пайи нобуд кардани он будам. ¹⁴Ман дар риояи дини яҳудӣ дар байни авлодамон аз ҳамаи ҳамсолони худ зиёдтар пешрафт карда будам, чунки дар иҷрои расму русуми аҷдодонамон бисёр кӯшишу ғайрат мекардам. ¹⁵Аммо Худо маро пеш аз он, ки ба дунё оям, интиҳоб намуда, ғайзу меҳрубонӣ нишон дода, маро ба хизмати Худ даъват кардааст. Худо дар вақту соате, ки муносиб донист, ¹⁶Писари Худро ба ман ошкор кард, то ки ман рафта, дар бораи Писараш ба халқҳои ғайрияҳудӣ хабар диҳам. Ман ҳамон замон барои маслиҳат пеши ягон инсон нарафтам. ¹⁷Ҳатто ба шаҳри Уршалим назди фиристодагоне, ки аллакай ба ин вазифа таъйин шуда буданд, нарафтам, балки ба Арабистон рафтам ва баъдан ба шаҳри Димишқ баргаштам.

¹⁸Баъд аз се сол ман барои шинос шудан бо Петрус ба Уршалим рафта, понздаҳ рӯз ҳамроҳаш истодам. ¹⁹Вале аз фиристодагони дигар касеро ба ғайр аз Яъқуби бародари Худовандамон Исои Масеҳ надидам. ²⁰Худо шоҳид аст, ки он чи ба шумо навишта истодаам, дурӯғ нест! ²¹Сипас ман ба сарзамини Сурия ва Киликия раҳсипор шудам. ²²Имондорони ҷамоатҳои Масеҳ дар

сарзамини Яхудия маро ҳанӯз шахсан намешинохтанд. ²³ Фақат ба ғӯшашон хабар расида буд, ки Павлуси азобдихандаи онҳо ҳамон имонеро, ки пештар аз байн бурдан мехост, акнун дар бораи ин имон ҳудаш эълон карда истодааст. ²⁴ Бинобар ин онҳо ба хотири ман Худоро шукр гуфтанд.

Вохӯрии Павлус бо фиристодагони дигар

2 ¹ Баъд аз чордаҳ сол ман боз ба Уршалим рафтам. Ин дафъа ман ҳамроҳи Барнаббо будам ва Титуси юнониро низ бо худ овардам. ² Нияти ба Уршалим рафтанро ба дилам Худо андохта буд. Дар он чо ман бо роҳбарони обрӯманди чамоати имондорон алоҳида вохӯрда, хушхабареро, ки ба ғайрияхудиён эълон мекардам, ба онҳо баён кардам, то ки аз назар гузаронанд. Ман хавотир будам, ки мабодо меҳнате, ки барои расондани хушхабар мекунам, бефоида набошад. ³ Агарчи ҳамсафари ман Титус хатна нашуда ҳам буд, роҳбарони яҳудӣ аз ӯ хатна шуданро талаб накарда, қабул карданд.

⁴ Масъалаи хатна фақат аз ҷониби он яҳудиёне, ки имондорони дурӯғин буданд, ба миён омад. Онҳо махфиёна ба мобайни мо роҳ ёфта, хостанд дар бораи озодӣ аз шариате, ки мо, имондорон ба хотири Исои Масеҳ дорем, маълумот гиранд. Онҳо хостанд, ки моро аз ин озодӣ маҳрум карда, ғуломи қонуну қоидаҳои яҳудиён гардонанд. ⁵ Вале мо як лаҳзае ҳам ба гапҳои онҳо дода нашудем, чун хостем, ки ҳақиқати хушхабарро барои шумо нигоҳ дорем.

⁶ Ва онҳое, ки роҳбарони чамоати имондорон ҳисобида мешаванд (дар ҳар мансабе, ки бошанд, ба ман фарқ надорад, чунки Худо ба ҳама бо як чашм нигоҳ мекунад), — ана ҳамон роҳбарон низ ба хушхабаре эълон мекардаам чизе илова накарда, тасдиқ намуданд, ки он дуруст аст. ⁷ Баръакс, онҳо диданд, ки Худо маро уҳдадор намудааст, ки хушхабарро ба халқҳои ғайрияҳудӣ эълон кунам. Ҳамон тавре ки Худо Петрусро вазифадор кардааст, ки ба яҳудиён хушхабарро расонад, маро вазифадор кардааст, ки хушхабарро ба ғайрияҳудиён

эълон кунам. ⁸Зеро ҳамон Худо, ки ба Петрус қудрат дод, то фиристода барои яҳудиён бошад, ба ман низ қудрат дод, ки фиристода барои ғайрияҳудиён бошам. ⁹Вақте Яъқуб, Петрус ва Юҳанно, ки сутунҳои ҷамоати имондорон ҳисобида мешаванд, диданд, ки Худо ба ман файзу меҳрубонӣ нишон додааст, ману Барнабборо ба қатори ҳамкорони худ дароварданд. Онҳо розӣ шуданд, ки мо ба назди халқҳои ғайрияҳудӣ рафта, хушхабарро эълон кунему онҳо ба яҳудиён эълон кунанд. ¹⁰Ин роҳбарон фақат як хоҳиш доштанд, ки мо ба камбағалони ҷамоати онҳо ёрӣ расонданро давом диҳем, ки ман худ ба ин кор майлу рағбат доштам.

Павлус рафтори Петрусро сарзаниш мекунад

¹¹Аммо, ҳангоме ки Петрус ба шаҳри Антокия омад, ман ба вай рӯйирост зид баромадам, чунки рафтори нодуруст карда буд. ¹²Аввал ӯ вақте ба Антокия омад, бо имондорони ғайрияҳудӣ, ки хатна нашудаанд, аз як дастархон нон меҳӯрд. Аммо ҳамин ки аз ҷониби Яъқуб одамон омаданд, Петрус худро аз ғайрияҳудиён канора гирифта, дигар ҳамроҳашон намехӯрд, чунки аз танқиди тарафдорони хатна тарсида буд. ¹³Дар натиҷа имондорони яҳудии дигар низ мисли Петрус дурӯягӣ карданд ва дурӯягии онҳо ҳатто Барнабборо аз роҳ зад.

¹⁴Вақте дидам, ки онҳо аз рӯйи ростии хушхабар амал намекунанд, дар пеши ҳама ба Петрус гуфтам: «Агар туи яҳудӣ ҳамчун ғайрияҳудӣ зиндагӣ кунӣ, пас чаро ғайрияҳудиёноро мачбур месозӣ, ки аз рӯйи қонуну қоидаҳои яҳудӣ зиндагӣ кунанд?»

Бо имон дар назари Худо сафед шудани ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиён

¹⁵Мо аз таваллудамон на ягон ғайрияҳудии гунаҳкор, балки яҳудӣ ҳастем. ¹⁶Лекин фаҳмидем, ки инсон на бо иҷро кардани шариат, балки бо имон ба Исои Масеҳ дар назари Худо сафед мешавад. Бинобар ин мо низ ба Исои Масеҳ имон овардем,

то ки на бо ичрои шариати Мусо, балки ба воситаи имон ба Масеҳ сафед шавем, чунки ба воситаи ичро кардани шариат ҳеч кас сафед намешавад.

¹⁷ Ҳоло мо на ба воситаи ичрои шариат, балки ба воситаи имон ба Масеҳ сафед шуданӣ ҳастем ва бинобар ин аз шариат рӯй гардондем. Агар ба сабаби ин гуноҳкор ҳисобида шавем, пас магар Масеҳ моро ба сӯйи гуноҳ мебарад? Ҳаргиз! ¹⁸ Баръакс, агар ман он чиро, ки худ вайрон кардаам, боз аз нав барпо намоям, нишон медиҳам, ки ҷинойткор ҳастам. ¹⁹ Охир вақте ки ман бо ичрои шариат зиндагӣ мекардам, шариат нишон дод, ки гуноҳкорам ва сазовори марг ҳастам. Пас ман барои шариат мурдам ва онро дигар риоя намекунам, то ки акнун барои Худо зиндагӣ кунам. Ман ба марги Масеҳ, ки ба салиб меҳкӯб шуда буд, шарик шуда, мурдам. ²⁰ Акнун на ман, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад. Ва ҳоло, ки дар ҷисм ҳастам, ман бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунам, ки Ёмаро дӯст дошт ва ба хотири ман Худо фидо кард. ²¹ Ман файзу меҳрубонии Худоро рад намекунам. Зеро, агар мо бо риояи шариат дар назари Худо сафед шуда метавонистем, пас Масеҳ беҳуда чон додааст!

Имон ё шариат

З ¹Эй ғалотиёни бефаҳм! Кӣ шуморо сеҳру чоду кардааст?! Охир ман мақсади марги Исои Масеҳро ба шумо чунон аниқ фаҳмонда будам, ки шумо ба салиб меҳкӯб шуданашро гӯё бо чашми худ дидаед. ² Ман аз шумо фақат як чиз пурсиданӣ ҳастам, ки оё Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо бароятон ба воситаи ичро намудани шариат дода шуд? Не, Рӯҳулқудс ба шумо дар натиҷаи он дода шуд, ки шумо хушхабарро шунидеду имон овардед. ³ Наход ин қадар бефаҳм бошед! Охир шумо ҳаёти имондориро бо кудрати Рӯҳулқудс сар кардаед, вале ҳоло меҳоҳед, ки бо ичрои қонунҳое, ки ба ҷисм тааллуқ доранд, то охир давом диҳед? ⁴ Оё ҳамаи он ҷие, ки дар роҳи имон аз сар гузарондед, беҳуда буд? Аниқ, ки беҳуда набуд!

⁵Оё ба хотири ичро кардани шариат Худо ба шумо Рӯҳулқудсро дода, дар байнатон муъҷизаҳо нишон медиҳад? Магар на ба хотири он, ки шумо ба хушхабар бовар кардаед?

⁶Ана Иброҳим пайғамбар низ ба ваъдаи Худо бовар карда буд ва барои ҳамин Худо ӯро беайб ҳисоб намуд.* ⁷Пас бояд донед, ки насли Иброҳим онҳое ҳисобида мешаванд, ки имон доранд.

⁸Азбаски навиштаҷот пешбинӣ карда буд, ки Худо халқҳои ғайрияҳудиरो ба хотири имонашон сафед мекунад, пешакӣ ба Иброҳим хушхабар дода гуфт: «Ба воситаи ту ҳамаи халқхоро баракат медиҳам».** ⁹Иброҳим ба Худо бовар карду баракат ёфт. Пас онҳое, ки ба Исо имон доранд, ба баракати Иброҳим шарик мешаванд.

¹⁰Аммо онҳое, ки бо ичрои шариат дар назари Худо сафед шудан мехоҳанд, гирифтори лаънат мешаванд, чунки дар навиштаҷот чунин омадааст: «Ҳар кӣ ҳамаи навиштаҳои китоби шариатро доимо ичро намекунад, лаънатзада мешавад».**¹¹ Пас аниқ аст, ки ба воситаи риояи шариат касе худро дар пеши Худо сафед карда наметавонад, чунки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки шахси росткор ба воситаи имон зиндагӣ мекунад.**¹² Аммо ичрои шариат як чиз асту имон овардан дигар чиз аст. Зеро навишта шудааст, ки «Ҳар кӣ тамоми шариатро ичро мекунад, бо он зинда мемонад».**¹³

¹³Азбаски мо шариатро ичро карда наметавонистем, лаънатзада шуда будем. Лекин Масеҳ ба ҷойи мо ҳамин ҷазои лаънатро ба Худ гирифта, моро озод кард. Зеро дар навиштаҷот омадааст, ки «лаънатзада аст ҳар касе, ки ба дарахт овехта мешавад».**¹⁴ Исои Масеҳ ин корро бо мақсади он кард, ки ба

* 3:6 Ибтидо 15:6

** 3:8 Ибтидо 12:3; 18:18; 22:18

*** 3:10 Такрори Шариат 27:26

**** 3:11 Ҳабакқуқ 2:4

***** 3:12 Ибодат 18:5

***** 3:13 Такрори Шариат 21:23

воситаи ӯ баракате, ки Худо ба Иброҳим дода буд, ба халқҳои ғайрияхудӣ дастрас шавад. Дар натиҷа мо Рӯҳулқудсро, ки Худо ваъда дода буд, ба воситаи имон гирифта метавонем.

Шариат ва ваъдаи Худо

¹⁵Эй бародарону хоҳарон! Аз ҳаёти ҳаррӯза мисол меоварам, ки агар аҳду паймон бо розигии тарафҳо баста шуда бошад, онро касе на бекор карда ва на ба он чизе илова намуда метавонад. ¹⁶Худо ваъдаҳои Худо ба Иброҳим ва ба насли вай дода буд. Дикқат кунед, ки дар навиштаҷот «наслҳои вай» гуфта нашудааст, ки бисёриҳо ба назар гирифта шуда бошанд, балки «насли вай»* гуфта шудааст, ки фақат ба як кас, яъне ба Масеҳ, ки Таъйиншудаи Худост, ишора мекунад. ¹⁷Бо ҳамаи ин ман чӣ гуфтаниам? Худо бо Иброҳим аҳду паймон баста буд. Баъд аз чорсаду сӣ соли он шариати Мусо омад, аммо ин шариат аҳди Худоро, ки аллакай баста шуда буд, бекор карда ва ваъдаҳои Худоро аз байн бурда наметавонад. ¹⁸Агар он чи Худо ваъда додааст, ба мо ба воситаи иҷрои шариат насиб мешуда бошад, пас он дигар мувофиқи ваъда нест. Аммо Худо баракаташро ба Иброҳим мувофиқи ваъдааш ато кардааст.

¹⁹Пас шариат барои чӣ даркор аст? Он баъдтар барои он илова шуда буд, ки чӣ будани гуноҳро нишон диҳад. Эътибори шариат фақат то замони омадани ҳамон насл буд, яъне Исои Масеҳ, ки барояш ваъда тааллуқ дошт. Худо шариатро ба воситаи фариштаҳо ба Мусо дод, ки вай байни Худо ва халқаш миёнарав буд. ²⁰Агар миёнарав бошад, пас тарафҳо низ ҳастанд. Аммо вақте ки Худо ваъда меод, миёнарав надошт. Ин нишон медиҳад, ки ваъда фақат аз як тараф дода шудааст, аз тарафи Худо.

Парастории шариат то замони омадани Исои Масеҳ

²¹Пас магар шариати Худо зидди ваъдахояш аст? Ҳаргиз! Агар шариат ба одамоне ҳаёти нав бахшида метавонист, Худо

* 3:16 Ибтидо 12:7; 13:15; 24:7

онхоро дар асоси ичрои шариат сафед мекард. ²²Аммо навиштаҷот мефармояд, ки ҳамаи одамон ба доми гуноҳ ҳамчун ба зиндон афтодаанд, то ки ваъдаи Худо ба онҳое дода шавад, ки ба Исои Масеҳ имон меоваранд.

²³Пеш аз омадани хушхабар дар бораи имон ба Исои Масеҳ шариат моро ҳамчун посбон дар ҳабсхона нигоҳ медошт. ²⁴Инак шариат то замони омадани Масеҳ парастори мо буд, то ки мо аз рӯйи имон ба Масеҳ сафед шавем. ²⁵Акнун ки замони имон расидааст, мо аз таҳти назорати парастор баромадаем. ²⁶Охир ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ фарзандони Худо шудаед.

²⁷Ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид ёфтаед, яъне ғарқи Ҷ шудаед, Масеҳро гӯё дар бар карда, ба Ҷ монанд шудаед. ²⁸Пас ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ як шудаед ва бинобар ин дигар на яҳудӣ ҳасту на ғайрияҳудӣ, на ғулом ҳасту на озод ва на мард ҳасту на зан. ²⁹Ҳоло ки шумо аз они Масеҳ шудаед, пас ҳамон насли Иброҳим ва меросхӯрони вай мебошед. Ваъдае, ки Худо ба Иброҳим дода буд, аз они шумо шудааст.

4 ¹Мақсади ман ин аст: вақте ки ба кӯдаке аз падараш мерос мекунанд, то замоне ки кӯдак ноболиғ аст, ӯ аз ғулом фарқ намекунад. Гарчанде кӯдак соҳиби тамоми молу мулк бошад ҳам, ²вале то расидани муҳлате, ки падараш дар васият муайян кардааст, ӯро сарпарастону мураббияҳо идора мекунанд. ³Мо низ ҳамин тавр то замоне, ки ҳанӯз гӯё кӯдак будем, ғуломи конунҳои динии ин ҷаҳон будем.

⁴Аммо вақте ки замони муайяншуда расид, Худо Писари Худо фиристод, ки аз зан таваллуд шуд ва тобеи шариат буд. ⁵Худо Писарашро барои он фиристод, ки моро аз ғуломии шариат озод карда, фарзандони Худо хонад. ⁶Азбаски фарзандонаш ҳастем, Худо ба дилҳои мо Рӯҳи Писари Худо фиристодааст ва ин Рӯҳ аз дохили мо ба Худо мурочиат карда «Эй Або, эй Падарҷонам!» мегӯяд. ⁷Ту дигар ғулом нестӣ, балки фарзанди Худой. Ва агар фарзандаш бошӣ, Худо туро меросхӯр таъйин намудааст.

Павлус барои ғалотиён хавотир аст

⁸ Пештар, ки шумо Худоро наметиностед, ғулумони ба ном худоёне будед, ки дар асл Худо нестанд. ⁹ Аммо акнун шумо Худоро мешиносед ё аниқтараш Худо шуморо мешиносад! Пас, бо кадом фикр шумо боз ғуломи конунҳои динӣ шудан мехоҳед? Охир ин конунҳо худ нотавону суст ҳастанд. ¹⁰ Шумо ҳатто рӯзҳо, моҳҳо, идҳо ва солҳои диниро риоя мекардагӣ шудаед. ¹¹ Ҳоло хавотирам, ки мабодо меҳнати ба хотири шумо кардаам беҳуда шуда бошад.

¹² Эй бародарону хоҳарон, аз шумо илтиҷо менамоям, ки мисли ман озод бошед, чуноне ки ман мисли шумо, ғайрияхудиён аз шарият озод шудаам. Шумо бо ман муомилаи бад накардаед. ¹³ Ба шумо маълум аст, ки ман ба шумо бори аввал аз сабаби бемор шуданам хушхабарро эълон намуда будам. ¹⁴ Гарчанде шумо метавонистед аз сабаби бемориам аз ман рӯй гардонед, вале ин корро накардед ва ба ман хунукназарона рафтор накардед. Баръакс, маро гӯё ғариштаи Худо ё Худ Исои Масеҳ бошам, хуш қабул кардед. ¹⁵ Пас, он шодию хурсандиатон кучо шуд?! Ман аниқ медонам, ки шумо тайёр будед, ки ҳатто чашмони худро канда гирифта бароям диҳед. ¹⁶ Ҳоло чӣ шуд? Магар ба шумо гапи ростро гуфта, душманатон шудам? ¹⁷ Он муаллимони бардурӯғ кӯшишу ғайрат мекунанд, ки диққати шуморо ба тарафи худ ҷалб кунанд. Вале ин ба ғоидаи шумо нест, чунки нияташон моро аз ҳам ҷудо кардан аст, то ки баъд шумо танҳо ба онҳо диққат диҳед. ¹⁸ Кӯшишу ғайрат нишон додан хуб аст, вале дар сурате ки мақсад нек бошад. Инчунин, на фақат дар ҳузури ман, балки бояд ҳамеша нишон дода шавад. ¹⁹ Эй фарзандони азизам! Ман боз ҳам ба монанди модаре, ки вақти таваллуд карданаш аст, бароятон то он даме, ки ба Масеҳ монанд мешавад, дарду азоб мекашам. ²⁰ Эй кош ҳоло дар наздатон мебудаму бо шумо бо тарзи дигар гап мезадам. Аммо ҳозир хайрон мондаам, ки чӣ гӯям.

Писари канизу писари зани озод

²¹Шумо, ки шариятро риоя кардан мехоҳед, холо ба ман гӯед, ки оё медонед шарият чӣ мегӯяд? ²²Навишта шудааст, ки Иброҳим соҳиби ду писар буд. Як писарашро канизаш, яъне ғуломзанаш Ҳочар таваллуд карда буду писари дигарашро Соро, зани озодаш таваллуд карда буд. ²³Писари каниз ба таври одӣ ба дунё омад, вале зани озоди Иброҳим нозой буд, бинобар ин писари вай ба воситаи муъҷизаи ваъдакардаи Худо ба дунё омад.

²⁴Ин ду зан ба ду аҳду паймони Худо ишора мекунанд, ки Худо бо халқи Худ баста буд. Як аҳд дар кӯҳи Сино дар асоси шарият баста шуда буд. Ҳочари каниз рамзи ҳамин аҳд аст ва фарзандонашро барои ғуломӣ мезояд. ²⁵Ӯ инчунин, рамзи кӯҳи Сино дар Арабистон мебошад ва шаҳри Уршалими хозираро, ки бо фарзандонаш ғуломи шарият ҳастанд, нишон медиҳад. ²⁶Аммо зани озод Соро рамзи Уршалими осмонӣ аст. Ӯ модари хамаи мост. ²⁷Дар навиштаҷот чунин омадааст:

«Шод бош, эй зани нозой, ки ҳеч фарзанд таваллуд
карда натавонистай!

Бо овози баланд садои хурсандӣ барор,

эй ту, ки дарди зоиш накашидаӣ,

зеро зане, ки шавҳараш ўро партофтааст, аз зани
шавҳардор дида, фарзандони зиёдтар дорад!»*

²⁸Эй бародарону хоҳарон, ҳамон тавре ки Исҳоқ аз рӯйи ваъдаи Худо ба дунё омад, шумо низ, аз рӯйи ваъдаи Худо фарзандони Худо ҳастед. ²⁹Дар вақти зиндагиашон ҳамон писаре, ки бо роҳи инсонӣ таваллуд шуда буд, писари дигареро, ки бо муъҷизаи Рӯҳулқудс таваллуд шуда буд, озор меод. Холо ҳам ҳамин тавр аст.

³⁰Аммо дар навиштаҷот дар бораи ин чӣ гуфта шудааст? «Канизро бо писараш аз ин ҷо дафъ кун, чунки писари каниз

* 4:27 Ишаё 54:1

бо писари зани озод якчоя меросхӯр намешавад».* ³¹ Хуллас, эй бародарону хоҳарон, мо на фарзандони каниз, балки фарзандони зани озод ҳастем.

Озодӣ дар Масех

5 ¹ Масех моро барои он аз шариат озод кард, ки мо дар озодӣ зиндагӣ кунем. Акнун ин озодиро маҳкам нигоҳ доред ва дигар ба юғи ғулomӣ, ки он риояи шариат аст, гардан нафуро-ред. ² Гӯш кунед, ки ман, Павлус ба шумо чӣ мегӯям: агар шумо хатна шавед, Масех барои шумо дигар ҳеҷ фоида надорад. ³ Боз огоҳ мекунам, ки ҳар кӣ хатна мешавад, бояд тамоми шариатро иҷро намояд. ⁴ Агар ба воситаи риояи шариат дар назари Худо сафед шуданӣ бошед, пас муносибати шумо бо Масех канда шудааст ва аз файзу меҳрубонии Худо маҳрум гаштаед.

⁵ Лекин бо ёрии Рӯхулқудс мо интизор ҳастем, ки ба мақсади умедамон мерасем. Ва умедвории мо ин ба воситаи имонамон дар назари Худо сафед шудан аст. ⁶ Зеро агар бо Исои Масех муносибат дошта бошем, он гоҳ хатна шудан ё нашудан аҳамият надорад. Фақат имони мо, ки дар муҳаббат намоён мешавад, аҳамият дорад.

⁷ Шумо дар роҳи имон нағз пешрафт мекардед! Кӣ пеши роҳи шуморо гирифта, намонд, ки ба ростӣ итоат кунед? ⁸ Аник аст, ки Худо ин корро накардааст. Охир Ё Худ шуморо даъват намудааст. ⁹ Таълимоти хато ба монанди хамиртуруши камест, ки тамоми хамирро турш мекунад. ¹⁰ Ба ҳар сурат, Худованд маро дилпур мекунад, ки фикри шумо муҳолифи фикри ман намешавад. Аммо ҳар касе, ки сари шуморо гаранг мекунад, чазояшро мебинад.

¹¹ Эй бародарону хоҳарон, агар ман то ҳол хатна шуданро таълим меодам, пас барои чӣ маро то ҳол азоб медиҳанд? Агар хатна шуданро таълим меодам, аз пайғоми салиби Исо касе хафа намешуд. ¹² Кошки онҳое, ки шуморо бо таълимоти

* 4:30 Ибтидо 21:10

хатна гаранг мекунанд, худро на фақат хатна, балки ахта ҳам карда, аз мо канда мешуданд.

¹³Эй бародарону хоҳарони ман, шумо ба озодаи даъват шудаед! Аммо эҳтиёт бошед, ки озодем гуфта, ба ҳавасҳои табиати гунаҳкоратон дода нашавед, балки бо меҳру муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. ¹⁴Зеро тамоми шариат дар ин як фармон ҷамъбаст шудааст: «Дигаронро мисли худат дӯст дор».* ¹⁵Аммо агар шумо ба якдигар дарафтода, якдигарро хӯрдан гиред, эҳтиёт шавед, ки боз аз дасти ҳамдигар нобуд нагардед.

Ҳаёт бо роҳнамоии Рӯҳулқудс

¹⁶Ман чӣ гуфтаниам? Бо роҳнамоии Рӯҳулқудс зиндагӣ кунед ва он вақт ҳавасҳои табиати гунаҳкори худро иҷро намекунад. ¹⁷Табиати гунаҳкор он чиро, ки зидди хости Рӯҳулқудс аст, ҳавас мекунад ва хосте, ки Рӯҳулқудс ба диламон меандозад, зидди табиати гунаҳкори мост. Ин ҳар ду ба якдигар зид ҳастанд. Аз ин рӯ, шумо хостаатонро иҷро карда наметавонед. ¹⁸Дар айни ҳол агар роҳнамоятон Рӯҳулқудс бошад, шумо тобеи шариат нестед.

¹⁹Корҳои табиати гунаҳкор ба ҳама маълуманд: гуноҳҳои чинсӣ, бешармиву беҳаёӣ, бадахлоқии чинсӣ, ²⁰бутпарастӣ, ҷодугарӣ, душманӣ, ҷангу хархаша, ҳасад, қаҳру ғазаб, худпарастӣ, ҷудоиву тарафкашӣ, ²¹бахилӣ, бадмастӣ, айшу ишрат ва ғайра. Ман пештар таъкид карда будам ва боз огоҳ мекунам, ки ба онҳое, ки чунин корҳоро мекунанд, Подшоҳии Худо насибашон намегардад.

²²Аммо самарае, ки Рӯҳулқудс дар зиндагии одамон меоварад, инҳоянд: меҳру муҳаббат, шодию хурсандӣ, сулҳу оромӣ, сабру тоқат, некӣ ва меҳрубонӣ, вафодорӣ, ²³ҳоксорӣ ва нафси худро нигоҳ дошта. Ҳеч қонуне бар зидди ин хислатҳо мавҷуд нест.

²⁴Онҳое, ки аз они Исои Масеҳ ҳастанд, табиати гунаҳкори худро бо майлу ҳавасхояш ба солиб меҳкӯб карда, ба марг

* 5:14 Ибодат 19:18

супоридаанд. ²⁵Азбаски Рӯхулқудс сарчашмаи ҳаётамон мебошад, пас мо бояд бо роҳнамоии Ҷ низ рафтор кунем. ²⁶Барои хамин биёед хавобаланд нашавем, якдигарро ба ҷанг наандозем ва ба якдигар бахилӣ накунем.

Якдигарро дастгирӣ кунед

Б¹Эй бародарону хоҳарон, ки бо роҳнамоии Рӯҳи Худо зиндагӣ мекунад, агар касе аз шумо гирифтори гуноҳ шавад, вайро бо меҳрубонӣ ва хоксорӣ ислоҳ намоед. Аммо боҳабар бошед, ки боз худатон ба доми гуноҳ наафтед. ²Якдигарро дар вақти вазнинӣ дастгирӣ кунед ва хамин тавр қонуни Масеҳро иҷро менамоед. ³Агар касе худро аз дигарон калон гирад, дар ҳоле ки ночиз аст, фақат худро фиреб медиҳад.

⁴Пас ҳар кас бояд рафтори худро аз назар гузаронад. Он гоҳ вай худро бо каси дигар муқоиса карда, калонгирӣ намекунад аз муваффақияти худ фахр мекунад. ⁵Охир ҳар кас ухдадорӣ худро ба зиммааш дорад.

⁶Бигзор ҳар кас аз молу давлаташ бо муаллими худ, ки гуфтаҳои Худоро барояш таълим медиҳад, бо ҳам бинад.

⁷Ба фикри хато, ки гӯё Худоро фиреб дода метавонед, роҳ надихед. Чизи коштаатонро мегиред. ⁸Касе ки ҳавасҳои табиати гунаҳкорашро қонеъ гардонда зиндагӣ мекунад, аз табиати гунаҳкор маргро ҳосил мегирад. Вале касе ки барои шод гардондани Рӯхулқудс меқорад, аз Ҷ ҳаёти абадӣ ҳосил мегирад. ⁹Пас, биёед аз некӣ қардан дилгир нашавем, чунки агар ноумед нагардем, дар вақти муносиб ҳосилашро ҳам мегирем. ¹⁰Бинобар ин, ҳанӯз ки имконият ҳаст, ба ҳама некӣ кунем, махсусан, ба онҳое, ки бо мо дар имон аъзои як хонавода ҳастанд.

Суханони хотимавии Павлус дар бораи аҳамият надоштани хатнашавӣ

¹¹Ҳоло ман худам менависам ва шумо инро аз тарзи навиштани ман мебинед, чунки ман бо ҳарфҳои калон менависам.

¹² Касоне, ки шуморо ба хатна шудан маҷбур мекунад, ба дигарон маъқул шуданӣ ҳастанд. Онҳо бо азобҳо дучор шудан намехоҳанд, чунки агар эълон кунанд, ки Масеҳ ба хотири начоти мо ба салиб меҳаҷб шуда буд, азобу укубат мекашанд.

¹³ Ин хатнашудагон худашон шариятро иҷро намекунад, вале мехоҳанд, ки шумо хатна шаведу онҳо аз ин фахр намоянд.

¹⁴ Ман бошам, ба ғайр аз салиби Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳеҷ чизе дигар фахр кардан намехоҳам. Ба воситаи марги Исои Масеҳ дар салиб чизҳои ҷаҳонӣ барои ман мурдаанд ва ман барои ин ҷаҳон мурдаам.

¹⁵ Охир хатна шудан ё нашудан аҳамият надорад, балки аз ҳама муҳимаш он аст, ки Худо моро офаридаи нав кардааст.

¹⁶ Бар ҳамаи онҳое, ки аз рӯйи ҳамин гуфтаҳо зиндагӣ мекунад ва ҳалқи ҳақиқии Худо мебошанд, ороиштагӣ ва раҳму шафқати Худо бод!

¹⁷ Минбаъд касе маро азоб надихад, чунки ман дар бада-нам доғи захмҳои дорам, ки аз онҳо Исо буданамро нишон медиханд.

¹⁸ Эй бародарону хоҳарон, бигзор файзу меҳрубонию Худо-ванди мо Исои Масеҳ бо рӯйи шумо бошад. Омин.

НОМА БА ЭФЕСУСИЁН

Пешгуфтор

Муаллифи ин нома Павлуси фиристодаи Исои Масех мебошад. Ё онро хангоми дар ҳабс буданаш (шояд дар Рум) ба ҷамоати имондорони шаҳри Эфесус навиштааст. Эфесус дар вилояти Осиёи шоханшоҳии Рум маркази муҳимми тичорат ва маданият ҳисоб мешуд. Дар ин ҷо Павлус ҷамоати имондорони масехиро барпо намуд, ки дар натиҷа хушхабари Исои Масех ба ғӯши тамоми мардуми вилояти Осиё расид (Корномаи Фиристодагон 19:10).

Дар ин нома Павлус ба имондорон дар бораи файзу меҳрубонии беҳадду канори Худо навишта, хостааст, ки дар дили онҳо шукргузорино барои ҳаёти наво, ки дар Масех ба онҳо ато карда шудааст, ба вучуд биёрад. Ё гуфтааст, ки мо на дар натиҷаи рафтору кирдори худ начот ёфтаем, балки он ба мо аз рӯйи файзу меҳрубонии Худо тухфа карда шудааст.

Нақшаи азалии Худо ин будааст, ки ба воситаи Исои Масех моро ба фарзандӣ қабул кунад ва дар вақту соаташ тамоми мавҷудоти заминро осмонро дар зери ҳокимияти Масех сарчамъ намояд. Худо ин нақшаи Худро ба воситаи Исои Масех амалӣ гардондааст. Акнун ба туфайли хуни Исои Масех, ки дар салиб рехта шудааст, имондорон ба файзи Худо роҳ ёфтаанд ва ба воситаи имон бо Рӯҳулқудс муҳр зада шудаанд, то ки аз они Худо будани онҳо маълум шавад.

Агар чамоати имондорон бадан бошад, Масеҳ сар аст ва агар чамоат иморат бошад, Масеҳ санги таҳкурсии хона мебошад. Павлус бо ин суханони маҷозӣ фаҳмонидан хостааст, ки чамоати имондорон ба Исои Масеҳ тааллуқ дорад. Бинобар ин онҳо бояд одатҳои пештараи гуноҳкоронаи худро тарк карда, муносиби Масеҳ зиндагӣ кунанд.

Дар охир Павлус имондоронро даъват мекунад, ки бо силоҳи Худо мусаллаҳ шуда, ба фиребу найрангҳои шайтон муқобилият нишон диҳанд ва ҳамеша бо роҳнамоии Рӯҳ барои тамоми халқи Худо дуову илтиҷо кунанд.

Саломи Павлус ба имондорони шаҳри Эфесус

1 ¹Салом ба халқи Худо, ки дар шаҳри Эфесус Исои Масеҳро вафодорона пайравӣ мекунанд! Ман, Павлус, ки бо хости Худо фиристодаи Исои Масеҳ интиҳоб шудаам, ²ба шумо файзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагии Падари мо Худо ва Худованд Исои Масеҳро хоҳонам.

Дода шудани баракатҳои рӯҳонӣ ба воситаи Исои Масеҳ

³Шаъну шараф ба Худо, ки Падари Худовандамон Исои Масеҳ аст! \bar{Y} ба хотири Масеҳ ба мо ҳар баракати рӯҳониро дар даргоҳаш бахшидааст. ⁴Охир, Худо моро аллакай, пеш аз офариниши дунё ба воситаи Масеҳ интиҳоб карда буд, ки аз он \bar{Y} шуда, дар назараш беайбу нуқсон бошем. ⁵ \bar{Y} бо меҳру муҳаббат пешакӣ мувофиқи хости дилаш муқаррар карда буд, ки ба воситаи Исои Масеҳ моро ба фарзандӣ қабул мекунад. ⁶Худо мақсад дошт, ки мо хамин файзу меҳрубонии бузургашро, ки \bar{Y} ба воситаи Писари азизаш бароямон ато кардааст, таърифу ситоиш кунем. ⁷Охир файзу меҳрубонии Худо он чунон бепоён аст, ки ба воситаи хуни Писараш мо ба озодаи харида шудаему гуноҳхоямон бахшида шуданд. ⁸Худо файзу меҳрубониашро ба мо бо додани тамоми хираду ҳикмат саршор кардааст. ⁹Зеро \bar{Y} сирри Худро, ки он хости дилаш буд ва иҷрои онро ба воситаи Масеҳ дар назар дошт, ба мо ошкор

кард. ¹⁰Нақшаи Худо ин буд, ки дар вақти муайяншуда ҳама чизи дар осмону дар замин бударо дар ихтиёри Масеҳ гузорад.

¹¹Худо инчунин, ба хотири Масеҳ ба мо насиб гардонд, ки халқи Ҷ шавем. Ин тақдирро Худо аз аввал барои мо ба нақша гирифта буд ва Ҷ ҳама вақт хосту фикрашро ба амал меоварад. ¹²Дар натиҷа мо, яҳудиён, ки аввалин шуда ба Масеҳ умедвор гаштем, ба таърифу ситоиш ёфтани бузургии Худо сабабгор мешавем. ¹³Ана шумо, ғайрияҳудиён низ ба воситаи Масеҳ бо Рӯхулқудс, яъне Рӯҳи Худо муҳр зада шудаед, ки аз они Худо будани шуморо нишон медиҳад. Ин Рӯҳи ваъдашудаи Худо бароятон ҳамон вақт дода шуд, ки хабари ростиро, яъне хуш-хабари начоти худро шунида, ба Масеҳ имон овардед. ¹⁴Худо Рӯхулқудсро ба мо ҳамчун гавари он додааст, ки дар рӯзе, ки халқаш пурра ба озодӣ мебарояд, ҳамон мероси ваъдакардааш ба мо насиб мегардад, то ки мо барои таърифу ситоиш ёфтани бузургии Худо сабабгор шавем.

Дуо барои фаҳмиши рӯҳонии имондорон

¹⁵Бинобар ин, аз вақте ки дар бораи имони шумо ба Худованд Исо ва муҳаббате, ки ба тамоми халқи Худо доред, хабардор шудам, ¹⁶бароятон дуо карда, ҳамеша Худоро ба хотири шумо шукргузорӣ мекунам. ¹⁷Ман ба Худои Исои Масеҳ Худовандамон, ки Падари бузургвор аст, дуо карда хоҳиш мекунам, ки барои шинохтани Ҷ ба шумо ба воситаи Рӯҳ хикмату хирад бахшад ва Худро ошкор созад. ¹⁸Бигзор Ҷ чашми дили шуморо кушояд, то дарк кунед, ки Худо шуморо даъват карда, бароятон чӣ умедде додааст ва чӣ мероси пуршукӯху бузурге барои халқаш дорад.

¹⁹Инчунин, қудрати беҳад азими Худоро, ки барои кумаки мо, имондорон амал мекунад, фаҳмед. Ин ҳамон қудрати азимест, ²⁰ки Худо бо он Масеҳро аз марг бархезонд ва аз дастии рости Худ дар даргоҳаш шинонд. ²¹Акнун мақоми Масеҳ болотар аз ҳар тахту тоҷ, қуввату қудрат, ҳукумату роҳбарият ва ҳар мақоми дигарест, ки на фақат дар ин олам, балки дар олами оянда низ ҳаст. ²²Худо ҳама чизро зерӣ пойҳои Масеҳ

гузошта, Ёро аз хама касу хама чиз болотар хамчун сар барои чамоати имондорон муқаррар кард. ²³Чамоати имондорон бадани Масех аст, яъне пуррагии Ёст, ки хама чиз ва хама чойро бо хузури Худ пур мекунад.

Начот аз рӯйи файзу меҳрубони Худо

2 ¹Замоне буд, ки шумо ба сабаби гуноҳҳо ва саркашиатон мурда ҳисобида мешудед, ²чунки ба монанди одамони ин дунё зиндагӣ мекардед ва ба ҳокими қувваҳои бад итоат менамудед. Ин ҳоким шайтон аст, ки ҳоло дар шахсони саркаш амал мекунад. ³Ба монанди ин шахсони саркаш, ҳамаи мо низ замоне аз пайи ҳавасҳои ҷисмонии худ мерафтем ва хости нафсамонро иҷро карда, ҳар чи ба фикрамон ояд, мекардем. Пас, мо табиатан дар қатори дигарон гирифтори ғзаби Худо будем.

⁴Лекин Худо моро бениҳоят саҳт дӯст доштааст ва аз рӯйи ин меҳру муҳаббаташ Ё, ки пур аз раҳму шафқат аст, ⁵⁻⁶ба мо агарчи аз сабаби гуноҳҳоямон мурда ҳисобида мешудем, ҳамроҳи Масех ҳаёт бахшид. Худо моро ҳамроҳи Масех зинда карда ва бо Исои Масех як намуда, дар даргоҳи Худ ҳамроҳаш шинонд. Инак, начот ба шумо аз рӯйи файзу меҳрубони Худо тухфа шудааст. ⁷Худо бо ҳамаи ин некиҳое, ки ба воситаи Исои Масех нисбати мо кардааст, то чӣ андоза беҳадду канор будани файзу меҳрубониашро дар замони оянда нишон доданӣ аст.

⁸⁻⁹Охир, шумо аз рӯйи файзу баракати Худо ба воситаи имонатон начот ёфтаед. Яъне начот на маҳсули кори шумо асту на натиҷаи кирдору рафторатон, балки тухфаи Худост. Бинобар ин ҳеч кас фаҳр карда наметавонад, ¹⁰чунки мо маҳсули дастони Худо ҳастем. Мо ба воситаи Исои Масех барои корҳои нек офарида шудаем, ки иҷрои онҳоро Худо пешакӣ барои мо муқаррар намуда буд.

Масех оштидиҳандаи мо аст

¹¹Пас фаромӯш накунед, ки як вақт яҳудиён, ки аз хатна шуданашон фаҳр мекунанд, шуморо халқҳои хатнанашуда

меномиданд, чунки шумо ҳамчун ғайрияхудӣ ба дунё омадед. Ҳол он ки хатнаи яҳудиён фақат ҷисмонӣ асту бо дасти инсон карда шудааст. ¹²Он вақт шумо ханӯз бе Масеҳ зиндагӣ мекардед ва аз ҷамоати Исроил чудо будед. Аз ин рӯ, шумо барои ваъдаҳои аҳду паймони Худо бегонаву дар ин ҷаҳон бе умеду бе Худо будед. ¹³Аммо акнун шумо, ки як вақте аз Худо дур будед, ба хотири Исои Масеҳ ва ба воситаи хуни Ё ба Худо наздик шудаед.

¹⁴⁻¹⁵Масеҳ Худ оштидиҳандаи мост, ки яҳудиёну ғайрияхудиёнро бо ҳам муттаҳид кардааст. Ё бо қурбонии баданаш шарияти Мусоро бо қонуну қоидаҳои беэтибор сохта, девори душманиро, ки моро аз ҳам чудо мекард, шикаст. Масеҳ инро бо мақсади он кард, ки дар Худ аз ин ҳар ду як халқи нав ба вучуд оварда, ҳамин тавр сулҳро барпо кунад ¹⁶ва ин ҳар ду ро ба як тан пайванд намуда, ба воситаи марг дар салиб душманиро аз байн бараду моро пеши Худо баргардонад.

¹⁷Инак, Масеҳ омада, ҳам ба шумо, ки аз Худо дур будед, ҳам ба онҳое, ки ба Худо наздик буданд, хушхабаре сулҳу оштиро эълон кард. ¹⁸Ба василаи Ё ҳамаи мо, чи дуру чи наздик, бо ҳамон як Рӯҳ ба пеши Падари Осмонӣ роҳ ёфтаем.

¹⁹Пас, шумо дигар бегона ва ғариб нестед, балки бо халқи Худо ҳамватан шуда, аҳли хонаи Худо гаштаед, ²⁰ки ин хонавода дар асоси таълимоти фиристодагон ва пайғамбарон сохта шудааст. Санги асосии таҳкурсии хона бошад, Худи Исои Масеҳ аст. ²¹Бо Ё ҳамаи имондорон ба монанди иморат, бо ҳам пайваст шуда, торафт маъбаде мешаванд, ки ба Худованд бахшида шудааст. ²²Шумо низ дар пайвастагӣ бо Масеҳ ба ҳамин иморат пайваст шуда, ба маконе бино мешавед, ки Худо ба воситаи Рӯҳ дар он сокин мебошад.

Хизмати Павлус барои ғайрияхудиён

З ¹Ана барои ҳамин ман, Павлус, ки баҳри шумо, ғайрияхудиён, ҳамчун хизматгузори Исои Масеҳ дар зиндон мебошам, ба Худо дуо мекунам. ²Дар омади гап, шумо дар бораи вазифае,

ки баҳри шумо аз рӯйи файзу меҳрубонии Худо ба ман дода шудааст, аниқ шунидаед. ³Ман дар бораи ин пештар каме навишта будам, ки чӣ тавр Худо сиррашро ба ман ошкор кардааст. ⁴Навиштаҳоямро хонда, шумо фаҳмиши маро дар бораи сирри Масеҳ дарк мекунед. ⁵Ин сир, ки ба одамони гузашта номаълум монда буд, холо ба воситаи Рӯҳулқудс ба пайғамбарон ва фиристодагони мукаддаси Худо ошкор гаштааст.

⁶Худо ошкор кард, ки ба хотири Исои Масеҳ ғайрияҳудиён низ ба хушхабар бовар карда, яқоя бо яҳудиён ба мероси Худо ҳақ пайдо мекунанд. Онҳо аъзои ҳамон як бадани Масеҳ мешаванду ба ваъдае, ки Худо ба яҳудиён дода буд, шарик мегарданд. ⁷Барои эълон кардани ана ҳамин хушхабар ман хизматгузори Худо гаштаам. Ин хизмат бароям ҳамчун файзу баракати Худо ва бо қудрати бузурги Ё ато шудааст.

⁸Гарчанде ман дар байни тамоми халқи Худо аз ҳама камарзиштарин ҳастам, ба ман ҳамин ато дода шудааст, ки ба халқҳои ғайрияҳудӣ хабари хушро дар бораи сарвати бепоёни Масеҳ расонам. ⁹Инчунин, ба ман ато шудааст, ки нақшаи ҳамон сирри Худоро, ки Ё, Офарандаи ҳама чиз аз асрҳои пеш пинҳон нигоҳ медошт, ба ҳама равшан гардонам.

¹⁰Ҳамаи инро Худо бо мақсади он кард, ки акнун ба воситаи ҷамоати имондорон хираду ҳикмати серпахлуи Худо ба ҳокимону сардорони олами рӯҳонӣ маълум гардонад. ¹¹Ана ҳамин буд нақшаи абадии Худо, ки Ё онро ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ амалӣ гардонд. ¹²Инак, ба хотири Масеҳ мо бо имоне, ки ба Ё дорем, бе тарсу ҳарос ва дилпурона ба Худо наздик шуда метавонем.

¹³Бинобар ин илтимос мекунам, ки аз сабаби азобу уқубате, ки ман ба хотири шумо мекашам, рӯҳафтада нашавед, чунки он боиси обрӯйи шумо мебошад.

Дуо барои дарк кардани муҳаббати Худо

¹⁴⁻¹⁵Аз ин рӯ, ман пеши Падар, ки Офарандаи ҳама кас чи дар осмону чи дар замин аст, зону зада, ¹⁶дуо мекунам, ки аз рӯйи

сарвати пуршукӯхаш бо Рӯхи Худ ба шумо кудрат бахшида, шуморо рӯхан боқувват кунад. ¹⁷ Бигзор аз барои имонатон, ки ба Масех доред, Ё дар дили шумо сокин бошаду шумо дар муҳаббат реша давонда, устувор гардед, ¹⁸ то ки якчоя бо тамоми халқи Худо муҳаббати беҳадду канор ва беохиру бепоёни Худоро пурра дарк карда тавонед. ¹⁹ Дуо мекунам, ки муҳаббати Масехро низ, ки бо ақл фаҳмида намешавад, дарк кунед, то ки бо тамоми пуррагии Худо пур шавед.

²⁰⁻²¹ Ҳоло шаъну шараф ба Худо ба воситаи ҷамоати имондорон ва Исои Масех дар ҳар насл ва то абад, чунки Ё бо кудрати бузургаш бештар аз ҳар он чи орзу ва хоҳиш мекунем, карда метавонад ва ин кудраташ дар мо амал мекунад! Омин.

Ягонагӣ дар бадани Масех

4 ¹ Пас ман, ки ба хотири Худованд зиндонӣ гаштаам, аз шумо илтимос мекунам, ки муносиби мақома, ки Худо шуморо барояш даъват кардааст, зиндагӣ кунед. ² Дар зиндагӣ ҳамеша хоксору нармдил бошед аз рӯйи муҳаббат якдигарро бо сабру тоқат бардошт кунед. ³ Инчунин, то тавонед, ягонагиеро, ки аз ҷониби Рӯхулқудс дода мешавад, ба воситаи созиш кардан бо якдигар нигоҳ доред. ⁴ Чунон ки Худо ҳамаи шуморо ба як умед даъват кардааст, ҳамин тавр фақат як бадани Масех ва як Рӯх, ⁵ як Худованд, як имон ва як маросими таъмид бо об аст. ⁶ Мо як Худо дорем, ки Падари ҳамаи мост. Ё болои сари ҳамаамон аст ва ба воситаи ҳамаи мо амал мекунаду дар вучуди ҳамаамон сокин мебошад.

⁷ Лекин атоҳо ва қобилиятҳоро Масех ба ҳар яки мо ба андозае, ки Худаш меҳаҳад, мебахшад. ⁸ Бинобар ин дар навиштаҷот омадааст, ки

«Вақте Ё боло рафт,
 бо Худ бисёр асиронро бурд
 ва ба одамон атоҳо бахшид»*.

* 4:8 Забур 67:19

⁹ «Ў боло рафт» гуфтан чӣ маъно дорад? Ҳамин, ки Ў аввал ба қаъри замин фаромадааст. ¹⁰ Пас ҳамон, ки фаромада буд, баъд ба чойи болотарини осмон низ рафт, то ки ҳама чойро бо Худ пур кунад.

¹¹ Инак атоҳои Масех ҳамин буд, ки Ў баъзеҳоро фиристодагон, баъзеҳоро пайғамбарон, баъзеҳоро эълонкунандагони хушхабар ва баъзеҳоро ба мисли чӯпон нигоҳубинон ва муаллимони халқи Худо интиҳоб намудааст. ¹² Вазифаи онҳо халқи Худоро ба ичрои кори Худо тайёр намудан аст, то ки бо хидмати онҳо ҷамоати имондорон, ки бадани Масех аст, инкишоф ёбад. ¹³ Мо то замоне инкишоф меёбем, ки ҳамаамон як хел бовар мекунем ва як хел фаҳмиш дар бораи Писари Худо пайдо мекунем. Дар натиҷа мо ба дараҷаи пурраи Масех ба камол мерасем.

¹⁴ Он гоҳ мо дигар ба монанди кӯдакон рафтор намекунем. Мо намегузорем, ки бовариамон мисли мавҷ алвонҷ хӯраду мо бо шамоли ҳар гуна таълимоти одамони ҳилагар ва сохтакор гумроҳ гардем, ¹⁵ балки аз рӯйи муҳаббат ростиро баён намуда, аз ҳар чихат ба дараҷаи Масех, ки Ў сари бадан аст, инкишоф меёбем. ¹⁶ Ба воситаи Ў тамоми бадан бо банду буғумҳо бо ҳам пайваст шудааст. Ҳар яки он вазифаи худро иҷро карда, ба сабзиши бадани Масех ёрӣ медиҳад. Дар натиҷа тамоми бадани Масех худро бо муҳаббат такмил медиҳад.

Зиндагии нави масеҳӣ

¹⁷ Инак, аз номи Худованд шуморо таъкид карда мегӯям, ки дигар ба мисли беимонон зиндагӣ накунед. Охир онҳо аз рӯйи фаҳмиши пучу холиашон рафтор мекунанд. ¹⁸ Азбаски ақлашон тира гаштааст, онҳо барои ҳаёте, ки аз ҷониби Худо дода мешавад, бегонаанд, чунки кундфаҳму гарданшах гаштаанд. ¹⁹ Ин одамон ҳисси нангу номусро аз даст дода, ба нафси шахвонӣ дода шудаанд ва ҳар қадар рафтори бешарму ҳаё кунанд ҳам, барояшон боз ҳам кам аст.

²⁰ Вале шумо аз Масех чунин тарзи ҳаётро таълим нагирифтаед. ²¹ Шумо, ки аниқ дар бораи Исо шунидаед ва аз Ў таълим

гирифтаед, чун ростӣ дар Исо аст, ²²медонед, ки бояд аз тарзи зиндагии пештара ва аз табиати кухнаи худ, ки ба фиреби хавасҳои шахвонӣ гирифтор шуда, торафт нобуд мегашт, даст кашед. ²³Шумо медонед, ки тарзи фикррониатон бояд пурра нав шавад ²⁴ва он табиати наvero бояд дар бар кунед, ки ба Худо монанд офарида шудаасту хислатҳои ҳақиқии росткорӣ ва покӣ дорад.

²⁵Пас дурӯғгӯйиро бас кунед! Азбаски мо дар бадани Масех аззои якдигарем, биёед ба якдигар рост мегӯем. ²⁶Дар сари қаҳру ғазаб гуноҳ накунад. Нагузored, ки ғазабатон то ғуруби офтоб давом ёбад ²⁷то ки ба шайтон роҳ дода нашавад.

²⁸Дуздон, дигар дуздӣ накунад. Баръакс, бо дастони худ меҳнати ғоиданок кунед, ки барои хайрияи муҳтоҷон чизе дошта бошед. ²⁹Бигзор аз даҳони шумо ягон гапи хунук набарояд, балки бамаврид гап занед, то суханонатон ғоидоавар бошанду шунавандагонатон аз он баҳра гиранд.

³⁰Ҳамчунин, Рӯҳулқудси Худоро ғамгин накунад. Охир бо Ӯ шумо муҳр зада шудаед, ки ин аз онӣ Худо будану рӯзе пурра аз гуноҳ озод шуданатонро нишон медиҳад.

³¹Ҳамаи қаҳру ғазаб, хашм, ҷангу ғавғо ва дашномдихӣ ва ҳамаи кинаву адоватро аз худ дур кунед. ³²Ба якдигар бомеҳру шафқат бошед ва ҳамон тавре ки Худо шуморо ба воситаи Масех бахшидааст, шумо низ якдигарро бахшед.

Зиндагӣ дар равшанӣ

5 ¹Инак, ҳамчун фарзандони азизи Худо дар ҳама чиз аз Ӯ ибрат гиред. ²Ҳамон тавре бомуҳаббат зиндагӣ кунед, ки Масех нишон додааст. Ӯ моро дӯст дошта, Худро ба хотири мо ба Худо ҳамчун қурбонӣ тақдим кард ва ин қурбонӣ ҳамчун бӯйи хуш ба димоғи Худо расидааст. ³Инак, ҳеҷ гуноҳи ҷинсӣ ё бешармиву беҳаёӣ ё ҷашмгуруснагӣ дар байни шумо ҳатто набояд зикр шавад, ҷунки ба халки Худо ин рафтор ношоиста аст. ⁴Инчунин, гапҳои бемаънӣ гуфтан ва шӯҳихои беодобона кардан ба шумо муносиб нестанд. Баръакс, бояд шукргузорӣ

кунед. ⁵Хаминро донед, ки ба ягон шахси бераҳа, бешарму ҳаё ё чашмгурусна, ки чунин рафтораш баробари бутпарастӣ аст, Подшоҳии Масех ва Худо насиб намешавад.

⁶НагузORED, ки касе шуморо бо гапҳои беҳуда, ки гӯё чунин рафтор гуноҳ нест, фиреб диҳад! Охир, ана хамин рафторҳо ғазаби Худоро бар сари шахсони саркаш меоранд. ⁷Бо ин гуна шахсҳо шиштухез накунед!

⁸Шумо як замон худ торикӣ будед, вале акнун, ки бо Худованд ҳастед, равшани гаштаед. Пас ҳамон рафтору кирдореро кунед, ки мувофиқи равшани бошад. ⁹Агар равшани дар вучуди шумо ҳаст, рафторатон бояд неқ, дуруст ва рост бошад. ¹⁰Барои фаҳмидани он чи ба Худованд писанд меояд, кӯшишу ғайрат кунед. ¹¹Ба корҳои беҳудаи торикӣ ҳамроҳ нашаведу онҳоро фош кунед. ¹²Кас ҳатто аз гуфтани он корҳое, ки онҳо пинҳонӣ дар торикӣ мекунанд, шарм медорад. ¹³Аммо, вақте ки рӯшноӣ ба ҳаёти онҳо метобад, ҳама чиз ошкор мегардад. ¹⁴Пас онҳое, ки ошкор шудаанд, худ равшани мешаванд. Бинобар ин гуфторе ҳаст, ки

«Эй хобрафта, бедор шаву аз марг барҳез!

Ва нури Масех бар ту медурахшад!»

¹⁵Инак, монанди шахсони беақл набошед. Балки хушёр буда, ҳамчун шахсони бохирад қадаматонро дониста монед. ¹⁶Азбаски ин замон замони бадӣ аст, ҳар фурсатро ғанимат донед. ¹⁷Бефаросат набошеду донед, ки хости Худованд чист. ¹⁸Маст нашавед, ки мастӣ шуморо ба расвоӣ мебарад. Баръакс, бо Рӯҳулқудс пур шуда, ¹⁹дар вақти суҳбат бо якдигар сурудҳои Забурро хонед ва Худоро ҳамду сано гуфта, дар дилҳоятон тараонаҳои парастии барои Худованд хонед. ²⁰Инчунин, ҳамеша Худоро, ки Падарамон аст, ба хоҳири Худованди мо Исои Масех барои ҳама чиз шукргузори кунед.

Рафтори занону шавхарон

²¹Ҳурмати Масехро карда, ба якдигар итоат кунед. ²²Занон, ҳамон тавре ки ба Худованд итоат мекунед, ба шавхарони худ

низ итоат кунед. ²³Охир, шавҳар барои занаш сар аст, чунон ки Масеҳ сари чамоати имондорон аст, ки он бадани Ўст. Масеҳ ҳамчунин, Начотдиҳандаи чамоаташ мебошад. ²⁴Пас, чунон ки чамоати имондорон ба Масеҳ итоат мекунад, ҳамон тарз зан низ бояд ба шавҳари худ аз ҳар ҷиҳат итоат кунад.

²⁵Мардҳо, занони худро бояд ҳамон тарз дӯст доред, ки Масеҳ чамоати имондоронро дӯст доштааст. Охир ба хотири чамоати имондорон Масеҳ Худро фидо намуд, ²⁶то ки ба воситаи каломаш ин чамоатро гӯё бо об шустушӯ намуда, барои Худ чудо карда гирад. ²⁷Масеҳ бо ин кораш хост имондоронро барои Худ ҳамчун чамоати бошукӯхе муҳайё созад, ки бе ягон доғу иллат ва беайбу нуқсон аз они Ў бошад. ²⁸Ана ҳамин тавр мард занашро ҳамчун ҷисму ҷони худ бояд дӯст дорад. Ҳар кӣ занашро дӯст дорад, нишон медиҳад, ки худашро дӯст медорад. ²⁹Ҳеч инсоне нест, ки ягон бор ҷисмашро бад дида бошад. Баръакс, ҳар кас ҷисмашро хӯронда парвариш мекунад. Масеҳ ба чамоати имондорон чунин рафтор мекунад, ³⁰чунки мо аъзои бадани Ў ҳастем.

³¹Дар навиштаҷот омадааст, ки «Аз ҳамин сабаб мард падару модари худро гузошта, ба зани худ мепайвандад ва онҳо як тан мешаванд».* ³²Ин гуфтаҳо маънои чуқур доранд, аммо ман бо ин мисол Масеҳ ва чамоати имондоронро дар назар дорам. ³³Лекин ба шумо низ ин гуфтаҳо тааллуқ доранд, ки ҳар мард бояд занашро баробари ҷонаш дӯст дорад. Занҳо бошанд, бояд иззату ҳурмати шавҳарони худро ба ҷо оваранд.

Рафтори фарзандон ва падарону модарон

Б¹Бачаҳо, ҳамчун пайравони Худованд падару модаратонро гӯш кунед. Ин вазифаи шумо аст. ²Охир, аввалин фармони асосии Худо, ки шарт дорад, чунин аст: «Падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо. ³Он гоҳ корат барор меёбаду умри дароз мебинӣ».**

* 5:31 Ибтидо 2:24

** 6:3 Хуруҷ 20:12; Такрори Шариат 5:16

⁴ Падарон, шумо ҳам фарзандони худро асабонӣ накунад, балки бо панду насихатҳои Худованд онҳоро тарбия намуда, ба воя расонед.

Рафтори ғуломону хӯчаинон

⁵ Ғуломон, ба хӯчаинони хокии худ аз рӯйи иззату эҳтиром бо тарс ва самимона итоат кунед гӯё ба Масеҳ мекарда бошед. ⁶ Мисли ғуломи хушомадгӯй, ки дар пеши сохибаш нағз кор карда, дар набудани ӯ бо дили нохоҳам кор мекунад, хизмат накунад. Балки ҳамчун ғуломи Масеҳ хости Худоро бо қону дил иҷро намоед. ⁷ Хизмати шумо на ҳамчун ба инсон, балки ҳамчун ба Худованд бо майлу рағбат бошад. ⁸ Фаромӯш накунад, ки ҳар кас, хоҳ ғулому хоҳ озод, барои ҳар кори некаш аз Худованд мукофот мегирад.

⁹ Хӯчаинон, шумо низ ҳамин муомиларо нисбати ғуломони худ кунед. Ба онҳо дӯғу пӯписа заданро бас намоед. Дар ёд дошта бошед, ки дар осмон як Хӯчаин доред, ки Ӯ ҳам хӯчаини шумову ҳам хӯчаини ғуломонатон аст ва ба ҳама бо як чашм нигоҳ мекунад.

Дар бар кардани аслиҳаи Худо

¹⁰ Ниҳоят, аз Худованд ва қудрати пурзӯраш қувват гиред. ¹¹ Ҳамаи аслиҳаи чангиеро, ки Худо ба шумо медиҳад, пӯшед ва ба даст гиред, то ки ба фиребу найрангҳои шайтон муқобилат нишон дода тавонед. ¹² Охир, мо на бар зидди инсон, ки соҳиби гӯшту хун аст, балки бар зидди соҳибони тахту тоҷ ва соҳибқудратону фармондеҳони ҳамин олами чинҳо ва бар зидди қувваҳои баде, ки дар осмон амал мекунанд, мечангем. ¹³ Бинобар ин тамоми силоҳи Худоро ба худ гиред, то ки дар рӯзи ҳамлаи душман бо он зиддият нишон дода тавонеду муқоризаро ба охир расонда, дастболо гардед.

¹⁴ Инак, тайёр бошед! Мисли сарбоз ҳақиқатро ҳамчун тасма ба миёнатон баста, росткориро ҳамчун чавшани рӯйи сандуқи дил дар бар кунед. ¹⁵ Инчунин, хушхабареро, ки дар

бораи сулху осоиштагӣ гирифтаед, ҳамчун пойафзори тайёр буданатон ба пой пӯшед. ¹⁶Илова бар ҳамаи ин, имонро сипар кунед, ки бо он ҳамаи тирҳои сӯзони шайтонро хомӯш карда метавонед. ¹⁷Наҷотро низ ҳамчун кулоҳи чангӣ ва сухани Худоро ҳамчун шамшере, ки Рӯҳулқудс медиҳад, ба даст гиред. ¹⁸Ҳамаи инро бо дуову илтиҷо аз Худо мадад талабида, ба ҷо оред ва ҳама вақт бо роҳнамоии Рӯҳ дуо гӯед. Бинобар ин, ҳушёр бошед барои тамоми халқи Худо ҳамеша истодагарона дуою илтиҷо намоед.

¹⁹Аз он ҷумла, барои ман дуо кунед, ки Худо суханони даркори ба забонам андозад ва ман нотарсона сирри хушхабарро эълон кунам. ²⁰Ман ҳатто дар зиндон ҳамчун намояндаи Масеҳ хушхабарро паҳн мекунам. Пас, дуо кунед, ки ман ин хушхабарро ҳамон тавр ки бояд эълон шавад, далерона эълон кунам.

Хайрухуш

²¹Аз тамоми ҳолу аҳвол ва қору борам шуморо Тихикос, бародари азизу хизматгузори бовафои Худованд, хабардор мекунад. ²²Ман бо ҳамин мақсад вайро пеши шумо фиристодам, ки аз ҳолати мо хабар дода, шуморо хотирчамъ созад. ²³Аз Худо Падар ва Худованд Исои Масеҳ барои бародарону хоҳарони имондор осоиштагӣ ва муҳаббат якҷоя бо имон металабам. ²⁴Бигзор файзу меҳрубонии Худо бо ҳамаи онҳое бошад, ки Худовандамон Исои Масеҳро самимона дӯст медоранд.

НОМА БА ФИЛИППИЁН

Пешгуфтор

Павлус фиристодаи Худо буд ва ӯ барои эълон кардани каломи Худо ба бисёр ҷойҳо сафар мекард. Вай тақрибан, дар соли 50-ум ба шаҳри Филиппӣ, ки дар шимоли Юнон воқеъ гардидааст, рафтааст. Ӯ дар он ҷо каломи Худоро эълон карда, ба зиндон андохта шуд. Бо вучуди ин баъзе касоне ки хушхабарро аз ӯ шунида буданд, ба Исои Масеҳ имон оварданд. Ӯ аввалин ҷамоати имондоронро дар минтақаи Аврупо, дар ин шаҳр таъсис додааст. Имондорони Филиппӣ Павлусро бисёр дӯст медоштанд ва ба ӯ кумакҳои молӣ мерасонданд.

Павлус тақрибан, соли 62-юм хангоми дар зиндони Рум буданаш ин номаро ба филиппиён навиштааст ва аз он аён мегардад, ки ӯ ба ҷамоати филиппиён муҳаббати зиёд дошт.

Дар ин нома се мавзӯъ бештар аз ҳама қайд шудаанд. Якум Павлус мехост, ки хушхабар дар ҳама ҷо паҳн шавад, ӯ мехоҳад, ки Масеҳ ба ҳар роҳу восита эълон гардад (1:18). Дуюм Масеҳ нақши марказиро мебозад. Масеҳ ҳаёти ӯст (1:21) ва фикр мекунад, ки дастоварди бузургтарини ҳаёт «шинохтани Худовандам Исои Масеҳ» аст (3:8). Сеюм Павлус саҳт хоҳиш дорад, ки филиппиён мисли Масеҳ бошанд, яъне худотарсу хоксор бошанд ва ба дигарон муҳаббат нишон диҳанд. Чунин тарзи ҳаёт маъноӣ ҳаёти хушнудона ба сар бурданро дорад.

Саломи Павлус ба имондорони шаҳри Филиппӣ

1 ¹Салом ба ҳамаи онҳое ки аз они Исои Масеҳ ҳастанд ва ба сардорону хизматчиёни ҷамоат, ки дар шаҳри Филиппӣ мебошанд! Мо, Павлусу Тимотиюс, ки хизматгорони Исои Масеҳ ҳастем, ²файзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагии Падари мо Худо ва Худовандамон Исои Масеҳро бар шумо хоҳонем.

Павлус барои филиппиён дуо мекунад

³Ҳар гоҳ ки шуморо ёд мекунам, ба Худоям шукр мегӯям ⁴ва хангоми дуоҳоям ҳамеша бо хурсандӣ барои ҳамаатон дуо мекунам, ⁵чунки шумо аз рӯзи аввал то ҳол дар паҳн намудани хушхабари Исои Масеҳ иштирок мекунед. ⁶Боварии комил дарам, Худое, ки ин кори некро дар дилҳои шумо оғоз намуд, то рӯзи баргаштани Исои Масеҳ онро анҷом медиҳад. ⁷Дар бораи ҳамаи шумо чунин андеша доштанам дуруст аст, зеро шумо дар дили ман ҷой гирифтаед. Хангоми дар зиндон буданам ва ҳақиқати хушхабарро химояву исбот карданам шуморо дар файзу меҳрубонии Худо шарикони худ медонистам. ⁸Худо медонад, ки бо он қадар меҳри зиёде, ки аз Исои Масеҳ дар ман пайдо шудааст, муштоқи дидори шумо ҳастам. ⁹Ҳамчунин, барои шумо дуо мекунам, ки муҳаббататон бо донишу фаҳмиши бештар торафт зиёд шавад. ¹⁰Зеро ман мехоҳам, ки шумо интиҳоб кардани чизҳои беҳтаринро ёд гирифта, то рӯзи баргаштани Масеҳ поку беайб гардед. ¹¹Боз дуо мекунам, ки зиндагиатон пур аз ростӣ бошад. Ин зиндагии пур аз ростӣ барои бузургию ситоиши Худо аз ҷониби Исои Масеҳ бахшида мешавад.

Павлус дар зиндон хизматашро давом медиҳад

¹²Бародарону хоҳарон, мехоҳам бидонед, ки ба паҳн шудани хушхабар аслан азоб кашиданам кумак кард. ¹³Ҳоло ба ҳамагон, аз он ҷумла, ба тамоми посбонони дарбор маълум гардидааст, ки ман ба хотири Масеҳ дар зиндон ҳастам. ¹⁴Аз ҳамин сабаб

имондорони зиёд аз Худованд дилпур гардида, бе тарсу ҳарос, бо як далерии бузург паёми Худоро мегуфтагӣ шуданд.

¹⁵⁻¹⁷ Баъзеҳо на аз тахти дил, балки аз бахиливу душманӣ ва аз рӯйи рақобат Масеҳро эълон мекунанд, то ки азобҳоямро дар зиндон дучанд гардонанд. Аммо баъзеи дигар бо нияти нек, аз рӯйи муҳаббат ин корро мекунанд, зеро медонанд, ки ман ба ин ҷо барои ҳимояи хушхабар афтодам. ¹⁸Чӣ илоҷ? Бо ҳар роҳе ки бошад, хоҳ аз рӯйи нияти дуруст ё хоҳ нодуруст, Масеҳ ба мардум эълон карда мешавад. Аз эълон кардани номи Масеҳ ман шодам ва шодӣ кардан мегирам, ¹⁹ зеро медонам, ки дуои шумову кумаки Рӯҳи Исои Масеҳ маро начот медиҳад. ²⁰ Умеди зиёд дорам, ки дар ягон ҳолат шарманда намешавам. Баръакс, ҳоло низ мисли ҳамеша бо камоли далерӣ сухан гуфтанро давом медиҳам, то ки хоҳ дар ҳаётим бошад, хоҳ дар маргам бузургии Масеҳ дар ман афзунтар гардад. ²¹ Зеро Масеҳ барои ман ҳаёт аст ва марг бароям фоида аст. ²² Аммо агар зинда монам, қорам самаранок мешавад. Хулоса, намедонам кадомашро интиҳоб кунам. ²³ Дар байни ду роҳ мондаам. Аз як тараф меҳоям, ки ин дунёро тарк намуда, бо Масеҳ бошам, чунки ин аз ҳама беҳтар аст. ²⁴ Аммо аз тарафи дигар, ҳисман зинда монданам барои шумо заруртар аст. ²⁵ Ман аниқ медонам, ки зинда мемонаму барои дар имон мустаҳкам шудану хурсандӣ карданатон ба шумо ёрӣ доданро давом медиҳам, ²⁶ то ки ҳангоми ба наздатон баргаштанам ба хоҳири ман аз Исои Масеҳ бештар ифтихор кунед.

²⁷ Фақат тарзе зиндагӣ кунед, ки рафтори шумо лоиқи хушхабаре Масеҳ бошад, то ки ҳангоми омаданам бинам ё агар омада натавонам, ақаллан шунавам, ки шумо дар як рӯҳ устуворед, бо як мақсад ва якҷоя барои имон, яъне барои хушхабар заҳмати зиёд мекашед. ²⁸ Ба душманон роҳ надихед, ки шуморо ба тарсу ҳарос андозанд. Ин нотарсиатон нишонаи он мегардад, ки онҳо нобуд мешаванду шумо начот меёбед. Инчунин, ин нишона аз ҷониби Худо мебошад. ²⁹ Зеро ба шумо ато шудааст, ки на танҳо ба Масеҳ имон дошта бошед, балки

ба хотири Ҷ азоб низ кашед. ³⁰Шумо азоби маро дида будед ва то хол мешунавед, ки ханӯз дар азобам. Ҷоло бошад, худатон мисли ман азоб мекашед.

Ягонагии масеҳиён ва парастии Масех

2 ¹Пас, агар дар имон ба Масех ягон дилбардорӣ ё бо Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо муносибат ё раҳму дилсӯзие дошта бошед ё муҳаббати Ҷ шуморо тасалло медиҳад, ²дар фикру муҳаббати ягона якдилу якҷон шуда, хурсандии маро пурра созед. ³Ҷаргиз худхоҳонаву ҳавобаландона рафтор нақунед, балки хоксорона дигаронро аз худ болотар донед. ⁴Бигзор ҳар яке аз шумо на танҳо дар бораи худ, балки дар бораи дигарон низ ғамхорӣ намояд. ⁵Шумо низ бояд он андешахое, ки Исои Масех дар бораи Худ дошт, дошта бошед:

- ⁶ Масех дар асл Худо буд,
лекин фикр накард, ки бо Худо баробар буданро ба
даст биёрад.
- ⁷ Ба ҷойи ин Ҷ ихтиёрӣ аз ҳама чиз маҳрум шуда, ғулом
гардид ва монанди инсонҳо шуд.
- ⁸ Вақте ки Ҷ инсон шуд, Худро фурӯтан сохта, ба Худо
итоат кард
ва ҳатто то дами марг дар салиб итоатқор монд.
- ⁹ Барои ин Худо Ҷро бар ҳама сарафроз кард
ва номашро дар байни ҳама номҳо баланд намуд,
¹⁰ то ки баробари шунидани номи Исо ҳар зону, чи дар
осмону чи дар замин ва чи дар зери замин ҳам
шавад
- ¹¹ ва барои бузургии Худо Падар ҳар як кас эълон кунад,
ки Исои Масех Худованд аст.

Монанди ситорагон дураҳшед

¹²Азизонам, вақте ки бо шумо будам, ҳамеша ба ман итот мекардед, аммо акнун хангоми набуданам бештар итот намуда, начоти худро бо тарсу ларз ба ҷо оваред. ¹³Зеро Худо

дар дили шумо амал мекунад, то ки ҳам хосту ҳам амалатон писанди Ё бошад.

¹⁴Ҳар корро шикоят накарда, бечуну чаро ичро кунед, ¹⁵⁻¹⁶то ки дар байни насли беинсофу вайроншуда шумо поку беайб ва фарзандони бенукси Худо бошед. Ҳангоме ки каломи ҳаётро маҳкам нигоҳ медоред, ҳамчун ситорагон ба ҷаҳон нур мепоянд. Дар ин ҳолат ман дар рӯзи баргаштани Масех ифтихор карда метавонам, ки қору давутозам пучу беҳуда набуд. ¹⁷Ҳатто агар ҳунам мисли шароб ҳангоми ҳадяи нӯшиданӣ барои иҷрои қурбонии хизмати шумо рехта шавад ҳам, хурсандам ва ҳамроҳи ҳамаи шумо шодӣ мекунам. ¹⁸Шумо низ ҳамин тавр хурсанд бошед ва бо ман шодӣ кунед.

Тимотиюс ва Эпафрудитус

¹⁹Умедворам, ки бо хости Ҳудованд Исо ба наздикӣ Тимотиюсро ба наздатон мефиристам, то ки аз ҳоли шумо хабардор шуда, шод гардам. ²⁰Ман каси дигаре надорам, ки мисли ӯ аз тахти дил ғамхори шумо бошад. ²¹Чунки дигарон на дар фикри хизмат ба Исои Масех, балки дар фикри худ ҳастанд. ²²Шумо Тимотиюсро хуб мешиносед ва медонед, ки ӯ дар эълон кардани хушхабар ба ман мисли писар ба падар хизмат кард. ²³Аз ин рӯ умедворам, ки пас аз маълум шудани вазъиятам ӯро дарҳол мефиристам. ²⁴Аммо дар Ҳудованд дилпур ҳастам, ки ба наздикӣ худам ҳам ба пешатон меоям.

²⁵Ҳоло зарур донистам, ки ҳамкору ҳамсаф ва бародарам Эпафрудитусро, ки ҳангоми муҳтоҷ буданам ба хизматам фиристода будед, баргардонда ба назди шумо фиристам. ²⁶Ё шуморо хеле ёд кардааст ва хеле ғамгин аст, ки овозаи бемор шуданаш то ба шумо расидааст. ²⁷Эпафрудитус, дар ҳақиқат, саҳт бемор буд. Қариб мемурад, лекин Худо ба ӯ раҳм кард ва на танҳо ба ӯ, балки Худо ба ман низ раҳм кард, то ки ба ғамҳоям боз ғами дигар зам нашавад. ²⁸Бинобар ин бо ҷону дил ӯро ба наздатон мефиристам, то ки шумо аз дидораш хурсанд шаведу ман аз ғам озод шавам. ²⁹ӯро ҳамчун бародари имондор

дар Худованд бо камоли хурсандӣ қабул намоед. Чунин одамонро ҳамеша хурмату иззат бояд кард. ³⁰ Зеро \bar{y} барои кори Масех қонашро дар хатар монда, ба ҷойи ҳамаи шумо ба ман хизмат кард.

Росткорие, ки аз Худо меояд

З ¹ Инак, бародарону хоҳарон, дар ягонагӣ бо Худованд шод бошед. Ба ман такрор ба такрор навиштани ин чизҳо мушкил нест, чунки ин бар ғоидаи шумост.

² Аз сагон — аз одамони нобакор, аз онҳое, ки одамонро ба хатна кардан маҷбур мекунанд, эҳтиёт шавед! ³ Зеро хатнашудагони ҳақиқӣ мо ҳастем, ки ба чизҳои зоҳирӣ тақия намекунем, балки бо Рӯҳи Худо парастии мекунему бо Исои Масех ифтихор мекунем. ⁴ Ман метавонистам, ба ҷисм тақия кунам. Агар касе гумон кунад, ки ҳақ дорад ба ҷисмаш тақия кунад, пас ман ҳаққи бештар дорам. ⁵ Зеро дар ҳаштрӯзагиам хатна шудаам, миллатам исроилӣ, аз авлоди Бинёмин ва ибрии ҳақиқӣ мебошам. Ҳамчун аз мазҳаби фарисӣ ба шарияти Мусо итоат мекардам. ⁶ Аз рӯйи қидду қаҳд озордиҳандаи қамоати имондорон ва аз ҷиҳати росткорӣ дар итоати қонун беайб будам. ⁷ Аммо ҳоло ҳама чизҳоеро, ки пеш дастоварди худ меҳисобидам, ба хоҳири Масех ҳечу пуч мешуморам. ⁸ Бештар аз ин, ман ҳама чизро ҳечу пуч мешуморам, зеро чизе нест, ки аз шинохтани Худовандам Исои Масех бештар бошад. Ба хоҳири \bar{Y} ман аз ҳама чиз, гӯё аз партове бошад, даст қашидам, то ки бо Масех бошам ⁹ ва бо \bar{Y} як шавам. Ман дигар қўшиш намекунам, ки бо қуввати худ шариятро иҷро намуда, росткор шавам, балки дар пайи росткорие мебошам, ки аз имон ба Масех бармеояд. Ин росткорӣ ба хоҳири имон аст ва аз қониби Худо дода мешавад. ¹⁰ Хоҳиши ман ин аст, ки Исои Масехро бештар шиносам ва қувваеро, ки \bar{Y} ро аз марг зинда кард, дарк кунам. Меҳоҳам, ки дар азобҳои \bar{Y} шарик шавам ва дар маргаш монанди \bar{Y} бошам, ¹¹ бо умеди он ки ман низ аз мурдагон зинда шавам.

Ба сӯйи мақсад

¹² Намегӯям, ки ман аллакай ба мақсадам расидаам ё комил шудаам, балки ғайрат мекунам, ки онро ба даст оварам, чунки Исои Масеҳ маро ба даст овард. ¹³ Бародарону хоҳарон, ман дар бораи худ фикр намекунам, ки муродам ҳосил шудааст, балки як чизро мегӯям, ки гузаштаре фаромӯш карда, ба пеш ҳаракат мекунам. ¹⁴ Ба сӯйи мақсад мешитобам, то ки мукофотамро, яъне даъвати осмонии Худоро, ки ба воситаи Исои Масеҳ дода мешавад, ба даст оварам. ¹⁵ Бигзор ҳар яки мо, ки рӯҳан ба камол расидаем, ҳамин тавр фикр кунем, аммо агар шумо дигар хел фикр кунед, Худо онро ҳам ба шумо ошкор мекунад. ¹⁶ Ба ҳар ҳол, мо бояд мувофиқи ҳақиқате, ки ёфтаем, зиндагӣ кунем.

¹⁷ Бародарону хоҳарон, аз ман ибрат гиред ва ба онҳое нигоҳ кунед, ки мувофиқи намунаи мо рафтор мекунад. ¹⁸ Зеро бисёриҳо, чунон ки пеш ба шумо мегуфтаам ва алҳол бо оби дида мегӯям, мисли душмани салиби Масеҳ рафтор мекунад. ¹⁹ Оқибати онҳо нобудӣ, худои онҳо шикам аст ва онҳо аз расвоӣ фахр мекунад. Тамоми фикрҳояшон дар бораи чизҳои заминӣ аст. ²⁰ Вале ватани мо осмон аст ва мо интизорем, ки аз он ҷо Начотдиҳанда, яъне Худовандамон Исои Масеҳ меояд. ²¹ Ё бо қуввате, ки ҳама чизро ба Худ тобеъ мекунад, чисмҳои сусту нобудшавандаи моро дигаргун мекунад, то ба чисми пуршукӯҳи Худ монанд гардонад.

4 ¹ Бародарону хоҳарони азиз, шодии дил ва тоҷи сарам, дар имон ба Худованд устувор монед!

Насихатҳо

² Аз хоҳарон Авудия ва Синтиҳӣ илтимос мекунам, ки ба хо-тири Худованд бо якдигар сулҳ дошта бошанд. ³ Бале, ҳамкори вафодорам, аз ту низ хоҳиш мекунам, ки ба ин занон ёрӣ диҳӣ. Онҳо дар баробари ман, Климентус ва ҳамкорони дигарам, ки

номхояшон дар китоби ҳаёт аст, барои паҳн кардани хушхабар заҳмати зиёд кашиданд.

⁴Ҳамеша дар ягонагӣ бо Худованд шод бошед! Боз мегӯям, ки шод бошед! ⁵Бигзор нармдилии шумо ба ҳама одамон маълум бошад, чунки Худованд наздик аст! ⁶Ғами ҳеч чизро нахӯред, балки барои ҳама чиз ғангоми дуо бо илтимосу миннатдорӣ хоҳишҳои худро ба Худо бигӯед. ⁷Он гоҳ осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилу андешаҳои шуморо дар ягонагӣ бо Исои Масех нигоҳ медорад.

⁸Хуллас, бародарону хоҳарон, дар бораи чизҳои фикр кунед, ки рости шояд, поки дуруст, хушоянду лоики таъриф ва мувофиқи одоби сазовори ситоиш бошад. ⁹Қорҳои аз ман омӯхтаву қабулкарда ва шунидаву дидаатонро давом диҳед ва Худои осоиштагӣ ҳамроҳи шумо хоҳад буд.

Миннатдорӣ барои ёрӣ

¹⁰Дар ягонагӣ бо Худованд беҳад хурсандам, ки оқибат ба ман ғамхорӣ мекардагӣ шудед. Албатта, шумо пеш ҳам ба ман ғамхорӣ мекардед, лекин барои ёрӣ додан имконият надоштед. ¹¹Инро на барои он мегӯям, ки муҳтоҷӣ мекашам, зеро ман дар ҳама гуна шароит қаноатмандона зиндагӣ карданро ёд гирифтаам. ¹²Қамбағалиро ҳам дидааму серию пуриро ҳам. Ҳама гуна ҳолатро аз сарам гузарондам. Ҳам ба сериву гуруснагӣ ва ҳам ба нодориву фаровонӣ тайёр ҳастам. ¹³Ба воситаи Масех, ки ба ман қувват мебахшад, дар ҳама гуна вазъият тоқат мекунам.

¹⁴Бо вучуди ин хуб кардед, ки дар ин вақти мушкил ба ман дасти ёрӣ дароз намудед. ¹⁵Филиппиён, шумо худ медонед, ки вақте ки аз вилояти Мақдуния баромада, эълон кардани хушхабарро сар кардам, ғайр аз шумо ягон ҷамоати дигари имондорон ба ман кумакпулӣ надод. ¹⁶Ҳатто ғангоми дар шаҳри Тасолуникӣ буданам шумо як-ду бор барои эҳтиёҷотам кумакпулӣ фиристода будед. ¹⁷Мақсади гапам аз шумо тухфарӯндан нест, фақат мехоҳам, ки самараи қорҳои некотон зиёд шавад. ¹⁸Тухфае, ки ба дасти Эпафрудитус ба ман фиристодед,

мисли дуди хушбӯй ва қурбонии хушу писандидаи Худо аст. Акнун ман пурра таъмин шудам ва ҳатто аз ҳад зиёд дорам. ¹⁹Худои ман ҳар эҳтиёчи шуморо низ аз сарвати азими Худ ба воситаи Исои Масеҳ қонеъ хоҳад гардонд. ²⁰Ба Худо Падари мо, то абад бузургӣ бод. Омин.

Хайрухуш

²¹Ба ҳар касе, ки ба Исои Масеҳ имон оварда, аз они Худо шудааст, салом расонед. Бародароне, ки бо ман ҳастанд, ба шумо салом мерасонанд. ²²Ҷамаи онҳое, ки аз они Худо ҳастанд, хусусан, дарбориёни шоханшоҳ ба шумо салом мефиристанд. ²³Бигзор файзу меҳрубонии Худованд Исои Масеҳ бо шумо бошад!

НОМА БА КУЛАССИЁН

Пешгуфтор

Павлуси фиристода ин номаро ҳангоми дар ҳабс буданаш ба ҷамоати имондорони шаҳри Кулассо навиштааст. Ин шаҳр дар ҳудуди Туркияи ҳозира, дар тарафи шарқии шаҳри Эфесус ҷойгир шуда буд. Ҷамоати имондоронро дар шаҳри Кулассо ҳудди Павлус таъсис надода бошад ҳам, хидматгузории тақрибан сесолаи ӯ дар шаҳри Эфесус, ки барои паҳн шудани хушхабари Исои Масеҳ дар тамоми вилояти Осиё аҳамияти калон дошт, боиси барпо шудани ин ҷамоат гардида буд. Гарчанде Павлус ягон бор ҳам шахсан ба Кулассо ташриф наоварда буд, ӯ ба воситаи ҳамкори худ Эпафрос, ки ин ҷамоатро таъсис намуда, роҳбарии онро ба уҳда дошт, бо аҳли ҷамоат муносибат пайдо карда буд.

Боре Эпафрос барои хабаргирии Павлус ба зиндон омада, ӯро аз ҳоли ҷамоати имондорони шаҳри Кулассо огоҳ мекунад ва аз пайдо шудани таълимоти бардурӯғе, ки барои камолоти рӯҳонии ҷамоат ҳалал мерасонад, хабар медиҳад. Аз рӯйи нақли ӯ муаллимони дурӯғӯ ба ҷамоат ворид шуда, ба имондорон таълим медоданд, ки барои начот ёфтан фидокории Исои Масеҳ дар салиб кифоя нест. Аз рӯйи фалсафаи онҳо имондорон бояд на фақат ба Исо имон меоварданд, балки қоидаҳои шариатро низ ба монанди «нагиру нахӯр» риоя менамуданду идҳо ва рӯзҳои махсусро чашн мегирифтанд. Инчунин, онҳо бояд қувваҳои олами нонамоёнро парастииш мекарданд, чунки

аз рӯйи гуфтаи онҳо ин қувваҳо дар мобайни Худо ва одамизод истода, қудрат доштаанд, ки ходисаҳои табиатро идора кунанд. Ин таълимот аҳамияти бузурги қорнамоии Исои Масеҳро дар нақшаи начоти инсоният зери шубҳа мегузошт ва мавқею эътибори шахсияти Ӯро паст мекард.

Бинобар ин муаллиф баъд аз салому алейк, пеш аз ҳама, диққати хонандагонро ба шахсияти Исои Масеҳ ҷалб карда, Ӯро симои Худои нонамоён, болотар аз тамоми офаридаҳо, сари ҷамоати имондорон, ниғаҳдорандаи тамоми ҳастӣ меномад ва мегӯяд, ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудаанд ва Худо ба хотири хуни Ӯ, ки дар салиб рехта шуд, ҳама касро дар замин осмон бо Худ ошӣ додааст. Павлус имондорони ҷамоати кулассиёнро огоҳ мекунад, ки аз маросимпарастӣ, сафсатагӯӣ, парастии фариштаҳо худдорӣ кунанд ва барои начот ёфтани худро беҳуда ба азобу машаққатҳо гирифта нақунанд. Ӯ таъкид мекунад, ки барои комил гардондани начоти одамизод қурбонии Исои Масеҳ дар салиб басанда аст. Ӯ бо ин суханон пучу бемаънӣ будани фалсафаи инсониро фош мекунад.

Дар охир Павлус имондоронро даъват мекунад, ки мувофиқи имони худ зиндагӣ кунанд ва бигзор муҳаббати Худо, ки дили онҳоро пур кардааст, дар муносибатҳои байни зану шавҳар, падару модару фарзанд ва хӯҷаину ғулом намоён шавад.

Саломии Павлус ба имондорони шаҳри Кулассо

1¹⁻² Салом ба халқи Худо ва бародарону хоҳарони вафодор дар Масеҳ, ки дар шаҳри Кулассо ҳастед! Ман, Павлус, ки бо хости Худо фиристодаи Исои Масеҳ интиҳоб шудаам ва бародари мо, Тимотиюс ба шумо файзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагии Падари мо Худоро хоҳонем.

Шукргузорӣ ва дуои Павлус барои имондорони Кулассо

³⁻⁴ Мо хабардор шудем, ки ба хотири умедвориатон шумо Исои Масеҳро тақягоҳи худ кардаед ва ба тамоми халқи Худо

муҳаббат доред. Бинобар ин барои шумо дуо карда, Худо ва Падари Худовандамон Исои Масехро ҳамеша шукр мегӯем. ⁵ Умедвории шумо ба он чизхоест, ки дар даргоҳи Худо шуморо интизор аст. Ва шумо дар борааш бо шунидани пайғоми ростӣ фаҳмидаед, ки бо хушхабар ⁶ ба шумо расидааст. Ин хушхабар дар саросари дунё паҳн шуда, самара медиҳад ва дар байни шумо низ аз рӯзе, ки онро шунидаеду файзу меҳрубонии Худоро ба ростӣ фаҳмидаед, паҳн шуда, самара дода истодааст. ⁷ Ҳамаи инро шумо аз ҳамкори азизамон Эпафрос, ки ба хотири шумо вафодорона ба Масех хизмат мекунад, таълим гирифтаед. ⁸ Ё ба мо низ дар бораи муҳаббати шумо, ки Рӯхулқудс, яъне Рӯҳи Худо бахшидааст, хабар додааст.

⁹ Бинобар ин аз рӯзе, ки дар бораи шумо шунидем, доимо бароятон дуо карда, аз Худо металабем, ки ба шумо бо Рӯҳаш тамоми хираду дониш бахшида, ба ҳамин восита хостадро бароятон пурра маълум гардонад. ¹⁰ Он гоҳ тарзи зиндагонии шумо лоиқи Худованд шуда метавонаду шумо дар ҳар кори нек самара дода ва ҳар чӣ бештар Худоро шинохта, аз ҳар чихат Ёро хурсанд мегардонед. ¹¹ Бигзор Худо аз қудрати бузургаш шуморо он қадар қувват бахшад, ки босабру тоқат ба ҳама чиз тоб овареду хурсандиро аз даст надихед. ¹² Ҳамчунон, Худо Падарро шукргузорӣ кунед, ки шуморо муносиб ба ҳамон меросе гардондааст, ки дар подшоҳии нур барои халқи Худ дорад. ¹³ Зеро Ё моро аз қувваҳои торикӣ халос карда, ба Подшоҳии Писари азизаш гузаронидааст. ¹⁴ Ва ба воситаи Писараш мо ба озодӣ харида шудаему гуноҳхоямон бахшида шудаанд.

Писар болотар аз ҳама аст

¹⁵ Писар симои Худои нонамоён асту пеш аз офарида шудани ҳама чиз вучуд дорад ва болотар аз тамоми офариниш аст. ¹⁶ Зеро ба воситаи Ё ҳама чизи дар заминро осмон буда, олами намоёнро нонамоён бо соҳибони тахту тоҷ, роҳбарону ҳокимон ва соҳибқудратонаш, ҳама ба воситаи Писар ва барои Ё офарида шудаанд. ¹⁷ Ё пеш аз пайдоиши ҳама чиз аллақай,

ҳаст ва ба воситааш тамоми офариниш бо ҳам пайваст нигоҳ дошта мешавад. ¹⁸ Ӯ сари ҷамоати имондорон аст ва ин ҷамоат бадани Ӯст. Писар ибтидо аст ва аввалин шуда аз марг зинда гаштааст, то ки дар ҳама чиз аввал бошад. ¹⁹ Зеро Худо хоста буд, ки хузураш пурра дар Писар сокин бошаду ²⁰ ба воситаи Ӯ ҳама чизро ба Худ баргардонад. Ӯ ба хотири хуни Писараш, ки дар салиб рехта шуд, бо ҳама кас, чи дар замину чи дар осмон, сулҳ баст.

²¹ Шумо низ як вақте барои Худо бегона будед ва бо фикру кирдори бадатон ба Худо зид мебаромадед. ²² Аммо ба воситаи он ки Масеҳ инсон шуда, ҷон супорид, холо Худо шуморо бо Худ оштӣ кунонд, то ки дар хузураш ҳамчун халқи комилан беайбу нуқсони Худ гузорад. ²³ Аммо ин бо шартест, ки дар имонатон пойдору мустаҳкам истед ва умеди худро, ки бо шумидани хушхабар пайдо кардаед, аз даст надихед. Ин хушхабар дар саросари ҷаҳон ба ҳама эълон шудааст ва ман, Павлус низ барои паҳн кардани он вазифадор гаштаам.

Хизмати Павлус ба хотири ҷамоати имондорон

²⁴ Ҳоло хурсандам, ки ҷисман ба хотири шумо ранҷу азоб мекашам ва барои ба охир расондани азобҳои, ки Масеҳ баҳри баданаш, яъне ҷамоати имондорон ханӯз дорад, сахм мегузорам. ²⁵ Худо маро барои ҷамоати имондорон ҳамчун хизматгузор уҳдадор кардааст, ки пайғоми Ӯро ба шумо пурра маълум гардонам. ²⁶ Ин пайғоми Худо ҳамон сиррест, ки Ӯ аз асрҳои пеш аз ҳамаи одамон пинҳон нигоҳ дошта, акнун ба халқаш ошкор кардааст. ²⁷ Ӯ нишон додан хост, ки ин сир барои шумо, ғайрияхудиён сарвати то ҷӣ андоза бохашамате дорад, чунки сир ҳамин аст, ки Масеҳ дар шумост. Бинобар ин шумо бо дили пур ба дидани шукӯҳу ҷалоли Худо умедвор шуда метавонед.

²⁸ Инак, мо бо тамоми ҳикматамон ҳар шахсро насихат карда ва таълим дода, дар бораи Масеҳ эълон мекунем, то ҳар касеро, ки бо Масеҳ як аст, пеши Худо ҳамчун имондори

баркамол пешкаш намоем. ²⁹ Бо ҳамин мақсад ман остинамро барзада, бо тамоми қуввати Худо, ки дар ман амал мекунад, захмат мекашам.

2 ¹ Кош медонистед, ки ман барои шумо ва онҳое, ки дар шаҳри Лоудикия ҳастанд, инчунин, барои ҳамаи имондорони дигаре, ки маро шахсан надидаанд, чӣ захмати зиёде мекашам. ² Ман мехоҳам, ки ҳамаи шумо рӯхбаланду бо риштаи муҳаббат бо якдигар пайваст бошед, то аз донишу фаҳмиши чуқуре, ки дар бораи сирри Худо, яъне пайғом дар бораи Масеҳ доред, комилан дилпур гардед. ³ Дар Масеҳ тамоми ганчинаҳои хикмат ва дониш ниҳон шудаанд.

⁴ Ман ин суҳанонро барои он мегӯям, ки ҳеҷ касе шуморо бо дурӯғҳои боварибахш аз роҳ назанад. ⁵ Зеро чисман аз шумо дур бошам ҳам, дилам бо шумост. Ман аз дидани тартибу интизоми, ки дар байни шумо ҳаст ва имони мустаҳкам, ки ба Масеҳ доред, хурсанд мешавам.

Ҳаёти озод аз расму русум ва қоидаҳои инсонӣ

⁶ Инак, шумо, ки Исои Масеҳро ҳамчун Худованд қабул кардаед, зиндагиатонро якҷоя бо Ҷ давом диҳед. ⁷ Яъне дар Масеҳ реша давонеду Ҷро таҳкурсии зиндагиатон кунед. Чунон ки таълим гирифтаед, бо дилҳои пур аз шукргузорӣ имонатонро ба Масеҳ устувор кардан гиред.

⁸ Нагузored, ки касе шуморо ба доми фалсафаҳои пучу ҳолӣ ва гумроҳкунанда гирифтор кунад, чунки ин фалсафа на аз тарафи Масеҳ аст, балки аз расму русуми одамизоду аз қувваҳои бади нонамоён дар ин ҷаҳон бармеояд. ⁹ Зеро дар Масеҳ тамоми ҳастии Худо ба шакли чисмӣ пурра сокин мебошад. ¹⁰ Инак, шумо низ ба воситаи як шудан бо Масеҳ, ки Ҷ болотар аз ҳар ҳокиму ҳар соҳибқудрат аст, аз Ҷ пур шудаед. ¹¹ Инчунин, шумо бо Масеҳ як шуда, дар ботин хатна шудаед, яъне одамизод чисматонро хатна накардааст, балки Масеҳ табиати гуноҳкоратонро бурида партофта шуморо хатна

кардааст. ¹²Зеро хангоме ки шумо аз маросими таъмид мегузаштед, ба об даромада, гуфтан мумкин, ки якчоя бо Масех дафн шудед ва бо \bar{U} низ зинда гаштед, чунки ба қудрати Худо, ки Масехро аз марг зинда кардааст, боварӣ доштед. ¹³Инак шуморо, ки аз сабаби гуноҳхоятон ва бурида нашудани табиати гуноҳкоратон, мурда ҳисобида мешудед, Худо бо Масех зинда кард. Охир \bar{U} ҳамаи гуноҳҳои моро бахшидааст ва ¹⁴рӯйхати гуноҳхоямонро, ки шариат бар зидди мо ҳамчун қарз даъво мекард, хат зада ва ба салиб меҳкӯб карда, нобуд сохтааст. ¹⁵Худо ба воситаи қурбонии Масех дар салиб бар ҳокимону соҳибқудратони шайтонӣ ғолиб баромада, онҳоро беяроқ карда, шармандаи дунё сохт.

¹⁶Пас нагузореда, ки касе шуморо барои хӯрдану нӯшидан ё барои чашн нагирифтани иди мазҳабӣ, моҳи нав ё риоя накардани рӯзи шанбе айбдор кунад. ¹⁷Ҳамаи ин қонуну қоидаҳо фақат сояи чизҳои оянда ҳастанд, аммо асли ҳама чиз Худи Масех аст. ¹⁸Пас нагузореда, ки касе шуморо бо парҳезгорию парастии фариштаҳо ҳавасманд гардонда, аз мукофоти Худо маҳрум созад. Чунин одамон «ба мо сирру асрори нихонӣ аён шудааст» гуфта худро калон мегиранд ва аз рӯйи фикрронии гуноҳолудашон бе ягон асос меболанду ¹⁹пайвандро аз Масех, ки сари бадан аст, буридаанд. Ҳол он ки \bar{U} тамоми баданро ба воситаи рағу пай якчоя пайваस्त нигоҳ медорад ва он мувофиқи хости Худо инкишоф меёбад.

²⁰Агар шумо якчоя бо Масех мурда, аз таъсири қувваҳои бади нонамоён дар ин ҷаҳон озод шуда бошед, пас чаро боз ба монанди одамони ин ҷаҳон зиндагӣ карда, ба қонуну қоидаҳои ²¹«нагир», «нахӯр» ва «даст нарасон» итоат мекунед? ²²Ҳамаи ин қоидаҳо танҳо фармону таълимоти одамизод дар бораи чизҳои ҳастанд, ки баъд аз истеъмол аз байн мераванд. ²³Ин қоидаҳое, ки ба диндорӣ махсус, парҳезгорӣ ва танбех додани бадан водор месозанд, рӯякӣ қоидаҳои хирадмандона менамоянд, аммо дар асл барои доштани нафс аз ҳавасҳои гунаҳкор ёрӣ намедиханд.

Насихат дар бораи тарзи зиндагии нав

З¹ Акнун, ки Худо шуморо ҳамроҳи Масеҳ зинда кард, ба ҳамон чизҳое дил бандед, ки дар осмон аст, он чое, ки Масеҳ аз дасти рости Худо нишастааст. ² Хушатонро на бо чизҳои заминӣ, балки бо чизҳои осмонӣ банд кунед, ³ чунки шумо барои ин дунё мурда ҳисоб шудед ва ҳаётатон бо Масеҳ дар ҳузури Худо пинҳон шудааст. ⁴ Вақте Масеҳ, ки ҳаёти шумо, ба ҳама аён мегардад, он гоҳ шумо низ ҳамроҳи Масеҳ дар шукӯҳу ҷалоллаш аён мешавед.

⁵ Аз ин рӯ, ҳар гуна хоҳиши заминии худро нобуд созед, яъне гуноҳҳои чинсӣ, бешармиву беҳаёӣ, ҳавасҳои бад ва чашмгуруснагиро, ки ин бутпарастист, аз худ дур кунед. ⁶ Ҳамаи ин боиси ғзаби Худо мешаванд, ки бар сари шахсони саркаш меояд. ⁷ Шумо низ як вақте дар байни онҳо зиндагӣ карда, чунин рафтор мекардед.

⁸ Аммо акнун шумо бояд аз ҳар қаҳру ғзаб ва бадӣ даст кашид, забонатонро аз дашному ҳақорат пок созед!⁹ Инчунин, ба якдигар дурӯғ нагӯед, охир шумо, ки табиатан гуноҳкор будед, ин табиати кӯҳнаи худро бо амалҳои гуноҳолудаш мисли либос кашадаед ¹⁰ табиати навро дар бар кардаед. Ин табиати нави шумо ба симои Офарандаш барқарор шудан мегирад, то ки шумо ҳақиқатан Худоро шиносед. ¹¹ Пас дар ин зиндагии нав дигар аҳамият надорад, ки кӣ яҳудиву кӣ ғайрияҳудӣ, кӣ хатнашудаву кӣ хатнанашуда, кӣ аз халқи варварию кӣ аз сақой, кӣ ғулому кӣ озод аст, балки Масеҳ бештар аз ҳама чизу ҳама кас аҳамият дорад.

¹² Бинобар ин шумо, ки халқи поку интиҳобшуда ва дӯстдоштаи Худо ҳастед, раҳму шафқат, меҳрубонӣ, хоксорию нармдилӣ ва сабру тоқатро дар бар карда, ¹³ бо сабр якдигарро бардошт кунед. Агар касе аз шумо нисбати дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед. Чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ дигаронро бахшед. ¹⁴ Аз ҳама муҳимаш якдигарро дӯст доред, чунки муҳаббат ҳамаро комилан муттаҳид нигоҳ

медорад. ¹⁵ Шумо даъват шудаед, ки ҳамчун як бадани Масех бо якдигар сулҳ дошта бошед. Пас бигзор ҳамин сулҳу осоиши Масех дар дили шумо ҳукмронӣ намояду шумо шукргузор бошед.

¹⁶ Иҷозат дихед, ки суханони Масех ҳаёти шуморо пурра фаро гирад. Бо ақлу хиради олий якдигарро насихат кунед ва таълим дихед, бо дилҳои миннатдор ба Худо сурудҳои Забур, ҳамду сано ва таронаҳои парастии хонед. ¹⁷ Дар ҳар сухану рафтор ҳамчун пайравони Худованд Исо амал кунед ва ба воситаи Исо ба Падарамон Худо шукргузори намоед.

Насихат ба хонаводаҳо

¹⁸ Занон, ҳамон тавре ки ба пайравони Худованд муносиб аст, ба шавҳарони худ итоат кунед.

¹⁹ Мардҳо, занони худро дӯст доред ва ба онҳо саҳтгирӣ на-кунед.

²⁰ Бачаҳо, ҳама вақт падару модари худро гӯш кунед, ки чунин рафтор писандидаи Худованд аст.

²¹ Падарон, фарзандони худро беҳуда сарзаниш на-кунед, ки боз дилшикаста нашаванд.

²² Ғулмон, ба хӯҷаинони худ ҳаматарафа итоат кунед. Аммо на ҳамчун хушомадгӯӣ, ки дар пеши соҳибаш нағз кор карда, дар набудани ӯ бо дили нохоҳам кор мекунад, балки ҳамчун тарсгорони Худованд самимона итоат намоед. ²³ Ҳар кореро аз дилу қон, гӯё на ба инсон, балки ба Худованд бошад, иҷро намоед. ²⁴ Фаромӯш на-кунед, ки хизмати шумо ба Худованд Масех аст, бинобар ин Ӯ ба шумо насиби некро ҳамчун мукофот медиҳад. ²⁵ Шахси нобақор бошад, ҷазои рафтори бадашро мегирад, чунки Худованд ба ҳамаи одамон бо як чашм нигоҳ мекунад.

4 ¹ Хӯҷаинон, шумо низ бо ғулмони худ ноҳақ ва беинсофона рафтор на-кунед, чун медонед, ки шумо ҳам дар осмон Хӯҷаин доред.

Насихати Павлус барои дуо кардан

² Инак, дуохониро ҳаргиз бас накунед ва ҳамеша ақлу ҳушатонро чамъ намуда ва бо шукргузори дуо кунед. ³ Дар ҳаққи мо низ аз он чумла дуо кунед. Бигзор Худо барои мо роҳ кушояд, то пайғоми Ёро дар бораи сирри Масех, ки ман ба хотири он дар зиндон ҳастам, эълон намоем. ⁴ Ва дуо кунед, ки мувофиқи вазифаам ин сирро кушоду равшан фаҳмонда тавонам. ⁵ Ҳар фурсатро ғанимат донеду бо онҳое, ки ба Худованд Исо имон надоранд, оқилона рафтор намоем. ⁶ Ҳангоми суҳбат бо онҳо ҳамеша бо меҳру шафқат ва ақлу заковат сухан ронед, ки ба ҳар кас чӣ ҷавоб доданро донед.

Хайрухуш

⁷ Аз ҳолу аҳволам ба шумо Тихикос, бародари азизу хизматгузори бовафо, ки ҳамроҳи ман ба Худованд хизмат мекунад, хабар медиҳад. ⁸ Ман бо ҳамин мақсад вайро пеши шумо фиристодам, ки аз ҳолати мо хабар дода, шуморо хотирчамъ созад. ⁹ Ҳамроҳаш Онисимусро мефиристам, ки ӯ низ бародари азизу бовафост ва одами худи шумо мебошад. Онҳо шуморо аз тамоми қору бори ин ҷо хабардор мекунанд.

¹⁰ Аристархус, ки бо ман зиндонӣ аст ва Маркуси амакбачаи Барнаббо ба шумо салом мерасонанд. Шумо дар бораи Маркус дастур гирифта будед, ки агар ба наздатон биёяд, нағз пешвоз гиред. ¹¹ Юшаъ низ, ки ӯро боз Юстус меноманд, ба шумо салом мерасонад. Аз байни ҳамкоронам фақат ҳамин нафарон аз чумлаи яҳудиён ҳастанд, ки барои Подшоҳии Худо хизмат мекунанду бароям роҳати ҷон шудаанд. ¹² Боз Эпафрос, ки вай низ хизматгузори Исои Масех ва одами худи шумо аст, ба шумо салом мерасонад. Ё доимо ба хотири шумо дар дуо заҳмат мекашад, ки устувор бошед, яъне дар имон ба камол раседу аниқ донед, ки хости пурраи Худо чист. ¹³ Ман шоҳид ҳастам, ки ӯ баҳри шумо ва имондорони шаҳрҳои Лоудикия ва Ҳиропулис ранҷу машаққати зиёд мекашад.

¹⁴Духтури азизамон Луко ва инчунин, Димос низ ба шумо салом мегӯянд. ¹⁵Ба имондорони Лоудикия ва ба чамоати имондороне, ки дар хонаи Нимфос чамъ мешаванд, инчунин, ба худи Нимфос саломи моро расонед. ¹⁶Баъд аз он ки ин номаро дар байни худ хонда мебароед, онро ба чамоати имондорони Лоудикия низ фиристанед, ки онҳо ҳам хонда бароянд. Шумо дар навбати худ номаеро, ки ба Лоудикия навишта шудааст, хонда бароед. ¹⁷Ба Архипус расонед, ки вазифаи Худованд ба ухдааш гузоштара ҳатман иҷро кунад.

¹⁸Аз ҳусни хатам мебинед, ки ин саломро худи ман, Павлус менависам. Дар зиндон будани маро фаромӯш накунад! Бигзор файзу меҳрубонии Худованд бо шумо бошад!

НОМАИ ЯКУМ БА ТАСОЛУНИКИЁН

Пешгуфтор

Ин мактубро Павлуси фиристода – шогирди Исои Масеҳ ба чамоати имондорони шаҳри Тасолуникӣ дар шимоли Юнон навиштааст. Пас аз бист соли вафот ва зиндашавии Исои Масеҳ Павлус ба тасолуникиён хушxabарро расонд. Вале дертар маҷбур шуд, ки шаҳри Тасолуникиро тарк кунад, чунки баъзе касон хушxabарро рад карда, ба ӯ зиддият карданд. Шумо метавонед дар бораи ин ходисаҳо дар китоби Корномаи Фиристодагон 17:1-10 хонед. Навимонони Тасолуникӣ низ аз ҷониби онҳо пайғирӣ мешуданд ва ранҷу шиканҷа медиданд. Аз ҳамин сабаб Павлус ба навимонон таълимоти заруриро дода натавонист. Павлус барои имони онҳо хавотир шуда, шогирдаш Тимотиюсро ба он ҷо мефиристад. Дар ин мактуб Павлус имондоронро дилбардорӣ мекунад, ки ба азобу уқубат нигоҳ накарда, дар роҳи имон устувор бошанд ва зиндагиашонро бо Исои Масеҳ давом диҳанд. Инчунин, Павлус дар бораи онҳое, ки вафот карданд, менависад, ки онҳо ҳангоми бозгашти Исои Масеҳ, яъне дар рӯзи қиёмат зинда мешаванд.

1 ¹ Салом ба чамоати имондорони шаҳри Тасолуникӣ, ки аз они Худо Падар ва Худованд Исои Масеҳ аст! Мо Павлус, Сило ва Тимотиюс ба шумо файзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагӣ хоҳонем!

Тасолуникиён аз рӯйи имон зиндагӣ мекунад

² Мо ҳамеша шумо — тасолуникиёнро дар дуоҳоямон ба хотир оварда, барои ҳамаатон Худоро шукр мегӯем. ³ Инчунин, дар назди Худо Падари мо имон ва муҳаббату умеди шуморо ба ёд меорем. Яъне корҳои шуморо, ки бо имон иҷро кардед, меҳнатеро, ки бо муҳаббат мекунед, умедеро, ки ба Худованд Исои Масех доред ва онро нигоҳ медоред.

⁴ Бародарону хоҳарон, Худо шуморо дӯст медорад. Мо медонем, ки Ӯ шуморо интиҳоб кардааст. ⁵ Чунки мо хушхабарро ба шумо на танҳо дар сухан, балки бо қудрат, бо ёрии Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо ва бо боварии комил расондем. Худатон медонед, ки хангоми бо шумо буданамон барои беҳбудии шумо чӣ гуна рафтор мекардем. ⁶ Шумо аз мову Худованд ибрат гирифта, бо вучуди азобҳои бисёр каломро бо хушнудии Рӯҳулқудс қабул кардед. ⁷ Аз ҳамин сабаб, шумо барои ҳамаи имондорони вилоятҳои Мақдуния ва Оҳоия намунаи ибрат шудед.

⁸ Акнун каломи Худованд аз тарафи шумо на танҳо дар Мақдуния ва Оҳоия, балки дар ҳама ҷое, ки дар бораи имони шумо шунидаанд, паҳн гардид. Барои ҳамин лозим нест, ки дар бораи имони шумо ба касе гӯем. ⁹ Чунки дигарон аллақай нақл мекунад, ки чӣ тавр шумо моро қабул кардаед ва аз бутҳо рӯй гардонид, ба Худои зиндаву ҳақиқӣ рӯй овардаед, то ки ба Ӯ хизмат кунед. ¹⁰ Инчунин интизори аз осмон омадани Писараш ҳастед, ки Ӯро Падар аз мурдагон зинда кардааст — Исоро, ки моро аз ғзаби омадаистодаи Худо раҳой мебахшад.

Хизмати Павлус ва Сило дар Тасолуники самар меоварад

2 ¹ Бародарону хоҳарон, ҳуди шумо медонед, вақте ки мо ба назди шумо омадем, хизматамон бефоида набуд. ² Чуноне ки медонед, дар шаҳри Филиппӣ моро бисёр азоб доданд, паст заданд, вале Худо ба мо чуръат дод, ки бо вучуди зиддиятҳои саҳт хушхабаре Ӯро ба шумо кушоду равшан эълон намоем. ³ Охир, дар даъвати мо гумроҳ кардан, нияти бад ва ё фиребе

нест. ⁴ Баръакс, Худо баъди санчишҳо ба мо супориш додааст, ки хушхабарро эълон кунем. Барои ҳамин дар вақти сухан гуфтан кӯшиш мекунем, ки на ба одамон, балки ба Худое, ки дилҳои моро месанчад, писанд оем. ⁵ Шумо медонед ва Худо низ шохид аст, ки мо ҳаргиз хушомадгӯӣ накардаем ва ба манфиати худ кор набурдаем. ⁶ Зеро мо на аз шумо ва на аз каси дигар таъриф чустаем. ⁷ Мо чун фиристодагони Масех ҳақ доштем, ки аз шумо ҳурмату эҳтиром талаб кунем, аммо, мисли он ки модар навозишкорона ба кӯдаконаш ғамхорӣ мекунад, ба шумо меҳрубон будем. ⁸ Мо шуморо чунон дӯст доштем, ки тайёр будем на танҳо хушхабари Худоро ба шумо расонем, балки қони худро бароятон фидо кунем, чунки шумо бароямон хеле азиз ва гиромӣ ҳастед.

⁹ Бародарону хоҳарони азиз, шумо дар ёд доред, чӣ тарз мо заҳмат мекашидем: хушхабари Худоро ба шумо расонда, боз шабу рӯз кор ҳам мекардем, то ки ба дӯши ягон каси шумо бор нашавем. ¹⁰ Ҳам шумо ва ҳам Худо шохид ҳастед, ки рафтори мо нисбати шумо, имондорон, то чӣ андоза пок, дуруст ва беайб буд. ¹¹ Худатон медонед, ки мо бо ҳар яки шумо мисли падар бо фарзандонаш муомила мекардем, ¹² шуморо қувват бахшидаву рӯҳбаланд карда, насихат мекардем. Меҳостем, ки тарзи зиндагии шумо лоиқи Худо бошад, ки шуморо ба шукӯҳу бузургӣ ва Подшоҳиаш даъват кардааст.

¹³ Мо ҳамеша Худоро шукр мегӯем, ки шумо хангоми аз мо шунидани каломи Худо, онро на ҳамчун сухани одамизод, балки чун каломи Худо қабул кардед, ки он дар ҳақиқат ҳам чунин аст. Ин калом дар ҳаёти шумо, имондорон амал мекунад. ¹⁴ Охир шумо, бародарону хоҳарон, дар азоб кашиданатон ба ҷамоатҳои Худо дар сарзамини Яҳудия, ки ба Исои Масех бовар мекунад, монанд шудед. Шумо аз халқи худ ҳамон азобхоеро кашидед, ки онҳо аз яҳудиён дида буданд. ¹⁵ Яҳудиён Худованд Исо ва пайғамбаронро куштанд, инчунин, моро пеш карданд. Рафтори онҳо ба Худо маъқул нест, онҳо ба одамон зиддият карда ¹⁶ намегузоранд, ки мо хушхабарро ба халқҳои

ғайрияхудӣ расонем, то ки начот ёбанд. Бо ин корашон ҳамеша косаи гуноҳояшонро лабрес намуда, ба ғазаби Худо гирифтор мешаванд.

Павлус орзу мекунад, ки бори дигар имондорони тасолуникиро бубинад

¹⁷Эй бародарону хохарон, азбаски мо ғайриихтиёрӣ ба муддати кӯтоҳе на дар дил, балки ҷисман аз шумо ҷудо шудем, хоҳиши зиёд доштем, ки шуморо боз рӯ ба рӯ бубинем. ¹⁸Бале, хеле мехостем ба назди шумо равам. Ман, Павлус, бошам чанд бор кӯшиш кардам, аммо шайтон пеши роҳамонро гирифт. ¹⁹Вақте ки Худованд Исо бармегардад, дар назди Ӯ шумо боиси умеду шодмонӣ ва сарбаландии мо мешавад! ²⁰Охир шумо сабаби фахру хушнудии мо ҳастед!

З¹Азбаски дигар тоқати ҷудой надоштем, фикр кардем, ки дар шаҳри Атино худ танҳо бимонем, ²вале ба назди шумо ба шаҳри Тасолуникӣ Тимотиюсро фиристем. Ҳамон Тимотиюсро, ки бародари мо буда, дар эълон кардани хушхабарии Масеҳ хизматгори Худо мебошад. Хостем, ки ӯ шуморо дар имонатон устувор ва боқувват гардонад, ³то касе аз шумо хангоми азобҳо ба дудилағӣ роҳ надихад. Шумо пештар ҳам медонистед, ки мо бояд азоб кашем. ⁴Охир, хангоми дар назди шумо буданамон ҳам огоҳ карда будем, ки моро азоб дода, дунболағирӣ хоҳанд кард. Чуноне ки мебинед, ҳамин тавр ҳам шуд. ⁵Аз ин сабаб, вақте ки тоқатам тоқ шуд, ба назди шумо Тимотиюсро фиристодам, то дар бораи имонатон бифаҳмад, мабодо шайтони васвасакор шуморо аз роҳ занад ва тамоми меҳнатамон барбод равад.

⁶Вале алҳол Тимотиюс аз наздатон баргашта, дар бораи муҳаббату имони шумо хабарҳои хуш овард. Ӯ ба мо нақл кард, ки шумо ҳамеша бо некӣ моро ёд мекунед ва мецоҳед, ки моро боз бубинед, чуноне ки мо ҳам хоҳони дидори шумоем. ⁷Бародарону хохарон, дар ин хама ранҷу азобу душворихоямон

имони шумо моро рӯхбаланд кард. ⁸Агар имони шумо ба Худованд устувор бошад, мо ҳам зиндадил мегардем. ⁹Бародарону хоҳарони тасолуникӣ, дар хузури Худо шумо ба мо хурсандии бузурге бахшидед, ки барои он Худоро беохир шукр мегӯем. ¹⁰Мо шабу рӯз аз тахти дил дуо мегӯем, ки боз бо шумо вохӯрем, то норасоии имонатонро пурра гардонем. ¹¹Бигзор Худи Худо — Падар ва Худовандамон Исо моро сӯйи шумо равона кунад! ¹²Бигзор Худованд бо он мухаббати бузурге, ки нисбат ба шумо дорем, шуморо ҳам нисбат ба якдигар ва ҳамагон пур ва лабрез намояд. ¹³Ҳамин тавр, Ӯ дили шуморо боқувват гардонад, то ҳамон рӯзе, ки Худованд Исо бо пайравонаш меояд, дар пеши Худо Падарамон беайб ва пок бошад.

Дар бораи зиндагӣ, ки ба Худо писанд аст

4 ¹Инак, бародарону хоҳарон, бо номи Худованд Исо хоҳиш ва илтиҷо мекунем, чи тавре ки мо таълим додем, зиндагиро давом диҳед, то ки ба Худо писанд оед. Шумо аллақай ҳамин тарз рафтор мекунед, вале кӯшиш намоед, ки аз ин ҳам бехтар зиндагӣ кунед. ²Зеро шумо медонед, ки бо қудрати Худованд Исо чӣ гуна таълимотро ба шумо додаем. ³Худо мехоҳад, ки шумо худро пурра ба Ӯ бахшида, аз гуноҳи чинсӣ худро нигоҳдоред. ⁴Хости Худо ин аст, ки ҳар яки шумо қисму хоҳишҳои худро идора карда, беайб ва бономус бошед. ⁵Боз Худо мехоҳад мисли беимононе, ки Ӯро намешиносанд, пойбанди ҳавасҳои чинсӣ набошед. ⁶Инчунин, мувофиқи хости Худо шумо набояд аз боварии бародаратон сӯиистифода карда, бо зани вай ҳамхоба шавед. Мо пештар ҳам инро ба шумо қатъиян гуфта ва огоҳ карда будем, ки барои ҳамаи ин гуноҳҳо Худованд аз одам қасос мегирад. ⁷Чунки Ӯ моро на ба нопокӣ, балки ба ҳаёти пок даъват кардааст. ⁸Инак, касе ки аз фармудаҳои Худо саркашӣ мекунад, на одамро, балки Худоеро, ки ба шумо Рӯхулқудсро медиҳад, рад мекунад.

⁹Дар бораи бародардӯстӣ ҳоҷат ба сухан нест, чунки худи шумо аз Худо таълим гирифтаед, ки якдигарро дӯст доред.

¹⁰ Бале, шумо хамаи имондоронеро, ки дар саросари вилояти Макдуния ҳастанд, дӯст медоред. Ба ҳар ҳол, хоҳиш мекунем, ки якдигарро боз зиёдтар дӯст доред. ¹¹ Чи тавре ки фармуда будем, оромона зиндагӣ кунед, ҳар кас бо кори худ машғул шуда, бо дастонаш меҳнат кунад. ¹² Чунон зиндагӣ кунед, ки ҳаёти шумо сазовори ҳурмати беимонон бошад, то ки шумо аз дигарон вобаста набошед.

Ҳангоми бозгашти Масех чӣ рӯй медиҳад

¹³ Эй бародарону хоҳарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи гузаштагон беҳабар монда, ба монанди беимононе, ки умед надоранд, ғамгин бошед. ¹⁴ Мо бовар мекунем, ки Исои Масех мурда зинда шуд ва инчунин, бовар мекунем, ки Худо касонеро, ки ба Исои Масех имон доштанду аз олам гузаштаанд, ба назди Ӯ ба осмон мебарад. ¹⁵ Мувофиқи суханони Худованд ба шумо мегӯем: мо, ки то бозгашти Худованд зинда мемонем, аз имондорони гузашта, ҳаргиз пеш намеравем. ¹⁶ Зеро Худи Худованд аз осмон бо фармони қатъӣ, бо овози сардори фариштагону карнайи Худо фуруд меояд ва аввал онҳое, ки ба Масех имон доштанд, пас аз мурдан зинда мешаванд. ¹⁷ Сипас, мо, зиндаҳои боқимонда ҳамроҳи онҳо дар абре ба ҳаво, ба пешвози Худованд боло мешавем ва то абад бо Ӯ мемонем. ¹⁸ Барои ҳамин бо ин суханон якдигарро рӯҳбаланд кунед.

Барои бозгашти Исои Масех омода бошед

5 ¹ Бародарону хоҳарон, ҳоҷат нест, ки мо ба шумо дар бораи вақту соати он рӯз нависем. ² Зеро шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузде, ки шабона меояд, ногаҳон фаро мерасад. ³ Ҳангоме ки одамон «дар ҳама ҷо сулҳу осоиштагӣ» мегӯянд, ба мисли он ки пеш аз таваллуд зани ҳомиладорро дард мегирад, ногаҳон ҳалокат меояд. Ҳамин тавр, ба онҳо низ роҳи гурез нест. ⁴ Аммо шумо, бародарону хоҳарон, дар торикӣ нестед, то ки он рӯз ногаҳон чун дузд шуморо дар ғафлат ёбад. ⁵ Зеро хамаи шумо писа-

рони нур ва рӯзи равшан ҳастед. Мо аз они шаб ва торикӣ нестем. ⁶ Инак, мисли дигарон дар хоби ғафлат намонем, балки бедор ва ҳушёр бошем. ⁷ Чунки онҳое, ки хобанд, шабона хоб мераванд ва онҳое, ки бадмастанд, шабона шароб менӯшанд. ⁸ Лекин мо аз они рӯзи равшан ҳастем, пас биёед имону муҳаббатро ҳамчун чавшани рӯйи сандуқи дил дар бар кунем ва умеди начоти ояндаро ҳамчун кулоҳи чангӣ ба сар кашида, ҳушёр биистем. ⁹ Зеро Худо моро на барои ғазабаш, балки барои начот ба воситаи Худовандамон Исои Масеҳ пешакӣ муайян кардааст. ¹⁰ Исо барои мо қонашро фидо кард, то ки мо хоҳ зинда бошем, хоҳ мурда ҳамроҳи Ӯ зиндагӣ кунем. ¹¹ Пас рӯҳбаланд кардан ва устувор гардондани якдигарро давом диҳед.

Насихатҳои амалӣ

¹² Бародарону хоҳарон, аз шумо хоҳиш мекунем: намояндагони Худовандро, ки дар байни шумо меҳнат ва шуморо роҳбарӣ намекунанд, иззат намоед. ¹³ Барои қорашон онҳоро бо тамоми вучудатон ҳурмату эҳтиром кунед ва дӯст доред. Бо якдигар сулҳу осоиштагӣ дошта бошед.

¹⁴ Эй, бародарону хоҳарон, аз шумо илтиҷо мекунем, ки танбалонро насихат кунед, ба тарсончакон қувват бахшед, сустимонҳоро дастгирӣ кунед ва нисбат ба ҳама сабру тоқат дошта бошед. ¹⁵ Нагузоре, ки касе ба ивази бадӣ бо бадӣ ҷавоб диҳад, балки ҳамеша нисбат ба якдигар ва ҳама ба некӣ кардан кӯшиш кунед. ¹⁶ Ҳама вақт шод бошед, ¹⁷ ҳамеша дуо гӯед, ¹⁸ дар ҳар ҳолат Худоро шукр гӯед, зеро хости Худо барои шумо, ки ба Исои Масеҳ тааллуқ доред, ҳамин аст. ¹⁹ Ба кори Рӯҳулқудс ҳалал нарасонед, ²⁰ пешгӯйихоро зери пой нанамоед, ²¹ лекин ҳамаи инро санҷида, пешгӯйихоӣ хубро қабул кунед, ²² аз ҳар намуди бадаш дурӣ кунед!

²³ Бигзор Худи Худои осоиштагӣ шуморо қомилан пок гардонад, то ки ҳангоми бозгашти Худованди мо Исои Масеҳ тамоми вучудатон, яъне рӯҳ, қон ва қисматон беайб нигоҳ

дошта шавад. ²⁴Худо – Даъваткунандаи шумо вафодор аст ва Ё шуморо беайб нигоҳ медорад.

²⁵ Бародарону хоҳарон, барои мо дуо кунед. ²⁶ Ҳамаи бародарону хоҳаронро ба оғӯш гирифта, салом гӯед. ²⁷ Дар назди Худованд шуморо вазифадор мекунам, ки ин номаро ба ҳамаи бародарону хоҳарон хонед.

²⁸ Бигзор файзу меҳрубонии Худовандамон Исои Масеҳ бо шумо бошад!

НОМАИ ДУЮМ БА ТАСОЛУНИКИЁН

Пешгуфтор

Ин дуюмин номаест, ки Павлусу дӯстонаш ба чамоати имондорони шаҳри Тасолуникӣ навиштаанд. Шумо метавонед дар ин бора дар номаи 1-уми Тасолуникиён ва китоби Корномаи Фиристодагон 17:1-10 низ хонед.

Вақте ки Павлус номаи дуюмашро менавишт, баъзе одамон дар чамоат таълимоти нодурустро паҳн карда буданд, ки гӯё Исои Масех аллакай ба замин баргаштааст. Дар натиҷа баъзе имондорон таълимоти онҳоро қабул карда буданд.

Павлус ба воситаи ин мактуб имондоронро бовар кунонидан мехоҳад, ки Исои Масех ҳанӯз барнагаштааст ва мефаҳмонад, ки ҳангоми бозгашти Ё қадом ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд. Павлус имондоронро рӯҳбаланд мекунад, ки ҳатто дар вақти азобу шиканҷаҳо низ Исоро пайравӣ намоянд. Инчунин, аз рӯйи фармони Павлус имондорон бояд танбалӣ накарда, кор кунанд. Дастурамале, ки Павлус ба чамоати имондорони шаҳри Тасолуникӣ навиштааст, имрӯз ҳам барои мо фойданок аст.

1 ¹Салом ба чамоати имондорони шаҳри Тасолуникӣ, ки аз они Худо Падари мо ва Худованд Исои Масех аст! ²Мо Павлус, Сило ва Тимотиюс ба шумо файзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагии Худо Падари мо ва Худованд Исои Масех хоҳонем!

Дар интизори баргаштани Исои Масех

³ Бародарону хохарон, мо бояд ҳамеша барои шумо Худоро шукр гӯем. Ин шукргузорӣ дуруст аст, зеро имонатон беҳад зиёд шуда, муҳаббати ҳар яки шумо нисбат ба ҳамдигар то-рафт меафзояд. ⁴ Шумо дар ҳамаи дунболагирию душворихо имон ва сабру тоқати худро зохир мекунад. Барои ҳамин мо дар байни дигар ҷамоатҳои имондорони Худо бо шумо фахр мекунем. ⁵ Худо ба воситаи ин озмоишҳо боинсоф будани Худро нишон медиҳад ва оқибат шумо ба Подшоҳии Худо, ки ба хотири он азоб мекашед, сазовор мешавед. ⁶ Худо боинсоф аст ва Ӯ азобдихандагони шуморо азоб медиҳад. ⁷ Вақте ки Худованд Исо аз осмон бо ғариштагони тавоно меояд, Ӯ мову шуморо, ки чунин азобхоро аз сар гузаронидаем, оромӣ мебахшад. ⁸ Ӯ аз онҳое, ки Худоро намешиносанд ва ба хушхабари Худованди мо Исо итоат намекунанд, бо шуълаҳои оташ қасос мегирад. ⁹ Онҳо ба ҳалокати ҷовидона гирифта гардида, аз ҳузури Худованд, аз бузургию қуввати Ӯ ҷудо мешаванд. ¹⁰ Вақте ки Худованд Исо дар рӯзи қиёмат меояд, халқи Худо Ӯро шукӯху бузургӣ мебахшад ва ҳама имондорон аз Ӯ ба ҳаяҷон меоянд. Азбаски ба шаҳодати мо дар бораи хушхабар бовар кардед, шумо низ дар байни онҳо мешавед.

¹¹ Аз ин сабаб ҳамеша барои шумо дуо мекунем, ки Худои мо шуморо ба даъваташ сазовор донад. Бигзор Худо тамоми нияти хуб ва кори неке, ки аз рӯйи имон карданӣ ҳастед, бо қудрати тавоноияш амалӣ созад. ¹² Хулоса, шумо бо ғайзу меҳрубонии Худои мо ва Худованд Исои Масех номи Ӯро шукӯху бузургӣ мебахшед. Ҳамчунин, Ӯ низ шуморо шукӯху бузургӣ мебахшад.

Ҳодисаҳои пеш аз омадани Исо

2 ¹ Бародарону хохарон, дар бораи баргаштани Худовандамон Исои Масех ва воҳӯрии мо бо Ӯ аз шумо илтимос дорем. ² Аз ягон пешгӯӣ ва овозаву мактубе, ки гӯё мо паҳн карда бошем, ки рӯзи қиёмат аллақай расидааст, зуд парешонхотир

ва нороҳат нашавед. ³Эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ кас шуморо бо ягон роҳ фиреб надихад. Зеро пеш аз омадани рӯзи қиёмат бояд бар зидди Худо шӯриши бузурге барпо шавад ва шахси золим, ки ба марг маҳкум шудааст, ошкор гардад. ⁴Шахси золим ба ҳама чизҳое, ки одамон мисли Худо, бутҳо ё ҳамчун муқаддасот парастии мекунад, зид баромада, худро аз ҳама боло мегирад. Дар натиҷа дар маъбади Худо сокин шуда, худро Худо эълон мекунад.

⁵Оё дар хотир доред, ки ҳангоми дар назди шумо буданам дар бораи ин чизҳо мегуфтаам? ⁶Барои он ки золим пеш аз муҳлаташ аён нашавад, ўро чизе манъ мекунад. Холо шумо аз ин боҳабар ҳастед. ⁷Аллакай зулми маҳфиёна амал мекунад, лекин касе ки манъ мекунад, то дами аз байн рафтаниш қорашро давом медиҳад. ⁸Сипас ҳамон шахси золим ошкор мешавад ва Худованд Исо бо нафасаш вайро кушта, бо ҳузури пушукӯҳаш нобуд мекунад.

⁹Омадани золим кори шайтон аст. Золим бо тамоми қувваю муъҷизаву аломатҳои бардурӯғаш амал мекунад. ¹⁰Ў одамони нобудшудаистодаро ба ҳар гуна макру фиреб гирифта мекунад. Агар онҳо ростиро дӯст доштан мехостанд, наҷот меёфтанд. Лекин онҳо онро рад карданд ва аз ин сабаб нобуд мешаванд. ¹¹Барои ҳамин Худо онҳоро гумроҳ мекунонад, то ки онҳо ба дурӯғ бовар кунанд. ¹²Бинобар ин шахсоне, ки ба ҷойи ба ростӣ бовар кардан гуноҳро дӯст медоранд, ҳукм карда мешаванд.

Устувор монед

¹³Бародарону хоҳарони дӯстдоштаи Худованд, мо бояд ба Худо бароятон ҳамеша шукргузор бошем, зеро Ў аз ибтидо шуморо интиҳоб карда буд. Барои ҳамин шумо ба воситаи бо Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо пок шудан ва ба ростӣ бовар кардан наҷот ёфтаед. ¹⁴Ў шуморо ба воситаи хушхабарии мо ба хотири ин наҷот даъват кардааст, ки шукӯҳу бузургии Худовандамон Исои Масеҳро соҳиб шавед.

¹⁵ Барои хамин, бародарону хоҳарон, устувор бошед ва таълимотеро, ки мо онро ба шумо ҳам даҳонию ҳам хаттӣ расонидем, маҳкам нигоҳ доред. ¹⁶ Бигзор Худовандамон Исои Масех ва Худо Падар, ки моро дӯст медораду аз рӯйи файзу меҳрубониаш ба мо тасаллои абадию умеди нек медиҳад, ¹⁷ барои ҳар қору сухани нек ба дилатон рӯҳбаландӣ бахшад ва шуморо қавӣ гардонад.

Талабот ба дуо

З ¹Хулоса, бародарону хоҳарон, барои мо дуо кунед. Бигзор хабари Худованд, чи хеле ки дар байни шумо ҳаст, зуд паҳн гардида, дар байни дигарон ҳам бо эҳтиром қабул шавад. ²Дуо кунед, ки мо аз одамони бад дар амон бошем, зеро на ҳама ба хушхабар бовар доранд. ³Худованд вафодор аст ва Ё шуморо мустаҳкам намуда, аз шайтон химоя мекунад. ⁴Худованд ба мо дар бораи шумо боварӣ медиҳад, ки фармонамонро иҷро намуда истодаед ва ҳамон тавр давом медиҳед. ⁵Бигзор Худованд дилҳои шуморо ба муҳаббати Худо ва сабру тоқати Масех равона кунад.

Огоҳӣ аз бекорхӯчагӣ

⁶ Бародарону хоҳарон, ба номи Худовандамон Исои Масех ба шумо амр медиҳем, ки аз он имондоре дурӣ чӯед, ки бекорхӯчагӣ намуда, мувофиқи таълимоти аз мо гирифтааш зиндагӣ намекунад. ⁷Худатон медонед, ки чӣ тавр ба мо бояд пайравӣ кунед. Ҳангоми дар наздатон буданамон мо бекорхӯчагӣ накардем ва ⁸нони касеро муфт нахӯрдём. Баръакс, шабу рӯз бисёр меҳнат мекардем, то ки ба ҳеҷ яке аз шумо бор нашавем. ⁹Бо вучуди он ки ба ёрии шумо ҳақ доштем, худамон қор кардем. Меҳостем ба шумо намунаи ибрат бошем. ¹⁰Ҳатто ҳангоми дар назди шумо буданамон фармон меодем, ки ба касе, ки қор қардан намехоҳад, ёрӣ нарасонед.

¹¹ Мо шунидем, ки бо вучуди ин баъзеҳо дар байнатон бекорхӯчагӣ мекунанд, ҳеҷ қор накарда, нахӯди пеши қошук

мешаванд. ¹²Аз номи Худованд Исои Масех ба онҳо фармон дода, насихат мекунем, ки бо сари ҳам кор карда, ризку рӯзии ҳалол ёбанд. ¹³Аммо шумо бошед, бародарону хоҳарон, аз некӣ кардан ҳаста нашавед.

¹⁴Касеро, ки ба таълимоти дар ин нома навиштаамон итоат накунад, ба назар гиред ва бо ӯ рафтуомад накунед, то ки шарм дорад. ¹⁵Вале ӯро душман нашуморед, балки ба мисли бародару хоҳар насихат намоед.

Хайрухуш

¹⁶Бигзор Худи Худованд, ки сарчашмаи сулҳу осоиштагӣ аст, ҳамеша ба шумо дар ҳама ҳолат сулҳу осоиштагӣ диҳад. Худованд бо ҳамаи шумо бод!

¹⁷Аз ҳусни хатам мебинед, ки ин саломро худи ман, Павлус менависам. Дар ҳамаи мактубҳоям низ ҳамин тавр мекунам ва бо ин исбот менамоям, ки мактуб дар ҳақиқат аз тарафи ман аст.

¹⁸Бигзор файзу меҳрубонии Худовандамон Исои Масех бо ҳамаи шумо бошад!

НОМАИ ЯКУМ БА ТИМОТИЮС

Пешгуфтор

Ин аввалин мактубест, ки Павлус ба шогирдаш Тимотиюс навиштааст. Павлус фиристодаи Исои Масеҳ буд. Яъне ӯ аз чониби Исои Масеҳ интихоб шуд, то ки намояндаи Ӯ бошад. Павлус бо қудрати Худованд хушхабарро ба худобеҳабарон эълон мекард ва ҳамроҳи фиристодагони дигар каломи Худоро ба имондорон таълим медоду ҷамоати масеҳиёро роҳнамоӣ мекард. Тимотиюси ҷавон ҳамчун ёрдамчии Павлус кор мекард. Павлус барои Тимотиюс на фақат устод ва роҳбар, балки мисли падар ҳам буд. Яъне Павлус Тимотиюсро ҳамчун писари худ дӯст медошт.

Онҳо дар шаҳри Эфесус (дар Туркияи ҳозира) хушхабарро эълон намуда, дар он ҷо ҷамоати имондоронро ташкил карда буданд. Сипас Павлус ба шаҳри дигар рафту Тимотиюс дар ҳамон ҷо монд. Тимотиюс бояд ҳар гуна таълимоти бардурӯғро манъ мекард ва каломи Худоро ба ҳама мерасонд. Ӯ бояд ба имондорон ғамхорӣ мекард ва аз байни имондорон роҳбарони маҳаллиро эҳтиёткорона таъйин менамуд. Тимотиюс ҷавон ки буд, на ҳама ӯро хурмат мекарданд. Барои ҳамин Павлус ба Тимотиюс мактуби рӯҳбаландкунанда навишт.

Ду ҳазор сол инҷониб фармонҳои Павлус барои роҳбарӣ кардани ҷамоат, таълиму тарбия ва дигар мавзӯҳои имондоронро роҳнамоӣ мекунанд.

Салом аз Павлус

1 ¹Салом Тимотиюс! Ман – Павлус бо фармони Начотдихандаи мо – Худо ва Исои Масех, ки умеди мост, фиристодаи Исои Масех таъйин шудаам.

² Ман ба ту, ки фарзанди хақиқиям дар имон ҳастӣ, файзу меҳрубонӣ, раҳму шафқат ва сулҳу осоиштагии Худо Падар ва Худовандамон Исои Масехро хоҳонам!

Огоҳӣ аз таълимоти бардурӯғ

³ Ман – Павлус, пеш аз он ки ба вилояти Мақдуния равам, аз ту хоҳиш кардам, ки дар шаҳри Эфесус бимонӣ. Хостам, ки ту дар он ҷо таълимоти бардурӯғи баъзе муаллимонро манъ кунӣ.

⁴ Ба онҳо гӯй, ки вақташонро ба ривоятҳо ва насабномаҳои аҷдодонашон беҳуда сарф накунад. Аз ин кор танҳо баҳсу мунозира ба вучуд меояд. Нақшаҳои Худо на бо ҷунин корҳо, балки бо имон иҷро мешаванд.

⁵ Мақсади фармони ман ин аст, ки имондорон аз муҳаббате, ки аз дили соф, вичдони нек ва имони хақиқӣ мебарояд, пур бошанд. ⁶ Лекин баъзеҳо аз ҳамаи ин дур шуда, ба сафсатагӯйӣ машғул шудаанд. ⁷ Онҳо шариати Мусоро намефаҳманд, лекин мецоҳанд, ки устои шариат бошанд. Дар асл онҳо намендонанд, ки дар бораи ҷӣ гап мезананду чиро исбот мекунад.

⁸ Мо медонем, ки агар шариатро дуруст истифода барем, он хуб аст. ⁹ Ҳамчунин, медонем, ки шариат на росткоронро ҳукм мекунад, балки қонуншиканону беитоатон, худобехабарону гунаҳкорон, бадкорону нопокон, таҳкиркунандагони падару модар ва одамкушонро ҳукм мекунад. ¹⁰ Инчунин, шариат гунаҳкорони ҷинсӣ, ҳамҷинсгароён, одамдуздон, дурӯғгӯён ва аҳдшиканонро ҳукм мекунад. Хулоса, касе ки бар зидди таълимоти дуруст мебарояд, аз рӯйи шариат ҷазо мебинад. ¹¹ Ин таълимоти дуруст мувофиқи хушхабари Худост. Худои бузургу сазовори ситоиш ин хушхабарро ба ман супоридааст, то ки ба дигарон эълон кунам.

Раҳму шафқати Худо ба Павлус

¹² Аз Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба ман қувват додааст, миннатдорам. Ў маро шахси вафодор ҳисобида, барои хизмати эълони хушхабар таъйин кард. ¹³ Ман бошам, пештар аз рӯйи нодонию нобоварӣ Ўро дашному озор меодам ва ба пайравонаш зӯроварӣ мекардам. Вале Худо ба ман раҳм кард! ¹⁴ Файзу меҳрубонии Худо ба ман чунон фаровон буд, ки Ў маро аз имон ба Худ ва муҳаббат ба дигарон пур кард. Ин имон ва муҳаббат аз ҷониби Исои Масеҳ меояд.

¹⁵ «Исои Масеҳ барои начот додани гунаҳкорон ба ҷаҳон омад». Ин суҳанон дурустанд ва ҳама бояд онҳоро қабул кунанд!

Ман – Павлус дар байни гунаҳкорон шахси бадтарин будам, ¹⁶ лекин Худо раҳми маро хӯрд. Ў ин корро ба он хотир кард, ки Исои Масеҳ ба воситаи ман, ки гунаҳкори бадтарин будам, сабру тоқати зиёдашро нишон диҳад ва дар намунаи ман дигарон ба Ў имон оварда, ҳаёти абадӣ ёбанд. ¹⁷ Худо шоҳи ҷовидон, нонамоён, ягона ва то абад зинда аст! Ба Ў то абад шаъну шараф бод! Омин.

Супориши Тимотиюс

¹⁸ Писарам – Тимотиюс, ман мувофиқи пешгӯйиҳои дар бораат гуфташуда ба ту супориш медиҳам. Ба он итоат карда, ба мисли сарбози хуб бар зидди бадӣ мубориза бар ва ¹⁹ вичдони поку имонатро ба Масеҳ нигоҳ дор. Зеро баъзе касон вичдонашонро пок нигоҳ надошанд ва дар натиҷа имонашонро аз даст доданд. ²⁰ Ҳименоюс ва Искандар дар байни онҳо буданд ва ман онҳоро ба ихтиёри шайтон супорида, ҷазо додам, то ки бар зидди Худованд баромаданро бас кунанд.

Дастурамал дар бораи парастии Худо

2 ¹ Ман пеш аз ҳама шуморо даъват мекунам, ки барои тамоми одамон дуо ва шукргузори кунед. Аз Худо талаб намоед, ки ба онҳо ёрӣ диҳад ва худатон низ дар пеши Ў тарафи онҳоро гиред. ² Инчунин, барои шоҳон ва тамоми ҳукуматдорон дуо кунед, то

ки мо дар худотарсӣ ва сарбаландӣ зиндагии орому осуда дошта бошем. ³Зеро чунин дуоҳо хубанд ва ба Худо Начотдихандаи мо писанд меоянд. ⁴Худо мехоҳад, ки тамоми одамон начот ёбанд ва ростиро фаҳманд. ⁵Ростӣ ҳамин аст, ки танҳо як Худо аст ва танҳо як одам метавонад моро бо Худо оштан кунад. Ин одами миёнарав Исои Масеҳ мебошад. ⁶Ӯ Худашро фидо карда, озодии тамоми одамонро харидааст. Инро Худо дар вақту соати муносиб ба мо нишон додааст. ⁷Барои ҳамин Ӯ маро – Павлусро эълонкунандаи хушхабар ва фиристода интиҳоб кардааст, то ки ба ғайрияхудиён дар бораи имону ҳақиқат таълим диҳам. Суханҳоям рост аст ҳеч дурӯғ надорад.

⁸Мехоҳам, ки мардҳо дар ҳама ҷо бо дилу нияти нек, беҷаҳр ва бебаҳсу мунозира дасти дуо бардоранд. ⁹Занон бошанд, худро на бо тиллову марворид, балки бо шарму ҳаё ва некандешӣ оро диҳанд. На бо мӯйбофӣ ва пирохани пурқимат, ¹⁰балки бо корҳои некашон худро оро диҳанд. Ин чизҳо муносиби заноне аст, ки худро худотарс меноманд. ¹¹Зан бояд бо камоли фармонбардорӣ дар хомӯшӣ таълим гирад. ¹²Ба занон иҷозат намедиҳам, ки таълим диҳанд ва бар мард ҳукмронӣ кунанд. Онҳо бояд оромона ба таълимот гӯш диҳанд. ¹³Барои чӣ чунин мегӯям? Барои он ки Худо на зан, балки мардро аввал офарид. ¹⁴Ҳамчунин, шайтон на Одамро, балки Ҳаворо фиреб дода, ӯро ба гуноҳ водор намуд. ¹⁵Лекин агар занҳо нақшери, ки Худо барояшон додааст, қабул кунанд, яъне фарзанд ба дунё оранд, ҳаёти пур аз имону муҳаббат дошта бошанд ва покдоману оқила бошанд, Худо онҳоро начот медиҳад.

Сардори ҷамоати имондорон

З ¹Дуруст мегӯянд, ки агар касе дар ҷамоати имондорон орзу дошта бошад, ки ҳамчун сардор хизмат кунад, ӯ кори нек кардан мехоҳад. ²Лекин сардор бояд беайб, яъне ба зани ягонааш вафодор, боандеша бошад, хирадмандона зиндагӣ кунад, баномус, меҳмондӯст бошад ва каломи Худоро шарҳ дода тавонад. ³Майпараст, чангара ва пулпараст набошад, балки нармдил ва

марди сулхчӯ бошад. ⁴Хонаводаашро хуб идора кунад ва фарзандонашро чунон тарбият намояд, ки ба ӯ бо эхтиром итоат кунанд. ⁵Агар касе хонаву дари худро идора карда натавонад, оё ба ҷамоати Худо ғамхорӣ карда метавонад? ⁶Сардори ҷамоати имондорон шахси нав имоноварда набошад. Чунин шахс метавонад хавобаландӣ карда, ба мисли шайтон чазо гирад. ⁷Ӯ дар байни мардум ҳам бояд номи нек дошта бошад, вагарна сабаби бадгӯйӣ шуда, ба доми шайтон меафтад.

Хизматчиёни ҷамоати имондорон

⁸Инчунин, хизматчиёни ҷамоати имондорон бояд одамони баобрӯ бошанд. Дурӯяву чашмгурусна ва майпараст набошанд. ⁹Онҳо бояд ростiero, ки Худо дар бораи имон ба мо ошкор кардааст, бо вичдони пок нигоҳ доранд. ¹⁰Дар аввал онҳоero, ки хизматчӣ шудан мехоханд, санчидан лозим аст. Агар беайб бошанд, бигзор хизмат кунанд. ¹¹Зани хизматчӣ низ бояд баобрӯ бошад ва касеро ғайбат накунад. Ӯ бояд худаашро идора кунад ва дар ҳама кор одами боваринок бошад.

¹²Хизматчӣ бояд ба зани ягонааш вафодор бошад ва фарзандону хонаводаашро хуб идора кунад. ¹³Онҳое, ки хуб хизмат мекунад, сазовори ҳурмати дигарон мегарданд ва имонашон ба Исои Масеҳ хеле мустаҳкам мешавад.

¹⁴Умедворам, ки ба наздикӣ пешат меоям. Лекин инро барои он ба ту менависам, ки ¹⁵мабодо дер оям, ту бояд бидонӣ, ки дар ҷамоати Худо чӣ гуна рафтор кардан лозим аст. Чи тавре ки таҳкурсӣ ва сутунҳо хонаро мустаҳкам нигоҳ медоранд, ҷамоати Худои зинда низ таълимоти ростiero мустаҳкам нигоҳ медорад. ¹⁶Бегуфтугӯ, ростие, ки Худо дар бораи худотарсӣ ба мо ошкор кардааст, ачиб аст:

Ӯ ҳамчун одам ба дунё омад

ва ҳаққонӣ будани Ӯро Рӯҳи Худо исбот кард.

Ӯро фариштаҳо диданд, дар борааш ба халқҳо хабар дода шуд.

Одамон дар дунё ба Ӯ имон оварданд.

Худо Ӯро бо шаъну шараф ба осмонхо бурд.

Огоҳӣ аз устодони дурӯғгӯй

4 ¹Рӯҳи Худо аниқ мегӯяд, ки дар замони охир баъзеҳо имоншонро тарк мекунанд ва рӯҳҳои фиребгару таълимоти шайтониро гӯш карда, ба онҳо пайравӣ мекунанд. ²Чунин таълимотро дурӯғгӯёни дурӯя паҳн мекунанд, ки вичдонашонро аз даст додаанд. ³Ҳамин устодони дурӯғгӯй никоҳи зану мардро манъ мекунанд ва хӯрдани ин ё он хӯрокро иҷозат намедиханд. Лекин хӯрокро Худо офаридааст, то ки имондороне, ки ҳақиқатро мешиносанд, онро бо шукргузорӣ хӯранд. ⁴Ҳар чизе, ки Худо офаридааст, хуб аст ва онро набояд рад кунем, балки бо миннатдорӣ қабул кунем. ⁵Зеро он ба воситаи сухани Худо ва дуо ҳалол мешавад.

Хизматгори хуби Исои Масех

⁶Агар ту — Тимотиюс, ин чизхоро ба имондорон ёдрас кунӣ, хизматгори хуби Исои Масех мешавӣ. Инчунин, аз таълимот дар бораи имон ва аз дастурामалҳои неки иҷро кардаат парвариш меёбӣ. ⁷Худро аз ривоятҳои беҳудава бемаънӣ дур гирифта, дар худотарсӣ инкишоф деҳ. ⁸Машқи ҷисмонӣ кори хуб аст, лекин худотарсӣ ҳамеша беҳтар аст, зеро он ҳам барои ин ҳаёт ва ҳам барои ҳаёти оянда зиндагиро ваъда медиҳад. ⁹Ин суханон дурустанд ва ҳама бояд онҳоро қабул кунанд! ¹⁰Барои он ки худро дар худотарсӣ инкишоф диҳем, мо меҳнат мекунем ва заҳмат мекашем, зеро ба Худои зинда умед бастаем. Ӯ Начотдиҳандаи тамоми одамон, хусусан, имондорон аст.

¹¹Ана ҳамин чизхоро аз имондорон талаб намо ва таълим деҳ. ¹²Бигзор ҳеч кас барои ҷавон буданат ба ту беҳурматӣ накунад. Тимотиюс, дар рафтору гуфторат, дар муҳаббату имонат ва покизагиат барои имондорон намунаи ибрат бош. ¹³То вақти омаданам ба хондани навиштаҷот ва шарҳу таълим додани он бештар аҳамият деҳ. ¹⁴Роҳбарони ҷамоати имондорон дасташонро бар ту гузошта дуо карданд ва бо ҳамин роҳ туро ба хизмат таъйин на-

муданд. Хангоме ки онҳо дар бораат пешгӯӣ мекарданд, аз Худо ба ту қобилият дода шуд. Онро ҳамеша истифода бар. ¹⁵ Аз тахти дил ба ин чизҳо машғул шав ва боғайрат бош, то ки пешравиҳои ту ба ҳама аён гардад. ¹⁶ Аҳамият дех, ки чиро таълим медиҳӣ ва чӣ гуна зиндагӣ мекуни. Агар чунин рафтор кунӣ, ҳам худ ва ҳам шунавандагонатро начот медиҳӣ.

Маслиҳатҳо дар бораи муносибат бо дигарон

5 ¹ Агар марди аз худат калонсолтар кори нодуруст кунад, ² \bar{y} ро сарзаниш накун, балки мисли он ки \bar{y} падарат бошад, маслиҳат дех. Бо чавонмардон ба мисли бародаронат муомила кун. ³ Бо занҳои аз худ калонсолтар ба мисли модарон ва бо чавонзанон ба мисли хоҳар бо дили пок муносибат намо. ⁴ Ба бевазанони бекас ғамхорӣ кун. ⁵ Аммо агар бевазан фарзандон ё набераҳо дошта бошад, бигзор онҳо аввал ба \bar{y} ғамхорӣ карда, қарзи фарзандиашонро адо кунанд. Бо ҳамин восита онҳо худотарсиашонро нишон медиҳанд. Ҳамин қор ба Худо писанд меояд.

⁶ Бевазани ҳақиқӣ ҳамонест, ки танҳо мондааст ва умедашро ба Худо баста, шабу рӯз даст ба дуо Худоро илтиҷо мекунад. ⁷ Вале бевазани, ки барои кайфу сафо зиндагӣ мекунад, зинда ба зинда мурда аст. ⁸ Ин дастурхоро ба имондорон таълим дех, то ки онҳо итоат кунанд ва беайб бошанд.

⁹ Ҳар кас ки дар бораи хешу табори худ, бахусус, дар бораи аъзоёни оилааш ғамхорӣ намекунад, \bar{y} аз имонаш рӯй гардонда, аз беимон бадтар шудааст.

¹⁰ Дар рӯйхати эҳтиёҷмандон бевазани навишта шавад, ки ба шавҳараш вафодор буд ва синнаш аз шаст боло аст. ¹¹ Дигарон бояд тасдиқ кунанд, ки \bar{y} ҳамеша қорҳои нек кардааст. Масалан, ба фарзандонаш тарбияи хуб дода бошад ва меҳмоннавозиро ба ҷо оварда, ба имондорони дигар хоксорона хизмат карда бошад. Инчунин, ба мусибатзадагон дасти ёрӣ дароз карда бошад. Умуман, дар ҳар гуна қорҳои нек ғайратманд бошад.

¹² Вале намонед, ки бевазанони чавонтар ба рӯйхат дохил шаванд. Чунки вақте ки онҳоро хавасҳои шахвонӣ фаро мегирад,

онҳо боз шавҳар қардан меҳоханд ва аз Масеҳ рӯй мегардонанд. ¹²Азбаски онҳо имони пештараашонро рад мекунанд, ҳукм мешаванд. ¹³Агар онҳо дар рӯйхати эҳтиёҷмандони ҷамоати имондорон бошанд, танбал мешаванд. Онҳо хона ба хона гашта, на танҳо бекорхӯча, балки ғайбатчию кунҷков низ мешаванд ва ҳар гапи беҳударо гуфтан мегиранд. ¹⁴Барои ҳамин ман ба бевазанони ҷавон маслиҳат медиҳам, ки ба шавҳар баромада, кӯдак таваллуд кунанд ва аз пайи зиндагиашон шаванд. Он гоҳ душман дар бораи мо – имондорон сухани бад гуфта наметавонад. ¹⁵Охир баъзе занон аз имон гашта, аз пайи шайтон рафтаанд. ¹⁶Агар хоҳари имондор хешованди бевамонда дошта бошад, бояд дар бораи ӯ ғамхорӣ кунад. Ин борро ба дӯши ҷамоати имондорон нагузорад, то ки ҷамоат фақат ба бевазанони бекас ёри расонда тавонад.

Роҳбарони ҷамоати имондорон

¹⁷Роҳбароне, ки хуб қор мекунанд, баҳусус, онҳое, ки дар шарҳу таълим додани каломи Худо меҳнат мекунанд, ҳам ба маош ва ҳам ба эҳтиром сазоворанд. ¹⁸Навиштаҷот дар бораи ин мегӯяд: «Вақте ки барзагов хирманро мекӯбад, даҳонашро набанд»* ва «Меҳнаткаш сазовори музди меҳнат аст».**

¹⁹Шикоятро бар зидди роҳбаре танҳо бо тасдиқи ду-се шохид қабул намо. ²⁰Лекин агар вай гуноҳ қардан гирад, дар ҳузури ҷамоати имондорон сарзаниш намо, то ки дигарон битарсанд. ²¹Дар назди Худову Исои Масеҳ ва фариштаҳои интиҳобшуда ба ту фармон медиҳам, ки ба ин дастурамалҳо бе рӯйбинӣ итоат намой ва шиносбозӣ накунӣ.

²²Тимотиюс, вақте ки дастонатро бар касе гузошта, барои роҳбар шудани ӯ дуо мекунӣ, боэҳтиёт бош ва саросема нашав. Зеро агар ӯ гуноҳ қарда бошад, ту ҳам барои гуноҳаш ҷавобгар мешавӣ. Эҳтиёт бош, то ки худат гуноҳ накунӣ.

* 5:18 Такрори Шариат 25:4

** 5:18 Луқо 10:7

²³Медонам, ки меъдаву шикамат тез-тез дардманд мешаванд. Барои ҳамин минбаъд на фақат об, балки каме май ҳам нӯш.

²⁴Ҷуноҳҳои баъзеҳо пеш аз санҷиш аллақай аён мебошанд, вале ҷуноҳҳои дигарон дертар маълум мешаванд. ²⁵Инчунин, қорҳои неқ низ маълум аст. Ҳатто агар маълум набошанд, пинҳон низ наменонанд.

Муносибати ғулом ба хӯчаин

6 ¹Имондороне, ки ғулом ҳастанд, хӯчаинони худро бояд аз таҳти дил ҳурмату иззат кунанд. Чунин муносибат номи Худо ва таълимоти масеҳиро аз бадномӣ нигоҳ медорад. ²Агар хӯчаин низ имондор бошад, ғулом набояд бо сабаби бародар буданаш ба хӯчаинаш беҳурмати кунад. Баръакс, ӯ бояд боз ҳам беҳтар хизмат кунад, чунки аз хизмати ӯ бародари имондору маҳбӯб фоида мегирад. Ҳаминро ба дигарон таълим деҳ ва онҳоро насихат намо.

Таълимоти дурӯғ ва сарвати ҳақиқӣ

³Баъзе одамоне таълимоти бегоноро ёд медиҳанд, ба суҳанони дурусти Худованди мо Исои Масеҳ розӣ нестанд ва таълимоти худотарсиро пайравӣ намеkunанд. ⁴Чунин қасон ҳавобаланданд ва ҳеҷ чизро наменонанд. Онҳо хоҳиши носолим доранд ва меҳӯханд, ки дар бораи қалимаҳо бо баҳсҳои беохир машғул шаванд. Ҳамин гуна баҳсҳо ҳасад, ҷудой, дашном ва шубҳаҳои бадро ба вучуд меоранд. ⁵Ҳамин қасон ҳамеша дар байни одамоне, ки ақлашонро хӯрда, аз ростӣ маҳрум шудаанд, боиси ҷанҷолҳо мешаванд. Ҳаёл меkunанд, ки худро худотарс нишон дода, ба ин восита сарватманд мешаванд. ⁶Бале, худотарсӣ манфиати бисёр дорад, лекин ин фақат барои одамоне қаноатманд аст. ⁷Зеро мо ба ин дунё ҳеҷ чиз наовардаем ва ҳамроҳи худ ба он дунё чизе бурда наметавонем. ⁸Аз ин рӯ, агар ризқу рӯзӣ ва сарулибос дошта бошем, бояд қаноат кунем. ⁹Онҳое, ки сарватманд шудан меҳӯханд, ба васваса, дом ва бисёр ҳавасҳои аблаҳонаву зараровар гирифта мешаванд, ки одамоне ба фалокат дучор намуда, несту нобуд меkunанд. ¹⁰Пулпарастӣ решаи ҳар намуди

бадӣ мебошад. Баъзе одамон аз пайи он рафта аз имон дур шудаанд ва ба азобҳои бисёр дучор гардидаанд.

Дастуралҳои охирини Павлус

¹¹Лекин, азбаски ту одами Худо ҳастӣ, аз ин чизҳои бад гурез! Бо роҳи росткорӣ, худотарсӣ, имон, муҳаббат, сабр ва нармдилӣ бирав. ¹²Бисёр кӯшиш намуда, таълимоти Масеҳро пайравӣ кун, то ки ҳаёти абадиеро, ки ба он даъват шудаӣ, соҳиб шавӣ. Охир, ту ба таври сазовор дар назди шоҳидони бисёр имонатро эътироф кардаӣ. ¹³Ман дар ҳузури Худо, ки ба ҳама чиз ҳаёт мебахшад ва дар ҳузури Исои Масеҳ, ки Ӯ дар назди ҳокими румӣ – Понтиюс Пилотус ба ростӣ хуб шаҳодат додааст, аз ту талаб мекунам, ки ¹⁴то омадани Худованди мо Исои Масеҳ ҳамин фармонро бекамбудӣ риоя намой. ¹⁵Худо – Ҳокими ягона, Шоҳи шоҳон, Сарвари сарварон, ки сазовори ситоиш аст, омадани Исоро дар вақташ ошкор менамояд. ¹⁶Фақат Худо ҳеч гоҳ намемирад! Ӯ дар рӯшноие зиндагӣ мекунад, ки ҳеч кас ба он наздик шуда наметавонад. Ӯро чашми инсон надидааст ва дида наметавонад. Шарафу қудрати абадӣ ба Худо бод! Омин!

¹⁷Сарватмандони ин дунёро насихат бикун, ки ҳавобаланд нашаванд ва ба сарвати дурӯза умед набанданд, балки ба Худо умед банданд, ки ҳама чизро барои халовати мо ба таври фаровон медахад. ¹⁸Ба онҳо фармон деҳ, ки пулашонро барои корҳои нек сарф кунанд. Онҳо бояд доимо корҳои нек кунанд ва саховатманду дасткушод бошанд. ¹⁹Ба ин восита онҳо бо корҳои некашон дар он дунё ганҷи рӯхоние чамъ мекунанд, ки он мисли таҳкурсии бино мустаҳкам меистад. Бо ҳамин роҳ ҳаёти ҳақиқиро ба даст меоранд.

²⁰Тимотиюс, он чизхоеро, ки ба ту дода шудаанд, химоя кун. Аз беҳудагӯйии ношоам ва баҳсхое, ки одамон онро бардурӯғ «дониш» меноманд, рӯй гардон. ²¹Баъзеҳо ин чизхоро пайравӣ карда, аз имон дур шудаанд.

Бигзор файзу меҳрубонии Худованд бо ҳамаи шумо бошад!

НОМАИ ДУЮМ БА ТИМОТИЮС

Пешгуфтор

Павлус мактуби дуюмро дар рӯзҳои охири ҳаёташ ба Тимотиюс навиштааст. Дар он вақт Павлус дар зиндони шаҳри Рум интизори суди дуум менишаст. Ӯ ҳеч қори баде накарда буд, ки зиндонӣ шаваду ҳукми қатл гирад, балки баръакс бо тамоми дилу қонаш ба Худо хизмат мекард. Аммо душманонаш ӯро айбдор карданд ва ҳатто аксарияти дӯстонаш дар вилояти Осиё аз вай рӯй гардонданд.

Павлус медонист, ки маргаш наздик аст, вале намехост Тимотиюс, ки шогирд ва ҳамкораш буд, ғамгин шавад. Ӯ дар мактубаш аз Тимотиюс илтимос мекунад, ки ҳар чӣ зудтар дар шаҳри Эфесус фармонхояшро иҷро кунад. Дар ин мактуб Павлус ба Тимотиюс фармон медиҳад, ки ба душвориҳо нигоҳ накарда, хизмат ба Исои Масеҳро давом диҳад. Павлус мехост, ки Тимотиюс хушхабарии Исои Масеҳро дар байни дигарон паҳн кардан гирад, то ки онҳо низ дар навбати худ ин таълимотро ба дигарон расонанд.

Салом аз Павлус

1 ¹Салом, писархонди дӯстдоштаам Тимотиюс! Ман – Павлус бо хости Худо фиристодаи Исои Масеҳ таъйин шудаам. Ӯ маро фиристод, то ки дар бораи ҳаёти абадии ваъдакардааш ба ҳама гӯям. Ин ҳаёт ба онҳое, ки дар ягонагӣ бо Исои Масеҳ

зиндагӣ мекунанд, дода мешавад. ²Ман ба ту файзу меҳрубонӣ, раҳму шафқат ва сулҳу осоиштагии Худо Падар ва Худовандамон Исои Масеҳро хоҳонам!

Миннатдорӣ ва рӯҳбаландкунӣ

³Эй Тимотиюс, шабу рӯз беист туро дар дуоҳоям ба ёд оварда, бароят ба ҳамон Худо шукр мегӯям, ки ман ба монанди аҷдодонам бо вичдони пок ба Ӯ хизмат мекунам. ⁴Ман гирияҳои туро дар хотир дорам. Бисёр меҳоҳам туро бубинам, то аз дидорат шод шавам. ⁵Ҳамчунин, имони ҳақиқии туро, ҳамон имони кавие, ки модаркалонат Лӯису модарат Авнико доштанд, дар ёд дорам. Боварӣ дорам, ки ту ҳам мисли онҳо имони қавӣ дорӣ.

⁶Аз ин рӯ хотиррасон мекунам, ки қобилияти худододатро аз тахти дил истифода бар. Вақте ки ман дастонамро ба ту гузошта, туро ба хизмат таъйин кардам, он аз ҷониби Худо бароят дода шуд. ⁷Худо ба мо на тарсу ваҳм, балки қувват ва муҳаббату худидоракуниро медиҳад. ⁸Барои ҳамин аз шаҳодат додан дар бораи Худовандамон Исои Масеҳ шарм надор. Инчунин, аз ман, ки ба хотири Исои Масеҳ зиндонӣ шудаам, шарм надор. Балки ба қуввати Худо тақия карда, ба хотири хушхабар ҳамроҳи ман ба азобҳо тайёр бош. ⁹Чунки Худо моро начот дода, даъват кардааст, ки халқи Ӯ бошем. Худо моро на ба хотири корҳоямон даъват намудааст, балки Ӯ пеш аз офариниш нақша дошт, ки ба воситаи корҳои Исои Масеҳ ба мо файзу меҳрубониашро нишон диҳад. ¹⁰Акнун бошад, Худо бо омадани Исои Масеҳ – Начотдиҳандаи мо онро бароямон кушодааст. Исои Масеҳ маргро несту нобуд карда, ба воситаи хушхабар роҳи ҳаёт ва абадиятро равшан кард. ¹¹Худо маро интиҳоб намудааст, то ки эълонкунанда, фиристода ва муаллими ин хушхабар бошам. ¹²Ҳоло ба хотири иҷрои ҳамин вазифаи Худо ман азоб мекашам, лекин аз ин шарм намедорам. Охир медонам, ки ба Исои Масеҳ бовар кардаам. Барои ҳамин дилпур ҳастам, ки он чизҳоеро, ки ман ба Исои Масеҳ супоридаам, Ӯ то рӯзи бозгашташ ҳимоя карда метавонад.

¹³ Суханони дурусти аз ман шунидаатро ҳамчун намунаи суханони солим нигоҳ дор. Бо имон ва муҳаббате, ки Исои Масеҳ бахшидааст, аз рӯйи ин намуна амал бикун. ¹⁴ Бо қудрати Рӯхулқудс, яъне Рӯҳи Худо, ки дар вучудамон сокин шудааст, ҳама чизҳои неки ба ту боваркардашударо нигоҳ дор.

¹⁵ Ту медонӣ, ки дар вилояти Осиё ҳама, ҳатто Фичелус ва Хармучанис низ аз ман рӯй гардонданд. ¹⁶ Бигзор Худованд ба аҳли хонаводаи Анисифӯрус раҳм кунад. Чунки вай маро тез-тез хабар гирифта, рӯҳбаланд мекард. Анисифӯрус ҳам аз он ки дар зиндон занҷирбанд будам, боре шарм надошт. ¹⁷ Баръакс ба шаҳри Рум расида, то дами маро ёфтан бисёр ҷустуҷӯ намуд. ¹⁸ Бигзор Худованд дар рӯзи қиёмат ба ӯ раҳм кунад. Ту худат хуб медонӣ, ки ӯ дар шаҳри Эфесус чӣ қадар ба ман ёрӣ расонда буд.

Мехнату азоб ба хотири хушхабар

2 ¹ Писарам – Тимотиюс, ту ба воситаи қуввате, ки Исои Масеҳ ба мо медихад, устувор бош. ² Таълимотеро, ки ту дар ҳузури шоҳидони бисёр аз ман шунидӣ, ба одамони вафодор расон, ки онҳо низ дигаронро таълим дода метавонанд. ³ Ҳамчун сарбози вафодори Исои Масеҳ ҳамроҳи ман дар саҳтиҳо тоқат бикун.

⁴ Дар бораи ин се масал андеша кун: ягон сарбоз хангоми хизматаш ба қорҳои одӣ машғул намешавад. Ӯ фақат кӯшиш мекунад, ки ба сарлашкар писанд ояд. ⁵ Варзишгаре, ки дар мусобика аз рӯйи қоида мубориза намебарад, мукофот намегирад. ⁶ Дехконе ки меҳнат мекунаду заҳмат мекашад, бояд ҳаққашро аз ҳосил аввалин шуда гирад. ⁷ Дар бораи суханони ман андеша намо. Худи Худованд барои фаҳмидани ҳамаи ин ба ту ёрӣ мерасонад.

⁸ Исои Масеҳро ҳамеша дар ёд дор! Хушхабаре, ки ман эълон мекунам, он аст, ки Исо аз насли шоҳ Довуд буд ва Худо Исоро аз мурдагон зинда кардааст. ⁹ Ба хотири эълон кардани ин хушхабар ман азоб мекашам ва ҳатто мисли чинояткор

- занчирбанд ҳастам. Лекин каломи Худоро занчирбанд карда намешавад. ¹⁰ Бинобар ин ба хотири халқи интихобшудаи Худо ба ҳама гуна азоб тоқат мекунам, то ки онҳо ҳам бо шухрату чалоли абадӣ начотеро ба даст оранд, ки он аз Исои Масех аст. ¹¹ Дуруст гуфта шудааст, ки
- агар бо Ҷ мурда бошем,
бо Ҷ зиндагӣ низ хоҳем кард.
- ¹² Агар мо ба азобҳо тоқат кунем,
бо Ҷ ҳукмронӣ низ хоҳем кард.
Агар мо аз Ҷ рӯй гардонем,
Ҷ низ аз мо рӯй хоҳад гардонд.
- ¹³ Агар мо ба Ҷ бевафой кунем,
Ҷ вафодор мемонад,
зеро Худашро рад карда наметавонад.

Шаҳси писандидаи Худо

¹⁴ Ин чизҳоро ба ҳама хотиррасон намуда, дар хузури Худо талаб намо, ки баҳсхоро дар бораи маъноӣ калимаҳо ба охир расонанд. Шунавандагони баҳсҳо аз ин на фоида, балки зарар мебинанд. ¹⁵ Аз таҳти дил хизмат кун, то ки худро дар чашми Худо ҳамчун шаҳси санҷидашуда ва ҳамчун коргаре нишон диҳӣ, ки аз чизе шарм намедорад ва паёми ростиро дуруст шарҳ медиҳад. ¹⁶ Аз баҳсҳои беҳуда ва бемаънӣ худро дур гир. Онҳое, ки ба баҳс кардан машғуланд, бештар бештар одамонро аз Худо дур мекунанд ва ¹⁷ таълимоташон ба мисли бемории саратон дар бадан паҳн мешавад. Дар байни онҳо Хименоюс ва Филитус ҳам ҳастанд. ¹⁸ Онҳо роҳи ростро тарк карда, эълон мекунанд, ки Худо аллакай мурдаҳоро зинда кардааст. Ба ин восита баъзеҳоро аз имон мегардонанд. ¹⁹ Лекин ҳақиқати Худо ба монанди санги таҳкурсеӣ устувор истодааст, ки дар он ин суханон кандакорӣ шудаанд: «Худованд медонад, ки кӣҳо аз онӣ Ҷ ҳастанд*» ва «Ҳар касе ки номи Худовандро ба забон меорад, бояд аз бадӣ дур шавад!»

* 2:19 Ададҳо 16:5

²⁰ Дар як хонаи калон на танҳо зарфҳои тиллоию нукрагин, балки зарфҳои чӯбину сафолӣ низ ҳастанд. Баъзеи онҳо барои корҳои махсус ва баъзеи онҳо барои корҳои одӣ мебошанд. ²¹ Касе ки худро аз корҳои бад пок кунад, ба мисли зарф барои корҳои махсус истифода бурда мешавад. Ӯ барои Худо ҷудо карда мешавад. Дар ин ҳолат ӯ тайёр аст, то ки Хӯчаинаш вайро барои ҳар кори нек истифода барад.

²² Тимотиюс, ту чавон бошӣ ҳам, аз ҳавасҳои чавонӣ гурез. Баръакс, дар пайи росткорию имон, муҳаббату сулҳ бош ва аз пайи онҳое рав, ки бо дили пок ба Худованд дуо мекунанд. ²³ Дар баҳсҳои беҳудаду беасоси дигарон иштирок накун. Охир медонӣ, ки чунин баҳсҳо бо ҷанҷол анҷом меёбанд. ²⁴ Хизматгори Худованд набояд ҷангҷӯӣ бошад, балки ба ҳама меҳрубонию сабру токаташро нишон диҳад. Ҳамчунин қобилияти таълим додани каломи Худоро дошта бошад. ²⁵ Инчунин, хизматгор муқобилони худро бояд хоксорона ислоҳ намояд. Шояд ба воситаи чунин ислоҳкунӣ Худо ато фармояд, ки онҳо аз қорашон даст кашанд ва тавба карда, ростиро фаҳманд. ²⁶ Ба ин восита ба худ омада, аз доми шайтон раҳой меёбанд, ки вай онҳоро чун асир ба зери итотааш даровардааст.

Бадахлоқии одамон дар охирзамон

З ¹ Тимотиюс, ту бояд донӣ, ки дар охирзамон — пеш аз омадани Исои Масеҳ рӯзҳои саҳт фаро мерасанд. ² Одамон худпарасту пулпараст, худписанд, ҳавобаланд, дағал мешаванд, ба падару модарашон беитоатӣ мекунанд ва кӯрнамаку худо-беҳабар мегарданд. ³ Онҳо дилсаҳтанду некиро бад мебинанд. Ҳамчунин, бераҳм, тухматгар, бадқавак, ноодам, ⁴ хиёнаткор ва саркашу пурғурур мешаванд. Аз Худо дида кайфу сафоро бештар дӯст медоранд. ⁵ Худотарс тобанд ҳам, дар асл ба Худо бовар намекунанд. Худро аз онҳо дур гир!

⁶ Баъзеи онҳо бо роҳи фиреб ба хонаҳо даромада, занҳои бепушту панохро фирефта мекунанд. Чунин занҳо дар зери бори гуноҳ монда, ба ҳавасҳои гуногун гирифтор шудаанд ва

⁷ хамеша чизи наведе меомӯзанд, лекин ҳеҷ гоҳ ҳақиқатро шинохта наметавонанд. ⁸ Чи хеле ки дар замони қадим Янису Ямбрис бар зидди Мусо баромада буданд, ин муаллимон низ бар муқобили ростӣ мебароянд. Онҳо андешаҳои бадахлокона доранд ва имонашон ҳақиқӣ нест. ⁹ Лекин онҳо комёб наместаванд, зеро аблаҳиашон ба мисли аблаҳии Янису Ямбрис ба ҳама ошкор мешавад.

Панду насихатҳои охирини Павлус ба Тимотиюс

¹⁰ Лекин ту — Тимотиюс, таълим, тарзи зиндагӣ, мақсад, имон, сабру тоқат, муҳаббат ва истодагариӣ маро медонӣ. ¹¹ Ту азобу таъқиботи маро медонӣ! Ту медонӣ, ки маро дар шаҳрҳои Антокия, Қуния ва Лустра чӣ гуна азоб доданд. Аммо Худованд маро аз ҳамаи азобҳо халос кард. ¹² Вале, ҳамаи онҳоеро, ки худотарсона ҳамроҳи Исои Масеҳ зиндагӣ кардан мехоҳанд, таъқиб карда, азоб медиҳанд. ¹³ Вале одамони баду фиребгар боз ҳам бадтар гардида, дигаронро гумроҳ мекунанд ва худашонро низ дигарон гумроҳ месозанд.

¹⁴ Вале ту ба таълимоти гирифта, бовар кардаат устувор бош. Ту медонӣ, ки онро аз кӣ ёд гирифтӣ ва ¹⁵ ҳамчунин, аз хурдӣ навиштаҷоти Худоро медонистӣ. Он ба ту хирад меомӯзад, ки наҷотро ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ба даст оварда метавонӣ. ¹⁶ Тамоми навиштаҷот аз нафаси Худо баромадааст. Он барои таълимоту сарзаниш, ислоҳ ва барои омӯхтани кори дуруст ғоиданок аст. ¹⁷ Худо инро барои он истифода мебарад, ки халқи Ҷ барои ҳар кори нек пурра омода бошад.

Тимотиюс бояд аз тахти дил кор кунад

4 ¹ Вақте ки Исои Масеҳ боз меояд, Ҷ ҳамчун шоҳ ҳукмронӣ мекунад ва ҳамаро, яъне зиндагону мурдагонро доварӣ менамояд. Аз ин сабаб ман дар ҳузури Худо ва Исои Масеҳ ба ту супориш медиҳам, ки ² каломии Худоро эълон намо. Вақту бевақт омодаи кор бош. Босаброна ва бо таълимоти дуруст одамонро ислоҳу сарзаниш намо ва онҳоро рӯхбаланд кун.

³ Зеро замоне фаро мерасад, ки одамон таълими дурустро кабул намекунанд. Баръакс, барои шунидани суханони таъби дилҳои бадашон муаллимони дигареро даъват намуда, ба онҳо гӯш медиҳанд. ⁴ Онҳо гӯшхояшонро аз шунидани ҳақиқат маҳкам карда, аз пайи шунидани афсонаҳо мераванд.

⁵ Лекин ту дар ҳама ҳолат хушёр бош. Ҳангоми ба хотири Худованд азоб кашидан пуртоқат бош. Хушхабарро эълон намудан гир ва хизмати худро пурра иҷро кун.

⁶ Ҳаёти ман мисли май то қатраи охиринаш дар қурбонгоҳ рехта шудааст, яъне хизматам ба охир расида истодааст. Ба наздикӣ аз дунё меравам. ⁷ Ман ба мисли варзишгар хуб мубориза бурда, то охир давидам ва имонро нигоҳ доштам. ⁸ Акнун маро мукофот, яъне тоҷи росткорӣ интизор аст. Онро Худованд — Довари боадолат дар рӯзи баргаштанаш ба ман хоҳад дод. Ин мукофотро на танҳо ман, балки ҳамаи онҳое низ мегиранд, ки бозгашти Исои Масеҳро беҳад интизоранд.

Маслиҳатҳои шахсии Павлус

⁹ Тимотиюс, кӯшиш намо, ки ҳарчи зудтар ба наздам — ба шаҳри Рум биёӣ. ¹⁰ Чунки Димос чизҳои ин дунёро дӯст дошт ва маро тарк карда, ба шаҳри Тасолуникӣ рафт. Крискис ба вилояти Ғалотия ва Титус бошад, ба вилояти Далмотия рафт. ¹¹ Фақат Луко ҳамроҳи ман аст. Ҳангоми омаданат Марқусро бо худ биёр, зеро ӯ ба хизмати ман ёрӣ мерасонад. ¹² Ман Тихикосро ба шаҳри Эфесус фиристодам. ¹³ Ҳангоми омаданат чомаамро биёр. Ман онро дар шаҳри Трӯос дар хонаи Карпус монда будам. Инчунин, китобҳо, баҳусус киматашонро биёр.

¹⁴ Искандари оҳангар ба ман бисёр бадӣ кард. Худованд мувофиқи амалаш вайро ҷазо медиҳад. ¹⁵ Ту низ аз ӯ эҳтиёт шав, чунки ӯ саҳт бар зидди суханони мо баромада буд.

¹⁶ Дар суди яқум ягон кас маро тарафдорӣ накард, ҳама маро тарк намуданд. Бигзор Худо инро ба онҳо гуноҳ ҳисоб накунад. ¹⁷ Лекин Худованд маро тарафдорӣ намуд. Ӯ ба ман қувват дод, ки хушхабарро эълон намоям. Ба шарофати ман ғайрияҳудиён

хушхабарро аз сар то охир шуниданд. Бале, Худованд маро тарафдорӣ карда, аз даҳони шер халос кард. ¹⁸ Ё маро аз ҳар кори бад раҳой дода, сихату саломат ба Подшоҳии осмониаш мебарад. Ба Ё то абад шаъну шараф бод! Омин!

Хайрухуш

¹⁹ Ба Прискилаву Акило ва аҳли оилаи Анисифӯрус аз номи ман салом расон. ²⁰ Арастус дар шаҳри Куринтус монд ва Труфимуси беморро дар шаҳри Милитус гузоштам. ²¹ Қӯшиш кун, ки пеш аз зимистон ба ин ҷо расида биёӣ. Авбулусу Пудис, Линусу Клавдия ва ҳамаи имондорон ба ту салом мерасонанд. ²² Бигзор Худованд бо ту бошад ва ба ҳамаи шумо файзу меҳрубонӣ нишон диҳад.

НОМА БА ТИТУС

Пешгуфтор

Дар асри якуми милодӣ Худо муаллифи ин номаро, яъне Павлуси яҳудиरो бо хушхабар ба назди халқҳои дигар фиристод. Ин хушхабар дар бораи он шаҳодат меод, ки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ аз гуноҳ озод шудан мумкин аст. Титус шогирди боваринок ва яке аз дӯстони наздики Павлус буд. Ӯ ҳамроҳи Павлус ба сафарҳо баромада, хушхабаре Худоро эълон мекард. Баъдтар Павлус шогирдаш Титусро дар қазираи Крит (як қисми Юнони ҳозира) гузошт, то ки ӯ ба имондорони он ҷо ёрӣ расонад. Дар ин мактуб ӯ дар бораи ҷамоати имондорони Крит ба Титус фармонҳои медиҳад ва ӯро рӯҳбаланд мекунад.

Аҳолии қазираи Крит дар байни халқҳои дигар номи бад доштанд ва дар сухани худ ноустувор буданд. Одамон онҳоро танбалу фиребгар меҳисобиданд. Аз байни критиён рафтори онҳое, ки ба Исои Масеҳ имон оварда буданд, бояд дигаргун мешуд. Титус бояд ҳамин пайравони Исои Масеҳро насихат мекард, ки агар онҳо аз гуноҳҳояшон даст накашанд, хушхабар дар бораи Исои Масеҳ бадном мешавад. Аз он ки Исо ба шахсони имонварда ҳаёти нав бахшидааст, онҳо тағйир ёфта, бояд сулҳҷӯю ростқавл бошанд ва ба муҳтоҷон ёрӣ расонанд. Вақте ки онҳо рафтори нек мекунанд, дигарон зебоии паёмро дар бораи Исо мебинанд.

Дар ин мактуб Павлус ба Титус дар бораи хислатҳои, ки роҳбари ҷамоат бояд дошта бошад ва худӣ Титус ҷӣ гуна бояд

рафтор кунад, дастур медихад. Инчунин Павлус дар бораи рафтори калонсолон, ҷавонон, ғуломон ва иҷро кардани корҳои нек, ки бисёр муҳим аст, маслиҳат медихад.

Салом аз Павлус

1 ¹Салом Титус! Ман – Павлус, хизматгори Худо ва фиристодаи Исои Масеҳ вазифадорам, ки имони интиҳобшудагони Худоро устувор гардонам. Инчунин, ростiero ба онҳо таълим диҳам, ки худотарсиро меомӯзнад. ²Ин ростӣ ба онҳо умед мебахшад, ки ҳаёти абади ро соҳиб шаванд. Худо пеш аз офариниши олам қарор кард, ки ҳаёти абади ро ба мо медихад ва Ё ҳаргиз дурӯғ намегӯяд. ³Ҳоло Худо дар вақти соати муносибаш паёми Худо ро ошкор кард, ки он бо фармони Худо Начотдиҳандаи мо ба ман супурда шудааст, то ки онро ба одамон эълон кунам.

⁴Ба ту фарзанди ҳақиқиям, ки ҳар дуямон дар имон шарик ҳастем, файзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагии Худо Падар ва Начотдиҳандамон Исои Масеҳро хоҳонам!

Вазифаи Титус дар ҷазираи Крит

⁵Туро барои он дар ҷазираи Крит монда омадам, ки корҳои боқимондари ба анҷом расонда, мувофиқи фармони ман дар ҷамоати имондорони ҳар шаҳр роҳбаронро таъин намоӣ. ⁶Лекин шахсе, ки ўро роҳбари ҷамоати имондорон таъин мекунӣ, бояд беайб бошад. Ё бояд ба зани ягонааш вафодор бошад. Инчунин, фарзандонаш бояд имондор бошанд, то ки касе онҳоро дар бадахлоқиву беитоати айбдор карда натавонад.

⁷Сардор, ки корҳои Худоро назорат мекунад, бояд шахси беайб бошад. Ё бояд ҳавобаланд, бадқаҳр, майпараст, чангара ва чашмгурусна набошад. ⁸Баръакс вай бояд меҳмондӯст бошад ва некиро дӯст дорад. Ё бояд боандеша ва боинсоф бошад. Ҳамчунин, худотарсона зиндагӣ кунад ва худро идора карда тавонад. ⁹Ё бояд ба паёми ростии таълим гирифтааш вафодор

бошад, то ки бо таълимоти солим дигаронро рӯхбаланд кунад ва муқобилони ростиро сарзаниш намояд.

¹⁰ Бисёр шахсони беитоат, беҳудагӯй, фиребгар, махсусан онҳое ҳастанд, ки барои начот ёфтани хатна лозим аст, мегӯянд.

¹¹ Ту бояд чунин одамонро манъ намой, зеро онҳо бо таълими чизҳое, ки онро набояд таълим дод, ба хогири фоидаи худ тамоми аъзоёни оилахоро аз роҳ мезананд.

¹² Ҳатто пайғамбаре аз байни худи критиён мегӯяд, ки «Аҳолии чазираи Крит ҳамеша дурӯғгӯй, ҳайвонҳои ваҳшӣ ва шикампарастони танбаланд».

¹³ Ин гуфтаҳо дурустанд. Барои ҳамин ту Титус, чунин одамонро саҳт сарзаниш кун, то ки имонашон солим бошад ва ¹⁴ба афсонаҳои яҳудиёну фармудаҳои одамоне, ки аз ростӣ рӯй гардондаанд, гӯш наандозанд.

¹⁵ Барои софдилон ҳама чиз пок аст, аммо барои касоне ки дилсиёҳу беимонанд, ягон чиз пок нест. Зеро ҳам фикру ҳам вичдони онҳо нопок аст. ¹⁶ Онҳо мегӯянд, ки Худоро мешиносанд, аммо бо қорҳои худ Ёро рад мекунанд. Онҳо беитоат буда, ягон қори нек қарда наметавонанд. Худо аз онҳо нафрат дорад.

Таълимоти солим

2 ¹Аммо ту Титус, чизҳоеро ба имондорон таълим дех, ки ба таълимоти дуруст мувофиқ бошанд. ²Ба мӯйсафедон таълим, дех, ки хушёр, сазовори ҳурмат ва боандеша бошанд. Инчунин, ҳамеша имону муҳаббат ва сабрашонро нишон диҳанд.

³Ҳамчунин, ба пиразанон таълим дех, ки худотарсона рафтор кунанд. Онҳо набояд ғайбатчӣ ва майпараст бошанд. Баръакс бояд ба ҷавонзанон некӯиро ёд диҳанд, ⁴то ки онҳо шавҳару кӯдакони худро дӯстдоранд. ⁵Инчунин, боандеша, покдоман, машғули қори хона, некӯқор ва таҳти итоати шавҳарони худ бошанд, то ки каломи Худо беҳурмат нагардад. ⁶Ҷавонмардонро низ насихат намо, ки боандеша бошанд.

⁷Худат ҳам бо ҳама гуна амалҳои некат ба онҳо намуна шав. Бигзор таълимдиҳии ту ростқавл ва қиддӣ буданатро нишон

дихад. ⁸Гуфтори дурустро ба кор бар, то ки шахсони муқобил шарманда шуда, дар бораи мо сухани бад гуфта натавонанд.

⁹Ба ғуломон бигӯ, ки бояд ҳамеша ба хӯчаинони худ итоат кунанд ва кӯшиш намоянд, ки аз ҳар ҷиҳат ба онҳо писанд оянд. Гапгардонӣ ¹⁰ё дуздӣ нақунанд, баръакс худро шахсони боваринок ва нек нишон диҳанд. Рафтори хуби онҳоро дида, дигарон ба таълимот дар бораи Худо Начотдиҳандаи мо ҷалб мешаванд.

¹¹Зеро файзу меҳрубонию Худо, ки ба ҳама одамон начот меорад, зоҳир шудааст. ¹²Ин файзу меҳрубонӣ ба мо таълим медиҳад, ки худонотарсӣ ва ҳавасҳои дунявӣро тарк карда, дар ин дунё хирадмандонаву росткорона зиндагӣ кунем ва худотарс бошем. ¹³Дар айни ҳол интизори умеди рӯзи пуршукӯх, яъне бо тантана баргаштани Исои Масех, ки Худои бузург ва Начотдиҳандамон аст, бошем. ¹⁴Ў чонашро барои мо фидо карда, моро аз тамоми бадкорихо озод намуд. Инчунин, моро аз гуноҳхоямон пок сохта, халқи Худ гардонд, то ки барои иҷрои корҳои нек боғайрат бошем.

¹⁵Титус, ту ин чизҳоро таълим дода, насихат намо, бо тамоми қудрат онҳоро ислоҳ кун ва нагузор, ки дигарон нисбат ба ту беҳурматӣ кунанд.

Некӯкорӣ

З¹Ба имондорон хотиррасон намо, ки ба ҳукуматдорон ва сарварон итоат кунанд. Онҳо бояд фармонбардор ва барои кори нек кардан омода бошанд. ²Имондорон набояд дар бораи ягон кас бадгӯӣ кунанд. Баръакс, бояд аз ҷанҷол дурӣ ҷӯянд, сулҳҷӯ ва нисбат ба ҳамаи одамон нармдил бошанд.

³Мо ҳам замоне беандеша, беитоат, гумроҳ ва ғуломи шахвату ҳаловатҳои гуногун будем. Ҳаётамон пур аз кинаву ҳасад буд ва мо нисбат ба ҳамдигар нафрат доштем. ⁴Аммо ҳангоме ки меҳрубонию инсондӯстии Худо Начотдиҳандаи мо зоҳир шуд, ⁵Ў моро на ба хоҳири корҳои некамон, балки аз рӯи раҳму шафқаташ начот дод. Ў ба воситаи Рӯхулқудс, яъне Рӯҳи Худо

гуноҳҳои моро шуста, ба мо таваллуди нав ва ҳаёти нав бахшид. ⁶Худо ба воситаи Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ Рӯҳашро ба фаровонӣ ба мо бахшид, ⁷то ки ба воситаи файзу меҳрубониаш сафед шуда, дилпур гардем, ки соҳиби ҳаёти абадӣ мешавем. ⁸Ин суханон дурустанд ва ман меҳоҳам, ки ту ба ин чизҳо аҳамияти махсус диҳӣ, то онҳое ки ба Худо бовар мекунанд, андеша карда, бо корҳои нек машғул шаванд. Чунин таълимот барои одамон ҳубу фоидаовар мебошанд.

⁹Аз муҳокимаҳои аблаҳона, насабномаҳои аҷдодон ва аз баҳсҳо дар бораи шариати Мусо дур бош. Ин корҳо бефоида ва беарзишанд. ¹⁰Агар касе дар байнатон ҷудой андозад, ўро як-ду бор огоҳ куну дигар ба ў кордор нашав. ¹¹Чунин одам гумроҳ шуда, ба сабаби гуноҳояш ба худ ҳукми ҷазо баровардааст.

Дастурамалҳои охирини Павлус

¹²Ҳангоме ки ба наздат ё Артемос ё Тихикосро мефирис-там, кӯшиш намо, ки зуд ба наздам ба шаҳри Никӯпулис биёӣ. Зеро ман қарор додам, ки ин зимистонро дар он ҷо гузаронам. ¹³Ҳаматарафа кӯшиш намуда, барои сафари Зеноси ҳуқуқшинос ва Апуллус ёрӣ расон, то ки онҳо аз чизе камӣ надошта бошанд. ¹⁴Бигзор имондорони Крит ба корҳои нек дода шуданро ёд гиранд, то дар муҳтоҷии дигарон ёрӣ расонанду бесамар набошанд.

¹⁵Ҳама ҳамроҳони ман ба ту салом мерасонанд. Ба имондороне, ки моро дӯст медоранд, салом расон. Бигзор файзу меҳрубонии Худованд бо хамаи шумо бошад!

НОМА БА ФИЛЕМУН

Пешгуфтор

Ин мактуби дархосташро Павлус ба Филемӯн ном шахсе, ки дар асоси нақли Павлус ба Исои Масеҳ имон овардааст, навиштааст. Павлус аз Филемун дархост мекунад, ки Онисимусро, ки ғуломи Филемун буда аз наздаш гурехта аст, ҳамчун бародар дар имон қабул кунад. Зеро бо Онисимус чунин ҳодисае рӯй дод, ки баъд аз гурехтанаш тасодуфан бо Павлус вохӯрда, хушxabари Исои Масеҳро шунида имон овард. Онисимус барои гурехтанаш ҳатто ҷазои марг гирифтаниш мумкин буд, бинобар ин Павлус ҳангоми ба пеши соҳибаш фиристодани Онисимус номаи дархост мефиристад. Ин номаро Павлус эҳтимолан аз зиндон ҳамон замоне навиштааст, ки «Нома ба кулассиён»-ро менавишт, чунки номҳои имондороне, ки ҳамроҳаш дар зиндон буданд – Эпафрос, Маркус, Аристархус, Димос ва Луқа дар Номаи Кулассиён низ зикр шудаанд. Пас, шояд Филемӯн ва ҷамоати хонагиаш, хоҳар Апфия ва Архипус низ дар шаҳри Кулассо зиндагӣ мекарданд. Павлус инчунин умед дорад, ки ба наздикӣ аз зиндон озод шуда, меҳмони Филемун шавад.

Саломи Павлус ба Филемун

1 ¹Салом Филемун азиз, дӯст ва ҳамкори мо! Ман, Павлус, ки ба хотири Исои Масеҳ зиндонӣ ҳастам, ҳамроҳи бародари мо Тимотиюс ба ту ²ва ҷамоати хонагиат, ба хоҳар Апфия

ва ҳамсафи мо Архипус ³файзу меҳрубонӣ ва сулҳу осоиштагии Падари мо Худо ва Худовандамон Исои Масеҳро хоҳонем!

Муҳаббат ва имони Филемун

⁴Туро дар дуохоям ба ёд оварда, доимо Худоямро шукр мегӯям, ⁵зеро шунидам, ки ба тамоми халки Худо муҳаббат нишон медиҳӣ ва ба Худованд Исои Масеҳ бовафо ҳастӣ. ⁶Бигзор имони ту, ки дар бародарӣ дида мешавад, фаҳмиши туро дар бораи ҳама баракатҳое, ки дар Масеҳ дорӣ, афзун намояд. ⁷Бародари азиз, муҳаббати ту маро хеле хурсанд ва рӯҳбаланд намуд, чунки ту ба дили имондорон қувват бахшидӣ.

Павлус аз Филемун дар бораи Онисимус хоҳиш мекунад

⁸Гарчанде аз Масеҳ ихтиёр дорам, ки ба ту далерона фармон диҳам, ⁹лекин баҳри муҳаббати мо хостам ҳамчун Павлуси пир ва акнун зиндонӣ ба хотири Исои Масеҳ, аз ту хоҳиш кунам. ¹⁰Хоҳишам дар бораи Онисимус аст, ки дар зиндон ба воситаи ман имон овард. ¹¹Пеш Онисимус ба ту даркор набуд, лекин ҳоло ба ҳардуямон ҳам даркор* аст. ¹²Ўро ба ту гӯё бо чони худ бармегардонам. ¹³Хеле мехостам, дар наздам бошаду ҳангоме ки барои хушхабар зиндонӣ ҳастам, ба ҷойи ту ба ман хизмат кунад. ¹⁴Аммо бе розигии ту ин корро қардан нахостам, то ки некиат на аз рӯйи маҷбурӣ, балки бо хости худат бошад. ¹⁵Шояд барои ҳамин Онисимус ба муддате аз ту ҷудо карда шуда буд, ки сипас то абад бо ту монад. ¹⁶Лекин акнун ӯ на чун ғулом, балки хеле болотар, ҳамчун бародари азизат бошад. Барои ман Онисимус хеле азиз аст, лекин барои ту ӯ ҳамчун коргар ва пайрави Масеҳ азизтар аст.

¹⁷Инак, агар маро шарики худ донӣ, ӯро тавре қабул намо, ки гӯё маро қабул мекарда бошӣ. ¹⁸Ҳар зараре, ки ба ту расондааст ё ҳар чизе, ки қарздор шудааст, ман ба сари худ мегирам. ¹⁹Ана, ман, Павлус, худам ба ту менависам, ки қарзҳои

* 1:11 Маънои номи Онисимус «даркор» ё «фоиданок» аст.

ӯро бармегардонам, агарчи метавонистам гӯям, ки худи ту бо буду шудат аз ман қарздор ҳастӣ. ²⁰ Бале, бародар, мехоҳам ба хотири Худованд аз ту фоидае бинам. Диламро дар Масех қувват бахш! ²¹ Дилам аз ту пур аст, ки гапи маро ба замин намегузорӣ. Ман медонам, ки ту аз гуфтаам бештар мекунӣ, аз ҳамин сабаб ба ту менависам. ²² Боз хоҳише дорам, ки бароям ҳучрае тайёр кунӣ, чун умедворам, ки бо дуоҳои шумо ба наздатон бармегардам.

Хайрухуш

²³ Эпафрос, ки ба хотири Исои Масех бо ман зиндонӣ аст, ба ту салом мерасонад. ²⁴ Инчунин салом ба ту аз ҳамкоронам Маркус, Аристархус, Димос ва Луко. ²⁵ Бигзор файзу меҳрубонии Худованд Исои Масех бо рӯҳи шумо бошад!

НОМА БА ИБРИЁН (ЯХУДИЁН)

Пешгуфтор

Ибриён, ки барояшон нома равона шуда буд, номи қадимаи халқи яҳудӣ аст. Ин нома баъд аз 30–40 соли марг ва зиндашавии Исои Масеҳ аз тарафи яке аз роҳбарони ҷамоати имондорон навишта шудааст. Дар он айём аллақай бисёр одамон аз халқҳои гуногун, аз он ҷумла ибриён, ба Исо имон оварда, пайрави таълимоташ шуда буданд. Муаллифи нома ба имондорони яҳудӣ мурочиат менамояд, ҷунки онҳо дар замони навишта шудани ин нома аз дасти ҳамватанони беимони худ азобу уқубат мекашиданд. Ба онҳо фишор оварда мешуд, ки аз имони нав даст кашида, ба дини пештараи худ, ки аз риояи шариат иборат буд, баргарданд. Муаллиф хонандагони худро аз ин роҳ боздоштани шуда, аз рӯйи навиштаҷоти худи онҳо исбот мекунад, ки Исо Начотдиҳанда ва Масеҳ аст. Яъне Ё ҳамон Таъиншудаи Худост, ки дар бораи омаданаш Худо ба асосгузори халқи яҳудӣ – Иброҳим ваъда дода буду тӯли ҳазорсолаҳо пайғамбарон омадани Ёро пешгӯӣ мекарданд.

Дар нома нишон дода мешавад, ки тамоми расму ойини динии яҳудиён як мақсад дошт ва он ҳам тайёр намудани роҳ ба омадани Масеҳ буд. Шариати Худо, ки яҳудиён аз Мусо қабул карда буданд, ба воситаи фариштагон расонда шуда буд. Аммо мақоми Исо аз мақоми фариштагон болотар аст. Агар яҳудиён Мусоро асосгузори маъбад, яъне хонаи Худо ва хизматгузори

бовафои ӯ хисобанд, Масех дар хонаи Худо Писар хисобида мешавад. Пас ӯ аз Мусо низ бузургтар аст.

Яке аз қабилаҳои халқи Исроил қабилаи Левӣ буд, ки барои хизмати ибодат аз байни ҳамин қабила хизматгузoron таъин мешуданд. Коҳинон ва саркоҳин бошанд, фақат аз насли Хорун – бародари Мусо интихоб мешуданд. Лекин Исои Масех аз қабилаи Яҳудо буд. Бинобар ин хизмати коҳиние, ки ӯ саркард, тамоман нав буда, на дар замин, балки дар осмон аст. Аз ин рӯ, хизмати Исо ҳамчун саркоҳин аз хизмати левизодагон бузургтар аст. Инчунин, қурбоние, ки ӯ кард, аз қурбониҳои замони аҳди пештара бузургтар буд, чунки дар он замон хайвонҳоро қурбонӣ мекарданд, аммо Масех барои бахшида шудани гуноҳҳои одамон Худо ба Худо қурбонӣ кард. Як қурбонии комили Исо то абад басанда шуд. Акнун ба қурбониҳои дигар хочат нест.

Муаллиф огоҳ мекунад, ки агар касе аз Исои Масех даст кашад, ба он баробар аст, ки аз Худои зинда рӯй гардонда бошад. Барои тасдиқи ин дар нома воқеаи ачдодони яҳудӣ оварда шудааст, ки дар биёбон зидди Худо шӯриш бардоштанду ҷазояшонро دیدанд. Ҳоло пайғом дар бораи Исо дода шудааст, ки аз пайғоми замони ачдодон бузургтар ва бехтар мебошад. Пас онҳое, ки дар бораи Исо мешунаванду нисбат ба ӯ хунукназарӣ мекунанд, харгиз аз ҷазо гурехта наметавонанд.

Дар охири нома муаллиф хонандагонро рӯҳбаланд менамояд, ки аз қахрамонони худ ибрат гирифта, ба омадани Начотдиханда нигарон бошанду дар рӯ ба рӯи ҳар гуна ранҷу азобҳо истодагарӣ карда, якдигарро дастгирӣ намоянд.

Мақоми Писар баландтар аз фариштагон

1 ¹ Дар замони қадим Худо ба ачдодони мо ба воситаи пайғамбарон бо роҳҳои гуногун гаштаю баргашта гап мезад. ² Аммо дар ин замони охир ӯ ба мо ба воситаи Писари Худ гап задааст. Худо ҷаҳон ва тамоми мавҷудотро ба воситаи Писараш

офарид ва ҳама чизро ба ихтиёри Ҷ дод. ³ Писар дурахши шуҳрату чалоли Худоро нишон медихад ва аз ҳар чихат монанди Худо буда, бо амри пурқудраташ тамоми олами мавҷудотро идора мекунад. Баъд аз пок кардани гуноҳҳои одамизод Писар дар боло аз дасти рости Худои Олимақом нишаст.

⁴ Аз ин дида мешавад, ки мақоми Писар аз мақоми фариштагон хеле баландтар аст, чунки Худо на фариштагон, балки Ҷро Писар хондааст. ⁵ Охир, Худо ба ҳеҷ кадом фаришта нагуфтааст:

«Ту Писари Ман ҳастӣ. Имрӯз Ман Падари Ту шуда-ам».*

Ё гуфта бошад, ки

«Ман Падари Ҷ мешавам ва Ҷ Писари Ман мешавад».**

⁶ Инчунин хангоми ба ҷаҳон овардани Писари аввалаш Худо мегӯяд:

«Бигзор ҳамаи фариштагони Худо ба Ҷ сачда кунанд».

⁷ Дар бораи фариштагон бошад, Худо мегӯяд, ки

«ин хизматгоронашро ба шакли шамолу шуълаҳои оташ табдил медихад».***

⁸ Аммо ба Писар Худо мегӯяд:

«Тахти Ту, эй Худо, то абад пойдор аст!

Ту дар подшоҳият одилона ҳукмронӣ мекунӣ.

⁹ Ту дурусткориро дӯст доштаӣ ва бадири чашми дидан надорӣ.

Бинобар ин, Худо, ки Худои Ту аст, Туро аз шодӣ лабрез намуда, болотар аз шариконат таъин кардааст».***

¹⁰ Ҷамчунин Худо ба Писараш мефармояд:

«Эй Худованд, дар ибтидо Ту асосгузори замин будӣ ва қабатҳои осмон кори дастони Туст.

* 1:5 Забур 2:7

** 1:5 2 Подшоҳон 7:14

*** 1:7 Забур 103:4

**** 1:9 Забур 44:7-8

¹¹ Замину осмон нест мешаванд,
лекин Ту то абад хоҳӣ монд.

Онҳо мисли либос фарсуда мешаванд.

¹² Ба мисли чома замину осмонро печонда чамъ мекунӣ
ва ҳамон тавре ки либосро иваз мекунанд, ин ҷаҳонро
иваз менамойӣ.

Аммо Ту якхел меистӣ ва умри Ту беохир аст».*

¹³Худо ҳеҷ вақт ба ҳеҷ фариштае нагуфтааст:

«То даме ки душманонатро зери пойҳоят нагузорам,
аз дасти ростам бишин»**.

¹⁴Пас фариштагон кистанд? Онҳо рӯҳҳои хизматгузори Худо
даҳстанд ва барои хизмати онҳое фиристода мешаванд, ки
насибашон начот ёфтанд аст.

Огоҳӣ аз бепарвоӣ ба паёми Худованд

2 ¹Бинобар ин мо бояд ба он чи дар бораи Писар шунидаем,
диққати бениҳоят зиёд диҳем, то ки аз он дур нашавем.
²Дар гузашта паёми шариат ба воситаи фариштагон эълон шу-
да буд. Ин паёми шариат чунон эътибори зиёд дошт, ки агар
ачдодонамон аз он сарпечӣ ё ба он беитоатӣ мекарданд, сазо-
вори ҷазо мешуданд. ³Ҳоло бошад, мо паёми аз он бузургтаре
гирифтаем. Акнун агар мо ба ин паёми бузург дар бораи начот
бепарвоӣ нишон диҳем, аз ҷазо ҳаргиз гурехта наметавонем.
Аввалан, ин начотро Худованд эълон карда буд ва баъд онҳое,
ки шунида буданд, онро ба мо расонданд. ⁴Дар айни замон,
ки паёми начот ба мо дода шудааст, Худо рост буданаширо бо
аломоту корҳои аҷиб ва муъҷизаҳои гуногун тасдиқ кард. Ин-
чунин рости паёми начот ба воситаи атоҳои рӯҳоние тасдиқ
мегардад, ки Рӯҳулқудс, яъне Рӯҳи Худо ба ҳар касе, ки хоҳад,
мебахшад.

* 1:12 Забур 101:26-28

** 1:13 Забур 109:1

Роҳбари комили мо сӯйи начот

⁵Худо хатто дар олами оянда, ки мо дар борааш гуфта истодаем, фариштагонро ҳукмрон нагузоштааст. ⁶ Баръакс дар як ҷойи навиштаҷот касе ба Худо чунин гуфтааст:

«Инсон кист, ки Ту дар борааш фикр мекунӣ
ва писари одамизод кист, ки Ту ба вай ғамхорӣ менамойӣ?

⁷ Ту ўро андак вақт аз фариштагон поёнтар гузоштӣ
ва бо шуҳрату ҷалол ва ифтихор сарафроз гардонида,
⁸ ҳама чизро зери пояш гузоштаӣ».*

Модом ки Худо ҳама чизро зери пойи инсон гузоштааст, пас дигар чизе намондааст, ки таҳти ҳукмронии ӯ набошад. Аммо ҳозир мо намебинем, ки ҳама чиз таҳти ҳукмронии одам бошад. ⁹ Валекин мо Исоро мебинем, ки ба андак вақт аз фариштагон поёнтар гузошта шуда буд. Азбаски ӯ маргро аз сар гузаронд, акнун бо шуҳрату ҷалол ва ифтихор сарафроз гашта, ҳукмронӣ мекунад. Ин аз сабаби файзу меҳрубонии Худо буд, ки ӯ ба ҷойи ҳама маргро чашид.

¹⁰Худо ки ҳама чизро барои Худ офаридааст, меҳост, фарзандони зиёдро ба шуҳрату ҷалолаш шарик гардонад. Барои ин ӯ лозим донист, ки Исоро ба воситаи азобҳо роҳбари комиле гардонад, то ки фарзандонро ба сӯйи начот бурда расонад. ¹¹Охир ҳам Исо, ки Поккунандаи имондорон аст, ҳам имондорони покшаванда аз як Падаранд. Бинобар ин Исо ор накарда онҳоро бародар хонда, ¹²ба Худо мегӯяд:

«Ман дар бораи Ту ба бародаронам эълон мекунам
ва дар пеши тамоми ҷамъомади онҳо таърифу тавсифи
Ту ро мекунам»**.

¹³ Исо боз мегӯяд: «Ман ба ӯ таваккал мекунам» ва «Ана Ман ва онҳое, ки Худо бароям ҳамчун фарзанд додааст»***.

* 2:8 Забур 8:5-7

** 2:12 Забур 21:23

*** 2:13 Ишаъё 8:17-18

¹⁴Азбаски фарзандони Худо инсон ҳастанд ва аз гӯшту хун иборатанд, Исо низ инсон шуд. Зеро фақат инсон шуда Ӯ метавонист, бо марги Худ қудрати шайтонро, ки одамонро ба марг мебурд, нобуд кунад. ¹⁵Инчунин Исо онҳоеро, ки аз марг метарсиданду тамоми умри худ мисли ғуломони шайтон зиндагӣ мекарданд, бо марги Худ озод намуд. ¹⁶Аник аст, ки Ӯ на ин ки ба фариштаҳо, балки ба мо, ки аз насли Иброҳим ҳастем, ёрӣ медиҳад. ¹⁷Вазифаи саркоҳин иборат аз он аст, ки ҳар сол барои гуноҳҳои тамоми халқ ба Худо қурбонӣ кунад. Пас барои саркоҳини раҳмдилу бовафо дар хизмати Худо шудан ба Исо лозим буд, ки аз ҳар чихат ба бародарони Худ монанд гардад. Танҳо дар ин сурат Ӯ қурбониро, ки гуноҳҳои одамонро аз байн мебарад, тақдим карда метавонист. ¹⁸Исо ки Худ дар вақти аз озмоишҳо гузаштан азоб кашида буд, акнун ба онҳое, ки аз озмоиш мегузаранд, ёрӣ расонда метавонад.

Бартарии Исо аз Мусо

З¹Пас, эй бародарону хоҳарон, ки аз они Худо ҳастеду ба даргоҳи Худо даъват шудаед, дар бораи Исо, ки мо Ӯро фиристодаи Худо ва саркоҳин эълон мекунем, бомулоҳиза фикр кунед. ²Ҳамон тавре ки Мусо ба тамоми хонаводаи Худо вафодор буд, Исо низ ба Худо дар вазифаи ба он таъиншудааш вафодор монд. ³Аммо, чӣ қадаре ки шуҳрату ҷалоли бинокори хона аз худи хона бештар аст, ҳамон қадар Исо аз Мусо дида сазовори шуҳрату ҷалоли бештаре гардид. ⁴Ҳар хона бо дасти касе сохта мешавад, аммо бинокори ҳама чиз Худост. ⁵Мусо ба тамоми хонаводаи Худо ҳамчун хизматгояш вафодор буд, то ки намунаи он ростие бошад, ки Худо дар оянда аён карданӣ буд. ⁶Масеҳ бошад, ҳамчун Писар ба хонаводаи Худо соҳиби вафодор аст. Ва хонадони Ӯ мо ҳастем, ба шарте ки бовариамонро дилпурона нигоҳдорем ва хурсандона умедвори он чизҳое бошем, ки Худо бароямон мекунад.

Огоҳӣ аз саркашӣ кардан ба Худо

⁷ Пас, бо гуфтаи Рӯҳулқудс:

«Имрӯз ки овози Худоро мешунавед, ⁸ саркашӣ
накунед,
чунон ки халқи Исроил шӯриш карда,
хангоми дар биёбон аз озмоиш гузаштанаш ба Худо
беитоатӣ карда буд».

⁹ Худо боз гуфтааст: «Ачдодони шумо қорҳои Маро тӯли чил
сол дар биёбон медиданд, вале боз ҳам косаи сабрамро лаб-
рез мекарданд. ¹⁰ Аз ин сабаб Ман аз он насл хашмгин шуда,
гуфтам, ки

Онҳо ҳамеша дар дили худ аз Ман рӯй мегардонанд
ва роҳҳои Маро нафаҳмидаанд.

¹¹ Пас, дар ғазаби Худ қасам хӯрдм,
ки онҳо ҳаргиз ба истироҳати Ман дохил
намешаванд».*

¹² Эӣ бародарону хоҳарон, эҳтиёт шавед, ки касе аз шумо
дили сиёҳу беимоне, ки аз Худои зинда рӯй мегардонад, на-
дошта бошад. ¹³ Балки ҳар рӯз ба якдигар насихат кунед. То он
замоне, ки ханӯз «имрӯз» номида мешавад, насихат кардан-
ро давом диҳед. Дар акси ҳол шумо ба фиреби гуноҳ афтада,
шахси саркаш мешавед.

¹⁴ Охир мо шарикӣ Масеҳ гаштаем ва шарик мемонем, ба
шарте ки боварии аввалаи худро то ба охир маҳкам нигоҳ до-
рем. ¹⁵ Чи тавре ки пештар гуфта шуда буд:

«Имрӯз ки овози Худоро мешунавед, саркашӣ на-
кунед,
чунон ки халқи Исроил хангоми шӯриш саркашӣ
карда буд».

¹⁶ Киҳо овози Худоро шуниданду шӯриш бардоштанд? Мо
медонем, ки ин ҳамаи онҳое буданд, ки Мусо аз Миср берун
овард. ¹⁷ Худо аз кӣ чил сол хашмгин буд? Чунон ки медонем,

* 3:11 Забур 94:7-11

аз ачдодони гунаҳкорамон, ки аз барои гуноҳ часадҳояшон дар биёбон монд. ¹⁸ Дар ҳаққи кихо Худо қасам хӯрда гуфт, ки ба истироҳати Ў дохил намешаванд? Мо ҳама медонем, дар ҳаққи онҳое, ки итоат накарданд. ¹⁹ Хулоса, мо мебинем, ки онҳо аз сабаби беимониашон ба истироҳати Худо дохил шуда натавонианд.

Ваъдаи истироҳат барои имондорон

4 ¹Пас, дар сурате ки ваъдаи ба истироҳати Худо дохил шудан ҳанӯз эътибор дорад, бояд эҳтиёт шавем, мабодо маълум шавад, ки касе аз шумо ин ваъдаро аз даст додааст. ²Зеро ин хушхабар ба мо низ ҳамон тарзе эълон шудааст, ки ба ачдодонамон эълон шуда буд. Лекин ба онҳо шунидаашон фоида набахшид, чунки ба имони онҳое, ки ба ин хабар гӯш карданд, шарик нашуданд. ³Вале мо ки имон овардаем, ба он истироҳат роҳ меёбем. Дар бораи дигарон бошад, Худо фармудааст:

«Пас, дар ғазаби Худ қасам хӯрдам,

ки ҳаргиз ба истироҳати Ман дохил намешаванд»,

хол он ки истироҳати Ў аз вақти офариниш вучуд дорад. ⁴ Мо инро аз навиштаҷот медонем, ки дар як ҷойи он дар бораи рӯзи ҳафтум чунин гуфта шудааст: «Худо дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худ истироҳат кард».* ⁵ Боз дар қисме, ки болотар гуфта гузаштем, омадааст, ки «ҳаргиз ба истироҳати Ман дохил намешаванд».

⁶ Барои баъзеҳо ҳанӯз имконияти дохил шудан ба ин истироҳат ҳаст. Вале онҳое, ки пештар барояшон хушхабар эълон шуда буд, аз сабаби беитоати дохил нашуданд. ⁷ Бинобар ин Худо рӯзи дигареро барои дохил шудан ба истироҳати Ў муқаррар мекунад ва онро «имрӯз» меномад. Баъд аз солҳои зиёд Худо ба воситаи Довуд дар бораи ин рӯз, чунон ки аллакай қайд кардем, ин тарз эълон мекунад: «Имрӯз ки овози Худоро мешунавед, саркашӣ накунад».

* 4:4 Ибтидо 2:2

⁸Халқи Исроил бо роҳбарии Юшаъ заминеро, ки Худо барояшон ваъда дода буд, соҳиб шуда бошад ҳам, истироҳат накард. Агар ба истироҳати Худо дохил мешуданд, дертар Худо дар бораи рӯзи дигари истироҳат гап намезад. ⁹Пас, истироҳати рӯзи шанбе барои халқи Худо то ҳол ҳаст. ¹⁰Ҳар касе, ки ба истироҳати Худо дохил шавад, ба мисли Худо аз корхояш дам мегирад. ¹¹Пас, биёед чидду чаҳд кунем, ки ба ин истироҳат дохил шавем, то ҳеҷ кас аз сабаби беитоати мисли гузаштагон инро аз даст надихад.

¹²Охир каломи Худо зинда ва таъсирбахш аст. Он аз ҳар шамшери ду тарафаш тез дида чуқуртар ба дохили мо даромада, таъсир мерасонад. Калом ҷонро аз рӯҳ ва буғумҳоро аз илиқҳо ҷудо намуда, фикру ниятҳои дилро фош мекунад. ¹³Ҳеҷ чиз дар тамоми офариниш аз назари Худо пинҳон нест, балки ҳама чиз дар пеши Ӯ лучу урён ва кушоду ошқор аст. Мо барои ҳама чиз дар пеши Ӯ ҷавоб медиҳем.

Исо саркоҳини бузург

¹⁴Пас биёед имони эълон мекардамонро маҳкам нигоҳ до-рем. Охир саркоҳине, ки мо дорем, он ҷунон бузург аст, ки аз кабатҳои осмон гузашта рост ба даргоҳи Худо дохил шудааст ва ин саркоҳин Писари Худо Исо аст. ¹⁵Саркоҳини мо аз ҷумлаи онҳое нест, ки сустии моро надонад, ҷунки Худаш аз ҳар ҷиҳат ба монанди мо ба васваса дучор шудааст, вале гуноҳ накардааст. ¹⁶Бинобар ин биёед, ба пеши тахти файзу меҳрубонии Худо боҷуръат оем, то Худо ба мо раҳм карда, дар вақти муҳтоҷӣ бароямон аз рӯйи файзу меҳрубониаш ёрӣ диҳад.

5 ¹Ҳар саркоҳин аз байни мардум барои он интиҳоб мешавад, ки дар пеши Худо намояндаи онҳо бошад. Вазифаи вай аз ин иборат аст, ки ҳадиҳои мардумро ба Худо тақдим намояду барои гуноҳҳо қурбонӣ кунад. ²Ӯ ба онҳое, ки надониста гуноҳ мекунанд ё гумроҳ мешаванд, метавонад, бо дилсӯзӣ муносибат кунад, ҷунки аз худаш ҳам хатой сар мезанад. ³Аз ин

рӯ саркохин бояд на фақат барои гуноҳҳои халқ, балки барои гуноҳҳои худ низ қурбонӣ кунад.

⁴ Ҳеч кас ин ифтихори саркохин шуданро худаш ба даст оварда наметавонад. \bar{U} бояд аз тарафи Худо ба мисли Ҳорун, ки саркоҳини аввал буд, барои ин хизмат даъват шавад. ⁵ Масеҳ ҳам ифтихори саркохин шуданро Худ ба даст наовардааст, балки Худо бо чунин суханон «Ту Писари Ман ҳастӣ. Имрӯз Ман Падари Ту шудаам»* ба \bar{U} ин ифтихорро дод.

⁶ Инчунин, Худо дар ҷойи дигари навиштаҷот гуфтааст: «Ту то абад коҳин ба мисли Малкисодақ ҳастӣ**».

⁷ Масеҳ хангоми ҳаёти заминӣ ба фарёдҳои баланд ва ашкрезиҳо ба Ҳамоне, ки қудрати аз марг халос кардани \bar{U} ро дошт, дуо ва илтиҷо кард. Дуояш ба хотири худотарс буданаш мустаҷоб шуд. ⁸ Ҳарчанд Писар бошад ҳам, бояд дар амал дарду азоб мекашид, то ки аз таҷрибаи Худ маънии итоатро омӯзад. ⁹ Ба воситаи ҳамин Исо саркоҳини комил гардида, барои ҳамаи итоаткоронаш Худ сарчашмаи наҷоти абадӣ гардид. ¹⁰ Ва \bar{U} аз ҷониби Худо саркоҳини ба мисли Малкисодақ таъин шудааст.

Огоҳӣ барои аз Худо дур нашудан

¹¹ Дар ин бора чизҳои бисёре гуфтани дорем, лекин фаҳмондан ба шумо душвор аст, чунки гапҳо ба гӯшҳои шумо намендараюнд. ¹² Шумо ки солҳои зиёд имондор ҳастед, кайҳо боз мебоист муаллими дигарон мешудед. Лекин ҳоло ба худи шумо муаллиме даркор аст, ки асосҳои таълимоти Худоро ба шумо омӯзонад. Шумо мисли кӯдаки навзод ҳастед, ки на ба хӯроки саҳт, балки ба шир муҳтоҷед. ¹³ Касе ки ханӯз шир мехӯрад, нишон медиҳад, ки дар зиндагии рӯҳонӣ ақибмонда аст ва то ҳол дурустро аз нодуруст фарқ намекунад. ¹⁴ Аммо чунон ки хӯроки боқувват барои калонсолон аст, таълимоти боқувват

* 5:5 Забур 2:7

** 5:6 Забур 109:4

низ барои онхоест, ки ба камол расидаанд. Чунки онҳо барои сиёхро аз сафед фарқ кардан ботачриба шудаанд.

Б¹ Пас биёед, ба таълимоти ибтидоӣ дар бораи Масех гаштаю баргашта барнагардем, балки роҳи ба камол расиданро давом диҳем. Шумо аллақай таълимоти асосиро гирифтаед, ки он дар бораи тавба кардан аз корҳои марговар ва имон овардан ба Худоост. ² Инчунин, таълимоти асосӣ аз қоидаҳои шустушӯӣ, расму русуми ба имондорон даст гузоштан, зиндашавии мурдагон ва аз ҷазои абадӣ иборат аст. Лозим нест, ки онҳоро ба шумо таълим додан гирем. ³ Ана Худо хоҳад, дар таълим пеш меравем.

⁴⁻⁶ Шахсоне ҳастанд, ки Худо фикрашонро як бор равшан кардаасту мазаи ҳаҷи осмонро чашидаанд ва баробари дигар имондорон Рӯҳулқудс барояшон низ дода шудааст. Онҳо хубии каломи Худо ва қудратҳои замони ояндаро чашидаанд, лекин бо вучуди ҳамаи ин аз имон даст кашиданд. Чунин одамонро боз ба тавба овардан ғайриимкон аст, чунки онҳо Писари Худоро бори дигар гӯё бо дастони худ ба салиб меҳкӯб мекунанд. Бо ин корашон Ёро дар назари ҳама расво месозанд.

⁷ Заmine, ки пас аз серборонӣ нарм гашта, ба кишткунандагон ҳосили фоидаовар мерӯёнад, аз Худо баракат меёбад.

⁸ Аммо заmine, ки хору хас мерӯёнад, бефоида ва наздики лаънат шудан аст, ки оқибат сӯзонда мешавад.

⁹ Эӣ азизон, гарчанде ин суҳанонро гӯем ҳам, дар мавриди шумо дилпур ҳастем, ки ҳолати имони шумо беҳтар аст ва ин ҳолат шуморо ба начот бурда мерасонад. ¹⁰ Зеро Худо беинсоф нест, ки амали шумо ва муҳаббатеро, ки ба хоҳири номи Ё дар роҳи хизмат ба халқи Худо нишон додаед ва нишон медиҳед, фаромӯш кунад. ¹¹ Орзуи мо ин аст, ки ҳар яки шумо ҳамин чидду ҷаҳди худро то ба охир давом диҳед, то ки умедатон ҷомаи амал пӯшад. ¹² Он гоҳ шумо танбал намешавед, балки ба касоне пайравӣ мекунед, ки ба воситаи имону пурсабри ваъдаҳои Худоро ба даст меоваранд.

Ваъдаи тағйирнопазири Худо

¹³Вакте ки Худо ба Иброҳим ваъда меод, бо номи Худ қасам хӯрд, чунки касе бузургтар аз Ӯ набуд, ки бо номи вай қасам хӯрад. ¹⁴Ӯ чунин гуфта буд:

«Хатман туро баракат медиҳам ва наслатро бешумор мегардонам».*

¹⁵Ҳамин тавр Иброҳим босабр интизор шуда, ваъдаи Худоро ба даст овард.

¹⁶Одамон ҳамеша ба номи касе қасам меҳӯранд, ки аз худашон бузургтар бошад ва ин қасам ба ҳар гуна баҳс хотима мегузорад. ¹⁷Худо низ ваъдаашро бо қасам тасдиқ кард, чунки ба қасоне, ки ваъда дода буд, нишон додан меҳост, ки мақсадашро тағйир намедихад. ¹⁸Пас ин ду чиз, яъне ваъда ва қасам тағйирнопазиранд, чунки барои Худо дурӯғ гуфтан имкон надорад. Ба воситаи ин ду чиз Худо хост, ки мо, яъне онҳое, ки дар Ӯ паноҳ ёфтаем, бо дили пур умеди пешниҳодшударо мустаҳкам нигоҳ дорем. ¹⁹Ҳамон тавре ки лангар киштиро дар як ҷо нигоҳ дошта меистад, ин умед ба мисли лангар ҷони моро дар бехатарӣ мустаҳкам нигоҳ медорад. Умеди мо ба Исо аст, ки аз қабати пардаи хаймаи осмонӣ гузашта, ба ҷойи муқаддастарин, яъне хузури Худо дохил мешавад. ²⁰Ин ҳамон ҷоест, ки Исо пешопеши мо ва аз номи мо даромада, то абад саркоҳине ба мисли Малкисодақ гаштааст.

Монандии хизмати Исо ба хизмати Малкисодақ

7 ¹Ин Малкисодақ подшоҳи шаҳри Салим ва коҳине дар хизмати Худои Таоло буд. Ӯ Иброҳимро, ки баъд аз шикаст додани подшоҳон бармегашт, пешвоз гирифта, вайро дуои нек кард. ²Ва ба ӯ Иброҳим даҳяки ҳама чизи ба даст овардашро дод. Маънои номи Малкисодақ «Шоҳи дурусткор» аст ва унвонаш шоҳи Салим, яъне «Шоҳи осоиштагӣ» аст. ³Дар бораи

* 6:14 Ибтидо 22:17

Малкисодақ дар ҳеч чо қайд нашудааст, ки падару модараш кихо буданд, чӣ аслу насаб дошт ва умраш кай сар шудаасту кай ба охир расидааст. Маҳз аз ҳамин чихат вай ба Писари Худо монандӣ дошта, то абад дар хизмати коҳинӣ мемонад.

⁴ Бинед, ки Малкисодақ чӣ шахси бузурге буд, ки ҳатто Иброҳим, асосгузори қавми Исроиламон, ба вай даҳяки ҳама чизи дар ҷанг ба даст овардаашро дод. ⁵ Аз рӯи фармони шариат, ҳатто насли Иброҳим бояд аз тамоми дороияшон даҳяк диҳад. Исроилиён бояд ба хеши худ, яъне насли Левӣ, ки коҳинон буданд, даҳяк меоданд. ⁶ Аммо Малкисодақ, ки аз авлоди Левӣ набуд, аз дасти Иброҳим даҳяк гирифт. Ва бо вучуди он ки Иброҳим худ соҳиби ваъдаҳои Худо буд, Малкисодақ ўро дуои нек кард. ⁷ Бешубҳа, шахси бузург шахси хурдро дуои нек мекунад. ⁸ Дар ҳолати ҳозира коҳиноне, ки рӯзе мемиранд, даҳякхоро чамъ мекунанд. Аммо дар бораи Малкисодақ, ки аз Иброҳим даҳяк гирифта буд, гуфта шудааст, ки вай зинда аст. ⁹ Гуфтан мумкин аст, ки ҳуди Левӣ, ки нашлаш чамъкунандагони даҳяк буданд, ба воситаи Иброҳим ба Малкисодақ даҳяк дода буд. ¹⁰ Охир вақте ки Малкисодақ ба пешвои Иброҳим баромад, Левӣ ханӯз ба дунё наомада буд, балки дар вучуди Иброҳим буд.

¹¹ Гарҷанде ки шариати Мусо дар замоне дода шуд, ки ба вазифаи коҳинон аз насли Левӣ интиҳоб мешуданд, хизматгузори ин коҳинон касеро комил гардонда наметавонист. Чунки, агар комил гардонда метавонист, лозим намешуд, ки коҳини дигаре ва он ҳам на ба мисли Ҳорун, балки ба мисли Малкисодақ биёяд. ¹² Зеро, вақте ки қоидаҳои интиҳоби коҳинон тағйир меёбанд, ҳуди шариат низ бояд иваз шавад. ¹³ Ҳамаи ин дар бораи Худованди мо гуфта шудааст, ки Ў на аз насли Левӣ, балки аз қабилаи дигаре буд, ки касе аз он ҳаргиз пеши қурбонгоҳ хизмат накардааст. ¹⁴ Маълум аст, ки Худованди мо аз қабилаи Яҳудо буд ва Мусо ҳеч вақт нагуфтааст, ки аз ин қабила коҳине мебарояд. ¹⁵ Вақте ки коҳини дигаре ба мисли Малкисодақ мебарояд, рӯй додани табаддулотро боз

хам равшантар нишон медихад. ¹⁶ Исо на аз рӯйи коидаҳои тааллуқ ба қабила, балки бо қудрати ҳаёти нобуднашаванда ба вазифаи коҳин таъин шудааст. ¹⁷ Охир дар навиштаҷот дар бораи Ҷ чунин омадааст:

«Ту то абад коҳин ба мисли Малкисодақ ҳастӣ».*

¹⁸ Фармони пештара аз барои суғ ва бенатича буданаш бе-кор карда шуд. ¹⁹ Чунки шариат ҳеҷ чизро пурра пок гардонда ва ё ҳеҷ касро бо Худо ошӣ дода наметавонист. Вале ҳоло умеди беҳтаре дода шудааст, ки ба воситаи он ба Худо наздик мешавем. ²⁰ Ин ҳам бе қавлу қасам нашудааст! Дигарон бе қавлу қасам коҳин мешуданд, ²¹ аммо, вақте ки Исо коҳин таъин мешуд, Худо ба Ҷ қасам дода гуфтааст:

«Ман, Худованд, қасам меҳӯрам ва қарорамро тағйир намедихам:

Ту то абад коҳин ҳастӣ».

²² Ба сабаби ин қасам Исо кафили ин аҳду паймони беҳтаре бо Худо шудааст. ²³ Коҳинони пештара хеле бисёр буданд, чунки марг наметонд, ки онҳо хизмати худро давом диҳанд. ²⁴ Лекин Исо то абад зинда аст, бинобар ин хизмати коҳинии Ҷ низ беохир аст. ²⁵ Исо метавонад онҳоеро, ки ба воситаи Ҷ ба ҳузури Худо меоянд, комилан ва абадан начот бахшад. Зеро Ҷ ҳамеша зинда аст, то ки дар пеши Худо ба тарафдории онҳо сухан гӯяд.

²⁶ Мо ана ба ҳамин хел саркоҳине эҳтиёҷ дорем, ки пок ва беайбу нуқсон, чудо аз гуноҳкорон ва дар ҷойи болотарини осмон бошад. ²⁷ Бар хилофи саркоҳине, ки аз насли Левӣ буд, Исо зарурат надорад, ки ҳар рӯз аввал барои гуноҳҳои Худ ва баъд барои гуноҳҳои халқ қурбонӣ кунад. Зеро Ҷ Худро як бор ва барои ҳамеша барои гуноҳҳои одамон ҳамчун қурбонӣ тақдим намуд. ²⁸ Аз рӯйи шариат ба вазифаи саркоҳин инсонро таъин мекунанд, ки дорой камбудихо аст. Лекин баъд аз дода

* 7:17 Забур 109:4

шудани шариат Худо бо қавлу қасам Писарашро ба ин вазифа таъин кард, ки то абад саркоҳини комил гардид.

Исо саркоҳини аҳди бехтаре аст

8 ¹Мағзи гуфтаҳои мо ин аст, ки мо саркоҳине дорем, ки аз тарафи рости тахти Худои Олимаком дар осмон нишастааст. ²Ў дар даргоҳи Худо, ки хаймаи ҳақиқии ибодат дар он ҷост, вазифаи коҳинро иҷро мекунад. Ва ин хайма на бо дасти инсон, балки аз тарафи Худованд гузошта шудааст.

³Ҳар саркоҳин барои тақдим кардани ҳадяҳо ба Худо ва маросими қурбониро анҷом додан таъин мешавад. Аз ин рӯ ин коҳин низ мебоист чизе барои тақдим кардан дошта бошад. ⁴Агар Исо дар рӯйи замин мебуд, ба вазифаи коҳин таъин намешуд, чунки коҳинони дигаре ҳастанд, ки мувофиқи шариат ба Худо ҳадяҳо тақдим мекунанд. ⁵Аммо хаймаи заминие, ки онҳо хизмат мекунанд, фақат монандӣ ба хаймаи ҳақиқии дар осмонбуда дорад ва тақлид ба он мебошад. Пеш аз он ки Мусо хаймаро созад, Худо вайро огоҳ карда гуфт: «Аммо бин, ки ҳамаашро аз рӯйи намунае сози, ки ба ту дар болои кӯҳ нишон дода будам».*

⁶Вале хизмате, ки ба Исо дода шудааст, бузургтар аз хизмати насли Левӣ аст, ҳамон тавре ки аҳду паймоне, ки Ў миёнарави он аст, бузургтар аз аҳди пештара мебошад. Чунки ваъдаҳое, ки Худо дар асоси аҳди нав додааст, бехтар аз ваъдаҳое ҳастанд, ки дар аҳди пештара буданд. ⁷Агар аҳди аввал камбудӣ намендошт, аҳди дуюм ба ивазаш лозим намешуд. ⁸Аммо Худо ба норасоии халқи Худ ишора карда гуфт:

«Замоне мерасад, ки Ман, — мегӯяд Худованд, — аҳду паймони наве бо хонадони Исроилу Яҳудо хоҳам баст.

⁹ Ин аҳди нав монанди он аҳди пештарае намешавад, ки Ман бо аҷдодонашон баста будам.

* 8:5 Хуруҷ 25:40

Дар он замон Ман дасти ачдодонашонро гирифта,
онхоро аз Миср бароварда будам.

Аммо онҳо ки ба аҳди Ман вафодор намонданд,
Ман низ аз онҳо рӯй гардондам.

¹⁰ Сипас Худованд эълон мекунад:

Ана ин аҳду паймонест, ки Ман дар оянда бо хонадони
Исроил мебандам:

Ман қонунҳои Худо дар фикри онҳо мегузорам ва дар
дилашон менависам.

Он гоҳ Ман Худои онҳо мешавам ва онҳо халқи Ман
мешаванд.

¹¹ Дигар эҳтиёҷ намешавад, ки онҳо ба ҳамдиёрон ё
бародарону хоҳарони худ „Худовандро
шиносед“ -гӯён таълим диҳанд,
чунки ҳама аз хурд то калон Маро мешиносанд.

¹² Зеро Ман қорҳои бадашонро мебахшам
ва гуноҳхояшонро дигар ба ёд намеорам».*

¹³ Худо вақте ки дар бораи аҳди нав мегӯяд, аҳди аввалро
бекор месозад. Чизи қуҳна ва бекорашуда зуд аз байн меравад.

Тарзи ибодат дар хаймаи аввал

9 ¹ Инак аҳду паймони аввал аз расму ойинҳои ибодат ва
хаймаи ибодати заминӣ иборат буд. ² Қисми аввали хаймаи
заминӣ «ҷойи муқаддас» номида мешуд. Дар он ҷо чароғдон,
миз ва нони ба Худо тақдимшуда гузошта шуда буд.

³ Қисми дуюми хайма «ҷойи муқаддастарин» номида ме-
шуд. Ин қисм аз қисми аввал бо парда ҷудо мешуд. ⁴ Дар он
ҷо қурбонгоҳи тилло барои сӯзондани хушбӯйиҳо ва сандуқи
аҳд буданд. Ҳама ҷойи сандуқи аҳд тиллопӯш шуда буд. Дар
дарунаш зарфи тилло бо нони манна, асои шуқуфтаи Ҳорун
ва аҳду паймони дар рӯйи лавҳасангҳо навишташуда гузошта
шуда буданд. ⁵ Дар болои сандуқ ҳамчун нишонаи бузургии

* 8:12 Ирмиё 31:31-34

Худо ҳайкалҳои махлуқҳои осмонӣ буданд, ки каррубӣ ном доштанд. Қанотҳои онҳо болои сарпӯши сандук, ки ҷойи бахшиши гуноҳҳо буд, пахн мешуданд. Ҳоло мо дар бораи ҳамаи ин як ба як гуфта истода наметавонем.

⁶ Баъд аз он ки ҳама чиз ба ҳамин тартиб гузошта шуд, коҳинон ҳар рӯз барои иҷрои хизматашон ба қисми аввали хайма медаромаданд. ⁷ Аммо ба қисми дуюм фақат саркоҳин соле як бор медаромад. Он ҳам хангоми даромаданаш барои гуноҳҳои, ки надониста ҳудаҳ ва халқ содир карда буданд, ҳамеша хуни қурбонӣ тақдим мекард. ⁸ Бо ҳамаи ин суҳанони дар бораи хаймаи заминӣ баёншуда Рӯҳулқудс нишон медиҳад, ки то дами вучуд доштани хаймаи аввал роҳ ба ҷойи муқадастарин ханӯз кушода нашудааст. ⁹ Ин ба замони ҳозира ишора карда, нишон медиҳад, ки ҳадяҳо ва қурбонӣҳо, ки одамон ба Худо тақдим мекунанд, вичдони онҳоро пок карда наметавонанд. ¹⁰ Ҳамаи ин хӯрданию нӯшидани ва ҳар гуна анъанаҳои шустушӯӣе, ки қоидаҳои ҷисмонӣанд, фақат то омадани тарзи ибодати нав эътибор доранд.

Хизмати Масеҳ дар хаймаи осмонӣ

¹¹ Валекин, вақте ки Масеҳ ҳамчун саркоҳини некиҳои оянда зоҳир гардид, Ё ба хаймаи осмонӣ, ки бузургтару комилтар аст, дохил шуд. Он хаймаи дохилшудааш на бо дасти инсон сохта шудаасту на ба ин ҷаҳони офаридашуда тааллуқ дорад. ¹² Инчунин Масеҳ на бо хуни бузу гӯсола, балки бо хуни Худ як бор ва то абад ба ҷойи муқадастарин дохил шуда, моро аз гуноҳ то абад халос кард. ¹³ Мувофиқи шариати Мусо ба одамони ҳаромшуда ибодат кардани Худо ҷоиз нест. Онҳоро бо пошидани хуни бузу барзагов ва ҳокистари ғуноҷини сӯзондашуда пок мегардонданд. ¹⁴ Пас хуни Масеҳ чӣ қадар бештар пок карда метавонад? Масеҳ Худро ба воситаи қудрати Рӯҳулқудси абадӣ ба Худо беайбу нуқсон ба қурбонӣ тақдим кардааст. Хуни Масеҳ вичдони моро пок мекунад, то ки мо қорҳои марговарро тақрор накунем, балки ба Худои зинда

хизмат карда тавонем. ¹⁵ Ана барои ҳамин Масеҳ миёнарави аҳду паймони нави байни Худо ва мардум мебошад, то онҳое, ки даъват шудаанд, мероси ваъдашудаи абадиро ба даст оварда тавонанд. Марги Ҷ чуброни гуноҳхое шуд, ки мардум дар замони аҳду паймони аввал содир карда буданд.

Бастани аҳду паймон бо рехтани хун

¹⁶ Вақте касе васият мекунад, ки молу мулкаш аз они кӣ мешавад, бояд марги ин васиятгар исбот шавад. ¹⁷ Чунки васият танҳо баъд аз мурдани васиятгар эътибор пайдо мекунад. То вақте ки васиятгар зинда аст, васияти ӯ эътибор надорад. ¹⁸ Аз ин сабаб ҳатто аҳди аввал бо рехтани хун қувват пайдо кард. ¹⁹ Баъд аз он ки Мусо ҳамаи фармонҳои шариатро ба мардум эълон намуд, хуни бузу гӯсолаҳоро бо косаи об гирифта, аз он бо пашми сурх ва гиёҳи зуфо ҳам ба рӯйи навиштаҷот ва ҳам ба тамоми мардум пошида, ²⁰ чунин гуфт: «Ин хун аҳду паймонеро, ки Худо риояи онро ба шумо фармудааст, тасдиқ мекунад».* ²¹ Бо ҳамин тарз вай ҳам худи хайма ва ҳам зарфҳои барои ибодат лозимаро хунпошӣ кард. ²² Дар ҳақиқат, мувофиқи шариат қариб ҳама чиз бо хун пок мешавад ва бе рехтани хун гуноҳҳо бахшида намешаванд.

Исо қурбонии гуноҳ

²³ Ҳамаи хунпошӣ барои пок намудани чизҳои хаймаи заминӣ зарур буд. Азбаски хаймаи заминӣ тақлиди хаймаи осмонӣ аст, барои чизҳои осмонӣ қурбонии беҳтар аз хуни ҳайвонот талаб карда мешуд. ²⁴ Охир Масеҳ на ба хаймаи сохти дасти инсон, ки фақат тақлиди хаймаи ҳақиқӣ аст, дохил шуд. Ӯ рост ба осмон рафта дохил шуд, то ки акнун дар назди Худо намояндаи мо бошад. ²⁵ Сарқоҳин ҳар сол барои тақдим кардани хуни қурбонӣ ба ҷойи муқаддастарин медарояд ва он ҳам на бо хуни худаш, балки бо хуни ҳайвон. Вале Масеҳ

* 9:20 Ҳуруҷ 24:8

ба осмон на барои Худо гаштаю баргашта такдими қурбонӣ намудан даромадааст. ²⁶ Вагарна ба Вай лозим меомад, ки аз офариниши дунё то ҳол борҳо азобу уқубати маргро кашад. Вале Ҷ дар замонҳои охир як бор зоҳир шуд, то ки бо қурбон кардани Худ гуноҳро аз байн барад. ²⁷ Ҳамон тавре ки ҳар шахс як бор мемираду баъд Худо ӯро ҳукм мекунад, ²⁸ Масеҳ низ як бор мурд. Вале, Ҷ ки Худ бегуноҳ буд, вақти қурбон шуданаш барои ба дӯш гирифтани гуноҳи бисёриҳо ҳукм шуд. Акнун ки бори дуюм меояд, бо гуноҳ кордор намешавад, балки онҳоеро, ки нигарони омаданаш ҳастанд, начот медиҳад.

Як қурбонии Масеҳ то абад басанда аст

10 ¹Шариати Мусо начоти ҳақиқиро баҳшида наметавонад. Он фақат мисли соя шакли начотро дораду ҳуди начот нест. Аз ин рӯ шариат онҳоеро, ки ҳар сол пеши Худо бо қурбонии ҳайвон меоянд, ҳаргиз бегуноҳ гардонда наметавонад. ²Агар метавонист, магар онҳо қурбонӣ карданро бас намекарданд? Агар парастандагон як бор ва доимӣ пок мешуданд, магар вичдонашон аз азоби гуноҳ озод намешуд? ³Баръакс ҳар сол қурбон кардани ҳайвон ба онҳо инсонии гунаҳкор буданашонро хотиррасон мекард. ⁴Чунки бо хуни бузу барзаговҳо аз байн бурдани гуноҳҳо ғайриимкон аст.

⁵Бинобар ин Масеҳ ҳангоми ба ҷаҳон омаданаш ба Худо гуфт:
«Қурбонихову ҳадяхоро Ту нахостӣ,
балки баданеро ба Ман тайёр кардӣ.

⁶ Сӯхтани ҳайвонҳо болои қурбонгоҳ ё ягон қурбонии дигаре барои баҳшиши гуноҳҳо ба Ту маъкул нест».

⁷Баъд Ҷ гуфт:

«Худоё, ана Ман, ҳамон тавре ки дар навиштаҷот дар бораам гуфта шудааст,
барои иҷро кардани хости Ту омадаам».*

* 10:7 Забур 39:7-9

⁸ Дар аввал Масех ба Худо гуфт: «Ту қурбониҳову ҳадяҳо, қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳо барои бахшиши гуноҳҳо нахостӣ ва онҳо ба Ту маъқул ҳам нестанд». Ҳол он ки аз рӯйи шариат ин қурбониҳо талаб мешаванд. ⁹ Баъд Ӯ илова кард: «Ана Ман барои иҷро кардани хости Ту омадаам». Ҳамин тавр Масех барои пойдор намудани аҳду паймони дуҷум аҳди аввалинро бекор мекунад. ¹⁰ Аз рӯйи ҳамин хости Худо мо ба воситаи қурбонии бадани Исои Масех як бор ва то абад аз гуноҳ пок шудаем.

¹¹ Ҳар коҳин вазифаашро ҳар рӯз иҷро намуда, гаштаю баргашта як хел қурбониҳо мекунад, ки ин қурбониҳо гуноҳхоро ҳаргиз аз байн бурда наметавонанд. ¹² Вале Масех, ки Худро як бор ва то абад қурбонӣ барои гуноҳҳо тақдим карда, аз дасти рости Худо нишаст, ¹³ ҳоло дар интизори замонест, ки Худо душманонашро зери пояш кунад. ¹⁴ Зеро Ӯ бо як қурбонии Худ онҳоеро, ки аз гуноҳҳояшон пок мешаванд, то абад беғуноҳ мегардонад.

¹⁵ Рӯҳулқудс низ инро тасдиқ намуда, мегӯяд:

¹⁶ «Ана ин аҳду паймонест, ки Ман дар оянда бо онҳо мебандам, мегӯяд Худованд:

Ман қонунҳои Худро дар дили онҳо мегузорам
ва дар фикрашон менависам».*

¹⁷ Боз илова карда мегӯяд:

«Ман гуноҳҳо ва қонуншиканиҳои онҳоро дигар ба ёд намеорам».**

¹⁸ Пас баъд аз бахшида шудани гуноҳҳо, қурбонии дигар барои гуноҳҳо даркор нест.

Огоҳӣ барои аз даст надодани имон

¹⁹ Ҳуллас, эй бародарону хоҳарон, мо ба воситаи хуни Исо ба ҳузури Худо, ки дар ҷойи муқаддастарин аст, бочуръат

* 10:16 Ирмиё 31:33

** 10:17 Ирмиё 31:34

даромада метавонем. ²⁰Ин рохро ба хузури Худо барои мо Исо ба воситаи қурбонии баданаш кушодааст ва ин роҳи наву ҳаётбахш аст, ки аз пардаи хаймаи осмонӣ гузаштааст. ²¹Мо чунин Саркоҳини бузурге дорем, ки идораи корҳои хонаводаи Худоро дар уҳдаи Худ дорад. ²²Пас, биёед рост ба хузури Худо бо дили соф ва пур аз имон равам. Биёед бо дилхое ба Худо наздик шавем, ки бо пошидани хуни Масеҳ аз азоби вичдон пок гаштаанд. Инчунин, бо баданхое ба Худо наздик шавем, ки бо оби пок шуста шудаанд.

²³Биёед он умедамонро, ки эълон мекунем, бе дудилағӣ маҳкам нигоҳ дорем, чунки Худо ба ваъдаҳои вафо мекунад. ²⁴Биёед дар фикри он бошем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва корҳои нек водор созем. ²⁵Баъзе касон одат пайдо кардаанд, ки ба чамъомадҳои имондорон наоянд. Биёед ба монанди онҳо нашавем ва аз чамъомади ҳамдигар намонем. Баръакс якдигарро рӯҳбаланд намоем, хусусан, дар ин вақте ки рӯзи баргаштани Худованд наздик аст. ²⁶Зеро, агар мо баъд аз қабул кардани дониши ҳақиқат дидаву дониста гуноҳ кардан гирем, барои гуноҳи мо қурбонии дигар намондааст. ²⁷Барои мо фақат ҳамин мемонад, ки бо тарсу ҳарос интизори рӯзи ҷазо ва он оташи шадиде бошем, ки душманони Худоро фурӯ мебарад.

²⁸Шахсе, ки шариати Мусоро назарноғирӣ кардааст, бо шаходати ду ё се нафар бераҳмона кушта мешавад. ²⁹Пас чӣ қадар шадидтар ҷазои касест, ки Писари Худоро поймол мекунаду хуни аҳди паймонро, ки бо он пок гаштааст, ҳаром месозад ва Рӯҳи файзу меҳрубонии Худоро меранҷонад? ³⁰Мо медонем, ки Худо гуфтааст:

«Қасосғирӣ аз они Ман аст ва Ман ҷазо медиҳам».*

Инчунин, гуфта шудааст:

«Худованд халқи Худро ҳукм мекунад».**

³¹Чӣ дахшатест ба дастони Худои зинда афтодан!

* 10:30 Такрори Шариат 32:35

** 10:30 Такрори Шариат 32:36

³²Замонеро ба ёд оваред, ки нав дар бораи Масех сарфаҳм рафта будед ва аз барои имонатон бо чи муборизаи сахте дучор шудед. Вале шумо истодагарӣ карда тавонистед. ³³Шумо ба хотири имонатон ё худ дар пеши мардум ба масхараву таҳқир ва азобҳо гирифтор мешудед ё ба онҳое, ки нисбаташон чунин рафтор мекарданд, дасти ёрӣ дароз мекардед. ³⁴Шумо ба онҳое, ки ба хотири имонашон зиндонӣ шуда буданд, ҳамдардӣ мекардед. Вақте ки молу мулкаторро кашида гирифтанд, шумо хурсандӣ кардед, чун медонистед, ки молу мулки бехтар ва абадӣ доред.

³⁵Инак ҳамин хел ба Худованд таваккал карданро давом диҳед! Чунки ин мукофоти бузург меоварад. ³⁶Шумо бояд бо-сабру пуртоқат шавед, то ки хости Худоро ичро карда, ба он чи ваъда шудааст, соҳиб гардед. ³⁷Чунон ки дар навиштаҷот Худо дар бораи Масех гуфтааст:

«Баъд аз андак вақт он Касе, ки дар роҳ аст, меояд ва дер наместонад.

³⁸ Аммо шахси росткор ба воситаи имон зиндагӣ мекунад.

Вале, агар ақиб гардад, аз вай розӣ намешавам».*

³⁹Мо бошем, аз он касоне нестем, ки ақиб гашта, нобуд шавем, балки касоне ҳастем, ки имонро нигоҳ дошта, наҷот меёбем.

Қахрамони имон

11 ¹Инак, имон доштан чӣ аст? Ин дилпур будан, ки умедамон ҳақиқатан, чомаи амал мепӯшад ва боварии катъӣ доштан ба чизҳоест, ки мо ханӯз намебинем. ²Аз сабаби имонашон одамони гузашта ба таърифи Худо ноил гаштанд.

³Азбаски мо имон дорем, мефаҳмем, ки тамоми ҷаҳон бо амри Худо офарида шудааст ва чизҳои медидаамон аз чизҳои нонамоён сохта шудаанд.

⁴Азбаски Ҳобил имон дошт, қурбонии бехтар аз қурбонии Қоин тақдим кард. Худо қурбонии Ҳобилро қабул карда, бо

* 10:38 Ҳабаккук 2:3-4

хамин шаҳодат дод, ки Ҳобил ба воситаи имонаш дурусткор шинохта шуд. Агарчи Ҳобил мурда бошад ҳам, ханӯз ба воситаи имонаш ҳамчун ибрат сухан мегӯяд. ⁵Азбаски Ҳанӯх имон дошт, маргро начашида, ба осмон гирифта шуд. Ёро дигар наёфтанд, чунки Худо ёро пеши Худ гирифт. Лекин, пеш аз он ки гирифта шавад, дар борааш шаҳодат дода шуд, ки вай дили Худоро ёфта буд. ⁶Аммо бе имон дили Худоро ёфтан ғайриимкон аст. Зеро ҳар кӣ пеши Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ё вучуд дорад ва ба онҳое, ки Ёро мечӯянд, мукофот медиҳад.

⁷Азбаски Нӯх ба Худо имон дошт, сухани Худоро ба замин намонда, барои начоти тамоми оилааш киштие сохт. Чунки Худо Нӯхро дар бораи воқеаҳои ояндае, ки Нӯх ханӯз дида наметавонист, огоҳ карда буд. Бо хамин амалаш Нӯх соҳиби унвони дурусткор шуд, ки ин унвон дар натиҷаи имон дода мешавад. Инчунин, кори Нӯх нишон дод, ки ҳамаи дигарон дар ин ҷаҳон айбдор ҳастанд.

⁸Азбаски Иброҳим имон дошт, ба Худо итоат намуд. Вақте ки Худо ёро даъват кард, аз сарзамини худ баромада, ба ҷое, ки Худо ба вай насиб дониста буд, рафт. Ҳангоми баромаданиш ё ҳатто намедонист, ки ба кучо меравад. ⁹Азбаски Иброҳим имон дошт, ҳатто дар он сарзамине, ки Худо ба вай ваъда дода буд, чун ғариб хайма зада зиндагӣ мекард. Ваъдае, ки Иброҳим дошт, ба Исҳоқу Яъқуб низ дода шуда буд, вале онҳо ҳам монанди Иброҳим дар хаймаҳо умр ба сар бурданд. ¹⁰Иброҳим аз он сабаб дар хайма зиндагӣ мекард, ки интизори шаҳри абадие буд, ки меъмор ва бинокораш Худо аст.

¹¹Азбаски Иброҳиму Соро имон доштанд, агарчи Иброҳим хеле пир шуда буд ва худи Соро низ нозой буд, соҳиби писар шуда тавонистанд. Зеро боварӣ дошт, ки Худо ба ваъдааш вафо мекунад. ¹²Ана барои хамин аз як марди пири нимҷон насли бешуморе ба мисли ситорагони осмон ё реги сохили баҳр ба дунё омад.

¹³Ҳамаи ин шахсон имонашонро то дами марг нигоҳ дошта рафтанд. Гарчанде онҳо диданд, ки ваъдаи Худо на дар замони

онҳо, балки дар оянда ичро мешавад, шод шуданд. Хамин тавр онҳо иқрор намуданд, ки дар рӯйи замин ғариб ва бегонаанд. ¹⁴Онҳое, ки ин тавр мегӯянд, аниқ нишон медиҳанд, ки дар чустучӯйи ватан ҳастанд. ¹⁵Агар онҳо ватани тарккардаашонро ёд мекарданд, фурсати ба он чо баргаштанро доштанд. ¹⁶Вале, чунон ки мебинем, онҳо муштоқи ватани беҳтаре, яъне ватани осмонӣ буданд. Бинобар ин Худо ҳазар намекунад, ки онҳо Ӯро Худои худ хонанд, чунки барояшон шаҳре тайёр намудааст.

¹⁷Азбаски Иброҳим имон дошт, ба ичрои амри Худо тайёр буд. Худо ӯро санчиданӣ шуда, гуфта буд, ки писараш Исҳоқро қурбонӣ кунад. Иброҳим писари ягонааш Исҳоқро қурбонӣ карданӣ шуд, ҳол он ки Худо ба Иброҳим дар бораи Исҳоқ бо ваъда ¹⁸гуфта буд, ки «Насли ту аз Исҳоқ мебарояд».* ¹⁹Иброҳим хотирчамъ буд, ки агар Исҳоқ мурад ҳам, Худо вайро зинда карда метавонад. Бинобар ин вай Исҳоқро гӯё аз марг баргардонда гирифт.

²⁰Азбаски Исҳоқ имон дошт, писаронаш, Яъқубу Эсавро дуои нек карда, дар бораи ояндашон гуфт.

²¹Азбаски Яъқуб имон дошт, дар дами маргаш ҳар ду писари Юсуфро дуои нек кард ва ба асои худ така намуда, ба Худо сачда кард.

²²Азбаски Юсуф имон дошт, дар охири умраш пешгӯйӣ карда буд, ки халқи Исроил аз Миср мебарояд. Бинобар ин ба исроилиён дастур дод, ки хангоми аз Миср баромаданашон устухонҳояшро бо худ гирифта баранд.

²³Азбаски падару модари Мусо имон доштанд, аз фармони шоҳ натарсида, Мусои навзодро се моҳ пинҳон карданд, чунки диданд, ки кӯдак аҷоиб буд.

²⁴Азбаски Мусо имон дошт, агарчи духтари фиръавн ӯро ба воя расонда бошад ҳам, баъд аз калон шуданаш аз шоҳзодагӣ даст кашид. ²⁵Ӯ, ба ҷойи он ки аз лаззати муваққатии гуноҳ ҳаловат барад, ҳамроҳи халқи Худо азоб кашиданро интиҳоб

* 11:18 Ибтидо 21:12

кард. ²⁶ Мусо нисбат ба ганҷҳои Миср нангу хори ба хогири Масеҳ кашиданро авлотар меҳисобид, чунки вай нигарони мукофоти оянда буд. ²⁷ Азбаски Мусо имон дошт, аз ғазаби шоҳ натарсида Мисрро тарк кард. Вай сабру тоқат нишон дод, гӯе ки Худои нонамоёнро меида бошад. ²⁸ Азбаски Мусо имон дошт, ба халки Исроил фармон дод, ки минбаъд иди Начотро чашн гиранд ва ба болои дарҳояшон хуни қурбониро моланд, то фариштае, ки барои нобуд кардани писарони аввал фирис-тода шуда буд, ба писарони халки Исроил даст нарасонад.

²⁹ Азбаски халқи Исроил имон дошт, аз миёни баҳри Сурх мисли болои хушкӣ гузашт, аммо, вақте ки мисриён гузаш-танӣ буданд, ғарқ шуданд.

³⁰ Азбаски халқи Исроил имон дошт, аз рӯи дастури Худо шаҳри Арихоро ҳафт рӯз давр зад ва баъд деворҳои гирди шаҳр фуру рафтанд.

³¹ Азбаски Роҳоби фоҳиша имон дошт, ҳамроҳи мардуми саркаш кушта нашуд, чунки вай ҳосусони халқи Худоро бо сулҳ пешвоз гирифт.

³² Боз чӣ гӯям? Вақт намерасад, ки дар бораи Чидбун, Борок, Шимшун, Ифтоҳ, Довуд, Самуил ва пайғамбарҳо нақл кунам.

³³ Ҳамаи онҳо ба воситаи имонашон шоҳигарихоро мағлуб на-муданд, аз рӯи адолат ҳукмронӣ карданд, ваъдаҳоро ба даст оварданд, даҳони шеронро маҳкам намуданд, ³⁴ оташи шадидро хомӯш карданд, аз теғи шамшер халосӣ ёфтанд, дар ҳолати но-тавонӣ қувват ёфтанд ва дар вақти задухӯрд боқувват шуданду лашкарҳои душманонро торумор намуданд. ³⁵ Занҳое буданд, ки наздикони мурдашонро Худо барояшон зинда карда дод.

Барои баъзеҳо бошад, шарт гузошта шуда буд, ки агар аз имонашон гузаранд, аз зиндон озод мешаванд. Вале онҳо шарт-ро қабул накарданд, чунки дилпур буданд, ки баъд аз қиёмат ба ҳаёти беҳтар соҳиб мешаванд. Дар натиҷа онҳоро мурда-нивор латуқӯб карданд. ³⁶ Дигарон масҳараю қамчинқорӣ ва ҳатто занҷирбандию зиндонҳоро аз сар гузаронданд. ³⁷ Онҳоро сангсор мекарданд, бо арра дупора менамуданд, бо шамшер

мекушанд. Онҳо барои пӯшок пӯсти бузу гӯсфанд доштан ду сарсону саргардон, кашшоку бенаво, зери зулму ситам буданд. ³⁸Ин имондорон, ки ҷаҳон лоиқашон набуд, дар биёбону кӯҳистон ва ғор ба ғору чуқурӣ ба чуқурӣ бо оворагардӣ умр ба сар мебурданд.

³⁹Имони ҳамаи инҳо ба Худо писанд омада буд, вале сарфи назар аз ин онҳо иҷрошавии ваъдаи Худоро дар айёми зиндагиашон надиданд, ⁴⁰чунки Худо нақшаи бехтарро барои мо дар назар дошт. Худо мехост, ки онҳо интизор шаванду ҳамроҳи мо ба ҳадди камол расанд.

Худо фарзандонашро тарбия медиҳад

12 ¹Инак мо бо намунаи имони ҳамин қадар одамон ихота шудаем. Пас биёед ҳар бореро, ки барои пеш рафтан ҳалал мерасонаду ҳар гуноҳеро, ки бо осонӣ моро ба худ мекашад, як тараф монда, мисли варзишгар бо сабру тобоварӣ масофаи давишро, ки Худо дар пешамон гузоштааст, медавем. ²Биёед ба Исо назар дӯзем, ки Ӯ пешво ва ба мақсад расонандаи имон аст. Ӯ ба хотири хурсандии дарпешистода ба шармандагӣ аҳамият надода марг дар салибро сабру тоқат намуд ва ҳоло аз тарафи рости тахти Худо нишастааст. ³Пас, барои он ки дар ин мусобиқа суст ва ноумед нашавед, дар бораи Исо андеша кунед. Ӯ аз дасти гунаҳкорон ҷӣ азобу шиканҷаи зиёде дид! ⁴Ҳол он ки шумо ба мисли Исо бар зидди гуноҳ то дами марг мубориза набурдаед.

⁵Шумо насихати Худоро аз ёд баровардаед, ки ба шумо ҳамчун фарзандонаш гуфта буд:

«Писарам, тарбияи Худовандро назарногирӣ нақун ва хангоми туро ислоҳ карданаш ноумед нашав.

⁶ Чунки Худованд касеро адаб медиҳад, ки дӯсташ дорад ва касеро ҷазо медиҳад, ки ҳамчун писар қабул мекунад».*

* 12:6 Масалҳо 3:11-12

⁷ Азобе, ки шумо аз сар мегузаронед, барои тарбия гирифтани танатон аст. Зеро чазо диданатон нишон медиҳад, ки шумо барои Худо ҳамчун фарзанд ҳастед. Охир кадом писарро падар тарбия намедиҳад?! ⁸ Ҳамаи фарзандон тарбия мегиранд. Агар шумо тарбия нагиред, писарони ҳақиқӣ нестед, балки ҳаромзода ҳастед. ⁹ Ҳамаи мо падарони заминӣ дорем, ки моро тарбия додаанд ва мо онҳоро барои ҳамин ҳурмат мекунем. Пас чӣ қадар бештар мо бояд ба чазои Падари осмониамон сар фарорем, то ки ҳаёти ҳақиқӣ дошта бошем? ¹⁰ Падарон моро ба андак вақт ва ба тавре ки ба назарашон дуруст менамуд, чазо медоданд. Худо бошад, моро барои Ҷаҳаннам чазо медиҳад, ки мисли Ё аз гуноҳ ҷудо бошем. ¹¹ Ягон чазо дар аввал дилписанд нест, балки дардовар аст. Вале баъд онҳое, ки ба воситаи чазо тарбия ёфтаанд, натиҷашро мебинанд. Натиҷаш ҳамин аст, ки шахс зиндагии росткорона ва ором ба сар мебарад.

¹² Бинобар ин беқувват шуда бошед ҳам, худро бардам гиред. ¹³ Бо роҳи рост рафтаниро давом диҳед, то онҳое, ки ланг ҳастанд, тоб нахӯранд, балки шифо ёбанд.

Огоҳӣ барои аз Худо рӯй нагардондан

¹⁴ Талош кунед, ки бо ҳама дар осудагӣ зиндагӣ кунед ва худро пурра ба Худо бахшед, чунки бе ин касе Худовандро нахоҳад дид. ¹⁵ Эҳтиёт шавед, ки касе аз шумо аз Ҷаҳаннам мехрубонии Худо маҳрум нашавад ва ҳеч «решаи талхе» сабзида, бисёрхоро олула карда, ба шумо зарар нарасонад. ¹⁶ Ҳамчунон касе набояд мисли Эсава бадахлоку худобехабар бошад. Эсава барои як коса хӯрок шуда, ҳаққи меросеро, ки ҳамчун фарзанди аввалин дошт, фуруҳт. ¹⁷ Сипас худатон медонед, ки вақти аз падараш ҳаққи баракаташро гирифтани хост, рад гардид. Гарчанде бо зорию тавалло кори кардашро тағйир додани буд, вале натавонист.

¹⁸ Шумо, эй бародарону хоҳарон, на ба ҷойи монанди кӯҳи Сино, ки онро дида ва расида мешавад, омадаед. Ҳангоме ки Худо ба исроилиён назди он кӯҳ шариат медод, кӯҳ бо алангаи оташ, торикию зулмот ва тӯфон фаро гирифта шуда буд.

¹⁹ Исроилиён садои пурғулғулаи карнаю сухангӯйии Худоро шунида, тавалло мекарданд, ки Худо ба онҳо дигар сухан нагӯяд. ²⁰ Чунки Худо фармон дода буд, ки «агар ҳатто ҳайвоне ба кӯҳ расад, бояд сангсор шавад»* ва онҳо ба ин фармон тоб оварда натавонистанд. ²¹ Тамоми манзара чунон ваҳмангез буд, ки худи Мусо гуфт: «Ман тарсону ларзон ҳастам»**.

²² Валекин шумо ба назди кӯҳи Сион ва назди Уршалими осмонӣ, ки шаҳри Худои зинда аст, омадаед. Шумо назди чамъомади шодонаи ҳазорон-ҳазор фариштаҳо омадаед, ²³ назди чамъомади онҳое омадаед, ки ҳамаашон ҳаққи писари калониро доранд ва номхояшон дар осмон навишта шудааст. Шумо назди Худо, ки ҳамаи инсонҳо ба Ӯ ҷавоб медиҳанд ва назди гузаштагони росткоре, ки ба ҳадди камолот расидаанд, омадаед. ²⁴ Ҳамчунон, назди Исо, миёнарави аҳди нав ва назди хуни пошидашудае омадаед, ки ин хун баръакси хуни Ҳобил на қасос, балки бахшиши гуноҳхоро талаб мекунад.

²⁵ Пас, эҳтиёт шавед, ки аз гӯянда рӯй нагардонед. Охир халқи Исроилро Худо дар замин огоҳ карда буд, вале онҳо аз Ӯ рӯй гардонданду аз ҷазо халосӣ наёфтанд. Акнун мо ки Худо бароямон аз осмон гап мезанад, агар ба суханонаш гӯш надихем, харгиз халосӣ намеёбем. ²⁶ Дар он замоне, ки Худо дар кӯҳи Сино гап зад, овозаш заминро ба ларза овард. Ҳоло бошад, Ӯ ваъда дода мегӯяд: «Боз як бори дигар Ман на танҳо замин, балки осмонро низ меларзонам»***. ²⁷ Ибораи «боз як бори дигар» нишон медиҳад, ки тамоми офариниш ларзонда, аз байн бурда мешавад, то он чизҳое, ки аз таъсири ларза намеафтанд, боқӣ монанд.

²⁸ Пас, мо ки аз Худо Подшоҳии ба ларза устуворро мегирем, биёед бо шукргузори парастии сазовори Худоро бо иззату эҳтиром ва худотарсӣ ба ҷо оварем. ²⁹ Чунки Худои мо дар ҳақиқат ба мисли оташи сӯзонанда аст.

* 12:20 Хуруҷ 19:12-13

** 12:21 Такрори Шариат 9:19

*** 12:26 Ҳаҷҷай 2:6

Насихати охирин

13 ¹ Ҳамеша бо имондорон бомехру дилсӯз бошед. ² Мехмоннавозиро гум накунад. Охир баъзе қасон мехмон фикр карда, дар асл фариштахоро қабул карда буданд. ³ Инчунин, онҳоеро дар ёд дошта бошед, ки ба хотири имонашон зиндонӣ шудаанд, гӯё ҳамроҳашон дар зиндон бошед. Онҳоеро низ фаромӯш накунад, ки нисбаташон бад рафтор мекунад, гӯё шумо ба рӯзи онҳо гирифтор шуда бошед.

⁴ Издивочро бояд ҳама хурмат кунанд ва пайванди занушӯйӣ бояд пок нигоҳ дошта шавад, чунки онҳоеро, ки ба ҳамсараш хиёнат мекунад ва бадахлоқ мебошанд, Худо ҳукм мекунад.

⁵ Дар зиндагӣ пулпараст нашаваду аз дороиятон қаноатманд бошед. Охир Худи Худо гуфтааст: «Ман ҳаргиз шуморо тарк нахоҳам кард ва танҳо нахоҳам гузошт».* ⁶ Пас мо бо дилпури гуфта метавонем:

«Худованд мададгори ман аст
ва ман аз ҳеч чиз наметарсам.

Инсон ба ман чӣ қор карда метавонад?»**

⁷ Роҳбарони худро, ки ба шумо каломи Худоро таълим меоданд, дар ёд доред. Ба самарайи хуби ҳаёти онҳо нигоҳ кунед ва аз имонашон ибрат гиред. ⁸ Исои Масеҳ дирӯз, имрӯз ва то абад бетағйир аст.

⁹ Пас нагузored, ки ҳар гуна таълимоти ачибу ғариб шуморо аз роҳ берун кунад. Хуб мешавад, ки рӯҳи шуморо файзу меҳрубонии Худо мустаҳкам гардонад ва на қоидаҳои динӣ дар бораи хӯрокҳо, чунки ин қоидаҳо ба риоякунандагони он ҳеч фоида наоварданд. ¹⁰ Мо, масеҳиён, қурбонгоҳе дорем, ки қоҳинони хаймаи ибодат ҳаққи хӯрдани қурбонии онро надоранд. ¹¹ Онҳо барои пок гардондани гуноҳи халқ ҳайвонҳо қурбонӣ мекунад. Хуни ҳайвонхоро сарқоҳин ба чойи

* 13:5 Такрори Шариат 31:6, 8

** 13:6 Забур 117:6

мукаддастарин мебарад, вале часадашон берун аз қароргоҳ сӯзонида мешавад. ¹² Барои ҳамин ҳам Исо берун аз дарвозаҳои шаҳр азоб қашида мурд, то ки ба воситаи хуни Худо одамро аз гуноҳашон пок созад. ¹³ Пас, биёед мо ҳам берун аз қароргоҳ ба пеши Ӯ баромада, ба нангу хорие, ки Ӯ қашидааст, шарик шавем. ¹⁴ Охир дар ин дунё мо шаҳри доимӣ надорем, балки шаҳреро нигаронем, ки дар роҳи омадан аст.

¹⁵ Инак, биёед ба воситаи Исо ҳамеша ба Худо ҳамду саноро ҳамчун қурбонӣ тақдим намоем, яъне дар васфи Ӯ таърифу тавсифро ба забон гирем. ¹⁶ Ҳамчунон, некӣ ва хайрия қарданро бе аҳамият намонед, чунки ҳамин гуна қурбониҳо ба Худо писанд меоянд.

¹⁷ Роҳбарони имондори худро гӯш кунед ва ба онҳо итоат намоед, чунки онҳо ҳамчун қасоне, ки назди Худо масъулият доранд, ғами ҷонҳои шуморо меҳӯранд. Бигзор онҳо бо хурсандӣ ин қорро кунанд ва на бо оҳу воҳ, ки дар ин ҳолат шумо фоида намебинед.

¹⁸ Барои мо дуо кунед. Мо боварии қатъӣ дорем, ки дар пеши вичдонамон пок ҳастем, чун хоҳиш дорем, ки аз ҳар чихат дуруст рафтор кунем. ¹⁹ Аз ҳама бештар илтимос дорам, дуо кунед, ки Худо ҳарчи зудтар маро ба назди шумо баргардонад.

Суханони хотимаӣ

²⁰ Ҳоло бошад, ба Худои сулҳу осоиштагӣ барои шумо дуо мекунам. Ӯ Худовандамон Исоро, ки Ӯпони бузурги гӯсфандон аст, ба воситаи хуне, ки барои аҳди абадӣ рехта шуда буд, аз марг зинда гардонд. Ва дуои ман ин аст, ки ²¹ Худо ба шумо ҳама чизи некеро, ки барои иҷро қардани хости Ӯ дарқор мешавад, диҳад. Бигзор Ӯ ба воситаи Исои Масеҳ дар шумо ҳар қореро, ки таъби дилаш аст, иҷро кунад. Шукӯҳу ҷалол то абад ба Исои Масеҳ бод! Омин.

²² Эӣ бародарону хоҳарон, илтимос мекунам, ки ба панду насихатгӯйии ман бо сабру тоқат гӯш диҳед, чун ман ба шумо кӯтоҳақик навиштаам. ²³ Хабардор мекунам, ки бародарамон

Тимотиюс аз ҳабс озод шудааст. Агар вай зуд биёяд, ҳамроҳи ӯ ба дидани шумо меравам.

²⁴Ба тамоми халқи Худо ва аз он ҷумла ба роҳбаронатон салом расонед. Онҳое, ки аз Италия ҳастанд, низ ба шумо салом мегӯянд. ²⁵Файзу меҳрубонии Худо бо ҳамаи шумо бод!

ОШКОРСОЗӢ

Пешгуфтор

Китоби Ошкорсозӣ аз ҷониби шогирди Исои Масех – Юҳанно, тақрибан, дар охири асри яки милодӣ навишта шудааст. Ин китоб намунаи як навъи хоси адабиёти қадим мебошад, ки бо тасвирҳои аҷоиб рӯйдодҳои ҳозираву ояндаро баён мекунад. Ҷунин навъи адабиёт дар анъанаҳои ҷаҳони форсизабонон низ ба назар мерасад. Юҳанноро дастгир карда, ба ҷазираи Патмус, ки дар байни Туркия ва Юнони имрӯза воқеъ аст, бадарға карда буданд. Дар он ҷо ба ӯ аз ҷониби Рӯҳи Худо воқеаҳои оянда аён мешаванд. Ва ба ӯ гуфта мешавад, ки ҷизҳои дидаашро навишта, ба пайравони Исои Масех фириштад, то ба онҳо нақшаҳои Худо ошкор гардад. Барои ҳамин (ин) китоб Ошкорсозӣ номида шудааст.

Китоб тасвиру ифодаҳои хеле аҷоиб ва ҳатто баъзан, даҳшатовар дошта, мақсад аз навиштани он умед бахшидан дар замонҳои душвор ба халқи Худост. Дар китоб аз воқеаҳои бемисли охирамон ва ба замин баргашта омадани Исои Масех ҳикоят карда мешаванд.

Китоби Ошкорсозӣ охирини Навиштаҳои Муқаддас аст. Дар китоби Ибтидо, яъне дар китоби якуми Навиштаҳои Муқаддас офариниши осмону замин ва натиҷаи марговари гуноҳи Одаму Ҳаво ҳикоят мешавад. Дар китоби Ошкорсозӣ Худо ҳикояи офариниширо ба анҷом мерасонад ва оқибати гуноҳи одамро ислоҳ мекунад.

Дар китоби Ошкорсозӣ якчанд мавзӯҳо дарч гардидаанд. Яке аз онҳо ин аст, ки Худо ҳамаи одамонро доварӣ мекунад. Ў пайравони вафодори Худо начот медиҳад ва ба онҳо мукофот мебахшад. Аммо онҳое, ки бар зидди Худо ва Писари Ў гуноҳ мекунанд, ба ҷазои Ў гирифтор мешаванд. Мавзӯи дигар он аст, ки азбаски Исои Масеҳ мурда, баъд зинда шуд, сазовори он гардид, ки дар замин нақшаи Худоро ошкор ва иҷро намояд. Исои Масеҳ бадӣ ва маргро барҳам медиҳад. Мавзӯи навбатӣ он аст, ки дар оянда Худо заминро осмони нав меофарад ва меояд, то ки бо пайравони вафодораш зиндагӣ кунад.

Сарсухан

1 ¹Худо ба Исои Масеҳ вазифа дод, то ба пайравонаш ошкор намояд, ки ба зудӣ ҷӣ рӯй медиҳад. Исои Масеҳ фариштаашро фиристода, он чизхоро ба хизматгораш — Юханно нишон дод. ²Инак, Юханно мувофиқи ҳама чизҳои дидааш дар бораи каломи Худо ва дар бораи шаҳодати Исои Масеҳ дар ин китоб гувоҳӣ медиҳад. ³Хушо касе, ки суханони пайғамбаронаи онро меҳонад ва хушо касоне, ки онро мешунаванду ба ҷо меоранд, зеро вақт наздик аст.

Саломи Юханно ба ҳафт ҷамоати имондорон

⁴Юханно ба ҳафт ҷамоати имондорони вилоятҳои Осиё салом мегӯяд. Аз ҷониби Худо — Он, ки ҳаст, Он, ки буд, Он, ки меояд ва аз ҷониби ҳафт рӯх, ки дар пеши тахти Ў мебошанд, файзу меҳрубонӣ ва осоиш бар шумо бод! ⁵Ҳамчунин, аз ҷониби Исои Масеҳ файзу меҳрубонӣ бар шумо бод. Ў шоҳиди вафодор аст ва аввалин шуда аз марг зинда шуд ва шоҳи шоҳони замин аст.

Масеҳ моро дӯст дошта, бо хунаш моро аз бори гуноҳхоямон озод кард ⁶ва дар Подшоҳии Падараш — Худо коҳинон таъин намуд. Шаъну шараф ва қудрат ба Масеҳ то абад бод! Омин!

⁷ Нигар! Масеҳ бо абрҳо меояд.

Ҳама Ўро мебинад.

Ҳатто онҳое, ки Ўро найза зада буданд.

Он гоҳ ҳама қабिलाҳои рӯйи замин дар пеши Ӯ доду
фиғон мебардоранд.

Оре, ҳамин тавр хоҳад шуд. Омин.

⁸«Ман Аввалину Охирин ҳастам, — мегӯяд Худованд Худо, —
Ҳамоне ки ҳаст, буд ва меояд, Худои Тавоно!»

⁹Ман Юҳанно, бародар ва шарики шумо ҳастам, чунки
ҳамаи мо ба хотири Исо ҳамчун шаҳрвандони Подшоҳии Худо
пурсаброна азоб мекашем. Замоне барои эълони каломи Ху-
дову ҳақиқати Исо дар қазираи Патмус зиндонӣ будам. ¹⁰Рӯ-
зи парастии Худо буд ва Рӯҳи Худо маро фаро гирифт.
Ногаҳон аз пуштам овозе мисли садои карнай баланд шуд.
¹¹Гуфт: «Он чиро, ки мебинӣ, дар китобе бинавис ва ба ҳафт
ҷамоати имондорон бифирист. Ин ҷамоатҳо дар вилоятҳои
Осиё, яъне дар шаҳрҳои Эфесус, Исмивно, Парғомус, Тиётиро,
Сардис, Филоделфия ва Лоудикия ҳастанд».

¹²Ман баргашта нигоҳ кардам, то бубинам, ки овози киро
мешунавам ва ҳафт ҷароғдони тиллоро дидам. ¹³Дар байни
ҷароғдонҳо ба мисли Писари Одамизод шахсе меистод. Ӯ то
пошнаи пойҳояш ҷомаи дарозе дар бар дошт ва бар қафаси
синааш камарбанди тилло баста буд. ¹⁴Сару мӯйи Ӯ мисли
пашми сафед ё барф сап-сафед буд. Чашмонаш мисли алан-
гаи оташ, ¹⁵пойҳояш мисли биринҷии дар оташ софшуда ва
овозаш мисли садои шаршараи азиме буд. ¹⁶Дар дасти росташ
ҳафт ситораро нигоҳ медошт ва аз даҳонаш шамшери дудами
тезе мебаромад. Рӯйи Ӯ мисли офтоби тафсонаи нисфирӯзӣ
медурахшид.

¹⁷Ӯро дида, ба пеши пойҳояш мисли мурда афтодам. Аммо
Ӯ дасти росташро бар ман ниҳода, гуфт: «Натарс! Ман оғозу
анҷоми ҳама чиз ҳастам! ¹⁸Ҳамонам, ки зинда аст. Мурда бу-
дам, лекин ҳоло нигар, ҷовидона зинда ҳастам ва калидҳои
марғу олами мурдагон дар дасти Ман аст.

¹⁹Инак, он чиро, ки дидӣ, он чиро, ки ҳаст ва он чиро, ки
баъд аз ин мешавад, бинавис. ²⁰Сирри ҳафт ситора, ки дар
дасти ростам дидӣ ва сирри ҳафт ҷароғдони тилло чунин аст:

хафт ситора фариштагони хафт чамоат ва хафт чароғдон хафт чамоати имондорон аст».

Нома ба чамоати имондорони шаҳри Эфесус

2 ¹Ба фариштаи чамоати имондорони шаҳри Эфесус бинавис: «Он ки дар дасти росташ хафт ситораро нигоҳ медорад ва дар байни хафт чароғдони тилло мегардад, чунин мегӯяд:

²„Ман корҳои туро медонам. Меҳнат ва сабру тоқати туро низ медонам. Ҳамчунин, медонам, ки ба кирдори бадкорон тоқат намекуни ва касонеро, ки худро фиристодагони Масеҳ меноманд, санчида, ошкор намуди, ки фиристодаи Ӯ нестанд, балки дурӯғ мегӯянд. ³Медонам, ки устувор ҳастӣ ва ба хотири номи Ман заҳмат кашида, хаста нашудӣ. ⁴Аммо аз ту барои як чиз норозиам, ки муҳаббати аввалинастро фаромӯш кардаӣ. ⁵Инак, ба ёд ор, ки аз кучо афтодӣ, тавба кун ва корҳои пешинастро давом дех. Агар тавба накуни, ба наздат меоям ва чароғдонатро аз ҷояш мегирам. ⁶Аммо хубии ту дар он аст, ки мисли Ман корҳои николосиёнро бад мебинӣ.

⁷Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳи Худо ба чамоатҳои имондорон чӣ мегӯяд! Дар бихишти Худо дарахти ҳаёт мерӯяд. Ба касе, ки бар бадӣ ғолиб меояд, иҷозат медиҳам, ки аз меваи он бихӯрад“».

Нома ба чамоати имондорони шаҳри Исмирно

⁸Ба фариштаи чамоати имондорони шаҳри Исмирно бинавис: «Аввалин ва Охирин — Ҳамоне, ки мурд ва зинда шуд, чунин мегӯяд: ⁹„Ман азоби ту ва камбағал буданатро медонам, лекин дар асл ту сарватманд ҳастӣ. Боз медонам, ки баъзе касон туро бадном мекунанд. Онҳо худро яҳудӣ меноманд, лекин дар асл чунин нестанд, балки як чамоати шайтонанд. ¹⁰Аз азобе, ки ба сарат меояд, натарс. Шайтон барои санчидан баъзеи шуморо ба зиндон меандозад. Азоби шумо даҳ рӯз давом меёбад. То дами марг вафодор бош ва Ман ба ту тоҷи ҳаётро медиҳам.

¹¹ Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳи Худо ба ҷамоатҳои имондорон чӣ мегӯяд! Касе ки бар бадӣ ғолиб меояд, аз марги дуоюм осеб нахоҳад дид“».

Нома ба ҷамоати имондорони шаҳри Парғомус

¹² Ба фариштаи ҷамоати имондорони шаҳри Парғомус бинавис: «Соҳиби шамшери тези дудама чунин мегӯяд: ¹³ „Ман медонам, ки дар ҷойи истиқоматат шайтон тахташро гузоштааст, лекин ту номи Маро маҳкам нигоҳ доштӣ. Агарчи шаҳрат иқоматгоҳи шайтон аст ва дар он шоҳиди вафодорам — Антипос кушта шуд, аз имоне, ки ба Ман доштӣ, нагаштӣ.

¹⁴ Аммо бар зидди ту баъзе чизҳо дорам: Дар наздат одамоне ҳастанд, ки пайрави таълимоти Бильом мебошанд. Бильом ба Болок ёд дода буд, ки чӣ тавр халқи Исроилро ба воситаи хӯроки ба бутҳо қурбонишуда ва гуноҳи ҷинсӣ гумроҳ кунад. ¹⁵ Ҳамчунин, дар назди ту пайравони таълимоти дурӯғини николосиён ҳастанд. ¹⁶ Пас тавба кун! Вагарна ба зудӣ назди ту меоям ва бо шамшери даҳонам бо онҳо ҷанг мекунам.

¹⁷ Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳи Худо ба ҷамоатҳои имондорон чӣ мегӯяд! Ба касе, ки бар бадӣ ғолиб меояд, маннаи нихонӣ, яъне нони осмонӣ медиҳам. Ҳамчунин, ба ӯ санги сафед медиҳам, ки бар он номи навишта шудааст ва он номро ба ғайр аз ӯ касе намедонад“».

Нома ба ҷамоати имондорони шаҳри Тиётиро

¹⁸ Ба фариштаи ҷамоати имондорони шаҳри Тиётиро бинавис: «Писари Худо, ки ҷашмонаш мисли шуълаи оташ ва пойҳояш монанди биринҷи дар оташ софшуда аст, чунин мегӯяд: ¹⁹ „Ман қору муҳаббат, имону хизмат ва сабру тоқататро медонам. Медонам, ки қорҳои охиринат аз қорҳои аввалинат бузурғтаранд. ²⁰ Аммо зидди ту як чиз дорам: ту ба Изобал ном зан, ки худро пайғамбар меномад, озодӣ додаӣ. Вай бо таълимоташ хизматгори Маро гумроҳ мекунад ва водор месозад, ки гуноҳи ҷинсӣ кунанд ва хӯроки ба бутҳо қурбонишударо

хӯранд. ²¹ Ман ба вай вақт додам, то ки аз гуноҳи чинсиаш тавба кунад, лекин ӯ нахост. ²² Нигар! Ман ӯро ба бистари беморӣ меандозам. Агар ҳамроҳонаш, ки бо вай зино мекарданд, аз корҳои худ тавба накунанд, онҳоро низ гирифтори азобу шиканча мекунам. ²³ Ман пайравони ӯро мемиронам ва ҳамаи ҷамоатҳои имондорон хоҳанд донист, ки Ман дилу фикри одамонро санчида, ба ҳар яки онҳо мувофиқи корхояшон сазо медиҳам. ²⁴ Вале боқимондаатон дар Тиётиро таълимоти Изобалро пайравӣ накардед, яъне, чунон ки мегӯянд, «асоси сирри шайтон»-ро наомӯхтед. Ба китфи шумо бори дигаре намегузорам. ²⁵ Хоҳишмандам он чиро, ки доред, то омаданам маҳкам нигоҳ доред.

²⁶ Ба касе, ки бар бадӣ ғолиб меояд ва хизмати Маро то охир ба ҷо меоварад, кудрате мебахшам, ки бар халқҳо роҳбарӣ кунад.

²⁷ Ӯ бар сари халқҳо бо асои оҳанин ҳукмронӣ мекунад ва онҳоро, мисли он ки кӯзаи сафолро мешикананд, зада пора-пора мекунад.

Чунон ки Ман ҳуқуқи ҳукмронӣ карданро аз Падари
Худ гирифтаам,

²⁸ ба ӯ низ ситораи субҳро медиҳам.

²⁹ Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳи Худо ба ҷамоатҳои имондорон чӣ мегӯяд!“»

Нома ба ҷамоати имондорони шаҳри Сардис

З ¹ Ба фариштаи ҷамоати имондорони шаҳри Сардис бинавис: «Он ки ҳафт рӯҳи Худо ва ҳафт ситора дорад, чунин мегӯяд: „Ман корҳои туро медонам. Ту гӯё зиндаӣ, лекин дар асл мурда ҳастӣ. ² Мебинам, ки дар назари Худои Ман корҳои комил нестанд. Бедор шав ва он чиро, ки боқӣ мондааст, устувор гардон, чунки он дар дами марг аст. ³ Бинобар ин чизҳои қабулкардаву шундаатро ба ёд ор ва ба он итоат намуда, тавба бикун! Агар хушёр нашавӣ, Ман барои ҷазо додан мисли дузд ногаҳон ба сарат меоям ва вақту соати омаданамро нахоҳӣ донист.

⁴Бо вучуди ин дар Сардис назди ту якчанд касон ҳастанд, ки либоси худро доғдор накарданд ва онҳо бо Ман либоси сафед дар бар намуда, мегарданд, чунки лоиқи ин ҳастанд.

⁵Касе ки бар бадӣ ғолиб меояд, либоси сафед мепӯшад ва Ман номи ӯро аз китоби ҳаёт ҳаргиз кӯр намекунам, балки номашро дар ҳузури Падари Худо ва фариштагони Ӯ хоҳам хонд.

⁶Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳи Худо ба ҷамоатҳои имондорон ҷӣ мегӯяд!“»

Нома ба ҷамоати имондорони шаҳри Филоделфия

⁷Ба фариштаи ҷамоати имондорони шаҳри Филоделфия бинавис: «Ҳамоне ки Пок ва Ҳақ аст, мегӯяд: „Ҳамоне ки калиди шох Довудро, яъне кудрати подшоҳӣ дорад ва чун дарро кушояд, ҳеҷ кас онро пӯшида наметавонад ва пӯшад, ҳеҷ кас онро кушода наметавонад. ⁸Ман қорҳои туро медонам. Нигар, пеши ту даре кушодаам, ки ҳеҷ кас онро пӯшида наметавонад. Медонам, ки ба қуввати ками худ нигоҳ накарда, ба каломи Ман итоат қардӣ ва аз номи Ман рӯй нагардондӣ. ⁹Одамоне аз ҷамоати шайтон ҳастанд, ки худро яҳудӣ меноманд, лекин дар асл чунин нестанд, балки дурӯғ мегӯянд. Бин, Ман онҳоро водор мекунам, ки омада, ба пеши пойҳои ту сачда кунанд. Сипас хоҳанд донист, ки Ман туро дӯст медорам. ¹⁰Азбаски ба сухани Ман гӯш дода, тоқат қардӣ, Ман низ туро аз замони санҷиш, ки барои имтиҳони ҳамаи сокинони замин ба дунё меояд, халос мекунам.

¹¹Ман ба зудӣ меоям. Он чиро, ки дорӣ, нигоҳ дор, то касе тоҷатро, яъне мукофотатро нагирад.

¹²Касе ки бар бадӣ ғолиб меояд, ӯро дар маъбади Худои Худо мисли сутун ҷо хоҳам қард, ки ҳаргиз ронда нахоҳад шуд. Ман бар ӯ номи Худои Худо ва номи шаҳри Худои Худо, яъне Уршалими навро хоҳам навишт. Ин шаҳр аз ҷониби Худои Ман – аз осмон фуруд меояд. Ҳамчунин, номи нави Худо низ бар ӯ хоҳам навишт.

¹³Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳи Худо ба ҷамоатҳои имондорон ҷӣ мегӯяд!“»

Нома ба ҷамоати имондорони шаҳри Лоудикия

¹⁴Ба фариштаи ҷамоати имондорони шаҳри Лоудикия бинавис: «Ҳамоне, ки номаш Омин, яъне шоҳиди вафодору ростӣ ва пешвои офаридаҳои Худост, чунин мегӯяд: ¹⁵„Ман корҳои туро медонам. Ту на гарм ҳастиву на хунук. Кошки ё хунук мебудӣ ё гарм. ¹⁶Азбаски на гарму на хунук, балки ширгарм ҳастӣ, туро аз даҳони Худ қай мекунам. ¹⁷Ту мегӯӣ: «Ман бой ҳастам, сарвати зиёд ҷамъ кардам ва ба чизе муҳтоҷ нестам», аммо намедонӣ, ки ту ночиз, бечора, қашшоқ, кӯр ва луч ҳастӣ. ¹⁸Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ софшударо бихарӣ, то ки бой шавӣ. Аз Ман либоси сафед бихар, то ки шармандагии лучиатро бипӯшӣ. Боз аз Ман марҳам харида, ба ҷашмонат бимол, то ки бино шавӣ.

¹⁹Ҳар киро дӯст дорам, сарзаниш ва тарбия мекунам. Пас саъю кӯшиш намо ва тавба кун! ²⁰Инак, назди дар истода тақ-тақ мекунам! Касе овози Маро шунида, дарро кушояд, даромада, бо ӯ хӯрок мехӯрам ва ӯ бо Ман.

²¹Ба касе, ки бар бадӣ ғолиб меояд, иҷозат медиҳам, ки бо Ман бар тахтам нишинад, чунон ки Ман бар бадӣ ғолиб омадам ва бо Падари Худ бар тахти ӯ нишастам.

²²Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳи Худо ба ҷамоатҳои имондорон чӣ мегӯяд!“»

Тахти Худо

4 ¹Баъди ин чизҳо дар пешам дареро дидам, ки сӯйи осмон кушода буд. Сипас боз ҳамон овози шунидаам ба гӯш расид, ки мисли карнай садо меод. Овоз ба ман гуфт: «Ба ин ҷо баро ва Ман ба ту нишон медиҳам, ки минбаъд чӣ рӯй медиҳад». ²Рӯҳи Худо дарҳол маро фаро гирифт ва дидам, ки дар осмон тахте гузошта шудааст ва бар он Худо нишастааст. ³ӯ монанди санги яшму ақиқ медурахшид ва гирдогирди тахташ рангинкамоне мисли санги зумуррад дурахшон буд. ⁴Дар гирди тахташ бисту чор тахти дигар меистод ва бисту чор пири сафедпӯш

бар онхо менишастанд, ки ҳар яке бар сараш тоҷи тилло дошт. ⁵Аз тахти Худо раъду барқ ғулғула мезад. Дар назди тахт ҳафт чароғи оташ месӯхт, ки онҳо ҳафт рӯҳи Худо мебошанд. ⁶Рӯ ба рӯи тахт чизе ба мисли баҳре буд, ки ба санги софу шаффоф монандӣ дошт ва мисли шиша ҳамвор буд.

Дар миёначову гирдогирди тахти Худо чор махлуки зинда буданд, ки аз пешу қафо чашмони зиёд доштанд. ⁷Махлуки якум мисли шер ва дуюм мисли барзагов буд. Махлуки сеюм рӯи одамӣ дошт ва чорум мисли уқоби парвозкунанда буд. ⁸Ҳар махлуқ шаш бол дошт ва аз даруну берун пур аз чашм буд. Онҳо шабу рӯз беист такрор мекунанд:

«Пок, Пок, Пок аст Худованд Худои Тавоно,
Ҳамоне, ки буд, ҳаст ва меояд!»

⁹Ҳангоме ки махлуқон ба Тахтнишин, яъне ба Худое, ки то абад зинда аст, ҳамду сано хонда, изхори сипосу эҳтиром мекунанд, ¹⁰бисту чор пир ба Худои Тахтнишин, ки то абад зинда аст, сачда мекунанд ва тоҷҳои худро пеши тахти Худо гузошта, мегӯянд:

¹¹ «Эй Худованду Худои мо!

Ту лоиқи бузургӣ, иззат ва қудратмандӣ ҳастӣ,
чунки ҳама чизро офаридӣ,
бо хости Ту онҳо вучуд доранд ва офарида шуданд».

Кушодани китоб

5 ¹Сипас дар дасти рости Худо, ки бар тахт менишаст, китоберо дидам. Китоб аз пушту пеш навишта ва бо ҳафт муҳр баста шуда буд. ²Инак фариштаи тавоноеро дидам, ки бо овози баланд эълон мекунад: «Кӣ сазовор аст, ки муҳрҳои ин китобро қанда, онро кушояд?» ³Аммо касе дар осмону замин ва зери замин ёфт нашуд, ки он китобро кушода ё ба дарунаш нигоҳ карда тавонад. ⁴Ман зор-зор гиря кардам, чунки каси сазоворе ёфт нашуд, ки китобро кушояд ё ба даруни он нигоҳ кунад. ⁵Он гоҳ яке аз пирон ба ман гуфт: «Гиря накун! Нигар, Шере аз қабилаи Яхудо, яъне Исо ғолиб

омад. Ў решаи шох Довуд аст ва ҳафт муҳрро канда, китобро кушода метавонад».

Барраи кушташуда – рамзи Исои Масех

⁶ Баъд дидам, ки дар миёнаҷойи тахт ва дар ихотаи чор махлуку пирон Баррае, ки қурбонӣ шуда буд, зинда меистод. Барра ҳафт шох ва ҳафт чашм дорад, ки онҳо ҳафт рӯхи Худо буда, ба тамоми замин фиристода шудаанд. ⁷ Инак, Барра наздик шуда, аз дасти рости Тахтнишин, яъне Худо китобро гирифт. ⁸ Ҳангоми гирифтани китоб чор махлуқ ва бисту чор пир худро пеши пойҳои Барра партофтанд. Ҳар кадомашон асбоби мусиқии торӣ ва косаи тиллои пур аз сӯхтаниҳои хушбӯӣ доштанд, ки он дуоҳои халқи Худост. ⁹ Онҳо суруди нав сароида, мегӯянд:

«Ту лоиқи гирифтани китоб
ва кандани муҳрҳои он ҳастӣ.

Зеро Ту кушта шудӣ
ва бо нархи хуни Худо
одамонро аз ҳар қавм,
забон, халқ ва миллат
барои Худо харидӣ!

¹⁰ Ту онҳоро барои Худои мо
дар Подшоҳии Ў
коҳин таъин кардӣ
ва онҳо дар замин подшоҳӣ хоҳанд кард».

¹¹ Сипас дар гирди тахту махлуқон ва пирон ғариштағони зиёдеро дидам, ки шумораашон беҳисоб буд. ¹² Шунидам, ки онҳо бо овози баланд мегӯянд:

«Барраи кушташуда
лоиқи қудрату сарват,
ҳикмату қувват
ва бузургиву ситоишу эҳтиром аст!»

¹³ Баъд шунидам, ки ҳар офаридаи осмону замин ва зери заминро даруни баҳр чунин суруд мехонанд:

«Ба Тахтнишину Барра
ситоиш ва эхтиром,
шаъну шараф ва қудрат то абад бод!»

¹Он гоҳ чор махлуқ гуфтанд: «Омин!» Ва пирон рӯ ба замин
нихода, сачда карданд.

Кушодани мухрҳо

6 ¹Сипас дидам, ки Барра аз он ҳафт мухр яктояшро канд ва
ба гӯшам расид, ки яке аз он чор махлуқ бо садои мисли
раъд мегӯяд: «Биё!» ²Дидам, ки аспи сафед омад ва камондоре
бар он савор аст. Ба ӯ тоҷ дода шуд ва ӯ ҳамчун ғолиб берун
омад, то ки ғалаба кунад.

³Чун Барра мухри дуҷумро кушод, овози махлуқи дуҷумро
шунидам, ки мегӯяд: «Биё!» ⁴Инак, аспи дигаре омад, ки ран-
ги сурхи аловгун дошт. Ба савори он шамшери бузурге дода
шуд ва ӯ иҷозат дошт, ки аз рӯйи замин сулхро бигирад, то
ки одамон якдигарро бикӯшанд.

⁵Чун Барра мухри сеҷумро кушод, шунидам, ки махлуқи
сеҷум мегӯяд: «Биё!» Инак, дидам, ки аспи сиёҳе омад ва саво-
ри он дар даст тарозуе дошт. ⁶Сипас аз байни он чор махлуқ
мисли овозе шунидам, ки мегуфт: «Бигзор аз боиси қиматӣ
ба микдори даромади кори тамоми рӯз ним кило гандум ё
якуним кило чав харида шаваду халос. Лекин ба равғану май
зарар нарасон!»

⁷Чун Барра мухри чорумро кушод, шунидам, ки махлуқи
чорум мегӯяд: «Биё!» ⁸Инак, дидам, ки аспи рангпариде омад.
Савори он Марг ном дошт ва олами мурдагон аз қафои ӯ ме-
омад. Ба онҳо қудрат дода шуд, ки дар чоряки замин одамнро
бо шамшер, бо гуруснагӣ, бо бемории марговар ва ба воситаи
хайвонҳои ваҳшӣ зада кӯшанд.

⁹Чун Барра мухри панҷумро кушод, дар таги қурбонгоҳ
чонҳои имондоронро дидам, ки барои эълон кардани ка-
ломи Худо ва барои шаходат доданашон кушта шуда буданд.

¹⁰Онҳо бо овози баланд фарёд зада гуфтанд: «Эй Ҳокими Пок

ва Ҳақ! Кай доварӣ намуда, қасоси хуни моро аз сокинони замин мегири?» ¹¹ Сипас ба ҳар яки онҳо чомаи сафед дода гуфта шуд, ки боз каме сабр кунанд, то даме ки шумораашон пурра шавад. Яъне то вақте ки ҳамхизматон ва бародарону хоҳарони имондори онҳо низ кушта шуда, ба қатори онҳо дохил шаванд.

¹² Сипас, дидам, ки чун Барра муҳри шашумро кушод, заминчунбии саҳте ба вучуд омад. Офтоб ранги сиёҳ гирифт ва моҳ мисли хун суп-сурх шуд. ¹³ Ситораҳои осмон, мисли он ки боди саҳт анҷирҳои хомро аз дарахт канда меафтанад, ба замин ғалтиданд. ¹⁴ Осмон мисли лӯлакитобе печида, нобуд шуд ва ҳар кӯҳу қазира аз ҷояш чунбид.

¹⁵ Сипас подшоҳони замин, мансабдорон, сарлашқарон, сарватмандон, зӯрон ва ғуломону озодон — ҳама дар ғору байни кӯҳпораҳо пинҳон шуданду ¹⁶ ба кӯҳу харсангҳо гуфтанд: «Ба болоямон афтада, моро аз ҳузури Худои тахтнишину аз ғзаби Барра пинҳон кунед. ¹⁷ Зеро рӯзи ғзаби бузурги Ў расидааст ва кист, ки истодагарӣ карда тавонад?!»

Мӯҳр зада шудани 144 000 кас

7 ¹ Баъди ин чизҳо чор фариштаро дидам, ки дар чор кунҷи замин истода, шамолҳои чор самти заминро бозмедоштанд, то ки онҳо ба заминро баҳру дарахтон навазанд. ² Боз як фариштаи дигарро дидам, ки аз шарқ боло меомад ва дар дасташ муҳри Худои зиндари дошт. Ў бо овози баланд ба чор фариштае, ки ба онҳо ҳуқуқи ба заминро баҳр зарар расондан дода шуда буд, фарёд зада гуфт: ³ «Ба заминро баҳру дарахтон зараре нарасонед, то даме ки муҳри Худои моро ба пешонии бандагонаш гузорем».

⁴ Сипас шумораи муҳрзадашудагон ба гӯшам расид: Онҳо 144 000 кас аз ҳамаи қабилаҳои халқи Исроил буданд. ⁵ Аз қабилаи Яҳудо 12 000 кас, аз қабилаи Реубен 12 000 кас, аз қабилаи Ҷод 12 000 кас, ⁶ аз қабилаи Ошер 12 000 кас, аз қабилаи Нафтоли 12 000 кас, аз қабилаи Менаше 12 000 кас, ⁷ аз

қабилаи Шимъун 12 000 кас, аз қабилаи Левӣ 12 000 кас, аз қабилаи Иссокор 12 000 кас, ⁸аз қабилаи Забулун 12 000 кас, аз қабилаи Юсуф 12 000 кас ва аз қабилаи Бинёмин 12 000 кас муҳр зада шуда буданд.

Мардуми сафедпӯши бешумор

⁹Баъди ин чизҳо, нигоҳ карда, мардуми зиёдеро дидам, ки касе онҳоро шумурда наметавонист. Одамон аз ҳар миллату қавм ва халқу забон буданд. Онҳо чомаҳои сафед дар бар қардаву ҳамчун рамзи шодӣ навдаҳои ниҳолонро ба даст гирифта, дар пеши тахту Барра истодаанд. ¹⁰Онҳо бо овози баланд мегӯянд:

«Худои мо бар тахташ нишаста,
Наҷот аз Ёсту аз они Барра!»

¹¹Ҳамаи фариштагон, ки гирди тахт, пирон ва чор махлук меистоданд, пеши тахт рӯй ба замин ниҳода, ба Худо сачда карданд. ¹²Онҳо чунин мегуфтанд:

«Омин!
Ба Худои мо бошад то абад,
Ситоишу бузургиву ҳикмат,
Ҳам сипосу иззату қудрат!
Омин!»

¹³Яке аз пирон аз ман пурсид: «Ин одамони чомасафед кистанд ва аз кучо омадаанд?»

¹⁴«Хочаам, инро шумо медонед!» — ҷавоб додам ман. Сипас ӯ гуфт: «Ин одамони вафодор аз азоби бузург гузашта меоянд. Онҳо чомаҳои худро дар хуни Барра, яъне Исо шуста, сафед кардаанд. ¹⁵Бинобар ин онҳо дар пеши тахти Худо истода, шабу рӯз дар маъбади осмон ба Ё хизмат мекунанд ва Худо ба онҳо дар манзили Худ ҷой медиҳад. ¹⁶Ин одамон дигар ташнаву гурӯсна намемонанд ва офтобу гармо онҳоро ҳаргиз намесӯзонад. ¹⁷Зеро Баррае, ки дар миёнаҷойи тахт меистад, онҳоро ҷӯпонӣ намуда, ба назди чашмаҳои оби ҳаёт мебарад. Худи Худо ҳар оби дидаи онҳоро пок мекунад».

Мӯҳри ҳафтум

8 ¹Чун Барра муҳри ҳафтумро кушод, дар осмон тақрибан ним соат хомӯшӣ ба миён омад. ²Сипас ман ҳафт фариштаро дидам, ки дар пеши Худо меистоданд. Ба онҳо ҳафт карнай дода шуд. ³Фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод. Ӯ дар даст кафлезии тиллоӣ дошт. Ба ӯ барои сӯзондан хушбӯйии зиёд дода шуда буд, то ки онҳоро бо дуоҳои имондорони муқаддас бар қурбонгоҳи тиллоӣ, ки назди тахт буд, гузорад. ⁴Инак, аз дасти ин фаришта дуди хушбӯйӣҳо бо дуоҳои имондорони муқаддас ба назди Худо боло шуданд. ⁵Фаришта кафлезро аз оташи қурбонгоҳ пур карда, онро ба замин партофт. Аз ин дар замин раъду барқу садоҳои баланд ба амал омаданд ва заминчунбӣ рӯй дод.

Карнайҳо

⁶Баъд он ҳафт фаришта, ки ҳафт карнай доштанд, ба навохтан омода шуданд.

⁷Инак, бо навохтани фариштаи якум ба замин жолаву оташи хунолуд борид ва сеяки заминро дарахтон ва ҳамаи алафҳои сабз сӯхтанд.

⁸Бо навохтани фариштаи дуюм ба баҳр чизе ба мисли кӯҳи бузурги оташин афтод. Аз ин сеяки оби баҳр ба хун табдил ёфт. ⁹сеяки мавҷудоти зиндаи баҳр мурданд ва сеяки киштиҳо нобуд шуданд.

¹⁰Бо навохтани фариштаи сеюм аз осмон ба сеяки дарё ва чашмаҳои об ситораи бузурги сӯхтаистодае афтод, ки он мисли чароғи оташ буд. ¹¹Номи ин ситора Талх аст. Бинобар ин сеяки обҳо талх шуданд ва аз ин сабаб одамони зиёд мурданд.

¹²Сипас бо навохтани фариштаи чорум сеяки офтоб, моҳ ва ситорагон осеб диданд. Онҳо торик шуданд ва дар сеяки рӯзу шаб равшанӣ набуд.

¹³Сипас дидаму шунидам, ки уқобе дар осмон парвоз карда, бо овози баланд мегӯяд: «Вой, вой, вой бар холи одамон, ки

дар замин зиндагӣ мекунанд, чунки карнайҳои се фариштаи боқимонда садо хоҳанд дод».

9 ¹ Сипас фариштаи панҷум карнайи худро навохт ва ситора раеро дидам, ки аз осмон ба замин афтод. Ба он ситора калиди ғори бепоён дода шуд. ² Чун ситора ғори бепоёнро боз кард, аз он дуде баромад, ки гӯё дуди оташдони бузурге бошад. Аз дуди ғори бепоён офтобу ҳаво тира гардид ³ ва дар замин малахҳо пайдо шуданд. Ба онҳо қуввате ба мисли қуввати каждумҳо дода шуд. ⁴ Ба онҳо гуфта шуд, ки ба алафу сабзаву дарахтон зараре нарасонанд, балки танҳо ба одамоне, ки дар пешонии худ муҳри Худоро надоранд, зарар расонанд. ⁵ Ба малахҳо иҷозат набуд, ки одамонро кушанд, балки танҳо муддати панҷ моҳ азоб диҳанд. Дарди он мисли газидани каждум буд. ⁶ Дар он рӯзҳо одамон марг меҷӯянд, аммо намеёбанд. Мурдан меҳоҳанд, лекин марг аз онҳо мегурезад.

⁷ Малахҳо мисли аспони ҳарбӣ буданд, ки ба ҷанг омода шудаанд. Бар сарашон чизе ба монанди тоҷи тилло доштанд ва рӯяшон мисли рӯйи одам буд. ⁸ Мӯяшон ба мӯйи занон ва дандонҳояшон ба дандонҳои шерон монанд буд. ⁹ Дар танашон ҷавшани мисли оҳан мустаҳкам доштанд. Садои болҳояшон мисли садои аспаробаҳои бешумор буд, ки ба ҷанг мешитофтанд. ¹⁰ Онҳо мисли каждум думу неш доштанд. Дар думашон қуввате буд, ки дар давоми панҷ моҳ одамонро азоб диҳанд. ¹¹ Фариштаи ғори бепоён шоҳи онҳо буд, ки номаш ба забони ибронӣ Абаддӯн ва ба забони юнонӣ Апӯллийӯн, яъне нобудкунанда аст.

¹² Балои якум гузашт. Аз паси он ду балои дигар меояд.

¹³ Сипас фариштаи шашум карнаешро навохт ва аз ҷониби чор кунҷи қурбонгоҳи тиллоӣ, ки дар ҳузури Худост, овозе ба гӯшам расид. ¹⁴ Овоз ба фариштаи карнайнавози шашум гуфт: «Чор фариштаро, ки назди дарёи бузурги Фурот баста шудаанд, озод намо». ¹⁵ Инак, чор фариштаро озод кард. Онҳо барои ҳамин соату рӯзу моҳу сол нигоҳ дошта шуда буданд,

то ки сеяки одамонро нобуд созанд. ¹⁶ Ман шунидам, ки шумораи лашкари савораи он чор фаришта дусад миллион буд. ¹⁷ Боз ба ман аён шуд, ки саворони аспон чавшанҳои ранги аловгун, кабуд ва зард дар бар доштанд. Каллаи аспон мисли сари шер буд ва аз даҳонашон оташ, дуд ва сулфур мебаромад. ¹⁸ Сеяки одамон бо ин се бало, яъне бо оташу дуду сулфур, ки аз даҳони онҳо мебаромад, кушта шуданд. ¹⁹ Қуввати аспон ҳам дар даҳону ҳам дар думашон буд. Зеро думи аспон монанди мор буда, сар доштанд ва бо он зарар мерасонданд.

²⁰ Боқимондаи одамон, ки бо ин балоҳо кушта нашуда буданд, аз бутсозӣ даст накашиданд. Онҳо мисли пешина чин ва бутҳои тилло, нукрагин, биринҷӣ, сангин ва чӯбинро парас-тиш мекарданд — бутҳоеро, ки на дида, на шунида ва на роҳ гашта метавонанд. ²¹ Илова бар ин онҳо аз куштор, чодугарӣ, гуноҳи чинсӣ ва дуздӣ тавба накардаанд.

Фаришта бо китоби хурд

10 ¹ Сипас, дидам, ки боз як фариштаи тавоное аз осмон фуруд меомад. Абре ӯро фаро гирифта буд ва дар бо-лои сараш рангинкамоне медурахшид. Рӯяш мисли офтоб ва пойҳояш мисли сутунҳои оташин буданд. ² Дар дасташ китоби хурди кушодае буд. Ӯ пойи росташро бар баҳр ва пойи чапашро бар замин гузошта ³ бо овози баланд, чунон ки шер наъра мезанад, фарёд кард. Сипас ҳафт раъд садо доданд ва ⁴ ман барои навиштан омода шудам. Аммо аз осмон овозе шунидам, ки мегуфт: «Сухани ҳафт раъдро махфӣ нигоҳ дор ва онро нанавис».

⁵ Фариштае, ки бар баҳру замин меистод, дасти росташро ба осмон бардошта ⁶ ба Худое, ки то абад зинда аст — ба Офаридгори осмону замин баҳр ва ҳар он чи дар онҳост, қасам хӯрда гуфт: «Худо дигар интизор намешавад! ⁷ Аммо дар рӯзҳое, ки фариштаи ҳафтум карнаии худро менавозад, нақшаи нихонии Худо, чунон ки ба бандагони Худ — пайғамбарон ошкор наму-дааст, амалӣ хоҳад шуд».

⁸Сипас, ҳамон овозе, ки аз осмон шунида будам, боз ба ман гуфт: «Рафта, аз дасти фаришта, ки бар баҳру замин меистад, китоби кушодаро бигир». ⁹Ман ба он фаришта наздик шуда, хоҳиш кардам, ки китоби хурдро ба ман диҳад. Фаришта ба ман гуфт: «Инро бихӯр! Дар даҳонат мисли асал ширин, лекин дар шикамат талх мешавад». ¹⁰Ман аз дасти фаришта китобро гирифта, хӯрдм. Китоб дар даҳонам мисли асал ширин буд, аммо чун фуру бурдам, шикамам талх гардид. ¹¹Сипас ба ман чунин гуфта шуд: «Ту боз бояд дар бораи бисёр халқу миллату забонҳо ва шохон пайғамбарӣ кунӣ».

Ду шоҳид

11 ¹Сипас ба ман ченкунаки асомонанде дода, гуфтанд: «Бархеста, маъбади Худо ва қурбонгоҳро чен намо ва дар он одамонро, ки парастииш мекунанд, ҳисоб кун. ²Аммо ҳавлии берунии маъбади Худоро чен накун, чунки он ба ғайрияхудиён дода шудааст ва онҳо шаҳри Уршалими муқаддасро чилу ду моҳ поймол хоҳанд кард. ³Ман ду шоҳидамро мефиристам, ки либоси мотам мепӯшанд. Онҳо ҳазору дусад шаст рӯз пайғамбарӣ мекунанд».

⁴Онҳо ду дарахти зайтун ва ду чароғдоне мебошанд, ки дар ҳузури Худованди замин меистанд. ⁵Агар касе онҳоро озор диҳад, оташе аз даҳонашон берун омада, душманонашонро месӯзонад. Ҳамин тавр ҳар касе, ки онҳоро озор медиҳад, нобуд карда мешавад. ⁶Онҳо қудрати бастанӣ осмонро доранд, то ки дар он рӯзҳо, хангоми пайғамбарӣ карданашон борон наборад. Ҳамчунин, онҳо қудрат доранд, ки обро ба хун табдил диҳанд ва ҳар вақте ки хоҳанд, дунёро бо ҳар гуна офат хароб созанд.

⁷Вақте шоҳидон кори худро тамом мекунанд, ҳайвони ваҳшиё аз ғори бепоён баромада, бо шоҳидон меҷангад ва ғолиб омада, онҳоро мекушад. ⁸Ҷасадҳояшон дар кӯчаи шаҳри бузург, ки дар он Худованди шоҳидон, яъне Исо мехкӯб шуда буд, мехобанд. Ин шаҳр ба таври рамзӣ Садум ва Миср номида мешавад. ⁹Аҳли ҳар халқу қавму забону миллат сеюним рӯз ҷасадҳояшонро тамошо

мекунанд ва намегузоранд, ки онхоро гӯр кунанд. ¹⁰Сокинони замин аз мурдани онҳо хурсанд мешаванд ва базм ораста, ба ҳамдигар тухфа мефиристанд, чунки ин ду пайғамбар онхоро азоб медоданд. ¹¹Аммо пас аз сеюним рӯз аз ҷониби Худо нафаси ҳаёт омада, ба шохидон мебарояд ва онҳо ба по мехезанд. Хар кас, ки онхоро медид, ба тарсу харос меафтод. ¹²Сипас он ду пайғамбар аз осмон овози баланде мешунаванд, ки ба онҳо мегӯяд: «Ба ин ҷо бароед!» Онҳо дар пеши назари душманони худ рӯйи абр ба осмон мебароянд. ¹³Ҳамон соат заминчунбии сахте ба амал меояд, ки даҳ дарсади шаҳрро хароб мекунад. Хафт ҳазор одам нобуд мешавад ва боқимондагон ба тарсу харос афтада, Худои осмонро бузург мехонанд.

¹⁴Инак, балои дюм гузашт, лекин балои сеюм бошитоб меояд.

Карнайи ҳафтум

¹⁵Сипас, фариштаи ҳафтум карнайи худро навохт ва дар осмон овозҳои баланд шунида шуданд, ки мегуфтанд:

«Подшоҳии ин дунё ба Подшоҳии Худованду Таъиншудаи Ё табдил ёфт.

Ё абадан ҳукмронӣ хоҳад кард».

¹⁶Бисту чор пир, ки дар пеши Худо бар тахтҳои худ мешинанд, рӯ ба замин ниҳода ба Худо сачда карданд ¹⁷ва гуфтанд:

«Худованд Худои Тавоно,
 Ҳамоне, ки буд ва Ҳамоне, ки ҳаст!
 Кувваи бузургатро намуда ошкор,
 Кардӣ ба подшоҳӣ шуруъ!»

Аз ин Туро сипосгузорем!

¹⁸ Халқҳо омаданд ба хашм,
 Туро низ омад ғазаб!
 Вақт расид!
 Вақти ҳукми мурдагон.
 Вақти хизматгорону пайғамбаронат,

Ҳам имондорони покат,
 Ки номат доранд эҳтирому иззат,
 Хурду калон ҳама гиранд ато!
 Ҳам харобкунандагони замин,
 Бигиранд зи Ту ҷазо».

¹⁹ Сипас, маъбади Худо дар осмон кушода шуд ва дар он сандуки аҳду паймони Ў намудор гардид. Дар атроф раъду барқ мезад, овозҳо шунида мешуд, замин мечунбид ва жолаи саҳт меборид.

Зан ва аждаҳор

12 ¹Дар осмон аломати бузурге намудор шуд. Инак, зане офтобро ҳамчун либос дар бар карда буд. Моҳ зери пойҳояш меистод ва дар сар тоҷе дошт, ки он аз дувоздах ситора иборат буд. ²Зан ҳомиладор буд. Ў таваллуд мекард ва аз дард фарёд мекашид.

³Сипас, дар осмон аломати дигаре намудор шуд: аждаҳори бузурги аловгуне, ки ҳафт сар ва даҳ шох дошт. Бар сарҳояш ҳафт тоҷи хурд буд. ⁴Думи аждаҳор сеяки ситораҳоро аз осмон рӯфта, ба замин мепартофт. Аждаҳор дар пеши зан меистод, то ки кӯдаки ӯро дар баробари таваллуд шуданаш фуру барад. ⁵Оқибат, зан писаре таваллуд кард ва кӯдак дарҳол аз пеши аждаҳор ба сӯи Худову таҳти Ў бурда шуд. Зеро ин кӯдак ҳама халқҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард. ⁶Зан гурехта, ба ҷое рафт, ки Худо дар биёбон омода карда буд. Дар он ҷо ӯ ҳазору дусаду шаст рӯз ниғаҳбонӣ карда шуд.

⁷Дар осмон ҷанг сар зад. Фариштаи бузург Микоил бо фариштагонаш бар зидди аждаҳор мечангид ва аждаҳор бо фариштагони худ ҳамлаи ҷавобӣ мегардонд. ⁸Аммо зӯри аждаҳор нарасид ва ӯ ҳамроҳи фариштагонаш ҷойи худро дар осмон аз даст дод. ⁹Ин аждаҳори бузургҷусса мори қадимаест, ки иблис ва шайтон ном дошта, тамоми ҷаҳонро гумроҳ мекунад. Ў ҳамроҳи фариштагонаш ба замин афканда шуд.

¹⁰Дар осмон овози баланде шунидам, ки мегуфт:

«Инак, начот, қувват ва Подшоҳии Худои мову қудрати
Таъиншудаи Ӯ фаро расид.

Зеро айбдоркунандаи бародарону хоҳаронамон, ки
онҳоро шабу рӯз дар пеши Худоямон сиёҳ
мекард, ба зер афканда шуд.

11 Онҳо бо хуни Барра, ки ҳамон Исо аст ва бо каломи
шаҳодат дар бораи Ӯ бар шайтон ғолиб омаданд.

Зеро чони худро то дами марг дарёғ надоштанд.

12 Шодӣ кунед, эй осмонҳо ва сокинони он!

Аммо вой бар ҳоли баҳру замин,
чунки шайтон бар шумо фуруд омад.

Ӯ сахт хашмгин аст,

зеро медонад, ки вақташ кам мондааст».

¹³Аждаҳор чун фаҳмид, ки ба замин афканда шуд, занеро,
ки писар таваллуд карда буд, пайғирӣ намуд. ¹⁴Аммо ба зан
мисли болҳои уқоб ду боли бузург дода шуд, то ба ҷое парвоз
кунад, ки ба ӯ дар биёбон омода шуда буд. Дар он ҷо, ки аз
ҳузури мор дур аст, ӯ сеюним сол ниғахбонӣ карда шуд. ¹⁵Аз
ақиби зан мор аз даҳонаш обе ба мисли дарё сар дод, то ки
занро ғарқ кунад. ¹⁶Аммо замин даҳонашро кушода, дарёи аз
даҳони аждаҳор баромадаро фуру бурд ва ҳамин тавр ба зан
ёри дод. ¹⁷Аждаҳор аз зан дар ғзаб шуда рафт, то ки бо фар-
зандони дигари зан бичангад, яъне бо онҳое, ки фармонҳои
Худоро ба ҷо меоранд ва дар бораи Исо шаҳодат медиҳанд.
¹⁸Инак, аждаҳор омада, дар соҳили баҳр истод.

Ду ҳайвони ваҳшӣ

13 ¹Сипас, дидам, ки аз баҳр ҳайвони ваҳшиё мебарояд.
Вай ҳафт сар ва даҳ шох дошт. Бар шохҳои вай даҳ тоҷи
хурд буд ва дар сарҳояш номҳои ҳақоратомез навишта шуда
буданд. ²Ҳайвон монанди паланг буд, аммо пойҳояш мисли
пойҳои хирс ва даҳонаш мисли даҳони шер буд. Аждаҳор ба
ин ҳайвон қувват, тахт ва қудрати бузурги худро дод. ³Чунин
менабуд, ки як сари ҳайвон захми марговар дошт, лекин сихат

шуд. Тамоми дунё хайвонро бо ҳайрат пайравӣ мекард. ⁴Мардум аждаҳорро парастииш мекарданд, чунки ба хайвон қудрат дода буд. Ҳамчунин, хайвони ваҳширо парастиишкунон гуфтанд: «Кист, ки ба хайвони ваҳшӣ монанд бошад?! Кист, ки бо вай чанг карда тавонад?!»

⁵Ба хайвон даҳоне дода шуд, ки суханони ҷавобаландонаву ҳақоратомез мегуфт. Ба вай қудрат дода шуд, ки чилу ду мох ҳукмронӣ намояд. ⁶Вай даҳони худро бар зидди Худо боз кард, то ки ному манзили Ё ва ҳамаи сокинони осмонро дашном диҳад. ⁷Ҳайвон ба ихтиёри худ гузошта шуда буд, ки бар зидди имондорони муқаддас чангида, ғолиб ояд. Ба вай қудрат дода шуда буд, ки бар тамоми қавму халқу забону миллатҳо ҳукмронӣ намояд. ⁸Инак, ҳамаи сокинони замин хайвонро парастииш хоҳанд кард. Зеро номҳои онҳо аз замони бунёдгузори дунё дар китоби ҳаёти Барра, ки кушта шуд, навишта нашудааст.

⁹Ҳар кӣ гӯш дорад, он чиро ки Рӯҳи Худо ба ҷамоатҳои имондорон мегӯяд, бишнавад!

¹⁰ Ба кӣ асирӣ насиб карда бошад — равад ба асирӣ,
Ба кӣ дами шамшер насиб шуда бошад — афтад зи шамшер!

Ҳамаи ин аз имондорони муқаддас сабру тоқат ва имон талаб мекунад.

¹¹Сипас, хайвони ваҳшии дигарро дидам, ки аз замин мебаромад. Вай ба монанди барра ду шох дошт, лекин ҳамчун аждаҳор гап мезад. ¹²Ин хайвон тамоми қудрати хайвони якумро истифода бурда, аз номи ё амал мекард. Вай сокинони заминро маҷбур менамуд, ки хайвони якумро парастииш кунанд, яъне ҳамонеро, ки захми марговараш сиҳат шудааст. ¹³Ин хайвони дуҷум аломатҳои бузург нишон медиҳад ва ҳатто дар пеши чашми одамон аз осмон ба замин оташ меборонад. ¹⁴Ё бо ин аломатҳо, ки барои нишон доданишон хайвони якум иҷозат дода буд, сокинони заминро гумроҳ мекард. Вай ба онҳо фармуд, ки ҳайкали хайвонро бисозанд — ҳамон хайвонро, ки

аз шамшер захмин шуд, вале зинда монд. ¹⁵Ба ҳайвони дуҷум қувват дода шуд, ки ҳайкали ҳайвонро зинда кунад. Ба тарзе ки ҳайкал сухан ва амал қарда тавонад ва одамоне, ки вайро парастии намекунад, кушта шаванд. ¹⁶Ҳамчунин, вай ҳама одамонро, яъне хурду калон, сарватманду камбағал, озоду ғуломро маҷбур мекунад, ки ба дасти рост ё пешонии худ нишона зананд, ¹⁷то касе ба ҷуз онҳое, ки нишона доранд, хариду фурӯш қарда натавонад. Нишона ном ё рақами номи ҳайвон аст.

¹⁸Ин ҷо ҳикмат дарқор аст. Одами бофаҳм бигзор рақами ҳайвони ваҳширо ҳисоб кунад. Зеро ин рақами одамист ва он шашсаду шасту шаш аст.

Барра ва одамони Ё

14 ¹Сипас, нигоҳ қарда, дидам, ки ҳамроҳи Барра, яъне Исо саду чилу чор ҳазор кас бар кӯҳи Сион меистанд. Дар пешонии онҳо номи Барра ва номи Падари Ё навишта шуда буд. ²Ин лаҳза аз осмон садое шунидам, ки мисли шуваси оби хеле калон ва садои баланди раъд буд. Дар баробари ин садо чунин ба гӯш мерасид, ки гӯё торнавозони зиёд менавохта бошанд. ³Он саду чилу чор ҳазор кас дар пеши тахт, чор махлуқи зинда ва пирон истода, суруди нав месароиданд. Суханони он сурудро ба ғайр аз он саду чилу чор ҳазор нафар, ки аз замин харида шуда буданд, касе аз худ қарда наметавонист. ⁴Инҳо шахсоне мебошанд, ки ҳеҷ гоҳ бо зан ҳамбистар нашудаанд, балки худро пурра ба хизмати Худо супурда, Барраро ба ҳар ҷое, ки мерафт, пайравӣ менамуданд. Онҳо аз байни одамон харида шуда, ҳамчун ҳосили аввалин ба Худо ва Барра пешкаш шуда буданд. ⁵Дар забонашон дурӯғе ёфт нашуд, онҳо беайбанд.

Се фаришта

⁶Сипас, фариштаеро дидам, ки дар байни осмон парвоз мекард. Ё ба сокинони замин, яъне ба ҳар миллату қавму забону халқ Хушхабари абади ро эълон мекард: ⁷«Аз Худо битарсед, —

фарёд мекард вай, – ва Ӯро бузург доред, чунки рӯзи чазо расид. Ӯро, ки осмону замин ва баҳру чашмаҳои обро офаридааст, парастӣш кунед».

⁸Аз қафои вай фариштаи дуҷум омада гуфт: «Шикаст хӯрд, шикаст хӯрд шаҳри бузурги Бобил! Ҳамоне, ки бо майи шахвати гуноҳи чинсиаш ҳама халқхоро маст карда буд».

⁹Аз қафои фариштаи дуҷум фариштаи сеҷум омад ва бо овози баланд гуфт: «Касе, ки ҳайвони ваҳшӣ ва ҳайкали вайро парастӣш мекунаду ба дасту пешониаш нишона мезанад, ¹⁰аз майи ғазаби Худо хоҳад нӯшид. Ин майи пурзӯрест, ки ба косаи ғазаби Худо рехта шудааст. Вай дар пеши назари фариштагони муқаддас ва Барра дар оташу сулфур азоб хоҳад кашид. ¹¹Дуди азоби онҳо то абад баланд мешавад. Ҳамин тавр онҳое, ки ҳайвон ва ҳайкали онро парастӣш мекунанд ва нишонаи номи онро қабул кардаанд, на рӯз ором мешаванд, на шаб».

¹²Ин ҳама сабру тоқати имондорони муқаддасро талаб мекунад, яъне онҳоеро, ки фармонҳои Худоро иҷро мекунанду ба Исо вафодор мемонанд. ¹³Сипас овозеро аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Чунин бинавис: пас аз ин онҳое, ки ба Худованд рӯй оварда, тарки ҷаҳон кардаанд, муборак ҳастанд».

«Бале, – мегӯяд Рӯҳи Худо, – онҳо аз меҳнати худ роҳат хоҳанд кард, чунки муқофоти корхояшонро мегиранд».

Мавсими дарав дар замин

¹⁴Сипас, нигоҳ карда, абри сафедеро дидам. Бар абр Шахсе менишаст, ки ба Писари Одамизод монанд буд. Ӯ бар сар тоҷи тилло ва дар даст доси тез дошт. ¹⁵Ҳамин лаҳза аз маъбад фариштаи дигаре баромада, ба Шахсе, ки бар абр менишаст, гуфт: «Доси Худо гирифта, дарав намо! Ҳосили замин пухта, вақти дарав расидааст». ¹⁶Инак, Шахсе, ки бар абр менишаст, доси Худо ба замин партофт ва замин даравида шуд.

¹⁷Сипас, аз маъбади осмонӣ фариштаи дигаре баромад ва ӯ низ дар дасташ доси тез дошт.

¹⁸ Баъди \bar{y} фариштаи дигаре аз қурбонгоҳ берун омад, ки ҳукмфармои оташ буд. \bar{U} ба фариштаи досдор бо овози баланд гуфт: «Доси тези худро партофта, аз тоқзори замин хӯшаҳои ангурро бибур, чунки ангур пухтааст». ¹⁹ Инак, он фаришта доси худро ба замин партофт ва ангурро ғундошта, ба ҳавзи ангурфишурӣ партофт, ки он ҳавзи бузурги ғазоби Худо аст. ²⁰ Хӯшаҳо дар он ҳавз, ки берун аз шаҳр воқеъ буд, пойкӯб карда шуданд. Аз ҳавз хун чорӣ шуд, ки қади асп баландӣ ва ҳазору шашсад стадия (тақрибан сесад километр) дарозӣ дошт.

Ҳафт фаришта бо ҳафт балои охирин

15 ¹Сипас, дар осмон аломати бузургу аҷоибӣ дигаре дидам: ҳафт фаришта бо ҳафт балои охирин. Ин ҳафт бало охирин буданд, чунки бо онон ғазоби Худо анҷом меёбад. ² Инак, чизеро мисли баҳри шишагин дидам, ки бо оташ омехта буд. Дар назди он баҳр қасоне меистоданд, ки ба ҳайвони ваҳшию ҳайкалалаш ва рақами номи вай муқобилат нишон дода, ғолиб омада буданд. Онҳо дар дастонашон асбоби мусиқии торие доштанд, ки Худо дода буд ³ ва суруди хизматгузори Худо — Мусо ва Барраро мехонданд:

«Бузург ва аҷибанд қорҳои Ту, эй Худованд, Худои
Тавоно!

Роҳҳои Ту инсофу ростӣ ҳастанд, эй Шоҳи халқҳо!

⁴ Кист, ки аз Ту, Худованд натарсад,
Ва номи Ту ро бузург надорад?!

Зеро танҳо Ту пок ҳастӣ!

Ҳамаи халқҳо ба парастии Ту хоҳанд омад,

Зеро ростқорҳои Ту ошкор шудаанд!»

⁵ Сипас, дидам, ки дар осмон маъбад, яъне хаймаи аҳду паймон кушода аст. ⁶ Аз маъбад ҳафт фаришта бо ҳафт бало баромаданд. Онҳо либоси тозаву дурахшони қатонӣ пӯшида буданд ва дар қафаси синашон қамарбанди тилло баста буд. ⁷ Яке аз он чор махлуқи зинда ба ҳафт фаришта ҳафт қосаи тилло дод. Қосаҳо аз ғазоби Худо, ки то абад зинда аст, пур буданд. ⁸ Маъбад аз

дуд пур шуд. Ин нишонаи он буд, ки бузургиву қуввати Худо дар он чо хузур дошт. Ва то даме ки ҳафт балои ҳафт фаришта пурра ба амал наояд, касе ба он дохил шуда наметавонист.

Косаҳои ғазоби Худо

16 ¹Сипас, аз маъбад овози баланде баромад, ки ба ҳафт фаришта мегуфт: «Рафта, ҳафт косаи ғазоби Худоро ба замин резед». ²Фариштаи яқум рафта, косаи худро ба замин рехт. Аз ин дар бадани одамоне, ки нишонаи ҳайвони ваҳшӣ доштанду ҳайкали вайро парастииш мекарданд, захмҳои даҳшатноку дардноке пайдо шуд.

³Фариштаи дуҷум косаи худро ба баҳр рехт. Аз ин оби баҳр мисли хуни мурда шуд ва ҳама мавҷудоти зиндаи баҳр нобуд шуданд.

⁴Фариштаи сеҷум косаи худро ба дарёву чашмаҳои об рехт ва онҳо низ ба хун табдил ёфтанд.

⁵Сипас, шунидам, ки фариштаи обҳо чунин мегӯяд:

«Эй Худованди Пок, ки ҳастӣ ва будӣ!

Ҳақ бар чониби Туст, ки чунин ҳукм намудӣ.

⁶ Онҳо хуни имондорону пайғамбаронро рехтанд, барои ҳамин Ту ба онҳо хун додӣ, то бинӯшанд.

Сазои бадкорон ҳамин аст».

⁷Аз қурбонгоҳ овозе баромад, ки мегуфт: «Бале, Худованд Худои Тавоно! Ҳамаи ҳукмҳоят ҳақ асту рост!»

⁸Сипас, фариштаи чорум косаи худро ба офтоб рехт. Ин ба офтоб иҷозат дод, ки одамонро бо оташи худ сӯзонад. ⁹Инак, одамон аз тафси баланд месӯхтанд ва номи Худоро, ки бар ин балоҳо қудрат дорад, ҳақорат мекарданд. Аммо тавба накарданд ва Ёро бузург надоштанд.

¹⁰Фариштаи панҷум косаи худро бар тахти ҳайвони ваҳшӣ бирехт ва тамоми подшоҳии вайро торикӣ фаро гирифт. Одамон аз дард забони худро мегазиданд. ¹¹Онҳо барои дарду захмҳоишон Худои осмонро ҳақорат мекарданд, аммо аз кирдорашон тавба накарданд.

¹²Фариштаи шашум косаи худро ба дарёи бузург, ба дарёи Фурот рехт. Аз ин оби дарё хушк шуд, то ки барои лашкари шоҳони шарқ роҳ кушода шавад. ¹³Ҳамчунин, дидам, ки аз даҳони аждаҳор, аз даҳони ҳайвони ваҳшӣ ва аз даҳони пайғамбари дурӯғин се рӯҳи нопоки қурбоқамонанд баромад. ¹⁴Ин рӯҳҳои чинҳо буданд, ки аломатҳо нишон медиҳанд. Онҳо ба назди подшоҳони замин мераванд, то ки онҳоро ба ҷанги рӯзи бузурги Худои Тавоно ҷамъ кунанд.

¹⁵ «Хушёр бош! — мегӯяд Исо, — Ман монанди дузд ногаҳон меоям. Хушо касе, ки либосаш бар тан Маро интизор мешавад. Зеро лучу урён гашта, шарманда нахоҳад шуд».

¹⁶Сипас, рӯҳҳои палид подшоҳонро дар ҷое ҷамъ оварданд, ки ба забони ибронӣ Ҳармачидӯн ном дорад.

¹⁷Оқибат фариштаи ҳафтум косаи худро ба ҳаво пошид. Ин лаҳза аз тахти маъбад овози баланде баромад, ки мегуфт: «Ичро шуд!» ¹⁸Раъду барқ зад, овозҳо баромад ва заминчунбии сахте ба амал омад. Заминчунбӣ чунон саҳт буд, ки аз замонҳои офариниши одамизод дар рӯйи замин мислаш рӯй надода буд. ¹⁹Шаҳри бузурги Бобил ба се қисм ҷудо шуд ва шаҳрҳои халқҳо фуру рехтанд. Худо гуноҳҳои Бобили бузургро ба ёд оварда, ба вай косаи майи пур аз хашму ғазаби Худо дод. ²⁰Ҳама ҷазираҳо нобуд ва кӯҳҳо нопадид гардиданд. ²¹Аз осмон ба сари одамон чунон жолаи калон-калон меборид, ки вазни ҳар қадомаш тақрибан панҷоҳ кило буд. Азбаски балои жола бисёр даҳшатнок буд, одамон Худоро ҳақорат мекарданд.

Ҷоҳишаи машхур

17 ¹Сипас, яке аз ҳафт фаришта, ки ҳафт коса дошт, омада, ба ман гуфт: «Биё! Ман ба ту ҷазои ҷоҳишаи машхурро нишон медиҳам, яъне ҷазои ҳамон шаҳрро, ки ба рӯйи дарёҳои зиёд бино ёфтааст. ²Подшоҳони замин бо ҷоҳиша гуноҳҳои чинӣ карданд ва сокинони замин майи гуноҳи чинсиашро нӯшида маст шудаанд». ³Фаришта маро бо ёрии Рӯҳ ба биёбон

бурд. Дар он чо занеро дидам, ки бар ҳайвони ваҳшии суп-сурх савор буд. Ҳайвони ваҳшӣ ҳафт сару даҳ шох дошт ва дар тамоми баданаш суханони ҳақоратомез навишта шуда буд. ⁴Зан либоси шоҳонаи сурху бунафш пӯшида, бо тиллову сангҳои қиматбаҳо ва марворидҳо оро ёфта буд. Дар даст косаи тилло дошт, ки аз чизҳои нафратангезу ифлоси гуноҳҳои чинсиаш пур буд. ⁵Дар пешони вай номе навишта шуда буд, ки он сир аст: Бобили бузург, модари фоҳишагону чизҳои нафратангези замин. ⁶Дидам, ки он зан хуни имондорони муқаддасу шохидони Исоро нӯшида маст шудааст. Аз дидани вай саҳт ҳайрон шудам, ⁷лекин фаришта ба ман чунин гуфт: «Барои чӣ ҳайрон шудӣ? Ман ба ту сирри онҳоро мекушоям, яъне сирри ҳайвони ваҳшии ҳафтсараву даҳшоха ва занеро, ки бар он савор аст. ⁸Ҳайвон буд ва ҳоло нест. Аммо ба зудӣ аз ғори бепоён берун меояд ва баъд нобуд мешавад. Ҳама сокинони замин, ки номҳояшон аз замони бунёди дунё дар китоби ҳаёт навишта нашудаанд, ҳайвонро дида ҳайрон мешаванд. Зеро вай буд, ҳоло нест ва боз меояд.

⁹Барои фаҳмидани ин хирад лозим аст. Ҳафт сар ҳафт кӯҳест, ки зан бар онҳо ҳукмронӣ мекунад. ¹⁰Ҳафт сар ҳамчунин ҳафт подшоҳанд, ки панҷтояшон гузаштанд, шашумаш ҳаст ва ҳафтумаш ҳанӯз наомадааст. Ҳамин ки омад, дер намеистад. ¹¹Ҳайвоне, ки буд, вале ҳоло нест, подшоҳи ҳаштум аст. Вай аз қабиле он ҳафт нафар буда, ба ҳалокат мерасад. ¹²Даҳ шохе, ки дидӣ, даҳ подшоҳонанд, ки ҳоло подшоҳии худро надоранд, лекин бо ҳайвон ба як муддати кӯтоҳ қудрати шоҳона пайдо мекунад. ¹³Ин подшоҳон ҳама ҳамфикр буда, неруву қудрати худро ба ҳайвон месупоранд. ¹⁴Онҳо бо Барра, яъне бо Исо чанг мекунад ва Ӯ бар онҳо ғолиб меояд. Зеро Барра Сарвари сарварон ва Шоҳи шоҳон аст ва ҳамроҳонаш интиҳобшудагон ва вафодорон номида шудаанд».

¹⁵Сипас, фаришта ба ман гуфт: «Обҳое, ки шаҳр бар онҳо бино ёфтаасту фоҳиша бар он ҳукмронӣ мекунад, халқҳо, тӯдаҳои мардум ва миллатҳои забонҳо мебошанд. ¹⁶Ин даҳ шох

ва ҳайвоне, ки дидӣ, фоҳишаро бад хоҳанд дид. Онҳо вайро хароб карда, луч хоҳанд монд ва чисмашро хӯрда месӯзонанд. ¹⁷Зеро Худо ба дили онҳо андохтааст, ки қарори Ёро иҷро намоянд, яъне ба ҳайвон яқдилона қудрати шоҳии худро супоранд, то даме ки сухани Худо иҷро шавад.

¹⁸Инак, зани дидаат шаҳри бузургест, ки бар ҳамаи подшоҳони замин ҳукмронӣ мекунад».

Шикасти Бобил

18 ¹Баъди ин чизҳо фариштаеро дидам, ки бо қудрати бузург аз осмон фуруд меомад. Аз дурахши ӯ замин равшан шуд. ²Вай бо овози пурзӯр фарёд карда гуфт:

«Фуру рехт, фуру рехт шаҳри бузурги Бобил!

Ба гурезгоҳи чину рӯхҳои нопок,

ба паноҳгоҳи ҳар гуна парандагони ифлосу

ба макони ҳайвоноти нафратангез табдил ёфт.

³ Зеро ин шаҳр ҳамчун фоҳиша

ба ҳамаи халқҳо майи пурзӯри гуноҳҳои чинсиашро
нӯшонда,

онҳоро маст кардааст.

Шоҳони замин бо вай ҳамбистар шуданд

ва савдогарони замин аз баднафсии ӯ сарватманд
шуданд».

⁴Сипас, аз осмон овози дигаре шунидам, ки мегуфт: «Халқи Ман, аз он берун ой, то ки дар гуноҳҳои ин шаҳр шарик набошӣ ва ба мусибате, ки барои вай пешбинӣ шудааст, гирифта нагардӣ. ⁵Зеро гуноҳояш то ба осмон зиёд шуданд ва Худо ҷиноятхояшонро дар ёд дорад. ⁶Пас подоши ӯро диҳед, чунон ки вай медод. Барои ҳар кораш дучанд подош диҳед. Дар ҳамон косае, ки май омода мекард, ба вай дучанд май бидиҳед, ⁷то ба андозае, ки худро бузург мехисобиду айшу нӯш мекард, ранчу азоб диҳед. Зеро дар дили худ чунин мегуфт: „Ман бева нестам, балки мисли малика менишинам ва ҳеҷ гоҳ мотам нахоҳам гирифт“. ⁸Бинобар ин ҳамаи

балоҳояш – марг, ғаму ғусса ва гуруснагӣ дар як рӯз ба сараш меоянд. Вай дар оташ хоҳад сӯхт, чунки чазодихандааш Худованд Худои Тавоноист».

⁹ Подшоҳони замин, ки бо вай гуноҳҳои чинсӣ ва айшу нӯш мекарданд, дуди сӯхторашро дида, ба ҳолаш ғиғон мекашанд ва ба қафаси синашон мушт мезананд. ¹⁰ Онҳо аз тарси азо-баш дур истода мегӯянд:

«Вой, вой бар ҳоли зорат,
эӣ шаҳри бузург, Бобили тавоно!
Ҳанӯз соате нагузашта, ба ҳалокат расидӣ».

¹¹ Савдогарони замин низ ба ҳоли вай гираву нола меку-нанд, чунки дигар касе нест, ки молҳояшонро харад, ¹² яъне тилло, нукра, сангҳои қиматбаҳо, марворид, матоъҳои катони маҳин, бунафшранг, шохӣ ва сурх ва ҳар гуна дарахтони хуш-бӯӣ ва чизҳои аз устухони филу чӯби қиматбаҳо сохташудаи биринҷӣ, оҳану мармар, ¹³ хушбӯйҳои дорчин, ҳанут, лодан, моддаҳои хуштаъм, атриёт, май, рағфани зайтун, орди хуш-сифат, гандум, гову гӯсфанд, аспу аробаҳои ҷангӣ ва ғуломон ба касе даркор нест.

¹⁴ Савдогарон мегӯянд: «Чизҳои дилхоҳат аз ту дур шуданд.

Тамоми сарвату дабдабаат барбод рафт
ва онро дигар нахоҳӣ ёфт».

¹⁵ Савдогароне, ки ҳамаи ин молҳоро ба аҳли шаҳр фурӯхта сарватманд шуданд, аз азоби ӯ тарсида худро ба канор мегир-ранд. Онҳо гираву нолакунон ¹⁶ мегӯянд:

«Вой, вой бар ҳоли зорат, эӣ шаҳри бузург,
ки либосҳои гаронбаҳои сурху бунафшро дар бар
карда,
бо гавҳару марвориду тилло худро оро дода будӣ.

¹⁷ Аммо соате нагузашта тамоми сарвати ту нобуд шуд».

Ҳама сардорони киштӣ, киштинишинон, баҳрнавардон ва онон, ки қору борашон дар баҳр аст, дар дур меистанд. ¹⁸ Дуди сӯхторашро дида, «Оё замоне мисли ин шаҳри бузург шаҳре

буд?» – гӯён фиғон мебардоранд. ¹⁹ Онҳо мӯйканон, гиряву нола мекунанд ва фарёд намуда мегӯянд:

«Вой, вой бар холи зорат, эй шаҳри бузург,
ки аз бойигарии зиёди ту ҳама киштидорони баҳр
сарватманд шуданд!

Аммо соате нагузашта, ба харобазор табдил ёфтӣ.

²⁰ Эй осмон! Эй муқаддасону фиристодагону
пайғамбарон!

Шумо шодӣ кунед, чунки Худо онро ба хотири шумо
чазо дод».

²¹ Сипас, як фариштаи тавоно санги калонеро, ки монанди санги осие буд бардошта, ба баҳр партофт ва гуфт:

«Шаҳри бузурги Бобил мисли ҳамин санги осие фуру
хоҳад рехт
ва дигар бунёд нахоҳад шуд.

²² Садои торнавозону сарояндагон ва навои наю
карнайнавозон аз ту дигар ба гӯш нахоҳад расид.
Дигар ягон касбу ҳунар ё ҳунарманде дар ту нахоҳад
монд.

Садои гардиши сангҳои осие дигар аз ту шунида
нахоҳад шуд.

²³ Нури чароғ шаҳри Бобилро дигар равшан нахоҳад қард
ва овози домоду арӯс аз он дигар ба гӯшҳо нахоҳад
расид,

чунки савдогаронаш мирони замин буданд
ва он бо сеҳру ҷодухояш халқҳои тамоми ҷаҳонро
гумроҳ намуд.

²⁴ Дар кӯчаҳоят хуни пайғамбарону имондорони муқаддас
ва ҳамаи кушташудагони рӯйи замин ёфт шудааст».

Суруди ғалаба дар осмон

19 ¹Пас аз ин чизҳо садои баландеро ба мисли овози мар-
думи хеле сершумор шунидам, ки дар осмон мегуфт:
«Худоро ситоиш кунед!

- Начот ва бузургиву нерумандӣ аз Худои мост!
- 2 Зеро Ӯ бо адлу инсоф ҳукм мекунад.
 Ӯ фоҳишаи бузургро ҷазо дод,
 чунки вай заминро бо гуноҳи ҷинсии худ вайрон гардонд.
 Ҳам барои хуни ғуломонаш аз вай қасос гирифт».
- 3 Онҳо бори дуюм гуфтанд:
 «Худовандро ситоиш кунед!
 Дуди фоҳишаи бузург, яъне шаҳри Бобил то абад боло
 хоҳад шуд».
- 4 Баъд бисту чор пир ва чор махлуки зинда рӯ ба замин
 ниҳода, Худоро, ки бар тахт менишаст, парастии карда, гуфтанд:
 «Омин! Худовандро ситоиш кунед!»
- 5 Сипас аз сӯйи тахт овоз баромад:
 «Ҳама хизматгорон ва тарсгорони Ӯ, хурду калон,
 Худои моро ситоиш кунед!»

Тӯйи Барра, яъне Исои Масех

- 6 Сипас, ба мисли овози мардуми зиёд ё садои шаршараи азим ё гулдурроси раъди пурзӯр овозе шунидам:
 «Худовандро ситоиш кунед!
 Худои Тавонои мо подшоҳӣ мекунад.
- 7 Биёед шодиву хурсандӣ кунем
 ва бузургии Ӯро эътироф намоем.
 Вақти тӯйи Барра расидааст
 ва арӯси Ӯ худро омода кардааст.
- 8 Арӯс бо иҷозат аз катони маҳин либоси тозаи дурахшон
 пӯшидааст. (Катони маҳин рамзи росткорихои имондорон аст)».
- 9 Баъд фаришта ба ман гуфт: «Навис: Хушо онҳое, ки ба тӯйи Барра даъват шудаанд». Боз гуфт: «Ин суханони рости Худост».
- 10 Ин лаҳза ман ба назди пойҳои фаришта афтадам, то ки ба вай сачда кунам, аммо вай гуфт: «Ин корро нақун! Ман ҳам ба мисли туву бародарону хоҳаронат, ки дар бораи Исо шаҳодат

медихед, хизматгор ҳастам. Танҳо ба Худо сачда намо! Зеро пайғамбарони ҳақиқӣ танҳо дар бораи Исо шаҳодат медиханд».

Савори аспӣ сафед

¹¹ Сипас осмонро кушода, ва дар он аспӣ сафедеро дидам. Савори он Вафодор ва Ҳақ ном дошт. Ҷ росткорона ҳукм мекарду мечангид. ¹² Чашмонаш чун алангаи оташ буданд ва дар сараш тоҷҳои бисёр дошт. Ҳамчунин номи навиштае дошт, ки онро ғайр аз Ҳудаш касе намедонист. ¹³ Дар бар либоси хунолуд дошт ва номи ӯ «Каломи Худо» аст. ¹⁴ Лашкарҳои осмонӣ аз пайи ӯ мерафтанд, ки дар тан аз катони маҳин либоси тозаӣ сафед доштанд ва бар аспҳои сафед савор буданд. ¹⁵ Аз даҳонаш шамшерӣ тезе мебаромад, ки бо он халқҳоро зада тавонист ва бо асои оҳанин онҳоро ҳукмронӣ мекард. Ҳамчунин, майи ғазабӣ Ҳудои Тавоноро тайёр мекард. ¹⁶ Инак, бар либосу рони ӯ чунин ном навишта шуда буд: «Шоҳи шоҳон ва Сарвари сарварон».

¹⁷ Сипас, фариштаеро дидам, ки дар болои офтоб меистод. Вай бо овози баланд фарёд зада ба ҳамаи парандагоне, ки дар байни осмон парвоз мекарданд, гуфт:

«Биёед! Ба зиёфати бузурги Худо чамъ шавед.

¹⁸ Чисми шоҳон, сарлашкарон, одамони пурзӯр, аспон ва саворони онҳоро хӯред.

Чисми ҳамаи одамон, озоду ғулом ва хурду калонро хӯред».

¹⁹ Сипас, ҳайвони ваҳшӣ ва подшоҳони заминро бо лашкарҳои онҳо дидам. Онҳо чамъ омада буданд, ки бо Савори аспу лашкараш ҷанг кунанд. ²⁰ Инак, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғин дастгир шуданд — ҳамон пайғамбаре, ки пешопеши ҳайвон роҳ гашта, аломатҳои нишон меод ва бо ин восита одамонро гумроҳ мекард, яъне онҳоеро, ки нишонаи ҳайвони ваҳширо қабул карда буданду ба ҳайкалалаш сачда мекарданд. Ҳар ду зинда ба зинда ба кӯли оташу сулфур партофта шуданд. ²¹ Боқимондагон бо шамшере, ки аз даҳони Савори асп

мебаромад, кушта шуданд ва ҳамаи паррандагон ҷасадҳои онҳоро хӯрда, сер шуданд.

Подшоҳии ҳазорсола

20 ¹Инак, дидам, ки фариштае аз осмон фуруд меомад. Дар дастони вай калиди ғори бепоён ва занҷири бузурге буд. ²Он фаришта аждаҳор, яъне мори қадимаро, ки иблис ва шайтон аст, дошта ба муддати ҳазор сол занҷирбанд намуд ³ва ба ғори бепоён партофт. Баъд сари чоҳро маҳкам кард ва муҳр зад, то ки то ба охири ҳазор сол халқхоро гумроҳ накунад. Дар охир вай бояд ба муддати кӯтоҳ озод карда шавад.

⁴Сипас тахтҳо ва тахтнишинҳоро дидам, ки ба онҳо қудрати доварӣ кардан дода шуда буд. Ҳамчунин ҷонҳои одамонро дидам, ки сарашонро аз тан ҷудо карда буданд, чунки онҳо вафодорона дар бораи Исо ба одамон нақл мекарданду каломи Худоро эълон менамуданд. Онҳо ҳайвони ваҳшӣ ва ҳайкали вайро парастидиш накарда буданд ва нишонаи вайро ба даст ё пешонии худ қабул накарданд. Онҳо зинда шуда, ҳазор сол бо Масеҳ подшоҳӣ карданд. ⁵Ин зиндашавии яқум аст. Мурдагони боқимонда бошанд, то охири ҳазор сол ба ҳаёт барнагаштанд. ⁶Хушбахту муқаддас аст касе, ки дар зиндашавии яқум ҳисса дорад! Марги дуюм бар онҳо қудрат надорад ва онҳо ҳамчун қохин ба Худову Масеҳ хизмат карда, бо Исо ҳазор сол подшоҳӣ хоҳанд кард.

Шикасти пурраи шайтон

⁷Пас аз гузаштани ҳазор сол шайтон аз зиндонаш озод карда мешавад, ⁸то ки ба ҳар ҷаҳор гӯшаи замин рафта, халқхоро, ки ба таври рамзӣ Ҷуҷ ва Мочуҷ номида шудаанд, гумроҳ намояд ва онҳоро ба ҷанг ҷамъ оварад. Шумораи онҳо мисли реги лаби баҳр аст. ⁹Онҳо ба паҳнои замин баромада, шаҳри дӯстдошта, яъне қароргоҳи халки Худоро ихота карданд, аммо аз осмон оташ борида, лашкарони онҳоро фуру бурд. ¹⁰Шайтон, ки онҳоро гумроҳ мекард, ба кӯли оташу сулфур партофта

шуд. Ба ҳамон чое, ки ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари дурӯғин партофта шуда буданд ва онҳо шабу рӯз дар он чо абадӣ азоб мекашанд.

Тахти бузурги сафед

¹¹ Сипас ман Худоро дидам, ки дар тахти бузурги сафед ме-нишаст. Аз ҳузури ӯ осмону замин гурехтанд ва нопадид шуданд. ¹² Инак, мурдагонро дидам, ки хурду калон назди тахт меистоданд. Китобҳо кушода шуданд ва китоби дигаре кушода шуд, ки китоби ҳаёт аст. Мурдагон мувофиқи кирдорашон, ки дар китобҳо навишта шудааст, доварӣ шуданд. ¹³ Баҳр мурдагонеро, ки дар худ дошт, дод. Марг ва олами мурдагон низ мурдагонеро, ки дар худ доштанд, доданд ва ҳар кас мувофиқи кирдораш доварӣ шуд. ¹⁴ Баъд аз ин марг ва олами мурдагон ба қӯли оташ партофта шуданд. Қӯли оташ марги дуюм, яъне марги абадист. ¹⁵ Ҳар кас ки номаш дар китоби ҳаёт ёфт нашуд, ба қӯли оташ андохта шуд.

Осмону замини нав

21 ¹ Сипас, осмону замини навро дидам, чунки осмону замини пешина нопадид гардида буданд. Баҳр низ дигар вучуд надошт. ² Инак, шаҳри муқаддас — Уршалими навро дидам, ки аз осмон — аз ҷониби Худо фуруд меомад. Шаҳр худро мисли арӯс барои шавҳари худ оро дода буд. ³ Аз ҷониби тахт овози баландеро шунидам: «Бубин! Ин хаймаи Худо дар байни одамон аст. ӯ бо онҳо зиндагӣ мекунад ва онҳо халқи ӯ хоҳанд буд. Худи Худо бо онҳо ва Худои онҳо хоҳад буд. ⁴ Худо ҳар оби дидаро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард. Маргу мусибат, дард ва доду фиғон дигар нахоҳад буд, чунки чизҳои пештара нест шуданд».

⁵ Баъд Тахтнишин гуфт: «Бубин! Ҳама чизро аз нав мекунам». Боз гуфт: «Инро бинавис, чунки ин каломи боваринок ва ҳақиқат аст». ⁶ ӯ суханаширо давом дода ба ман гуфт: «Иҷро шуд! Ман Аввалину Охири ва оғозу анҷоми ҳама чиз ҳастам.

Ба ҳар ташна аз чашма оби ҳаётро ройгон медиҳам. ⁷Ба шахси ғолиб ҳама чиз насиб хоҳад шуд. Ман барои вай Худо ва ӯ барои Ман фарзанд хоҳад буд. ⁸Аммо сазои тарсончакон, беимонон, ҳаромкорон, одамкушон, онҳое, ки гуноҳи чинсӣ мекунанд, ҷодугарон, бутпарастон ва ҳамаи дурӯғгӯён дар кӯли оташу сулфур хоҳад буд. Ин марги дуҷум, яъне марги абадист».

Шаҳри Уршалими нав

⁹Сипас яке аз он ҳафт фаришта, ки ҳафт косаи пур аз ҳафт балои охирон доштанд, ба наздам омада, гуфт: «Биё, ба ту арӯсро нишон диҳам. Ӯ зани Барра, яъне зани Исо аст». ¹⁰Инак, вай маро гирифта, ба воситаи Рӯҳи Худо ба кӯҳи баланди бузург бурд ва аз он ҷо ба ман шаҳри Уршалими муқаддасро нишон дод, ки аз осмон — аз ҷониби Худо фуруд меомад. ¹¹Шаҳр аз ҳузури Худо ҳамчун санги гаронбаҳо, мисли санги яшм медурахшид. ¹²Он девори бузургу баланд ва дувоздах дарвоза дошт. Назди дарвозаҳо дувоздах фаришта меистоданд ва бар ҳар дарвоза номи яке аз дувоздах қабилаи халқи Исроил кандакорӣ шуда буд. ¹³Се дарвоза дар тарафи шарк, се дарвоза дар тарафи шимол, се дарвоза дар тарафи ҷануб ва се дарвоза дар тарафи ғарб воқеъ буд. ¹⁴Девори шаҳр дувоздах таҳкурсии дошт ва ҳар яки он як номи дувоздах фиристодаи Барраро дошт. ¹⁵Фариштае, ки бо ман гап мезад, барои ҷен кардани шаҳр ва дарвозаҳову девораш ҷенкунаки тилло дошт. ¹⁶Шаҳр шакли чоркунҷа дошт ва дарозиву бари он баробар буд. Фаришта бо ҷенкунакаш шаҳрро ҷен кард. Инак, шаҳр дувоздах ҳазор стадия (тақрибан 2 400 километр) дарозӣ дошт ва дарозиву бару баландиаш баробар буд. ¹⁷Фаришта девори шаҳрро ҷен кард. Инак баландии девор мувофиқи ҷенаки одамӣ, ки фаришта истифода мебард, саду чилу чор оринҷ (тақрибан 60 метр) буд. ¹⁸Девор аз санги яшм, худи шаҳр бошад аз тиллои софи мисли шиша шаффоф сохта шуда буд. ¹⁹Таҳкурсии девори шаҳр бо ҳар гуна сангҳои қиматбаҳо оро дода шуда буд. Таҳкурсии аввал бо санги яшм, дуҷум бо ёқути кабуд, сеҷум бо ақиқи сӯхта, чорум бо зумуррад,

²⁰панчум бо ақиқи гулобӣ, шашум бо ақиқ, ҳафтум бо забарчад, ҳаштум бо ёқути азрак, нухум ёқути зард, даҳум бо ақиқи сабз, ёздаҳум бо гиасинт ва дувоздаҳум бо лаъли кабуд оро дода шуда буд. ²¹Дувоздах дарвоза — дувоздах марворид буд, яъне ҳар дарвоза аз як марворид сохта шуда буд. Кӯчаи шаҳр аз тиллои софу мисли шиша шаффоф буд.

²²Дар шаҳр парастигроҳе надидам, зеро Худованд Худои Та-воно ва Барра, яъне Исо Худ парастигроҳи шаҳр хоҳанд буд. ²³Ба шаҳр нури офтобу моҳ даркор намешавад, чунки нури Худо шаҳрро равшан мекунад ва Барра чароғи он аст. ²⁴Халқҳо дар нури он зиндагӣ хоҳанд кард ва подшоҳони замин шаъну шавкати худро ба он ворид хоҳанд намуд. ²⁵Дарвозаҳои шаҳр рӯзона ҳеч гоҳ баста намешаванд ва дар он ҷо шаб нахоҳад буд. ²⁶Шаъну шавкати халқоро ба он шаҳр меоваранд. ²⁷Аммо ҳеч чизи нопок ва ҳеч каси бадкору фиребгар ба он дохил нахоҳад шуд, балки танҳо онҳое ки дар китоби ҳаёти Барра навишта шудаанд.

Дарёи ҳаёт

22 ¹Сипас, фаришта ба ман дарёи оби ҳаётро нишон дод, ки аз тахти Худову Барра, яъне Исо чорӣ мешуд. Дарё мисли шиша софу шаффоф буд ²ва аз миёнаҷойи кӯчаи шаҳр мегузашт. Дар ҳар ду лаби дарё дарахти ҳаёт мерӯйид ва он дувоздах бор мева медод, яъне ҳар моҳи сол ҳосил меовард. Барғҳои дарахт барои шифо ёфтани халқҳо дармон буданд. ³Инак, дар он ҷо ҳеч лаънате намешавад. Тахти Худову Барра дар шаҳр меистад ва хизматгоронаш ба Ӯ хизмат хоҳанд кард. ⁴Онҳо рӯйи Ӯро мебинанд ва бар пешонии онҳо номи Ӯ навишта хоҳад буд. ⁵Дигар шаб намешавад ва нури чароғу офтоб ба онҳо даркор намешавад, чунки Худованд Худо бар онҳо нур хоҳад пошид. Ҳамин тавр, онҳо то абад подшоҳӣ хоҳанд кард.

⁶Фаришта ба ман гуфт: «Ҳамаи он, ки дидиву шунидӣ, бо-варинок ва ҳақиқат аст. Худованд Худое, ки ба пайғамбаронаш

илхом мебахшад, фариштаи Худро фиристодааст, то ба хизматгоронаш нишон диҳад, ки ба зудӣ чӣ бояд рӯй диҳад».

Исои Масеҳ меояд

⁷ «Бингар, — мегӯяд Исо, — Ман ба зудӣ меоям. Хушбахт аст касе, ки ба суханони ин китоб итоат мекунад».

⁸ Ман — Юҳанно, ҳамонам, ки ин чизҳоро шунидаму дидам. Баъд ба назди пойҳои фариштае, ки ба ман ин чизҳоро нишон дод, рӯй ниҳода, сачда карданӣ шудам. ⁹Аммо фаришта ба ман гуфт: «Ист, ин корро нақун! Ман ҳам мисли туву бародарону хоҳаронат, мисли пайғамбарону онҳое, ки суханони ин китобро ба ҷо меоранд, хизматгор ҳастам. Танҳо ба Худо сачда намо!»

¹⁰ Сипас, ӯ суханаширо давом дода гуфт: «Суханонеро, ки дар ин китоб навишта шудаанд, пинҳон нақун, чунки вақти иҷро шуданашон наздик аст. ¹¹Бигзор бадкор бадкориашро ва шахси бадахлоқ бадахлоқиашро давом диҳад. Бигзор росткор росткориашро давом диҳад ва шахси пок — пок бимонад».

¹² «Бингар, — мегӯяд Исо, — Ман ба зудӣ меоям ва бо Худ мукофот меорам, то ба ҳар кас мувофиқи корхояш сазо диҳам.

¹³ Ман Аввалину Охирин ва оғозу анҷоми ҳама чиз ҳастам».

¹⁴Хушо онҳое, ки ҷомаҳои худро мешӯянд, то ки ба хӯрдани меваи дарахти ҳаёт ҳақ дошта бошанд аз дарвозаҳо ба шаҳр даромада тавонанд. ¹⁵Аммо сағфитратон, ҷодугарон, онҳое, ки гуноҳҳои чинсӣ меқунанд, одамқушон, бутпарастон ва онҳое, ки фиребгариро дӯст медоранд, берун аз шаҳр хоҳанд монд.

¹⁶ «Ман — Исо, фариштаи Худро фиристодам, то ки ба ҷамоатҳои имондорон дар бораи ин чизҳо хабар диҳад. Ман реша ва насли шох Довуд — ситораи дурахшони субҳ ҳастам».

¹⁷ Инак, Рӯҳи Худо ва арӯс ба Исо мегӯянд: «Биё!» Бигзор ҳар касе, ки мешунавад, гӯяд: «Биё!» Бигзор ташна ояд! Ҳар хоҳишманд оби ҳаётро ройгон гирад!

Хотима

¹⁸Ман ҳар касеро, ки суханони ин китобро мешунавад, огоҳ мекунам: агар касе ба он чизе илова кунад, Худо ба вай ба-лоҳоеро илова мекунад, ки дар ин китоб навишта шудаанд.
¹⁹Ҳамчунин, агар касе аз суханони ин китоб чизе кам кунад, Худо вайро аз дарахти ҳаёт ва шаҳри муқаддас, ки дар ин китоб тасвир шудаанд, бенасиб мегардонад.

²⁰Шоҳиди ин чизҳо мегӯяд: «Бале, ба зудӣ меоям». Омин! Биё, Худованд Исо!

²¹Файзу меҳрубонии Худованд Исо ба ҳамаи шумо бод!

ЛУҒАТ

Баал-Забул — Яке аз номҳои шайтон мебошад, ки вай душмани Худо ва сардори чину ҳар мавҷудоти баду шайтонӣ аст.

Бемории пӯст — Дар ин ҷо якчанд намуд бемориҳои гузарандаи пӯст дар назар дошта шудааст. Онҳое ки ба ин бемориҳо гирифтдор мешуданд, аз хонаву шаҳр ва оилаи худ бояд дур зиндагӣ мекарданд. Аз рӯйи шариасти Мусо онҳо ҳаром ҳисобида мешуданд.

Бутпарастон — Онҳоеро, ки ба худоҳои сохта ва бардурӯғ бовар карда, ба онҳо сачда мекунанд, бутпарастон меноманд. Инчунин дар аҳди нав онҳоеро, ки халқи Худо нестанд, бутпарастон меномиданд. Синоними дигари ин калима ғайрияҳудиён, беимонон ё халқҳои дигар аст ва ин нишон медиҳад, ки ин халқҳо ба Худои ягона сачда намекарданд.

Ғайрияҳудиён — Мардуми дунё ба ду гурӯҳ тақсим мешаванд: яҳудиён, ки аз қадим бо Худои Таоло аҳду паймон доштанд ва халқҳои дигар, ки аз ҳамон аҳду паймон бо Худо маҳрум буданд. Аз ин сабаб яҳудиён ҳудро баланд гирифта, бо ғайрияҳудиён ҳавобаландона рафтор мекарданд. Барои маълумоти бештар ба шарҳи «Исроилиён» нигаред.

Динор — Динор яке аз тангаҳои румӣ буд, ки дар саросари шоханшоҳии Рум ба кор бурда мешуд. Мардикор барои кори якрӯзааш як динор маош мегирифт.

Иблис — Яке аз номҳои шайтон иблис мебошад.

Иди Начот — Ин ҷашн ба хоҳири он аст, ки Худо ба халқи Исроил начоти бузург додааст. Худо дар Миср онҳоро аз ғуломӣ бо чунин роҳ халос карда буд: Ё намояндаи Худ ҳазрати Мусоро ба назди подшоҳи Миср фиристод, то вай

халқи Худо ро иҷозати рафтани дихад. Шоҳи Миср бошад, ба фармони Худо итоат накард ва баъд Мусо ўро огоҳ кард, ки ў чазо дода мешавад. Аз чазоҳои сахте, ки Худо фиристод, қариб буд, ки тамоми Миср нобуд шавад. Чазои охири он буд, ки писари калонии ҳар хонавода ва нахустнаринаи ҳар чорво бояд кушта мешуд. Лекин Худо пешакӣ ба исроилиён фармуд, ки ба болои дару пахлӯдариҳои хонаҳояшон хуни гӯсфандро бимоланд, то ки нобудкунанда хунро дида, ба хонаҳои онҳо надарояд. Баъди ин чазо подшоҳ ба халқи Худо иҷозати рафтани дод. Ин саргузашти исроилиёнро дар китоби Хуруҷ хонда метавонед.

Худо ба халқаш фармон дод, ки онҳо ин наҷоти бузургро ҳар сол чашн гиранд. Ҳар иди Наҷот исроилиён воқеаҳои дар Миср рӯйдодаро ба ёд оварда, барраеро кушта меҳӯранд. Ба ин восита онҳо ба фарзандонашон таърихи аз дасти нобудкунанда наҷот ёфтанишонро нақл мекунанд.

Иди Фатир — Як рӯз баъд аз иди Наҷот иди Фатир сар мешавад, ки исроилиён онро ҳам ба хотири аз Миср баромадан ва аз ғулумӣ раҳо шуданишон ҳафт рӯз қайд мекунанд. Азбаски Худо ба халқаш фармон дода буд, ки онҳо бояд барои аз Миср баромадан шитоб кунанд, мардум барои тайёр кардани тӯшаи роҳ вақт надоштанд. Барои ҳамин онҳо зуд нони беҳамиртуруш пухта, аз Миср фирор карданд.

Яҳудиён то ҳол пеш аз иди Наҷот аз хонаҳояшон нон ва ҳамиртурушо дур карда, барои иди Фатир нони беҳамиртуруш мепазанд.

Исроилиён — Ҳазрати Яъқуб, ки писари Исҳоқу набераи Иброҳим буд, аз Худо номи дигар гирифт, ки он Исроил буд. Барои ҳамин насли ўро исроилиён меномиданд. Дартар исроилиёнро яҳудиён низ меномидагӣ шуданд. Онҳо халқи Худо ҳисоб мешуданд.

Кохин — Коҳинон аз оилаи Хорун меоянд, ки ў бародари ҳазрати Мусо буд. Дар асри якуми милодӣ онҳо ба 12 гурӯҳ тақсим шуда, бо навбат хизмат мекарданд. Коҳин хизматгоре аст,

ки дар макони муқаддас, яъне дар маъбади Худо вазифаи диниро иҷро мекард. Вазифаи асосии онҳо расму анъанаи қурбониро ба ҷо овардан аст. Инчунин коҳинон дар байни халқ роҳбарӣ карда, ба онҳо маслиҳату таълим медоданд.

Коҳинони калон — Гурӯҳи коҳиноне, ки қорҳои маъбади Худоро идора мекарданд, коҳинони калон ном доштанд. Онҳо намояндагони обрӯманди халқ буданд.

Қуръа — Тарзи интиҳоб байни ду ҷизро қуръа меноманд. Яҳудиён бовар мекарданд, ки бо қуръапартоӣ хости Худоро мефаҳманд.

Левизодагон — Ҳазрати Иброҳим падари Исҳоқ буд, Исҳоқ — падари Яъқуб. Яъқуб дувоздаҳ писар дошт, ки онҳо сарқунандагони қабिलाҳои халқи Исроил шуданд. Аз байни ин қабिलाҳо Худо писарони Левиро барои иҷрои вазифаҳои динӣ дар хаймаи Худ интиҳоб кардааст.

Малкисодақ — Дар навиштаҷот, дар китоби Ибтидо 14:18 гуфта шудааст, ки Малкисодақ дар давраҳои қадим аз тарафи Худо коҳин буд. Дар бораи зиндагӣ ва вафот қардани ӯ маълумотҳо вуҷуд надоранд.

Лекин дар навиштаҷот омадааст, ки боре вақте ки Иброҳим аз ҷанг бармегашт, дар роҳ бо коҳин Малкисодақ вохӯрда, ӯро ҳамчун коҳини Худо қабул кард. Иброҳим баракати ӯро гирифт ва аз ҳар ҷизе, ки дар ҷанг ба даст оварда буд, ба Малкисодақ даҳяк дод.

Дар китоби Ибриён омадааст, ки Исо низ ба монанди Малкисодақ ҳамчун коҳин абадан боқӣ мемонад.

Масеҳ — Дар замони қадим ба назди касе ки Худо ӯро шоҳи Исроил таъин мекард, намояндаи Худо омада, ҳамчун нишонаи ҷудо шуданаш аз болои сараш рағфани махсус мерехт. Бо ин восита ӯ барои ишғоли вазифаи подшоҳ таъин мешуд.

Дар тӯли асрҳои зиёд пайғамбарон пешгӯӣ карда мегуфтанд, ки рӯзе Худо шахси таъинқардаашро мефиристад, то ки халқи Худоро аз дасти душманонашон раҳо кунад. Ба ин шахс унвони Таъиншудаи Худоро дода буданд.

Ҳам калимаи ибрии «Масеҳ» ва ҳам калимаи юнонии «Христос» маънои бо равшан молида, чудо шуданро дорад. Исо, ки унвонаш Масеҳ аст, ҳамон шахс аст, ки Худо ўро Наҷотдиҳандаи ҷаҳон таъин кардааст.

Маъбади Худо — Дар сарзамини Исроил бинои муқаддастаринро маъбад меномиданд. Исроилиён танҳо дар маъбади Худо, ки дар шаҳри Уршалим ҷойгир шуда буд, ба Худо қурбониҳо мекарданд. Инчунин дар ин макон халқи Исроил идҳои бузургро ҷашн мегирифтанд, шукргузорӣ менамуданд ва ба Худо сачда мекарданд.

Худи маъбад аз чанд қисм иборат буд: хавлии берунӣ, ки дар ин ҷо халқ ҷамъ мешуд, хавлии дарунӣ, ки дар он ҷо ба Худо қурбониҳо меоварданд ва хонаи асосӣ, ки дар он макони муқаддастарин ҷойгир шуда буд.

Маъбади аввалинро шоҳ Сулаймон сохтааст, лекин он соли 586-уми пеш аз милод аз тарафи давлати Бобил вайрон карда шуд. Маъбад баъд аз чанд даҳсолаҳо аз нав барқарор карда шуд ва дертар аз тарафи шоҳ Ҳиродус бори дигар обод ва васеътар карда шуд. Ҷӣ хеле ки Исои Масеҳ пешгӯӣ карда буд, маъбад дар соли 70-уми милодӣ аз тарафи румиён пурра вайрон карда шуд. Он то ба имрӯз барқарор нашудааст.

Навиштаҷот — Ҷамъи китобҳои қадимаи халқи Исроилро яқҷоя бо таълимоту таърихи ҳаёти Исои Масеҳ ва мактубҳои пайравони аввалинаш навиштаҷот меноманд. Ҷӣ хеле ки дар номаи дуум ба Тимотиус дар боби 3:16 омадааст, тамоми навиштаҷот аз рӯйи нафаси Худо навишта шудааст.

Писари Одамизод — Омадани Писари Одамизод дар китоби Дониёл пайғамбар, ки дар Аҳди Қадим аст, чунин пешгӯӣ шуда буд, ки Он шахс аз осмон мефарояд ва Худо ба Ў қудрату шухрат медиҳад. Мувофиқи ин пешгӯӣ Исои Масеҳ бар замин омада, Худро Писари Одамизод номид ва нишон дод, ки Ў ҳамон шахси бузург аст. Исои Масеҳ бар ҳамаи сокинони ҷаҳон бояд ҳамчун шоҳ абдан ҳукмронӣ кунад.

Писари Худо — Яке аз унвонҳои Исои Масеҳ, Писари Худо мебошад.

Подшоҳии Худо — Ибораи «Подшоҳии Худо» муносибат байни Худо ва халқашро мефаҳмонад. Худо ба халқаш ҳукмронӣ мекунад ва онҳоро муҳофизат карда, дар бораашон ғамхорӣ менамояд.

Исои Масеҳ ба дунё омада, эълон мекард, ки Подшоҳии Худо наздик омадааст. Ӯ ба муносибати нав бо Худо роҳ кушод. Сокинони Подшоҳии Худо онҳое мебошанд, ки ба Исои Масеҳ имон оварда, Худоро ҳамчун подшоҳи худ эътироф мекунанд. Подшоҳии Худо ҳангоми бозгашти Исои Масеҳ ба ҳама аён мегардад.

Рӯзи истироҳат — Худо олавро дар давоми шаш рӯз офарид ва рӯзи ҳафтум дам гирифт. Аз ин рӯ, барои яҳудиён рӯзи ҳафтум рӯзи муқаддас ҳисоб мешавад. Дар ин рӯз мувофиқи шариати Мусо, одамон бояд ба пуррагӣ аз кори ҳаррӯзаи худ даст кашанд. Онҳо рӯзи чумъа пас аз фуру рафтани офтоб, то рӯзи шанбе, то фуру рафтани офтоб набояд кор кунанд. Дар замони аҳди нав баъзе яҳудиёни боқудрат, яъне фарисиён, (ба шарҳи Фарисиён нигаред) рӯйхати корхоеро, ки дар рӯзи шанбе иҷро кардан мумкин набуд, тартиб дода буданд.

Рӯҳулқудс — Аз рӯйи навиштаҷот мефаҳмем, ки як Худои ҳақиқӣ ҳаст ва Ӯ Падар, Писар ва Рӯҳулқудс ном дорад. Рӯҳулқудс дар навиштаҷот номҳои гуногун: ба мисли Рӯҳи Худо, Рӯҳ, Рӯҳи Исо, Рӯҳи Масеҳ, Рӯҳи ростӣ ва ғайраҳоро дорад. Падар ва Писар Рӯҳулқудсро фиристодаанд, то ки Ӯ дар вучуди ҳар шахси ба Исои Масеҳ имоноварда сокин шавад ва барои ба сар бурдани зиндагии пок ва хизмати Худо ба ӯ қувват бахшад.

Саддуқиён — Дар асри якуми милодӣ саддуқӣ як равиши динии яҳудиён буд. Саддуқиён одамони бой ва аз табақаи баланди чомеа буданд. Онҳо бовар мекарданд, ки одамон на қоидаҳои одамизод баровардари, балки бояд танҳо фармонхоеро, ки Худо ба Мусо дода буд, ба ҷой оранд. Аз ин

сабаб байни саддуқиён ва фарисиён зуд-зуд бахсҳо пайдо мешуд. Яке аз фарқҳои калони байни ин равишҳо он буд, ки фарисиён зиндашавии мурдагонро дар рӯзи қиёмат тасдиқ мекарданд, вале саддуқиён онро инкор менамуданд.

Салиб — Дори махсусро, ки онро дар шоханшоҳии Рум аз ду ҷӯби болои ҳам гузошташуда месохтанд, салиб меномиданд. Одатан ҷинояткоронро дар пеши назари халқ ба салиб меҳкӯб карда, ба қатл мерасонданд.

Саркоҳин — Дар дини яҳудӣ саркоҳин вазифаи баландтаринро ишғол мекард. Ӯ чун намояндаи халқ дар як сол як маротиба бо хуни ҳайвони қурбонишуда ба ҷойи муқаддастарини маъбад, ба ҳузури Худованд мебаромад. Худо ба воситаи ҳаёти ҳайвон айбу гуноҳи саркоҳин ва тамоми халқи яҳудиро мебахшид.

Сирко — Оби ангурро, ки мазаи турушӣ дорад, сирко меноманд. Он ба забони русӣ уксус ном дорад.

Сомариён — Халкero, ки дар ҳамсоиягии шимолии яҳудиён зиндагӣ мекарданд, сомариён меномиданд. Вале яҳудиён бо онҳо рафтуомад намекарданд ва бо онҳо ҳамгапу ҳамнишин намешуданд, зеро фикр мекарданд, ки сомариён аз роҳи рости Худо баромадаанд.

Таоми шoми Худованд — Исои Масеҳ фармон додааст, ки шогирдонаш то замони аз осмон бозгаштани Ӯ маросими чашидани таоми шoми Худовандро ба ҷо оваранд. Онҳо бояд ҷамъ шуда, аз як коса менӯшиданду як нонро меҳӯрданд ва бо ин восита марги Ӯро ба ёд меоваранд. Ҳамин амал маросими чашидани таоми шoми Худованд ном дошт. Нӯшокӣ нишонаи хуни Масеҳ ва нон нишонаи бадани Ӯ аст. Исои Масеҳ барои наҷот ёфтани одамон аз гуноҳхояшон қурбон шудааст.

Таъиншудаи Худо — Ба шарҳи «Масеҳ» нигаред.

Таъмид — Дар хушхабари Матто, Маркус, Луко ва Юҳанно навишта шудааст, ки Яҳёи Таъмиддиханда омада, ба одамон меғуфт, ки аз гуноҳхояшон даст кашида, тавба кунанд ва ҳамчун нишонаи тавба карданашон ба об даромада бароянд,

яъне таъмид гиранд. Бо ин роҳ Яҳё мардумро таъмид меод ва онҳоро барои омадани Исои Масех тайёр мекард.

Мувофиқи фармони Худо, вақте ки касе ба Исои Масех имон меорад, таъмид мегирад, то пайрави Исо шуданаширо ба дигарон нишон диҳад. Пайравони аввалини Масех чунин одат доштанду иҷрои онро ба ҷамоатҳои имондорон низ таълим медоданд.

Фарисиён — Фарисиён дар байни яҳудиёни асри якум равияи муҳими динӣ ҳисоб мешуданд. Онҳо тамоми қоидаҳои шариати Мусоро хонда, тарзи иҷрои онро ба халқ таълим медоданд. Илова ба ин, қоидаҳои дигарро низ, ки дар навиштаҷот набуданд, ба мардум ёд дода, аз онҳо талаб мекарданд, ки ба ин қоидаҳо итоат кунанд. Фарисиён ба Худо хизмат кардан мехостанд, лекин Исои Масехро ҳамчун Писари Худо қабул намекарданд ва барои нобуд кардани Ӯ кӯшиш мекарданд.

Фиристода — Исои Масех дувоздаҳ шогирди наздиқашро бо хушхабар ба назди одамони ҷаҳон фиристод. Ин шогирдон фиристода ном доштанд. Онҳо на танҳо дар бораи Исои Масех хушхабарро ба дигарон мерасонданд, балки ҳамчун намояндагони Исо, имоновардагонро роҳбарӣ мекарданд. Инҳо ҳамроҳи Павлус, Барнаббо ва Яъқуб, ки ҳамашон Исои зиндашударо дида буданд, аниқу рӯшан ҳамчун фиристода дар аҳди нав тасвир шудаанд.

Фиръавн — Подшоҳи Мисро фиръавн низ меномиданд.

Хаймаи Худо — Пас аз он ки исроилиён дар Миср аз ғуломӣ раҳой ёфтанд, онҳо дар биёбон ҳамчун кӯчманчӣ зиндагӣ мекарданд. Дар ин вақт Худо ба пешвои халқи Исроил, ки Мусо буд, гуфт, ки хаймаи махсус созад. Дар китоби Хуруҷ дар бобҳои 25–27 Худо ба Мусо нақшаи хаймаро нишон додааст. Мусо ба халқ фармон дод, ки барои хайма матоъ бофанд, чарми махсус ва асбобу анҷоми дигарро тайёр кунанд.

Исроилиён ҳар чое ки мерафтанд, хаймаро дар мобайни қароргоҳашон рост мекарданд ва боз ҳангоми сафар онро ҷамъ карда гирифта мебуданд.

Хаймаи Худо аз рӯйи мисоле, ки дар осмон аст, сохта шуд. Вақте ки халқи Исроил дар ватани худ сокин шуд, шоҳ Сулаймон ба ҷойи хайма маъбади Худоро сохт. Барои маълумоти бештар ба шарҳи «маъбади Худо» ва «Хонаи Худо» нигоҳ кунед.

Хатна — Халол қардани дасти писаронро хатна меноманд ва аз рӯйи шариати Мусо, яҳудиён ин анъанаро пас аз ҳашт рӯзи таваллуд шудани писар иҷро мекунанд. Ин нишонаи он аст, ки писар яҳудӣ аст. Дар баъзе ҷойҳои аҳди нав тамоми халқи яҳудиёро хатнашудагон меноманд.

Хонаи Худо — Пеш аз он ки дар шаҳри Уршалим маъбад сохта шавад, исроилиён барои қорҳои ибодат хаймаеро истифода мебарданд. Дар аҳди нав баъзе вақт ин хайма «Хонаи Худо» номида мешавад. Лекин дар ҷойҳои дигари навиштаҷот Хонаи Худо ба маънои маҷозӣ хонаводаи Худо ё биноеро мефаҳмонад, ки Худо онро месозад.

Ҷамоати имондорон — Ин калима масеҳиёни як маҳалро мефаҳмонад, лекин тамоми пайравони ҳақиқии Исои Масеҳро низ дар тамоми ҷаҳон ҷамоати имондорон меноманд. Ҷамоати имондорони маҳаллӣ барои Худоро ситоиш қардан, ба Ӯ дуо гуфтан ва барои аз навиштаҷот таълим гирифтани яқдигарро дастгирӣ қардан ҳам мешаванд.

Шариат — Шариати Худо дар панҷ китоби аввали навиштаҷот омадааст. Ин китобхоро Таврот низ меноманд. Дар он китобҳо қонунҳое, ки Худо барои манфиати халқаш ба воситаи Мусо ошкор қардааст, омадаанд. Инчунин ба онҳо таърихи офариниши оламу саргузаштҳои халқи Исроил дохил шудаанд.

Шоҳаншоҳи Рум — Шоҳаншоҳ шахсест, ки ҳам бар мамлақати худ ва ҳам бар мамлақатҳои дигар ҳукмронӣ мекунад. Шоҳаншоҳӣ дар дохили худ мамлақатҳои дигар дошт, ки ҳамаи онҳоро шоҳаншоҳ идора мекард.

Дар давраи Исои Масеҳ шоҳаншоҳи Рум бар бисёр мамлақатҳои дигар ғолиб баромада, онҳоро зӯран ба зери итоат дароварда буд. Сарзамини яҳудиён низ дар зери итоати Рум

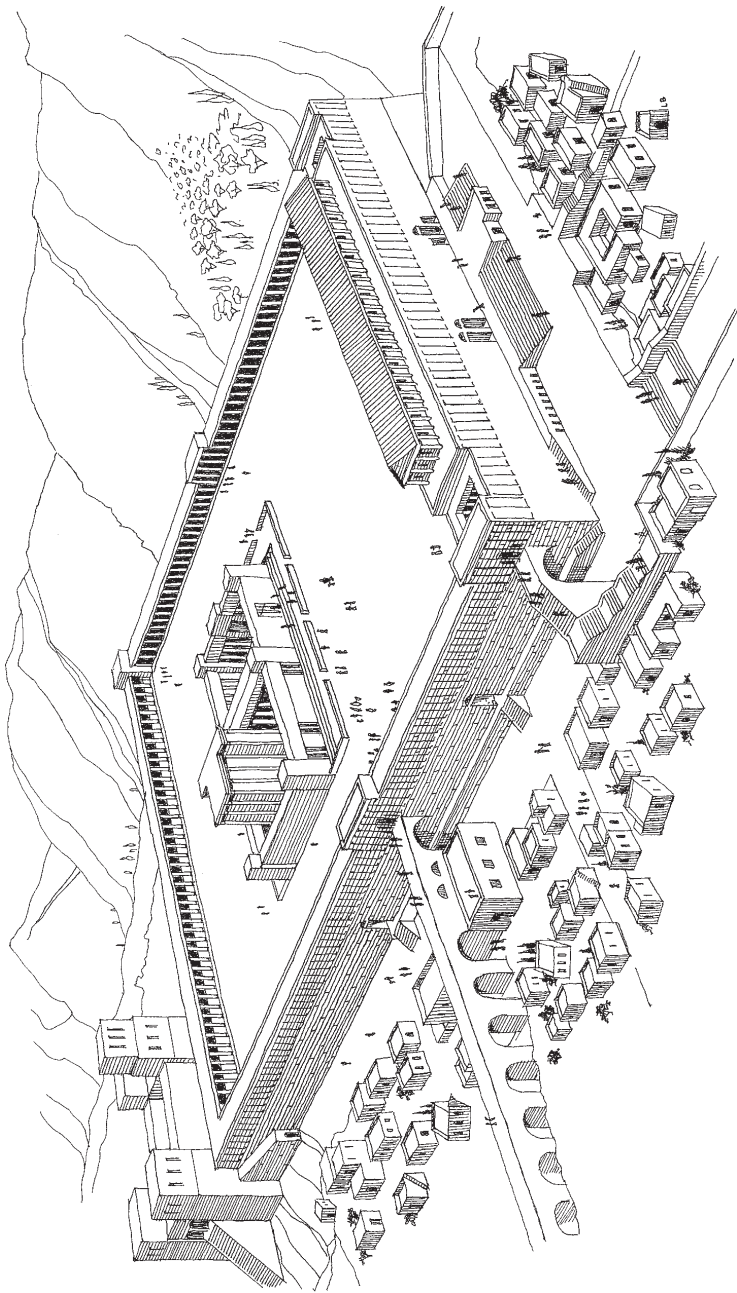
буд. Яхудиён ба Рум андоз месупориданд ва мансабдорону афсарони румӣ дар ватани онҳо зиндагӣ мекарданд.

Юғ — Асбоби аграрие, ки бар гардани ҷуфти барзагов мемонанду деҳқон онҳоро якҷоя меронад, юғ ном дорад.

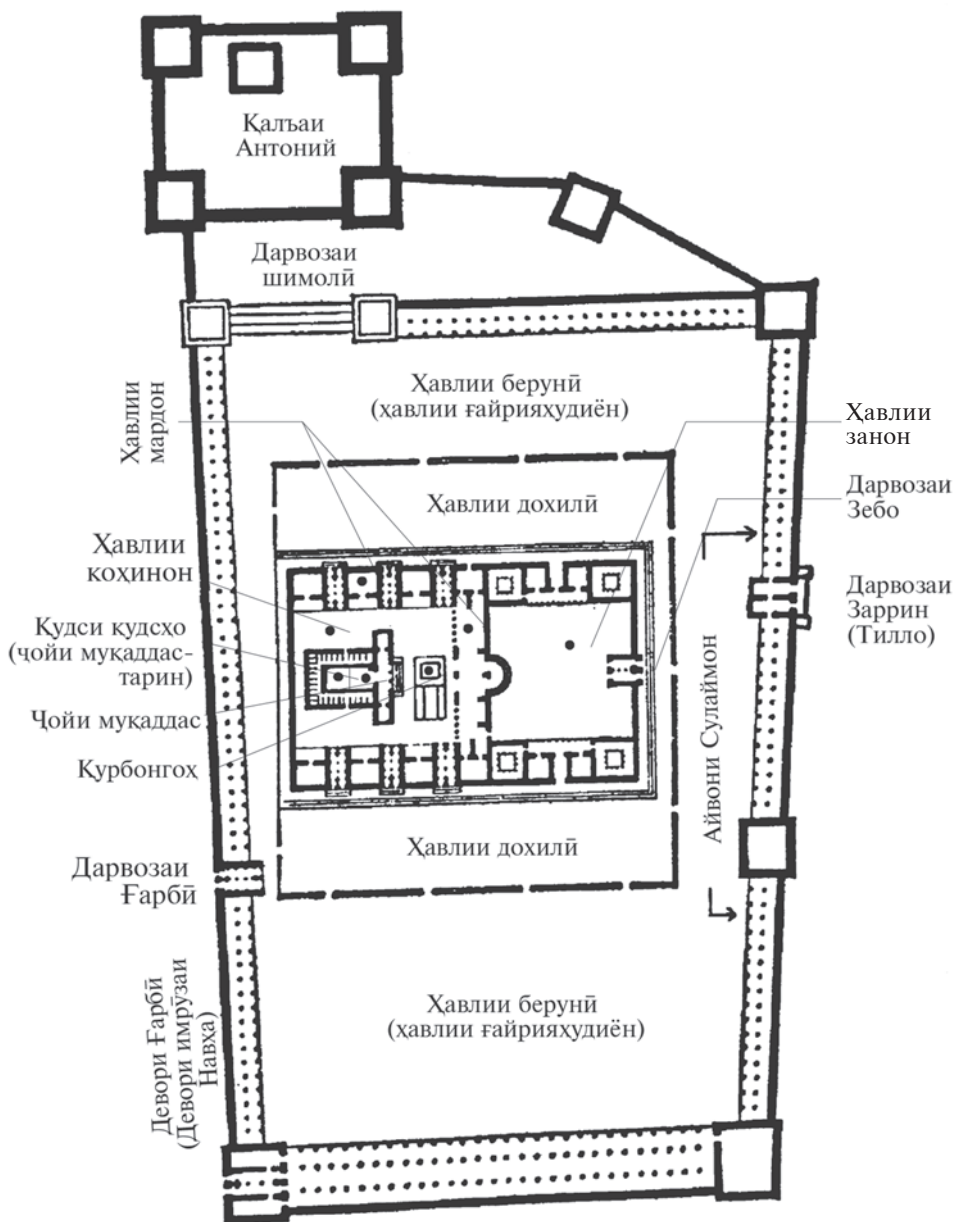
Яхудиён — Ба шарҳи «исроилиён» нигаред.

Суратҳо

Маъбади сохтаи шох Хиродус дар замони Исои Масех

Нақшаи маъбади сохтаи шох Ҳиродус дар замони Исои Масех

Харитаҳо

уқёнуси
Атлантик

дарёи Рейн

дарёи Дунай

баҳри
Хазар

баҳри Сиёҳ

ДАЛМОТИЯ

Рум

ИТАЛИЯ

МАҚДУНИЯ

Тасолуники

БИТУНИЯ
ВА ПОНТУС

КАППАДУКИЯ

ОСИЁ

Эфесус

ҒАЛОТИЯ

АШШУР

БАЙНАННАХРАЙН

Карфаген

Сирокуз

АФРИКО

Куринтус

Атино

ОХОИЯ

КИЛИКИЯ

Антокия

СУРИЯ

дарёи Дарда

дарёи Фурот

ЛИКИЯ
ВА ПАМФИЛИЯ

КИПРИС

баҳри Миёназамин

ЯХУДИЯ

Уршалим

Қайравон

МИСР

Искандария

НАБАТИЯ

дарёи Нил

баҳри Су

Фаластин ва заминҳои атрофи он дар замони Исои Масеҳ

Уршалим дар замони Исои Масеҳ

